

Cẩm Cung

Contents

Cẩm Cung	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	24
5. Chương 5	31
6. Chương 6	40
7. Chương 7	50
8. Chương 8	58
9. Chương 9	66
10. Chương 10	75
11. Chương 11	86
12. Chương 12	96
13. Chương 13	104
14. Chương 14	113
15. Chương 15	123
16. Chương 16	132
17. Chương 17	140
18. Chương 18	147
19. Chương 19	155
20. Chương 20	163
21. Chương 21	172
22. Chương 22	181
23. Chương 23	190
24. Chương 24	197
25. Chương 25	204
26. Chương 26: Vĩ Thanh	216

Cẩm Cung

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, cổ trang, cung đình, 1×1, NC 17, niên hạ công, ăm áp, HE. Couple: Thiệu Diệp H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-cung>

1. Chương 1

Mưa mùa xuân, lạnh thấm tận xương tủy, mưa phùn lất phất liên miên hạ suốt mười ngày vẫn chưa ngừng, tiếng thở dài phả hơi khí nháy mắt đã biến mất trong làn mưa băng lạnh.

Tổng Bình An là một gã hộ vệ, nhưng không phải một hộ vệ tầm thường, hắn là một cái trung tâm hộ vệ nho nhỏ nơi cung điện hùng vĩ xa hoa này.

Người phân ba bảy loại, tại cấm thành nghiêm cấm người thường xuất nhập này, cũng phân chia cấp bậc rõ ràng. Quan viên phân cấp phân phẩm, thái giám phân cấp phân phẩm, cung nữ phân cấp phân phẩm, mà ngay cả thị vệ thấp nhất cũng phải phân cấp phân phẩm.

Thượng cấp quản lý hạ cấp, thị vệ quản lý hộ vệ, đội trưởng đội hộ vệ lại quản lý đám tiểu binh. Trong hoàng cung rộng lớn, càng là tiếp cận nơi Hoàng đế ở thì phẩm hàm càng cao, mà nho nhỏ hộ vệ tất nhiên chủ yếu đảm đương nhiệm vụ thủ vệ cùng tuần tra tường thành.

Năm mười lăm tuổi, Tổng Bình An được nhận vào làm hộ vệ hoàng cung, tám năm sau, hắn vẫn chỉ là một gã hộ vệ bình thường. Chỉ là, chức trách của hắn chuyển từ tuần tra tường thành sang canh gác cửa cung mà thôi. Đó cũng không phải là thay đổi đáng phải để ý, nhưng trên thực tế, hắn thăng chức.

Việc canh gác cửa cung không phải ai cũng làm được, bởi vì xuất nhập nơi này không chỉ là cung nhân ra ngoài mua hàng, còn có cả mệnh quan triều đình, các đặc phái viên của nước khác tới triều cống, hậu cung phi tử được ân chuẩn về thăm nhà, thậm chí còn có Hoàng đế.

Tổng Bình An có thể vào cung làm việc, là do năm đó cha hắn sau khi biết được hoàng cung muốn tuyển chọn hộ vệ, dốc hết của cải trong nhà, nhờ cậy khắp nơi mới xin được cho hắn. Hoàng cung hàng năm tuyển hộ vệ yêu cầu cực cao, chẳng những phải có gia thế trong sạch, còn phải có người có chức vị giới thiệu mới có thể được nhận. Tổng gia bao đời là thường dân, cha hắn trăm phương ngàn kế mới xin được cho hắn vào cung làm việc, nguyên nhân là vì dấu cho trong hoàng cung địa vị có thấp thế nào, đối bên ngoài tốt xấu gì vẫn là một viên quan.

Nói thế nào cũng là hộ vệ trong cung, một người làm quan cả họ được nhờ, nếu có người định gây khó dễ, chí ít cũng sẽ vì chức vị của hắn mà kiêng kị ba phần.

Dấu sao đánh chó phải ngó mặt chủ, làm hộ vệ của bậc chí tôn thiên hạ, người bình thường cũng phải nhượng bộ vài phần.

Ngày Tổng Bình An được chuyển sang làm thủ vệ cửa cung, cha hắn biết được tin tức, bảo nương hắn giết con gà mái nấu nồi cháo cho hắn ăn, mà muối muối mười sáu tuổi của hắn, không lâu liền có vài người tìm đến cầu hôn. Cha hắn ngàn chọn vạn tuyển, cuối cùng chọn được một người gia cảnh không tồi, nở mày nở mặt mà gả muối muối đi.

Cho nên đối với công việc có thể cải thiện cảnh quần bách của gia đình này, Tổng Bình An rất là quý trọng.

Hàng năm vừa vào xuân, tiết trời đều rét lạnh như thế, Tổng Bình An với hơn trăm người một đội hộ vệ đứng gác cửa cung nguy nga suốt ba canh giờ, thân thể sớm đã đông lạnh cứng ngắt. Mặc dù mỗi người mặc không ít quần áo, nhưng ban đêm mưa rơi lạnh buốt tận xương, cộng thêm gió lạnh thỉnh thoảng ủa qua, quần áo dày đến đâu cũng thành vô dụng.

Mỗi Tổng Bình An đã chuyển thành tím tái, nếu không phải có lệnh cấm nghiêm ngặt, hẳn thật muốn nhúc nhích một chút, dậm chân vài cái cho đỡ tê dại cũng tốt, cứ đứng nghiêm dưới trời mưa như vậy, hẳn thực hoài nghi mình có thể hay không bị đông cứng thành cột băng.

Đương tiếng trống báo canh dần đi xa, rốt cục có một đội hộ vệ tới giao ca, cả đội của Tổng Bình An đều nhanh nhanh chạy về phòng nghỉ. Ban đêm hạ mưa lạnh như vậy, cho dù là hộ vệ đã vài năm cũng không chịu nổi. Cũng may thời gian canh gác mặc dù là mười hai canh giờ không nghỉ, nhưng lại ba ngày đổi một lần, thay phiên trực đêm. Hôm nay là ngày thứ ba Tổng Bình An phải trực đêm, qua sáng mai, hẳn có thể nghỉ ngơi cả ngày, ngày mai đổi thành canh gác buổi sáng. Mấy trăm hộ vệ luân phiên, tiếp qua một tháng mới lại đến lượt Tổng Bình An trực đêm, đến lúc đó, thời tiết hẳn là sẽ ấm lên nhiều.

Tổng Bình An một bên chờ mong như thế, một bên nện bước nối theo đội ngũ phía sau. Vừa mới động chân một cái quả nhiên là vừa đau vừa tê, thời tiết chết tiệt này, thực mong sớm sớm kết thúc đi. Tổng Bình An thăm rủa trong lòng. Lúc này, phía trước đội truyền đến tiếng huyền oán, Tổng Bình An cẩn thận nghe, nguyên lai là doanh trại đội hộ vệ có chuẩn bị canh nóng, hộ vệ thay ca đều có thể đi húp một bát ấm bụng.

Tin tức này làm cho bọn thủ vệ lạnh cóng canh gác một buổi phần khích gào to, trong nháy mắt hướng hộ vệ doanh chạy sạch không còn một mống, chỉ còn mình Tổng Bình An rơi lại phía sau. Hẳn kỳ thực cũng rất muốn chạy đi húp một bát thật đã cho ấm người, chẳng qua vì chân quá đau, mỗi lần bước đi liền giống như bị vạn kim châm vào, đau đến hẳn nghiêng răng nghiêng lợi.

Hôm nay chịu lạnh cũng không phải do nhà Tổng Bình An quá nghèo không mua nổi quần áo, mà bởi vì khi hắn vào cung, trên đường đi gặp một tên khát cái co ro gục ngã ven đường, bèn cởi áo bông cho người đó mặc. Lúc ấy chỉ nghĩ bản thân mình thanh niên trai tráng, chịu lạnh một chút cũng không sao, chỉ cần qua đêm nay là được rồi, hiện tại mới biết đúng là suy nghĩ quá đơn giản. Bất quá, cho dù bây giờ gặp phải tình huống đó, hẳn vẫn sẽ không do dự hành động tương tự.

Người quen biết đều nói Tổng Bình An ngu ngốc, nói dễ nghe một chút chính là quá thành thật. Dích xác, đồng dạng là cùng một đợt vào cung làm hộ vệ, người khác cho tới giờ cái cao nhất cũng đã lên đến tam đẳng thị vệ thủ hộ nội viện hoàng cung, mà hắn vẫn là hộ vệ canh gác đại môn như xưa, chung quy lại, thực sự là quá ngốc nghếch, chân thật.

Khi người khác tìm đủ cách nịnh nọt thượng cấp mưu cầu thăng chức, hắn vẫn đang cẩn trọng tuân tra tường thành. Người khác tại những ngày lễ, tết, đến dâng tặng lễ vật cho thượng cấp, vàng vàng dạ dạ nhận cha nhận nường, hắn vẫn đang thật chăm chỉ canh gác cửa cung. Hẳn thực quá thành thật, tất cả mọi người đều nghĩ như thế, nhưng hắn cũng không xem đó là vấn đề, chỉ ít mỗi một ngày của hắn trôi qua rất an bình.

“Là Tổng hộ vệ phải không?”

Tổng Bình An khó khăn bước từng bước, đột nhiên có thanh âm truyền đến từ phía sau. Hẳn tưởng là người quen, không suy nghĩ nhiều liền quay đầu lại nhìn. Thực ra cũng khó trách hắn sẽ không hoài nghi, nói cho cùng nơi đây cũng là trung tâm của một quốc gia, được cả ngàn vạn binh sĩ bảo vệ, là nơi mà cấp bậc địa vị được phân định rõ ràng nhất, đi sai một bước đều có thể tan xương nát thịt. Người không có chức vụ nhất định không thể tùy tiện ra vào, đạo tặc cũng không dám đột nhập. Nếu ở nơi này còn phải nơm nớp lo sợ, vậy thế gian còn nơi nào có thể an tâm đây?

Chủ quan sẽ khiến người lơ là mất cảnh giác, tại hoàng cung đương hộ vệ đã tám năm, Tổng Bình An chưa từng gặp qua kẻ nào chán sống dám đột nhập vào hoàng cung trộm đồ của vua, do đó mới không hề cảnh giác mà quay đầu lại, hắn chỉ kịp nhìn thấy một bóng đen chớp hiện trước mắt, ngay tức khắc bản thân đã chìm vào vô thức.

Đầu óc hỗn loạn, ý thức mơ hồ, Tống Bình An cảm giác mình bị khiêng đi, không biết qua bao lâu, hắn bị đặt xuống sàn nhà lạnh ngắt. Trong lúc mơ màng tựa hồ nghe thấy vô số thanh âm hỗn độn, y phục trên người nháy mắt đã bị cởi sạch, theo một giọng nói cao vút vang lên, nước ấm nóng hối tức thì giội xuống đầu hắn.

Thân thể không lâu trước đó còn đông lạnh cứng ngắt, bây giờ đột nhiên bị giội nước ấm, nóng lạnh đối nhau khiến hắn dần dần thanh tỉnh, lực phản kháng cũng lớn hơn. Có thể là phát giác hắn sắp tỉnh lại, rất nhanh liền có người mang tới một chén được, ép hắn mở miệng, rồi tức khắc đổ vào.

Mùi vị đắng nghét xộc thẳng lên mũi, hắn vô thức phản kháng, muốn nhổ thứ trong miệng ra, nhưng một mình hắn không thể nào chống lại mấy người đang cầm giữ, cho nên phần lớn được vẫn là chảy thẳng xuống dạ dày. Xác định hắn uống xong rồi, những người giữ Tống Bình An đều rời đi. Tống Bình An nằm trên mặt đất, đầu óc không ngừng đấu tranh ra lệnh cho thân thể, muốn đem ngón tay với vào cổ họng để nôn thứ vừa uống ra, nhưng không hiểu vì sao thân thể nặng đến mức ngay cả nhúc nhích đầu ngón tay cũng cảm thấy khó khăn.

“Ào ào...” Lại thêm một chậu nước ấm giội xuống, một điểm khí lực cuối cùng của hắn cũng theo đó trôi đi sạch sẽ. Liên tiếp chịu thêm ba, bốn lần nữa, lại có người vây quanh, cầm thứ gì đó mềm mềm như khăn bông tẩy sạch toàn thân cho hắn.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Tống Bình An cảm giác tình cảnh mình bây giờ phỏng chừng rất giống như cảnh giết heo đã từng xem qua, sau khi lấy tiết thì bỏ heo vào trong nồi nước nóng, tiếp đó người ta sẽ cạo bỏ lớp lông ngoài, rửa sạch để cắt thịt. Quá trình tẩy rửa gần như hành hạ ấy rốt cục cũng kết thúc, kẻ đó lại tráng qua một hồi, cuối cùng được người lau khô thân thể, bọc vào trong chăn rồi đặt lên một chỗ khá mềm mại.

Không biết là do được hiệu phát tác hay do bị tra tấn quá mức, toàn thân hắn bỗng thấy nóng vô cùng, hắn thậm chí còn hoài nghi mình có phải hay không bị nấu chín, nếu không vì ý thức mơ hồ, thân thể không thể động đậy, thì hắn nhất định sẽ nhảy vào trong nước lạnh, để giảm bớt nhiệt độ khó chịu trong người.

Hắn rốt cuộc vừa mới uống cái gì? Hắn sẽ chết hay sao?

Đầu càng ngày càng nặng, ý thức càng ngày càng mơ hồ, lúc này đột nhiên có một bàn tay mát lạnh sờ lên vai hắn như đang dò xét, xúc cảm lạnh lạnh khiến nhiệt hỏa bốc lên trong người hắn không thể nén được mà run lên một cái. Bàn tay kia tựa hồ như bị phản ứng của hắn dọa đến mà rút lại, sau đó không thấy đâu nữa. Tiếp đến, hắn bị người đỡ ngồi xuống, hai chân hướng hai bên tách ra, cho đến khi hoàn toàn lộ ra nơi tư mật mà ngoại trừ cha nương khi còn bé cũng chưa từng có ai xem qua.

Toàn thân mềm nhũn, nhưng giờ khắc này, nội tâm xấu hổ làm Tống Bình An bắt đầu giãy dụa, bất quá phản kháng yếu ớt này của hắn rất nhanh đã bị người chặn lại. Huyệt khẩu bị người dùng ngón tay khuếch trương, hắn rất muốn cong người đẩy ra kẻ đang tra tấn hắn, thế nhưng sau khi bị ép uống được, thân thể hắn mềm nhũn như không còn xương cốt, chỉ còn một đồng máu thịt vô lực, thậm chí ngay cả nghiêng đầu cũng thành chuyện không có khả năng. Không lâu sau, rất nhanh, vài cái ngón tay đã tiến vào nơi nhỏ hẹp kia, lập tức thứ gì đó dài nhỏ cứng rắn cũng chen vào.

Không đợi đầu óc hỗn độn của hắn nghĩ ra được điều gì, dịch thể ấm áp liền từ vật đó chảy vào trong bụng hắn. Hắn cảm giác bụng mình dần dần phình to, lúc đầu chỉ cảm thấy không khỏe, càng về sau càng khó chịu, càng về sau bụng hắn càng trương to đến mức tưởng chừng sắp nổ tung, nhưng dù vậy, dịch thể ấm áp đó vẫn như cũ không ngừng chảy vào trong bụng hắn.

Thân thể rất nóng, bụng rất trương, Tống Bình An rất khó chịu, khó chịu đến mức thậm chí muốn kêu gào thật to, nhưng bây giờ ngay cả phát ra thanh âm nhỏ xíu hắn cũng không làm được, toàn thân một hồi một hồi run rẩy, nước mắt không ngừng tràn mi, cổ họng cũng không ngừng phát ra tiếng nức nở tuyệt vọng.

Như là biết rõ điểm cực hạn của hắn, tại khoảnh khắc hắn thật sự nghĩ mình sẽ chết, thứ nhét vào huyệt khẩu được lấy ra, kế tiếp có một bàn tay đặt trên cái bụng trương phình của hắn. Cứ như vậy, dưới động tác thúc ép liên tục, Tống Bình An khóc nức nở ra sức bài xuất dịch thể khó chịu trong người.

Hắn cho rằng mọi chuyện đã xong, nhưng khi tấm vải mềm chà lau vừa rời khỏi, thứ hẹp dài khắc sâu trong đầu ấy lại một lần nữa đâm vào trong cơ thể hắn.

Cực hình thống khổ đó liên tục lặp lại ba lần, đến lần cuối cùng kêu gào bài xuất ra, Tống Bình An đã không còn chịu nổi mà lâm vào hôn mê.

.

Giống như trong máu bị người truyền vào thứ kỳ quái gì đó, theo máu chảy xuôi, truyền khắp toàn thân, nóng đến cực độ, tê dại đến cực độ. Tống Bình An chính tại đối kích nặng nề ấy mà dần dần khôi phục ý thức. Hắn cũng biết mình vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, giờ phút này, hắn tựa như bị dính phong hàn, thân thể nóng rực, đầu óc trầm trầm, ý thức mơ hồ, tay chân mềm nhũn. Hắn cố gắng mở to mắt, nhưng trước mắt vẫn nguyên si một mảnh đen kịt, hắn thử nhúc nhích tay chân, nhưng tay chân của hắn lại nhất nhất bị cố định.....

Chỉ biết hiện tại rất yên tĩnh, rất yên tĩnh, hắn không nghe được bất cứ tiếng động nào khác, những người tra tấn kia tựa hồ đều đã rời đi. Nhưng Tống Bình An vẫn không thể thở phào một hơi, bởi vì hắn bắt đầu nhận ra tình cảnh lúc này của mình_____hắn bị bịt mắt, tay chân giang rộng lơ lửng giữa không trung.

Người có thể nói Tống Bình An ngu dốt, không sai, thậm chí có thể nói hắn rất ngốc, nhưng không cách nào phủ nhận một sự thật, đó là thể trạng của hắn khá cường kiện, hơn nữa cứng cỏi nhanh nhẹn. Bởi vì, hắn dù sao cũng là hộ vệ hoàng cung, thiên hạ rộng lớn nhưng tất cả của cải lại đều quy về nơi đây, nên đương nhiên cái gì cũng là tốt nhất, kể cả mỗi người bên trong.

Hộ vệ được chọn lựa vô cùng nghiêm ngặt, không chỉ yêu cầu xuất thân, nếu thể trạng không đạt tiêu chuẩn cũng sẽ không thể trúng tuyển. Ngũ quan đoan chính, tứ chi cân xứng, thân thể tráng kiện, hành động nhanh nhẹn là tố chất mỗi một thủ vệ hoàng thành đều phải có đủ, mà trong số mấy ngàn hộ vệ, Tống Bình An từ nhỏ lớn lên tại chốn thôn quê chân lấm tay bùn nên điều kiện về thể chất có thể nói là xếp từ giữa trở lên. Nếu không phải hắn quá mức tuân theo quy củ, quá mức thật thà, với điều kiện của hắn, thăng nhiệm đại nội thị vệ tuyệt đối không phải nói đùa.

Vóc dáng hắn vốn đã cường kiện lại cộng thêm tám năm trường kỳ thao luyện tại doanh trại hộ vệ, nên tốc độ phản ứng đương nhiên vượt hẳn người thường, trước đó sở dĩ bị đánh lén, một là do đông lạnh khiến tốc độ chậm lại khá nhiều, hai là do chủ quan không nghĩ tới trong hoàng cung còn có thể xảy ra chuyện thể này.

Vì thể hiện tại tay chân bị trói, ý thức hỗn loạn, nhưng chỉ bằng một tia thanh tỉnh, hắn cũng tận lực dùng xúc cảm kiểm tra xung quanh. Coi như bản năng cầu sinh a, đối hết thấy không biết, giờ phút này hắn thậm chí nghĩ tìm cách nắm giữ quyền chủ động, hoặc là trốn hoặc biết là ai bắt hắn đến đây.

Nghĩ đến nơi này có lẽ chỉ có mình hắn, Tống Bình An liền cố nén khô nóng bốc lên trong người, ra sức khép lại hai chân. Cả người hắn bị treo lơ lửng giữa không trung, gắng gượng giãy dụa, thân thể liền bắt đầu hơi chút đơng đưa, cảm giác đau nhức từ hai tay bị treo truyền đến cũng càng thêm rõ ràng.

Làn da nóng hổi cùng không khí ma sát, tạo nên nho nhỏ run rẩy khiến Tống Bình An thiếu chút nữa thất thanh hét lên, không nghĩ tới thân thể lại miễn cưỡng đến mức này, chỉ đành đành chỉ giãy dụa, thậm chí những nơi không tiếp xúc, cũng có thể đưa tới kịch liệt kích thích.

Là do thứ được vừa bị ép uống?

Tống Bình An thở gấp gian nan tự hỏi. Hắn phát hiện hơi thở hắn nóng đến nỗi có thể thiêu đốt da người.

Lúc này, Tống Bình An cảm thấy có một người chậm rãi đi đến trước mặt mình, một câu không nói, nhưng hắn nhạy cảm phát giác tâm trạng cực nóng của người đó đang dán chặt trên thân thể lỏng lẻo của hắn. Chỉ là bị nhìn xem, đều có thể dẫn tới thân thể một trận run rẩy, Tống Bình An chỉ có thể dùng hết sức căng người, liều mạng nhẫn nại.

“.....Là ai.....Thả ta ra.....Thả ta ra.....”

Kiệt lực phát ra thanh âm khàn khàn không giống chính mình, lần đầu mở miệng, hơi thở phả ra cũng đồng dạng nóng hổi. Yết hầu phập phồng lên xuống, hắn thậm chí có thể tưởng tượng xương sụn di chuyển lên trên sau đó chậm rãi trượt xuống, mỗi một tác da thịt tiếp xúc cũng mang đến cực hạn cảm thụ. Rất cực kìm chế không được, hắn thống khổ rên rỉ, toàn thân căng cứng, ngay cả đầu ngón chân cũng gát gao co lại.

Người đứng trước mặt chậm rãi chuyển qua sau lưng, ánh mắt nóng rực lướt qua tấm lưng trần, khiến thân thể Tống Bình An lại run lên. Tại thời điểm nhanh bị ánh mắt người đó bức điên cũng là lúc hắn không thể nhìn được nữa, đang muốn mở miệng nói chuyện, bàn tay nóng ẩm bỗng dưng nhẹ nhàng chạm vào cuối cột sống _____kích thích vô cùng chân thật, so với không khí ma sát làn da còn điên cuồng hơn gấp trăm nghìn lần, thân thể Tống Bình An mãnh liệt run lên, yết hầu bởi vì kích thích quá lớn mà nhất thời nghẹn lại, chỉ có thể không ngừng thô suyền.

Do hắn quá mức cự quạ, khóa sắt chế trụ hắn phát ra tiếng đinh đương chói tai, bàn tay vốn chỉ là nhẹ nhàng chạm vào lại đột nhiên giữ chặt vòng eo, cường ngạnh cố định thân thể hắn. Huyết dịch chất chứa dục vọng trước đó lưu động khắp nơi trong cơ thể cũng tức thì tụ về những nơi tiếp xúc, nhanh chóng bành trướng, tựa hồ sau một khắc sẽ nổ tung.

“Buông ra _____ Buông ra _____”

Rốt cục chẳng quan tâm đến bất cứ thứ gì nữa, tuyệt đỉnh kích thích như muốn hủy diệt khiến hắn gần như điên loạn, nghĩ muốn thoát khỏi!

Chủ nhân bàn tay không nghe lời hắn, một mực nắm chặt eo hắn, tay kia từ phía sau trực đặt lên bụng hắn, kiên định mà lại thông thả bắt đầu di động, như tại cẩn thận miêu tả hình dáng cơ thể hắn.

“Không _____”

Miếng vải đen bịt mắt thẩm ướt, dưới kích thích khiến người điên cuồng đó, một nam nhân trưởng thành như hắn cũng nhìn không được khóc nức nở. Có lẽ tiếng khóc của hắn có chút tác dụng, đôi tay tra tấn hắn rốt cục rời đi, nhưng Tống Bình An sau khi thở phào một hơi, lại bị hư không tức thì ập tới khiến hắn lo nghĩ.

Không để cho hắn nghĩ quá nhiều, đôi tay kia đã trở lại, như trước nắm chặt eo hắn cố định thân thể, tay kia tách cặp đùi ra, đồng thời ở huyết khẩu tư mật thoa lên nhuyễn cao lạnh lạnh.

“Người làm gì! Buông ra! Buông ra _____”

Mặc Tống Bình An hoảng sợ giãy dụa cùng bất an kêu to, người nọ vẫn y nguyên lặp lại động tác đó. Trước tiên ở bên ngoài xoa một tầng nhuyễn cao, tiếp đến đưa ngón tay chậm chậm tiến vào, tay giữ eo hắn cũng đồng thời nhẹ nhàng vuốt ve như trấn an. Tống Bình An cảm giác được tơ lụa mát lạnh dính vào da hắn, hơi thở cực nóng phun tại bả vai cùng cổ, lập tức, đôi môi ẩm nóng cũng hôn lên, nơi đầu lưỡi mềm ướt lướt qua, lưu lại một mảnh ẩm lạnh.

Tống Bình An cho dù có ngốc nghếch đến mấy, ý thức có mơ hồ đến mấy, nhưng nếu giờ phút này còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thì chắc chắn là đầu óc có vấn đề. Đương nhiên đầu óc hắn không có vấn đề, chẳng qua chỉ hơi quá thành thật, nhưng ở cùng đám thô tục trong doanh trại hộ vệ đã lâu ít nhiều cũng sẽ nhiễm một vài tật xấu. Lúc Tống Bình An tròn hai mươi tuổi, đám bằng hữu xưng huynh gọi đệ của hắn đưa cho hắn đại lễ mừng đó là cùng góp tiền dẫn hắn đến thanh lâu ‘mở mang kiến thức’. Lần đầu tiên của Tống Bình An chính là dâng cho một kỹ nữ vô danh, tướng mạo bình thường, còn bộ ngực cũng chỉ coi là tạm được.

Lần đầu tiên dù sao cũng là lần đầu tiên, tuy cảm giác lúc ấy không hẳn là sâu sắc, nhưng hắn luôn luôn nhớ rõ, dù gì cho đến hôm nay loại khoái cảm này cũng vẫn là lần đầu tiên.

Mặc dù trải qua, nhưng ngay từ đầu vẫn không thể kịp phản ứng, đúng là không ngờ tới người như hắn cũng sẽ gặp loại chuyện này! Bị cướp sắc chẳng phải chỉ thường xảy ra với nữ nhân thôi sao? Tuy có nghe qua đại quan phú thương cũng khá yêu thích nam sắc, nhưng điều kiện tiên quyết là tướng mạo của nam tử đó nhất định phải không tầm thường, thậm chí so với nữ nhân còn đẹp hơn vài phần. Lúc trước chỉ xem đó như là chuyện vui đùa, hôm nay lại xảy ra với hắn thực hoàn toàn vượt khỏi phạm vi lý giải cùng chấp nhận của Tống Bình An.

Ngũ quan hắn thực sự chỉ có thể xem như đoan chính, tức là đôi mắt, cái mũi, cái miệng đều ở nơi nên ở, không lệch một ly không thiếu một phần. Với khuôn mặt quá tầm thường của hắn, mọi người chỉ liếc qua liền quên. Tống Bình An rất biết mình biết người, dù sao hoàng cung hàng năm tuyển chọn hộ vệ, tướng mạo là một điều kiện, anh vĩ nam tử trong hộ vệ doanh tùy tiện quơ tay chỉ ít cũng sẽ được một.

Phía sau lưng lưu lại một đường ẩm ướt, trên xương bả vai đột nhiên truyền đến đau đớn, khiến Tống Bình An vốn đang thờ người lại bị kinh hãi đột ngột mà lớn tiếng kinh thở gấp. Đau đớn càng ngày càng tăng, tựa hồ như bị cắn đứt một khối thịt, nhưng đau đớn như thế, lại làm cho thống khổ luôn chảy xuôi trong máu hần giảm xuống, thanh âm kêu đau cũng ầm ầm mang theo một chút khoái ý. Người sau lưng hần dường như nhận ra, bàn tay dán trên thân thể hần lại thêm lực, hai cơ thể càng dính sát vào nhau, Tống Bình An thậm chí còn có thể nghe rõ thanh âm da thịt cọ sát vào y phục, từng tiếng từng tiếng truyền vào tai.

Ngón tay trong huyết khẩu cũng cắm sâu thêm, mỗi nơi ngón tay chuyển qua, tức thì truyền đến cảm giác tê dại, hần không thể có thứ gì đó nhét vào mạnh mẽ đâm động. Khi khó kìm nén được, Tống Bình An theo bản năng cứng người kẹp chặt nơi đó, muốn ngón tay ở bên trong có thể chạm tới chỗ mềm mịn tê ngứa ấy.

“A.” Ý thức hỗn loạn, tựa hồ nghe được ai đó như có như không cười khê, nhưng hần cũng không có hơi sức để tâm, thân thể nóng đến khó chịu, tê dại, thống khổ vô cùng, ai có thể tới cứu hần!

Y phục kẻ sọc sau lưng khiến hần thoải mái hơn một chút, hần liền cố gắng cọ sát vào, ngón tay cắm trong thân thể có thể giúp hần hóa giải tê ngứa, hần liền dùng lực kẹp chặt, nức nở giãy dụa. Có lẽ hần hiện tại không biết, nếu hần biết được, nhất định sẽ hần không thể đâm đầu vào tường chết ngay tức khắc, bởi vì, bộ dáng hần lúc này so với kỹ nữ còn dâm dăng hơn gấp trăm lần.

Ngón tay bên trong thuận theo khao khát của hần tăng thêm thành hai ngón, không ngừng tiến vào chỗ sâu trong, tựa hồ đang tìm gì đó, thẳng đến một nơi, hơi dừng lại sau đó dùng lực ấn lên, tức thì thân thể gần như bị kích thích đến cực hạn, hần ngửa đầu căng người, kinh thở gấp, run rẩy tiết ra. Một hồi một hồi, mỗi một đợt sóng kích thích đều có thể khiến nước mắt rơi không ngừng.

Tống Bình An từ nhỏ đến lớn ngay thẳng hàm hậu, rất ít khóc, hiện tại nước mắt của hần lại không thể khống chế mà tràn ra. Phát tiết qua đi, cực nóng cảm thụ cũng không vì thế mà giải trừ, ngược lại lại như lửa cháy lan đồng mà nhanh chóng nóng lên, hậu đình như bị ngàn vạn con kiến bò qua, ngứa đến khiến người nổi giận, hần muốn kẹp chặt ngón tay trong thân để giảm bớt cảm giác khó chịu đó, nhưng chủ nhân ngón tay lại tà ác rút ra.

Hư không đột nhiên xuất hiện khiến Tống Bình An nôn nóng khê động thân, đúng lúc này, hơi thở nóng rực lại phả vào gáy, đầu lưỡi mềm mại liếm lên cần cổ trơn mịn, sau khi tẩm ướt lại cắn xuống một cái. Tống Bình An cong người, nhưng bàn tay đặt trên bụng hần lại kéo hần sát trở về, đồng thời, vật thể rắn nóng cách lớp vải vóc cũng kề vào đùi hần, chậm rãi chậm rãi ma sát.

Tống Bình An vô thức biết đó là cái gì, nếu ý thức còn có vài phần thanh tỉnh, hần nhất định sẽ xấu hổ, giận dữ né tránh, có điều hiện tại thân thể hần đã bị khoái cảm khống chế, chỉ còn có thể hành động theo bản năng, khi thứ đó kề sát, hần phát ra tiếng nức nở trầm thấp, run rẩy chủ động cọ vào. Mặc dù chỉ cách một tầng vải mỏng, nhưng loại gãi ngứa không đúng chỗ như thế lại càng khiến hần khó chịu, bất luận giãy dụa thế nào, bất luận cọ sát ra sao, người đứng phía sau đều bảo trì tốc độ không nhanh không chậm, tựa như dù bận vẫn ung dung nhìn hần lâm vào điên cuồng, cũng tựa hồ đang chờ đợi cái gì.....

Tống Bình An rốt cục chịu đựng không nổi, giờ phút này thân thể hần cong cứng đến mức ngay cả lưng cũng cong thành một đường, không ngừng phát ra tiếng nức nở.

“Xin người.....Xin người.....” Bản thân cũng không biết mình đang nói cái gì, vì có thể thoải mái chút ít, động tác sớm đã thoát ly lý trí khống chế. Mà tiếng khóc cầu xin của hần cuối cùng cũng khiến người kia bắt đầu tiến hành bước tiếp theo.

Không lên tiếng nhưng hành động của y đã biểu lộ hết thảy, chỉ cần Tống Bình An chủ động mở miệng, hần có thể có được tất thảy những gì hần muốn.

Bỏ đi tầng ngăn cách cuối cùng, trực tiếp kề vào giữa đùi khiến Tống Bình An càng thêm mê loạn, dục vọng sớm đã bùng bùng phần chân cũng càng thêm nhiệt tưởng. Đôi tay đẩy ra hai chân, huyết khẩu từ mặt hoàn toàn lộ ra, nhìn rõ cả những nếp nhăn bóng nhẫy, khe dính vào nơi ấy, tốc độ chậm rãi khiến da đầu thẳng run, khoái cảm không ngừng dâng lên, nhưng mặc kệ hần giãy dụa ma sát như thế nào cũng không hề có ý đi vào.

Sớm đã bị dục vọng khống chế nên không thể kiên trì được bao lâu, sau khi biết rõ cố gắng cũng vô vọng, hần bị ép khóc cầu xin lần nữa, cầu xin người đứng sau cắm vào, nhồi vào thân thể hư không khó chịu, tê

ngứa vô cùng của hắn, tiếp đó mãnh liệt đâm động, làm cho thân thể cực nóng đến mức nổ tung này có thể thoải mái hơn chút ít!

“Ồ.....Cầu ngươi.....Tiến vào.....Cầu ngươi.....”

Quả nhiên chỉ cần hắn mở miệng, hết thảy sẽ như hắn mong muốn. Ngón tay hơi tách ra động khẩu, cực nóng một mực ở bên ngoài lưu luyến cuối cùng ném đủ mỹ vị mà nguyên ý tiến sâu vào thăm dò. Người đứng sau Tống Bình An khẳng định là một khách nhân lễ phép, bởi bất luận người bị tra tấn đến sắp nổi điên thầm nghĩ y nhanh nhanh tiến vào, y vẫn bảo trì nguyên dạng tốc độ chậm rãi, như tại một chút thưởng thức dư vị rồi lại một chút thăm dò, chỉ tiến vào phần đỉnh, khiến cho Tống Bình An vốn nín hơi chờ đợi rất nhanh đã nôn nóng, hận không thể lập tức xé rách thân thể thống khoái mà chấm dứt loại tra tấn này.

Lửa nóng không chỉ là thân thể của hắn, còn đang tại nơi đó, cùng với người dán chặt sau lưng hắn. Trong phòng tràn ngập hương vị không nói nên lời, nồng đậm mà kỳ dị, không ngừng hút vào hương khí khiến đầu Tống Bình An càng hỗn loạn nặng nề.

Tống Bình An ra một thân mồ hôi, theo làn da thẩm thấu đi ra, tắm ướt toàn thân hắn, cả người trơn nhẵn như bị xoa mỡ. Hắn không biết bộ dạng mình lúc này có bao nhiêu hấp dẫn, cũng không biết người đứng phía sau vì bảo trì tốc độ mà có bao nhiêu nhẫn nại, càng không biết tại rốt cục nghe được hắn kiềm chế không nổi một câu nhanh tiến vào thì người nọ mới trộm thở ra một hơi, giữ chặt hông hắn, nhất khắc chôn sâu vào.

Nội bích non mềm bao phủ dục vọng cực đại, hai người đồng thời thở dốc thỏa mãn. Vài giây dừng lại, trụ vật chôn sâu cực đỉnh bắt đầu thử di động, khoái cảm mãnh liệt xa lạ khiến Tống Bình An lại một lần nữa run rẩy thô suýt.

Tống Bình An ngày thường rất ít tự mình động thủ phát tiết, cơ hồ là một mực bảo trì cuộc sống thanh tâm quả dục, lúc này đây lại liên tiếp tiết ra hai lần, như là đem khí lực của hắn đều rút đi hết, sau khi dừng lại, hắn vô cùng mệt mỏi mà không ngừng thở. Thân thể bởi ảnh hưởng của dược vật mà luôn luôn căng cứng cũng tạm thả lỏng, trở nên mềm mại, ý thức cũng tạm thời tê liệt, không phát giác chân của mình lại bị ép dẹt rộng thêm, trụ vật chôn sâu trong cơ thể đầu tiên là nhẹ nhàng động vài cái, sau đó đột nhiên rút ra hơn phân nửa, lại hung mãnh tiến vào chỗ sâu nhất_____

Kích thích cực lớn làm Tống Bình An lâm vào hôn mê, sau đó lại bị kích thích tỉnh lại. Nguyên lai tưởng sau khi tiến vào là được đến giải thoát, nhưng loại chàng tiến luật động liên hồi ngay cả hô hấp cũng không kịp này càng khiến thân thể không thể chịu được, thậm chí Tống Bình An cũng không còn khí lực khóc cầu, nước mắt tràn dưới miêng vải che, hé miệng thở dốc, chỉ có thể không ngừng phát ra vô lực khàn khàn rên rỉ.

Mỗi lần đều là thâm nhập triệt để, luân phiên lặp lại, mỗi lần đều đặc biệt tránh đi nơi có thể giúp hắn giải thoát một ít, mỗi lần đều dày vò đến mức hắn chỉ còn chút khí lực im lặng rơi lệ.

Đương bàn tay từ thắt lưng chuyển dời qua phía trước, nắm lấy phân thân dưới tác dụng của dược hiệu cùng luật động vô cùng mà một lần nữa thẳng tắp, cũng không cần tốn nhiều sức lực, chỉ hơi thoáng vuốt vài cái, cũng đủ làm Tống Bình An thở gấp bực phát, rồi bởi không thể chịu nổi nữa mà ngắt đi.

Khi tỉnh lại, thân thể của hắn không biết từ lúc nào đã được đặt trên giường nệm mềm mại, người đứng phía sau giờ đã chuyển qua trước nằm trên người hắn, hai chân hắn đại giương tùy ý người nọ không ngừng tiến xuất. Vải che bị nước mắt thẩm ướt vẫn còn, mặc dù lúc này có thể cảm giác tay chân tự do, nhưng thân thể Tống Bình An vẫn nặng đến không thể cử động được.

Sau khi hắn tỉnh dậy giây dựa yếu ớt tựa hồ dẫn đến người trên thân ái muội cười khê, tiếp một khắc, một tay đặt trên vai hắn, tay kia đặt tại đầu gối dùng sức áp chân hắn sang hai bên, tạo thành tư thế chiết khấu hoàn toàn lộ ra hạ thân, sau đó chậm rãi trong cơ thể hắn kịch liệt di động, tiếp tục đẩy hắn đi đến cực hạn.

Tư thế khó chịu cùng vô tận kích thích, dù không có khí lực, Tống Bình An vẫn cứ cố giãy dụa, kết quả là hắn càng động mạnh, sẽ khiến cho kích thích càng lớn, cuối cùng hắn chỉ có thể vô lực mặc người bài bố.

Không biết liên tục bao lâu, đương thất lưng mỗi nhừ đau nhức, hạ thân cũng tê liệt sắp mất đi cảm giác thì một cái thâm nhập thật sâu cùng kịch liệt run rẩy qua đi, một cỗ nhiệt dịch phun tại chỗ sâu trong trong

thân thể hần, nóng đến mức tưởng chừng như bị thương tới nơi đó.

Vẫn ở bên trong không đi ra, thân thể mang theo mồ hôi nặng nề đè lên ngực hần, quá độ mệt mỏi khiến Tống Bình An chỉ có thể vô lực mà nằm, người phía trên có vẻ gầy yếu mà lại ép đến hần cơ hồ sắp không thở nổi. Một hồi yên lặng qua đi, người kia khởi động thân trên, nâng lên cầm hần, ngừng mắt nhìn, đột nhiên cúi đầu cắn môi hần, không để ý sự chống cự mà xâm nhập vào trong miệng hần quét qua mỗi một chỗ bên trong, thậm chí còn ý muốn tiến vào chỗ sâu hơn.

Cường ngạnh chiếm cứ, đoạt lấy không chút lưu tình, như bá chủ cao cao tại thượng, băng lạnh cuồng ngạo nhìn xuống thân dân đang quỳ lạy mình.

Đương lúc người nọ cuối cùng cũng buông ra hần, Tống Bình An thật vất vả hoãn khí lại bắt đầu kịch liệt thở gấp, hần cố gắng hô hấp, khiêu dẫn mỗi tác thân thể, tiểu thú còn tại trong cơ thể cũng miễn cưỡng cảm nhận ra, bắt đầu dần dần nổi lên biến hóa. Điều đó khiến Tống Bình An sợ hãi muốn chạy trốn, đương nhiên, kết quả chỉ là phí công, hần cố sức giãy dụa nhưng rốt cục vẫn bại trong tay đối phương đơn giản trấn áp.

Thế nhưng, giãy dụa vô dụng của hần cư nhiên khiến cho người nọ bất mãn, tay kia đột nhiên đặt trên ngực trái, nắm nho nhỏ thù du, sau đó thành linh ngắt lấy. “A!” Đau đớn bén nhọn truyền lên não, theo một tiếng kinh thở gấp ngăn ngủi, Tống Bình An buộc chặt thân thể, đồng thời không khỏi kẹp chặt hậu đình. Bị hần kẹp chặt, tiểu thú vốn chỉ hơi thức tỉnh lập tức thét gào bộc phát, trướng đến đỉnh điểm, người phía trên cũng không ngờ tới mà phát ra y một tiếng than nhẹ.

Đương nhiên, ở giữa cũng ần ần mang theo vô số khoái ý, ngón tay buông lỏng thù du, hai tay chuyển qua véo bên hông, lại bắt đầu dùng tốc độ khiến mình có thể đạt được càng nhiều khoái cảm mà luật động.

Động tác rút ra tiến vào lần này càng thêm mãnh liệt, Tống Bình An sớm đã mệt đến không chịu nổi liền mấy lần thiếu chút nữa lại lâm vào hôn mê, tại khoảnh khắc kịch liệt đến cả hô hấp tựa hồ cũng đình chỉ đó, mảnh vải bị mất ma sát với nệm giường, dần dần lỏng ra rơi xuống. Hai mắt lơ mơ gặp ánh sáng liền đau đớn tức thì nhắm lại, tại thân thể lay động dần dần thích ứng, dưới ánh nền chập chờn, ánh mắt xuyên thấu qua hơi nước mờ mờ, hần đầu tiên là nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ, sau đó trông thấy cặp môi mỏng đỏ hơi mẩn.

Ánh nhìn xa hơn, xa hơn, rốt cục nhìn rõ bộ dáng người nọ, nhưng vừa thấy, Tống Bình An liền như rơi xuống vực thẳm, thà rằng không thấy.

2. Chương 2

Năm mươi bốn tuổi, Hoàng đế một ngày nổi lên hứng thú vừa ý thị vệ trẻ tuổi nào đó đang trực trong nội viện hoàng cung, bắt người tới tắm cung mặc sức đùa bỡn, ngày hôm sau gọi người đưa ra ngoài xử lý.

Hoàng Thái Hậu biết tin liền sai người chặn lại, dùng dây thừng siết chết tại chỗ. Những người tham dự hoặc biết được việc này, đều bị cắt lưỡi hoặc xử tử, bí mật cung cấm, không được truyền ra bên ngoài, kẻ vi phạm, chết!

Tống Bình An có thể biết được chuyện này, là do một đồng liêu thân quen từ hộ vệ thăng lên thị vệ, lại may mắn sống sót sau sự kiện kia say rượu mà nói ra, bằng không hần cũng sẽ giống như những người khác, đều cho rằng thị vệ đó bệnh chết. Sâu trong hoàng cung, dưới tầng tầng lớp lớp cung điện hùng vĩ xa hoa, không biết che dấu bao nhiêu dơ bẩn cùng huyết tinh, người ngoài không thể biết được, mà ngay cả hộ vệ nơi đây nhiều nhất cũng chỉ là nghe đồn sơ qua mà thôi.

Chuyện ngày đó khiến lòng hần lưu lại bóng ma. Nhưng ba năm trôi qua, đã bị cuộc sống bình thản dần dần làm phai nhạt, tưởng chừng như sắp quên đi, thì lại tại lúc này, đột nhiên hiển hiện rõ ràng trong đầu.

Tống Bình An bị bình tĩnh, khó khăn mà mở mắt, hần nhìn thấy bầu trời xám xịt, cùng từng đợt gió lạnh thổi tới. Hần bị người khiêng lên đi về phía trước, ý thức được tình cảnh làm hần gian nan giãy dụa định

đứng dậy, nhưng rất nhanh, có một người đè hẳn xuống, một thân màu đỏ che kín trước mắt, làm hẳn có chút kinh ngạc, lập tức gắt gao túm lấy tay áo người nọ_____

“Công công_____” Hần không muốn chết, nhưng hôm nay, lại không thể không chết, “Công công_____Tiểu nhân có chuyện muốn nhờ_____”

Đã chẳng quan tâm người ngày thường ngay cả liếc nhìn hẳn cũng không đủ tư cách có thể hay không để ý tới lời thỉnh cầu của mình, Tống Bình An lâm vào tuyệt vọng chỉ có thể trước nắm chặt lấy rơm rạ cứu mạng duy nhất này.

“Người muốn nói cái gì?” Thanh âm the thé vang lên, giống như đã từng nghe qua.

“Công công.....Trong y phục tiểu nhân còn vài đỉnh bạc vụn.....Sau khi tiểu nhân chết...xin ngài.....Sai người chuyển cho người nhà.....”

“Người nói cái gì? Chết?” Tiếng van xin khàn khàn yếu ớt của hẳn bị thanh âm hơi chút cất cao của người nọ chặn lại, “Nói nhảm! Mạng của người đâu phải của chính người, muốn chết muốn sống, không phải do người định đoạt. Bây giờ người còn chưa chết được, an tâm nằm đi.”

Tống Bình An bị hẳn ép nằm xuống, đầu óc vốn không nhạy bén, hơn nữa lại bị kích thích liên tiếp đêm qua khiến cho nó càng thêm trì độn, thật lâu sau vẫn không thể hiểu được ý tứ thực sự của những lời vừa rồi.

Tống Bình An nghĩ mình nhất định sẽ phải chết, nhưng khi hẳn tỉnh lại, lại thấy mình đang nằm trong doanh trại đội hộ vệ. Ánh mặt trời xuyên thấu qua ô cửa sổ chiếu vào, tất thấy phẳng phất như vừa qua cơn mộng mị.

Không lẽ nào, thật sự là nằm mơ?

Tống Bình An tát thật mạnh lên má, ba một tiếng vang giòn, dọa người đang đẩy cửa bước vào suýt ngã.

“Tống Bình An người ngủ gật rồi, tự đừng đánh mình làm gì vậy?”

“Đội trưởng?”

Người tới là Cổ Tư Kỳ - đội trưởng đội hộ vệ của hẳn. Cổ Tư Kỳ ngạc nhiên đi thẳng đến, cau mày nhìn nhìn bên mặt bị sưng của Tống Bình An.

“Ta xem tiểu tử người tám phần là ngốc thật rồi, bằng không sao trời lạnh như thế lại đi ngủ ở ngoài?”

“Ta?” Tống Bình An trừng mắt, chỉ vào chính mình, “Ngủ bên ngoài?”

“Đúng a. Là bọn Trần Cường đi tuần tra thu đội lúc quay về phát hiện người ngủ trên thềm đá ở cửa thành phía Tây, gọi mãi người cũng không tỉnh, liền trực tiếp đưa người về đây. Ta tới cũng là để xem người thế nào, thật vất vả có một ngày nghỉ, người đều ngủ hơn phân nửa. Tiểu tử người cũng thật sự là kỳ quái, đang yên đang lành lại ra đó ngủ làm chi?”

Tống Bình An nhe răng trố mắt nhìn Cổ Tư Kỳ, hồi lâu không biết phải trả lời thế nào. Bộ dạng ngốc nghếch này của hẳn cũng không phải ngày một, ngày hai, nên vị hộ vệ đội trưởng đáng kính dĩ nhiên chỉ là khoát khoát tay, xem như chuyện thường.

“Được rồi, được rồi, chỉ cần không phạm cung quy, tiểu tử người thích ngủ ở đâu ta cũng không quản, đừng đông lạnh thành bệnh là được. Người xem, mưa suốt mấy ngày, hôm nay cuối cùng cũng trời quang mây tạnh, người vừa ngủ liền hơn nửa ngày, hiếm khi được nghỉ ngơi, còn lại gần nửa ngày người có muốn xuất cung về nhà một chuyến sao? Nếu muốn thì nhanh đi đăng ký lĩnh lệnh bài xuất cung, trước giờ Hợi quay về là được.”

“Muốn!” Tống Bình An bỗng dưng túm lấy y phục Cổ Tư Kỳ, khiến hẳn giật mình, “Đội trưởng, ta.....Ta còn muốn thêm vài ngày phép.”

Cổ Tư Kỳ nhìn khuôn mặt có chút trắng bệch của hẳn, hồ nghi nói: “Nghỉ phép? Bị bệnh?”

Tống Bình An dùng sức gặt đầu.

“Người muốn nghỉ mấy ngày?” Nếu thuộc hạ khác đột nhiên nói muốn nghỉ phép, Cổ Tư Kỳ căn bản sẽ không để ý tới, nhưng đổi thành Tổng Bình An lại bất đồng. Hắn tiến cung đương hộ vệ đã tám năm, số lần nghỉ phép ít đến mức dùng đầu ngón tay cũng có thể đếm được, an phận thủ thường, tận tâm tận lực đến độ khiến đội trưởng là hắn đều có phần áy náy.

“Ta.....Ta.....” Nói muốn xuất cung thăm nhà là buột miệng, bây giờ nói muốn nghỉ phép vài ngày, thật đúng là hơi chút do dự.

Cổ Tư Kỳ nhắc nhở hắn: “Ta nói trước, trong vòng ba ngày ta có thể tìm người thay thế người, nếu hơn ba ngày người phải làm đơn xin phép, ta giúp người trình lên chủ sự hộ vệ doanh thỉnh hắn xét duyệt, như vậy phải hai, ba ngày sau người mới có thể biết rõ kết quả.”

Vừa nghe lời này, Tổng Bình An thầm nghĩ lập tức xuất cung không cần nghĩ ngợi nói: “Vây ba ngày, ba ngày!”

Xin được ba ngày phép, Tổng Bình An không trì hoãn lâu, vội vàng thu thập ít đồ dùng liền ra phòng trực của hộ vệ doanh đăng ký lĩnh lệnh bài xuất cung.

Đi ra cửa cung, nắng chiều chói thẳng vào mắt, Tổng Bình An không khỏi giương tay che. Mây đen kéo đi, mặt trời lộ ra, thời tiết cũng ấm lên nhiều, nhưng giờ phút này, trong lòng hắn lại một mảnh âm u. Tưởng mộng, nhưng thất lưng đau nhức cơ hồ không đứng thẳng nổi, cùng hậu đình sưng đau lại tàn nhẫn nhắc nhở hắn, hết thảy đều là sự thật.

Hắn còn có rất nhiều chuyện không hiểu, nhất là, tại sao lại là hắn?

Không đảm nhận nhiệm vụ trong nội viện hoàng cung, hằng ngày cơ hội tiếp xúc với quan viên đều cực nhỏ, chứ đừng nói là người kia. Nếu có, thì chỉ vào tế tổ đại điển, bọn thị vệ xếp thành hàng dài phía dưới, còn người ở đỉnh cao quyền lực kia ngự trên long liễn tinh mỹ điểm quý chậm rãi xuất hiện ở cửa cung, hắn đứng trong ngàn vạn vệ binh, lén lút, kính ngưỡng, xa xa liếc nhìn lên một cái.

Khi đó nhìn thấy chỉ là một bóng dáng mơ hồ trong biển minh hoàng chói mắt, nhưng tại sao, lúc ấy chỉ thoáng nhìn đã có thể nhận ra?

Đúng vậy, vì cái gì?

Tổng Bình An ngây ngốc trở về nhà. Sân trong vô số phố lớn, ngõ nhỏ, cánh cửa thấp bé phai màu, trên đó vẫn còn loang lổ vết sơn đen, đôi câu đối dán lên ngày tết vẫn còn hồng sắc tiên diễm, đây là ngôi nhà Tổng Bình An đã ở suốt hơn hai mươi năm qua.

Đẩy cửa bước vào, trước mắt chính là một cái sân vuông nhỏ, có trồng một cây lựu đã héo khô, thềm sân trải đá ngoại trừ những nơi thường đi còn lại đều phủ đầy rêu xanh. Trước nữa, là ngôi nhà xưa cũ có chút rách nát, tổng cộng ba gian. Cảnh sắc quen thuộc hiện ra trước mắt làm Tổng Bình An không khỏi thở dài một hơi.

Nhanh chân đi vào, nương hắn mới bốn mươi nhưng có vẻ già hơn nhiều đang ngồi bên cửa sổ may vá, thấy nhi tử đã về, vội vàng buông gì đó chạy ra đón, ân cần hỏi han.

Tổng Bình An một ngày chưa ăn, đói bụng đến toàn thân vô lực, bảo nương làm giúp hắn một bát mì. Nương hắn thấy sắc mặt hắn không tốt, nghĩ là do sự vụ quá nhiều nên mệt nhọc, liền móc một quả trứng gà từ cái rổ treo trên xà nhà, cho vào nấu mì. Gà mái ngày cách ngày đẻ trứng, nàng luôn cất kỹ, được vài ngày sẽ mang ra chợ bán lấy tiền, bình thường cũng tiếc không dám ăn.

Tổng Bình An bưng bát nhìn thấy trứng gà bên trên, không khỏi nói nương người sao lại lãng phí như vậy, nương hắn cũng không trả lời, chỉ là khoanh tay ngồi cười cười nhìn nhi tử.

Tổng Bình An bắt đắc dĩ, chỉ phải bưng bát ăn, vài miếng liền ăn hơn phân nửa, vừa quay qua hỏi cha đi đâu. Nương hắn nói, có một nhà làm tiệc cưới, cha hắn đi giúp đi, có thể được một ít tiền. Nghe vậy, Tổng Bình An nhin không được càu nhàu, nói cha hắn này chính là không chịu ngồi yên, đều đã gần năm mươi, còn đi làm công gì nữa, hắn hiện tại cũng không phải không nuôi nổi cái nhà này.

Dứt lời, buông bát từ trong ngực móc ra vài đỉnh bạc vụn, một phần là lương bổng vừa được phát, một phần là quan viên xuất nhập của cung thưởng cho đám thủ vệ hộ vệ ít bạc. Tuy không nhiều lắm, nhưng lại

là một thảng tiêu dùng của cả nhà hần. Đây cũng là một trong những lý do vì sao làm thủ vệ hoàng cung tốt hơn so với hộ vệ tuần tra tường thành.

Nương hần hai tay cầm lấy nho nhỏ bạc vụn, tỷ mỉ đếm qua một lần, lấy ra một đĩnh nhỏ, còn lại liền cẩn thận cất kỹ. Mà đĩnh bạc nhỏ nhỏ kia, bị nhét vào tay Tống Bình An.

“Nương, ta không cần dùng!” Tống Bình An rất nhanh đẩy trở về.

“Hài tử, cầm lấy đi cùng đồng liêu ăn cơm uống rượu, người một cái tiểu tử, trong người ít nhiều phải có chút tiền, nghe lời nương, a.”

Tống Bình An nói không lại nương hần, chỉ phải đem bạc cất kỹ vào trong ngực. Nương hần thấy sắc mặt hần không tốt, liền đợi hần ăn mì xong giục hần đi ngủ. Tống Bình An không nói gì thêm, đứng dậy đi vào phòng mình, nằm lên giường kéo qua chăn xem như là ngủ.

Nương vạch rèm cửa nhìn nhi tử của nàng, thấy hần ngủ say, liền mỉm cười, tiếp tục công việc của mình.

Chuyện đêm đó giống như một hồi ác mộng, Tống Bình An khó mà tin được, sau khi về đến nhà thì thừa dịp chỉ có một mình thì cởi y phục ra xem xét, lập tức giật mình ra một thân mồ hôi lạnh. Toàn thân hần đầu đầu cũng đầy dấu vết lớn nhỏ, có rất nhiều là vết véo, cắn, nhất là cổ và lưng, sờ tay lên, còn có thể cảm nhận rõ dấu răng lồi lõm.

Ở nhà nghỉ ba ngày, Tống Bình An một mực chờ đợi lo lắng, căn bản không tin mình thật có thể tránh được một kiếp, thế nhưng liên tiếp ba ngày đều tường an vô sự, thậm chí tin tức từ đồng liêu trong cung, cũng không nghe thấy có chuyện gì đặc biệt. Tống Bình An nguyên chán kinh quá độ vẫn còn chút bán tín bán nghi, hết ngày thứ ba, chỉ đành lê bước tiến cung làm việc.

Ngày nối ngày trôi qua, dấu vết trên người hần dần dần biến mất, mà ngay cả chỗ cắn thương sâu nhất ở xương bả vai cũng bắt đầu lên da non. Tiếp qua một tháng, cuộc sống của hần vẫn như xưa không có gì thay đổi, thâm cung vẫn là nên như thế nào liền như thế vậy, Tống Bình An lúc này mới xem như chậm rãi thả lỏng tâm thần.

Hiện giờ, lại đến phiên Tống Bình An trực đêm, tiết trời đã ấm trở lại nên trực đêm cũng không còn quá vất vả, sau khi kết thúc công việc thay ca, Tống Bình An còn có thể cùng những hộ vệ khác cười cười nói nói hưởng chỗ doanh trại hộ vệ đi đến.

“Tống Bình An!”

Ngẩng đầu nhìn, nguyên lai là đội trưởng Cổ Tư Kỳ, Tống Bình An nhanh nhanh chạy qua.

“Đội trưởng, có việc?”

Cổ Tư Kỳ trên dưới liếc mắt dò xét, vỗ vỗ lưng hần nói: “Người đi với ta một lát.”

.

Tống Bình An một bụng nghi vấn, lại không dám hỏi, chỉ có thể đi theo hần trái ngoặt phải ngoặt, đi đến thiếu chút nữa hoa mắt chóng mặt rốt cục mới tới một gian phòng sáng đèn.

Cổ Tư Kỳ vào phòng liền chấp tay khom lưng cười nói với người đang đứng thẳng quay lưng về phía họ: “Công công, người đã tới.” Người này ân một tiếng quay đầu lại, đem Tống Bình An dọa đến trắng mặt không còn chút máu.

Người mặc bào phục màu đỏ liếc Tống Bình An một cái, nhỏ giọng nói: “A, đây chính là Tống Bình An?”

“Đúng thế thưa công công.” Cổ Tư Kỳ lại chấp tay, thấy người bên cạnh không có nói năng gì, vội đề hần khom người xuống, thấp giọng nói: “Còn ngây ngốc cái gì, vị trước mắt này chính là Ti lễ giám Đại tổng quản Tần công công, không thể chậm trễ, nhanh hành lễ!”

Tống Bình An giật mình, phác thông một tiếng quỳ gối xuống mặt đất lạnh băng, dập mạnh đầu, ồm ồm nói: “Thủ vệ hộ vệ Tống Bình An bái kiến Tần công công.”

Tần công công khoát khoát tay, “Đứng lên đi.”

“Tạ công công.” Tống Bình An lúng túng đứng lên.

“Tần công công, không biết ngài gọi Tống Bình An tới có chuyện gì?” Cổ Tư Kỳ tuy quản lý đội Tống Bình An, nhưng thật ra chỉ là một đội trưởng nhỏ, bình thường muốn gặp được người như Tần công công, cũng chỉ có thể đến cửa cung đứng chờ cơ hội mà thôi. Bây giờ đột nhiên xuất hiện trước mắt, bảo hắn làm sao có thể không kinh hoảng, hiếu kỳ.

“Cũng không có gì.” Tần công công vẽ mặt lơ đãng, “Nghe một thái giám thủ hạ nói trong sổ thủ vệ hộ vệ có một người tên Tống Bình An rất cẩn thận, thật thà, ta vừa vặn có chuyện cần có người cẩn thận đi làm. Về phần là chuyện gì, Cổ đội trưởng người nếu muốn cho cái đầu còn ở trên cổ lâu thêm một chút, thì tốt nhất không cần phải hỏi nhiều.”

Ánh mắt âm lãnh của Tần công công liếc tới, lập tức khiến Cổ Tư Kỳ cúi đầu thật thấp, kính sợ liên tục nói: “Công công nói rất đúng, là tiểu nhân lắm miệng. Tống Bình An thật sự là người thật thà, chăm chỉ, có điều hơi ngu ngốc, tay chân vụng về, nếu có gì sai sót xin ngài nhiều hơn dung thứ.”

“Ta biết, người trước lui xuống đi.”

“Vâng, vâng, tiểu nhân xin cáo lui trước.”

Cổ Tư Kỳ lui ra ngoài, Tống Bình An vẽ mặt kinh hoảng nhìn hắn, nhưng Cổ Tư Kỳ một mực cúi thấp đầu nên không phát hiện, sau khi ra khỏi cửa, hắn còn cẩn thận đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn Tần công công và Tống Bình An.

“Tống hộ vệ?” Tần công công cười cười, tới gần Tống Bình An một bước. Tống Bình An càng sợ, sắc mặt lại trắng thêm một phần.

“Tống hộ vệ, chúng ta cùng chơi trò chơi a?” Dứt lời, lấy từ trong ống tay áo ra một miếng vải đen dài, “Bịt mắt người, mang người đến một chỗ, gặp một người.....”

Tống Bình An rốt cuộc chống đỡ không nổi, thất kinh quỵ xuống, không ngừng dập đầu: “Tần công công, van ngài tha cho tiểu nhân a, tiểu nhân không muốn chết, Tần công công! Tần công công!”

Tần công công chỉ cười, kiên quyết kéo hắn lại, bịt mắt hắn, thanh âm nhu hòa nói: “Cầu ta cũng vô dụng, người phải đi cầu người kia!”

Mắt bị bịt kín, chỉ còn một mảnh hắc ám, Tống Bình An sợ hãi muốn kéo xuống, hai tay tức thì đã bị trói lại.

“Tần công công_____”

“Hừ.” ghé vào tai hắn nói nhỏ, “Muốn bảo mạng thì đừng nói gì cả, ngoan ngoãn, được chứ?”

Câu uy hiếp làm Tống Bình An toàn thân phát lạnh, không dám nói thêm nửa tiếng. Lúc này, hắn ở trong trạng thái thanh tĩnh bị người khiêng trên vai, từng trận gió lạnh quét qua mặt, không biết qua bao lâu, hắn bị đặt xuống một nơi khá ấm áp, khăn bịt mắt bỗng dưng giật ra.

Phía cuối tấm thảm ba tư tinh xảo, là một bàn long sàng (giường bằng gỗ), một tuần mỹ thiếu niên chừng mười bảy, mười tám tuổi nghiêng ý trên một đồng gối nệm, lưng biếng lạt lạt trang sách, thần tình an nhiên tĩnh hòa, nhưng vẫn tản ra khí phách lẫm liệt cao cao tại thượng, thân vận hoàng bào tú tường long bàn vân đồ đằng, biểu trưng địa vị duy ngã độc tôn, quyền quý vô cùng. (tú = thêu; tường long bàn vân: rồng lượn trên mây; đồ đằng: hoa văn.)

Hai tay bị trói cũng được thả ra, nhưng giờ phút này Tống Bình An chỉ có thể chân nhũn ra ngồi chồm hổm trên mặt đất, một câu cũng không nói được.

“Vạn tuế gia, người đã dẫn tới.”

Tần công công tiến lên một bước, đứng trước Tống Bình An, khiêm cung tôn kính đối thiếu niên chấp tay hành lễ.

Thiếu niên cũng không ngẩng đầu lên, hai mắt vẫn đặt tại trang sách, chỉ hơi nâng tay khoát khoát, Tần công công tuân lệnh, khom người lui ra.

Đương cung điện rộng lớn chỉ còn Tống Bình An cùng thiếu niên hai người, Tống Bình An mới chậm rãi phục hồi tinh thần, nhưng vẫn đang cứng người ngồi trên mặt đất, động cũng không dám động, ngay cả một tiếng thở mạnh của ai đó cũng đủ khiến hắn sợ hãi. Thiếu niên vẫn như cũ nhìn quyển sách trên tay, xem hết một trang lại chuyển sang một trang, giống như không phát hiện sự tồn tại của hắn.

Trong không gian thanh tĩnh, tiếng giở sách đều có thể nghe thấy rõ ràng, Tống Bình An ngoại trừ lúc mới vào thoáng liếc nhìn một cái, sau đó cũng không còn dũng khí nhìn về phía thiếu niên ngay gần trước mặt kia, hai mắt một mực nhìn chăm chăm vào hoa văn trên tấm thảm, cố gắng bình phục nhịp tim đập gấp gáp, run run ngồi im.

“Đứng dậy.”

Tới khi Tống Bình An quỳ đến tê chân, trong không khí truyền đến thanh âm thanh lãnh mệnh lệnh, Tống Bình An mạnh mẽ ngẩng đầu, thiếu niên y nguyên nhìn sách, thanh âm vừa mới phảng phất như là ảo giác của mình. Tống Bình An không đứng dậy, ngược lại càng cúi thấp đầu xuống.

“Đứng dậy.” Thanh âm lần nữa truyền đến, lần này, lạnh hơn, cũng rõ ràng hơn. “Đừng để trẫm phải nói lần thứ ba.”

Tống Bình An chỉ có thể run rẩy đứng lên, cố gắng hồi lâu, mới xem như đứng vững. Cả cung điện yên tĩnh đến mức khiến người sợ hãi, Tống Bình An nghĩ mình hẳn là phải nói gì đó, “Tiểu nhân.....Tiểu nhân.....Tống Bình An.....Khấu kiến Hoàng.....”

“Cởi y phục ra!”

Run run chưa nói hết câu, mệnh lệnh vô tình đã lại truyền tới, Tống Bình An không khỏi rung mình hoảng sợ.

Tống Bình An không nhúc nhích, thanh âm càng run rẩy: “Hoàng.....Hoàng....”

“Người muốn khảo nghiệm tính nhẫn nại của trẫm sao?” Thiếu niên Hoàng đế rút cục ngẩng đầu, mục quang băng hàn thẳng bức tới, như lăng trì tâm hắn thành từng đoạn từng đoạn.

Tống Bình An không nói gì, khẽ cắn môi, thân thủ bắt đầu cởi bỏ đai lưng. Tiết trời vào xuân nên dần dần ấm lại, tất nhiên cũng sẽ không cần phải mặc quá nhiều quần áo, do đó không quá hai ba lượt, trên người Tống Bình An chỉ còn một kiện sa y mỏng manh, đang do dự không biết nên hay không cởi tiếp, thanh âm vô tình kia lại truyền tới: “Cởi sạch.”

Nhắm mắt cắn chặt răng, Tống Bình An giật mạnh đai lưng kéo xuống sa y, toàn thân tức thì hoàn toàn lộ ra.

“Đến đây.”

Tống Bình An ngẩng đầu nhìn chỗ Hoàng đế chỉ tay, ngoan tâm đi đến, tới trước giường thì đứng lại, lại không dám mở mắt. Nhưng mặc dù nhắm mắt, hắn vẫn có thể miễn cưỡng cảm nhận được ánh mắt của thiếu niên cẩn thận xem kỹ từ đầu đến chân hắn.....

“Quay lưng lại đi.”

Tống Bình An làm theo, lập tức, làm cho tầm mắt y tại sau lưng hắn lưu chuyển khắp chốn khiến người phát lạnh. Phía sau truyền đến âm thanh xột xoạt, rất nhanh, cảm giác ẩm áp bao phủ Tống Bình An, hơi thở cực nóng mà quen thuộc theo phần eo một đường chuyển đến sống lưng, hai tay thon dài, trắng hơn rất nhiều so với nam nhân bình thường chậm rãi du di, cuối cùng dừng trước ngực hắn.

Tống Bình An không kim được mà khẽ run _____

“Người lạnh sao?” Thanh âm thanh lãnh của thiếu niên vang lên sau lưng.

“Hồi, hồi Hoàng thượng.....tiểu nhân..không lạnh.....” Nói không lạnh nhưng lại lấp bắp run rẩy.

“Vậy người vì sao lại phát run?”

“Tiểu, tiểu nhân....” Tống Bình An không trả lời được.

“Người sợ trẫm?”

Tống Bình An không dám đáp, thân thể càng run thêm.

“Hừ.” Thiếu niên hừ nhẹ một tiếng, buông hẳn ra, sau lưng lại là một hồi âm thanh rất nhỏ, kể đó giọng nói của thiếu niên Hoàng đế lại truyền tới, “Xoay người lại.”

Tống Bình An xoay người nhìn, đế vương tôn quý ngồi ở mép long sàng hơi dang chân kẹp mình ở giữa, lưng tựa vào đệm cao, bộ dáng lười biếng, nhưng không hề mất uy nghiêm của bậc quân chủ.

“Quỳ xuống.”

Tống Bình An im lặng làm theo, vừa quỳ xuống, mặt vừa đứng đối diện giữa hai chân Hoàng đế, hơi đảo mắt qua, kinh hãi phát hiện bộ vị nào đó không ngờ đã cao cao dựng thẳng.

“Người đã sợ hãi, trẫm hôm nay sẽ tạm bỏ qua người, bắt quá, người phải dùng miệng giúp trẫm thoải mái.”

Tống Bình An ngẩng khuôn mặt trắng bệch vì sợ, kinh hoảng nói: “Hoàng, Hoàng thượng_____tiểu nhân, tiểu nhân _____ không thể_____”

“Không thể?” Thiếu niên Hoàng đế khiêu trường mi, mân môi, cười đến lạnh lẽo, “Nếu vậy, trẫm chỉ có thể cho người dùng thân hầu hạ, bắt quá trước khi trẫm thị tẩm, chiếu quy củ, người phải tẩy sạch thân thể. Lần trước người chắc còn nhớ rõ, phải đưa nước vào bụng, sau đó lại bài xuất_____lúc ấy trẫm liền tại bên cạnh nhìn xem, nhất định rất khó chịu à? Tống hộ vệ lúc đó biểu tình thật là chộc người, toàn thân bị tra tấn mà run rẩy, liên tục nức nở nhăn nheo. A, mặt cảnh như thế, trẫm thật không ngại được nhìn thêm một lần.”

“Hoàng, Hoàng thượng_____” dưới sự nhắc nhở của Hoàng đế, nhớ lại thống khổ khi đó, Tống Bình An càng bất lực, chỉ có thể dùng ánh mắt cầu xin nhìn người cao cao tại thượng kia.

Người tựa trên đệm bị ánh nhìn cầu xin của hắn biến thành trẫm mặt, thanh âm cũng lạnh thêm rất nhiều.

“Hai cái chọn một, người quyết định đi.”

Kết quả, sau một hồi giãy dụa đấu tranh, Tống Bình An rút cuộc vươn tay, nhưng khi sắp tiếp cận lại bất giác muốn lùi bước. Thiếu niên lẳng lặng chờ đợi đã lâu liền cau mày, đột ngột kéo qua tay hắn đem thân thể hắn áp dưới giữa hai chân mình.

Xạ hương đặc biệt trên người thiếu niên nháy mắt phủ quanh hắn, chớp mũi thậm chí còn đụng vào nơi nóng cứng kia, Tống Bình An vô thức muốn chạy trốn, nhưng càng bị ép chặt tới. Hắn dùng lực chỉ là ý vào sức khỏe vốn có, nhưng lực của thiếu niên lại như tứ lạng bạt thiên cân. (tứ lạng bạt thiên cân: bốn lạng bạt ngàn cân.)

Thứ cứng ngắc kia dí sát vào mặt hắn, làm hắn không dám mở miệng nói chuyện, rất sợ nó sẽ thừa cơ hội tiến vào. Thiếu niên một tay giữ đầu hắn, một tay vuốt nhẹ tóc hắn, đôi mắt nhìn hắn lộ ra thâm ý khó dò.

“Nếu người ngoan ngoãn nghe lời, trẫm sẽ bảo vệ người yên lành, ngược lại sao....” Tay vuốt tóc chuyển qua cổ, nhẹ nhàng lướt qua da....

Dưới sự uy hiếp, Tống Bình An không dám còn bất cứ ý niệm giãy dụa gì trong đầu, cuối cùng là run tay cởi bỏ tiết khố của thiếu niên, lộ ra cực đại dục vọng. Hắn nhìn chăm chăm vào tiểu thú đã từng tại trong cơ thể mình không ngừng tiến nhập, sợ hãi nuốt một ngụm nước bọt, nhưng tay y để trên đầu vẫn còn đang vỗ về uy hiếp, hắn chỉ đành há mồm chậm rãi ngậm nó vào trong miệng.

Mùi nam tính đặc trưng xộc lên mũi, chịu đựng tiếp tục ngậm, đến nơi hắn cho rằng đã sâu nhất, ngạnh khối lại chẳng qua mới vào được một phần nhỏ. “Còn chưa đủ sâu.” Bên tai truyền đến thanh âm trầm thấp, làm cho Tống Bình An nức nở nghẹn ngào, bất đắc dĩ tiếp tục nhét vào sâu thêm. Thế nhưng còn chưa đủ, rất rất chưa đủ. Thiếu niên đã sớm mất đi kiên nhẫn, kéo đầu của hắn, hạ thân dùng sức một cái, đem dục vọng toàn bộ chui vào trong miệng hắn, thẳng chạm tới yết hầu.

Tư thế như vậy làm Tống Bình An thống khổ giãy dụa, có điều đều bị thiếu niên dễ dàng ngăn lại, một mực bảo trì tư thế, hoàn toàn không có ý định buông tha. Tống Bình An chỉ có thể cố gắng thích ứng, miệng bị bịt kín không còn kẻ hở, chật vật gian nan dùng mũi hô hấp, khí tức hỗn loạn phun trên nơi nào đó. (mấy cái đen đen như tóc ấy== cái này thật ko biết edit thế nào, chẳng lẽ lại trắng trơn.....>.

3. Chương 3

Nhắc đến hoàng triều hiện tại, không thể không nói đến khai quốc Hoàng đế - Thuận An đế.

Vì nạn hồng thủy mà mất đi thê tử, vì ôn dịch mà mất đi nhi tử, cuối cùng bị buộc phải bước trên con đường tạo phản. Trải qua mười một năm, vị nam tử anh dũng, mưu trí này sau cùng tọa ững thiên hạ, trở thành khai quốc chi quân của tân hoàng triều. Trong những năm chiến loạn không ngừng, nam nhân đã mất đi tất cả người thân đó ngẫu nhiên gặp một thiếu nữ tuy không phải là tuyệt sắc nhưng lại thông tuệ, mẫn tiệp, yêu nang rồi lấy nang làm vợ, mà nang, sau này cũng trở thành mẫu nghi thiên hạ.

Đáng tiếc ngày vui chẳng được bao lâu, Thuận An đế xưng đế không quá nửa năm, liền vì vết thương lưu lại trong những năm tháng chiến tranh chuyển biến xấu mà băng hà, lưu lại một ấu tử chưa được sáu tuổi cùng hoàng hậu trẻ tuổi.

Thuận An đế băng hà, để lại cục diện rối loạn. Ngoại địch thường xuyên xâm lấn, gây chiến; mà trong triều đình, một số quan viên tướng lĩnh cùng hấn chinh chiến giành thiên hạ cũng công cao chấn chủ, kiêu ngạo hoành hành, ấu đế cùng thái hậu trẻ tuổi như bị vây giữa một đám ác thú.

Cuối cùng Thái hậu đành tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, đem thực quyền phân giao cho đám quan viên, đại tướng thêm khát ngai vị, làm điều kiện đổi lấy sự bình an cho mẫu tử hai người.

Từ đó về sau, hoàng triều liền đi theo một chế độ khác, quyền lực thống trị thiên hạ không thuộc về đế vương cao cao tại thượng, mà phân đều cho hai bên văn võ bốn vị phụ chính đại thần, còn Hoàng đế trở thành vật bài trí, thậm chí dần dần hủy bỏ việc thượng triều.

Sùng Trữ Hoàng đế ngày một trưởng thành cũng dần hiểu được sự thật bi ai này, ngày ngày âu sầu không vui, mười chín tuổi năm ấy liền uất ức ôm bệnh mà chết.

Mẫu thân của hấn tức Hoàng Thái Hậu, ôm di thể của nhi tử khóc trọn một đêm, sau khi đi ra, cho gọi con dâu còn chưa kịp sắc phong hoàng hậu, ôm đứa cháu mới tròn một tuổi, cắn răng nói: “Thù này, lão thân, tất báo!”

Hai nữ nhân, một người mất đi nhi tử, một người mất đi trượng phu, dần nén đau thương, đem tất cả hy vọng gửi gắm vào hài tử nhỏ tuổi. Một năm sau khi tiên đế băng hà, hài tử gần hai tuổi được ôm lên ngôi vị Hoàng đế, đối mặt chúng đại thần giễu cợt nhìn mình, chỉ là lẳng lặng chuyển động đôi mắt đen láy, không khóc, không nháo.

Hoàng đế mới hai tuổi đã đăng cơ này, chính là đương kim Hoàng đế, Long Khánh đế, niên hiệu Khai Nguyên.

Dưới thời Long Khánh đế, là lúc hoàng triều bắt đầu bước vào thời kỳ phồn thịnh, hậu thế tán thưởng công tích của y, đồng thời, cũng lên án đủ loại thủ đoạn huyết tinh y thực hiện. Nhưng không cách nào phủ nhận, muốn đoạt lại thực quyền đế vương, thủ đoạn tàn nhẫn không chỉ là phương thức nhanh nhất mà còn trừ cỏ tận gốc.

Các sử gia đều thống nhất một điều, đó là hai nữ nhân đứng sau Long Khánh đế có ảnh hưởng rất lớn đến y. Các nàng không phải là một trong số hậu cung mỹ nhân của Long Khánh đế, mà một là tổ mẫu, một là mẫu thân của y. (tổ mẫu=bà nội)

Một đời Long Khánh đế, đối hai nữ nhân này vừa kính vừa yêu _____ lại vừa hận. Khi Long Khánh đế mười sáu tuổi liền dùng vô số thủ đoạn đoạt lại hoàng quyền bất khả xâm phạm, nhưng phải đến tận gần trung

niên, y cuối cùng mới thực sự thoát khỏi sự khống chế của hai nữ nhân này.

Khi đã bước qua tuổi năm mươi, một lần nửa đêm giật mình tỉnh giấc, y ngồi dậy đối tùy thị bên cạnh thở dài: “Người sinh ta là Thái hậu, người dạy ta là Thái Hoàng Thái Hậu, thế gian này, không một ai có thể hiểu trăm bằng các nàng.”

Bởi vì hiểu rõ, mới có thể vừa kính vừa hận, bởi vì hiểu rõ, nên cả đời này, vì đoạt lại hoàng quyền, vì sống sót qua tranh đoạt vô tình cùng đầm máu, y bị hai người kia ép buộc phải từ bỏ rất nhiều thứ.

Hậu nhân ca tụng Long Khánh đế văn võ song toàn, cơ trí quyết đoán, là vị đế vương oai hùng không thể bỏ qua trong chiều dài lịch sử. Vị Hoàng đế này cũng có rất nhiều tần phi như các Hoàng đế khác, thậm chí cũng không thiếu nam sủng, thoát nhìn như phong lưu, lại vừa như vô tình, nhưng theo sách sử ghi lại, Hoàng Thái Hậu đã từng nói một câu bông đùa mà ẩn chứa bí mật kinh người.

“Thiên hạ bình an hay không, chỉ do một người, một người bình an hay không, còn phải xem còn phải đợi.”

Thiên hạ có bình an, phồn thịnh hay không, đều phải xem Hoàng đế có hay không cần tâm triều chính, muốn xem Hoàng đế có hay không cần tâm triều chính, lại phải xem một người khác.

Người kia là ai? Mà lại có thể chi phối được tâm tư của Hoàng đế? Chính là bất luận đời sau nghiên cứu sử sách kỹ lưỡng đến đâu, cũng không thể tìm được bất cứ một manh mối nào, chỉ có thể biết có một người, làm cho uy vũ Hoàng đế lưu danh thanh sử này ngày đêm bận lòng.

.

Thái Hoàng Thái Hậu là một nữ nhân đa mưu túc trí, nhìn xa trông rộng, cũng là một trong những người được Long Khánh đế cả đời kính trọng.

Khi cô nhi quả phụ hai người trước sau thụ địch, nàng lựa chọn đem hoàng quyền phân giao cho bốn vị văn võ đại thần uy vọng cao nhất, dã tâm lớn nhất, quân quyền mạnh nhất lúc ấy, cũng không phải là hành động vô nghĩa.

Từ xưa, quan văn võ tướng thường không vừa ý nhau, quan văn khiển trách võ tướng là kẻ ít học, hành sự ngang ngược lỗ mãng, võ tướng lại mắng quan văn vô dụng, chỉ biết lý luận suông. Chọn cách đem hoàng quyền phân đều cho bốn vị văn võ đại thần, một trong những mục đích chính là muốn hai phái càng thêm đối địch.

Thứ hai, bốn người này đều có dã tâm cực lớn, ai cũng không cam lòng đứng dưới, dù cho bề ngoài nâng cốc nói cười, tường an thuận hòa, nhưng sau lưng lại âm thầm tìm cách triệt giảm thế lực của đối phương, để đạt được mục đích, nhất định sẽ dùng tất cả thủ đoạn nhằm đưa đối phương vào chỗ chết. Bất luận cuối cùng ai là kẻ chiến thắng, đầu tiên đều sẽ phải đối đầu với một bên, sau, còn phải cùng một phe đại tướng hoặc quan văn khác tranh đoạt một trận cuối. Kết quả dù có thắng, cũng sẽ phải trả giá lớn về nhân lực tài lực, đến lúc đó tâm thần, sức lực đã kiệt quệ, lại phải kế tiếp đối mặt với hoàng thất đã sớm dương sức chờ ngày quật khởi!

Thứ ba, sở dĩ lựa chọn đem hoàng quyền phân đều mà không phải cho một trong bốn người, quan trọng nhất chính là vì sợ ba người khác sẽ liên hợp để đối phó một người kia. Đây là vở kịch cần phải có bốn người mới có thể thành công, nếu thiếu dù chỉ một thôi thì khả năng đi đến bại cục cũng vô cùng lớn. Đối với Hoàng Thái Hậu khi đó đã không còn đường lui thỏa đáng mà nói, nàng chỉ có thể bước từng bước cẩn trọng hơn nữa.

Đương sau khi phân giao hoàng quyền, triều đình trên dưới quả nhiên phát triển theo như nữ nhân thông minh này sở liệu. Hai phái văn võ đối lập dần thêm gay gắt, bọn họ vất óc nghĩ mưu tìm kế lật ngược đối phương, hoàn toàn không còn tinh lực chú ý tới hoàng thất, càng không nghĩ đến cô nhi quả phụ có thể làm nên được chuyện gì!

Đúng vậy, chỉ cần mẫu tử bọn họ có thể chờ, điều thấp mà chờ, một ngày nào đó nhất định sẽ đi tới thành công.

Thế nhưng thân sinh cốt nhục duy nhất bị bệnh mà chết khiến cho nữ nhân vốn tinh táo này trở nên điên cuồng, nàng thề với trời, nàng phải báo thù! Nàng rất cuộc chờ đợi không được, mỗi một khắc thời gian trôi

qua đều là thống khổ, dày vò, nàng muốn tận mắt nhìn thấy những kẻ bức tử con mình từng người từng người một chết đi, nàng muốn cho tất cả thấy bọn hắc chôn cùng!

Nữ nhân này đem toàn bộ hy vọng đặt lên đứa cháu trai năm ấy mới vừa tròn một tuổi.

Ngày Long Khánh đế đăng cơ, quần thần đến triều bái chưa được mười người, những kẻ tới, phần nhiều chính là đến xem trò vui, xem Hoàng đế mới chấp chững biết đi này có khóc nháo trên triều điện hay không_____ không ai đem hoàng thất đã mất đi thực quyền, giống như tượng gỗ bày trí để vào mắt.

Thái Hoàng Thái Hậu biết tin, chỉ lạnh lùng cười.

Sách sử hoàn toàn không có ghi lại, dã sử cũng chỉ có rải rác vài câu, ấu đế thừa kế trái đào, đã tinh thông võ nghệ, đã am hiểu tứ thư.

Một hài tử chưa đến tám tuổi, đã thông các loại võ thuật, đã thông tứ thư ngũ kinh mà ngay cả người có kiến thức sâu rộng cũng chưa hẳn thấu hiểu hết, là cần bao nhiêu kiên trì cùng nghị lực?

Nếu chiếu theo hiện tại, đứa nhỏ ấy khẳng định tiếp nhận phương thức giáo dục đặc biệt dành riêng cho thiên tài, quả thực quá tàn nhẫn, quá thống khổ.

Long Khánh đế chưa bao giờ ở trước mặt người khác nói ra những gì từng trải qua thời thơ ấu, nhưng trong sách sử có ghi lại, y có bệnh khó ngủ, thường xuyên trằn trọc suốt đêm không ngủ được, dù ngủ cũng sẽ nhú mày nói mớ cả đêm không yên, nếu không có người bên cạnh thì sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Sau khi bốn vị đại thần, tướng lĩnh đã tâm xưng vương kia từng người một bị Long Khánh đế sao trảm hoặc tru di cửu tộc, Thái Hoàng Thái Hậu từ đó về sau không hỏi chính sự, dốc lòng lễ Phật, đối với đứa cháu duy nhất của mình, nàng luôn không ngừng dỗ dành, cưu hân quá khứ, chẳng thể phân định đúng sai. (sao trảm: tịch thu gia sản, giết kẻ phạm tội)

Thù hận đã báo, song lựa chọn lúc đầu, là đúng, hay sai?

Những điều này đều là lịch sử lưu lại cho hậu nhân đủ loại nghi vấn, ngay lúc đó Tổng Bình An tự nhiên cũng không biết, bởi vì hiện tại, hắc chính là một mực lâm vào ưu sầu.

Vì thế, khi hắn đi茅 phòng (=WC) thì sự mặt, lúc ăn cơm cũng sự mặt, mà ngay cả lúc đang trực_____ cũng sự mặt.

Đường Thanh – hộ vệ cùng đội và có quan hệ tương đối khá với hắn rất cục nhìn không nổi, thừa dịp thay ca nghỉ ngơi, hắn đi tới lấy khuỷu tay huých vào eo Tổng Bình An một cái, hỏi: “Tổng Bình An người cả ngày sầu mặt làm cái gì vậy? Mất bạc sao?”

Tổng Bình An sờ sờ cái eo bị đụng đau, lắc đầu không nói, vẻ mặt vẫn cứ sầu não.

Thấy hắn như vậy, Đường Thanh bất chợt nhớ tới một chuyện, nhìn trước ngó sau xem có người hay không, mới ghé tai hắn hạ giọng nói: “Không lẽ nào hôm qua Cổ Tư Kỳ gọi một mình người đi, là sai người làm mấy chuyện không thể để người khác biết đi?”

Chuyện nói xấu sau lưng Tổng Bình An gặp phải cũng không ít, vừa nghe hắn nói, lập tức vội vàng lắc đầu liên tục: “Không có không có, người đừng đoán mò, đội trưởng là người rất tốt.”

“Vậy người làm cái gì cả ngày đều sự mặt như thế? Giống như ai nợ tiền người vậy.” Đường Thanh khó hiểu, liếc hắn một cái, cho tay vào trong tay áo ấm áp.

Nhớ tới chuyện nào đó, sắc mặt Tổng Bình An càng trầm trọng, khuôn mặt hắn vốn đã như ông cụ non, lại trầm mặt xuống như thế, liền có vẻ già hơn rất nhiều.

“Ngày hôm qua..ta.....Quên đi, không có việc gì.”

Vốn là chuyện không nên nói ra, hơn nữa đối phương cũng là người khó có thể tâm sự, mồm miệng ngu dốt như Tổng Bình An chỉ cảm thấy có khổ không thể nói.

Nhìn bộ dạng này của hắn, Đường Thanh càng thêm hiếu kỳ, đang định tỉ mỉ truy vấn, trên đường thông vào sâu trong hoàng cung đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, không lâu sau quả nhiên xuất hiện vài người. Đường Thanh vừa nhìn, vội kéo Tổng Bình An sang một bên, xem cách ăn mặc của bọn họ có

thể biết được phẩm hàm không thấp, vì thế công công cùng thị vệ đều xoay người thi lễ, đợi bọn họ đi qua mới dám hơi ngẩng đầu.

Chỉ thấy đám người này đi đến trước cửa thành, công công dẫn đầu giơ ra lệnh bài cao giọng nói: “Mở cửa cung, phụng chỉ xuất cung hành sự!”

Đội đội trưởng hộ vệ tiến lên xác nhận lệnh bài, mới cho người mở cửa cung. Giống như một trận gió thổi qua, đám người này rất nhanh đã biến mất ngoài cửa cung, mà cửa cung rộng lớn cũng lập tức đóng lại.

Chuyện này vốn là chuyện bọn hộ vệ canh cửa quá quen thuộc, nhưng Đường Thanh lại đột nhiên khá hiếu kỳ.

“Vừa mới đến giờ Dần, Hoàng thượng là làm sao vậy, tự dưng cấp tốc phái người ra cung hành sự?” (giờ dần: 3-5 giờ sáng)

Đường Thanh đối việc này khá hiếu kỳ, nghĩ thầm có lẽ lại có chuyện lớn sắp phát sinh, bởi vì thăm án đoạt quyền trước đó cũng mở màn vào buổi sáng sớm như hôm nay.

Lúc ấy cũng là bọn họ canh cửa cung, hoàng thất tại sâu trong cung cấm ngậm bồi dưỡng mấy ngàn tinh binh cơ hồ là dốc hết lực lượng trong một đêm, đem vị khai quốc công thần – Hồ uy tướng quân nắm giữ hai mươi vạn binh lực cả nước kia chưa kịp ăn mừng đại thọ sáu mươi đã bị xét phủ niêm phong. Khi đó phủ tướng quân tụ tập không ít phụ tá của tướng quân, yến tiệc xa xỉ đến gọi người liú lười, đại bộ phận đã sớm say đến bất tỉnh nhân sự, bị trói lại cũng không hay biết.

Hoàng đế ra tay triệt để nhanh gọn, những kẻ bị giam trong đại lao còn mắng y không biết tự lượng sức, tự đào hố chôn mình, bởi vì thân tín bên ngoài dẫn đầu hai mươi vạn đại quân đóng ở biên cương khi biết được tin tức, nhất định sẽ tiến đánh hoàng thành, cho y ném mùi khốn khổ! Mười sáu tuổi Hoàng đế chỉ là nhếch môi cười lạnh, gọi người đem đầu thân tín của tướng quân tới cho bọn họ xem, khiến bọn họ ghen hòng không nói được lời nào.

Không ai biết y làm sao làm được như vậy, nhưng y đích xác làm được, khi tất cả mọi người xem thường y tuổi nhỏ, y đã đem hết thấy đều chôn sâu ở đáy lòng.

Kết quả, Hồ uy tướng quân bị lăng trì, lão nhân đã từng ở trước mặt thủ hạ bóp chặt cằm dưới của ấu đế tám tuổi nói y là tiểu nãi oa dễ khi dễ ấy còn bị tru di cửu tộc.

Một khi đã mở màn, trận tranh chiến này trừ phi người chết ta sống, nếu không sẽ không có ngày dừng lại. Cuối cùng, Hoàng đế sớm đã chuẩn bị, đã bố cục hết thấy đoạt được thắng lợi, lấy lại tất cả thực quyền vốn thuộc về đế vương, mà tại cổng chợ nơi hành quyết phạm nhân tất bị máu tươi nhuộm đỏ một tầng lại một tầng.

Khi ấy, dân chúng vô cùng kinh sợ lo lắng, người người cảm thấy bất an, mà bọn hộ vệ không tham gia vào chuyện đó, thì thỉnh thoảng lại lúi ra nhắc lại, lấy đó làm cảnh cáo, cũng càng kính sợ vị đế vương ngự trong nội cung kia.

Chuyện đã qua hơn một năm, mặt đất nhuộm máu dường như còn tràn ngập mùi tanh, hiện tại lại sáng sớm đã cấp tốc xuất cung, sao có thể không khiến người hiếu kỳ, lo lắng, sợ lại có chuyện lớn gì sắp xảy ra.....

Lời của Đường Thanh làm Tống Bình An suy nghĩ, nhưng hắn không giống Đường Thanh nghĩ quá nhiều như vậy, mà chỉ đơn thuần cho rằng, sáng sớm đã phái người xuất cung, nhất định là có chuyện quan trọng, mà nếu đã có chuyện quan trọng, như vậy liền đại biểu, ngày hôm nay hắn sẽ bình an?

Đúng vậy, Tống Bình An cả ngày phiền muộn chính là vì chuyện này!

Ngày hôm qua bị thiếu niên Hoàng đế ôm ngủ gần hai canh giờ, chờ hắn tỉnh lại thì trên giường chỉ còn một mình hắn.

Tần công công đi vào cái gì cũng không nói, bảo hắn mặc quần áo, tiếp đó lại bịt mắt hắn đưa hắn về gần doanh trại hộ vệ.

Lúc Tần công công sắp đi, hắn do do dự dự hỏi, Hoàng thượng sẽ còn cho gọi hắn hay không thì Tần công công chỉ là nhìn hắn, nở nụ cười thâm sâu khó dò, nói: “Người nghĩ thử xem?” Nói xong, Tần công công

liền đi, lưu lại Tống Bình An buồn rầu suy tư Hoàng đế có hay không lại cho gọi hắn.

Lần đầu tiên còn có thể tự nói với mình thời gian trôi qua sẽ dần quên đi, lần thứ hai còn nghĩ như vậy chính là lừa mình dối người, Hoàng thượng tại sao phải tìm hắn, kết cục cuối cùng của hắn sẽ như thế nào?

.

Thời gian trực đêm là ba ngày, hôm qua mới là ngày đầu tiên, biết rõ còn lại hai ngày, quả thực làm Tống Bình An lo sợ. Hắn cả ngày buồn rầu vừa nghe được tin hoàng thượng phái người cấp tốc xuất cung, nghĩ rằng hôm nay mình không còn phải trải qua chuyện sỉ nhục cùng thống khổ đó, thì đúng thật là thở dài một hơi.

Hắn là Tống Bình An, hắn chẳng qua cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, hắn sẽ không suy ngẫm quá sâu xa, chỉ cần trước mắt không có việc gì, có thể sống qua thêm một ngày là tốt rồi.

Mà người bình thường khác với cao nhân ở chỗ, bọn họ không có tài mưu tính thâm sâu, cao nhân giỏi về nhìn xa trông rộng, lo trước tính sau, còn người bình thường cũng chỉ có thể ứng phó những chuyện xảy ra trước mắt. Ông trời thích bày trò vui đùa, hay là tại mọi người cho rằng chuyện đáng sợ cuối cùng đã qua, kế tiếp là thời gian bình yên, vô âu vô lo, khiến cho kinh sợ lớn hơn ập xuống.

Cho rằng hôm nay mình sẽ được bình an, Tống Bình An mới giãn mặt, tâm tình chuyển tốt còn cùng Đường Thanh cười cười nói nói, hai người đi về phía trước, đột nhiên Tống Bình An bị một đạo hắc ảnh túm đi mất.

Đường Thanh vẫn không hề phát hiện, vừa nói chuyện vừa bước tiếp, đi một hồi mới phát giác Tống Bình An hoàn toàn không lên tiếng, kỳ quái quay đầu nhìn, a, người đâu?

Đường Thanh cũng là bị hoàng cung ba tầng trong ba tầng ngoài canh gác nghiêm ngặt làm cho chủ quan, hắn ngay từ đầu đã không nghĩ tới Tống Bình An bị người bắt đi, mà là vô trán, cười nói tiểu tử Tống Bình An này nhất định là quá mót không nhịn được mới vội vã đi tìm nơi giải quyết.

Nói xong, hắn lại xoay người tiếp tục đi về phía hộ vệ doanh.

Mà giờ khắc này, Tống Bình An đang bị Tần công công bịt chặt miệng, trừng to đôi mắt khiếp sợ, hoàn toàn không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Tần công công nghiêng tai lắng nghe tiếng bước chân của Đường Thanh dần đi xa, mới thôi không bịt miệng Tống Bình An.

“Hoàng thượng muốn gặp người.”

Tần công công cũng không nói quanh co, trực tiếp lấy trong tay áo miếng vải đen đã quá quen thuộc nhưng vẫn khiến Tống Bình An sợ hãi.

“Tần công công_____” Tống Bình An vừa thấy động tác của hắn, lập tức luống cuống bất an muốn quỳ xuống cầu xin, lại bị Tần công công một phát giữ lấy bả vai chặn lại.

“Tống hộ vệ, ta vẫn chỉ có một câu kia, ngươi cầu ta cũng vô dụng, ngươi muốn cầu phải đi cầu người phía trên kia.”

Chỉ chỉ lên trời, sau khi nói xong Tần công công cầm lấy mảnh vải bịt mắt hắn, buộc chặt thành nút sau đầu. Thấy Tống Bình An sợ hãi, Tần công công hảo tâm nhắc nhở, “Tống hộ vệ, đừng trách ta không nói trước cho ngươi, vị gia kia hôm nay tâm tình rất không tốt, lúc hầu hạ ngươi nên ngàn vạn lần chú ý.”

Tâm tình không tốt?

Những lời này mới tại trong đầu Tống Bình An luân chuyển một vòng, người cũng đã bị đặt trong cung điện, dây bịt mắt cũng được cởi ra.

“Vạn tuế gia, người dẫn tới.”

“Người lui ra.”

“Tiểu nhân cáo lui.”

Tần công công lại khom người không một tiếng động bước rời đi, đương tiếng khép cửa vang lên, Tống Bình An mới sực tỉnh, mạnh quỳ xuống thăm.

“Tiểu nhân Tống Bình An khấu kiến Hoàng thượng, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế_____”

“Đứng dậy!”

Thanh âm chặn đứng lời nói của hần âm lãnh tới tận xương tủy, làm Tống Bình An không kịp được run lên, không dám lại phát ra bất cứ lời nào. Sau một tiếng kia, trong điện yên tĩnh đến khiến người bất an, Tống Bình An chần chờ một lát, mới bắt đầu chậm chậm đứng lên.

“Tới!”

Tựa hồ người đợi không đủ kiên nhẫn chờ hần đứng vững, thanh âm lãnh liệt lại vang lên. Tống Bình An nơm nớp lo sợ thoáng ngẩng đầu xem xét, lập tức hiểu được, lời Tần công công nói là thật, Hoàng thượng ngày hôm nay, tâm tình phi thường không tốt.

Nhìn qua thiếu niên Hoàng đế ngày hôm qua ý tại trên giường hưng trí giở sách, cho dù Tống Bình An có ngốc đến đâu, cũng có thể nhìn ra ngày hôm nay và ngày hôm qua có gì khác biệt.

Hôm nay nơi Tống Bình An bị đưa đến là đại điện dùng để xử lý chính sự, thiếu niên Hoàng đế ngồi sau thư án cao cao, trên người còn mặc triều phục chỉ dùng khi cùng các đại thần nghị sự, giờ phút này chính đang cau mày xanh mặt nhìn thẳng họa đồ trên bàn, liếc liếc cũng không liếc nhìn hần một cái, mặc dù vô thanh vô tức, nhưng quanh thân y tỏa ra hàn khí lạnh băng cũng đủ để người khác không dám lại gần.....

Bây giờ đi đến? Dù có trệ độ thể nào thì vẫn sẽ có ý thức tự bảo vệ mình, cho nên Tống Bình An thực rất do dự, mà khi hần do do dự dự lẽ mà lẽ mề, Hoàng đế cũng rất không kiên nhẫn lạnh lùng liếc mắt, không cần nói một câu cũng đủ làm cho Tống Bình An sợ tới mức không thể không đi nhanh qua, tới trước thư án thì dừng lại.

“Đến chỗ này!”

Hoàng đế chỉ chỉ vị trí bên cạnh mình. Tống Bình An nhìn nhìn, nhịn không được cứng lưỡi, nhưng cuối cùng vẫn là chịu thua dưới ánh mắt lạnh như băng của y, từng bước một đi đến, hai chân cũng lại run lên.

Tống Bình An mới tới gần, Hoàng đế bỗng dưng buông thứ gì đó trong tay, đương khi hần lo sợ tim đập liên hồi thì chặn ngang kéo hần ngồi xuống đùi mình. Tống Bình An sợ hãi không ngừng giãy dụa, thế nhưng hai tay ôm hần lại giống như tường đồng vách sắt không gì sánh nổi, mặc kệ hần cố gắng thế nào đều là phí công.

“Hoàng, Hoàng thượng....Thỉnh buông ra tiểu nhân....Như thế, như thế không hợp lễ tiết....” Ngồi trên đùi long tử, hần sẽ bị trời phạt! Giờ khắc này, sợ đến đâu chỉ còn một mớ hỗn độn nên Tống Bình An hoàn toàn đã quên hần ngay cả long sàng đều đã ngủ qua, thậm chí chuyện càng không hợp lễ nghi cũng đã bị ép làm rồi.

“Đi con mẹ nó hợp với không hợp!”

Một câu vô cùng chớ búa hóa đột nhiên phát ra từ miệng một người không thể tưởng được nhất, thật dọa Tống Bình An giật mình nhảy dựng, thậm chí có chút không thể tin muốn quay đầu nhìn người hần vẫn một mực không dám nhìn thẳng kia.

“Đừng nhúc nhích, cho trẫm ôm một chút.”

Người phía sau ngăn lại động tác của hần, hai tay hoàn ở eo càng dùng sức, giống như muốn đem hần khảm nhập trong thân thể. Tống Bình An cảm giác y đem mặt vùi vào cổ mình, thanh âm trầm trầm vang lên không ngờ lại có thể làm cho nội tâm sợ hãi không yên của hần bình ổn trở lại.

Tựa hồ trong nháy mắt, người phía sau không còn là một đế vương lãnh khốc cao cao tại thượng, mà chỉ là một thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi phải chịu đựng hết thảy ủy khuất.

Bởi vì yếu ớt trong khoảnh khắc vô tình toát ra từ thiếu niên khiến tính tình thiện lương, thành thật của hần trỗi dậy, lại tại bất tri bất giác, dùng tay xoa lên____long trảo đặt ở eo hần. (long trảo = tay)

Động tác không thể không nói là vô tâm, phải biết rằng, nếu Tống Bình An thành thật ngu ngốc, luôn luôn sợ chết lúc này còn một điểm sáng suốt, cho hắn vạn cái hùng tâm gan báo hắn cũng không dám làm như vậy. Bởi vì đối với dân chúng, Hoàng thượng chính là thiên tử, là chân long hiện thế, là quân chủ nắm giữ đại quyền sinh sát thiên hạ, là người mà bọn phạm phu tục tử như họ không thể tùy tiện tới gần. Cho nên mới có câu gần vua như gần cọp, ai biết người kiểm tra long thể, túm một túm long tu (râu =)) có hay không sẽ khiến long nhan giận dữ, mà hãm mình vào chỗ vạn kiếp bất phục?

Tống Bình An nói thế nào cũng chỉ là một hạ dân bình thường, đương nhiên cũng có quan niệm như vậy, về phần hành vi tự chui đầu vào rọ này của hắn, chỉ có thể nói, là do hắn hồ đồ rồi.

Bất quá, hắn chủ động sờ như vậy, tựa hồ làm cho người ôm hắn khẽ run một cái, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói, chỉ có lực ôm hắn lại tăng thêm vài phần.

Người phía sau một mực yên lặng, bởi vì đối phương nhất thời toát ra yếu ớt mà dần dần giải trừ cảm giác nguy cơ của Tống Bình An, con mắt lơ đãng lướt qua họa đồ trên thư án.

Tống Bình An hoàn toàn không biết chữ, hắn chỉ thấy trên họa đồ là núi non trùng điệp, cùng một con sông thật dài.

“Bình An, ngươi biết đây là cái gì?”

“Không biết, ta _____ách, tiểu nhân không biết chữ.” Tại lúc quan trọng, Tống Bình An mới chợt nhớ tới địa vị người phía sau, tay đặt trên tay đối phương cũng lập tức kinh hoảng rút về, giờ phút này, hắn hoàn toàn không chú ý tới Hoàng đế lại gọi thẳng tên của hắn.

“Đây là địa hình đồ.” (địa hình đồ = bản đồ địa hình.)

Hoàng đế gác cảm lên vai hắn, một tay cầm bàn tay vừa rút về của hắn, nắm chặt, làm hắn không thể trốn cũng không dám lại trốn, sau đó Hoàng đế cầm một ngón tay của hắn đặt dưới hai chữ trên địa hình đồ, nói: “Hai chữ này đọc là Đồng Quan.”

Tống Bình An không khỏi sáng ngời hai mắt: “Tiểu nhân biết rõ, là đầu phía tây của nước ta.”

“Đúng, Đồng Quan, người Tây Dịch gọi nó là Cáp lan kỳ, ý tứ chính là nơi dễ thủ khó công. Chỗ này vốn do Hồ uy tướng quân – Đặng Khắc đích thân trấn giữ, hắn mặc dù là kẻ cuồng vọng ngạo mạn, thấy lợi quên nghĩa, nhưng không thể không thừa nhận, năng lực điều binh chinh chiến trên dưới triều đình thật đúng là không có người nào có thể vượt qua hắn, mà thân tín hắn bồi dưỡng năng lực cũng tương đối khá....Chỉ tiếc dã tâm của hắn không nhỏ, hắn muốn không chỉ là nơi hai mươi vạn đại quân hắn nắm giữ trấn đóng, không chỉ là tước vị Hồ uy tướng quân, mà là ngôi vị Hoàng đế của trăm, cho nên trăm chỉ có thể diệt trừ hắn_____” (tây dịch: dân tộc Dịch (dân tộc thời cổ ở phía Bắc Trung Quốc)

Nói đến đây Hoàng đế bĩu môi cười tự giễu: “Trăm thành công, nhưng người Tây Dịch luôn luôn bị Đặng Khắc áp chế sau khi biết được tin tức này, chớp thời cơ xuất đại quân tiến công Đồng Quan. Mà những người được trăm phái đi cầm binh đều là một lũ vô dụng, không có một điểm dùng được, người biết không? Nửa canh giờ trước, trăm vừa mới nhận được tin tức, Đồng Quan thất thủ.”

“Hoàng_____” Tin tức này làm cho Tống Bình An kinh sợ thất thanh, hắn lại bất ngờ bị đau mà cau chặt mày, “Hoàng, Hoàng thượng_____”

Thiếu niên Hoàng đế đột nhiên nắm chặt tay hắn, dùng sức như muốn tê toái xương cốt hắn, khiến Tống Bình An đau đến mức thiếu chút nữa ngẹn ngào kêu to.

“Đúng vậy, trăm thắng, trăm rốt cục đoạt lại hoàng quyền.....Nhưng bây giờ, trăm sẽ hối hận? Sẽ hối hận sao?”

Tống Bình An đau đến toàn thân run rẩy, nhưng thoáng liếc nhìn thấy đôi mắt đen của thiếu niên chợt lóe lên thống khổ, lòng của hắn như bị ai xiết chặt, không suy nghĩ đã vội lớn tiếng nói: “Hoàng thượng, kẻ nào dám khi dễ chúng ta, chúng ta sẽ đánh trả lại, không có gì đáng sợ, chỉ cần còn sống, sẽ còn có cơ hội!”

Bàn tay nắm chặt đột nhiên buông lỏng, Tống Bình An tranh thủ thời cơ thừa dịp rút tay về, chỉ kịp lực liếc nhìn chỗ tay bị nắm đến xanh tím, lại đem toàn bộ chú ý chuyển về hướng Hoàng đế tựa hồ đang thất thần.

Thiếu niên Hoàng đế nhìn như đang ngẩn người, nhưng mục quang vẫn chăm chú vào họa đồ trên thư án, chốc lát sau, y bỗng nhiên cười ha ha.

“Ha ha, kẻ dám khi dễ trẫm, sẽ đánh trả lại, đúng vậy, tuyệt đối sẽ không buông tha, tuyệt đối!”

Sau khi nói xong, Hoàng đế có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều, y nhìn Tống Bình An thật sâu, sau đó vươn tay cầm lấy tay vừa bị nắm chặt kia của hắn, dịu dàng xoa xoa, nhẹ nhàng mà hỏi một câu: “Đau không?”

Tống Bình An khẽ giật mình, rồi lập tức lắc đầu: “Hồi Hoàng thượng, không đau.”

Hoàng đế bật cười: “Không đau? Tốt lắm, chốc nữa trẫm sẽ khiến ngươi toàn thân cao thấp đều đau.”

Dùng cái đầu ngu ngốc của Tống Bình An để nghĩ, nghe được câu này sau phản ứng chính là không hiểu hẳn lại làm sai hay nói sai cái gì, cho nên hoàng thượng mới muốn trừng phạt hắn, bởi vậy hắn mới toàn thân cao thấp đều bị đau.

Kết quả là, thân thể của hắn so với đầu còn nhanh hơn, vội nhảy ra khỏi lòng Hoàng đế phác thông một tiếng quỳ xuống, kinh hoàng không ngừng cầu xin tha thứ: “Hoàng thượng, tiểu nhân tay chân vụng về, đầu óc ngu ngốc, nói sai cái gì, làm sai chuyện gì kính xin ngài đừng nên trách, Hoàng thượng, van ngài tha cho tiểu nhân lần này, tiểu nhân lần sau cũng không dám nữa, Hoàng thượng....”

Hoàng đế một chữ không nói, khiêu mi nhìn Bình An quỳ trên mặt đất dập đầu một cái khấn đầu một cái, vẻ mặt giống như cười mà không cười.

Hoàng thượng vẫn không lên tiếng, Tống Bình An cho là lần này mình thật sự không thoát được một kiếp, đang lúc hắn tại đáy lòng khóc rống vì có thể sẽ không thể còn sống trở về gặp lại cha nương thì Hoàng đế đột nhiên đứng lên cầm lấy tay hắn, không nói một lời trực tiếp kéo ra hướng ngoài điện.

Tống Bình An bị y kéo đi, tưởng là bị ném đi chịu hình, sợ tới mức vô thức giãy dụa.

Khí lực của hắn từng một lần làm cho hàng xóm láng giềng cùng đồng liêu kinh ngạc, bởi vì hắn có thể dễ dàng nâng lên bao gạo chừng một trăm cân đi vài dặm cũng không suyễn khí. Nương hắn nói hắn giống cha, bởi vì cha hắn là phu kiệu, cả ngày phải nâng nâng hạ hạ cổ kiệu, khí lực đương nhiên không nhỏ.

Bởi vì khí lực lớn, có thể làm được rất nhiều việc, cũng sẽ kiếm được kha khá ngân lượng, Tống Bình An vẫn luôn tự hào về khí lực của mình. Nhưng đối mặt với Hoàng đế nhìn bề ngoài có vẻ gầy yếu này, hắn lại sẽ thường thường hoài nghi khí lực của mình có phải là đã biến mất hay không, vì bất luận hắn dùng sức giãy dụa như thế nào đối phương cũng không mảy may suy chuyển, khiến hắn khóc không ra nước mắt.

Hiện tại, Hoàng đế khấn trương đi ở đằng trước, một tay cầm cổ tay Tống Bình An, mà Tống Bình An vì lo lắng phải chịu hình nên bước thế nào cũng không bước nhanh được nên có thể xem như bị kéo đi tới. Tần công công vẫn luôn chầu chực ở bên ngoài liền thấy được một màn này, Hoàng đế nhà bọn họ nhìn như vẫn nhược thư sinh kéo một Tống Bình An khỏe mạnh tráng kiện mà vẫn bước đi nhanh nhẹn, thoải mái như kéo một túm bông, sắc mặt một chút cũng chưa từng biến đổi.

Tống Bình An nhờ nhân lực tốt nên trong bóng đêm nhìn thoáng cái đã thấy được Tần công công đứng cách đó không xa, không khỏi hướng mắt về phía hắn cầu cứu.

Tần công công vờ như không thấy, chỉ chuyển vị trí phát trần, mắt miết sang hướng khác, Tống Bình An thấy thế ngay cả ý định khóc to lên cũng có rồi.

Đến khi bóng dáng Hoàng đế cùng Tống Bình An biến mất cuối góc hành lang, Tần công công mới phát tay gọi thuộc hạ, thấp giọng phân phó: “Theo sau chú ý ở ngoài điện hầu hạ, Hoàng thượng không gọi các người, mặc kệ bên trong có động tĩnh gì cũng không được đi vào.”

“Tần công công, ngộ nhờ người kia làm hoàng thượng bị thương thì sao?” tiểu thái giám bên cạnh Tần công công không nhịn được nhỏ giọng hỏi.

Mặc dù Tống Bình An cao gần bằng Hoàng đế, nhưng hắn rõ ràng to hơn Hoàng đế một chút, ai liếc nhìn qua, đều cảm thấy thư sinh Hoàng đế tại thời điểm làm chuyện đó nhất định sẽ có hại.

“Người là nói, một thủ vệ nho nhỏ như hắn có lá gan làm hoàng thượng bị thương?” Tần công công cao giọng nói.

“Không, công công, ý tiểu nhân là, sợ người này tay thô chân vụng, lúc hầu hạ đương nhiên không thể so với các nương nương đã chịu qua dạy bảo trong hậu cung, sẽ khiến hoàng thượng không thoải mái.”

“Hừ.” Tần công công cười lạnh, “Nếu không thoải mái, sao Hoàng thượng lại nhiều lần cho gọi hần? Hơn nữa, trong thiên hạ số kẻ có thể gây thương tổn cho Hoàng thượng của chúng ta, sợ là thật không được mấy người. Được rồi, mau mau làm việc đi thôi.”

“Dạ.”

Tiểu thái giám lĩnh mệnh, khom người lui ra làm việc.

Nhìn tiểu thái giám rời đi, Tần công công nhìn về phía Tổng Bình An hai người vừa ly khai, hồi lâu sau, khẽ thở dài một cái.

“Hoàng thượng, giấy không gói được lửa, nếu để cho thái hậu biết có một người khiến người bạn tâm như vậy, hậu quả thật không thể lường được.”

Còn nhớ rõ năm đó lần đầu gặp gỡ, hoàng thượng vẫn chỉ là một đứa trẻ mới hơn sáu tuổi, diện mạo phần điêu ngọc mài, nhưng thần thái lại cực độ lãnh mạc khiến người tâm kinh.

“Người là ai?”

“Hồi hoàng thượng, tiểu nhân kêu Tần Nghi, là thái hậu phái tới hầu hạ hoàng thượng.”

“A, vậy người là người của mẫu hậu.”

“Không, từ hôm nay trở đi, tiểu nhân chính là người của hoàng thượng.”

“Vậy người sẽ thuần phục trẫm?”

“Tiểu nhân xin thề sẽ tuyệt đối tận tâm tận lực vì hoàng thượng.”

“Hừ, trẫm chờ xem.”

Vậy hoàng thượng, ngày hôm nay người tin tưởng Tần Nghi một mảnh trung tâm sao?

Gió đêm lạnh lẽo khẽ thổi qua, Tần công công giờ đã qua nửa đời người tự trong hồi ức tỉnh lại, xoay người rời đi.

4. Chương 4

Mãi đến khi bị lột hết quần áo ném vào trong dục trì, Hoàng đế đồng dạng xích lô đem hần đặt bên trên trì bích, ngón tay từ hậu đình xâm nhập vào trong thân thể hần không ngừng lục lọi thì Tổng Bình An mới hoàn toàn tỉnh ngộ, ‘đau’ này không phải ‘đau’ mà hần tưởng tượng, chỉ có điều, hần tỉnh ngộ quá muộn, người phía sau sớm đã như tên đã giương lên.

Thân là một nam nhân tuyệt không hề có một chút nữ khí, lại bị nam nhân khác đùa bỡn thân thể mình như thế, dù thể nào đều khó có khả năng tiếp tục nhẫn nại! Con thỏ bị bức cũng sẽ quay lại cắn người, huống chi là người. Nếu là người khác, Tổng Bình An có chân chất, hiền hòa đến mấy cũng nhất định sẽ vùng quyền đánh trả, đập vài cước vào bụng đối phương để phát tiết lửa giận..

Nhưng nếu đổi thành Hoàng đế tôn quý thì kết quả lại biến thành_____

“Hoàng, Hoàng thượng.....Tiểu nhân van ngài....Thả tiểu nhân.....”

Tổng Bình An nằm sấp bên dục trì, hơi nước không ngừng bốc lên chùng đỏ khuôn mặt hần, dưới từng hồi kích thích, hai tay đặt trên sàn đá hoa cương của hần sớm nắm chặt thành quyền, thậm chí còn bạo lộ gân xanh.

Bởi vì căng thẳng cùng sợ hãi, thân thể Tống Bình An buộc căng, Hoàng đế vịn tay ở bắp đùi hần rất dễ dàng nhận thấy.

“Thả lỏng.” Hoàng đế vỗ vỗ cái hông rắn chắc mà lại co giãn khá tốt của hần.

Hai ngón tay chôn bên trong gian xảo chuyển hướng, làm Tống Bình An không khỏi phát ra một tiếng kinh thở gấp, thanh âm cũng hoàn toàn thay đổi: “Không....Hoàng thượng....Van ngài buông ra....”

“Buông ra?” Hoàng đế khẽ cười một tiếng, “Trẫm là đang giúp người vệ sinh bên trong, tẩy sạch mới có thể hảo hảo hầu hạ trẫm. Nếu người không muốn trẫm giúp người, còn có một cách_____”

Hoàng đế chỉ chỉ phía trước, Tống Bình An nâng hai mắt mờ mờ hơi nước nhìn qua, chỉ thấy cách dục trì không xa, đặt một cái bàn nhỏ, trên bàn bày đủ loại gì đó Tống Bình An chưa từng nhìn thấy, trong đó có một cái túi da giống loại túi chuyên dùng đựng nước khi hành quân, bên cạnh nó là một ống dẫn ước chừng to bằng một, hai ngón tay, một đầu thô to, một đầu trơn nhỏ.

Tống Bình An không hiểu chúng để làm gì, còn Hoàng đế sau lưng thì cố ý ghé sát lại gần, phả hơi thở nóng rực vào tai hần, nhẹ giọng nói: “Bình An, người còn nhớ rõ cảm giác lần đầu tiên tẩy rửa không? Trước tiên là đổ đầy nước vào túi da, sau đó trói chặt miệng túi vào một đầu ống dẫn, đem đầu nhỏ còn lại chặm rãi dâm vào trong người người, cuối cùng để nước trong túi từng chút một chậm chậm chảy vào trong bụng người, bụng sẽ từ từ từ từ trương lên_____mãi đến khi người khó chịu khó chịu, mới có thể dừng lại_____”

Lời Hoàng đế nói làm Tống Bình An nhớ tới cảm giác thống khổ lần đó, sắc mặt lập tức trở nên xanh trắng, thân thể cũng có chút run lên.

Hoàng đế cắn nhẹ lỗ tai hần.

“Bình An, trả lời trẫm, người muốn trẫm tẩy giúp người, hay là dùng túi nước tẩy?”

Cái nào cũng không muốn....

Tống Bình An rất muốn trả lời như vậy, nhưng vừa nghĩ tới người bắt hần lựa chọn chính là Hoàng đế, quân vô hí ngôn, hần chỉ có thể khóc không ra nước mắt, khẽ cắn môi, gắng sức thả lỏng. (quân vô hí ngôn: vua không nói chơi.)

“Ngoan.”

Đạt được mục đích, Hoàng đế hôn nhẹ lên má hần như khen thưởng, nhưng động tác bên dưới lại khác biệt hoàn toàn với nụ hôn ôn nhu kia, càng tà ác xâm phạm dững đạo nhỏ hẹp, mềm mại nóng ẩm. Hoàng đế thành thạo chuyện chăn gối nên chỉ dùng hai ngón tay, cũng đã đủ khiến Tống Bình An không ngừng chảy nước mắt, không kim được mà rên rỉ một tiếng tiếp một tiếng.

Vào đã sâu, Hoàng đế giương khẩu hiệu vệ sinh lại tiếp tục tà ác không nhẹ không nặng ấn lên một điểm, kích thích đột ngột xuất hiện khiến thân thể Tống Bình An thoáng cái giật mạnh, vất vả lắm mới kiềm chế được giờ lại bắt đầu giây dục kịch liệt.

“Hoàng, Hoàng thượng....”

“Dừng nhúc nhích.” Thiếu niên Hoàng đế một phen đè lại hần, tà ý cong lên khóe môi, “Bình An người biết không? Chỉ cần ấn vào chỗ này, không cần sờ phía trước, cũng có thể bắn ra a.”

Vừa dứt lời, cũng không đợi Tống Bình An đáp lại, hai ngón tay y đã chuyên chú càng thêm không ngừng công kích một điểm kia, nơi nhạy cảm bị đùa bỡn như thế, Tống Bình An hoàn toàn mất đi khí lực, mềm nhũn nằm sấp bên dục trì, vừa nức nở nghẹn ngào, vừa dôn dập thở gấp, khoái cảm dâng lên đồng thời thân thể cũng từ từ căng cứng, phân thân phía dưới dần dần thức tỉnh, ngạnh đến mức cơ hồ muốn bạo tiết.

“Ồ....Hoàng thượng.....”

Đầu óc hần trống rỗng, thân thể bất tri bất giác đi theo bản năng, nhịn không được nâng cái eo nhỏ cọt cọt bích. Dục vọng trong mắt Hoàng đế bởi hành động của hần mà lại tăng thêm một tầng, gắt gao đè hần xuống, không cho hần động, lại càng không cho phép hần được phát tiết.

Thấy lưng hần càng ưỡn thẳng, biết hần sắp nhịn không được, Hoàng đế nhanh hơn động tác, rất nhanh, Tống Bình An liền thẳng lưng, căng người, hừ nhẹ một tiếng rồi run rẩy tiết ra, bạch sắc trọc dịch phun xuống nước, sau đó một mỗi vụn phần nằm sắp bên dục trì.

Hoàng đế rút tay về, chuyển qua thân hần cùng mình đối mặt, lại nâng chân hần lên làm lộ ra cái mông, để hạ thân sớm bị mình chơi đùa đến sưng đỏ lỏa lồ trước mắt.

“Lần này, trước dùng tư thế này a.” Nói xong, Hoàng đế một tay cầm phân thân của mình hướng huyết khẩu mềm mại rộng mở cọ cọ vài cái, chuẩn bị tiến vào.

“Hoàng thượng!” chỉ cần thoáng hạ mắt cũng có thể trông thấy nam tính thô to của Hoàng đế, Tống Bình An bị chấn kinh quá mức không khỏi chống tay muốn đứng dậy.

“Người đều tiết rồi, giờ nên đến phiên trẫm.” Hoàng đế đã sớm vận sức chờ phát động lại bị hần ngăn cản, không vui trừng mắt.

“Nhưng, nhưng mà....” Tống Bình An chỉ cảm thấy muốn khóc, hần đương nhiên biết rõ đạo lý trước sau, thế nhưng, tình huống này sao có thể so sánh với nó a?

Nam nhân bị dục vọng thôi thúc đầu còn lý trí quan tâm tới đúng hay không đúng, hướng chi Hoàng đế nhịn đã lâu, y hướng Tống Bình An khàn giọng mắng một tiếng câm miệng, không cho phép phản kháng mà đem dục vọng từng chút từng chút một vùi sâu vào thân thể hần. Còn Tống Bình An lần đầu tiên trông thấy toàn bộ quá trình thân thể bị nam nhân chậm rãi xâm lấn, không kìm được mà ngừng hít thở, cảm giác bị tiến nhập càng thêm chân thực.

Đầu tiên đỉnh đầu ngạnh khối khiêu mở động khẩu mềm mại, sau đó là hành thể hình trụ thô to dần dần bị nuốt hết, nội bích bị dục vọng cực đại xuyên qua sẽ co rút lại, bao chặt lấy vị khách không mời mà đến, khi phân thân to dài tiến vào toàn bộ, Tống Bình An không khỏi hít sâu một hơi.

“Thoải mái?”

Hoàng đế ngừng đầu tự tiểu phi tiểu nhìn hần, con người đen lộ ra dục vọng không hề che dấu.

“Hoàng thượng...”

Cảm giác bị nam tính của người khác nhét chặt trong thân thật kỳ lạ, từ đầu đến chân đỏ ửng như gấc chín, tâm tình Tống Bình An hiện giờ đã không còn có thể dùng hai chữ nhục nhã để hình dung.

“Gọi trẫm Diệp Hoa.” Thanh âm luôn luôn thanh lãnh của hoàng đế lúc này lại thoáng trầm thấp khàn khàn.

“Diệp Hoa?” Tống Bình An ngây ngốc lặp lại, lập tức hận không thể một ngụm cắn đứt đầu lưỡi của mình. Hần vừa mới gọi thẳng tục danh của thiên tử!

Thu hết biểu tình của hần vào trong mắt, Hoàng đế khẽ nhếch môi cười, ôm chặt thân thể người phía dưới, dùng lực chôn sâu thêm dục vọng của mình, làm cho người vốn sợ tới mức sắc mặt hoàn toàn thay đổi tức khắc kinh thổ gấp một tiếng, sau đó dần dần không khỏi trầm mê, dưới động tác cường lực mà dứt khoát, chỉ có thể như nước chảy bèo trôi.

Một phen điên long đảo phượng trong dục trì tựa hồ đặc biệt hao phí thể lực, Tống Bình An bị lấn qua lấn lại tiết ra nguyên dương lần thứ hai thì toàn thân đã ửng đỏ như tôm hấp chín, ngay cả động đậy ngón tay cũng không còn chút sức lực, đầu cũng giống như bị hơi nước xông đặc, trĩ trĩ vô cùng, đừng nói đến việc tự hồi, muốn duy trì thanh tỉnh cũng đã là vấn đề lớn.

Trái ngược với Tống Bình An, cùng ngâm mình trong nước ấm lâu như vậy nhưng Hoàng đế thân thể tiêm gậy lại càng ngâm càng sáng khoái. Phát tiết trong cơ thể Tống Bình An xong, y ôm lấy thân hình hần vì vô lực mà càng thêm vẻ mềm mại nghỉ ngơi chốc lát, sau đó rời khỏi, kiên nhẫn giúp hần tẩy trừ bên trong, lại lau qua người cho cả hai, rồi mới ôm hần ra ôn trì.

Ý thức hỗn độn mơ hồ, Tống Bình An mơ màng cảm giác thân thể mình được người lau khô, đặt lên giường nệm êm mềm. Bởi vì thật sự quá mệt mỏi, hần cũng không còn muốn nghĩ thêm nữa, trở mình đối cái tư

thể thoải mái, mơ mơ màng màng lẩm bẩm một tiếng, mặt cọ cọ vào đệm chặn ẩm áp, an ổn chìm vào giấc ngủ.

Hoàng đế Thiệu Diệp Hoa vẫn đứng ở bên giường, nhìn hết từ đầu đến cuối, nhũ mày, bị bộ dáng trẻ con của nam tử trưởng thành này chọc cho nhin không được cười ra tiếng.

Nhìn Bình An say ngủ, hai mắt Hoàng đế từ trước đến nay luôn lạnh như băng lại vô thức tràn ngập nhu tình. Y nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường, dùng tay dịu dàng lướt qua gò má Bình An.

“Bình An, người còn nhớ rõ? Nhớ rõ tám năm trước, có một nam hài đói bụng không chịu nổi, phải đi trộm bánh nướng của người...”

Tám năm trước, Tống Bình An mới vào cung không lâu đã bị phái đi trực đêm. Lúc ấy, hắn chỉ là một thủ vệ tuần tra tường thành nho nhỏ, nương hân thương con đang kỳ trưởng thành lại phải chịu vất vả, mới làm riêng vài đồng bánh nướng nhét kỹ vào ngực hắn, để khi hắn trực đêm đói bụng thì có thể lấy ra ăn đỡ đói. Tống Bình An là tân binh, lại thành thật, nên thường xuyên bị thủ binh cũ bắt nạt, sai sử khắp nơi; khi đó, hoàng quyền còn đang nằm trong tay bốn vị phụ chính đại thần, hoàng cung ngày ngày vắng vẻ điều hiu, thủ vệ tự nhiên cũng sẽ không cẩn trọng, chấp hành nghiêm ngặt quy củ như bây giờ. Đám thủ binh cũ đẩy hết trách nhiệm tuần tra tường thành cho Tống Bình An, còn bọn họ tụ tập lại một chỗ đánh bạc, Tống Bình An ngốc nghếch thành thật cũng thật sự một mình đi tra xét cả tường thành rộng lớn.

Có một lần, hắn cảm thấy đói bụng, bèn ngồi xuống thêm đá lấy ra bánh nướng, đang định há miệng ăn thì phía trước đột nhiên truyền đến tiếng vang, Tống Bình An cảnh giác hô to một tiếng: “Ai!” Lập tức bỏ bánh nướng trong tay chạy tới xem xét. Nhưng đến khi tới, lại không phát hiện được bất cứ cái gì, lúc hắn vò vò đầu nghĩ mãi không ra quay lại chỗ cũ, liền phát hiện bánh nướng của mình không cánh mà bay!

Bụng đói sôi lên, bánh nướng lại không thấy! Lúc ấy hắn không nghĩ tới là bị trộm mất, ý nghĩ đầu tiên là bị mèo hoang cuỗm đi. Hắn tức giận tranh thủ thời gian tìm kiếm, không lâu sau, nương ánh trăng, hắn phát hiện ở góc tường cao có một bóng đen. Hắn lặng lẽ bước thật nhẹ đi qua xem xét, thì ra là một thân ảnh nho nhỏ, đáy lòng khẽ run lên một cái, không kịp nghĩ ngợi liền hô to “Người là ai!”

Tiểu thân ảnh ngồi chồm hồm quay lưng về phía hắn đột nhiên cứng đờ, đương lúc quay đầu lại, Tống Bình An thấy miệng nó phình to, trên tay còn đang cầm bánh nướng của mình!

“Người_____” Tống Bình An mới kêu một tiếng người, tiểu nam hài chừng bảy, tám tuổi đó đột ngột đứng dậy chạy về hướng bên kia. Tống Bình An còn chưa kịp đuổi, tiểu nam hài chạy được vài bước đã phác thông một tiếng ngã sấp xuống nền sân cứng.

Một thanh âm lớn vang lên, khiến người nghe cảm thấy thương xót, Tống Bình An vội vã chạy tới vừa nâng tiểu nam hài dậy vừa nói: “Đừng sợ, ta không đánh người, người đói bụng cứ lấy bánh nướng ăn, để ta nhìn một chút, ngã có đau không?”

Tống Bình An nâng mặt nam hài lên, nương ánh trăng, trông thấy trên trán nam hài bị xước một mảng lớn, máu cũng thấm ra, Tống Bình An xót xa dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau cho nó.

“Không đau không đau, thối thối sẽ không đau.” Tống Bình An lau hết máu trên trán, còn thối thối nhẹ lên trán nam hài như dỗ dành. Bản tính Tống Bình An hàm hậu, hiểu chuyện, hàng xóm xung quanh nếu bận việc thường gửi hài tử cho hắn nhờ trông giùm, dần dà, Tống Bình An chậm rãi học được cách xử lý những rắc rối phát sinh khi chăm sóc hài tử.

Cúi đầu xem xét, mới biết nền đá thiếu mất một viên gạch lát, chỗ thiếu lõm sâu xuống dưới, đoán chừng tiểu nam hài là không may giẫm lên mới có thể ngã đau như vậy. Tống Bình An nghĩ nó sẽ khóc, không ngờ tiểu nam hài trước mắt này lại chỉ mở to một đôi mắt đen sẫm, không rên một tiếng nhìn hắn.

“Còn có đau hay không?” Tống Bình An nhẹ giọng hỏi. Tiểu nam hài lắc đầu.

“Còn đói bụng không?” Tống Bình An lại nói. Tiểu nam hài ngập ngừng một chút rồi mới khẽ gật đầu.

Tống Bình An nở nụ cười, hắn lấy nốt đồng bánh nướng còn lại trong ngực, đưa cho nam hài.

“Cái này vốn định giữ lại ngày mai trực đêm mới ăn, bắt quá, người đói trước cho người ăn đi, cầm.” Mở vải bọc, lấy bánh nướng hình cầu bẹt đưa cho nó, thấy tiểu nam hài không nhúc nhích, liền kéo tay nó lại nhét vào.

Tiểu nam hài cầm bánh nướng to gần bằng mặt mình nhìn hẩn hồi lâu, mới cúi đầu cắn một miếng. Tống Bình An thấy vậy, cười càng thêm vui vẻ, lúc tiểu nam hài ngẩng đầu, vừa vận nhìn thấy nụ cười đỏ của hẩn.

Thừa dịp nam hài đang ăn, Tống Bình An đảo mắt nhìn vài vòng trên mặt đất xung quanh, sau đó đi qua nhặt lên nửa cái bánh nướng nam hài đánh rơi lúc nãy, lại dùng vải bọc lại cẩn thận, nhét vào trong ngực. Tiểu nam hài nhìn hết một màn này, khi hẩn quay lại, liền xé đôi bánh nướng trong tay, đưa tới trước mặt hẩn.

“Ta không đói bụng, người ăn đi.” Tống Bình An đẩy tay nó về.

Tiểu nam hài lại kiên quyết đưa bánh nướng qua, đôi mắt đen láy không chớp nhìn hẩn. Tống Bình An lần đầu tiên nhìn thấy một hài tử bằng tuổi này mà đã có ánh mắt thâm thúy, kiên định như vậy, bất tri bất giác như bị mê hoặc, vươn tay nhận lấy nửa đồng bánh nướng.

Nửa đồng bánh nướng Tống Bình An chỉ ăn có vài miếng đã hết, vòng tay ôm lấy tiểu nam hài. Nghĩ nam hài này chắc là tiểu thái giám trong nội cung, đang muốn dẫn nó trở về, nhưng khi vừa chạm vào, thân thể tiểu nam hài đột nhiên khẽ run lên. Tống Bình An ngăn người, lập tức hỏi: “Có phải là còn đau ở chỗ nào không?”

Nói xong, trực tiếp cởi bỏ y phục đơn bạc trên người nam hài, y phục dần cởi ra, tình cảnh xuất hiện trước mắt quả thực làm Tống Bình An lắp bắp kinh hãi. Trên lưng tiểu nam hài đều là vết thương xanh tím, có rất nhiều vết liếc qua cũng biết là mới bị đánh!

“Ai đánh người?”

Đôi mắt Tống Bình An khiếp sợ chất vấn, tiểu nam hài chỉ rừ mắt không nói lời nào.

Hồi lâu, Tống Bình An mới run run nói: “Không lẽ người bị thái giám khác trong nội cung khi dễ? Bọn họ đánh người, còn không cho người ăn đúng không?”

Tiểu nam hài chậm rãi giương mắt lên, dưới ánh trăng, trong mắt Tống Bình An tràn đầy đau lòng cùng lo lắng, giống như ở trước mặt hẩn chính là người thân quan trọng nhất hoặc bằng hữu, đáng giá hẩn nóng ruột nóng gan. Tiểu nam hài nhìn nhìn, hai mắt một mực gắng gượng kiên cường lộ ra vết nứt, yếu ớt cùng khổ sở theo đó chậm chậm chảy ra...

Tiểu nam hài cố gắng nhịn đau, nó cúi đầu xuống, trống rỗng nói: “...Làm không được tốt, bị phạt...”

Hài tử nhỏ bé trước mắt, rõ ràng chịu thương tích nặng như vậy, còn một mực chịu đựng, Tống Bình An không khỏi đau lòng, hết sức cẩn thận tránh đi vết thương trên lưng, nhẹ nhàng ôm nam hài vào lòng, cái gì cũng không nói, chỉ không ngừng khẽ vỗ về đầu nó.

Nơi này là hoàng cung, Tống Bình An hiểu, mình chỉ là một kẻ tầm thường không đáng để mắt tới, không cách nào làm được gì cho nó. Mặc dù mới đến không lâu, mặc dù chỉ là hộ vệ tường thành, nhưng thượng cấp đè ép hạ cấp, người mới bị người cũ khi dễ là chuyện hẩn thường xuyên gặp phải, nghe nói, ở trong nội cung, có đôi khi bị người đánh chết cũng không ai hay biết....

Tống Bình An chỉ có thể vì hài tử này mà đau lòng, chỉ có thể như thế, chỉ có thể như thế mà thôi.

Tiểu nam hài lẳng lặng tựa vào ngực hẩn, không lên tiếng, hồi lâu sau, tiểu nam hài mới cẩn thận duỗi ra hai tay, nắm chặt áo hẩn, thân hình nhỏ nhỏ không ngừng run rẩy. Tống Bình An không biết có phải nam hài khóc hay không, nhưng hẩn lại rất muốn khóc, vì sự bất lực của chính mình, cũng vì vận mệnh sai lầm của nó.

Sau đó, Tống Bình An định tìm chút ít thuốc trị thương xoa cho nam hài, để nó ở một chỗ hẩn cho là an toàn, rồi chạy về hộ vệ doanh tìm thuốc, nhưng khi hẩn quay lại, tiểu nam hài đã không còn bóng dáng.

Một đoạn thời gian rất lâu sau, Tống Bình An đều mang theo thuốc trị thương đến nơi bọn họ gặp nhau lần đầu tiên, thế nhưng tiểu nam hài vẫn không hề xuất hiện thêm lần nữa. Tống Bình An đã từng thử hỏi thăm trong số thái giám có ai như thế hay không, nhưng hần chỉ là một hộ vệ gác tường thành nho nhỏ thì sao có thể hỏi được cái gì, vì thế chỉ có thể tại mỗi lần nhớ tới nam hài ấy, thì cầu nguyện cho nó, chờ mong cuối cùng có một ngày có thể gặp lại.

Một năm, hai năm, ba năm trôi qua, Tống Bình An dần dần quên đi chuyện này, thế nhưng mỗi lần tuần tra đi qua chỗ ấy, thường thường theo bản năng liếc mắt nhìn qua, đến khi hần hoá tốp trở thành thủ vệ hộ vệ, mới không còn tới nơi đó nữa.

Tống Bình An ngủ một giấc thật ngon, tới lúc sắp tỉnh, mơ hồ nghe thấy cách đó không xa có tiếng động, hần mở to mắt xem xét, đầu tiên là bị giường mạn tinh mỹ tuyệt luân xung quanh làm cho kinh chấn thoáng chút, lúc này bên tai lại nghe thấy tiếng gì đó, liền dời sang hướng ngoài giường.

Xuyên thấu qua mạn sa như ẩn như hiện, Tống Bình An chỉ có thể nhìn thấy vài thân ảnh mờ nhạt, hoàn toàn không thấy rõ là ai.

“...Chờ hần tỉnh ngủ, người đưa người trở về. Bên hộ vệ doanh người xử lý tốt sao?”

“Bẩm vạn tuế gia, đều đã xử lý thỏa đáng. Hộ vệ đội trưởng Cổ Tư Kỳ vẫn cho rằng Tống hộ vệ là chuyên môn phụng mệnh tiểu nhân hành sự, sẽ không sinh nghi.”

“Ân. Được rồi.” Thân ảnh minh hoàng khoát khoát tay, cung nữ thái giám vây quanh hầu hạ y thay y phục lần lượt lui ra.

“Bãi giá Phụng Thiên điện.”

Tất cả lập tức rời khỏi tẩm cung, nam tử một thân mình hoàng xoay người, đột ngột vén lên giường mạn, Tống Bình An chưa kịp nhắm mắt cứ thế bị y bắt được.

Hoàng đế một thân long bào đứng cách đó không xa, hướng hần hé miệng cười nói: “Sắc trời còn sớm, người ngủ tiếp một lát đi.” Dứt lời, buông giường mạn, xoay người đi ra ngoài.

Tống Bình An cũng không ngủ được nữa, chậm rãi ngồi dậy, ngẩng ngốc nhìn xuyên qua giường mạn về phía Hoàng đế vừa đi.

Tần công công muốn đưa Tống Bình An trở về, trước khi bị bịt kín hai mắt, Tống Bình An đột nhiên hỏi hần: “Tần công công, tiểu nhân sẽ bị ban chết?”

Tần công công không nói gì, chỉ thật sâu nhìn hần, Tống Bình An cười khổ một tiếng: “Tiểu nhân hiểu, Tần công công hần là nói chuyện này chỉ có Hoàng thượng mới biết.”

Hần vừa nói xong, Tần công công lại lắc đầu, nói: “Tống hộ vệ, Hoàng thượng cuối cùng có ban chết cho người hay không, chúng ta đích thực không biết, nhưng nếu thái hậu biết được chuyện này, người cũng chỉ còn con đường chết.”

Tống Bình An trợn to mắt nhìn Tần công công, còn Tần công công lại dùng mảnh vải đen bịt kín mắt hần, ngăn cản tất cả ánh sáng, khiến hần chỉ có thể nhìn thấy một mảnh đen kịt.

Dứt bỏ một đoạn dây dưa khó nói cùng Hoàng đế, cuộc sống của Tống Bình An vẫn như trước đây, không có một chút biến hóa. Mỗi lần trông thấy mặt trời mọc lên trên tường thành cao cao, hần đều có cảm giác không thực, giờ này, khắc này, là mộng là thực?

Ngày thứ ba trực đêm, Tống Bình An nơm nớp lo sợ nhìn về chỗ tối, rất sợ Tần công công sẽ đột nhiên xuất hiện bịt kín mắt hần, đưa hần tới nội viện hoàng cung, nơi hần chưa bao giờ mơ tưởng xa vời được đến.

Nhưng ngày đó, Tần công công không hề xuất hiện. Đêm hôm đó, các đại thần đều phụng chỉ vào cung, lại lục tục xuất cung làm việc, đại thần tướng lĩnh mỗi người một vẻ mặt khác nhau, bước đi vội vã. Vì thế từ nửa đêm đến sáng sớm, đại môn hoàng cung đều không thể đóng.

Tuy nhiên trong hộ vệ doanh ít nhiều cũng biết được một ít tin tức, nhưng chờ đến phiên Tống Bình An được nghỉ, lĩnh lệnh bài xuất cung thì mới biết dân chúng trong kinh sớm đã đồn đãi xôn xao_____Đồng

Quan thất thủ, đại quân hoàng triều lui binh trăm dặm thủ vững Lạc Hà Quan cùng ngoại địch khổ chiến, tương lai hoàng triều vô cùng u ám.

Bình ổn chưa đến ba mươi năm, lại phải tranh chiến tiếp sao?

Đường phố hôm qua còn phi thường náo nhiệt hôm nay lại vắng vẻ tiêu điều, thương nhân mười người bỏ chạy hết bảy tám, chỉ còn vài tiểu quán còn đang cố chống đỡ, rải rác vài người đi đường cũng là vội vàng mà qua, ngay cả liếc nhìn quanh một chút cũng không có tâm tình.

Khác với tiền triều từng trải qua thịnh thế phồn hoa, chiến tranh bất quá mới lùi xa ba mươi năm, ký ức tàn khốc vẫn còn lưu sâu trong dân chúng, nói là phản ứng quá độ cũng được, nói là nhát như chuột cũng được, rất nhiều người đều đã bắt đầu chuẩn bị gì đó, chỉ cần tình hình hơi chuyển xấu, liền mang hành lý chạy đi.

Cũng có người tại lên án, trước bốn vị phụ chính đại thần tuy kiềm chế lẫn nhau, nhưng vì thu phục nhân tâm, bọn họ vẫn sẽ ra vẻ ổn định cục diện chính trị, cải thiện dân sinh, khởi công xây dựng thủy lợi. Mà những việc đó, đích xác giúp bọn họ thu được không ít nhân tâm, lúc trước lần lượt chịu tội, còn có người tại pháp trường mắng to cầu Hoàng đế, nhưng phản kháng cùng chửi bới đều dần dần biến mất dưới thủ đoạn đàn áp đẫm máu của đương kim hoàng thượng.

Ký ức tàn khốc vẫn chưa bị quên lãng hoàn toàn, lúc này những kẻ lên án Hoàng đế, cũng chỉ là một đám nhỏ nhoi tụ tập một chỗ không dám đường hoàng nói lớn.

Lòng nặng trĩu, Tổng Bình An lê bước trên đường cái, đương lúc định xuyên qua một ngõ tắt nhỏ về nhà, thì thanh âm cao vút vang lên cách đó không xa khiến hắn không khỏi dừng bước.

Nơi cách chỗ hắn đứng khoảng mười bước, có khá nhiều người đang vây xem một nam nhân tóc tai bù xù, quần áo lấm lem rách nát, khoa chân múa tay kêu gào như kẻ điên: “Đây là báo ứng! Đây là trời phạt! Vì tranh đoạt hoàng quyền, Hoàng đế hạ lệnh giết không biết bao nhiêu người, máu tanh vậy tận trời, lão thiên gia cũng nhìn không được, cho nên mới giáng họa diệt hoàng triều! Muốn nợ máu trả bằng máu!”

Kẻ điên nhiều lần lặp đi lặp lại gào to năm chữ nợ máu trả bằng máu, Tổng Bình An đứng đó một lúc lâu, rốt cục nhịn không được đi tới, len qua đám đông vây xem, nắm chặt tay thành quyền nhắm ngay cằm nam nhân điên khùng mà vùng tới. Hắn dùng lực đến bảy phần, một quyền quật ngã kẻ điên xuống đất, khiến nam nhân kia bị dập môi, chảy không ít máu.

“Đánh một trận sẽ chết bao nhiêu tướng lĩnh, sẽ chết bao nhiêu dân chúng, sẽ có bao nhiêu gia đình ly tán, người có biết không? Cho dù có báo ứng, dân chúng cũng là vô tội, nếu như ông trời thật sự có mắt, muốn giáng họa cũng phải giáng họa cái kẻ kêu gào đòi dùng tính mạng bách tính hoàng triều tới nợ máu trả bằng máu như người!”

Tổng Bình An lòng đầy căm phẫn nói xong, thật sâu liếc mắt nhìn nam nhân điên khùng ngã trên mặt đất, xoay người, không buồn quay đầu lại rời đi. Kẻ điên lau chùi vết máu bên miệng, ngơ ngác nhìn bóng dáng hắn xa dần.

Về đến ngôi nhà cũ kỹ của mình, không ngờ lại nhìn thấy phụ thân lúc nào cũng không chịu ngồi yên giờ lại đang đợi ở trong nhà, hỏi mới biết, nghe nói sắp có chiến tranh, tất cả mọi người vội vàng chuẩn bị bỏ chạy thoát thân, đương nhiên cũng sẽ không có việc để làm.

“Lại sắp có chiến tranh a.”

Lúc ăn cơm, cha hắn nhịn không được thở dài ra tiếng. Tổng Bình An nghe thấy, động tác ăn cơm không khỏi chậm lại. Cha hắn đã từng trải qua chiến loạn, những năm đó phải ngày đêm chạy ngược chạy xuôi, chẳng những không đủ ba bữa cơm, còn bị thất lạc người nhà, cho tới bây giờ vẫn chưa tìm được.

Nương hắn nghĩ nghĩ, đối cha hắn đề nghị: “Cha nó, chúng ta tìm nương tử cho Bình An a, xem có thể hay không trước khi chiến tranh nổ ra, thêm được đứa cháu.”

Ý tứ của nàng bọn họ đều hiểu, chỉ là muốn thêm chút ít việc vui, hơn nữa lúc xảy ra chiến tranh vội vàng vàng chạy thoát thân, đâu còn ai có thời gian rảnh rỗi tính chuyện thành thân, ai cũng không biết

chiến tranh đến bao giờ mới có thể kết thúc, càng không biết sau đó, bọn họ có còn sống hay không, thêm đứa cháu, ít nhất Tống gia bọn họ còn có thể có hậu duệ.

Cha hắn trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mới lắc đầu nói: “Quên đi, đừng hại cô nương nhà người ta. Nếu chẳng may thất lạc trong chiến tranh, ai cũng không được an ninh.”

Đối với việc cho đến nay vẫn chưa tìm được thân nhân, cha Tống Bình An thực sự cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Sau khi cha hắn nói xong, ba người yên lặng ăn cơm dưới ánh đèn mờ nhạt. Bữa cơm tối nay phong phú hơn ngày thường, bởi vì Tống Bình An vào cung làm việc, mười ngày mới có thể về nhà một lần, nên ngoài đồ ăn ngon ra, nương hắn còn làm thêm một quả trứng cho hắn bồi bổ thân thể. Bất quá quả trứng đó, luôn tại một nhà ba người nhường qua nhường lại, chia ra làm ba, mỗi người ăn một ít.

Tống Bình An đã hai mươi ba tuổi, nam tử đến tuổi này như hắn đều đã làm cha của mấy đứa con, khi hắn mười tám tuổi, nương hắn từng muốn tìm cho hắn một mối hôn sự, có điều người ta đều ngại nhà hắn nghèo không chịu. Nương hắn vì thế một mực tiết kiệm ngân lượng, mong một ngày kia, làm cho đứa con long trọng cưới vợ về.

Sau khi ở nhà nghỉ ngơi một ngày, Tống Bình An phải tiến cung làm việc, trên đường đi, hắn bị một kẻ điên chặn lại.

“Người làm gì vậy?”

Tống Bình An kỳ quái nhìn về phía kẻ điên ngăn lại hắn, ngay từ đầu cho rằng đối phương muốn trả thù một quyền kia của mình. Tống Bình An cũng hiểu ngày hôm qua bản thân quá mức kích động, dù thế nào hắn cũng không nên đánh người, huống chi lực tay của mình vốn không nhỏ, hy vọng không đánh kẻ điên thành cang thêm điên điên khùng khùng, cho nên nếu hôm nay đối phương muốn trả đòn, hắn nhất định sẽ không đánh trả.

Không nghĩ tới kẻ điên chỉ là nhìn hắn sau một lúc lâu, đột nhiên nhếch miệng cười hắc hắc, nói: “Người tên là gì?”

“Hỏi cái này làm gì vậy?” Không lẽ là muốn đóng đinh yểm bùa nguyên rửa hắn a? Thành hộ vệ lâu như vậy, cảnh giác của Tống Bình An trở nên khá cao, lập tức hồ nghi hỏi lại.

“Ta gọi là Trịnh Dung Trinh, muốn cùng người làm bằng hữu.”

Kẻ điên vẫn hắc hắc cười như trước, người hắn vô cùng bần, nhưng hàm răng lại cực kỳ trắng, gương mặt luôn luôn một vẻ cười ngây ngô, không hiểu sao khiến Tống Bình An sinh vài phần hảo cảm.

Có điều Tống Bình An cảm thấy người trước mắt này xác thực rất điên khùng, ngày hôm qua hắn một quyền đánh đối phương chảy máu miệng, đối phương hôm nay lại nói muốn cùng mình kết giao bằng hữu?

Kỳ quái thì kỳ quái, nhưng bất kể là tên khất cái hay kẻ điên, tâm địa thiên lương nên Tống Bình An cũng sẽ không đối bọn họ khinh thường hay ghét bỏ. Huống chi nhiều bằng hữu đối với mình cũng không có chút nào tổn thất, có gì lại không muốn?

Từ đó về sau, Tống Bình An liền nhiều thêm một tên điên Trịnh Dung Trinh là bằng hữu. Ngay từ đầu hắn cũng không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng lâu ngày tiếp xúc, Tống Bình An mới hiểu được, nguyên lai cao nhân đều là thích giả bộ khoe mẽ, giả ngây giả dại, tỷ như Hoàng đế, tỷ như Trịnh Dung Trinh.

5. Chương 5

Chiến tranh tất nhiên cần phải chiêu binh mãi mã, chuẩn bị lương thảo, mà chiêu binh mãi mã, chuẩn bị lương thảo đều cần có ngân lượng. Mặc dù tịch thu toàn bộ gia sản của bốn vị phụ chính đại thần đã làm đầy quốc khố, nhưng cũng không thể chi hết quốc khố cho chiến tranh, mà còn phải dùng để xây dựng đất

nước, hay ngẫu nhiên xảy ra thiên tai nhân họa cũng cần một lượng lớn tiền tài. Quan viên trên dưới Hộ bộ phụng hoàng lệnh cẩn thận tính toán tất cả số ngân lượng bảo vật, sau đó nơm nớp lo sợ tâu trình lên Hoàng thượng, bất luận tiết kiệm như thế nào, dùng số tiền đó cung ứng cho chiến tranh cùng xây dựng đất nước là tuyệt đối không đủ.

Không đủ tiền thì phải làm sao? Đương nhiên là kêu gọi dân chúng quyên góp. Thương nhân phải quyên nhiều nhất, nhà nào có tiền cũng phải quyên kha khá, nhà nào không có tiền thì góp lực hoặc đồng thiết hay cái gì chế tạo được vũ khí đều tốt.

Đương nhiên, triều đình kêu gọi dân chúng quyên tiền mà chính mình lại không bỏ ra xu nào thì ảnh hưởng sẽ không tốt, sẽ bị dân chúng trách móc chửi rủa, cho nên quyên tiền trước nhất chính là đương triều thiên tử. Từ cung điện xa hoa mà tiền triều xây dựng trên mồ hôi nước mắt của dân chúng, thiên tử ra lệnh một tiếng, tất cả những vật phẩm xa xỉ trong cung đều bị đem đi bán, theo Hoàng đế dẫn đầu, các phi tử nương nương hậu cung cũng dâng ra nào là bảo châu, trân cày, ngọc hoàn, lăng la tơ lụa...vv..

Một vị nương nương địa vị không thấp, dâng ra toàn bộ bảo vật mang theo từ gia nương lúc tiến cung, được thiên tử tán thưởng, lập tức giành thêm không ít thể diện; chúng phi tử thấy vậy, cắn răng đem tất cả vật quý yêu thích đều dâng ra, chỉ vì được đến một cái liếc mắt của Hoàng đế.

Xem đi, hoàng tộc đều đã khăng khải như vậy, triều đình sao có thể rút lại phía sau? Quyên tiền, quyên vật, quyên đồ gia bảo, cái gì cũng có, về phần có phải đồ thật hay không thì tất nhiên là không thể biết được rồi.

Triều đình đi bước này, dân chúng hiển nhiên không có gì để chê trách, có bao nhiêu đều dâng ra bấy nhiêu.

Tổng Bình An cũng góp ra không ít, trong đó còn có nửa tháng lương bổng của hắn.

Trịnh Dung Trinh hỏi Tổng Bình An: “Người quyên đi tất thấy như vậy, chẳng lẽ cho rằng có số tiền đó, triều đình nhất định có thể thắng trận này?”

Tổng Bình An hỏi lại hắn: “Người biết trận này nhất định đánh không thắng?”

Trịnh Dung Trinh cười một cái, nhìn trời nói: “Nếu đương kim hoàng thượng là kẻ thông minh, y chắc chắn sẽ hiểu, cái hoàng triều thiếu, không phải là ngân lượng, mà là nhân tài có thể cầm quân chống địch!”

Trịnh Dung Trinh không chỉ một lần nói với Tổng Bình An, cuộc chiến tranh đoạt hoàng quyền của Hoàng đế cùng bốn vị đại thần đã làm tiêu hao một lượng lớn nhân tài của hoàng triều. Hoàng đế chiến thắng, nhưng lại là thắng thảm, bởi bốn vị đại thần quyền khuynh hướng đã xây dựng thế lực gần ba mươi năm, những người tài có thể chiêu mộ hầu hết đều bị bọn họ chiêu mộ, nên sau cùng mới dẫn đến tình cảnh ngày hôm nay.

“Không phải còn có một bộ phận nhỏ cao nhân sao?”

Tổng Bình An nói lời này khiến Trịnh Dung Trinh cất tiếng cười to, cười hắn quá mức lạc quan, cũng cười thể sự vô thường, phong vân đột biến vốn dĩ không người đoán được.

Hiện tại, Hoàng đế ước chừng đã hai tháng chưa từng tìm Tổng Bình An, nhưng giờ này, Tổng Bình An lại không thể thả lỏng một hơi.

Đại môn hoàng cung trong khoảng thời gian này thường xuyên ngày đêm rộng mở, bởi vì quan viên ra vào nối liền không dứt, tin tức mang đến một lần lại một lần khiến lòng người nặng trĩu. Tổng Bình An không khỏi muốn biết, bộ dáng thiếu niên Hoàng đế chau mày nhìn chăm chăm vào địa hình đồ hiện giờ sẽ thành dáng vẻ gì.

Bốn vị phụ chính đại thần lần lượt bị xử tử, triều đình trên dưới tiến hành công cuộc thay máu với quy mô cực lớn trong vòng một năm, rất nhiều quan viên mới nhậm chức chưa có kinh nghiệm về lĩnh vực quân sự đã phải đối diện với vấn đề đặc biệt nghiêm trọng này, những tướng lĩnh họ đề cử mỗi lần khẩn cấp đến chiến trường, đều không quá mười ngày, thì sẽ hoặc là chết trận, hoặc là chiến bại, chưa từng có một tin tức tốt lành. Nghe nói, sắc mặt thiếu niên Hoàng đế ngày càng âm lãnh, bất kể là ai, chỉ hơi liếc mắt nhìn qua, đều có thể sợ tới mức hai chân như nhũn ra.

Đương tin tức Lạc Hà Quan thất thủ truyền đến kinh thành, cả nước xôn xao.

Đêm hôm đó, Tống Bình An đang nằm trên giường chung tại phòng nghỉ trong doanh trại hộ vệ, lẩn qua lẩn lại không ngủ được, nghe tiếng gáy liên tục của những hộ vệ khác bên cạnh, cuối cùng hần bò xuống giường mặc quần áo đi ra ngoài. Sau khi đi vệ sinh xong, trên đường về, hần bất ngờ nhìn thấy Tần công công chính như một u hồn, lẳng lặng đứng ở chỗ tối.

Nếu không phải Tống Bình An gan lớn, nhất định sẽ kinh sợ tới mức tè ra quần.

Tống Bình An thầm giật mình, bước chân lại không hề do dự tiến lên.

“Tần công công...” Tống Bình An ngừng một chút, mới nói: “Là Hoàng thượng sai ngài tới?”

Không ngờ Tần công công lại lắc đầu: “Không, là chúng ta tự tới tìm người.”

“Tần công công có chuyện gì quan trọng?”

“Chúng ta muốn đưa người...đi gặp Hoàng thượng một lần.”

“Ta?” Tống Bình An kinh ngạc trừng to mắt.

Tần công công nhìn thẳng hần: “Trừ người ra, chúng ta không nghĩ ra còn có ai có thể khuyên Hoàng thượng.”

“Hoàng thượng y xảy ra chuyện gì?”

“Hoàng thượng đã ba ngày ba đêm chưa chợp mắt...” Tần công công trầm thanh nói, sau đó lại nói: “Tống hộ vệ, nếu người không muốn, chúng ta cũng không cưỡng cầu. Dù sao lần này là chúng ta tự mình đến tìm người, Hoàng thượng có tức giận hay không, có trách phạt hay không, chúng ta cũng không dám cam đoan.”

“Ta có thể chứ?” Tống Bình An ấp úng hỏi.

Tần công công lắc đầu nói: “Chúng ta cũng chỉ đành thử một lần.”

Tống Bình An không khỏi trầm mặc, thế nhưng đáng về yếu ớt của thiếu niên Hoàng đế khi ôm hần, luôn quanh quẩn trong đầu hần mấy ngày nay giờ phút này lại hiển hiện. Lòng của hần nói cho hần biết, không nên đi, người đã quên thị vệ bị Thái hậu ban chết kia sao? Hoàng thượng, không phải người mà kẻ phạm phụ tục tử như người có thể thân cận, vướng vào càng sâu, kết cục sẽ càng thảm thương...

Có điều, thân thể hần đã sớm phản bội lòng hần, hần đối Tần công công nói: “Ta đi!”

Lời vừa dứt, Tần công công lập tức lấy ra mảnh vải đen che mắt từ trong tay áo, Tống Bình An đối thứ này chưa từng có hảo cảm, vì thế nhanh mồm nhanh miệng nói: “Tần công công, vì cái gì nhất định phải bắt tiểu nhân bịt kín mắt?”

Tựa hồ không ngờ hần sẽ hỏi như vậy, Tần công công thoáng chút sững lại, lắc đầu nói: “Đó là ý của Hoàng thượng, về phần vì sao, chúng ta cũng không biết.”

Hoàng thượng từng căn dặn Tần công công, khi dẫn hần đến, phải bịt kín hai mắt của hần a. Tần công công cẩn thận hỏi lý do vì sao, thiếu niên Hoàng đế không đáp lại, ánh mắt xa xăm nhìn ra bên ngoài cửa cung.

Tần công công dẫn người tới ngoài cửa một tòa điện, giật mảnh vải xuống, nhìn cung điện sáng đèn nói khẽ: “Hoàng thượng đang ở bên trong, người vào đi thôi, mọi sự nhớ cẩn trọng, chúng ta ngay tại bên ngoài.”

Tống Bình An đi tới, nhẹ nhàng đẩy ra đại môn khép hờ, đầu tiên là trở mắt vì một đồng tấu sớ tán loạn trên mặt đất, sau mới nhắc chân đi vào, cẩn thận nhìn đại điện phía trên.

Nơi này còn trang trọng, rộng rãi, xa hoa gấp bội so với hai cung điện hần từng đến trước đó, liếc nhìn chung quanh, các nơi khác đều không có trụ cột, chỉ có bốn kim trụ đỡ mái điện, đặt tại bốn góc đài cao chính giữa, phía trên là kim long bình phong cao rộng tinh mỹ, trên bình phong là bức hoành phi bốn chữ, đài cao được chạm trổ kim quy, hạc, nhật quý, mặt trước đài còn bày bốn tòa lưu kim lư hương, toàn điện được lát bằng kim chuyên sáng loáng, quả thực làm Tống Bình An trợn mắt há mồm. (nhật quý: hình mặt trời, kim chuyên: gạch lát màu vàng.)

Sau này, Tống Bình An mới biết bốn chữ hần xem không hiểu đó chính là “Chính Đại Quang Minh”, còn cái cung điện mà hần ghen hòng nhìn trần trối như nông dân lên kinh kia, chính là chính điện hoàng cung

– Càn Thanh cung, là nơi Hoàng đế thường ngày xử lý chính vụ, phê duyệt tấu chương cùng tiếp kiến các vị đại thần, cũng là tấm cung của Hoàng đế.

Tổng Bình An cũng không nhìn được lâu, Hoàng đế vẻ mặt âm lãnh không ngừng phê duyệt tấu chương chỉ phun ra hai chữ “Cút đi!” lạnh băng đã khiến hần hoàn toàn bưng tỉnh, không thể không lần nữa đổi mặt tình hình thực tại.

Một tiếng “Cút đi” lạnh lẽo tới tận xương tủy, nếu là người khác nghe xong nhất định sợ tới mức vội vàng rời đi ngay lập tức. Tổng Bình An mặc dù có lá gan không nhỏ, không có thực sự cút ra ngoài, nhưng cũng bị kinh hãi đến nhũn chân, thiếu chút nữa muốn xoay người rời đi. Nhưng lúc đó, xa xa thoáng nhìn Hoàng đế sắc mặt tái nhợt ngồi trên đài cao, không hiểu vì sao lại bất giác dừng bước.

Người đứng dưới dám can đảm kháng chỉ! Hoàng đế nộ khí bừng bừng quơ lấy một quyển tấu chương bên cạnh hung hăng ném qua, đồng thời mắng to: “Ai cho cẩu vật này vào! Người tới, bắt hần kéo ra ngoài phạt trượng cho trẫm_____”

Đương nhìn thấy người phía dưới là ai thì thanh âm tức khắc đình chỉ, nhưng tấu chương ném ra đã không kịp thu hồi, tro mắt nhìn nó đập vào người Tổng Bình An, ba một tiếng, rơi xuống.

Tổng Bình An bị ném trúng, ngơ ngác nhìn Hoàng đế, tựa hồ vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, mà Hoàng đế Thiệu Diệp Hoa thì thẹn quá hóa giận đập bàn đứng dậy, chỉ hần mắng to: “Người thật khờ, cũng không biết trốn!”

Mắng xong, thấy người phía dưới còn không có phản ứng, đột nhiên như tiết hết hỏa khí trong lòng, ngồi phịch xuống ghế, chống tay phù trán, dáng vẻ vô cùng mệt mỏi.

Lúc này Tổng Bình An mới chậm rãi quỳ trên mặt đất: “Hộ vệ doanh thủ vệ tam đẳng hộ vệ Tổng Bình An khấu kiến hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Giọng hần thập phần mạnh mẽ, thanh âm to rõ. Câu này lúc trước chưa bao giờ có thể nói hết, hôm nay rốt cục cũng nói xong. Hoàng đế vẫn như cũ phù trán, vô thanh vô tức, Tổng Bình An quỳ trên mặt đất, không dám tự tiện đứng lên.

“Đứng lên.”

Thanh âm thanh lãnh khàn khàn cắt ngang bầu không khí yên tĩnh.

“Tạ ơn Hoàng thượng.”

Tổng Bình An giờ mới đứng lên.

“Tần công công đưa người tới?”

Tổng Bình An cúi đầu lặng im, Hoàng đế cũng đã sớm biết được đáp án, ngoại trừ Tần công công, không ai có bản lĩnh cùng động cơ làm việc này.

“Bảo người đến lại có ích gì đâu?” Hoàng đế lâu bầu lẩm bẩm, nói xong, cười tự giễu.

“Tần công công gọi tiểu nhân tới khuyên hoàng thượng một chút.”

“A? Vậy người làm thế nào khuyên trẫm?” Hoàng đế thay đổi tư thế, nheo mắt chờ đợi.

Im lặng hồi lâu, Tổng Bình An thành thật lắc đầu: “Tiểu nhân không biết.”

Nghe hần nói vậy, Hoàng đế thực không biết là nên khóc hay nên cười, lẳng lặng nhìn người dưới đài một lát, đột nhiên nói: “Bình An, bảo Tần công công đưa người quay về đi.”

Tổng Bình An kinh ngạc ngẩng đầu, Hoàng đế trầm thấp nói: “Trẫm không muốn để người nhìn thấy bộ dáng này của trẫm, ít nhất cũng không phải bây giờ.”

Thiếu niên Hoàng đế vẻ mặt bình tĩnh, nhưng Tổng Bình An lại phảng phất như nhìn thấy vẻ tịch liêu thoáng qua trên mặt y, hần phác thông một tiếng quỳ xuống, đôi mắt nhìn thẳng để vương cao cao tại thượng: “Hoàng thượng, xin để tiểu nhân hỗ trợ a!”

“Người có thể làm cái gì?”

“Xin để tiểu nhân ra chiến trường, tiểu nhân Tống Bình An nguyện vì bảo vệ quốc gia mà da ngựa bọc thây, thề cùng Tây Địch ngoại xâm quyết chiến đến hơi thở cuối cùng!”

Hoàng đế cầm lấy một tờ tấu chương, mở ra, vừa nhìn vừa nói: “Vốn có hai mươi vạn đại quân đóng ở Đồng quan, về sau Đồng Quan thất thủ, hai mươi vạn đại quân còn lại chưa đến mười ba vạn tử thủ Lạc Hà Quan. Trẫm ban lệnh khẩn liên tiếp tới các nơi điều thêm mười lăm vạn binh lực tiếp trợ Lạc Hà Quan, kể đó, tướng lĩnh tiền nhiệm cũng dẫn thêm ba mươi lăm vạn quân gia nhập chiến trường, binh lực trước sau cộng lại, đã hơn năm mươi vạn. Thế nhưng sau khi Lạc Hà Quan thất thủ, người có biết còn lại bao nhiêu không? Không đến hai mươi vạn!”

Ba một tiếng nặng nề khép lại tấu chương trong tay, Hoàng đế lại vút nó xuống đất.

“Gần năm mươi vạn đại quân Thiệu thị hoàng triều ta, lại không địch nổi mười lăm vạn quân Tây Địch, thật đáng xấu hổ, thật đáng buồn cười! Bình An, người đi thì có ích gì, bất quá sẽ lại có thêm một thi thể nữa mà thôi! Lạc Hà Quan thất thủ, đại quân Tây Địch chiếm được cứ điểm quan trọng, xông thẳng tới tất cả thành trấn thôn xóm ở biên giới phía tây, không chỉ đốt nhà, giết người, cướp của, còn kiêu ngạo nói vương triều ta toàn một lũ vô dụng, bọn chúng nhất định sẽ có thể một đường đánh thẳng đến kinh thành!”

Tống Bình An thất thần ngồi chồm hồm trên mặt đất. Tin Lạc Hà Quan bị mất hán đã nghe nói, nhưng hán không ngờ người Tây Địch lại hung ác như thế, dân chúng những nơi không kịp chạy trốn, tình cảnh, chắc chắn còn thống khổ hơn cả xuống địa ngục.

Hoàng đế một hồi hướng hán khoát khoát tay: “Bình An, người đi xuống đi, để trẫm yên tĩnh một chút.”

Ngẩng đầu nhìn thấy thần sắc tái nhợt tiều tụy của thiếu niên Hoàng đế, Tống Bình An cắn cắn răng một cái, đứng lên, lại không hề đi ra, mà khề nói: “Hoàng thượng, Tần công công nói ngài đã ba ngày ba đêm không chợp mắt. Hoàng thượng vẫn nên nghỉ ngơi một chút a. Có tinh thần mới có thể nghĩ ra được biện pháp, nếu cơ thể suy sụp, đó mới là tất thấy đều hết rồi!”

“Đối mặt tình thế như vậy, trẫm sao còn có thể ngủ được?”

“Hoàng thượng...”

Thiếu niên Hoàng đế vốn định lệnh hán rời đi, nhưng thấy mặt hán tràn đầy lo lắng, lời đến bên miệng lại ngừng lại, sau cùng nói: “Người nếu thật muốn trẫm nghỉ ngơi, vậy cùng trẫm ngủ đi.”

Phản ứng duy nhất của Tống Bình An chính là ngây ra như phỗng.

Bất quá cuối cùng hán vẫn cùng Hoàng đế nằm ngủ trong tấm cung, bởi vì Hoàng đế nói không có hán, y sẽ không ngủ được. Chỗ nghỉ ngơi nằm ngay phía sau điện, nơi đó rất rộng, bất giác khiến người ta cảm thấy lành lạnh.

Lần này không cần đặc biệt tẩy rửa, sau khi cởi áo tháo đai lưng, hai người song song nằm thẳng trên giường, mặt đối mặt mà nằm. Tay Hoàng đế đặt lên eo hán, hơi thở nóng ấm phả trên đỉnh đầu. Bình An nhắm mắt lại một hồi vẫn không sao ngủ được, khi hán cẩn thận ngẩng đầu nhìn, thì thấy Hoàng đế đã ngủ say, bên dưới lông mi thật dài là một vòng thâm quầng, hậu quả của nhiều ngày thức trắng.

Sợ đánh thức y dậy, một cử động nhỏ hán cũng không dám, mà ngay cả hô hấp cũng tận lực giảm khê. Nghiêng tai lắng nghe tiếng tim đập gần trong gang tấc, cũng có chút bất tri bất giác chợp mắt ngủ say.

Khi Hoàng đế tỉnh lại, Tống Bình An còn đang ngủ, y cẩn thận nhìn nam tử tướng mạo bình thường bên cạnh, lại phát hiện kỳ thật mỗi bộ phận trên người hán đều rất phù hợp, càng xem càng thuận mắt.

Trên người hán có mùi hương nhàn nhạt, như có như không, phải kề thật sát mới có thể ngửi thấy, mùi hương đó khiến y cảm thấy an tâm, ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ cho đến nay, đều là như thế.

Thiếu niên Hoàng đế nhìn người ngủ say trên giường, âm thầm hạ quyết định.

Lúc hán tỉnh lại, Tần công công nói cho hán biết, hoàng thượng đi tới cung Từ Ninh.

Cung Từ Ninh hiện là tấm cung của Thái Hoàng Thái Hậu. Sau khi đi vào, Diệp Hoa vẫy lui tất cả nội thị, một mình tiến vào từ đường được dựng cách đây không lâu, thấy lão phụ nhân đầu đầy tóc bạc đang cung

kính ngồi tụng kinh trước tượng Phật. Y bước nhẹ tới bên nàng, ngồi vào bồ đoàn bên cạnh, nhỏ giọng gọi: “Hoàng tổ mẫu.” (bồ đoàn: đệm hương bồ; đệm cói (đệm hình tròn làm bằng lá hương bồ))

Lão phụ nhân một mực yên lặng niệm kinh vẫn không đáp lại y, mãi đến khi tụng hết đoạn kinh, mới từ từ nhắm hai mắt nói: “Hoàng thượng có thời gian rảnh rồi đến thăm ai gia rồi?”

Diệp Hoa không đáp lời, lão phụ nhân mở to mắt, nhìn tượng Phật trên cao, đối Diệp Hoa nói: “Hoàng thượng tìm ai gia có chuyện gì?”

“Hoàng tổ mẫu tuy lui cư hậu cung không hỏi chính sự, nhưng trầm nghĩ, mọi chuyện lớn bé trong triều chắc chắn không thể giấu được ngài, trầm tìm hoàng tổ mẫu vì lý do gì, hoàng tổ mẫu hẳn là đã biết.”

Lão phụ nhân liếc mắt nhìn Diệp Hoa, hừ cười nói: “Hoàng thượng đây là đang trách ai gia?”

“Tôn nhi không dám.” Diệp Hoa hạ mi.

Lão phụ nhân lại bắt đầu lần đếm tràng hạt, lẩm bẩm niệm: “Chờ cánh đã cứng, còn không dám sao.” Diệp Hoa cũng đứng lên, ở tại chỗ cũ nhìn lão phụ nhân lấy ra một phong thư từ một quyển kinh Phật.

“Hoàng thượng đến tìm ai gia, chứng tỏ Hoàng thượng đã không chống đỡ nổi nữa, đại sự quốc gia, cũng không thể tất thảy đều như ý, khó khăn còn lớn hơn người nghĩ rất nhiều, kinh nghiệm lần này, Hoàng thượng chắc hẳn hiểu được không ít. Lúc trước vì sớm ngày trợ giúp người đoạt lại hoàng quyền, việc xử tử bốn vị phụ chính đại thần làm đại khái có phần qua loa, mới có thể dẫn đến cục diện ngày hôm nay. Ai gia lường trước sẽ có ngày này, vì thế cũng lưu lại một tay. Hoàng thượng phái người cầm phong thư này chạy tới Mộ Dung gia ở phương bắc, giao cho Mộ Dung gia chủ, hẳn tức sẽ sắp xếp giải nguy giúp người. Đến lúc đó, bất luận hẳn đưa ra yêu cầu gì, Hoàng thượng đều phải nhất nhất thỏa mãn, không được có một điểm chậm trễ, sau khi sự tình giải quyết xong, cũng thỉnh Hoàng thượng từ nay về sau đừng quấy rầy Mộ Dung gia thêm nữa.”

Diệp Hoa tiếp nhận phong thư, không khỏi hơi hơi cau mày.

Mộ Dung gia tộc định cư đã lâu ở vùng đất phía bắc, từ trước đến nay không tranh quyền thế, gia tộc của họ hình như cũng không xuất ra một danh nhân nào, càng không lưu lại chuyện gì oanh động thế nhân, nói là an phận xử thế cũng không đủ, thật sự là một gia tộc dễ dàng bị người ta quên lãng, Diệp Hoa có chút khó hiểu vì cái gì Thái Hoàng Thái Hậu sẽ nhắc tới Mộ Dung gia, hơn nữa còn có vẻ đặc biệt coi trọng.

Nhưng nếu là do người nhìn xa trông rộng, mưu tính cận kề như nàng đề cử, chắc hẳn phải có lý do của nàng.

“Mộ Dung gia từ trước đến nay không tham dự quốc sự, nếu không phải ai gia đã từng cứu Mộ Dung gia chủ, cũng không thể có được cơ hội như vậy.” Nhìn y nhíu mày, lão phụ nhân ý vị thâm trường nói.

Diệp Hoa cầm phong thư, lui ra sau một bước. “Hoàng tổ mẫu, sự tình khẩn cấp, tôn nhi trước đi lo liệu.”

“Đi đi.”

Diệp Hoa cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, không ngờ đã thấy Hoàng Thái Hậu đang đứng ở ngoài cửa.

“Hoàng thượng.” Hoàng Thái Hậu thi lễ.

“Mẫu hậu.” Diệp Hoa đáp lễ.

“Mẫu hậu, trăm còn có chuyện quan trọng cần làm gấp, ngày khác lại đến hướng ngài vấn an.” Nói xong, cũng không chờ Hoàng Thái Hậu đáp lời, phất tay áo vội vàng rời đi.

Y bước đi dứt khoát, không hề ngoảnh đầu lại, nên không biết Hoàng Thái Hậu một mực dõi theo bóng y rời đi, rồi sau đó mới kéo váy bước vào điện, nhìn Thái Hoàng Thái Hậu đứng tại trong phòng, nói nhỏ: “Mẫu hậu.”

Thái Hoàng Thái Hậu khẽ thở dài: “Đứa bé kia trong lòng vẫn hận chúng ta.”

Nhớ tới vừa rồi Diệp Hoa một câu cũng không nguyện nói thêm liền xoay người rời đi, mi mắt Thái hậu rũ xuống, thấp giọng nói: “Mẫu hậu, chúng ta cũng là vì muốn tốt cho y, đợi một thời gian, y chắc chắn sẽ hiểu.”

Thái Hoàng Thái Hậu không nói, xoay người đi vào tắm phòng bên trong, thái hậu chậm rãi đi theo sau.

.

Tháng ba năm Khai Nguyên thứ mười lăm, tướng lĩnh Tây Dịch là Nặc Thập suất hai mươi vạn quân công chiếm biên cảnh Đồng Quan của hoàng triều Thiệu Thị, đại quân Thiệu thị bị bức lui đến trăm dặm ngoài Lạc Hà Quan. Tháng sáu, Lạc Hà Quan thất thủ, quốc thổ lần lượt bị chiếm cứ, quân đội Thiệu thị bị tổn thất thảm trọng, nhất thời triều đình chấn kinh, cả nước hoảng loạn. Hạ tuần tháng sáu, hoàng cung phải sứ giả ngày đêm ra roi thúc ngựa suốt ngàn dặm, thay vô số ngựa mới đến được Mộ Dung gia ở phương bắc. Đầu tháng bảy, Mộ Dung gia chủ cùng trưởng tử và ba hạ nhân tiếp nhận hỏ phù điều binh, đi tới chiến trường.

Tháng tám, trải qua một tháng dụng kế người đánh ta chạy, giả vờ yếu thế đối quân Tây Dịch, đến ngày mười bảy tháng tám, dụ quân Tây Dịch đang chủ quan dể ý sa vào ổ mai phục, tiêu diệt sạch sẽ quân địch, giành được đại thắng, đoạt lại Lạc Hà Quan, bắt giữ ba vạn tù binh, tiêu diệt gần một vạn địch quân, phó tướng Tây Dịch tử trận, tướng quân Nặc Thập may mắn thoát chết, còn quân đội Thiệu thị thương vong tổng cộng ba nghìn binh sĩ.

Sau sáu ngày nghỉ ngơi dưỡng sức tại Lạc Hà Quan, đêm ngày hai mươi ba, quân Thiệu thị chia làm ba đường tập kích Đồng Quan, quân địch trở tay không kịp, mặc dù nhanh chóng điều chỉnh, nhưng vẫn không thể địch lại hai mươi vạn đại quân đang sĩ khí bừng bừng sau khi giành được đại thắng dưới sự dẫn dắt của Mộ Dung gia chủ. Cuối cùng, quân đội Tây Dịch đóng ở Đồng Quan, bị quân hoàng triều ba mặt giáp công, trước sau thụ địch, vào buổi trưa ngày thứ hai bị vây đánh, quân tâm tan rã, không chịu nổi một kích. Trận này đại thắng, tướng địch Nặc Thập dẫn chưa đến hai vạn tàn binh còn lại lùi về biên giới Tây Dịch, phía bên kia sông lớn ngăn cách lãnh thổ hai nước.

Quân Thiệu thị thừa thắng xông lên, đánh thẳng vào biên cảnh địch quốc, liên tiếp đoạt được ba cứ điểm quan trọng. Đối chúng binh sĩ lòng mang phần hận vì quốc thổ từng bị xâm chiếm, quốc gia dân chúng bị lăng nhục, Mộ Dung gia chủ nghiêm khắc ra lệnh không được trả thù người dân địch quốc vô tội, bất luận kẻ nào dám vi phạm quân lệnh, giết không tha!

Từ đó, quân đội một đường đại thắng, đánh thẳng tới kinh đô địch quốc, buộc Tây Dịch quốc chủ phải sứ giả tới cầu hòa. Trải qua hơn một tháng thương lượng, Tây Dịch quốc chủ nguyện ý cắt đất bồi thường, cùng hàng năm tiến cống một lượng lớn bảo vật cho Thiệu thị hoàng triều, đổi lấy nhiều năm hòa bình tương giao.

Chiến loạn gần nửa năm, từ lúc bắt đầu liên tiếp bại lui đến sau này một đường đại thắng, buộc Tây Dịch quốc chủ chủ động cầu hòa mà chấm dứt.

Bởi vì thảm án đoạt quyền dẫn đến việc chém giết vô số sĩ phu hữu chí, tạo thành quốc nạn ngày sau, do đó, sự kiện lần này được sử sách gọi là tứ sĩ chi nan.

Trải qua sự kiện này, và cũng vì mong muốn hoàng triều mãi mãi được hòa bình, ổn định, tháng mười hai cùng năm, Long Khánh đế sửa niên hiệu thành Bình An.

Tháng mười năm Khai Nguyên thứ mười lăm, Long Khánh đế hạ lệnh nói lỏng điều kiện thi cử, trước đây ba năm một lần thi hội, giờ đổi thành một năm một lần, võ khảo cũng tương tự.

Việc làm này của Long Khánh đế khiến người trong thiên hạ trầm trồ ca tụng không ngớt, Thiệu thị hoàng triều trước đó đều do bốn vị phụ chính đại thần nắm giữ, Hoàng đế không có thực quyền, khoa cử chỉ là thùng rỗng kêu to. Người nào có một chút tài hoa lại muốn ra làm quan thì chỉ cần đút tiền nhờ người tiến cử, trực tiếp theo phe của một trong bốn vị đại thần; làm cho vô số môn sinh có chính khí, không muốn thông đồng làm việc hại nước hại dân chỉ có thể quẳng sách, ngửa mặt lên trời thở dài.

Về phần Mộ Dung gia chủ, sau khi chiến cuộc ổn định, lại kiên quyết không tiếp nhận công danh cùng ban thưởng, càng không để ý đến việc Long Khánh đế hết lần này tới lần khác mời lưu lại, mà trả lại binh phù, quay về Mộ Dung gia tiếp tục cuộc sống ẩn dật. Trưởng tử của hắn cùng ba tùy thị thì ở lại bồi dưỡng các tướng lĩnh cho đến khi có đủ khả năng cầm quân, sau đó, cũng tức khắc hồi Mộ Dung gia.

Long Khánh để bắt đắ dĩ, đành hạ lệnh từ nay về sau, bất luận là ai cũng không được phép quấy nhiễu cuộc sống thanh tĩnh của Mộ Dung gia.

Long Khánh để mười bảy tuổi trải qua chuyện lần này, xử lý chính vụ về sau cũng càng thêm cao minh khôn khéo, cuối cùng trở thành một minh quân lưu danh thiên cổ.

Tổng Bình An vừa xuất cung đã đi tìm kẻ điên Trịnh Dung Trinh, biết rõ tên điên này mê uống rượu, Tổng Bình An thỉnh thoảng sẽ mang cho hắn một bình, chẳng qua chỉ là một bình rượu gạo bình thường, lại thực sự làm cho cái tên Trịnh Dung Trinh cả ngày không biết làm gì kia mừng rỡ như vỡ được vàng.

Chỗ ở của kẻ điên Trịnh Dung Trinh còn rách nát hơn cả nhà của Tổng Bình An, trời hơi mưa một chút, nhà hắn đã dột lên dột xuống. Tổng Bình An từng muốn giúp hắn sửa sửa nóc nhà, nhưng Trịnh Dung Trinh lại thần bí cười hề hề, nói: “Sửa cái gì, đây gọi là cùng trời chung vui hiểu không?”

Tổng Bình An thành thật lắc đầu, nói: “Ta chỉ biết nếu buổi tối nước mưa cứ nhỏ tong tong xuống giường, ta chắc chắn sẽ không ngủ được.”

Trịnh Dung Trinh nghe xong, cất tiếng cười to.

Tổng Bình An thật sự không biết hắn điên thật hay điên giả, có đôi khi cảm thấy hắn không điên, có đôi khi lại cảm thấy hắn quá mức điên khùng.

Cả ngày hắn lảm bảm cần cần, cũng không giống người thường đi tìm việc kiếm tiền để sống hay làm gì đó, hơn nữa, miệng hắn đầy đạo lý thật đúng là có thể dọa người, tỷ như hiện tại_____

“Nói lỏng điều kiện thi cử đúng thật là đánh vào điểm trọng yếu, thế nhưng nó lại chỉ trị được phần ngọn mà không trị được phần gốc nha.”

Tổng Bình An rót rượu cho hắn, nghe hắn nói vậy, liền buông bình rượu hỏi: “Vì cái gì?”

Nội dung thảo luận hôm nay của bọn họ hiện quay quanh chuyện đang khiến cho sĩ tử khắp thiên hạ vô cùng phẫn khởi này. Tổng Bình An không biết chữ, vốn không hiểu được gì nhiều, nhưng khi bằng thông cáo dán hoàng lệnh trên thì vẻ hưng phấn khó nén trên mặt mọi người cũng không khỏi nhiễm sang hắn, lúc về nói với Trịnh Dung Trinh, kể từ trước đến nay cực kỳ ghét bỏ triều đình như hắn cũng không khỏi gật gật đầu, thế nhưng lời nói rất nhanh đã đảo ngược, lại bắt đầu bới lỗi của triều đình.

“Hoàng đế nói lỏng điều kiện thi cử là vì cái gì gì? Chẳng qua là vì muốn tìm thêm nhân tài cho triều đình, có điều nhân tài phải trải qua rèn luyện, trải qua bồi dưỡng mới có thể dần dần hình thành. Năm đó Hoàng đế ra lệnh một tiếng, chém giết bao nhiêu sĩ tử? Hiện giờ người có thể dùng quả thực quá ít a, cách này, sợ rằng chỉ có thể tìm được mấy kẻ tài trí bình thường, nếu muốn tìm thêm vài người có bản lĩnh đích thực, còn phải chậm rãi bồi dưỡng.”

Trịnh Dung Trinh cầm lấy chén rượu, một ngụm uống cạn, sau đó buông cái chén ý bảo Tổng Bình An rót thêm.

Tổng Bình An đành phải rót đầy cho hắn.

“Vậy người nói, làm thế nào mới có thể trị tận gốc?”

Chén rượu tới bên môi lại dừng lại, rồi mới một ngụm uống vào: “Mười năm trồng cây, trăm năm trồng người. Mở thêm trường học ở khắp nơi, nhận nhiều trẻ em vào học. Chiến loạn mới kết thúc hơn mấy chục năm, đa số mọi người đều cho rằng đọc sách không ích lợi bằng cấy cây, Hoàng đế tốt nhất vẫn nên nghĩ cách chấn hưng quốc gia trước tiên, dân chúng ăn no mới có thể nghĩ tới cái khác, đến lúc đó học sinh tự khắc sẽ nhiều lên.”

Tổng Bình An tiếp tục rót rượu cho hắn, lại âm thầm đem những lời này ghi tạc trong lòng.

Về sau hắn đem nguyên lời của Trịnh Dung Trinh nói với Hoàng đế, thiếu niên Hoàng đế suy tư thật lâu, cảm khái nói: “Chủ ý này của bằng hữu người quả thực rất hay. Có điều trước mắt chiến sự vừa kết thúc, quốc khố hư không, ta hỏi một đám đại thần trong triều, lại có vài kẻ nêu ý kiến định tăng thuế nhiều dân, thật là một lũ ngu ngốc.”

Kế đó Hoàng đế lại hỏi Bình An: “Bằng hữu của người tên là gì, có nguyện ý vào triều làm quan, vì triều đình cống hiến sức lực hay không?”

Tổng Bình An nghe xong, lắc lắc đầu.

Hoàng đế hỏi hần vì sao, hần lại ấp úng không đáp được, Hoàng đế nhìn hần vẻ mặt bối rối, suy nghĩ một chút nói: “Là hần không muốn?”

Tổng Bình An do dự nói: “Hần thường điên điên khùng khùng, tiểu nhân sợ hần khó có thể đảm nhiệm trọng trách.” Bình An không dám nói Trịnh Dung Trinh đối triều đình cực kỳ bất mãn.

“Nga.” Hoàng đế khẽ nói một tiếng, lâm vào trầm tư.

Sau đó Tổng Bình An lại nói với Trịnh Dung Trinh về việc quốc khố hư không sau chiến sự, mặc dù những lời Trịnh Dung Trinh nói không phải lúc nào người khác cũng có thể hiểu được rõ ràng, nhưng nếu thật sự phân tích vấn đề, xác thực có thể chỉ rõ từng điểm, hướng chỉ Hoàng đế nói chủ ý của hần rất hay, có điều những lời đó cũng không biết có phải là Hoàng đế chỉ tùy tiện nói hay không.

Lại là một bình rượu, một lần nữa khiến Trịnh Dung Trinh mừng rỡ như vớ được vàng. (ai, vợ đi mua rượu ‘hồi lộ’ lấy mưu kế giúp chồng a J)

Chờ Tổng Bình An nói hết, Trịnh Dung Trinh cười meo meo vỗ vai hần, nói hần bất quá là một thủ vệ nhỏ, lại quan tâm tới quốc gia đại sự như vậy, chỉ bằng một phần tâm ý này mà nói, coi như là đáng quý.

“Nghỉ ngơi dưỡng sức, hiện tại triều cục ổn định, Tây Địch tổn thất nghiêm trọng, ít nhất ba đến năm năm nữa cũng không dám xâm phạm, thời kỳ đầu xây dựng, quốc gia nào chẳng phải đối mặt với hậu quả của chiến tranh? Tuy nhiên, tình hình hoàng triều hiện giờ có phần đặc biệt hơn một chút, nhưng không phải không có biện pháp. Tây Địch cầu hòa tiến cống, quốc khố tuy nói là hư không, nhưng nhất định vẫn phải còn, nếu dùng vào đúng chỗ chắc chắn vẫn có thể đạt được hiệu quả lớn. Ân, giờ số dân ở nhiều nơi rất thưa thớt, phần lớn đất đai bị bỏ hoang, ta nghĩ, nếu triều đình có thể dùng một phần ngân lượng chuẩn bị tốt lương thực, nông cụ phân cho nông hộ khắp cả nước, cũng miễn đi một phần sưu thuế nhất định, khuyến khích dân chúng khai khẩn đất hoang, trồng thêm nhiều loại cây lương thực. Số tiền thu được từ tiền thuế của dân nhìn như giảm bớt, nhưng bởi vì số lương thực thu hoạch của nông hộ tăng cao, thực tế mức thuế không những không giảm mà ngược lại còn tăng thêm rất nhiều. Dân chúng có thể ăn no mặc ấm, quốc khố lại có thể gia tăng, nhất cử lưỡng tiện. Đến lúc đó, tiếp tục phát triển việc xây dựng thành trấn, khởi công xây mới, tu sửa thủy lợi, quốc gia chắc chắn sẽ trở nên hưng thịnh.” (nhất cử lưỡng tiện: đại ý = một mũi tên trúng hai đích)

Tổng Bình An nghe đến sững sờ, quay lại cung đợi đến khi gặp được Hoàng đế, liền vội vàng nói lại lời của hần, Hoàng đế để lại thêm một hồi trầm tư.

“Người này thật là kẻ điên?” Sau một lúc trầm tư, Hoàng đế không khỏi thở dài.

“Hoàng thượng, cách này có thể chứ?” Đôi mắt Tổng Bình An chờ mong hỏi.

Hoàng đế hướng hần nở nụ cười: “Đáng giá suy tính.”

Tổng Bình An thả lỏng một hơi. Cái gì hần cũng không hiểu, không thể vì Hoàng đế phân ưu, nếu biện pháp hần tìm được có thể giúp được y thì thật quá tốt rồi. Dù sao Hoàng đế phiền não chính là quốc sự, quốc sự cũng là đại sự của dân chúng thiên hạ, Hoàng đế thông thuận, thiên hạ cũng sẽ thông thuận theo.

Hoàng đế bị bộ dáng thành thực của hần chọc cười, bất ngờ ôm lấy hần, nhân cơ hội hần không phòng bị hôn lên mặt hần một cái.

“Hoàng thượng!” Mặt Tổng Bình An tức thì đỏ như gấc chín.

Mặc dù chiến sự đã kết thúc, nhưng trong khoảng thời gian này Hoàng đế vẫn một mực lo lắng quốc sự, rất ít khi sai Tàn công công đưa Tổng Bình An tới, cho dù hần đến, cũng chỉ là cùng hần nói đôi câu chuyện, cùng ngủ một lát mà thôi. Tổng Bình An từ trước đến nay không có tâm tư gì khác, kỳ thật là kiểu người gặp qua là quên, không hay để bụng, thấy Hoàng đế cử chỉ bình thường, không có quá nhiều hành vi ‘gây rối’, dần dần cũng buông lỏng cảnh giác, không mấy phòng bị, lúc này bị Hoàng đế ôm vào lòng, mãnh liệt hôn môi, mới đột nhiên nhớ tới, người trước mắt này không phải cừu non mà chính là ác hổ.

Thế nhưng Tống Bình An cũng thực quên mất một điều, người trước mắt là đương kim thiên tử, là Hoàng đế thống trị cả thiên hạ, cho dù hấn cảnh giác phòng bị, cuối cùng cũng chỉ có một kết cục, ngoan ngoãn nghe lệnh.

Bất quá hiện tại Hoàng đế tựa hồ cũng không muốn dùng thân phận của mình ép buộc hấn, mà là nổi lên hứng thú cùng hấn chơi trò trốn tìm. Tống Bình An trốn, Hoàng đế truy. Tống Bình An là thật sự chạy trốn, chẳng qua hấn rất nhanh đã phát hiện đại môn tử cung bị người bên ngoài đóng chặt, muốn trốn cũng không thể trốn. Hoàng đế cũng thật sự đuổi theo, cười hì hì một phát bắt được người đang cố sức mở ra đại môn, vòng tay thoải mái ôm lấy, đi vào nội cung, trực tiếp ném thẳng lên giường.

Về phần kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, hiển nhiên là thanh âm kiều mị của ai đó ngượng ngùng ngân nga dưới ánh trăng...

6. Chương 6

Sáng sớm, gió Bắc nổi lên, tùy theo hạ một trận mưa. Tại phía nam, mưa rơi thảng mười, là dấu hiệu trời sắp chuyển lạnh.

Mùa mưa tới luôn khiến Diệp Hoa nhớ tới rất nhiều chuyện, chuyện quá khứ, chuyện hiện tại. Nhớ rõ, ngày đó cũng là một ngày mưa, tâm tình không vui, ngồi một mình nhìn ngọn đèn trên bàn nghĩ trước nghĩ sau, rốt cục vẫn hướng Tần Nghi hạ mệnh lệnh kia.

Dẫn hấn đến đây.

Tới giờ, y vẫn còn nhớ về khiếp sợ trên mặt Tần Nghi lúc ấy, y không hề nói “Hấn” là ai, nhưng Tần Nghi biết rõ, bởi vì Tần Nghi cũng đã gặp “Hấn”.

Khi Tần Nghi được Thái hậu phái tới bên cạnh y, hấn đã hơn ba mươi tuổi. Ngay lúc đó, Tần Nghi chưa để lại quá nhiều ấn tượng với y, chẳng qua chỉ là một trong số những người Thái hậu phái tới giám thị y mà thôi, khi ấy, y cũng vừa mới sáu tuổi.

Tần Nghi không biết cuộc sống của một đứa bé sáu tuổi khác trôi qua như thế nào, nhưng đối hấn mà nói, cuộc sống của y luôn khiến người ta cảm thấy tối tăm.

Nghĩ tới chuyện khi còn bé, hôm nay, thậm chí cả sau này, Diệp Hoa chỉ có thể thở dài, âm thầm nói một câu, nữ nhân lòng mang oán hận quả thực rất đáng sợ.

Thù hận đã trả, hai nữ nhân biến y thành công cụ báo thù, một người dốc lòng tu Phật, một người ngày ngày chăm hoa chăm cỏ, nhìn như vô hại, nhưng kỳ thực, các nàng chưa từng buông ra sợi dây không chế y trong tay.

Tứ sĩ chi nan chính là một sự cảnh cáo các nàng dành cho y. Bất kể y đã nắm giữ hoàng quyền, nhưng không có các nàng, y cũng chỉ là kẻ vô dụng. Khi y chưa có bất cứ thế lực gì, tại nơi không ai ngờ tới, các nàng đã tự tay xây dựng đế quốc của riêng mình. Ấm vệ, những kẻ trung thành với các nàng, thậm chí một phần lớn quan viên hiện nay, hay cả Mộ Dung gia đẩy lùi quân Tây Dịch cũng có quan hệ với các nàng. Mà kẻ nhìn như quyền khuynh thiên hạ là y, trừ bỏ hoàng quyền trong tay, còn lại có cái gì?

Trong ký ức của y, chưa từng một lần được các nàng ôm ấp, y nhớ rõ lần đầu tiên được ôm, là người kia ôm y, ôn hòa, ấm áp, khiến người ta quyến luyến không muốn rời xa.

Đêm hôm đó, người kia nói với y có thể thường xuyên đến tìm hấn, nhưng sau, y vẫn không thể tìm được thời cơ thích hợp, bởi Tần Nghi lúc nào cũng như hình với bóng theo sát phía sau.

Hai nữ nhân không cho phép bên cạnh y xuất hiện bất cứ thứ gì khiến y quan tâm. Trong nội cung đã từng có một con chó nhỏ, cũng không biết là cung nữ nào lén lút chăm nuôi, không hiểu sao lại rất thân thiết với y, mỗi lần ngủ không được nếu ôm nó thường có thể ngủ ngon giấc.

Thế nhưng một ngày tỉnh lại, trong tảo thiên thái giám bùng lên có thêm một món thịt chó, từ đó về sau, con chó nhỏ thường trộm chạy vào tìm y chơi đùa không thấy đâu nữa. (tảo thiên: bữa hay đồ ăn sáng)

Các nàng nói với y, thân là đế vương, tọa ỷ thiên hạ, tuyệt đối không thể quá quan tâm tới bất cứ thứ gì, nếu như quá quan tâm, sẽ dễ mất tự chủ. Kể đứng đầu thiên hạ, có thể bác ái, nhưng không thể độc sủng.

Các nàng không cho phép y được chấp nhất, nếu có dấu hiệu như vậy xuất hiện, sẽ nghĩ tất cả biện pháp hủy diệt.

Lúc ấy y còn nhỏ, không hiểu tưởng niệm đối người kia là gì, chỉ biết là muốn đi tìm hân, muốn nhìn thấy hân, muốn để hân ôm ôm mình một cái. Nhớ rõ lồng ngực ấm áp kề sát, khiến cho đau đớn cùng giá lạnh trên người tan đi.

Chờ khi y cuối cùng tìm được cơ hội chuẩn bị đi tìm hân, cũng đã qua hơn nửa năm. Khi đó thời tiết nóng bức đến mức hận không thể cả ngày ngâm mình trong nước đá mát lạnh, cho dù là đêm khuya, gió thổi tới cũng mang theo oi bức.

Y đợi tại nơi lần đầu gặp mặt mãi vẫn không thấy người, nhịn không được đi tìm, dọc theo tường thành cao cao đi đến một tiểu viện vắng vẻ, ngang qua cánh cửa khép hờ nghe thấy bên trong truyền ra tiếng vang, không khỏi xuyên qua khe hở nhìn vào, thấy được hình ảnh cả đời y không bao giờ quên.

Dưới ánh trăng bàng bạc, người nọ trần nửa thân trên, nghiêng người quay lưng về phía y, trước mặt từ giếng lên một thùng nước, sau đó giơ cao lên đỉnh đầu, từ từ đổ xuống, nước giếng trong mát xối qua thân thể hân, như mặt gương phản chiếu ánh trăng tạo thành một quang cảnh nhu hòa bao quanh người hân. Nước giếng mát lạnh hòa tan nhiệt độ nóng bức trong người, mặt của hân lộ vẻ thỏa mãn, rất nhanh, lại thêm một thùng nước đổ xuống, lướt qua cơ bắp rắn chắc, tụ lại tại hạ thân, lóc tóc chảy xuống.

Chiếc quần ướt đầm dính sát vào da, làm hiển hiện đầy đủ nét căng tròn của cặp mông. Tựa hồ cảm thấy như vậy không thoải mái, hân dùng tay vuốt đi nước đọng trên mặt, ngó nghiêng xung quanh thấy không có ai, mới bỏ đi cái quần duy nhất còn sót lại trên người.

Ánh trăng sáng rõ dần dần phác họa những đường nét khúc khuỷu, lên xuống của cơ thể hân trên cái nền tối sẫm của màn đêm, tạo thành bức họa tuyệt mỹ trong mắt y. Lúc ấy, hân mới chỉ mười lăm, mười sáu tuổi, thân hình gầy hơn chút ít so với nam tử đồng lứa, nhưng nhiều năm làm việc tay chân nặng nhọc cũng khiến người hân khá săn chắc, tráng kiện. Đôi chân thon dài, cân xứng lẫn lướt rút ra khỏi ống quần, sau đó đứng thẳng, nâng thùng nước tiếp tục dội ào lên đầu.

Làn nước trong lạnh nhanh chóng chảy xuống, ánh trăng bàng bạc tiếp tục điểm tô thêm những vệt sáng loang loáng trên thân thể sũng nước của hân, khắc họa cảnh đẹp đến cực hạn.

Diệp Hoa không hiểu sao lại cảm thấy toàn thân nóng lên, không phải do thời tiết oi bức, mà là từ đáy lòng tràn ra một luồng nhiệt khó kiềm chế.

Người kia cuối cùng lau khô thân thể một lượt, thay bộ quần áo sạch sẽ rồi rời đi, mà y cũng bỗng nhiên cảm thấy mát mẻ, xoay người định quay về, nhưng vừa quay đầu lại, lại sợ tới mức ngay tại ngày trời vô cùng nóng bức mà ra một thân mồ hôi lạnh.

Tần Nhi tựa như u hồn, lẳng lặng đứng phía sau y, đôi mắt sụp xuống, không biết đã tới được bao lâu, cũng không biết đã thấy được nhiều ít.

Trong nháy mắt đó, rất nhiều chuyện xẹt qua đầu y, kể cả con chó nhỏ sau cùng trở thành một món đồ ăn kia, nghĩ đến người ấy có khả năng sẽ chết, y tức thì nổi lên sát tâm.

Tần Nghi phát giác, hân thậm chí không chút mảy may biến sắc, bình tĩnh nói: “Hoàng thượng, nếu ngài muốn tiểu nhân chết, tiểu nhân tuyệt đối không phản kháng. Nhưng tiểu nhân dẫu sao cũng là do Thái hậu phái tới, ngày sau Thái hậu biết được, chắc chắn sẽ tra rõ việc này, đến lúc đó, thật là ai cũng không trốn được.”

“Người uy hiếp trẫm?”

“Không, tiểu nhân là muốn nói với Hoàng thượng, xin người tin tưởng tiểu nhân, tiểu nhân tuyệt đối sẽ không nói ra chuyện này.”

Bất luận là tin hay không tin, ngay lúc ấy y chỉ có một lựa chọn, không thể trực tiếp giết chết Tần Nghi, dù sao hẳn nói cũng đúng, Tần Nghi là người do Thái hậu phái tới, nếu hẳn đột ngột chết đi, sự tình sẽ không dễ dàng chấm dứt.

Khi ấy y mới chỉ có tám tuổi, là con rồi không có hoàng quyền, bị hai nữ nhân thao túng trong tay, cho tới bây giờ y đều im lặng thừa nhận, nhưng một khắc đó, cảm thấy hàn ý lan ra toàn thân. Y ngơ ngác nhìn Tần Nghi trước mắt, lần đầu tiên vì sự bất lực của chính mình mà thống khổ, bi ai.

Tần Nghi không nói chuyện này cho bất cứ kẻ nào, từ đó, y cũng dần dần bắt đầu tin tưởng Tần Nghi, đồng thời từng bước bắt tay vào việc bồi dưỡng thân tín cùng ám vệ của riêng mình, một điểm một điểm, cẩn thận, tại nơi không ai có thể phát hiện.

Chờ Diệp Hoa từ trong chuyện cũ hồi thần, dưới triều, chúng đại thần còn đang một câu, thần cho rằng... thần cho rằng...

Long Khánh đế không thể nhịn được nữa, quát lớn một tiếng: “Tất cả đều câm miệng cho trẫm!” Toàn triều văn võ lập tức lặng ngắt như tờ.

Long Khánh đế chỉ vào bọn họ mắng: “Các người trừ một câu ‘thần cho rằng’ ra còn có thể nói cái gì khác! Phế vật! Vô dụng! Quốc sự trước mắt, trẫm cần các người đề ra một ít biện pháp có thể lợi nước lợi dân, các người lại đứng ở đây la ó, không một ai có chủ ý, ý kiến phản đối lại có cả đồng, giảm một phần thuế thu từ nông hộ thì đã làm sao, cho dù đó là tổ chế, nhưng nếu không phù hợp với tình hình hiện tại thì đương nhiên phải thay đổi! Các người sợ rằng tiền thu thuế giảm bớt thì lương bổng của các người cũng giảm theo có phải hay không!”

Chư vị đại thần bên dưới bị y mắng đến không còn mặt mũi, hàng hàng cúi đầu cả lượt, Long Khánh đế thấy vậy càng thêm tức giận, một câu bãi triều liền phát tay áo rời đi.

Đi ra ngoài điện, gió lạnh tạt vào mặt làm thiếu niên Hoàng đế tức thì tỉnh táo không ít, y thực sự cần một ít nhân tài hữu dụng có thể dâng ra lương kế trị quốc, hơn nữa những người này còn phải tuyệt đối không có quan hệ với hai nữ nhân trong hậu cung, nhưng trước mắt....

Long Khánh đế mệt mỏi nhắm mắt nhu nhu huyết thái dương.

Bình An từng nhắc đến một người tên là Trịnh Dung Trinh, tuy Bình An nói hẳn là kẻ điên, nhưng mỗi lần đưa ra đề nghị đều thực hữu dụng, khiến người ta không thể không lưu tâm.

Long Khánh đế nghĩ nghĩ _____ hay là tự mình đi gặp một lần.

Quay về tẩm cung, nghe Tần Nghi bẩm báo Bình An còn đang ngủ, biết hẳn còn ở bên trong, tâm tình vốn nôn nóng lập tức trở nên nhẹ nhõm. Đẩy cửa bước nhanh vào, quả nhiên trông thấy người nằm ngủ say trên giường.

Người đang ngủ so với phi tử cùng nam sủng trong hậu cung, thật sự quá mức bình thường vô vị, tính tình vừa ngu dốt vừa chất phác, thế nhưng lại là người duy nhất y thương nhớ suốt từ năm tám tuổi đến nay. Từ sau khi bị Tần Nghi phát hiện, y một mực khắc chế bản thân không đi nhìn hẳn, nhưng lại không có cách nào ngăn trái tim thôi không nhớ đến.

Khi y mười ba tuổi, dưới sự an bài của Thái hậu, cùng một nữ nhân diễm lệ đã trải qua giáo huấn làm chuyện đó. Lúc ấy, y để mặc nữ nhân đó tùy ý khiêu khích nhưng vẫn không hề nổi lên dục vọng, chỉ khi nữ nhân quay lưng lại cỡi bỏ y phục để lộ tấm lưng trần, lập tức làm y nhớ tới thân hình trắng kiện dưới ánh trăng đêm đó, hạ thân tức thì ngạnh lên.

Thời điểm phát tiết trong người nàng, y đồng thời cũng hiểu rõ một điều, y đối người kia, cho tới bây giờ đều không phải là nhớ nhung đơn thuần.

Dục vọng không thể đạt được thỏa mãn, rất nhiều lúc, phải nhớ lại hình ảnh ngày ấy mới khiến y có hào hứng, cũng càng thêm mãnh liệt muốn tìm được người kia.

Đến khi cuối cùng có thể nhắm nháp được hương vị của hẳn, y mới chính thức cảm nhận được, thể xác và tinh thần đạt được thỏa mãn là chuyện khoan khoái đến thế nào. Không còn là phát tiết đơn thuần, lại càng không phải vì lưu lại người nối dõi mà tùy tiện ứng phó, đó là chân chính thỏa mãn.

Từ đó về sau, thực tủy biết vị, càng thêm mê luyện. (thực tủy biết vị: ăn vào mới biết ngon ra sao)

Vừa nghĩ, vừa đưa tay chậm rãi kéo xuống chân bông đắp trên người Bình An, hiện ra trước mắt là mảnh lưng trần màu nâu đồng lấm tấm vết hoạn ái, đêm qua đã mãnh liệt yêu thương, làm hắn đến giờ này còn chưa tỉnh lại được, nhưng bây giờ y bất giác lại rất muốn cảm thụ hắn.

Nhớ tới hôm nay là ngày nghỉ của Bình An, Hoàng đế cuối cùng quyết định thỏa mãn chính mình, cởi để miện cùng long bào trên người, bỏ lên giường áp mình lên lưng hắn, nâng lên một chân, nhẹ nhàng vuốt ve cái mông căng tròn, lại từ từ lần mở huyết khẩu sưng đỏ, hơi nhấn một chút, từ đó còn có thể chảy ra kết quả của một đêm miệt mài quá độ.

Long Khánh đế không mấy do dự, lấy dục vọng sớm đã bùng bùng phần chấn của mình xuyên thẳng vào chỗ mềm mại ướt át của hắn, cảm thụ một lát, lại thông thả, ôn nhu bắt đầu luật động.

Tổng Bình An bị động tĩnh, chớp chớp mắt, sau lưng có chút đau đớn cùng vô cùng đau nhức nơi hạ thân, hơi giãy dụa vài cái mới phát hiện, Hoàng đế đang chôn sâu trong thân thể hắn, ôn nhu hơn trước mà đoạt lấy.

“Hoàng thượng...”

Tổng Bình An không khỏi kinh gọi, có điều thanh âm đã sớm trở nên khàn khàn khó nghe.

“Bình An tỉnh.” Hoàng đế đã sớm biết hắn tỉnh mà giờ mới dừng lại, nâng thân trên, hôn nhẹ lên mặt hắn, nắm chặt phần eo, tiếp tục công chiếm thân thể hắn.

“Đủ rồi...”

Toàn thân thật sự rất khó chịu, người tối hôm qua không ngừng cầu xin tha thứ còn học không ngoan tiếp tục cầu xin.

“Không đủ, không đủ.”

Đúng vậy, sẽ không đủ, vĩnh viễn cũng không đủ, vừa buông ra, thân thể sẽ lập tức cảm thấy trống rỗng, là người khiến ta sinh ra dục vọng mãnh liệt như vậy, người phải dùng cả đời, thậm chí vĩnh sinh vĩnh thế đến bồi thường.

Hoàng đế vươn một tay cầm chặt tay phải Bình An đang vò kéo đệm giường, sau đó đan ngón tay vào nhau, tại thời điểm mãnh liệt nhất, thì càng thêm nắm chặt.

Thân thể liên tục bị cường lực kiên định xâm phạm, vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh lại đã sắp sửa lâm vào hắc ám. Lúc này, nhờ tay phải truyền đến đau đớn mà khôi phục được một chút ý thức, tầm mắt dời đến bàn tay đang đan chặt vào nhau, làn da trắng nõn như ngọc của Hoàng đế cùng làn da ngăm đen của hắn tạo thành một bức tranh kỳ dị.

Tổng Bình An không hiểu sao lại nhớ lại chuyện ngày hôm qua, Hoàng đế ném hắn lên giường, hắn xấu hổ toan bò xuống, nhưng Hoàng đế nhìn có vẻ nhỏ bé, yếu ớt rất nhanh đã chặn hết tất cả đường lui của hắn.

.

Không có đường để trốn, hắn chỉ có thể lo lắng quỳ gối trên giường, càng không ngừng cầu xin tha thứ: “Hoàng thượng, xin người buông tha tiểu nhân a, tiểu nhân bộ dạng xấu xí, lại không biết cách hầu hạ, thật sự là... Thật sự là không có cách nào...”

Hoàng đế không buồn nhìn hắn, chậm rãi cởi từng lớp y phục trên người: “Bộ dạng người thế nào, mắt nhắm đương nhiên thấy được. Về phần có thể hầu hạ hay không, là nhắm định đoạt.”

“Nhưng mà...Nhưng mà...”

“Như thế nào, chẳng lẽ ngươi không muốn hầu hạ trẫm?” Hoàng đế cởi bỏ đai lưng, đồng thời nghiêng người liếc qua.

“Tiểu nhân...tiểu nhân...” Thấy y phục trên người Hoàng đế càng ngày càng ít, Tổng Bình An gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

“Người không muốn đến vậy sao ____ Như thế nào, là ghét bỏ trăm cho nên mới không muốn?”

“Không!” Tổng Bình An sợ tới mức sắc mặt đại biến, liên tục dập đầu, “Hoàng thượng, tiểu nhân tuyệt đối không phải có ý này, chỉ là...chỉ là...tiểu nhân là....là nam nhân.....”

“Nam nhân?” Thiếu niên Hoàng đế nhếch môi, tà cười, “Chẳng lẽ Tổng hộ vệ không biết thế gian này có cái gọi là luyện đồng nam sắc? Trong hậu cung của trăm, nam sủng cũng không ít.”

Hoàng đế để trần thân trên chậm rãi bò lên giường lớn được làm từ gỗ đàn hương, đệm giường là Tô Châu chúc cẩm màu vàng có thêu họa đồ tường long, “Bình An, nói cho trăm, người rốt cục là sợ cái gì?”

Bị Hoàng đế từng chút tới gần, Bình An không thể thối lui, lưng tựa sát vào thành giường khảm phi long du vân tinh mỹ, hoa lệ. Dưới cái nhìn gần kề uy nghiêm mà lạnh lùng của Hoàng đế, không biết sao hắn lại khẽ cắn môi, nói: “Tiểu nhân sợ chết!”

“Chết?” Hoàng đế vẻ mặt khó hiểu.

“Là.” Bình An rũ mắt, vẻ mặt đau thương, “Tiểu nhân chỉ là một giới thảo dân, khinh nhờn long thể là tử tội, cả nhà chỉ có một mình tiểu nhân, tiểu nhân mà chết, lão phụ lão mẫu chắc chắn sẽ vô cùng đau lòng...Tiểu nhân không muốn chết, Hoàng thượng, van ngài tha tiểu nhân a.”

Mặc dù chỉ là hộ vệ nho nhỏ canh giữ cửa cung, nhưng chuyện phải biết Bình An vẫn biết, bất kể khinh nhờn long thể có phải do hấn tự nguyện hay không, Hoàng đế là tuyệt đối không sai, có sai cũng là người khác sai. Hoàng đế nổi hứng muốn chơi đùa cung nữ thị vệ đương nhiên không ai dám nói, nhưng nếu Hoàng đế chán ghét, những cung nữ, thị vệ địa vị ti tiện đó chỉ có một con đường chết, bởi bọn họ đã vi phạm cung quy, dĩ sắc thị sủng, khinh nhờn long thể.

Mỗi điều trên đều là dùng cực hình trừng phạt, đến lúc đó nếu có thể được dây thừng siết chết vẫn còn là tổ tiên tích đức.

Hoàng đế ngưng mắt nhìn Bình An hồi lâu, đột nhiên kéo hắn ôm vào lòng.

“Bình An, trăm nên nói người nghĩ quá nhiều, hay nên nói người quá mức hồ đồ? Người đã là người của trăm, đây không phải là làm mấy lần hay chỉ làm một lần là có thể thay đổi, từ ngày đầu tiên trăm muốn người thị tẩm, thì đã trở thành sự thật không thể trốn tránh. Đừng nghĩ nhiều quá, ngoan ngoãn làm người của trăm, trăm tuyệt đối sẽ không để người chết.”

Hoàng đế nhẹ nhàng đặt Bình An đang bối rối, tim đập loạn nhịp xuống giường, thân thủ giúp hắn cởi quần áo. Đến khi sắp bị cởi sạch, Bình An lại bắt đầu giãy dụa lộn xộn.

“Lại làm sao vậy?” Hoàng đế từ trước đến nay không mấy nhẫn nại hơi hơi cau mày.

Bình An quẫn bách cắn cắn môi, lúng ta lúng túng nói: “Tiểu nhân còn chưa tắm rửa...” Nhớ rõ Hoàng đế từng nói với hắn, trong nội cung có quy định này, rất nhiều người từng căn dặn hắn, làm việc trong hoàng cung, không tuân thủ quy củ thì sẽ chết rất nhanh, cho nên Bình An từ trước đến nay luôn luôn nhất mực tuân theo quy củ.

Hoàng đế không ngờ hắn lại nói vậy, chọn mi: “Như thế nào, người hy vọng bị rót nước vào bụng?”

Vừa nghe vậy, Tổng Bình An lập tức sợ tới mức liên tục lắc đầu, Hoàng đế bị bộ dáng ngốc nghếch của hắn chọc cười, nhin không được vắn về bên hông rắn chắc nhu nhận.

“Người đã không thích, từ giờ sẽ không tẩy nữa.”

“Thế nhưng...” Mặc dù bởi vì Hoàng đế hào sảng mà có chút bất ngờ, nhưng nội tâm Tổng Bình An vẫn cảm thấy có điểm không thích hợp. Đúng rồi, nếu không tẩy rửa, không phải sẽ rất bẩn?

“Không có ‘thế nhưng’. Trăm cũng không quan tâm thì người sợ cái gì?” Dứt lại, đem hạ thân đã sớm trưởng đến phát đau cọ vào eo hắn, dùng hành động nói cho hắn biết tình trạng hiện tại của mình, để hắn khỏi phải lại suy nghĩ miên man. Quả nhiên, động tác này lập tức làm Bình An sợ tới mức dùng sức hít sâu một hơi.

Thấy sắc mặt hần trắng bệch, Hoàng đế nghĩ lại, thiện tâm nói với hần: “Lâu như vậy không làm, phía sau người hần là sẽ bị chút tổn thương, nhưng trăm giờ đã như tên đã lên dây, nhịn rất khó chịu, không bằng, Bình An người trước tiên giúp trăm đi.”

“Giúp như thế nào?” Tổng hộ vệ vô cùng ngốc nghếch hỏi lại.

Hoàng đế tà cười, dùng ngón tay chỉ miệng của hần, nói: “Dùng miệng giúp trăm, giống như lúc trước người từng làm.”

Bị Hoàng đế nhắc nhở, sắc mặt Tổng Bình An lại trắng thêm vài phần. Hoàng đế không buông tha hần, tiếp tục ác ý dùng hạ thân cọ cọ vào chỗ mẫn cảm nhất trên người hần.

“Trăm thật ra rất muốn đi vào ngay tức khắc, bất quá của trăm lớn như vậy, người lại nhỏ như thế, trực tiếp đi vào nhất định sẽ vỡ ra, sẽ chảy rất nhiều máu, Tổng hộ vệ nếu muốn xuống giường hoạt động trong vòng mười ngày, nửa tháng e chỉ là vọng tưởng.” Hoàng đế cúi xuống bên tai hần, cố ý thấp giọng nói, “Nghỉ nhiều ngày như vậy, đội trưởng của người sẽ trừ đi không ít lương tháng của người a?”

Nếu câu nói phía trước đã đem Tổng Bình An đả kích đến trở tay không kịp, thì câu cuối cùng thật sự là trực tiếp đâm thẳng vào tử huyệt của hần.

Trước đó một lần quyền ra một nửa tháng lương, khiến cho lão phụ lão mẫu theo mình ăn hơn một tháng chỉ toàn dưa muối với cháo loãng đã làm hần áy náy muốn chết, lần này nếu nghỉ ngơi bị trừ đi nhiều tiền lương như vậy, đến lúc đó không chỉ bắt cha nương hần chịu khổ, người nhà cũng nhất định sẽ lo lắng hần có phải hay không ở trong cung đã làm sai việc gì.

“Hoàng thượng...” Bình An nhìn người phía trên mình, khóc không ra nước mắt.

“Ân?” Hoàng đế dù bận vẫn ung dung nhìn hần.

Tổng Bình An thành thật hàm hậu từ nhỏ làm sao có thể đối phó nổi Hoàng đế đã bị huấn luyện thành tinh, cuối cùng hần không thể không thỏa hiệp, cũng dưới ý bảo hộ trợ của Hoàng đế, hai người bày ra một tư thế khiến Tổng Bình An hận không thể lập tức đâm đầu mà chết.

Hần quỳ gối nằm sấp xuống, đối diện với hạ thân của Hoàng đế, còn Hoàng đế nằm ở trên giường sờ sờ phân thân mềm rũ xuống của hần hoặc xoa nắn mông hần....

“Hoàng thượng...” Tổng Bình An thật rất muốn khóc.

“Nhanh chút ít, bằng không trăm nhịn không được sẽ dùng đến chỗ đó của người!”

Tuy tư thế hiện tại vô cùng xấu hổ, nhưng Hoàng đế đương nhiên không chút nào quan tâm, sự uy hiếp trong lời nói căn bản không có một điểm thuận miệng.

Dục vọng ngạnh nhiệt của Hoàng đế cơ hồ chia thẳng vào mặt hần, Tổng Bình An bất đắc dĩ, nhắm chặt hai mắt cảm lấy nhục bồng, há mồm ngậm vào.

Nếu ngậm không đủ sâu, Hoàng đế sẽ lên tiếng cảnh cáo, nếu có một chút phân thân, ngón tay dính đầy nhuyễn cao mai nhập trong cơ thể sẽ dùng móng tay cọ cọ lên nội bích như là trừng phạt_____ Tổng Bình An cảm thấy như thế còn thống khổ hơn cả chịu cực hình, chẳng những phải chuyên tâm hầu hạ Hoàng đế định lực mười phần, còn phải ứng phó với kích thích không ngừng truyền đến từ hạ thân đang bị người trên chọc.

“Nuốt vào!”

Tận khi cái miệng đã mỏi nhừ, rốt cục mới làm cho Hoàng đế tiết ra nguyên dương, trọc dịch sắc ở trong đang muốn nhổ ra, một câu mệnh lệnh lạnh như băng lại làm Tổng Bình An vội ngậm miệng, khó khăn nuốt xuống. Lúc Hoàng đế kéo hần lại gần xem xét, thấy đôi mắt hần hồng hồng nhuộm kín một tầng hơi nước, cũng không biết là do bị sắc hay vì cảm thấy ủy khuất.

Khóe môi Hoàng đế cong lên, lấy khăn lau đi một ít trọc dịch dính trên mặt hần, sau đó hôn hôn hần.

“Bình An, người so với lần trước tiến bộ thêm chút ít a. Người xem, phía dưới người cũng bị trĩu làm thành rất nhu nhuyến.” Nói, ngón tay từ phía trước lướt qua phân thân hơi ngẩng đầu đi xuống dưới, trực tiếp cắm vào chỗ mềm mại nóng ấm kia, mạnh dứt vào vài cái, dẫn tới Bình An khó chịu lại giây dựa.

“Hoàng thượng...”

“Bình An có phải sắp không chịu được?”

Hoàng đế ôm lấy hắn, ghé vào tai hắn nói nhỏ, đồng thời tách ra hai chân để hắn giạng chân ngồi trên người mình, một tay thăm dò vào phía sau tiếp tục mở rộng dung đạo đã mềm mại ẩm ướt, một tay còn lại không nhẹ không nặng cầm nam cái đã hơi giương lên của hắn, dùng thủ pháp vô cùng điêu luyện tiến hành xoa nắn, rất nhanh khiến Tống Bình An suýt nữa tiết ra.

Sàng thượng chi thuật cũng là một loại mị thuật, dùng mị thuật mê hoặc lòng người khiến người đó đối mình trung tâm cũng là một trong những thủ đoạn của Diệp Hoa. Chỉ cần y cảm thấy người nọ có giá trị lợi dụng, ở trên giường y đều sẽ dành vài phần tâm tư, nếu chỉ đơn thuần là phát tiết, thì sai cung nữ cùng thái giám đem người chuẩn bị tốt đặt lên giường, trực tiếp tiến vào, phát tiết xong là tức khắc rời đi.

Lúc trước, một trong bốn vị đại thần là văn thần Triệu Lâm Chi đem nữ nhi dâng cho Hoàng đế, ý đồ muốn dùng nàng tới kiềm chế Hoàng đế, biến y thành con rối của mình, như vậy sẽ càng có lợi thế cùng ba đại thần khác tranh đoạt. Kết quả, nữ nhi của hắn bị Hoàng đế Diệp Hoa mê hoặc, nguyện ý vì y phản bội gia tộc của mình, đem chứng cứ phạm tội của Triệu Lâm Chi nhất nhất giao cho Diệp Hoa.

Về phần đơn thuần tiết dục, trước mắt chủ yếu là hai nữ nhân được tuyển ra từ hậu cung, cũng là phi tử xem như đủ điều kiện có thể vì hoàng gia sinh hạ người nối dõi.

Hoàng đế được chuyên môn huấn luyện, nên kỹ thuật tất nhiên người thường không thể so sánh, nhưng khi đối mặt với Bình An, y có thể giữ tỉnh táo hay không lại là vấn đề khác, sở dĩ hết sức ôn nhu trấn an hoặc khiêu khích, hoàn toàn không phải vì lợi dụng, mà đơn giản chỉ là muốn nhìn hắn dục hỏa thiêu đốt, hai mắt mơ màng rên rỉ ra tiếng.

Nhớ tới Bình An vừa nãy nói tới cái chết, Hoàng đế cũng là một hồi ngáy ngẩn. Y không rõ tình cảm của mình đối với Bình An rốt cuộc là gì, nhưng cho tới tận bây giờ y đều không nghĩ tới việc muốn hắn chết. Lúc trước, khi Tần Nghi biết đến sự tồn tại của Bình An, khi y nghĩ tới sự tình bại lộ Bình An sẽ phải chết, thậm chí còn đối Tần Nghi nổi lên sát ý.

Rốt cuộc là vì sao, Diệp Hoa trước mắt còn không biết, tạm thời cũng chưa phải là lúc nghĩ tới chuyện này _____huống chi, bọn họ còn có thời gian để suy nghĩ.

Y đã nói sẽ không để hắn chết, hoặc có một ngày đối hắn chán ghét, thì cứ như vậy để hắn rời đi a.

Trong tay nóng lên, cúi đầu xem xét, người nọ đã kiềm chế không được mà tiết ra, giờ phút này chính đang nhũn người tựa vào vai y kịch liệt thổ dốc, về sau lại phát giác không đúng, sau khi tạm lau qua tay, nâng cầm hắn lên mới biết, thì ra nước mắt một mực bị hắn cố gắng giữ lại trong mắt, dưới kích thích mãnh liệt khi dục vọng được phát tiết cuối cùng cũng chảy xuống.

Bị phát hiện mình khóc, Bình An cảm thấy vô cùng mất mặt, gò má cũng phồng hồng, dùng sức cúi đầu xuống tranh thủ lấy tay lau lau nước mắt.

Không hiểu sao lại cảm thấy bộ dáng này của hắn thật quá đáng yêu, Hoàng đế thấy hạ thân xiết chặt, dục vọng ngạnh lên khê cọ vào đùi hắn. Bình An phát hiện ra kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, Hoàng đế híp lại con ngươi tràn ngập dục hỏa, khoe miệng gợi lên thành một đường cong, tức thì hơi nâng người hắn lên, nhắm ngay huyệt khẩu mềm mại, dùng sức tiến vào cúc huyệt đang co rút đóng mở, xông thẳng tới chỗ sâu trong.

Tư thế ngồi mặt đối mặt, dưới thể trọng dồn ép, dục vọng Hoàng đế tiến vào chỗ sâu nhất khiến da đầu Bình An run lên, không đợi hắn thích ứng, Hoàng đế đã nhanh chóng không ngừng công kích khiến hắn không thể nói nổi một câu đầy đủ.

Nếu so sánh, lần đầu tiên với kỹ nữ thanh lâu chỉ vì tiền mà hiến thân, Tống Bình An đã cho rằng giao hoan chẳng qua cũng chỉ là như thế, mà cái gọi là tiêu hồn thực cốt chỉ là mọi người khoa trương. Nhưng khi cùng với Hoàng đế, hắn cảm nhận được không chỉ có tiêu hồn thực cốt, bị trêu chọc, bị xâm phạm, có

đôi khi thậm chí chỉ là một cái vuốt ve nhẹ nhàng, cũng làm cho hân toàn thân run rẩy, máu trong người nháy mắt sôi trào, cảm giác kịch liệt đến không thể tưởng tượng làm hân khó có thể kiềm chế mà nghẹn ngào khóc cầu.

Trước đây, ngay cả trong giấc mơ hân cũng chưa từng mơ chính mình sẽ lỏa thân bị một nam nhân khác mạnh bạo xâm phạm, đùa bỡn, cái nơi ngay cả hân cũng còn chưa từng thấy rõ, bị không ngừng xâm lấn chiếm cứ, mà hân chỉ có thể như nữ nhân, bất lực trơ hai chân mặc người quan khán.

Nơi không phải chuyên dùng để hoan ái, mỗi lần qua đi đều lưu lại thống khổ khó nói, còn trong quá trình thì cảm thụ khác thường cùng đau đớn xen lẫn vào nhau, hình thành một loại cảm giác vừa thống khổ vừa vui sướng, dần dần khiến người ta sa vào, sau đó từ từ mất đi ý thức.

Mỗi lần hân cho rằng đã đến đỉnh, nhưng kế tiếp, cảm thụ Hoàng đế tạo ra cho hân lại trở nên hoàn toàn bất đồng, cũng sẽ làm hân một lần lại một lần mất đi khống chế, toàn thân nóng rực khao khát đến hận không thể lớn tiếng khóc lên.

Tra tấn, tra tấn, cũng không chỉ là tra tấn, một ít thanh âm rên rỉ không thể ức chế bật ra khỏi miệng, bên trong cũng bao hàm vô tận vui thích.

Định lực của Hoàng đế thật sự rất tốt, hân đều đã tiết hai, ba lượt, mà Hoàng đế vẫn còn lù lù bất động, mỗi lần đều khiến Bình An nhin không được hoài nghi, trầm mê trong dục vọng không lẽ chỉ có mình hân. Lại một lần nữa bị xâm phạm đến mức hôn mê, ở phía sau, Hoàng đế đối tư thế ôm hân ngồi dậy, để hân nằm trên giường, nâng eo lên, đặt một cái gối mềm ở bên dưới, tách ra hai chân, một tay thăm dò vào hạ thân đã gần như tê liệt của hân, tay còn lại thì nắm lấy phân thân đã tiết qua hai lần giờ đang ủ rũ mềm xuống.

Lần đầu tiên thì bị ôn nhu đối đãi, lần thứ hai tại công kích sâu trong thân thể cộng thêm không ngừng chà xát vào cơ bụng rắn chắc của Hoàng đế mà tiết ra, lúc này đây, động tác của Hoàng đế có chút thô bạo, không lưu tình chút nào mà vuốt ve, thậm chí còn lôi kéo, thành công làm cho người đang hôn mê dần dần bị đau tỉnh.

“A...Hoàng...thượng...”

Tổng Bình An đau đến mức muốn nhanh nhanh khép lại hai chân, thế nhưng nửa người dưới bị Hoàng đế chặn ở giữa, không cách nào làm được, hân cố hết sức động thân chuyển về phía trước, muốn tránh ra, lại bị Hoàng đế đặt tay trên lưng giữ chặt lại, tất cả cố gắng của hân tức thì như muối bỏ biển.

“Thế lực Bình An sao lại thành kém? Trăm lần thứ nhất còn chưa ra đâu.”

Hoàng đế tại phía sau hân cười khế, thanh âm giống như thường, nhưng cẩn thận lắng nghe, vẫn có thể nhận ra chút trầm thấp khàn khàn.

“Hoàng thượng...”

“Đêm vẫn còn rất dài, Bình An..”

Ngữ hết, phân thân nóng rực cứng rắn nhất động đánh thẳng vào dũng đạo chặt hẹp sớm dưới công kích của y cùng nhuyển cao trước đó mà trở nên vô cùng mềm mại.

“Ax...”

Thế công mãnh liệt làm Tổng Bình An khó chịu nắm chặt đệm chặn phía dưới.

“Lại một lần nữa vì trăm khóc lên a, Bình An..”

Nói hết câu, Hoàng đế lại tiếp tục công chiếm cùng tra tấn thân thể mê người nhiễm thượng một tầng mồ hôi mong mỏng của người dưới thân, dùng thủ đoạn khiến cả kỹ nữ dâm đảng nhất cũng phải khóc rống cầu xin tha thứ, lại chỉ vì muốn nghe tiếng khóc không thể kìm nén của hân.

Hoàng đế càng không ngừng biến đổi tư thế. Tổng Bình An thân vì hộ vệ trải qua nhiều năm huấn luyện nên cơ thể khá mềm dẻo, nhưng đôi khi vẫn có điểm miễn cưỡng, thậm chí còn bị bức bày ra đủ loại tư thế khó có thể tưởng tượng.

Dưới đủ loại thủ đoạn của Hoàng đế, Tống Bình An lần đầu tiên kêu khóc, khóc cầu tha thứ, nhưng bất luận như thế nào, Hoàng đế đều sẽ tiếp tục, kể cả khi hắn đã bất tỉnh còn dùng mọi cách ép tỉnh, rồi lại tiếp tục lần qua lần lại, Tống Bình An cuối cùng kêu khóc đến khàn cả giọng.

Khi Hoàng đế cuối cùng cảm thấy mỹ mãn tiết ra trong thân thể đã đầy trọc dịch của hắn, Tống Bình An bị tiêu hao thể lực nghiêm trọng sớm đã hôn mê, nước mắt đọng thành vệt dài trên mặt, môi bị nứt cắn đến sưng đỏ, thân thể chẳng chừa dấu hôn cùng vết cắn, từ huyết khẩu mềm mại nóng ẩm rút ra, còn có thêm một dòng chất lỏng trắng đục tùy theo đó chảy ra ngoài.

Hoàng đế mệt mỏi xoay người nằm bên cạnh hắn, sau khi nghỉ ngơi đủ, liền chống cằm cẩn thận ngưng mắt nhìn người nằm bên.

Thật là một người hết sức bình thường, ngoại trừ thân thể rèn luyện được coi như là đáng khen, thêm cả cá tính chất phác, những cái khác thật sự có thể nói là cái gì cũng kém. Thế nhưng, bất kể là chỗ đó, nhiều hơn hoặc thiếu, có lẽ đều làm cho Hoàng đế mất đi hứng thú.

Bởi vì tướng mạo xinh đẹp hay tính cách khôn khéo, cũng không phải là Tống Bình An.

Nghỉ ngơi đủ rồi, Diệp Hoa ôm Bình An đang mê man đi tắm. Lần này y xem như đem người lần qua lần lại quá độ, thậm chí còn hơn cả lần đầu tiên, làm cho lúc tắm rửa ngay cả mí mắt hắn cũng không động đậy một cái.

Sở dĩ lần qua lần lại như vậy, nguyên nhân vì sao thì chính y cũng không rõ, chỉ là đối với chuyện Tây Dịch lần này, cuối cùng vẫn không thể không hướng Thái Hoàng Thái Hậu lĩnh giáo, khiến trong lòng y buồn bực không thôi.

Y càng muốn thoát khỏi sự khống chế của hai người kia, thì lại càng không trốn khỏi ảnh hưởng của các nàng, là do các nàng hiểu y quá rõ, hay do y thật không thể hiểu nổi các nàng?

Ngay từ đầu chỉ là muốn trêu chọc Bình An một chút, nhưng không ngờ lại mất đi lý trí, đến khi thanh tỉnh, mới phát hiện chính mình đem người lần qua lần lại tới mức hôn mê.

Lau khô thân thể cho cả hai, sau đó ôm Bình An quay về giường, đệm chăn nhàu nhĩ đầy vết bẩn lúc trước đã được thay toàn bộ.

Diệp Hoa nhẹ nhàng đặt người xuống giường, kéo chăn ấm qua đắp kín, rồi mới qua loa khoác vào trường bào, liền đi ra ngoại điện gọi Tần công công tới.

“Hậu đình của hắn có chút sưng đỏ, ngươi đi tìm xem có thuốc trị liệu gì hay không.” Lúc tắm rửa cho Bình An thì y phát hiện, tuy chưa tới tình trạng quá mức thê thảm, nhưng vẫn thật khiến Diệp Hoa nhíu mày lo lắng. Y trước giờ đều có chườm mực, còn chưa từng xuất hiện loại tình huống này, cho nên cũng không biết thứ thuốc nào có thể trị liệu.

Tần công công nghe vậy, hơi sửng sốt một lát: “Vạn tuế gia, Thái y viện xác thực có loại thuốc chuyên dụng, thế nhưng thuốc này là thuốc quý, được điều chế từ rất nhiều dược liệu khan hiếm, chỉ dành riêng cho phi tử được sủng ái hoặc có mang long tử, hơn nữa cũng không có tác dụng phụ. Về phần một ít thuốc dùng...”

Không đợi Tần công công nói hết, Diệp Hoa đã không cần nghỉ ngơi nói: “Lấy loại thuốc tốt nhất tới!”

Tần công công nhanh chóng khom người lui xuống.

“Vâng, tiểu nhân lập tức đi làm.”

Rất nhanh Tần công công đã cầm thuốc quay lại, lúc về, còn mang theo một vài vật khác, cũng nhất nhất bày ra cho Hoàng đế xem.

“Vạn tuế gia, tiểu nhân đi lấy thuốc còn thỉnh Thái y tư vấn một chút. Thái y nói cho tiểu nhân, nam nhân đối chuyện này không giống nữ tử, lâu ngày sẽ xuất hiện tình trạng nổi lông vô lực. Nếu muốn đạt được hào hứng, thì dùng ngọc thể này thấm vào nước thuốc, bình thường nhét vào chỗ đó, có tác dụng bảo dưỡng cùng thấp nhuận.”

Nghe Tần công công nói, Diệp Hoa không khỏi cảm căn ngọc thể nhỏ, độ dài ước chừng bằng một cây trâm cài lên cẩn thận quan sát, sau đó đặt xuống, đối Tần công công nhếch môi cười: “Tần công công, người thực có lòng.”

“Đây là bốn phận của tiểu nhân.”

Tần công công hiện tại mặc dù là tổng quản thái giám, nhưng vì Hoàng đế tương đối tín nhiệm hắn, phạm là chuyện Hoàng đế không muốn người khác biết, tương tự như những việc vặt thường ngày, đều nhất nhất qua tay hắn xử lý.

“Trước lấy đi thẩm thuốc a, chờ thẩm gọi lại trình lên.”

“Vâng.”

Tần công công bưng những vật đó rời đi. Diệp Hoa liền cầm thuốc về giường, cẩn thận bôi cho hắn, cuối cùng mới thỏa mãn ôm hắn chìm vào giấc ngủ.

Đêm qua bị lấn qua lấn lại quá độ, sáng nay vẫn còn ngủ say, ai ngờ lại bị Hoàng đế lâm triều trở về tiếp tục dày vò, sau lưng còn bị kiên định hữu lực xỏ xuyên qua, Tổng Bình An thật muốn hôn mê thêm lần nữa, đợi khi Hoàng đế cuối cùng đem trọc dịch nóng hổi rót vào thân thể hắn, Tổng Bình An ngay cả khí lực động đây một ngón tay cũng không còn.

Vị Hoàng đế tinh lực dư thừa hơi hơi nghỉ ngơi liền ôm hắn gặm gặm cắn cắn, lại một lần nữa thêm vô số dấu vết lên thân thể vốn đã chẳng chịt hột ngân của hắn.

Hoàng đế không an phận dần dần trượt tay xuống chỗ hậu đình, Tổng Bình An nghĩ y lại muốn lấn qua lấn lại mình, đang lúc tuyệt vọng thì giọng nói ôn nhu của Hoàng đế truyền đến: “Hiệu quả của thuốc quả nhiên không tồi, hôm nay cũng đã tiêu sưng nhiều rồi.”

“Ừm.” Hoàng đế không biết đang suy tư điều gì, ngón tay dừng lại ở chỗ đó, nhẹ nhàng thăm dò vào bên trong, từ tốn tiến nhập khinh xuất theo tiết tấu như chơi đùa.

Đột nhiên, thân thể nóng rực áp trên người hắn nháy mắt rời đi, Tổng Bình An không hiểu ra sao, nhìn Hoàng đế qua loa sửa sang lại y phục hỗn loạn của mình liền rời đi nội điện.

Tẩm cung Hoàng đế tuy rộng lớn xa hoa, nhưng nếu ngoại điện không cố ý hạ thấp giọng, bên trong nội điện vẫn có thể nghe thấy được. Tổng Bình An nghe thấy Hoàng đế gọi Tần công công tới, sau đó nói là đem vật gì đó trình lên?

Đến khi Hoàng đế quay lại, trên tay bưng một cái khay gỗ, đợi khi Hoàng đế đặt cái khay xuống đầu giường, thấy rõ những thứ bên trong, hắn lại càng không rõ là để làm gì.

Hoàng đế nhìn vẻ mặt hoang mang của hắn nở nụ cười, vuốt cái mông cong cong của hắn, ngón tay thăm dò vào huyệt khẩu nhỏ hẹp.

“Giúp người bảo dưỡng chỗ này. Thẩm vừa rồi đã hỏi kỹ Tần công công về cách dùng, cũng không có gì phiền phức, sinh hoạt hằng ngày cũng chỉ cần đem căn ngọc thể nhúng qua nước thuốc rồi nhét vào, bởi vì rất nhỏ, sẽ không ảnh hưởng đến hành động. Hiện tại ngọc này đã nhúng qua nước thuốc, chỉ cần nhét vào là được.”

Nói xong, Hoàng đế cầm khăn nhúng vào nước ấm, đầu tiên là nhẹ nhàng lau sạch vết bẩn trên người hắn, sau đó dùng ngón tay dẫn ra hết trọc dịch bên trong, cuối cùng chà lau sạch sẽ.

Thấy Hoàng đế cầm tiểu ngọc thể, Tổng Bình An vội vàng giãi dụa: “Hoàng thượng...”

“Đừng sợ, sẽ không đau nhức. Chỗ đó của người ngay cả thẩm cũng có thể đi vào, căn ngọc thể nhỏ như vậy tất nhiên là không có vấn đề.” Hoàng đế dùng giọng điệu tán thưởng trần thuật, nhưng lại làm Tổng Bình An cảm thấy xấu hổ hận không thể đào hố chui xuống.

Hoàng đế liền thừa dịp hắn cúi mặt vào trong chăn, dùng ngón tay khiêu mở động khẩu nhỏ hẹp, cẩn thận nhét ngọc thể vào, sau đó xem xét thật kỹ, thấy không có gì khác thường mới thở ra một hơi mà buông tay, cũng tại cái mông của hắn vỗ vỗ vài cái.

“Được rồi. Trẫm đã sai Tần công công chuẩn bị xong ngọc thể đã tẩm thuốc, còn có ba cái ngọc thể như vậy nữa, người mang về thay phiên sử dụng. Nhớ rõ nhất định phải dùng, mỗi ngày đều dùng, nếu để trẫm biết người dám kháng chỉ bất tuân, thử xem trẫm làm thế nào trị người!”

Hoàng đế biết rõ tính cách của Bình An, cho dù nói với hắn làm như vậy mới có lợi cho hắn, hắn cũng sẽ bởi vì ngưỡng chừng hoặc không tiện mà không làm theo, cho nên khuyên bảo thế nào cũng không hữu dụng bằng một câu mệnh lệnh.

Quả nhiên, vừa nghe Hoàng đế nói xong, Tống Bình An lộ vẻ vô cùng không muốn, nhưng cũng đành khẽ cắn môi, không thể làm gì hơn là gật đầu, trầm thấp trả lời: “Dạ.”

7. Chương 7

Bởi vì thân thể Bình An không khỏe, Hoàng đế không giống như trước sai Tần Nghi lập tức đưa hắn về, nhìn sắc mặt hắn vẫn không tốt, liền bảo hắn tiếp tục nghỉ ngơi. Tống Bình An xác thực mệt mỏi không chịu nổi, cũng không nói lại được Hoàng đế, cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn nằm ngủ trên long sàng.

Đang ngủ, hắn bị Hoàng đế Diệp Hoa đánh thức, một luồng hương khí xông vào mũi, mở mắt ra nhìn, Hoàng đế chính đang bưng bát súp hỏa hình sen xanh, thổi nguội thìa cháo trắng đưa tới bên miệng hắn.

Tống Bình An kinh sợ muốn ngồi dậy tiếp nhận cái bát trong tay Hoàng đế: “Hoàng thượng, thỉnh để tiểu nhân tự mình dùng.”

Hoàng đế tránh tay của hắn, không vui trừng hắn một cái: “Cho người ăn thì mau ăn, đừng lè mà lè mè lãng phí thời gian của trẫm, trẫm còn một đồng lớn chính sự còn chưa xử lý đâu!”

Tống Bình An bị lời này làm nghẹn họng, chỉ đành nằm im tại chỗ, khi thìa kề sát bên môi thì vô ý thức há miệng nuốt vào. Thấy hắn nghe lời như thế, Hoàng đế không khỏi mỉm cười, chính lúc ấy thì Bình An nhìn thấy, sững sốt, sau đó thìa cháo thứ hai đưa tới, ngay ngốc nuốt vào.

“Ăn ngon?”

Vội vàng nuốt hết cháo trong miệng, Bình An thành thật trả lời, “Ăn ngon.”

Gạo nhà hắn so với gạo này hoàn toàn không cách nào so sánh được, cháo vào miệng nhuyễn hương tràn đầy, nuốt vào bụng vẫn vô cùng thơm ngát. Lúc ăn Tống Bình An vẫn chưa ý thức được, ăn xong hắn mới nhớ tới, hắn cứ nhiên lại ăn ngự thiện! Đây là trừ bỏ hoàng tộc cũng chỉ có công thần mới có tư cách nhắm nháp mỹ vị nhân gian a!

Mặc dù chỉ là một bát cháo, nhưng ăn ngon đến mức Tống Bình An khẳng định ném qua một lần tuyệt đối sẽ không bao giờ quên, với thân phận của hắn lại được ăn nó, đã xem như là tam sinh hữu hạnh. Khi đó, Tống Bình An vì chuyện này mà cảm khái không thôi cũng hoàn toàn không thể ngờ được, hắn lại sẽ một đường ăn ngự thiện đến già.

Tốc độ ăn của Tống Bình An trước giờ rất nhanh, một bát cháo nho nhỏ chỉ một lúc đã ăn xong, Hoàng đế bưng cái bát trống không hỏi hắn còn muốn ăn không?

Nhớ tới Hoàng đế nói qua y còn chính vụ cần xử lý, mới ăn chưa được một phần ba no bụng, nhưng Tống Bình An vẫn vội vã lắc đầu: “Hoàng thượng, tiểu nhân no rồi.”

Hoàng đế liếc mắt nhìn hắn một cái, lấy cái thìa gỗ nhẹ vào thành bát, thâm ý cười: “Trẫm nhớ rõ Tống hộ vệ mỗi lần ăn phải ăn ba bát đầy mới có thể no bụng, lần này sao lại ăn ít như vậy?”

Không ngờ Hoàng đế ngay cả chuyện này cũng rõ như lòng bàn tay, Tống Bình An vừa mới ‘khi quân phạm thượng’ lập tức ngáy ra.

Hoàng đế xoay người sang chỗ khác lại múc thêm một bát hương cháo nữa.

“Tần công công nói giờ ngươi không khỏe, ăn nhiều không tốt, cho nên chỉ có thể ăn thêm một bát thôi.” Dứt lời, lại thổi ngòi một thìa cháo đưa tới bên miệng hắn.

Tổng Bình An ngơ ngác nhìn Hoàng đế vẻ mặt thản nhiên, cuối cùng ôn thuận há miệng ăn.

Một bát cháo rất nhanh lại hết, lần này Hoàng đế không uy tiếp, mà buông bát đũa hắn đi ngủ, giúp hắn đắp chăn, nhìn hắn chớp mắt sau, mới đứng dậy rời đi.

Giường quá mềm, Tổng Bình An ngủ không quen rồi lại vì mệt mỏi không chịu nổi mà đầu óc mơ màng hỗn độn như mộng như ảo, nhiều lần hắn mở to mắt, xuyên thấu qua bình phong mỏng mảnh, có thể thấy Hoàng đế ngồi bên bàn ở cách đó không xa, chấp bút phê duyệt từng quyển từng quyển tấu chương.

Có đôi khi, sắc mặt y lộ vẻ phần nộ, xem lướt qua một lần rồi vứt tấu chương sang một bên. Có đôi khi, là biểu tình ôn hòa, tỉ mỉ chấp bút phê xuống. Có đôi khi, trên mặt y lại hiện lo âu, hồi lâu không động....

Tổng Bình An không biết những việc hắn nhìn thấy là thật, hay là mộng, chỉ cảm thấy Hoàng đế như vậy vô cùng chân thật, khác xa với ngày thường cao cao tại thượng, mỗi một biểu hiện của Hoàng đế, đều thật sâu khắc vào nội tâm trước nay luôn luôn bằng phẳng không chút gợn sóng của hắn.

Chờ khi hắn tỉnh lại thì đã đến khuya, Hoàng đế đã không ở, một đồng lớn tấu chương trên bàn cũng đã biến mất. Tần công công như là tính toán thời gian chuẩn xác tiến vào, nhìn Bình An xuống giường lẳng lặng mặc xong quần áo, mới lấy ra mảnh vải màu đen.

Khi còn bé cùng bạn đồng lứa chơi trốn tìm, bọn họ không ai chịu làm quỷ, chỉ có Tổng Bình An không so đo nhận làm, đương con mắt bị bịt kín, trước mắt một mảnh đen kịt, ban đầu hắn còn kinh hoảng bất an, nhưng thành quen sau lại không có việc gì.

Hiện tại Tổng Bình An cũng đã quen bị bịt kín đôi mắt, xuất nhập cung điện hùng vĩ xa hoa này.

Đối với việc Tổng Bình An thỉnh thoảng sẽ biến mất một, hai ngày, Cổ Tư Kỳ đương nhiên rất kỳ quái, nhưng nhớ tới lời Tần công công đã nói trước đây, có nghi hoặc đến mấy hắn cũng chỉ có thể dần xuống đáy lòng, nếu ngày nào đó Tổng Bình An đang trực lại đột nhiên biến mất, hắn còn có thể tại khi những hộ vệ khác tới hỏi thăm thì tùy tiện tìm cái cớ trả lời qua loa.

Hôm nay thấy Tổng Bình An sắc mặt mệt mỏi tới tìm hắn báo danh, Cổ Tư Kỳ còn như thường lệ vỗ vỗ bả vai Tổng Bình An nói: “Tần công công là tổng quản thái giám, trong cung, trừ Hoàng thượng cùng vài vị chủ tử chốn hậu cung, địa vị của hắn là cao nhất. Ngươi vất vả cố gắng làm chút ít việc cho hắn, qua không lâu, định là có thể thăng chức, có khi còn có thể thăng lên thị vệ!”

Trong hoàng cung chuyện xấu xa nào chẳng có, trung tâm cả nước, cung điện rộng lớn tụ tập vô số trần phẩm nhân gian, đồng thời cũng tụ tập tất cả tai họa. Thời gian Cổ Tư Kỳ phục vụ trong cung không phải ít, chuyện được tận mắt nhìn thấy còn nhiều hơn Tổng Bình An, hắn khẳng định việc Tần công công sai Tổng Bình An làm không phải chuyện tốt đẹp gì, bởi vì chuyện tốt thì đâu cần phải giấu giếm diêm diêm. An ủi Tổng Bình An, đồng thời trong lòng hắn cũng không tránh khỏi vì người thành thật như Bình An mà lo lắng, chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng, tất nhiên là càng ít người biết càng tốt, sau khi xong việc, Tần công công có diệt khẩu hay không, vẫn còn rất khó nói.

Đương nhiên những điều đó Cổ Tư Kỳ cũng không nói ra, trong lòng hắn, hy vọng Tổng Bình An không có việc gì có phần lớn hơn, dù sao Tần công công mặc dù thân cư cao vị, thanh danh cũng không tồi, dưới tay hắn, còn chưa từng phát sinh kiện oan sát nào.

Nghe đội trưởng nói vậy, tâm tư Tổng Bình An cùng Cổ Tư Kỳ không ngờ lại không mưu mà hợp, chính là không cần biết có thể thăng chức hay không, cuối cùng có thể còn sống hay không còn là một vấn đề.

Cho dù hắn tin lời của Hoàng đế, y sẽ không giết hắn, nhưng Thái hậu?

Những lời Tần công công nói, Tổng Bình An một mực không dám quên.

Diệp Hoa vốn định chờ Bình An tỉnh lại, thế nhưng tấu chương do Lễ bộ Thượng thư dâng lên nhất thời làm y hỏa khí bừng bừng, xem đến trang cuối, y thiếu chút nữa đã xé nát tấu chương. Vứt tấu chương xuống đất, y đứng dậy đi qua đi lại vài lần, cuối cùng không còn tâm trí phê duyệt tiếp, liền gọi người vào đem tấu chương trên thư án cất đi.

Nghĩ đi nghĩ lại, y sai người chuẩn bị ngọc liễn, ngồi lên đó đi thẳng đến Từ Ninh cung. (ngọc liễn = kiệu, xa giá của vua)

Khi y đến là giờ Thân bảy khắc (15-17h), trời đã xế chiều, Thái hậu cùng Thái Hoàng Thái Hậu đều ở trong phòng, nhấm nháp tân trà mới được ngự cống, trên bàn bày một vài món điểm tâm tinh xảo cùng chút ít hoa quả tươi ngon.

Hoàng đế giả làm làm hai vị trưởng bối không hện mà cùng buông chén trà nhỏ trong tay, mặt mày tươi cười đón chào, Hoàng đế cũng giả khuông giả dạng hành lễ vãn an. Nếu chỉ nhìn cảnh này, người ngoài đều sẽ cho rằng tổ tôn mẫu tử ba người thật sự là hòa hợp, yêu thương.

Đợi ba người cùng ngồi xuống, Thái Hoàng Thái Hậu hướng cung nữ phân phó: “Còn không mau dâng trà cho Hoàng thượng, tân trà vừa mới ngự cống này hương vị không tồi đâu.” Đối Hoàng đế, nàng cười nói: “Hoàng thượng trăm công ngàn việc, vất vả quốc sự, sợ là không có thời gian chậm rãi phẩm trà, hôm nay hiếm khi được rảnh rỗi tới vãn an ai gia cùng mẫu hậu người, liễn nhân dịp này hảo hảo ném thử.”

Dứt lời, nàng cầm lấy mấy món điểm tâm đặt tới trước mặt Hoàng đế.

“Biết nam nhân các người không thích đồ ngọt, nhưng ăn một ít cùng với trà, cũng khá ngon.”

Diệp Hoa chờ trà dâng lên, mở nắp nhẹ nhấp một ngụm, cầm lấy một khối bánh đậu xanh bỏ vào trong miệng.

“Hoàng tổ mẫu nói không sai, điểm tâm này xứng với trà, hương vị thật vô cùng tốt.”

Thái Hoàng Thái Hậu cũng cầm lấy chén trà từ tốn xuyết một ngụm, ý hữu sở chỉ nói: “Có điều nha, dù cho ăn gì đó, cũng phải có người biết cách thưởng thức mới được.”

Thái Hoàng Thái Hậu nói xong, trong phòng ba người địa vị tôn quý nhất thiên hạ liền im lặng không một tiếng động. Diệp Hoa chờ giấy lát, thấy hai vị trưởng bối trước mặt đều một bộ sẽ không chủ động mở miệng, đơn giản tự nói trước.

“Hoàng tổ mẫu, hôm nay trăm đọc được một quyển tấu chương.”

“A?”

Thiên hạ to lớn, sự tình mỗi ngày rất nhiều, tấu chương chất cao như núi, có cái gì có thể kỳ quái?

“Là tấu chương của Lễ bộ Thượng thư Hách Liên Nguyệt.”

“A.”

Về mặt thái Hoàng Thái Hậu không nóng không lạnh, chỉ có Thái hậu này giờ im lặng là thoáng liếc mắt nhìn nhi tử của mình.

Thu hết thần sắc của hai người vào trong đáy mắt, Diệp Hoa rũ mắt nhẹ nhàng cười: “Hách Liên Nguyệt nói năm nay quốc sự liên tiếp gặp khó khăn, giờ chiến sự đã dừng đúng là lúc nên chấn hưng quốc gia, nhưng dân chúng hiện tại lại đắm chìm trong không khí tang thương, nếu cuối năm tổ chức một lần điển lễ long trọng, định có thể thổi tan được ứ khí_____ Hẳn đề nghị, trăm có thể nhân dịp này phong hậu, một là hậu vị trống không đã lâu, hai lại có thể hưng thị quốc khí, nhất cử lưỡng tiện.”

Thái Hoàng Thái Hậu nghe vậy, vui vẻ vô cùng, không khỏi khen: “Thật sự là chủ ý hay!”

Diệp Hoa lại thâm cười lạnh.

“Hoàng tổ mẫu không biết việc này? Hách Liên Nguyệt là do ngài một tay đề bạt đi lên, trăm còn tưởng rằng là do lão nhân gia ngài an bài.”

Thái Hoàng Thái Hậu nghe y nói, chậm rãi thu hồi sắc mặt vui mừng, buông chén trà nhỏ nhìn Thái hậu bên cạnh. Giống như đoán ra cái gì, Thái Hoàng Thái Hậu bỗng nhiên cười cười, lấy khăn lụa khế lau khóe miệng, đối mặt Hoàng đế: “Hoàng thượng, người cũng biết, hai năm qua ai gia đã không hỏi chính sự, người chất vấn như vậy không khỏi quá mức rồi? Hách Liên Nguyệt đúng là do ai gia một tay đề cử, thế nhưng hẳn làm chuyện gì cũng không thể đều nhất nhất thông báo ai gia à? Hơn nữa việc này, ai gia cảm thấy rất

tốt, hậu vị cứ để không như vậy, cũng không phải chuyện tốt. Chờ sang năm, Hoàng thượng cũng đã mười tám, cũng nên có một nữ nhân đứng ra quản lý hậu cung.”

Dứt lời, quay đầu về phía Thái hậu, Thái Hoàng Thái Hậu cười nói: “Nguyệt Nga, con nói có đúng hay không?”

Thái hậu đã gần bốn mươi nhưng mỹ mạo vẫn diễm lệ như xưa mỉm cười gật đầu: “Mẫu hậu nói rất đúng.”

Nếu hai nữ nhân này đều gật đầu, sự tình về cơ bản xem như định rồi, thế nhưng chính vì biết rõ như vậy nên Diệp Hoa mới buồn bực, địa vị y đứng đầu thiên hạ, mà ngay cả hôn sự của mình cũng không làm gì được các nàng, quốc gia đại sự, kể làm Hoàng đế là y còn bao nhiêu phần có thể tự chủ?

Diệp Hoa cũng cười, đáy mắt lại lộ ra tầng tầng hàn ý.

“Không biết Hoàng tổ mẫu cùng mẫu hậu nhìn trúng được người nào?”

“Tuyển người? Đương nhiên là xem ý tứ của hoàng thượng.” Thái Hoàng Thái Hậu nhón một miếng điểm tâm, lại nhẹ nhàng buông, phải phải bột bánh dính vào tay. “Bất quá, dẫu sao cũng là quốc mẫu, gia thế, tướng mạo, nhân phẩm nhất định phải chọn người tốt nhất, không thể mất quốc thể, cũng không thể vi phạm tổ chế.”

“A.” Diệp Hoa hơi hơi chau mày. Chiều theo yêu cầu này sàng lọc, còn lại sẽ không được vài người, giờ phút này, trong lòng Diệp Hoa cũng đã rõ ràng.

Thái hậu tại lúc này đột nhiên nói: “Nếu Hoàng thượng không có người thích hợp để chọn, cũng có thể tại triều đường hỏi một chút ý kiến của các vị đại thần.”

“Trẫm đã biết.” Trên triều đình đại đa số đều là người của các nàng, nếu tới đại diện hỏi, kiểu gì chẳng như nhau, người được chọn tất vẫn là một số người đó.

Hoàng đế dù sao cũng là tôn nhi của mình, Thái Hoàng Thái Hậu hơi liếc một cái cũng có thể nhìn ra sắc mặt y không vui, yên lặng thu vào đáy mắt, nâng chén trà lên nghĩ nghĩ, nói: “Hoàng thượng, chính bởi người là quốc quân, nên chuyện không thể như ý mới nhiều nhất.”

“Hoàng tổ mẫu nói rất đúng.”

Nhìn y tám phần cũng không nghe lọt, Thái Hoàng Thái Hậu lơ đãng cười, tiếp tục uống trà. Thấy Thái Hoàng Thái Hậu không nói thêm gì nữa, Thái hậu lúc này mới lên tiếng: “Hoàng thượng, người dần dà trưởng thành, rất nhiều chuyện nên làm, không nên làm tất phải hiểu rõ, đừng để Hoàng tổ mẫu người lại phải lo nghĩ. Nhiều ngày nay người vì quốc sự khó khăn mà phiền lòng, ai gia cũng không nói nhiều. Ai gia hiện giờ trông coi hậu cung, rất nhiều chuyện xem tại đáy mắt, hoàng thượng có bao nhiêu lâu không triệu người thị tẩm? Hoàng đế ngày trước cũng không liên tiếp vài tháng đều đọc túc Càn Thanh cung. Lưu chiêu nghi năm trước sinh hạ trưởng công chúa cho người, người ngoại trừ khi nàng sinh ra đến nhìn qua một cái, còn có đến xem lần thứ hai?” (độc túc: ngủ một mình)

“Người thân là vua một nước, không sai, nhưng cũng đừng quên người còn là trượng phu của chúng phi tử hậu cung, là phụ hoàng của các hoàng tử cùng công chúa. Cổ nhân nói rất đúng, nếu muốn nhượng ngoại trước phải an nội, gia sự bất hòa, làm thế nào đi trông nom quốc sự?”

Nghiêng mắt liếc nhìn Hoàng đế như đang chăm chú lắng nghe lời dạy dỗ, Thái hậu tiếp tục nói: “Còn có một chuyện, ai gia gần nhất nghe được một ít lời đồn đãi, nói Hoàng thượng kỳ thật cũng không thực sự đọc túc Càn Thanh cung, ngoại trừ vất vả cả quốc sự, tựa hồ còn có thời gian rảnh rỗi triệu một ít người không có phận sự đến tẩm cung ngày đêm tẩm hoan?”

Diệp Hoa một mực nhìn như bình tĩnh lúc này lại cười cười: “Không biết là ai nói năng linh tinh trước mặt mẫu hậu, việc không có lại có thể nói ra thành có.”

“Có phải là hồ ngôn loạn ngữ hay không thật sự khó nói, Hoàng thượng một năm nay đem Càn Thanh cung vây chặt tựa như thiết dưng, dưng đều là người được tín nhiệm, ai gia nghe nói việc này muốn sai người đi xác nhận một chút thật đúng là ngàn khó vạn khó.” (thiết dưng: thùng sắt)

“Đương nhiên là không có, mẫu hậu cũng không nghĩ lại, hoàng cung này ai ra ai vào, có người nào mà ngài không biết?”

Giống như nhắc nhở, còn có vài phần làm khó dễ, Thái hậu nghe vậy liền im lặng không hề lên tiếng.

Diệp Hoa cũng tại lúc này đứng dậy.

“Hoàng tổ mẫu, mẫu hậu, trăm còn có chuyện cần làm, sẽ không ngồi lâu, cáo từ.”

Hoàng thượng đi rồi, hai nữ nhân thoát nhìn có vẻ điềm nhiên như không, nhưng kỳ thực đầy bụng tâm tư. Thái Hoàng Thái Hậu dưới trầm hương lượn lờ tĩnh nhìn Thái hậu, lẳng lặng thở dài một hơi.

“Nguyệt Nga, hài tử trưởng thành, không dễ quản giáo, huống chi đứa nhỏ này là đương kim hoàng thượng, từ nay về sau giọng điệu giáo huấn hài tử này của ngươi cũng nên sửa đổi, có lẽ y còn có thể nghe một chút.”

Thái hậu khẽ gật đầu, sau đó nói: “Mẫu hậu, Diệp Hoa trong lòng còn đang trách ta a.”

Thái Hoàng Thái Hậu không khỏi cười khổ: “Y chẳng lẽ cũng không trách ai gia?”

“Không, mẫu hậu...con vẫn cảm thấy, việc năm đó có lẽ đã làm sai.”

Thái Hoàng Thái Hậu thoáng suy nghĩ, mới hỏi: “Ngươi là nói việc lúc Diệp Hoa mười bốn tuổi, ngươi hạ lệnh xử tử tên thị vệ kia?”

“Vâng.” Thái hậu ưu tư gật đầu.

Lão trưởng giả lắc đầu than nhẹ: “Ngươi nha, là ra tay quá nhanh. Hài tử mười bốn tuổi, đối bất cứ việc gì cũng đều hứng thú. Nếu ngươi chờ y chán ghét mới ra tay, y có lẽ còn có thể cảm kích ngươi, nhưng ngươi lại tại khi hắn còn đang vui thú thì một đao đoạn sạch, y có thể không ghi oán sao?”

Thái hậu vẻ mặt buồn khổ: “Mẫu hậu, lúc ấy con nghe bẩm báo hoàng thượng nhiễm thối này thật sự là giết mình, huống chi tư cách, địa vị của thị vệ kia đề tiện như thế, con thật là sợ truyền ra ngoài sẽ tạo ảnh hưởng không tốt đối thanh danh của hoàng thượng. Về sau con mới dần dần nghĩ thông, các triều đại đổi thay, Hoàng đế nào trong cung chẳng dưỡng vài cái nam sủng, lúc này mới tại ngoài cung tìm chút ít thiếu niên có gia thế tương đối cao, đáng người cũng không tệ, triệu vào cung chuyên môn hầu hạ Hoàng thượng.”

“Ai, ngươi cũng là dụng tâm lương khổ. Bất luận nói như thế nào, ngươi dù sao cũng là mẫu hậu của y, là người sinh y nuôi y, đối việc này bên nào nặng bên nào nhẹ, y nhất định có thể hiểu được, không cần lo ngại.”

“Dạ.”

Thái Hoàng Thái Hậu đều đã nói như vậy, Thái hậu cũng không nghĩ nhiều nữa, bỏ chuyện không vui sang một bên, tiếp tục phẩm trà cùng ăn điểm tâm.

.

Ngày ấy, sau khi rời khỏi Từ Ninh cung, Diệp Hoa liền đi thẳng đến Phụng Thiên điện, ngồi trên long ỷ cao cao, nhìn về phía đèn đài lầu các nguy nga phía xa, y suy nghĩ rất nhiều, cũng rất xa.

Tin Hoàng đế tại ngày mừng tám tháng mười hai phong hậu tựa hồ trong một đêm truyền khắp cả nước. Đây không chỉ là ngày đại hỉ của hoàng thất, mà còn là ngày quốc khánh của dân chúng, đến lúc đó, quân vương đại xá thiên hạ, cả nước bày tiệc, khiến không khí đón năm mới ở khắp nơi cũng càng thêm phần hân hoan.

Khi Tổng Bình An nghe được tin này, bưng lấy bát cơm to không ngừng và vào miệng. Đồ ăn trong hộ vệ doanh làm không tồi, hôm nay mỗi người một phần rau xào, vài miếng thịt gà cộng thêm một quả trứng luộc, toàn bộ để đầy vào một bát. Ở nhà Tổng Bình An từ trước đến nay không ăn nhiều, thường thường đến đây ăn vài bát cơm đỡ đói.

Mặc dù nơi này là vòng ngoài của hoàng cung, nhưng tin tức từ trong cung truyền ra, những người ở đây vẫn sẽ biết sớm hơn dân chúng bên ngoài một, hai ngày. Nghe đồng liêu bên cạnh hào hứng nói, động tác chuyên chú dùng cơm của hắn ngừng lại trong giây lát, sau đó tiếp tục nuốt từng miếng từng miếng cơm.

Trước khi tin tức này truyền ra, Hoàng đế đã gần nửa tháng không cho gọi hần, Tổng Bình An nghĩ y còn bận rộn quốc sự, kết quả lại nghe đến tin Hoàng đế sắp lập hậu.

Người bên cạnh tiếp tục đàm luận về người sắp trở thành chủ nhân hậu cung, nói nàng là con gái của đại nhân Lưu Trọng Đức – Thái phó của Tiên hoàng, mười lăm tuổi thì vào cung, xuất thân bất phàm, tướng mạo xuất chúng, cử chỉ đoan trang, tài đức vẹn toàn, vừa vào cung đã được phong làm Lưu chiêu nghi. Đầu năm nay vì hoàng thất hạ sinh trưởng công chúa, về sau đã có người đề nghị phong nàng lên quý phi, nhưng sau vì chuyện Tây Dịch xâm lấn làm trì hoãn, không ngờ tới hôm nay lại thăng phong làm nhất quốc chi mẫu.

Ba bát cơm đầy, Tổng Bình An chỉ ăn trong chốc lát, cũng không nghe người bên cạnh còn đang nói gì, ăn xong lau miệng đặt bát xuống liền lập tức rời đi.

Nghe được tin đó, trừ bỏ ban đầu sững sờ, hần thật không có cảm giác gì khác. Tổng Bình An hiểu rõ thân phận cùng địa vị của mình, đối với ân sủng nhất thời của Hoàng đế, lại còn là lén lút gặp mặt lúc đêm khuya, ngay từ đầu hần đã hoàn toàn không có một chút mơ tưởng. Tương lai sống hay chết thật sự rất khó nói, nhưng hần cũng không đề tiện đến mức vì mạng sống mà không coi mình là một nam nhân, đi đến bên Hoàng đế cầu sủng.

Với địa vị này của hần, quả thực không có cách nào cự tuyệt yêu cầu của Hoàng đế. Nếu một ngày nào đó Hoàng đế chán ghét mà thả hần đi, hần sẽ đương khoảng thời gian đó xem như mây khói.

Ngày mùng tám tháng mười hai trùng với ngày nghỉ của Tổng Bình An, hần không ở nhà cùng cha mẹ ăn mừng ngày đại hỉ của hoàng thất, mà lại cầm theo một bình rượu đi tìm Trịnh Dung Trinh.

Nhà của Trịnh Dung Trinh vẫn rách nát như xưa, ngăn không được mưa gió, so với ngôi miếu đổ nát của tên khất cái cũng không bằng. Tổng Bình An đẩy ra cánh cửa mục nát, đi qua khoảng sân hoang tàn, thẳng tiến tới gian phòng chính giữa có hai khung cửa sổ đã cũ nát đến chẳng còn chút tác dụng. Không nghe thấy tiếng người, hần đẩy cửa xem xét, trong phòng nằm một đồng đen thù lù, nghi hoặc chớp mắt mấy cái, lập tức đại ngộ.

“Trịnh Dung Trinh!”

Tổng Bình An bước nhanh vào phòng, bồi rớt ngồi xổm xuống xem xét người nằm trên đất, lật người lại nhìn kỹ, kết quả nhận ra hần đang ngáy o o, ngủ say đến quên trời quên đất!

Tổng Bình An dở khóc dở cười, cuối cùng vẫn vịn tên điên quái dị này lên giường nằm. Bình An rất khỏe, không mất quá nhiều sức lực đã khiêng được người lên giường. Giúp hần đắp chăn thì phát hiện chăn nệm mỏng manh, đơn bạc, không khỏi thở dài một hơi.

Ngoại trừ rượu, Trịnh Dung Trinh không nhận bất cứ thứ gì từ hần, nói là bằng hữu có đôi khi lại không giống bằng hữu.

Tổng Bình An không nghĩ nhiều, cởi áo bông của mình đắp kín cho hần, sau đó đặt bình rượu vừa rồi tiện tay đặt trên đất lên bàn, liền đi ra ngoài.

Chờ Trịnh Dung Trinh tỉnh lại, thấy trên người đắp cái áo bông, trên bàn bày vài món ăn thơm sức nước, ngoài cửa xuất hiện một đạo thân ảnh, tầm mắt vừa tỉnh dậy hăng còn mơ hồ, tưởng chừng như người kia, vì vậy hần hé miệng khẽ gọi: “Tiểu Cẩm...”

“Tiểu Cẩm là ai?”

Người đi vào phòng lạch cạch bày các thứ trên tay xuống bàn gỗ, thanh âm trầm thấp mười phần khiến Trịnh Dung Trinh tức thì thanh tỉnh.

Thấy rõ người tới, Trịnh Dung Trinh vượt qua mặt, cười mà như không cười: “Là Bình An a.”

“Ừ, vốn là đến thăm ngươi, lại thấy ngươi nằm ngủ say trên đất nên không muốn đánh thức. Sau lại xuống bếp chuẩn bị cho ngươi chút đồ nhắm rượu, không ngờ bên trong ngay cả gạo cũng không có, liền ra phố mua vài thứ về làm. Cũng chỉ là mấy món đơn giản thôi, thật không biết ngươi thường ngày ăn cái gì để sống.” Tổng Bình An nhất nhất đặt bát đĩa lên bàn.

“Để người phải tiêu pha rồi.” Trịnh Dung Trinh muốn xuống giường, nhớ tới cái áo bông đắp trên người, “Đây là của người?”

“Ừ.”

“Đa tạ.” Trịnh Dung Trinh đưa trả áo bông cho hắn, Tống Bình An nhận lấy.

“Người không có cái chăn nệm nào ra đáng một chút, ta vốn muốn mua cho người, lại sợ người không chịu nhận.”

Trịnh Dung Trinh tỉnh dậy cũng đói bụng, ngồi xuống nhìn bàn ăn, hít sâu mùi thức ăn thơm lừng, không khỏi chép chép miệng: “Tay nghề của người quả thực không tồi, nhìn rất ngon mắt. Người không cần mua cho ta, mua nhiều ít ta đều cầm đi đổi lấy tiền.”

Tống Bình An xới một bát cơm đặt trước mặt hắn: “Trịnh huynh, ta thấy người cũng không phải thật sự đói bụng, muốn hay không tìm việc gì làm? Có ngân lượng mới có thể mua rượu uống.”

Cầm đũa gấp một miếng thịt bỏ vào miệng từ từ nhấm nháp, Trịnh Dung Trinh không khỏi khen: “Ăn ngon!” sau đó thì không nói nữa.

Tống Bình An bị bỏ qua, nghĩ nghĩ, nhin không được lại nói: “Ta trước kia thấy người viết chữ, người là sĩ phu a? Hiện giờ triều đình đang tuyển lựa nhân tài, ta thấy người cũng rất có tài năng, không bằng đi nha môn thử thử một lần, cho dù là việc văn thư cũng tốt.”

Trịnh Dung Trinh không nhanh không chậm gấp rau bỏ vào miệng, nhai hết mới chậm rãi nói: “Ta không thích triều đình người cũng không phải không biết.”

“Nhưng nha môn đâu phải triều đình.”

“Đều có liên hệ.” Trịnh Dung Trinh ba một tiếng để đũa xuống, cười lạnh.

Lần đầu tiên thấy hắn như vậy, Tống Bình An tức thì im bặt, hồi lâu không lên tiếng.

Trịnh Dung Trinh liếc mắt nhìn Tống Bình An, đứng dậy đi lấy bình rượu, cũng không buồn rót vào chén, mở nút bình liền tu ừng ực. Tống Bình An thấy thế mới ý thức được mình nhất định là lỡ lời chọc vào tổ ong vò vẽ.

“Trịnh huynh, là tiểu đệ nói lỡ.”

Trịnh Dung Trinh buông bình rượu, lau qua miệng, lẳng lặng nói: “Người mới vừa rồi không phải hỏi Tiểu Cầm là ai sao? Nàng tên đầy đủ là Liễu Ngâm Cầm, là cháu gái của Liễu Như Thịnh.”

Tống Bình An chỉ cảm thấy có tiếng gì oang oang vang lên trong đầu, hai chân mềm nhũn, ngã ngồi trên ghế.

Trịnh Dung Trinh tiếp tục nói: “Năm đó ta cùng hảo hữu cùng trường hào hứng vô cùng liền lên núi ngâm thơ mua vui, lại ngẫu nhiên gặp Tiểu Cầm vừa nhập miếu thấp hương xong đang trên đường xuống núi. Chỉ là vội vã thoáng qua, hai chúng ta lại tơ tình khắc sâu. Nàng vụng trộm vớt xuống một mảnh khăn tay thêu hình hoa mai do chính mình tự thêu, trên đó vẫn còn vương mùi thơm, ta tìm theo mà tới, mới biết nàng là cháu gái của Liễu Như Thịnh – một trong bốn vị phụ chính đại thần quyền khuynh hướng dã thời ấy. Bấy giờ, ta chỉ là một thư sinh nghèo khó chỉ biết khoe khoang chút ít kinh thư, sự thật này khiến ta thẹn xấu hổ, thế nhưng tình cảm đã sớm chôn sâu không thể khắc chế. Ta thử viết thư cho nàng, nói rõ tình cảnh của mình, không ngờ nàng không chút để tâm, không những động viên ta cố gắng học tập, còn thỉnh thoảng cầm cổ đồ trang sức, châu báu của mình rồi sai người chuyển cho ta, nói nam nhi chí tại bốn phương, tương lai ta nhất định có thể công thành danh toại.

Lúc ấy ta đã sớm nhìn ra được thế cục triều đình sẽ chuyển biến ra sao. Bốn vị đại thần cầm giữ triều chính ngày đêm minh tranh ám đấu, nếu chọn sai người, tới khi thất bại tất sẽ phải chịu liên lụy. Ta không dám đầu nhập vào bất cứ ai, nhưng nếu muốn cùng ý trung nhân kết duyên trăm năm thì nhất định phải có được địa vị tương xứng. Cuối cùng ta quyết định nhờ cậy một người họ hàng xa, cũng là bằng hữu cùng trường, đi cùng hắn lên phía Bắc theo nghiệp kinh thương, kiếm tiền làm giàu. Thế nhưng đến khi ta từ phương Bắc ngàn dặm xa xôi quay về, lại nhận được tin dữ Liễu gia một tộc bị sao trảm.

Hết thấy đều quá đột ngột, khiến người ta trở tay không kịp, cũng khóc không ra nước mắt. Khi ta về đến kinh, chỉ được tin thi thể cả gia tộc nàng đã bị đưa đến bãi tha ma. Những người phụ trách chôn cất, đào một cái hố thật to, sau đó vứt tất cả thi thể xuống, cũng không phân biệt là ai với ai.”

“Ta quỳ ở nơi đó suốt mấy ngày, về sau cũng không biết chính mình là điên hay không điên, nhưng ta biết, điên, so với không điên còn tốt hơn nhiều.”

Trịnh Dung Trinh tiếp tục dốc bình rượu lên tu, một bình nho nhỏ rất nhanh đã bị hần uống cạn, tùy tiện dùng tay áo lau qua miệng, hần đứng dậy bỏ lên giường nằm xuống, không hề lên tiếng, mặc cho đồ ăn dần dần nguội lạnh.

Tổng Bình An ngồi thật lâu, mới nhẹ nhàng hỏi: “Trịnh huynh, người hận triều đình, hận Hoàng đế, phải không?”

Người quay lưng về phía hần, có vẻ đã ngủ say sau một hồi lâu mới nói: “Dù không có Hoàng đế, Liễu gia đứng trong cục diện đó cuối cùng cũng không thể giữ mình. Lúc ấy, ta chỉ nghĩ kiếm đủ tiền, lấy được Tiểu Cầm về làm vợ, đưa nàng thoát ra khỏi thế cục hắc ám đó, cao chạy xa bay, du sơn ngoạn thủy...”

Trịnh Dung Trinh không trả lời chính đề, Tổng Bình An không biết hần hận hay không hận, nhưng cũng không dám tiếp tục truy vấn, một mực yên lặng nhìn bóng lưng hần, khi bóng đêm dần hạ xuống, đứng dậy tiến lên, lấy áo bông nhẹ nhàng đắp cho hần, cất kỹ mấy món ăn còn thừa trên bàn, mới xoay người rời đi.

Cánh cửa xưa cũ cách một tiếng, người vẫn nhắm mắt quay mặt vào vách tường rốt cục mở mắt ra, dưới màn đêm yên tĩnh, khẽ thở dài một tiếng.

Căn phòng rách nát như vậy cũng không thể ngăn được nhiều ít gió lạnh, nhưng vừa ra khỏi phòng, gió lạnh thổi phần phật, Tổng Bình An không mặc áo bông nên không khỏi co người lại, ngẩng đầu nhìn, thấy một mảnh trời tối đen như mực, tựa như mảnh vải đen bịt kín mắt kia, không thấy được dù chỉ một tia sáng nhỏ.

Xuyên qua ngõ tắt nhỏ ẩm ướt, đi ra đường lớn phủ hai hàng đèn lồng màu đỏ, ngày đại hỉ của hoàng thất, dân chúng chung vui, những nhà mặt đường đều treo đèn lồng đỏ rực. Liếc nhìn lại, thấy mặt đá xanh lát đường còn vương chút nước, mơ hồ phản chiếu ánh đèn lồng đỏ, sương đêm rơi xuống, cả con đường trở nên mờ mờ lung lung, mang theo vài phần trống rỗng buốt lạnh, làm Tổng Bình An cảm tưởng như đang tại trong mộng.

Từng bước một đi về phía trước, chợt nghe sau lưng có người gọi hần, ngạc nhiên quay đầu, bên vĩa hè thanh lãnh, dưới ngọn đèn rực rỡ, thấy một người đang mỉm cười nhìn mình.

Tổng Bình An đứng ngây tại chỗ, tưởng như ảo giác, một câu nghẹn trong họng, mãi một lúc lâu sau mới bật được ra. “Hoàng...”

Người nọ đặt tay lên môi, tựa hồ khẽ nói một tiếng. “Suyt.” Sau đó y bước nhanh tới, nắm chặt tay Bình An, lại bởi vì cảm giác lạnh lẽo truyền đến mà chau mày, sờ sờ phía trên, phát giác trong mùa đông khắc nghiệt như vậy hần lại chỉ mặc có hai bộ quần áo.

“Sao lại mặc ít như vậy?” Thiếu niên rất không vui, cởi áo choàng bằng nhung khoác trên người xuống, phủ thêm cho hần.

Thân thể bị áo choàng còn mang theo nhiệt độ ấm áp của thiếu niên phủ kín, Tổng Bình An tức thì hồi thần, bối rối toan cởi xuống. “Hoàng thượng, tiểu nhân không lạnh, tiểu nhân không có tư cách...”

“Mặc!” Đôi mi thanh tú của thiếu niên dựng lên, kéo tay hần xuống, “Trẫm____Không, ta bây giờ là lén lút chuồn ra cung, người không được gọi ta là Hoàng thượng, làm lộ thân phận của ta, bằng không hỏi tội người!”

Tổng Bình An nghe vậy, không khỏi ngạc nhiên nói: “Thế nhưng, Hoàng____Ax.” Dưới cái nhìn lạnh như băng của thiếu niên, hần chỉ có thể vội vàng thu nhỏ miệng lại: “Thế nhưng, hôm nay không phải ngày vui của ngài sao? Sao lại sẽ...” Sao lại trộm xuất cung? Những lời phía sau Tổng Bình An không dám hỏi thẳng.

Thiếu niên tựa hồ khẽ hừ một tiếng, dừng một lát nói: “Khi ta còn bé thỉnh thoảng lại chạy đến dưới tường thành cao cao, rất muốn biết thế giới bên ngoài là như thế nào, nhưng sau khi ra được, lại phát hiện bên

ngoài tường thành hoàng cung, còn có một vòng tường thành cao hơn rộng hơn nữa.”

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn phương xa, dưới sương đêm lững lờ, chỉ thấy được một mảnh mơ hồ. Nhưng Tống Bình An biết rõ, nơi đó là hướng tường thành. Dưới ánh đèn đỏ rực, thần sắc y tịch mịch, khiến Tống Bình An cảm thấy bi thương.

“Hoàng_____”

Thiếu niên đặt tay lên môi hần ngăn lại: “Ta hiện tại không phải Hoàng thượng.” Dứt lời, cũng không chờ Bình An đáp lại, kéo tay hần đột ngột chạy về phía trước, tới một ngõ tối mới dừng lại.

Tống Bình An thở hổn hển, chưa kịp lấy lại hơi đã bị bóng đen cao lớn trước mắt làm giật mình, ngẩng đầu nhìn, thì ra là một con ngựa cao lớn. Thiếu niên một cước đạp chân yên ngồi lên, ngồi vững vàng sau thì vươn tay hướng hần: “Bình An, lên nào.”

“Không, Hoàng thượng, tiểu nhân...” Tống Bình An đâu có lá gan dám cùng quân chủ ngồi chung một ngựa, lập tức khẩn trương lui về sau một bước.

“Lên!” Sắc mặt thiếu niên lạnh lẽo, ngữ khí nặng nề. Tống Bình An nhìn mắt y dần hiển tức giận, hơi chút chần chừ, cuối cùng cầm lấy tay y, dưới sự giúp đỡ của thiếu niên, ngồi lên phía sau y.

Đây là lần đầu tiên Tống Bình An cưỡi ngựa, lại là ngồi sau lưng thiếu niên, nội tâm không khỏi có chút bất an, hai tay không biết đặt ở đâu cho ổn.

“Ôm lấy eo ta.”

Thanh âm thanh lãnh của thiếu niên từ phía trước truyền đến, Tống Bình An ngẩn người, ánh mắt không khỏi dời về phía bóng lưng nhỏ hơn mình chút ít kia.

“Mau lên!”

Nhận ra giọng nói của thiếu niên có phần không kiên nhẫn, Tống Bình An đành phải cẩn cẩn thận thận đặt nhẹ tay ngang hông y, nhìn như nắm, kỳ thực còn cách một khoảng nho nhỏ. Thiếu niên không kiên nhẫn, trực tiếp kéo hai tay hần vòng qua ôm eo mình.

“Ôm chặt, đừng để té xuống, ta phải cưỡi ngựa!”

Ngữ tất, cũng không đợi Tống Bình An đáp lại, thiếu niên đã hai chân thúc hông ngựa, bảo mã truy vân đạp tuyết tức thì phi về phía trước, tốc độ nhanh đến mức Tống Bình An vô thức vòng chặt hai tay, cả người ngã về trước dựa hần lên lưng thiếu niên. Tốc độ quá nhanh, Tống Bình An một mực không dám mở to mắt, nhưng hần có thể cảm nhận được gió lạnh mang theo giá rét thấu xương gào thét bên tai. Nếu như bị cơn gió như vậy quét qua mặt, nhất định là như lưỡi dao sắc bén cắt xẹt qua da, nhưng tất cả đều bị thiếu niên ngồi trước hần ngăn trở.

Y giúp mình choàng áo khoác, lại giúp mình chắn gió lạnh...

Từ nhỏ, người xung quanh ai ai cũng chỉ biết đến bản thân mình, ngay cả bây giờ, cũng luôn yên tâm thoải mái nhận sự trợ giúp của hần, nhưng lại chưa từng có ai vì hần mà lo nghĩ ngoại trừ mẫu thân.

Tống Bình An cảm thấy trong lòng ấm áp, hai tay lại không khỏi ôm chặt hơn nữa.

8. Chương 8

Gió thật sự rất lớn, lúc ngựa dừng lại, Tống Bình An chỉ cảm thấy hai lỗ tai ong ong, bị người kéo xuống ngựa cũng phải hồi lâu mới phục hồi được như cũ.

Dường như mỗi một nam nhi đều có mộng tưởng như thế, một nam nhân có thể giục ngựa giương roi, rong ruổi sa trường mới là đỉnh đỉnh hảo hán, Tống Bình An cũng đã từng mơ được như vậy. Nhất là trong kinh thành, võ tướng kỳ sĩ thường xuyên cưỡi ngựa qua phố, khi còn bé hần thường cùng bạn bè chen chúc trong

đám đông, há mồm cố nhón chân lên để nhìn cho rõ những võ sĩ cười trên tuần mã cao lớn, đáy lòng cực kỳ hâm mộ.

Ngày xưa từng lấy gậy trúc làm yên, giả bộ cười ngựa chơi trò đánh trận, khi vào cung làm hộ vệ, cũng từng hi vọng xa vời làm hộ vệ là có thể cười ngựa. Thế nhưng trên thực tế, ngay cả nội cung bọn họ cũng không thể bước vào một bước, chỉ là một đám thủ vệ nho nhỏ đứng dưới tường cung cao vời vợi, hâm mộ nhìn quan viên, tướng lĩnh xuất nhập hoàng cung cười ngựa đi qua.

Lần đầu tiên trong đời ngồi trên lưng ngựa, cũng không phải uy phong lừng lững như trong tưởng tượng, ngược lại là sau một hồi xóc nảy, hai chân như muốn nhũn ra.

Sau khi bình ổn nhìn về phía thiếu niên yên lặng đứng bên cạnh ngựa, trước mắt một mảnh hoang dã, bầu trời về đêm đen như đổ mực, gió lạnh ào ào, y đón gió mà đứng, hai con người trong suốt nhìn về phía xa xôi.

Tổng Bình An mở miệng nói: “Hoàng thượng...”

Thiếu niên nhú mày nhìn hẩn, vẻ mặt không vui: “Bình An, ngươi sao lại cứ luôn gọi ta Hoàng thượng?”

A, y hỏi như vậy, làm Tổng Bình An khó hiểu, chần chừ nói: “Hoàng thượng chính là hoàng thượng a...”

Thiếu niên buồn bực, phất tay áo hướng mặt sang chỗ khác: “Ở chỗ này, ta không phải là hoàng thượng, ngươi gọi tên của ta a.”

“Tiểu nhân không hiểu.” Tổng Bình An nghi hoặc lắc đầu. “Mặc kệ ở chỗ nào, Hoàng thượng vẫn là hoàng thượng, tiểu nhân vẫn là một cái hộ vệ nho nhỏ bảo vệ cửa cung, bảo vệ hoàng thượng.”

“Ngươi...” Thiếu niên Hoàng đế vung tay muốn phản bác, rồi lại không biết nhớ tới chuyện gì, cuối cùng từ từ buông xuống, chấp tay sau lưng, “Ngươi nói đúng, từ khi ra đời một khắc kia bắt đầu, vận mệnh của trẫm cũng đã được định đoạt.”

Hoàng đế tiến về hướng gió thổi, Tổng Bình An do dự một hồi, sau cùng vẫn vội vã đuổi theo.

“Hoàng thượng, ngoài cung không an toàn, ngài vẫn nên nhanh chút hồi cung a, tiểu nhân võ nghệ không giỏi, e sẽ chiếu cố không được chu toàn.”

Không ngờ thiếu niên Hoàng đế nghe vậy lại tức giận bước nhanh về phía trước, Tổng Bình An hoảng hốt, nhanh nhanh chạy theo: “Hoàng thượng!” Sắp tới gần thì người phía trước đột ngột dừng lại, người phía sau thu thế không kịp, đụng đầu vào lưng. Tổng Bình An chẳng để ý tới cái mũi bị đụng đau, vội vàng quỳ xuống: “Tiểu nhân mạo phạm, xin hoàng thượng thứ tội!”

Tâm tình Diệp Hoa vốn coi như rất tốt lại bị mấy câu vừa rồi của hẩn chọc tức đến độ muốn đập cho hẩn mấy cái, thế nhưng chân mới hơi nâng lên, thấy người quỳ trên mặt đất bị gió thổi tung mái tóc, tóc mai bay tán loạn, cuối cùng một cước hung hăng đạp xuống đất.

Diệp Hoa dùng sức xoay người sang chỗ khác, thanh âm tức giận của y theo gió truyền đến: “Tổng Bình An, ngươi biết không? Trẫm từ nhỏ ghét nhất một việc, chính là làm Hoàng đế.”

Tổng Bình An kinh ngạc, mạnh ngẩng đầu.

“Làm Hoàng đế rồi cuộc có cái gì tốt? Cái này không được, cái kia phải chú ý, vô số người tại trước mặt hô to vạn tuế, sau lưng lại rửa người chết không yên lành. Ăn hết sơn trân hải vị lại như thế nào? Mỗi một món đều phải có người thử độc. Có cả tam cung lục viện lại như thế nào? Vì được sủng ái mà tranh đến người chết ta sống. Có hết thấy kỳ trận dị bảo lại như thế nào? Đều chỉ là đồ vật lạnh băng vô tâm vô tình! Có cái gì tốt, có cái gì tốt, rốt cục có cái gì tốt!”

Mỗi một câu nói, càng dùng sức dẫm đạp đất đá dưới chân, chỉ trong chớp lát, dưới chân đã lồm thành một hố nông. Sau khi nói xong, liếc mắt nhìn Bình An đang chân kinh quỳ trên đất không một tiếng động, y lạnh lùng cười: “Đã thế, người thân cũng sẽ trở thành người xa lạ, các nàng sẽ lợi dụng vị trí này, lợi dụng địa vị này, không từ thủ đoạn để đoạt được mục đích của các nàng. Dù cho người đó không phải là ta cũng không sao cả, là ai cũng được, chỉ cần người đó là Hoàng đế.”

“Hoàng thượng...” Tổng Bình An một mực nhìn y, a nha mở miệng.

Diệp Hoa vừa nghe, ý cười càng đậm: “Đúng, đúng vậy, đương kim hoàng thượng chính là trẫm! Sang năm, trẫm sẽ mười tám, từ nay về sau sẽ không còn tiếp tục như vậy nữa, trẫm muốn cho cả thiên hạ nhìn xem, trẫm sẽ làm một Hoàng đế như thế nào!”

Dứt lời, y vươn tay về phía Bình An, ngữ khí ôn nhu: “Bình An, ngươi nguyện ý cùng trẫm đối mặt với tương lai sao?”

“Hoàng....”

“Bình An, trẫm sẽ coi ngươi là người thân, cái gì ngươi cũng không cần làm, chỉ cần ở bên trẫm là được rồi, có ngươi ở đây, trẫm sẽ cảm thấy an tâm.”

“Hoàng thượng, tiểu nhân....” Tống Bình An ngẩng đầu nhìn thẳng y, nội tâm một mảnh mê vông.

Diệp Hoa càng vươn tay tới gần hắn, ngữ khí nhu hòa thêm vài phần kiên trì: “Bình An, đáp ứng trẫm, được không?”

Tống Bình An chần chừ hồi lâu, cuối cùng cũng chậm rãi vươn tay ra, nhưng đến khi gần chạm vào, lại bỗng nhiên thu tay về.

“Bình An?” Diệp Hoa khó hiểu nhìn hắn.

Tống Bình An cúi đầu, thanh âm rầu rĩ nói: “Hoàng thượng, thâm án của bốn vị đại thần, ngài hạ lệnh giết nhiều người vô tội như vậy, ngài có từng hối hận không?”

Diệp Hoa nhìn hắn suy nghĩ một hồi, thấp giọng nói: “Có phải nếu trẫm hối hận, những người đó sẽ sống lại?”

“Tiểu nhân không phải ý tứ này!” Tống Bình An vội ngẩng đầu.

“Tại sao ngươi phải hỏi như vậy?” Diệp Hoa nhìn chăm chăm vào hắn.

Tống Bình An bị y nhìn không hiểu sao lại thấy hoảng sợ, lại không dám nói thẳng về việc của Trịnh Dung Trinh, liền ấp a ấp úng nói: “Tiểu nhân...Tiểu nhân...”

Diệp Hoa nhìn hắn một lúc lâu, dường như có điểm ngộ ra, không hề truy vấn mà thu tay lại nhìn bầu trời đen kịt.

“Bình An, rất nhiều chuyện ngươi không cần hiểu rõ, trẫm cũng không biết phải giải thích với ngươi thế nào, trẫm chỉ có thể nói với ngươi, lúc đó, nếu không phải bọn họ chết chính là trẫm chết, nếu muốn triều đình thay đổi, nếu nhất quyết muốn làm, thì phải làm cho sạch sẽ, bằng không tất sẽ lưu lại hậu họa. Nếu ngươi vẫn khẳng khái trách trẫm vì chuyện này, trẫm cũng không còn lời nào để nói.”

Tống Bình An ngu dốt, không thể liếc mắt đã thấu tận thế cục như những bậc cao nhân, hắn chỉ hiểu nỗi đau đớn, thống khổ của Trịnh Dung Trinh sau khi mất đi Tiểu Cầm...

Nhưng khi nhìn thiếu niên Hoàng đế đứng nghênh gió lạnh giữa nơi hoang vắng mờ mịt, thân thể có phần đơn bạc đứng thẳng, vạt áo tung bay theo gió, dưới đêm đen, là gương mặt lạnh lẽo còn hơn cả băng phong, cảm giác tịch liêu không rõ lý do dâng lên làm lòng hắn chua xót.

“Hoàng thượng, từ giờ trở đi ngài có thể không hạ lệnh giết nhiều người như vậy có được không?”

“Ngươi đang cầu trẫm sao?”

“Vâng, tiểu nhân thỉnh cầu Hoàng thượng.” Cũng không cảm thấy thỉnh cầu như vậy có gì không đúng, trong lòng nghĩ như thế nào liền nói ra như vậy.

Diệp Hoa nghiêng đầu nhìn hắn hồi lâu, đột nhiên cười đến khom lưng ôm bụng, thấp giọng nói: “Nếu trẫm đáp ứng ngươi, ngươi có thể hứa từ nay về sau sẽ luôn luôn bên cạnh trẫm?”

Tống Bình An gật đầu: “Nếu Hoàng thượng cần Bình An, tiểu nhân nguyện sẽ mãi bên cạnh Hoàng thượng.”

“Được, một lời đã định, vỗ tay làm chứng!”

Diệp Hoa một lần nữa vươn tay, Tống Bình An chần chừ một lát, cuối cùng giơ tay lên, đập vào tay Hoàng đế một cái, một lần này, không thể thu hồi lại, Diệp Hoa một mực cầm tay hắn, cho đến khi làm tay hai người nóng xuất mồ hôi.

Đêm hôm đó, Diệp Hoa không cho Bình An trở về, vào chính đêm y lập hậu, vào chính đêm mà y vốn nên ở cùng với hoàng hậu của mình, y đưa Tống Bình An tới một khách điểm trong kinh thành, triền miên yêu thương.....

Nếu hỏi Tống Bình An có nghĩ tới sự việc sẽ phát triển như vậy hay không, Tống Bình An sẽ nói, nếu hắn biết trước, đánh chết hắn cũng muốn chạy trốn!

Hoàng đế nói đêm đã khuya không tiện hồi cung, bảo Tống Bình An dẫn y đi tìm khách điểm.

Vào khách điểm chọn phòng hảo hạng, Hoàng đế lại nói sợ ở không quen, sai Tống Bình An vào trước nhìn xem có chỗ nào không ổn.

Tống Bình An còn đang chăm chú xem xét, Hoàng đế đột nhiên kêu lên trên giường có cái gì, Tống Bình An tức khắc quay đầu nhìn về phía giường, kết quả.....

Haiz, nếu hỏi Tống Bình An có hay không cảm thấy mình rất ngu, Tống Bình An sẽ nói, hắn căn bản là ngốc từ đầu đến cuối, ngốc đến mức không cách nào có thể hình dung nổi!

Hoàng đế dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai lột bỏ hết quần áo trên người hắn. Tống Bình An giãy dụa thì ụy hiếp, nói muốn cho người ngoài vào xem, nếu hắn không ngoan ngoãn, thì đơn giản trói hai tay hắn lại, sau đó cười meo meo nhìn Tống Bình An muốn giãy cũng không dám giãy, toàn thân lơ lửng, vừa thẹn vừa tức, hai tai đỏ ngầu, cả mặt cũng đỏ bừng.

Kế tiếp không buồn để tâm đến vẻ mặt hận không thể một đầu đập tường chết luôn của hắn, cầm lấy hai chân hắn dùng sức tách ra, nửa người dưới chặn giữa hai chân hắn, một tay trực tiếp thăm dò xuống hậu đình, cho một ngón vào đào đào kiểm tra, rất nhanh đã tìm được một vật cứng trong đó, lại cố ý chậm rãi vừa xoay tròn vừa rút ra, đối nam nhân mặt đỏ đến cổ tím tắc cười nói: “Bình An thực ngoan, quả nhiên nghe lời một mực dùng cái này bảo dưỡng a.”

Tống Bình An nhắm tịt hai mắt, như là bịt tai trộm chuông, nhưng sắc mặt đỏ bừng đã đủ lộ ra hắn xấu hổ. Nghe Diệp Hoa nói xong, Tống Bình An nhin không được thâm oán trong lòng, Hoàng đế đã hạ lệnh hắn mỗi ngày đều phải tiến hành bảo dưỡng, hắn dám không làm sao? (bịt tai trộm chuông: nguyên văn “yểm nhĩ đạo linh”: bịt tai trộm chuông; tự lừa dối mình, không lừa dối được người (Do tích có kẻ trộm được quả chuông, mang đi không nổi, bèn dùng vỏ đập vỡ để dễ mang, nào ngờ chuông không vỡ mà tiếng chuông lại vang vọng. Hắn lại sợ mọi người nghe thấy tiếng chuông sẽ kéo tới, bèn bịt tai lại để khỏi nghe thấy.)

Diệp Hoa nhìn hắn vì xấu hổ mà toàn thân run rẩy, càng xem càng vui vẻ, càng xem càng khó lòng kìm nổi.

Đêm hôm đó Diệp Hoa cũng không giống như thường ngày, trước để Tống Bình An phát tiết qua lần thứ nhất, mà là tra tấn đến khi hắn sắp không chịu nổi, thì dùng dây cột tóc nhẹ nhàng buộc chặt chỗ thắt to đó lại, sau đó đem cực đại nam tính của mình chôn sâu vào trong cơ thể hắn, không ngừng trêu chọc khiêu khích, trước sau đều bị tra tấn, Tống Bình An chịu không nổi, nước mắt cứ thế rơi như mưa. Lúc bị lấn qua lấn lại quá mức, còn có thể liên tục cầu xin tha thứ, nhưng y lại vẫn nhẫn tâm đợi mình cũng đến mới bằng lòng buông tha hắn, cùng hắn đồng thời đạt đến đỉnh, tại khi hắn cong lưng phát tiết, đem nhiệt dịch rót vào tận sâu trong thân thể hắn.

Không biết trải qua bao nhiêu lần tiêu hồn thực cốt triền miên, Tống Bình An cuối cùng kiệt sức, nằm trên giường mơ mơ màng màng, nhớ mang máng Hoàng đế ôm hắn đi tắm rửa, đến khi được ôm về, nằm trên giường nệm mềm mại, chống cự không nổi mệt mỏi, nhắm mắt ngủ thật say.

Diệp Hoa không ngủ, y để Bình An tựa đầu vào vai mình, dùng chăn mềm che phủ thân thể của cả hai, nghe tiếng hít thở đều đều của hắn, cảm nhận hơi thở hắn phả vào ngực mình ngứa ngứa.

Hôm nay, Khôn Ninh cung vẫn luôn vô chủ cuối cùng cũng có tân chủ nhân, đối với việc này y không hề có bất cứ một chút biểu hiện gì, chỉ có mẫu thân của y, đương kim thái hậu là nhiệt tình chuẩn bị, lo trước

lo sau. Từ sau khi phượng quan quốc mẫu vượt khỏi tay nàng, tâm sự của Thái hậu Diệp Hoa khó có thể dò được, nhưng nàng ngẫu nhiên ẩn ẩn lộ vẻ không cam lòng cũng làm y lơ mờ hiểu ra. (phượng quan: mũ phượng, dành riêng cho hoàng hậu)

Diệp Hoa biết năm xưa, phụ hoàng y vì âu sầu khi phải làm một Hoàng đế bù nhìn mà mười chín tuổi đã băng hà, còn mẫu hậu của hần lúc đó, chỉ là con gái của một vị đại thần không có phẩm hàm, không có thực quyền, được Thái Hoàng Thái Hậu đứng ra tác chủ rước vào cung làm phi tử năm phụ hoàng mười sáu tuổi.

Một Hoàng đế không có thực quyền, một con gái của đại thần không có thể lực, trong mắt mọi người, cũng chỉ là một vở kịch do hoàng thất bày ra nhằm duy trì thể diện cuối cùng của mình, khi ấy, chúng đại thần đều coi nó như trò mua vui mà giương mắt chế giễu.

Chờ năm tháng dần trôi qua, người chú tâm mới dần dần phát giác, đó thật sự là vở kịch Thái Hoàng Thái Hậu bày ra cho tất cả thấy nhìn xem. Nhưng lúc ấy, bọn họ cho rằng cả hoàng thất chẳng qua chỉ là một đám con hát, sau mới đột nhiên phát giác, bọn họ mới là món đồ chơi bị hoàng thất đùa giỡn trong tay.

Vị đại thần len lỏi sống sót qua khe hẹp kẹp giữa bốn vị đại thần, vị đại thần không có thực quyền, đưa con gái vào cung làm phi tử của tiên hoàng kia, hôm nay đã là Nội các Đại học sĩ quan hàm nhất phẩm, phúc âm thân tộc. Có con gái là Thái hậu, lại có cháu ngoại là Hoàng đế, vị Nội các Đại học sĩ này cùng với thân tộc của mình giờ đã thành một phương quyền thế uy vọng vô cùng.

Hơn nữa, phẩm án của bốn vị đại thần năm đó, vị Nội các Đại học sĩ này cũng dốc lực không nhỏ, vì thế về sau càng thêm vinh hoa phúc quý.

Đương nhiên, vinh quang sau khi thành công ấy đều có người giám sát từ phía xa nhất nhất âm thầm bố cục, trong quá trình thực hiện kế hoạch không xuất hiện quá nhiều trở ngại, kết quả vẫn như dự liệu, nhưng một sự việc ngoài ý muốn xảy ra khiến cho mọi chuyện phát triển theo chiều hướng nhiều nguy hiểm và đẫm máu hơn, đó chính là việc tiên hoàng băng hà.

Cái chết của nam nhân mềm yếu này, làm cho một mẫu thân mất đi nhi tử, một nữ nhân mất đi trượng phu, mà nữ nhân trước khi mất đi trượng phu, còn một mực không ngừng hy vọng mình có thể đầu đội phượng quan, mặc hà bí, ngồi trên bảo tọa hoàng hậu, tiếp nhận bách quan cùng chúng tần phi chúc tụng, nhưng tất cả những điều đó, đều theo cái chết của trượng phu tan thành mây khói. (hà bí: khăn quàng vai, một phần trong lễ phục của phụ nữ quý tộc Trung quốc thời xưa.)

Mặc dù địa vị hiện tại cũng vô cùng cao quý, cũng đồng dạng thống lĩnh hậu cung tần phi, nhưng phần tiếc nuối đó vẫn một mực tồn tại trong lòng nàng, nàng đem hết thảy đều ký thác vào nhi tử độc nhất là Diệp Hoa, nàng khát vọng từ đó tìm được cái gì để đạt được thỏa mãn.

Giờ đây, Hoàng hậu Lưu thị do nàng an bài đưa vào nội cung, cũng do nàng một tay an bài đưa đến long sàng của Hoàng đế nhi tử, một lần đã hoài long loại làm nàng mừng rỡ không thôi, nhưng sinh hạ lại là trưởng công chúa, mặc dù nhiệt tình của nàng vì thế mà giảm đi chút ít, nhưng nàng hiểu việc này căn bản không thể cản trở Lưu thị lên làm hoàng hậu, dù sao cho đến hiện tại, Lưu thị vẫn là phi tử duy nhất vì hoàng thất lưu lại huyết mạch.

Hoàng đế đã từng do nàng cùng Thái Hoàng Thái Hậu dạy bảo, giờ Lưu thị lại càng bị nàng quản giáo cẩn cẩn thận thận, vâng vâng dạ dạ nhất nhất nghe lời nàng. Bồi dưỡng một người nghe lời vốn đã không dễ, bồi dưỡng một hoàng hậu nghe lời thì lại càng khó, vì vậy nữ nhân này không từ thủ đoạn cũng muốn đưa Lưu thị lên làm hoàng hậu.

Lễ bộ Thượng thư Hách Liên Nguyệt là do Thái Hoàng Thái Hậu đề bạt, nhưng vẫn đều nghe theo lệnh Thái hậu, xem xong tấu chương Hách Liên Nguyệt dâng lên, Diệp Hoa cũng liền suy đoán đến điểm này.

Lúc ấy, nhìn mẫu thân ở trước mặt mình ra vẻ bình tĩnh, Diệp Hoa đồng ý. Y không thể không đồng ý, bởi cho dù y phản đối, nữ nhân này còn có thể dùng thủ đoạn khác buộc y đồng ý.

Diệp Hoa cúi đầu xuống, đồng thời che dấu thật sâu ánh mắt âm u băng lạnh của mình.

Đối Lưu thị hoàng hậu, Diệp Hoa cũng không có nhiều ít cảm giác, tướng mạo đích xác xinh đẹp, đích xác tri thư đạt lễ, nhưng trừ những điểm đó ra, nàng chẳng qua cũng chỉ là con rối trong tay Thái hậu. Thái

hậu sai nàng làm việc gì, nàng sẽ làm việc ấy, hoàn toàn không hề có chủ kiến của mình, điều này làm Diệp Hoa cảm thấy chán ghét.

Vì vậy, tại đại sự được xem như là long trọng nhất náo nhiệt nhất từ khi hoàng tộc xây dựng vương triều đến nay, sau khi hỉ sự kết thúc, Diệp Hoa buồn chán liền chuồn ra cung.

Đêm nay dẫn Bình An tới bình nguyên hoang dã mênh mông, là nơi trước giờ y thường đến khi phiên muộn, vốn định giục ngựa chạy thẳng đến đó, nhưng không hiểu sao lại đột nhiên muốn gặp hần.

Ngay cả Diệp Hoa cũng không hiểu, tại sao y lại làm một ít chuyện khác thường đối Tống Bình An. Âm vệ y tránh tai mắt của người khác mà bồi dưỡng được cũng không nhiều, nhưng vẫn rút ra một người âm thầm đi theo Tống Bình An, bất luận chuyện lớn nhỏ xảy ra với hần, thậm chí là một ngày đi vệ sinh mấy lần hay ăn mấy bát cơm, chỉ cần y muốn biết, đều nhất nhất sẽ có người bẩm báo.

Biết rõ hôm nay hần được nghỉ, biết rõ hôm nay hần đi nơi nào, biết rõ hần hiện tại lại đang ở nơi nào, sau đó đi tìm, quả nhiên thấy hần một mình đi trên đường lớn.....

Diệp Hoa nhớ rõ, chính mình còn chưa gọi hần, thậm chí cả miệng cũng chưa mở ra, nhưng hần lại giống như tâm ý linh thông mà đột nhiên quay đầu lại, khi thấy hần trợn mắt há hốc mồm nhìn mình, tâm tình bỗng nhiên trở nên rất tốt.

Hết thấy, đều khó có thể tưởng tượng.

“Bình An, từ nay về sau bất luận xảy ra chuyện gì, người có nguyện ý mãi mãi bên cạnh trẫm?”

“Chỉ cần Hoàng thượng còn cần Bình An, Bình An nguyện luôn luôn ở bên hoàng thượng.”

Không hiểu tại sao đột nhiên lại hỏi hần như thế, nhưng khi Bình An kiên định nói những lời này, buồn khổ một mực quanh quẩn dưới đáy lòng nháy mắt tiêu tan, một khắc chần chừ cũng không còn.

“Bình An, có người ở bên, trẫm mới có thể an tâm. Những lời này, là thật.”

Diệp Hoa cúi đầu, ôm lấy người đang ngủ say.

Nghĩ tới rất nhiều, ôm hần ngủ y sẽ một đêm không mộng, như vậy không phải giống con chó nhỏ thường lén chạy vào ngủ cùng y sao? Sau lại nghĩ, khẳng định không phải, chỉ ít, y sẽ không đối một con chó nhỏ sinh ra dục vọng.

“Bình An, người có thể nói cho ta biết không? Không, người nhất định cũng không biết.”

Nhớ tới hần trước giờ đều một vẻ ngốc nghếch, không hiểu gì hết, Diệp Hoa không khỏi cười ra tiếng, tay ôm hần cũng càng chặt thêm.

Suốt một đêm, Diệp Hoa không ngủ, mà cứ như vậy lẳng lặng ngưng mắt nhìn Bình An đang ngủ say. Khi tiếng gà gáy đầu tiên vang lên, bên ngoài truyền đến hai tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ.

Diệp Hoa lập tức thu lại nhu tình vô thức tràn ra trên mặt, khẽ buông tay Bình An ra, đổi y phục, mở cửa đi ra ngoài.

Khi Bình An tỉnh lại, trời đã sáng rõ, Hoàng đế cũng không thấy bóng dáng, nếu không phải trên người còn lưu lại dấu vết, hần có lẽ sẽ hoài nghi chuyện hôm qua chỉ là một giấc mộng.

Trong mộng, Hoàng đế vô cùng ôn nhu, kẻ sát tai hần nhỏ giọng nói chuyện, lại còn khẽ cười một cái, hần nằm ngủ trong ngực y, hưởng thụ hương vị thực ngọt ngào.

Ngày 21 tháng 12 năm Khai Nguyên thứ 15, Hoàng đế dâng thiên đàn cầu cho năm sau đất nước hưng thịnh, mưa thuận gió hòa, ngũ cốc được mùa. Tại một năm một lần tế tổ đại điển, Hoàng đế tuyên bố bắt đầu từ năm nay, đổi niên hiệu thành Bình An, mong rằng trăm họ được an tường hòa nhạc, mong quốc gia yên ổn phú cường.

“Bình An?”

Thái Hoàng Thái Hậu nghe vậy, tay gảy hạt châu dừng lại, hồi lâu mới nhắm lại hai mắt, thở dài một tiếng.

“Cầu Phật tổ phù hộ quốc gia có thể vĩnh viễn hòa bình ổn định.”

Nếu xem xét lịch sử của Thiệu thị vương triều, hậu nhân sẽ chia nó thành hai giai đoạn, cách chia phổ biến nhất là dùng năm Bình An đầu tiên phân chia; cho rằng những năm Khai Nguyên, Long Khánh đế mặc dù đoạt lại thực quyền để vương dưới sự trợ giúp của hai vị thái hậu, lại bởi lúc ấy hai vị thái hậu xây dựng thế lực đã lâu, bất luận là trong nội cung hay trên triều đình, đều là tai mắt của các nàng, nên Long Khánh đế dù có quyền nhưng vẫn phải chịu rất nhiều kiềm chế. Mà kể từ năm Bình An đầu tiên trở về sau, mười tám tuổi Long Khánh đế mới xem như chính thức hiển lộ tài hoa của y, tại thiên cổ lưu lại vô số công tích. Bắt đầu từ năm ấy, y dần dần quét sạch các đại thần thuần phục mẫu tộc trong triều, thay bằng nhân tài có thể sử dụng, không ngừng cải thiện dân sinh, đồng thời cũng không bỏ bê tăng cường tiềm lực quốc phòng, binh lực ở những nơi trọng yếu.

Trong thời gian Long Khánh đế thống trị từ năm Bình An đầu tiên về sau, phàm là ngoại địch dám can đảm quấy nhiễu Thiệu thị vương triều, dù có xa cũng tất truy diệt bằng được, đến nỗi quốc thổ lúc ấy nhiều hơn gấp mấy lần so với tiền triều, thậm chí suốt hơn trăm năm sau, không có bất kỳ ngoại địch nào dám âm mưu xâm chiếm quốc thổ của vương triều Thiệu thị, ngược lại còn phải hàng năm tiến cống, triều bái.

Những chuyện đó đều là chuyện sau này, quay lại với hiện tại. Năm Bình An thứ nhất, phát sinh hai chuyện lớn, đó là Thiệu thị hoàng thất huyết mạch đơn bạc vào cuối tháng 10 rốt cục cũng được nghênh đón vị hoàng tử đầu tiên, nhưng người sinh hạ Hoàng trưởng tử, lại không phải hoàng hậu, cũng không phải tần phi trong hậu cung, mà là một vị tú nữ, mẫu tộc không quyền không thế, thân phận thấp kém, sau khi được tuyển vào cung cũng chỉ có thể làm việc chăm sóc hoa cỏ ở Ngự hoa viên.

Tại sao Long Khánh đế lại sủng hạnh một nữ tử thân phận hèn mọn như vậy?? Sách sử ghi lại như sau, nói Hoàng đế khi rảnh rỗi đột nhiên cao hứng muốn đến Ngự hoa viên ngắm cảnh giải sầu. Vì là nhất thời xuất ý, nên nội quan cũng không đi tới Ngự hoa viên đuổi người, vì thế khi Long Khánh đế xuân ý mông lung, trong Ngự hoa viên trăm hoa đua nở, đúng lúc gặp một nữ tử trang điểm đơn giản đang đứng giữa biển hoa chăm chú tu chỉnh cây cỏ, lúc ấy sương sớm giăng đầy, người đẹp hơn hoa, tựa như tiên nữ hạ phàm chơi đùa, Long Khánh đế vừa nhìn đã yêu thích. (đuổi người: nguyên văn là ‘thanh nhân’: khi Hoàng đế tới Ngự hoa viên, nội quan thường sẽ đi tới trước đuổi tất cả những người đang làm việc, hay tần phi đang ngắm cảnh...etc.. để giữ thanh tịnh khi Hoàng đế tới ngắm cảnh.)

Kế tiếp như thế nào đương nhiên không cần nhiều lời, từ đó về sau nữ tử này tập ngàn sủng ái vu một thân, lúc truyền ra tin vui, thân phận lập tức như gà bay lên cây hóa phượng hoàng, từ một cung nữ tầm thường thoát cái lên thẳng tới chiêu dung. Long Khánh đế cũng giống như những Hoàng đế khác, đều không phải chung tình, hậu cung ba nghìn mỹ nhân thì sao, đều là gặp ai yêu đó, nhưng đối với nữ tử này, y lại biểu hiện ra rất nhiều tình cảm.

Thái hậu một mực thờ ơ lạnh nhạt, cho rằng Hoàng đế bắt quá hai, ba năm sẽ chán ghét nàng kia, nhưng đến khi nữ tử này sinh hạ Hoàng trưởng tử thì nàng mới thực sự đứng ngồi không yên, bởi tới tận lúc ấy, hoàng hậu vẫn không có dấu hiệu mang thai.

Tại dân gian, không người nổi dãi là chuyện lớn, nữ tử ba năm vẫn chưa sinh con, nhà chồng có thể bỏ vợ, hoặc hàng xuống làm thiếp thất hay tôi tớ, mà ở hoàng cung, pháp quy cũng tàn khốc tương tự, hoàng hậu không có con, kết cục chỉ có thể thoái vị.

Thái hậu không hiểu, Lưu hoàng hậu đã từng thuận lợi sinh hạ trưởng công chúa, vì sao đã hơn một năm nay lại chậm chạp không có tin mừng, con nàng là Hoàng đế, bất luận y có trầm mê nữ sắc đến đâu, thì theo quy định của tổ tiên, mỗi tháng ba ngày y đều phải nghỉ đêm tại cung Khôn Ninh; pháp quy này không những duy trì quyền uy của hoàng hậu, mà còn tạo điều kiện cho hoàng hậu hoài long loại, thế nhưng Lưu hoàng hậu lại vẫn chưa hề có dấu hiệu.

Thái y tới xem xét, được liệu quý báu cũng dùng không ít, nhưng vẫn không hề có kết quả.

Bây giờ Hoàng trưởng tử đẻ người khác sinh, sự thật này làm Thái hậu như uống một chén hoàng liên, quá đắng.

Nàng không biết Hoàng đế sủng hạnh phi tử này là muốn đối nghịch với nàng hay yêu thích đến mức ấy. Phi tử này hoàn toàn khác biệt với chúng phi trong hậu cung, nàng không phải do Thái hậu an bài vào cung, thậm chí Thái hậu còn không rõ có người này tồn tại, nàng xem như là nằm ngoài dự liệu của Thái hậu. Khi nàng tới vấn an, Thái hậu cũng đã quan sát thật kỹ, cảm thấy nàng cũng không có chỗ nào hơn

người, tính tình ôn hòa, giọng nói nhỏ nhẹ, chỉ có đôi con mắt đen láy trong veo là làm người ta ấn tượng đôi chút.

Cuối cùng Thái hậu rút ra kết luận, phi tử này tính tình quá mức ôn hòa, mềm yếu, không thích hợp với hoàng cung.

Nhưng cũng mơ hồ có thể hiểu được, tại sao con mình lại yêu thích nàng, ầm ập. Trong hoàng cung khuyết thiếu chính là ầm ập.

Không phải hư tình giả ý, lại càng không phải cố ý biểu hiện vì nịnh nọt, mà là ầm ập tự đáy lòng khiến người ta cảm thấy yên tâm.

Nhưng một người chỉ có ầm ập mà không có đầu óc, đợi khi Hoàng đế không còn chú ý nhiều đến nàng, thì còn có thể sinh tồn trong hoàng cung được bao lâu, Thái hậu suy nghĩ hồi lâu, không khỏi hừ lạnh.

Một chuyện lớn khác, có lẽ đối hậu cung là chuyện không đáng kể, nhưng đối với Hoàng đế, thậm chí đối với tất cả sĩ phu hữu chí trong thiên hạ mà nói, chính là chuyện vô cùng to lớn.

Thi hội cùng thi đình diễn ra vào đầu xuân, tuyển chọn thư sinh cùng võ sĩ đều là việc trọng đại đối với mỗi triều đại, trừ ba vị trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa chọn ra từ văn khảo, võ khảo; còn chọn hơn tám trăm danh thư sinh, hơn năm trăm danh võ sĩ, tổng cộng 1300 người.

Người nào thứ tự tương đối cao thì vào triều hoặc nhậm chức ở kinh, còn lại hoặc phái đến các vùng làm quan, hoặc đảm nhiệm chức vụ sư quan do Hoàng đế mới lập ra. Những sư quan này được phái đến khắp nơi trong nước, chức trách chủ yếu là dạy học cho trẻ em ở nơi đó tại giảng đường do triều đình bỏ tiền ra xây dựng. Sư quan cũng đội mũ quan, cũng hưởng bổng lộc như quan viên bình thường, nhưng lại làm việc của phu tử tư thực, hơn nữa tại các huyện, trấn, còn không phải chịu sự sai bảo của quan lại địa phương; việc lợi dân lợi nước như vậy, được bách tính thiên hạ tán thưởng, tụng ca Ngô hoàng anh minh không ngớt.

Võ quan khảo chính là phải văn võ toàn tài, văn không hỏi về trị quốc an dân như bên quan văn, mà thiên về mưu lược, binh pháp tinh thông, cuối cùng tuyển ra tam giáp mặc dù không vừa ý Long Khánh đế, nhưng cũng coi như tạm thời chấp nhận được.

Rất nhiều lần Long Khánh đế ngồi trên long ý cao cao bao quát những quan viên cùng võ tướng trẻ tuổi mới được ban chức, lại nhìn nhìn những đại thần hoặc thờ ơ lạnh nhạt, hoặc dò xét xem người nào có thể thu về phe mình, dưới đáy lòng không khỏi mang một tia lạnh lùng, cùng một ít chờ mong.

Y là Hoàng đế, sẽ không để cho chúng thần tử có thể an toàn phát triển thế lực của mình, y sẽ dùng quyền lực trong tay tại khi bọn họ đắc ý nhất, một kích diệt gọn, làm bọn họ không thể có lấy một cơ hội để phản kích!

Đến cuối cùng, kẻ thực sự thông minh, biết phải giữ mình, không những sống sót, cố gắng bò lên giữa thế cục u ám, mà còn thuần phục Hoàng đế, mới chính là người y muốn dùng!

Việc này, nhìn như không can hệ gì đến hậu cung, nhưng sau, vẫn có người phát hiện đủ loại thủ đoạn, chỉ có điều Hoàng đế đã sớm bố trí hết thảy. Y nắm chặt trong tay số ít quân cờ còn thừa lại, mỗi bước đi đều suy tính thật cẩn thận, mỗi một bước đều là mưu tính sâu xa, bởi vì, y không chỉ đấu với hai nữ nhân đứng đầu hậu cung, mà còn phải đối mặt với cục diện hỗn loạn của triều đình cùng quốc gia.

Nhượng ngoại trước an nội, câu đó không sai, nhưng đôi khi, cũng phải cân nhắc tình thế trước mắt, nhượng ngoại an nội đồng thời tiến hành.

Long Khánh đế rốt cục có thành công hay không, lịch sử sẽ chứng minh hết thảy.

Có điều người đời sau cũng mãi tranh luận một việc, đó là năm Bình An đầu tiên, liệu có phải là khởi điểm Long Khánh đế chính thức muốn quét sạch thế lực ngày một lớn lên của mẫu tộc? Có người nói không phải, cho rằng chắc chắn là khi Long Khánh đế đoạt lại hoàng quyền đồng thời phát hiện mình bị kiểm chế, thì đã xuất hiện ý nghĩ này, cũng bắt đầu chuẩn bị sắp đặt việc diệt trừ. Có người lại kiên quyết theo một hướng giải thích khác, cho rằng khi Long Khánh đế mười tám tuổi diệt trừ xong bốn vị đại thần, bắt đầu từ năm Bình An thứ nhất, mới chính thức quyết định đối đầu trực diện với hai người thân duy nhất, cũng là cản trở duy nhất trong việc nắm giữ toàn bộ hoàng quyền của y.

9. Chương 9

Việc Hoàng đế sửa niên hiệu thành Bình An được giữ kín, nên trước đó hộ vệ doanh không hề có một chút tin tức nào, do vậy Tống Bình An cũng không hay biết. Khi hắn biết được việc này, là khi đang ở phòng ăn của doanh trại đội hộ vệ, bưng bát cơm và vào miệng nhai, thì đồng liêu thân quen vỗ vỗ vai hắn ngồi xuống, cười hì hì nhìn hắn một lúc lâu, mới về mặt gian manh nói: “Tống Bình An, cha người đặt cho người cái tên rất tốt, Bình An, Bình An, thật là nhiều cát tường a.”

Tống Bình An không hiểu ra sao vừa ăn vừa liếc mắt nhìn hắn.

“Người biết không, hôm nay Hoàng thượng đổi niên hiệu, có biết đổi thành gì không, là đổi thành Bình An đó a!”

Tống Bình An tức khắc bị ghen, ghen đến mức chảy cả nước mắt, xoay người vỗ vỗ ngực, mãi sau mới dễ chịu hơn một chút.

Đồng liêu ngồi bên cạnh cảm khái. “Xem đứa nhỏ này cũng quá kích động đi!”

Trên đường trở về, những người quen biết hắn trước giờ đều gọi hắn là tiểu tử ngốc, đầu gỗ, tảng đá, hôm nay nhìn thấy hắn lại cười hì hì chào hỏi: “Bình An đến đây! Bình An tốt sao! Bình An tới cho ta nhìn nhìn!” làm hắn rất xấu hổ, cuối cùng đành chui vào ngõ tắt tránh đi.

Về đến nhà, cha hắn hiếm khi có nhà, càng hiếm khi đứng trước cửa nói chuyện phiếm với hàng xóm.

“Tống lão đầu, người thật là có mắt nhìn xa, đặt tên đứa nhỏ là Bình An, hôm nay chính là trùng với niên hiệu a, đúng là khéo mà!”

“Đâu có đâu có, lúc trước sinh hắn vốn hy vọng người thân có thể đoàn tụ từ nay về sau sống những ngày bình an, đâu nghĩ nhiều vậy đâu, ha ha ha ha! Ai, tiểu tử, vừa mới về lại định chạy đi đâu đó!” Tống lão cha thoải mái cười to, thoáng nhìn thấy bóng lưng đứa con đang lén lút chuồn đi, nhanh chóng gọi lại.

“Ta đi gặp một vị bằng hữu!” Tống Bình An vừa chạy vừa hô.

“Tiểu tử thú vị này, Lục đại bá, Trần đại thúc, Trương thím, Hạ bá mẫu, Tiểu Lục Nhi chờ người này giờ, mau quay lại_____ ai, thật sự là, buổi tối người nhớ về sớm ăn cơm, mẹ người chuẩn bị đồ ngon a.”

Thấy đứa con chạy xa, Tống lão cha đành phải cố gắng kêu to, hắn nhanh như chớp quẹo vào góc, tức khắc không thấy bóng dáng.

Sau khi chạy qua mấy cái ngã tư, Tống Bình An mới dựa vào tường lau lau mồ hôi, vỗ vỗ ngực, hồi nãy thấy gần cả trung đội khí thế bừng bừng đứng đợi trước cửa nhà, cảm giác như chỉ cần bước vào sẽ bị ăn sống nuốt tươi, làm hắn sợ tới mức vội vàng xoay người bỏ chạy.

Không phải chỉ là một cái tên thôi sao, trong cả nước, không biết có bao nhiêu người tên là Bình An a! Có muốn gom cũng gom không hết mà?

Hôm nay trên đường đi đều bị người quen biết vây xem, trong lòng Tống Bình An có chút tức giận, hắn cũng không phải hèn tử làm xiếc cho người ta xem!

Bất quá, người khác chỉ nghĩ đơn giản là trùng hợp, nhưng khi Tống Bình An nghĩ tới, lại cảm thấy có điểm chột dạ cùng hoang mang.

Thật sự là trùng hợp?

Nếu không, từ mang ý nghĩa tốt lành nhiều như vậy, vì cái gì lại chọn đúng Bình An, Hưng Thịnh, Kiến An, Thọ Thái, Khai Dương....cũng rất tốt lành a.

Tống Bình An trái lo phải nghĩ, càng nghĩ càng thấy mơ hồ, cuối cùng vỗ vỗ cái đầu, thôi không nghĩ nữa, tiếp tục sống cuộc sống được ngày nào hay ngày nấy, mặc kệ nó, đợi khi hưng phấn qua đi, mọi người khẳng định cũng sẽ yên tĩnh trở lại.

Sau đó, hắn quyết định đi tìm Trịnh Dung Trinh, cho rằng Trịnh Dung Trinh chắc chắn sẽ không giống với những người khác. Trên thực tế, Tống Bình An nghĩ sai rồi, sự thật lại lần nữa chứng minh, hắn không những không biết tự suy đoán, mà còn không biết tự quan sát và hiểu rõ người khác.

Bởi vì Trịnh Dung Trinh vừa nhìn thấy hắn, liền chỉ vào hắn cười to cả buổi, sau cùng thở không ra hơi nói: “Ha! Ha...Không uống công người trung tâm vì nước như vậy, xem_____ Ha ha, Hoàng đế dùng tên của người làm niên hiệu, xem như khen ngợi tấm lòng của người đi!”

Tống Bình An tức giận cầm bầu rượu mang đến xoay người rời đi, Trịnh Dung Trinh vội vã đuổi theo_____ rượu.

Về phần chuyện này, nếu hỏi người nào đó đang ngồi trước ngự án phê duyệt tấu chương, y nhất định sẽ mỉm cười với người, trong mắt bắn ra băng đao, làm người không còn dũng khí để hỏi tiếp.

Đó cũng không phải vì chọc vào chỗ đau của y hay y không muốn trả lời, mà kỳ thật, y cũng không biết rõ, không rõ lúc ấy trong lòng y rốt cục nghĩ gì.

Ngày nào đó đêm khuya thanh vắng, đột nhiên tâm huyết dâng trào quyết định đặt một cái tên cho mục tiêu của mình, cầm bút quệt mực suy tư hồi lâu, cuối cùng viết xuống giấy Tuyên Thành hai chữ ‘Bình an’, trước mắt tựa hồ hiển hiện gương mặt người nọ khi thì bối rối, khi thì ngu ngốc, càng xem càng cảm thấy thú vị, càng xem càng yêu thích, vì vậy, cứ thế định là Bình An.

Bắt đầu từ một khắc sửa lại niên hiệu kia, y sẽ toàn lực đối phó, đến lúc đó, thắng làm vua thua làm giặc, tất cả cứ chờ xem đi.

Sau ngày đổi niên hiệu, Hoàng đế bắt chợt muốn biết phản ứng của Bình An như thế nào, vì vậy phái người đi truyền lệnh, rất nhanh, văn kiện mật ghi rõ hành trình của người nào đó cùng với những việc nhỏ nhất ngày thường đều được đưa đến trước mặt y.

Hoàng đế càng đọc khóe miệng càng nhếch lên cao, càng xem con mắt càng cong lại, cuối cùng nhịn không được vỗ bàn cười to, làm cho Tần công công một mực đứng ở bên buồn bực không thôi, cho tới bây giờ mỗi lần Hoàng đế nhận được văn kiện mật đều là khi thì tức mực, khi thì âm u, khi thì lạnh như băng, cho dù là cười, cũng sẽ mang theo huyết tinh, mang theo hàn ý khiến người run rẩy, hôm nay xem như là lần đầu tiên ngoại lệ.

Việc làm Hoàng đế ngửa đầu cười to thật sự cũng không có gì đặc biệt, trong văn kiện mật ghi chép kỹ càng một vị ngốc tử họ Tống sau khi nghe được tin tức ‘kinh thiên động địa’ thì ghen cơn hồi lâu không nuốt xuống được, tới lúc xuất cung thì bị vô số người vây xem, đến cửa nhà lại bị một đám hàng xóm chen chúc đứng trước cửa dọa cho sợ tới mức phải bỏ chạy, cuối cùng đến nhà họ Trịnh điên điên khùng khùng, cũng bị chỉ vào mặt cười to cả buổi....

Hừ, người của trẫm, hắn cũng dám cười?

Vui vẻ dần tan đi, trong lòng Hoàng đế bỗng nhiên cảm thấy không vui, hoàn toàn đã quên lúc mình đọc hết văn kiện mật, cười chỉ có hơn chứ không kém.

Về vị họ Trịnh nào đó, y đã từng muốn chiêu nạp đối phương vào triều đình cho mình sử dụng, đáng tiếc khi tra xét xuất thân của hắn, biết hắn cùng Liễu Như Thịnh có nhiều ít liên quan, nên cũng không vội vã ra tay, chỉ đứng bên tĩnh quan kỳ biến. (tĩnh quan kỳ biến: yên lặng theo dõi kỳ biến.)

Y cần phải làm sao cho địch nhân trong triều ít đi, quần thần cùng thuộc hạ trung tâm với y càng nhiều càng tốt, người không rõ hắc bạch như Trịnh Dung Trinh, trước mắt y không muốn dùng đến.

Hoàng đế suy tư, đặt văn kiện mật xuống bàn, ngả lưng dựa vào ghế, hai mắt nhắm nhắm nhìn về phía xa xa.

Đột nhiên, Diệp Hoa rất muốn gặp người kia, nhưng y cố kiềm chế ý niệm này lại. Bởi vì bất luận y cần trọng đến đâu, thì xung quanh y cũng có vô số ánh mắt nhìn chăm chăm, chỉ cần một sơ hở nhỏ, đều có khả năng bị những người đó bắt lấy, cuối cùng sẽ dẫn y tới chỗ vạn kiếp bất phục. Tất thấy những việc y làm, đều cẩn thận từng ly từng tý, vì nếu có nửa điểm sơ suất, thì xuất hiện trước mặt y có lẽ sẽ là thi thể của người kia.....

Bị ý nghĩa này làm cho tâm phiền ý loạn, Diệp Hoa rút cuộc ngồi không yên, đứng dậy chấp tay đi ra ngoài điện.

Tần công công thấy thế, nhanh chóng đi theo sau.

“Vạn tuế, ngài muốn đi đâu?”

“Tùy tiện dạo chơi.”

Đi đến một chỗ tương đối yên lặng trong hoa viên, sương sớm giăng đầy, trăm hoa nở rộ, trên con đường nhỏ có một thiếu nữ vận tố y đang chăm chú tu sửa hoa cành, không phát giác có người tới gần. Hoàng đế đứng bên nhìn nàng hồi lâu, lệnh cho Tần công công đứng yên tại chỗ, còn mình đi tới gần.

“Cô nương, đây là hoa gì?”

Thiếu nữ cả kinh, ngẩng đầu lên thấy một thiếu niên mi thanh mục tú, cách xa vài bước mỉm cười nhìn nàng, sững sờ trong giây lát, gương mặt tròn trịa tức thì ngưng tụ tầng tầng mây đỏ, luống cuống tay chân, thẹn thùng cúi đầu thấy một mặt mình hoàng chói mắt, vì vậy nàng lại mạnh mẽ ngẩng đầu trừng to đôi mắt đen láy, ngậy ngốc mà nhìn, lập tức dọa trắng mặt, thất kinh quỵ xuống liên tục cầu xin Hoàng thượng tha mạng.

Thiếu niên Hoàng đế ngược lại bị phản ứng ngốc nghếch của nàng chọc cười, tiến lên vài bước, chỉ về phía hoa cảnh nàng vừa chăm sóc hỏi: “Đây là hoa gì?”

Thiếu nữ lạnh run ngẩng đầu liếc nhìn, rồi lại cúi đầu nhỏ giọng nói: “Hồi hoàng thượng, đó là tương ly.”

Hoàng đế thu tay lại, lắc đầu nói: “Tương ly, tên không tốt.”

“Hồi hoàng thượng, vì loại hoa này là tình nhân tặng nhau lúc lưu luyến chia tay, nên mới có tên đó.”

“A, vậy người tên gì?”

“Hồi hoàng thượng, tiểu nữ họ Dương, danh Tử Tích.”

“Ngẩng đầu lên cho trẫm nhìn.”

“...Vâng.” Thiếu nữ run rẩy ngẩng đầu.

Hoàng đế nhìn kỹ, chăm chú suy nghĩ, cử chỉ giống bảy, tám phần; tướng mạo lại có ba, bốn phần; nhất là đôi mắt, ngoài vẻ co rúm sợ hãi, lại ẩn ẩn lộ ra kiên cường, càng nhìn càng thấy giống.

Chính đang phiền não nghĩ xem trong hậu cung ai mới là người thích hợp, thì Dương Tử Tích liền xuất hiện, nếu là nàng, có lẽ y thật có thể biểu hiện ra vài phần quyền uy khó bỏ.

Nghĩ vậy, Hoàng đế sai Tần công công đưa nàng đi, hết thấy sau đó, liền như thế nhân được biết. Vị Tử Tích cô nương không quyền không thế này, chính là phi tử sinh hạ Hoàng trưởng tử.

Khi ôm đứa con đầu tiên của mình, hài tử nhỏ nhỏ nhu nhược như biết phụ hoàng đang ôm hân, mở ra đôi con ngươi đen láy, Hoàng đế thấy thế, vui vẻ càng sâu. “Đứa nhỏ này thật đúng là giống chiêu dung, xem con mắt này, đen bóng, hảo, hảo!”

Rất nhanh đứa nhỏ này đã có tên của mình, Tĩnh Lâm, hoàng trưởng tử, Thiệu Tĩnh Lâm.

Tin Hoàng trưởng tử sinh ra truyền khắp cả nước, mà dân chúng kinh thành sớm đã biết được, nhà nhà mở tiệc ăn mừng vì Hoàng đế, đồng thời, tại một ngõ nhỏ ở kinh thành, trong ngôi nhà cũ nát nào đó, hai vị lão nhân cũng ý thức được một việc, đó chính là, ngay cả hoàng thượng cũng đã có con, mà con trai của chúng ta đã 24 tuổi lại còn chưa có vợ!

Đại sự, đại sự, đại đại sự!

Hai vị lão nhân liền thừa dịp con đang làm việc trong cung, vội vàng lo liệu việc tìm vợ cho con. Nhà bọn họ vừa mới tung tin muốn tìm vợ, cũng có vài người tới tìm hiểu, nhưng vừa nghe nói nhà bọn họ không có điền sản, lập tức bỏ chạy một nửa, còn lại nghe được con của họ làm hộ vệ tám năm cũng chưa được đổi chức vị, lại chạy trốn một nửa, cuối cùng còn lại chính là vì thấy con họ thành thật mà nguyện ý kết thân.

Hai lão chọn vài cô nương có gia thế xem như không tồi, nhờ người tìm hiểu hoặc tự mình đi, rốt cục nhìn trúng một người trong đó, rồi sung sướng đợi con mình trở về, chỉ cần hấn gặt đầu một cái, sẽ lập tức nhờ bà mối làm mai, cầu hôn.

Tổng Bình An vừa về tới nhà đã bị hai lão túm lại nói một thôi một hồi, sau cùng mới hiểu ý tứ của hai người, ngẫm lại tuổi của mình, lại nhìn cha nương ngồi trước mặt đầy chờ mong, hấn thật sự không có nhiều ít do dự đã gặt đầu. Làm hai lão cao hứng vội tới chỗ bà mối tính ngày lành mai mối cầu hôn.

Chuyện này, ngay đêm hôm ấy đã lọt vào tai Hoàng đế, bởi y thăm con xong quay về tẩm cung, đột nhiên muốn biết Tổng Bình An giờ đang làm gì, đương lúc văn kiện mật được dâng lên, y mở ra đọc, sắc mặt tức thì thay đổi, vò nát văn kiện mật, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Tổng Bình An người giỏi lắm, nếu người thật dám cùng nữ nhân khác thành thân, thì cứ chờ trẫm thiên người, đưa vào cung làm thái giám đi!”

Trước mặt Hoàng đế vì cái gì mà tức giận như thế, thống hận như thế, nghiêng rằng nghiêng lợi hận không thể một tay bóp chết tên hỗn đản vong ân phụ nghĩa nào đó. Tuy Hoàng đế cũng có hậu cung tam phi lục tần, mỹ nhân ba nghìn, còn người ta chỉ lấy có một thê tử, lại tuyên bố muốn thiên người ta, là bởi Hoàng đế nào cũng mắc một vài tật xấu, nhất là đều có chung một quan niệm ‘ta thà phụ người chứ quyết không để người phụ ta’, khí phách, ích kỷ, chuyên chế, lãnh huyết, vô tình.

Đương nhiên, các Hoàng đế sẽ không cảm thấy như thế, bởi đó là độc quyền của người ở địa vị cao, bọn họ chỉ cảm thấy đó là đương nhiên, hoàn toàn không thấy có gì không đúng.

Cho nên khi nghe được Hoàng đế trách mắng như vậy, Tần công công đứng bên không nhin được vụng trộm lau mồ hôi, đồng cảm với nam nhân nào đó có lẽ sẽ bị ‘thiên’, nhưng cũng không dám nói đỡ cho hấn một câu.

Đêm hôm đó, Hoàng đế rốt cục kiềm chế không nổi, hạ lệnh vì sự vụ bận rộn cần phải xử lý cả đêm, sai người vây kín bảo vệ cung điện thanh tĩnh, bên trong đèn đuốc sáng trưng, người ngoài nhìn vào đều nghĩ Hoàng đế thực cần mẫn chăm lo quốc sự, thực tế thì Hoàng đế đã sớm đổi y phục, chuẩn ra cung.

Tần công công bị bắt ở lại lấy bất biến ứng vạn biến bất đắc dĩ thở dài, hấn cũng không muốn a!

Hoàng đế được ám vệ âm thầm đi theo bảo vệ, mang theo rất nhiều thuốc bổ, vội vã đến nhà Tổng Bình An.

Đêm hôm đó, Tổng Bình An đang say giấc ngủ ngon, nương hấn bị tiếng đập cửa đánh thức, không mặc áo khoác đã đi ra mở cửa, lập tức giật mình, hạo một cái công tử tuần tú hào hoa phong nhã nha!

Thiếu niên công tử đứng ở ngoài vừa thấy Tổng đại nương, hai mắt sáng ngời, tiến lên lễ phép vái chào: “Ngài chính là nương thân của Tổng Bình An a, thật sự rất giống hấn, liếc một cái là có thể nhận ra!”

“Công tử người là ai?” Đêm hôm khuya khoắt đột nhiên xuất hiện một người như vậy, Tổng đại nương về mặt hồ nghi.

Vị công tử mặt mày thanh tú nghe thế, lông mi nhướng lên, miệng méo lại, lấy tay áo che mặt, thanh âm nghẹn ngào: “Tổng đại nương, ngài nhất định phải làm chủ cho tiểu sinh a, con trai của ngài, hấn...Hấn...Phụ bạc tiểu sinh!”

Tổng đại nương trừng to mắt, mãi lâu sau mới hồi thần lại. Nhìn kỹ công tử trước mắt này, da thịt nõn nà, trường mi tú khí, hai mắt thật to, sống mũi cao cao, môi thắm hoa đào, mỗi một chỗ đều tinh mỹ như tượng, mỗi một chỗ đều đẹp như tranh, lại quan sát vòng eo mảnh khảnh, thân sắc ai oán, bất chợt nhớ tới từng nghe nói đại quan thế gia, phú quý thương nhân có nhiều người ưa thích nam sắc, đã từng nghe nói kinh thành không chỉ có thanh lâu, mà còn có sổ quán, lại nhớ tới đứa con trước đó từng cùng những hộ vệ khác đi thanh lâu....

Tổng đại nương bước đi loạng choạng.

“Lão nhân a!” Tổng đại nương lão đảo chạy vào phòng, lôi ngay Tổng lão gia đang ngủ ngon trong chăn dậy ra ngoài.

“Lão bà tử người diên khùng cái gì.” Một thân áo mỏng bị kéo ra ngoài phòng, gió lạnh thấu xương thổi đến, thổi đi hơn phân nửa cơn buồn ngủ của Tống lão gia, lông tơ khắp người dựng đứng. Lúc này phát giác trong sân có người, tập trung nhìn vào, một thân bạch y, tay áo phiêu phiêu theo gió, như quỷ như yêu.

Da gà nổi lên, hai chân run run, Tống lão gia oa oa kêu to: “Quỷ, quỷ a!”

“Quỷ quái gì, người nhìn cho rõ đi!” Tống đại nương vỗ đập một phát vào lưng bạn già. Tống lão gia nhu nhu hai mắt nhập nhèm buồn ngủ, tập trung nhìn lại, ách, hóa ra mình nhìn người sống thành quỷ a!

Bất quá nửa đêm thành linh có một người sống vận bạch y thẳng tắp đứng trong sân nhà mình, ai lại không giật mình?

Ách, ách? Nửa đêm? Một người sống?

Tống lão gia không hiểu ra sao nhìn về phía Tống đại nương, Tống đại nương vội vàng kéo hắn đến một chỗ nói nhỏ, nhìn người đứng trong sân khi độ phi phạm, khuôn mặt tươi cười, lại tiếp tục nói nhỏ. Nói thầm xong, Tống lão gia hai, ba bước đã đi tới trước mặt thiếu niên công tử, cẩn thận nhìn kỹ lại lần nữa, thiếu niên bạch y như tuyết, mi mục như họa, so với nữ tử còn đẹp hơn vài phần. Tống lão gia như bị sét đánh lão đảo lùi về sau một bước, hai bước....

“Ta không tha cho tên tiểu tử khốn nạn kia!”

Rống xong bỏ đi, tìm tìm khắp mọi chỗ, cuối cùng cầm cây gậy ước chừng hai thước ở xó bếp xông vào phòng.

Tống đại nương quỳnh lên, muốn đuổi theo, nhưng thấy thiếu niên công tử quần áo đơn bạc đứng trong đêm tối gió lạnh, tâm không đành lòng, lại quay lại mời người ta vào nhà ngồi trước, lúc này trong phòng truyền ra tiếng vang, nàng dâu còn tâm trí chào hỏi khách khứa, vạn phần lo lắng chạy vào.

Chỉ thương cho Tống Bình An đang ngáy o o, đâu biết oan uổng thành linh giáng xuống đầu mình, nệm chần ấm áp đột ngột bị kéo, còn chưa kịp phản ứng, đã bị gậy đánh vào mông, một tiếng ‘ba’ vang lên rõ to, buồn ngủ bị quét sạch sẽ, chỉ kịp thấy người đánh mình là cha, kế tiếp cũng chỉ còn nước chạy trốn chết.

“Cha, cha, cha! Làm sao thế, làm sao thế?”

“Làm sao thế?” Tống lão gia thở hồng hộc, hai mắt trũng to như mắt bò, “Cha người táng gia bại sản để người vào nội cung làm việc là vì kiếm tiền sau này nuôi sống cả nhà, người lại không biết tốt xấu, lại đi ăn chơi đánh bạc, còn..còn....”

Tống lão gia càng nói càng tức, vung gậy đánh vào người con.

“Ta đâu có như thế a, cha!” Tống Bình An da dày thịt béo, có thể chịu đựng được, tuy không biết vì lý do gì mà lại bị đánh, nhưng dù thế nào cũng sẽ đau nhức a!

“Còn không có, người ta tìm đến tận nhà đây, còn không có gì nữa! Tên tiểu tử chết tiệt này, để xem hôm nay lão tử có đánh chết người hay không!”

Cha đánh con là thiên kinh địa nghĩa, nhưng con đánh cha chính là bội đức nghịch luân, Tống Bình An rất oan, nhưng không có cách nào, cha đang tức giận mê đầu, trước hết phải làm hắn dừng lại đã.

Đúng lúc này, Tống Bình An thấy nương hắn đứng im ở cửa, hai mắt tức thì lóe lên tia hy vọng.

“Nương!”

Mẫu thân yêu thương hắn nhất chau mày, đối bạn già ho nhẹ một tiếng: “Lão nhân, chúng ta dù sao cũng chỉ có một đứa con trai, xuống tay nhẹ nhẹ một chút.”

“Nương!”

Tống Bình An tuyệt vọng. Tiếng kêu la truyền ra gian ngoài, người nào đó nhướn mày, thích ý cười tươi, vẻ mặt có thể nói là cực kỳ giáo hoạt, nghe được tiếng đánh chửi ở bên trong truyền ra, còn rung đùi đắc ý hưởng thụ.

“Hừ, xem người còn dám thành thân nữa không!”

Vui sướng một hồi, lại thở dài.

“Đáng tiếc, đáng tiếc, giờ này nếu có xuân trà Long Tĩnh, mới thật sự là hoàn mỹ không sót mẻ!”

Haiz, cổ nhân nói, thà đắc tội quân tử chứ đừng đắc tội tiểu nhân, lời này quả thật không sai, bất quá, người nào đó tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

Sau một hồi gà bay chó sủa, Tống Bình An bị cha quát bắt quỳ gối chính giữa nhà, quỳ xuống, phát hiện trong nhà còn có một người khác, ngẩng đầu nhìn, bảy hồn lập tức bay mất ba.

“Hoàng..hoàng...hoàng....”

Có người nhanh hơn cướp lời hân: “Tổng đại ca!”

Một tiếng khóc thảm buồn bã thê thiết, vị thiếu niên tuần tú vọt tới trước mặt người bị cha đánh cho hồng một khối xanh một khối, còn bị bắt quỳ trên mặt đất.

Một câu Tống đại ca, làm Tống Bình An nghẹn họng, thiếu chút nữa hít thở không thông, sau đó bả vai bị người giữ chặt ra sức lay lay, đầu lại ơ ơ loạn loạn.

Thiếu niên tiếp tục buồn bã khóc lóc kể lể, hai tay vẫn ngấm ngấm dùng sức, mười ngón cơ hồ cắm vào thịt, đau đến mức làm Tống Bình An chảy cả nước mắt.

“Tổng đại ca, đúng là tiểu sinh, Hoàng Tiểu Thiên, người còn nhận ra ta, vậy người hân còn nhớ tỷ tỷ Hoàng Vũ Nhi của ta a!”

Ách, ai, Tống Bình An dùng cái đầu đã loạn thành một đoàn của mình cố gắng nhớ lại.

“Năm đó người cùng tỷ tỷ của ta quen biết vào một ngày trời trong nắng đẹp trước _____ hàng đậu hủ, nàng không đủ tiền mua đậu hủ, người cho nàng mượn tiền. Về sau nàng yêu người thâm sâu, người đổi nàng cũng có hảo cảm, hai người các người tình đầu ý hợp, khăng khăng ta ta, trước hoa dưới trăng, cuối cùng, tư định chung thân!”

“Tỷ tỷ của ta luôn tin người sẽ dẫn đại kiện tám người khiêng đến lấy nàng làm vợ, kết quả người một đi không trở lại. Tỷ tỷ đáng thương rờn rã chờ đợi, thậm chí không để tâm đến người nhà ta phản đối, sinh con cho người. Tiếc thay tỷ tỷ hồng nhan bạc mệnh, khó sinh mà chết, trước khi lâm chung nhờ cậy ta nhất định phải tìm được cha của đứa trẻ, chính là người!”

“Tổng đại ca, tên phụ bạc người, ta tìm được người, cũng xem như trời không phụ lòng người a, ta rốt cục cũng hoàn thành tâm nguyện của tỷ tỷ!”

Tuần mỹ công tử nhu nhược đáng thương kể lể một hồi, Tống Bình An ngây người, Tống lão gia sững sờ, Tống đại nương choáng váng.

Tuần mỹ công tử Hoàng Tiểu Thân rất là thỏa mãn, nhưng mặt y lại vô cùng đau thương, thấy người trước mặt còn đang ngẩn người, hai tay dùng sức một cái, trước khi hân kêu ra tiếng, đã kịp cúi đầu giả bộ khóc rống, kề sát vào tai Tống Bình An nói: “Người dám vạch trần trảm tử xem, hừ hừ!”

Hừ cái gì, Hoàng đế không nói rõ, nhưng lãnh ý hàm chứa trong lời nói khiến Tống Bình An không khỏi rùng mình.

Kế tiếp, tình huống đã hoàn toàn đảo ngược, vốn tưởng người đưa con phụ bạc là vị công tử này, nhưng sau khi nghe y nói một thôi một hồi, mới biết con mình cư nhiên làm chuyện còn táng tận lương tâm hơn nữa!

Tống lão gia hiểu rõ đầu đuôi, gậy vừa buông xuống lại cao cao vung lên.

Tống đại nương vội vàng ngăn lại: “Lão nhân!”

Hoàng Tiểu Thiên nhanh chóng chắn trước mặt hân: “Tổng đại thúc, ngàn vạn lần không nên! Bằng không, hài tử không có nương, sau này lại không có cha a!”

Tống Bình An quỳ gối phía sau bọn họ, ngẩng đầu hai mắt rưng rưng nhìn cha mình, trong lòng thầm khóc rống: [Cha, ta thật sự oan uổng mà!]

Từ nhỏ Tống Bình An đã ngoan ngoãn hiểu chuyện, không phải cha nường hấn không tin con mình, mà do vị công tử Hoàng Tiểu Thiên này không chỉ có khuôn mặt rất dễ gạt người, bản lĩnh giả trang diễn trò, đối trắng thay đen cũng rất cao cường, nên không có bất cứ người nào có thể sinh ra hoài nghi.

Sau một hồi lâu, dưới sự khuyên bảo của Tống đại nường, vẻ mặt ‘đau khổ’ cầu xin của Hoàng Tiểu Thiên, ‘tên phụ bạc’ Tống Bình An cuối cùng bị phạt quỳ cả đêm, cha hấn ngồi trên ghế, tức giận chưa nguôi trừng hấn. Tống đại nường liếc mắt nhìn con trai, lại liếc mắt nhìn bạn già, lại len lén nhìn Hoàng Tiểu Thiên ngồi ngay gần đó.

Tống lão gia một mực không lên tiếng, Tống đại nường một mực nhẩn nhịn, rốt cục không nhịn nổi nữa! Nàng dùng chân đá đá bạn già, không có phản ứng, lại đá đá một cái....

Đến phiên Tống lão gia không nhịn được, tay hấn che miệng khụ to một tiếng, chần chờ quay mặt sang, đối Hoàng Tiểu Thiên nói: “...Hoàng...”

“Đúng rồi, Tống đại thúc, lần này ta tới còn mang theo quà gặp mặt.”

Không đợi Tống lão gia đáp lại, Hoàng Tiểu Thiên đã đứng dậy lấy hộp quà ở bên chân nhất nhất đặt lên mặt bàn.

“Tống đại thúc, Tống đại nường, đây là nhân sâm nhà ta bán, tiểu sinh cũng không biết có được không, nên liền cầm theo vài củ tới.”

“Nhân..nhân sâm?” Tống lão gia trợn tròn mắt, một tiểu dân như ông tất nhiên chỉ có thể nghe danh mà chưa từng nhìn thấy, “Khái, người đến thì tốt rồi, còn mang quà tặng gì nữa, mắt công mang nặng như vậy.” Tống lão gia vội vàng đứng dậy đẩy dịch về, “Người mang về đi, nhà chúng ta không thể nhận mấy cái này.”

“Không sao, không sao, không đáng giá bao nhiêu tiền, các người cứ dùng bồi bổ thân thể a, thực ăn không hết thì mang đi bán, có quà nào lại đem về đâu, ngài nói đúng không?”

Công tử Hoàng Tiểu Thiên nho nhã lễ độ, khuôn mặt tươi cười như hoa, âm áp chan hòa, thật như gió xuân thổi ấm lòng người.

Tống lão gia, Tống đại nường nhìn không rời mắt, trong nội tâm đồng thời thâm nghĩ, thật là một hảo hài tử a! Lại nhìn nhìn đứa con ngốc nghếch của mình, haiz!

Tống đại nường hồi thần lại, lại đá đá bạn già một cái, Tống lão gia lại khụ một tiếng: “Cái kia, Hoàng công tử....Người nói đứa bé kia?”

Hoàng Tiểu Thiên có chút giật mình, tức khắc thở dài nói: “Tống đại thúc, đứa bé kia do phụ mẫu ta chăm sóc.”

“A a.” Tống đại nường lại đáp. “Khụ, vậy, người nói đứa bé kia là...của tiểu tử Tống Bình An...”

“Con trai.” Hoàng Tiểu Thiên cười thực hiền lành, Tống Bình An lại dựng hết lông tơ.

Tống đại nường ngồi không yên, đứng lên nói: “Có thể hay không ôm nó đến cho chúng ta nhìn nhìn một cái?”

Hoàng Tiểu Thiên lại nặng nề thở dài: “Thật không dám dấu diếm, bởi vì đứa trẻ sinh non, thân thể suy yếu, hơi chút gió thổi đã sinh bệnh, tiểu sinh thật sự không dám đưa nó ra ngoài.”

Tống đại nường lại nói: “Chúng ta tới nhìn nó!”

“Chỉ là nhà tiểu sinh cách đây khá xa, sợ hai lão không chịu được đường xá xóc nảy nha.”

“...” Tống đại nường vẻ mặt khó xử.

Hoàng Tiểu Thiên lại chấp tay hành lễ: “Tống đại nường không cần lo lắng, nhà của ta vốn buôn bán dược liệu, phụ thân lại hiểu biết y thuật, sẽ nhanh chóng chữa khỏi cho nó. Đến lúc đó, chờ thân thể nó tốt hơn, tiểu sinh chắc chắn sẽ đưa nó tới gặp hai vị lão nhân gia.”

“A a, vậy thì tốt rồi, tốt rồi.” Tống đại nường thất hồn lạc phách ngồi xuống.

Tổng lão gia nghĩ nghĩ, nói: “Hoàng công tử, đứa nhỏ này dù sao cũng là con của Bình An, sau khi thân thể nó tốt hơn, có thể đưa đến cho Tổng gia chúng ta nuôi nấng hay không?”

Hoàng Tiểu Thiên vừa nghe, lập tức mặt mày buồn khổ đầy vẻ có lỗi: “Tổng đại thúc, việc này chỉ sợ không được. Tỷ tỷ hồng nhan bạc mệnh sớm qua đời, phụ mẫu ta từ trước đến nay luôn thương yêu nàng hết mực, giờ đã là người tóc bạc tiền người tóc xanh, nếu lúc này lại ôm đi hài tử, chỉ sợ sẽ không chịu nổi....”

Vì vậy Tổng gia hai lão trầm mặc không nói, Tổng Bình An thấy bọn họ như thế, há miệng muốn nói, nhưng dưới cái liếc mắt sắc bén như đao của Hoàng đế cũng đành cam chịu ngậm miệng.

Hoàng Tiểu Thiên tiến lên hai bước, đối hai lão nhất nhất thở dài, thành khẩn nói: “Tổng đại thúc, Tổng đại nương, các người không cần phải lo lắng, sau này ta chắc chắn sẽ thường xuyên đưa đứa nhỏ tới cho các người gặp mặt, nó là con của Tổng đại ca, đương nhiên sẽ mang họ Tổng, cũng sẽ gọi hai lão gia gia, nãi nãi.”

Hoàng Tiểu Thiên thật sự thành khẩn, đứa con thật sự là hỗn trưởng, Tổng gia hai lão cũng chỉ còn cách hy vọng đứa cháu chưa từng thấy mặt kia có thể sớm ngày khỏe mạnh, ôm qua đây cho bọn họ nhìn mặt.

Hoàng Tiểu Thiên đột nhiên xuất hiện kể lể tỷ tỷ mình si tình như thế nào, Tổng Bình An bạc tình bạc nghĩa ra sao, có bao nhiêu khó khăn, đau khổ khi sinh hạ hài tử. Tổng lão gia cuộc đời này hận nhất là việc phụ tình phụ nghĩa như vậy, Tổng đại nương âm thầm rơi lệ, quyết định, tiểu tử hỗn trưởng nhà mình đời này không được phép tái giá, vì nữ tử đáng thương kia mà thủ tiết, sau đó cố gắng kiếm tiền nuôi dưỡng cháu!

Hoàng Tiểu Thiên rất là thỏa mãn, vô cùng hài lòng, vung vung tay, vỗ vỗ mông, tiêu sái rời đi.

Chỉ có Tổng Bình An đáng thương từ nay về sau lưng gánh tội danh phụ bạc, lại bị quất bắt quỳ gối cả buổi tối, ngày thứ hai vào cung làm việc, còn bị Hoàng đế bắt vào cung ‘mọi cách lăng nhục’.

Sau, Tổng Bình An vạn phần ủy khuất đáng thương nằm bẹp ở trên giường đỏ mắt khàn khàn nói: “Hoàng thượng, cha nương tiểu nhân cả ngày nhắc tới cháu cháu, tiểu nhân lấy đâu ra cháu cho bọn hắn xem a.”

Hoàng đế nằm dè trên người Bình An cắn cắn gặm gặm, nghe vậy, không thèm nghĩ ngợi nói: “Trẫm đã sớm tính kỹ, con trẫm sau này sẽ là con người, qua một thời gian ngắn, trẫm sẽ ôm nó qua cho hai lão nhìn một cái.”

Con của Hoàng đế? Hoàng trưởng tử - Tĩnh Lâm? Tổng Bình An vừa nghe, hai mắt tròn to, bất tỉnh.

Kể lần này, có thể nói là một mũi tên bắn ba con chim, mượn tay Tổng lão gia đánh cho Tổng Bình An một trận, không cho phép hắn tái giá, cũng làm cho Tổng gia hai lão từ nay về sau không còn ý niệm muốn tìm vợ cho con trong đầu, Hoàng đế giành được đại thắng, lại nhân cơ hội lấy lý do trừng phạt lần qua lần lại Tổng Bình An cả ngày, tâm tình tất nhiên vô cùng sướng khoái, thấy cái gì cũng thuận mắt.

Trên triều đường y như tắm gió xuân, bất luận các đại thần dâng tấu sớ nêu ý kiến gì đều là vẻ mặt tươi cười hòa ái, làm chư vị đại thần trước giờ luôn phải nơm nớp lo sợ làm việc dưới ánh mắt lạnh như băng của y cảm động đến mức thiếu chút nữa đã lệ nóng doanh tròng. (lệ nóng doanh tròng: ý chỉ chảy nước mắt vì vui mừng quá đỗi.)

Trở lại Càn Thanh cung, y dừng lại bên ngoài điện một lát, sau đó đi thẳng vào nội điện, Tàn công công theo sau thấy thế, ngừng bước xoay người, đi ra ngoài điện đóng cửa lại, phân phó thái giám thị vệ hầu trực bên ngoài: “Hoàng thượng muốn tĩnh tâm xử lý chính vụ, sai các người lui ra ngoài ba trượng trông coi, bất luận là ai cũng không được phép đi vào, nghe rõ chưa?”

Nghe rõ thì tránh xa xa một chút a, đảm bảo không nghe được bất cứ tiếng gì từ bên trong truyền ra.

Mà vị hoàng thượng muốn tĩnh tâm xử lý chính vụ, đi thẳng vào trong, vén lên tầng tầng sa幔, thấy người nào đó đang nằm trên giường o o ngủ say, cười thực vui vẻ.

Bữa tiệc lớn đợi chờ đã lâu, quả nhiên là mỹ vị vô cùng, tối hôm qua không ngờ lại lần qua lần lại quá mức, khiến hắn đến giờ cũng chưa tỉnh lại, bất quá nếu đã muốn ‘trừng phạt’, đương nhiên sẽ không để cho hắn được thoải mái hưởng thụ quá lâu. Chắc chắn, hắn ngủ thật ngon a, nào có một chút bộ dáng chịu phạt gì đâu?

Hoàng đế không hài lòng, có người sắp thăm.

Hoàng đế hóa thành lang nhào tới, đè lên người nào đó cần cần găm găm, cố gắng lưu lại càng nhiều dấu vết trên người hắn.

Bị đè bị cần như vậy, cho dù là heo cũng bị đánh thức, Tống Bình An mơ mơ màng màng mở to mắt, mới lơ mơ trông thấy cái bóng màu vàng đè trên người mình, đã bị vật cứng đột ngột xâm nhập làm bưng tỉnh.

“Ax_____”

“Cuối cùng cũng tỉnh à?”

Y phục hoàn toàn chỉnh tề, Hoàng đế cảm thấy hạ thân hưng phấn liên tục tiếp kéo khổ xuống móc ra vật cứng, tách chân người nào đó ra tiến thẳng vào, cũng không cần biết người ta tỉnh hay ngủ. Hai mắt Hoàng đế nhìn chăm chăm vào mặt Tống Bình An, hắn vừa tỉnh liền lập tức phát hiện, nhếch môi, tà ác cười cười với người vừa tỉnh giấc.

Tống Bình An căn bản còn chưa biết rõ tình huống, đã bị dị vật xâm nhập trong thân thể làm cho mê loạn. Huyệt khẩu mới đêm qua phải chịu đủ chà đạp nên cực kỳ thấp nhuần mềm mại, không thể kháng cự ngoại vật xâm lấn, ngược lại khi vị khách quen tiến vào còn không ngừng bao vây quấn lấy, làm cho vị khách duy nhất này hưởng thụ vô hạn căng chặt, nóng bỏng.

Thân thể không ngừng bị lay động trên nệm chăn mềm mại, giống như chiếc thuyền dập dềnh trong cơn sóng dữ, Tống Bình An vô lực không tự chủ được mà túm lấy quần áo của người phía trên, hai chân cũng càng kẹp chặt.

Vốn tưởng rằng lần này có thể đợi đến tận khi bộc phát, không ngờ tại lúc quan trọng nhất Hoàng đế lại đột nhiên dừng lại, bắt lấy hai tay Bình An đỡ hắn dậy ngồi trên đùi mình, làm phía dưới hắn ngậm vào càng sâu, cũng làm cho Bình An không chịu nổi rên lên một tiếng rõ to.

Diệp Hoa cần cần tai Bình An, trầm khàn nói nhỏ: “Bình An, giờ tỵ sáu khắc rồi (tầm 11h30), sớm đã qua giờ ăn trưa, người ngay cả đồ ăn sáng cũng không ăn, chắc là đói bụng lắm à?”

Tống Bình An từ trước đến nay ở trên giường đều bị Hoàng đế lấn qua lấn lại tới mức đầu óc mơ mơ hồ hồ rất khó tự hỏi, chỉ có thể gian nan tuân theo bản năng, thành thật gật gật đầu, giọng nói khàn khàn: “Đói bụng.” Phải biết rằng, mỗi ngày ba bữa cơm hắn luôn ăn ba bát đầy, tối hôm qua đã không ăn gì, sớm đói bụng cực kỳ, nếu không phải thật sự mệt mỏi, hẳn chắc chắn sẽ không ngủ được.

Hai mắt mông mông lung lung, Tống Bình An không phát hiện thần sắc Hoàng đế khi nói những lời này có bao nhiêu giảo hoạt, càng không trông thấy tinh quang chợt lóe trong mắt y khi nghe hắn trả lời, nếu hắn trông thấy, nhất định sẽ hối hận tại sao phải thành thật như vậy, cũng nhất định sẽ tìm mọi cách chạy trốn, bởi vì mỗi lần Hoàng đế lộ ra thần sắc đó, hắn khẳng định sẽ càng thêm xui xẻo.

Bất quá, mỗi lần Tống Bình An gặp phải chuyện như thế phản ứng đầu tiên luôn là muốn chạy trốn, đã bao lần mà vẫn chưa khôn ra, người hắn phải đối mặt là đương kim thiên tử a, cho dù hắn có thể trốn, hắn thật dám trốn sao?

Hiện tại Tống Bình An bởi vì ngốc nghếch mà lại lần nữa trúng kế, chờ đợi hắn chính là câu nói dâm tà khiến người mặt đỏ tới mang tai, xấu hổ không thôi: “Bình An, người đã đói bụng, vậy dùng dương tinh của trẫm uy người no bụng a.”

Đầu óc trì độn chậm nửa nhịp mới phản ứng kịp, nhưng đợi khi hắn kịp phản ứng thì, đã quá muộn, Hoàng đế sớm đã kéo hắn ôm vào lòng, tiếp tục công cuộc ‘công thành chiếm đất’ bắt đầu từ đêm qua.

Tối hôm qua đã bị rút đầy bụng, giờ lại bị rút vào không ít, phía dưới bị Hoàng đế nhồi chặt không chảy ra được, bụng căng lên, quả nhiên có cảm giác ăn no. Tống Bình An thật rất muốn khóc, không nói đến thân thể vừa mệt vừa đói, toàn thân còn dinh dính khó chịu, vậy mà Hoàng đế vẫn nhất quyết không chịu buông tha cho hắn, mặc hắn cầu xin như thế nào cũng không có kết quả.

Hoàng đế nói, nếu để cho người được thoải mái thì gọi gì là trừng phạt, phải cho người khóc, phải cho người biết sợ hãi, phải để cho người sau này cũng không dám có ý định ngu ngốc muốn cưới vợ sinh con gì nữa!

Nghe xong, Tống Bình An cảm thấy như trời thủng sáu mà tuyết lại rơi, thực không còn lời nào để nói. Người đáng thương nhất, ủy khuất nhất, thống khổ nhất chính là hắn a, không những bị cha hung hăng đánh cho một trận, bị phạt quỳ cả một buổi tối, lại còn bị gán cho cái danh phụ bạc! Trời biết Hoàng Vũ Nhi kia bộ dạng như thế nào a!

Được rồi, cứ cho là như vậy đi, nhưng dấu hắn có thực phụ bạc vị nữ tử ‘Hoàng Vũ Nhi’ nào đó từ trên trời rơi xuống, thì giờ hắn bị đặt dưới thân nam nhân, bị lấn qua lấn lại không chút thương tiếc như thế này lại là chuyện gì xảy ra?

Trừng phạt lần này làm Tống Bình An lại lần nữa khóc không ra nước mắt. Toàn thân đau nhức, tứ chi vô lực nửa ngày không bò dậy nổi, Hoàng đế lại một lần nữa đem hắn ăn sạch sẽ, thỏa mãn ngủ ngon a!

Hoàng đế bắt buộc Tống Bình An mỗi ngày phải bảo dưỡng rốt cục hôm nay hiện ra kỳ hiệu, hoan ái qua đi, Hoàng đế ôm hắn lúc đó đương nhiên đã không còn hơi sức đi tắm rửa, thì cẩn thận kiểm tra một lần, phát hiện lần này ‘hành hạ’ hắn lâu như vậy cũng chỉ sưng lên chút ít, không hề nghiêm trọng như lần trước, hơn nữa sau khi bôi thuốc vào, rất nhanh đã khôi phục như lúc đầu.

Y thuật của Thái y viện quả thật không sai, phương thuốc cũng thực hiệu quả, Hoàng đế lại càng thấy thỏa mãn, hôm sau vào triều, tùy tiện tìm cái cơ khen ngợi Thái y viện, sau đó còn nhiều nhiều ít ít tưởng thưởng Thái y viện từ trên xuống dưới, cũng làm cho Thái y viện từ ngự y cấp cao nhất đến lại mục thấp nhất từ nay về sau đối Hoàng đế càng thêm kính trọng, chăm sóc chữa trị cho hoàng thất nhất tộc cũng càng thêm nhiều phần cẩn thận. (lại mục: chức quan không có phẩm cấp thời phong kiến, theo ý ta hiểu thì có lẽ là thái giám quản lý được liệu linh tinh gì đó.)

Cử chỉ vô tâm lại bất ngờ thu được hiệu quả như vậy, đích xác vượt ra ngoài dự kiến của Hoàng đế.

10. Chương 10

Đưa nhi tử của Hoàng đế đi làm con của người khác, đây là chuyện xưa nay chưa từng có, cũng càng là chuyện không thể tưởng tượng nổi, mà Diệp Hoa lại nói ra một cách thực dễ dàng, trong khi trên thực tế việc này lại vô cùng rắc rối và khó khăn. Khi nghĩ đến chuyện này, vốn không nghĩ tới kế tiếp nên giải quyết như thế nào. Trước tiên là bá quan văn võ sẽ nghĩ ra sao, sau đó là hai vị nữ nhân ẩn cư sau màn cũng chắc chắn sẽ không đồng ý, hơn nữa hậu quả không chỉ là việc không thành, mà còn có thể gây nguy hiểm cho Tống Bình An, đến lúc ấy cả nhà họ Tống chỉ e sẽ không thoát khỏi một kiếp.

Thế nhưng Hoàng đế lại không nghĩ như thế, đó là kết quả nhiều khả năng sẽ xảy ra sau khi cho bọn họ biết, vậy không phải chỉ cần không cho bọn họ biết là được rồi sao?

So với những rắc rối có thể dự đoán nếu công khai, thì giấu diếm ngược lại có vẻ đơn giản hơn nhiều, huống chi, dân chúng tầm thường như Tống gia, nếu thật sự biết rõ, có bị hù chết hay không cũng không nói trước được a.

Cho nên Hoàng đế quyết định giấu diếm, chỉ có điều nếu muốn một mực giấu kín, đương nhiên là càng ít người biết càng tốt, nhưng muốn đưa hoàng tử ra cung, chỉ sợ cũng không phải chuyện dễ dàng. Dù y có là Hoàng đế, dù mọi việc trong hoàng cung đều do y định đoạt, nhưng nếu không có một lý do hợp lý mà lại đưa Hoàng trưởng tử còn nhỏ tuổi ra cung, nhất định sẽ có một đồng người đứng chắn trước mặt y nói nào là không thích hợp, nào là phạm vào tổ chế, nào là ngoài cung hung hiểm....

Cho dù Hoàng đế có thể đè bẹp các loại lực cản đưa hoàng trưởng tử ra cung, nhưng đến lúc đó sau lưng sẽ không chỉ là một, hai thị vệ, mà là một đội nhân mã xếp thành hàng dài. Dẫn theo đội ngũ khoa trương như vậy đi tới Tống gia, có khác gì công khai hoàng tử mang họ người khác, nhận người khác làm cha, nhận người khác làm tổ phụ tổ mẫu?

Bởi thế, chỉ có thể tìm sách lược vẹn toàn, lén lút đưa hoàng tử ra cung là hay nhất.

Hoàng đế vì chuyện này mà phiền não không thôi, thời gian rảnh rỗi khi không cần xử lý triều chính đều giành để nghĩ về nó, nhưng vì sao chuyện này lại làm y phiền lòng như thế, Diệp Hoa căn bản không hề nghĩ tới, y chỉ hiểu rõ một việc, cho dù đêm hôm đó y có thể lừa được cha nường Tống Bình An tin tưởng mình không chút nghi ngờ, nhưng một thời gian sau, nếu y không xuất đầu lộ diện, lại càng không ôm một đứa ‘cháu’ đến cho họ xem, thì dù Tống Bình An không đổi ‘khẩu cung’, hai vị lão nhân cũng sẽ sinh ra nghi kị, rồi lại nảy ý định tìm vợ cho hần lần nữa.

Dẫu sao, tư tưởng nổi dỗi tông đường đối với các vị lão nhân mà nói, đã là thâm căn cố đế, khó có thể dao động.

Nhưng nếu đưa hoàng tử ra cung khó khăn như thế, vì cái gì Hoàng đế Diệp Hoa lại không tùy tiện tìm một hài tử khác đưa tới, mà nhất quyết muốn ôm con mình đến? Chuyện này kỳ thật, chính Hoàng đế cũng không giải thích được, chỉ là cảm thấy, nếu Bình An muốn có hài tử, thì đứa bé đó nhất định phải mang dòng máu của y mới được!

Hoàng đế đã kiên quyết như vậy, chúng thuộc hạ sao còn dám nêu ý kiến khác. Rất may là vào lúc y đang vì việc này mà hao tổn tinh thần, thì hậu cung phát sinh một sự kiện, xem như chó ngáp phải ruồi, giúp y tìm được cơ hội.

Hoàng trưởng tử sinh không đủ tháng bị nhiễm phong hàn.

Trẻ còn nhỏ, nếu không chú ý sẽ rất dễ mắc bệnh. Chuyện này mới đầu không có gì đáng phải để ý, nhưng khi Diệp Hoa đến Vĩnh Hòa cung – nơi ở của Chiêu dung Dương Tử Tích hỏi rõ nguyên do thì, giận tím mặt, vốn định lập tức đi tìm Thái hậu chất vấn, nhưng đi vài bước, lại nhớ tới việc này không có bằng chứng, sợ nói không tốt Thái hậu còn có thể lật ngược lại chỉ trích Chiêu dung chăm sóc không cẩn thận mới khiến hoàng trưởng tử sinh bệnh, vu hãm lại nàng.

Nguyên lai khi Diệp Hoa đến Vĩnh Hòa cung hỏi nguyên nhân, thì Dương chiêu dung sững mắt nói với y, hôm nay sáng sớm Thái hậu cùng vài vị phi tử có tới, Dương chiêu dung còn đang ở cử không tiện xuống giường đi lại, liền để cho Thái hậu ôm Hoàng trưởng tử đi, cũng không biết đã đi nơi nào, sau khi Tĩnh Lâm được đưa về, quần áo trên người không ít, nhưng thân thể rất lạnh, không quá nửa canh giờ thì bắt đầu nỉ non khóc không ngừng, cả người nóng lên, sắc mặt ửng hồng, Thái y đến chẩn bệnh mới biết là bị phong hàn.

Trẻ mới sinh không thể chịu được phong hàn như người lớn, nếu không chú ý, một mạng nho nhỏ sẽ rất dễ mất đi.

Lời Dương chiêu dung làm lòng y phát lạnh, Diệp Hoa vẫn cho là mẫu thân ít nhất còn niệm tại tình mẫu tử sẽ đối tốt với con của y, nhưng hôm nay xem ra, quả thật là y đã quá si tâm vọng tưởng.

Nhìn Dương chiêu dung vì hậu sản mà suy yếu, Diệp Hoa trái lo phải nghĩ, cuối cùng quyết định đưa Hoàng trưởng tử Tĩnh Lâm theo bên mình để tiện bề chăm sóc, không ngờ y ôm hài tử về Càn Thanh cung chưa tới một canh giờ, Hoàng Thái Hậu biết tin đã đích thân chạy tới.

“Hoàng thượng, cho dù Tĩnh Lâm là hoàng trưởng tử, là trưởng tử trưởng tôn, càng có khả năng là thái tử tương lai, nhưng từ trước đến nay làm gì có Hoàng đế nào lại tự mình dưỡng dục hài tử. Hoàng đế xử lý quốc sự đã đủ phiền lòng vất vả, hay là cứ đưa Tĩnh Lâm về cho chiêu dung nuôi dưỡng, đến ba tuổi lại chỉ định một vị học sĩ nào đó đủ đức đủ tài làm thái phó, dạy bảo nó đạo lý làm người.”

Diệp Hoa nhìn Hoàng Thái Hậu hạ mi, đoan trang ung dung tĩnh tọa trên ghế, hồi lâu không nói, rồi sau đó mới mở miệng: “Mẫu hậu, có phải là hậu cung không do người quản, người sẽ càng không vừa mắt đứa nhỏ này?”

“Hoàng thượng!”

Hoàng Thái Hậu mạnh ngẩng đầu, trán châu cái hai bên đồng đưa vang lên tiếng cách cách, hai mắt nghiêm nghị nhìn chăm chăm vào con mình: “Không lẽ người cho rằng Tĩnh Lâm nhiễm phong hàn là do ai gia ra tay?”

Diệp Hoa im lặng, xem như ngầm thừa nhận.

Hoàng Thái Hậu tức giận đến mức thân thể khẽ run: “Hoàng thượng, người là thân sinh cốt nhục của ai gia, Tĩnh Lâm là thân tôn tử của ai gia, ai gia sao có thể ác độc như vậy!”

Diệp Hoa nhướn mi, ánh mắt lạnh lùng: “Trong hậu cung này, chỉ có người tâm ngoan thủ lạt mới có thể sống sót.” (tâm ngoan thủ lạt: lòng dạ độc ác, thủ đoạn nham hiểm.)

Hoàng Thái Hậu hít sâu từng hơi một, cố gắng bình ổn lửa giận trong lòng, nàng trừng mắt hạnh nhìn Hoàng đế, hai tay đặt trên đầu gối nắm chặt lấy váy, chốc lát sau, nàng mới khôi phục lại tỉnh táo, đồng dạng cười lạnh.

“Hoàng thượng, người nói vậy, là đang trách ai gia sao? Nhưng trước khi người khẳng định điều đó, có từng cẩn thận suy nghĩ hay không? Đúng là ai gia ôm Tĩnh Lâm ra ngoài dạo chơi một vòng, nhưng chính bởi hài tử ở trong tay ai gia, ai gia còn có thể ngu ngốc làm ra chuyện như vậy, để người ta đem hết thảy tội lỗi đổ lên đầu mình? Người cho rằng, ai gia là người ngu xuẩn vậy ư?”

Hoàng Thái Hậu liếc mắt, thâm thúy cười.

“Hoàng thượng, hoàng cung cũng là thùng nhuộm, ở bên trong lâu ngày, cho dù là thuần khiết không tỳ vết cũng sẽ bị nhuộm đen. Ai gia chưa bao giờ hòa nhã với Dương chiêu dung, khó chắc nàng không có chút âm ỉ!”

Lời Hoàng Thái Hậu không phải không có lý, Hoàng đế nghe xong, chỉ trầm mặc.

Hoàng Thái Hậu đứng lên, phủ bình nếp nhăn trên váy, nói: “Hoàng thượng, nếu người lo cho Tĩnh Lâm, muốn tự mình chăm sóc ai gia cũng không cần, nhưng mong người đừng nên chuyện gì cũng đổ lên đầu ai gia.”

Thái hậu đi rồi, chỉ còn một mình Hoàng đế ngồi trầm tư, đến tận khi trong nội điện truyền ra tiếng trẻ con khóc nỉ non, y mới hồi thần, vội vã đi vào xem xét.

Có lẽ là phụ tử liên tâm, khi y ôm Tĩnh Lâm vào lòng, nó tức khắc sẽ nín khóc, hai chân nhỏ bé đá đá vài cái, như muốn cười cười với phụ hoàng.

Hoàng đế nhìn nó, đôi đứa trẻ mang trong người dòng máu của mình, tự đáy lòng cảm thấy ấm áp kỳ lạ.

Đêm hôm đó, Diệp Hoa bí mật cho gọi một ít cung nữ cùng thái giám trong Vĩnh Hòa cung, nhất nhất tra xét rõ ràng mọi chuyện, tuy rằng giấu diếm rất kỹ, nhưng cuối cùng cũng tra ra.

Sau khi Hoàng Thái Hậu ôm hoàng trưởng tử về, Dương chiêu dung nói muốn cho hoàng tử bú sữa nên sai những người khác ra ngoài phòng một lát, không lâu sau, hoàng trưởng tử bắt đầu nỉ non khóc không ngừng.

Lúc Dương chiêu dung sinh hạ Hoàng trưởng tử, luôn luôn có phi tử đến thăm nịnh nọt tặng quà, Hoàng Thái Hậu biết được, lấy lý do tránh quấy rầy chiêu dung cùng hoàng trưởng tử tĩnh dưỡng, ngăn không cho những người không có phận sự đến Vĩnh Hòa cung, Vĩnh Hòa cung lập tức quanh quệ không ít.

Đương trước kia Dương chiêu dung được sủng ái, có lần đến thỉnh an Thái hậu, khi ấy các phi tử khác đều đã có mặt, các nàng đều có chỗ ngồi, nhưng Hoàng Thái Hậu lại mặc chiêu dung đứng đó, sau khi trở về, nàng tức giận rất lâu.

Còn có, Thái hậu thỉnh thoảng sẽ gọi hoàng hậu cùng một ít phi tử đến Từ Ninh cung phẩm trà nói chuyện phiếm, nhưng lại chưa bao giờ cho gọi chiêu dung... Còn có.... Còn có....

Nghe xong hết thảy, Hoàng đế cuối cùng vẽ mặt bình tĩnh nhắm lại hai mắt.

Thái hậu nói đúng, hoàng cung là một thùng nhuộm, bên trong chỉ có một màu duy nhất _____ màu đen.

Hoàng đế đưa Hoàng trưởng tử Tĩnh Lâm vào ở tại Càn Thanh cung tự mình chăm sóc, tất nhiên đã bị không ít đại thần chỉ trích, thế nhưng y vẫn một mực quyết ý. Mấy ngày sau, lại truyền ra tin Hoàng trưởng tử lấy nhiễm phong hàn đã nhiều ngày mà vẫn chưa thấy chuyển biến tốt đẹp, thái y cũng bó tay không có biện pháp, Hoàng đế lo lắng sốt ruột, trong cung cũng vì thế mà nhốn nháo; về sau có người đề xuất Hoàng trưởng tử có lẽ là bị kinh hải, nên mời đạo sĩ tinh thông thuật đạo đến áp kinh.

Vì vậy Hoàng đế liền phái người mời đạo sĩ pháp thuật cao siêu tiến cung áp kinh cho Hoàng trưởng tử, mà sau một phen bôn ba vất vả, đạo sĩ đưa ra lời khuyên, nói Hoàng trưởng tử cần ra ngoài cung tĩnh dưỡng mới có thể bình an lớn lên. Vì hoàng trưởng tử có thể sớm ngày kang phục, Hoàng đế quyết định đưa hoàng trưởng tử đến Biệt uyển ở một thời gian, xem tình hình như thế nào rồi mới quyết định có đưa về cung hay không.

Quyết định trên của Hoàng đế không bị bất cứ một đại thần nào phản đối, dù sao làm như vậy, một là có lợi cho việc kang phục của hoàng trưởng tử, hai là có thể làm cho Hoàng đế không giữ hoàng trưởng tử bên cạnh chăm nom. Việc nhất cử lưỡng tiện như vậy, đương nhiên không có người dị nghị.

Rốt cục, lần phong ba bão táp này lấy kết quả hoàng trưởng tử dùng danh nghĩa tĩnh dưỡng rời cung, còn chiêu dung từ nay về sau bị bội phần lạnh nhạt mà chấm dứt.

Hoàng Thái Hậu yên lặng nhìn xem mọi việc, đối với kết quả đó, chỉ nhấp một ngụm trà xanh, mỉm cười.

“Dương chiêu dung còn quá non, căn bản không cần ai gia động thủ, kích một kích nàng đã không chịu nổi.”

Dứt lời, quay đầu nhìn về phía hoàng hậu ngồi ngay ngắn một bên, nói: “Hoàng hậu a, giáo huấn này người nhất định phải ghi tạc trong lòng, ngàn vạn lần đừng để người bên ngoài tùy tiện kích một cái như vậy mà đã sa chân vào.”

“Vâng.”

Hoàng hậu đồng dạng đoan trang thanh nhã nhẹ nhàng gật đầu, trên châu kim hoa cài trên tóc khẽ đong đưa, hoa lệ chói mắt.

Còn đối với Hoàng đế thì sao, chuyện này gây tổn thất gì cho y?

Ngoại trừ vô cùng thất vọng về chiêu dung ra, chuyện này chẳng những không có bất luận tổn thất gì, mà ngược lại còn giúp y dễ dàng giải quyết một việc khó, đó là làm cách nào đưa hoàng trưởng tử ra cung.

Thứ Hoàng đế không thiếu nhất chính là nữ nhân, thiếu một cái Dương chiêu dung, thì còn có Trần chiêu dung, Lý chiêu dung...chỉ cần có thể giúp y sinh hạ người nối dõi, thì căn bản không thành vấn đề.

.

Đêm sâu tĩnh lặng, Hoàng đế buông tấu chương trong tay, liếc mắt nhìn ánh nến chập chờn, quang mang chợt lóe. Mười mấy ngày nay đưa hoàng trưởng tử Tĩnh Lâm tới Càn Thanh cung, Hoàng đế chắc chắn sẽ không buông tha bất cứ một cơ hội nào có thể xem Tổng Bình An tưng quăn, vì thế mà năm lần bảy lượt lệnh Tần công công nghị cách đưa hấn đến đây.

Hoàng đế nhớ rất rõ khi y nói muốn để Tĩnh Lâm nhận Bình An làm cha thì, Tổng Bình An sợ tới mức mặt trắng không còn chút máu. Hoàng đế thích nhất bộ dáng yếu ớt vô lực của hấn, khiến người ta muốn hung hăng chà đạp hấn vô cùng, chờ ‘hành hạ’ hấn khóc lên, sẽ ôm người vào lòng hảo hảo dỗ hảo hảo khuyên, đương nhiên kết quả thường thường là dỗ xong khuyên xong, sẽ lại áp tiếp mặc sức yêu thương lần nữa.

Chỉ tiếc bây giờ khắp hoàng cung đều là tai mắt của Hoàng Thái Hậu, mỗi lần Tổng Bình An đến đều phải lén lút, lưu tâm đề phòng, mà lại cũng không thể ở lâu, vì sợ đêm dài lắm mộng, nhiều nhất cũng chỉ được một ngày rồi lại phải đưa hấn về, thật sự là khiến Hoàng đế hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng cũng chính bởi như thế, đối với Tổng Bình An, Hoàng đế mới thập phần đói khát mà lại chỉ có thể nếm qua chứ không thể ăn cho đến chán, do vậy từng chút từng chút một tích lũy, càng ngày càng trở nên khát vọng.

Thật đúng là gãi ngứa lòng y a, mỗi lần nhìn thấy Tổng Bình An đều hận không thể nuốt sống!

Cũng không biết có phải là vì lý do đó một mực tuần hoàn ác tính hay không, mà mỗi lần trên giường, Diệp Hoa lần qua lần lại Tổng Bình An cũng càng quá mức, làm hại Tổng Bình An về sau thấy y sẽ vô thức run chân, không còn là vì thân phận, địa vị của y nữa, mà vì biết rõ vị Hoàng đế trước mắt này một khi bắt tay vào ‘hành’ người, thực sự là làm người ta muốn sống không được muốn chết không xong.

.

Ngày thứ hai sau khi hoàng trưởng tử Tĩnh Lâm được đưa vào ở tại Càn Thanh cung, Diệp Hoa nôn nóng không thể ngồi yên, thật rất muốn biết Tống Bình An nhìn thấy đứa con hắc bị buộc phải nhận này sẽ biểu hiện ra sao, đi qua đi lại, nghĩ tới nghĩ lui, rốt cục vẫn gọi Tần công công đi mang người đến.

Tống Bình An bị khiêng tới, hai chân vừa mới chạm đất, Diệp Hoa đã sớm không thể chờ được vội vàng tháo bỏ mảnh vải bịt mắt hắc, lôi hắc đến bên nôi của hoàng trưởng tử.

“Bình An, mau mau nhìn con của người!”

Chân Tống Bình An còn chưa đứng vững, vừa nghe y nói lời này, sợ tới mức muốn quỵ xuống, lại bị Hoàng đế chặn lại, ngay ngốc không quỵ xuống được.

“Hoàng...Hoàng thượng, ngài tha cho tiểu nhân đi, tiểu nhân thật sự không có tư cách này...” Tống Bình An ngay cả liếc cũng không dám liếc hoàng trưởng tử đang ngủ say một cái, hai mắt tràn ngập cầu xin, vẻ mặt đáng thương nhìn Hoàng đế. Nếu để hoàng trưởng tử nhận hắc làm cha, hắc thật sợ mình sẽ bị giảm thọ a!

Ánh mắt y như đao sắc liếc nhìn hắc, hừ lạnh một tiếng: “Người có tư cách hay không, trẫm định đoạt.” Dứt lời dùng sức kéo hắc, cơ hồ làm hắc úp sấp lên người tiểu hoàng tử.

“Nhìn thật kỹ cho trẫm, nói nó lớn lên giống ai.”

Tống Bình An sợ dè phải đứa nhỏ, muốn thẳng lưng lên, lại bị ép tới không thể nhúc nhích, chỉ có thể đặt tay chống hai bên nôi, cố giữ tư thế cân bằng để không dè lên tiểu hoàng tử, rồi mới bắt đầu dĩ tuân theo lệnh Hoàng đế, nghiêm túc quan sát xem hoàng trưởng tử rốt cuộc giống ai.

Vì chưa thấy Dương chiêu dung bao giờ, nên không có cách nào so sánh, nhưng Hoàng đế thì hắc thường xuyên gặp_____ khụ, cho nên vẫn có thể từ khuôn mặt non nớt của đứa nhỏ nhận ra được vài chỗ giống nhau.

“Hoàng thượng, tiểu nhân cảm thấy hoàng trưởng tử rất giống ngài.”

“Giống chỗ nào?”

“Ax, khuôn mặt, còn có cái mũi...Miệng cũng rất giống.” Tống Bình An thành thật trả lời dựa theo cảm nhận của mình.

Lần đầu tiên không dám nhìn kỹ, lần thứ hai cẩn thận quan sát, mới phát hiện hoàng trưởng tử thật đáng yêu, tuy mặt mày còn chưa nảy nở hoàn toàn, nhưng đã lộ ra vài phần tinh xảo, dưới lông mi cong cong tinh tế là hai mắt nhắm chặt, đuôi mày dài là tướng có tài, cái mũi thẳng, miệng nhỏ hồng hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, tản ra mùi sữa thoang thoang, lại thêm các cung nữ tỉ mỉ chỉnh trang, mặc toàn là tiểu y tinh mỹ, thật sự là càng nhìn càng thấy đáng yêu.

Tống Bình An từng chăm sóc không ít hài tử, nhưng qua lần so sánh này, hắc càng dễ nhận ra điểm bất đồng giữa thiên tử hoàng gia và dân chúng tầm thường, dường như từ tôn hoàng thất khi sinh ra đều mang theo một cỗ quý khí? Cùng là đáng yêu, nhưng hài tử bình thường làm người ta có cảm giác thân thiết, có thể tùy ý thân cận trêu đùa, nhưng con cháu hoàng thất lại chỉ có thể đứng ở xa nhìn vào, tựa hồ nếu tới gần thêm nữa, sẽ là một loại khinh nhờn đối với bọn họ.

“Đó là tất nhiên, con của trẫm đương nhiên phải giống trẫm.” Hoàng đế thỏa mãn buông ra Tống Bình An, sau đó thân thủ ôm lấy đứa con đang ngủ say, nhẹ nhàng nhéo mặt nó một cái, làm cho tiểu hoàng tử đang say mộng bất mãn chu môi sau lại ngốc hồ hồ ngủ tiếp.

Hoàng đế không khỏi mỉm cười, nhìn nó nói: “Đáng tiếc, người tới không phải lúc, lúc nó tỉnh mở to mắt giống hệt người.”

Tống Bình An vừa nghe lời này, sững sốt một chút, rồi lập tức sợ tới mức trắng mặt, phác thông một tiếng quỵ xuống.

“Hoàng thượng...hoàng trưởng tử làm sao có thể giống tiểu nhân, tiểu nhân...Tiểu nhân...Ngay cả Dương chiêu dung cũng chưa từng gặp qua...”

Hoàng đế đang vui vẻ ôm đứa nhỏ nghe vậy cũng là sững sờ, tức khắc cười to ra tiếng, thiếu chút nữa chảy cả nước mắt.

“Bình An a Bình An, người tốt cực là như thế nào lớn lên a...Trời ạ, thật quá tốt đùa...Có người ở đây, trăm quả nhiên chuyện phiền lòng gì cũng có thể quên hết...Ha ha ha!”

Tổng Bình An cảm thấy thật ủy khuất, rõ ràng là lời của Hoàng đế dễ khiến người ta hiểu lầm, bằng không nhi tử của Hoàng đế sao có thể giống hần? Còn nữa, Dương chiêu dung cũng không phải người thân của hần, lại không chút quan hệ, vậy càng không thể giống, nếu giống thì chỉ có một lý do thôi....

Tiếng cười của Hoàng đế quá to, làm hoàng trưởng tử thức giấc, lập tức nỉ non khóc không ngừng. Hoàng đế cũng giống như những phụ thân khác, cảm thấy hài tử không khóc không nháo là đáng yêu nhất, chờ hài tử vừa bắt đầu khóc nháo là tức khắc vung tay đưa cho người khác. Nếu Tổng Bình An không ở đây, y khẳng định sẽ cau mày gọi cung nữ đến mang hài tử ra ngoài dỗ dành đến khi ngừng khóc, nhưng bây giờ có Tổng Bình An, những người không được phép không thể tùy tiện tiến vào, y chỉ do dự một chút, liền nhét hài tử vào lòng Tổng Bình An.

“Mau dỗ con người đi, đừng để nó khóc!”

Ngay cả cơ hội để phản bác cũng không có đã bị buộc phải làm cha, tiếng khóc của hoàng trưởng tử chấn triệt óc nhà, đánh bay mọi thanh âm khác, nhìn hài tử vừa khóc vừa đá trong tã, thói quen chăm sóc hài tử trong Tổng Bình An trỗi dậy, cũng chẳng quan tâm lễ nghi gì nữa, không đợi Hoàng đế bảo đã tự mình đứng lên, ôm lấy hoàng trưởng tử nhỏ giọng dỗ dành, tay kia vỗ nhẹ lưng của nó.

“Chớ sợ chớ sợ, cực cực không khóc, bên ngoài tại sét đánh, sét đánh trời sẽ mưa, trời mưa mới có nước, có nước mới tốt hoa màu, cực cực ăn hoa màu mau mau lớn lên...”

Do bị tiếng cười của Hoàng đế đánh thức, nên không cần xem có phải là đại, tiểu tiện, có phải là muốn bú sữa hay không, bởi vậy Tổng Bình An tận lực dùng thanh âm ôn nhu vỗ về trấn an, quả nhiên rất nhanh đã khiến cho tiểu hoàng tử ngừng khóc, nước nử nghẹn ngào cắn cắn tay nhỏ tiếp tục mộng đẹp.

Hoàng đế đứng một bên nhìn Tổng Bình An ôn nhu dỗ đứa nhỏ, gương mặt bình thường lúc này trở nên vô cùng nhu hòa, không ngờ lại rất dễ nhìn. Hần ôm con của y dỗ dành, đứng rồi, bây giờ cũng là con của hần. Nhìn cảnh ấm áp trước mặt, khóe môi Hoàng đế nhếch lên thật cao.

“Hoàng thượng, tiểu hoàng tử ngừng khóc rồi.”

Chờ Tổng Bình An hoàn thành nhiệm vụ ôm hài tử nhìn về phía Hoàng đế thì, lần đầu tiên trông thấy Hoàng đế ở trước mặt hần lộ ra gương mặt ôn nhu tươi cười.

Khác hẳn với ôn nhu sau này, không có một chút tạp chất, trong nụ cười đó, chỉ có vô hạn nhu tình, vô hạn thỏa mãn, cũng vô cùng động lòng người, Tổng Bình An ngây ngốc đứng nhìn.

Hoàng đế đi tới, để hài tử ở giữa bọn họ, dịu dàng ôm lấy nam nhân đang ngẩn người, nhìn sâu vào mắt hần, vuốt ve khuôn mặt bình thường của hần, sau đó ghé vào lỗ tai hần nói nhỏ: “Bình An, chúng ta cùng nhau dưỡng dục Tĩnh Lâm, được không?”

Đắm chìm trong nhu tình của Hoàng đế, Tổng Bình An không kịp lòng được bật thốt một tiếng: “Được.”

Cho dù hần rất nhanh đã hối hận, nhưng Hoàng đế đã nhớ kỹ, cũng sẽ nhớ cả đời, đem hứa hẹn này quán triệt cả đời, không cho hần bất cứ một đường lui nào.

Hoàng trưởng tử Tĩnh Lâm ngủ say, Hoàng đế nói buổi tối nó ngủ, thường sẽ ngủ khoảng hai canh giờ gì đó mới có thể tỉnh lại khóc đòi ăn.

Hoàng trưởng tử đã ngủ, như vậy hai canh giờ kế tiếp tất nhiên là thời gian của người lớn, thời gian của người lớn bình thường là dùng để làm cái gì? Khụ khụ, đó là chuyện trẻ con không nên biết a~~

Hoàng đế bế Bình An lên giường, Bình An vừa dịch lùi vừa cầu xin: “Hoàng thượng..hoàng trưởng tử trong phòng!”

“Không sao, nó đang ngủ.” Hoàng đế cười tà không ngừng, một bên tới gần, một bên cởi bỏ y phục trên người, giống như đám tặc đùa bốn con gái nhà lành.

“Sẽ đánh thức..” Tổng Bình An lùi đến không còn đường lùi, chỉ có thể đem hết thủy hy vọng gửi gắm vào một người khác trong phòng, cho dù người này mới sinh ra chưa đầy một tháng.

“Vậy người nhỏ giọng một chút, nếu thật sự không nhịn được....” Hoàng đế nhặt lên đai lưng vừa mới cởi xuống, cười càn tà khí, “Trầm bặt miệng người lại thì không phải lo nữa.”

“Hoàng thượng...”

Tổng Bình An muốn khóc.

“Hắc hắc!”

Trên người chỉ còn nội y, Hoàng đế cười mấy tiếng âm dăng, phi thân bổ nhào về phía trước, trực tiếp đem người áp đảo dưới thân.

.

Những kẻ oán trách ông trời bất công, thì sẽ thường xuyên tự hỏi, tại sao?

Câu hỏi đó, năm sáu tuổi Diệp Hoa đã không bao giờ hỏi nữa. Trước sáu tuổi, lúc mới hiểu biết, y sẽ thường xuyên tự hỏi, tại sao y phải làm Hoàng đế, tại sao không thể ra cung, tại sao không thể có thứ mình yêu thích, tại sao y phải thừa nhận tất cả...

Rốt cục là tại sao?

Lần cuối cùng y hỏi, Hoàng tổ mẫu nói với y – thiên mệnh.

Vận mệnh không thể trái, hết thấy đều là thiên mệnh.

Cái chết của tiên hoàng Sùng Trữ đế, đã chú định tất cả.

Trước khi Diệp Hoa hiểu chuyện, Sùng Trữ đế đã băng hà, đối với phụ hoàng, y hoàn toàn không có ấn tượng, chỉ từ miệng người khác biết được những chuyện liên quan đến mình.

Mà trong sử sách đời sau, cũng đều ghi lại một câu, ‘Thái Hoàng Thái Hậu đối tiên đế, quá mức sủng ái’. Chỉ hai chữ, lại bao hàm quá nhiều, cũng bởi hai chữ này, Thái Hoàng Thái Hậu hối hận cả đời. Thuận An đế - hoàng tử phụ của Diệp Hoa đã từng mất đi thê tử, sau khi tái giá với Hoàng Thái Hậu, thì thương yêu vô cùng, với đứa con sinh ra trong những năm tháng chiến hỏa khó khăn, lại càng là sủng ái vô độ. Nếu Thuận An đế có thể sống lâu hơn nữa, hai người còn có thể có thêm rất nhiều hoàng tử, Thiệu thị cũng sẽ trở thành vương tộc có quan hệ hòa thuận nhất trong lịch sử.

Đáng tiếc, trời thích trêu người, Thuận An đế một lòng hy vọng thê tử cùng hài nhi có thể sống lâu trăm tuổi lại đột ngột chết bệnh. Trọng phụ qua đời tạo thành đả kích trầm trọng, cho nên, đối mặt với nhi tử nhỏ tuổi, đối mặt với một đám đại thần như lang như hổ, Thái Hoàng Thái Hậu cuối cùng cắn chặt răng, đem hài tử bảo hộ sau lưng, một thân một mình đau khổ chèo chống.

Nàng tràn đầy hy vọng rằng đem hài tử một mực bảo vệ dưới cánh chim của mình, hẳn có thể như phụ hoàng cùng mẫu hậu sở liệu vô ưu vô lự lớn lên, rồi dần dần trưởng thành.

Thế nhưng trên thực tế, phong sương qua đi, tàn úa đầu tiên thường là những hoa cỏ quý báu được tỉ mỉ chăm sóc trong Ngự hoa viên; mà bị vùi dưới tuyết đọng, đợi khi tuyết tan gió xuân thổi tới, nảy mầm tốt tươi sẽ là cỏ dại không người để ý.

Hài tử được yêu thương chăm sóc mọi bề, không chịu nổi sự thật liên tiếp đả kích, cuối cùng âu sầu mà chết, để lại cho Thái Hoàng Thái Hậu quá nhiều bi ai, quá nhiều thống khổ.

Bốn chữ ‘quá mức sủng ái’, là nguyên nhân của bi kịch.

Cho nên đối với đứa cháu Diệp Hoa, nàng lựa chọn phương thức dưỡng dục hoàn toàn trái ngược; có lẽ sau này cũng nhận thấy quá mức tàn ác, quá mức vô tình, nhưng nhìn Diệp Hoa cuối cùng đỉnh thiên lập địa, ngang nhiên không sợ xuất hiện trước mắt, một khắc đó, tất cả đều hóa thành mây khói.

Nên là thế a.

Tâm tư của Thái Hoàng Thái Hậu, mới đầu Diệp Hoa vẫn còn chưa hiểu, nhưng đến khi y cũng bắt đầu dưỡng dục hài tử, mới hiểu được dụng tâm lương khổ của nàng.

Điều đầu tiên Thái Hoàng Thái Hậu dạy cho Diệp Hoa, đó là không được tham luyến.

Biết y thích ăn thứ gì, thì mỗi ngày đều đưa lên, ba bữa cơm đều ăn, tới tận khi y nhìn thấy nó liền nôn ra mới dừng lại. Biết thứ y yêu thích, thì luôn đợi khi y thích nhất, mà hủy diệt.....

Mỗi lần nhớ lại, lưng Diệp Hoa sẽ ần ần đau nhức, khi còn bé y quá kiên cường, nhiều lần bị đoạt đi thứ mình thích đương nhiên không nhịn được, sẽ phản kháng, sẽ chống lại, sẽ khóc nháo, nhưng chờ đợi y không phải mẫu thân hay hoàng tổ mẫu đau lòng an ủi, mà là roi dài từng cái từng cái quất vào tấm lưng non nớt, rớt cục người cúi đầu là y.

.

Diệp Hoa hít sâu một hơi, hơi nâng lên thân trên đầm đìa mồ hôi, cầm lấy một tay của người nằm dưới, thật sâu hôn lên từng ngón một, đồng thời không ngừng vuốt ve những vết chai dày.

Tầm nhìn hạ xuống, hai mắt mê đắm nhìn người nằm trên giường đồng dạng một thân mồ hôi, thân thể xích lô lấm tấm những đốm màu hồng trải rộng, tất cả đều do y lưu lại, là thứ ấn ký chỉ thuộc riêng mình y.

Đối người trước mắt, y luôn luôn không ngừng được dục vọng, muốn có được hần, hung hăng xâm phạm hần, muốn giữ lại hần, muốn được nhìn hần, cứ như vậy, mãi mãi...

Nếu Thái Hoàng Thái Hậu dạy bảo y không được tham luyện biết được, thì sẽ như thế nào?

Diệp Hoa khó nén được ý cười.

Y biết rõ kết quả, Tổng Bình An sẽ như con chó nhỏ, sẽ như những vật y yêu thích trước đây, bị hủy diệt.

Một Hoàng đế không thể có dục vọng cố chấp, nếu có sẽ trở thành nhược điểm, rơi vào tay địch nhân chính là trí mạng, những đạo lý này y đã hiểu ngay từ khi còn rất nhỏ. Nhưng mà, nếu ngay cả người mình muốn bảo vệ cũng không bảo vệ được, y làm Hoàng đế còn có nghĩa lý gì?

Nược điểm là trí mạng, mà vì bù đắp nhược điểm này, người cũng sẽ trở nên càng cường đại hơn.

Diệp Hoa rút phân thân cực nóng ra khỏi dũng đạo ướt át mềm mại, kéo theo một tiếng ma sát cực độ dâm mỹ, làm Tổng Bình An vô lực run rẩy một chút.

Dưới kỹ xảo khiêu khích thuần thực của Diệp Hoa, Tổng Bình An đã tiết hai lần, nhưng y vẫn còn chưa tiết ra, bền bỉ đến mức khiến nam nhân khác phải xấu hổ. Diệp Hoa đem cả thân mình đè lên, hạ thân hơi nâng, dùng phân thân kiên nghị không ngừng ma sát thứ mềm nhũn sau khi tiết của Bình An, làm hần lại lần nữa run rẩy.

Trước dùng lưỡi liếm qua lỗ tai hần một lần, rồi lại ngậm cắn chơi đùa, đến tận khi đồ ửng mới thỏa mãn buông ra.

“Hoàng thượng...”

Thanh âm hần khàn khàn. Khuôn mặt cùng nửa người dưới đều bị ác ý xâm phạm, làm thân thể sớm bị điều giáo tới mức vô cùng miễn cảm của hần khao khát không thôi, hai chân run lên dưới một tia ý thức còn sót lại chần chừ như muốn khép vào, sau cùng vẫn là giang rộng ra, kẹp lấy eo người nọ, làm y nhất động xâm nhập vào mật động hư không, tìm được càng nhiều khoái cảm kịch liệt. Giây phút ấy, đau nhức cùng khoái cảm giao tạp, biến thành cảm giác không gì so sánh nổi, như độc mê quần quýt không cách nào kiềm chế.

Mỗi lần ngay từ đầu thường sẽ sợ hãi, sợ hãi cảm giác tiêu hồn thực cốt này, càng sợ hãi thì lại càng sa vào, bản thân không chút cố kỵ phóng đảng dây dưa.

Biết rõ hần muốn, Diệp Hoa thường sẽ buộc hần mở miệng cầu xin.

“Bình An, thoải mái?”

“Ngô...”

Cố ý ghé sát tai hần phả hơi thở nóng rực, một tay lặng lẽ chen vào hậu đình, ở cửa huyết run run kia chơi đùa khiêu khích, chậm chạp không chịu đi vào.

“Nói a.” Diệp Hoa dùng ngón tay xoa ấn huyết khẩu, chỉ tiến vào nửa phần rồi lại lập tức rút ra, kích thích rồi lại không cho tận hứng.

Loại thủ pháp tra tấn này, thời gian càng lâu càng khiến người khó có thể chịu được. Thân thể Tống Bình An sớm đã bị lần qua lần lại tạo thành thói quen nức nở nghẹn ngào một tiếng, không tự chủ được khoác tay lên vai Diệp Hoa, chân cũng kẹp lên eo y...

“Ồ...Thoải mái....”

Nguyên tưởng rằng trả lời xong, có thể tìm được thứ mình muốn, kết quả câu tiếp theo càng khiến người ta xấu hổ không dám ngẩng đầu.

“Vậy muốn trầm đi vào?”

Diệp Hoa cố ý nhu nắn cái mông của hắn sau đó tách ra, hạ thân thẳng tắp chẳng biết từ lúc nào đã trượt nhập tới động khẩu trơn ướt, nhưng chỉ dừng ở bên ngoài đụng chạm chứ không tiến vào.

Tống Bình An hiện tại đúng là hoàn toàn bất chấp tất cả, dù sao đều cùng Hoàng đế lên giường nhiều lần như vậy, lúc này rụt rè thì chỉ rước lấy tra tấn càng nhiều, còn không bằng bỏ qua hết thảy, cho mình đổi được thống khoái.

Hắn ôm chặt lưng Diệp Hoa, khàn khàn nói: “Hoàng thượng....Tiến vào....Tiến vào.....”

Có được câu trả lời thỏa mãn, Diệp Hoa cong môi, nở nụ cười mang đậm dục vọng, giật xuống hai tay hắn, lật người Bình An lại, dùng gối lót dưới bụng, làm cho cái mông tròn to rắn chắc hiện ra trước mắt. Hai tay lại thoáng dùng lực, khiến cho mật động khuất sâu bên trong bại lộ hoàn toàn, mặc y nhìn khắp một lượt.

“Hoàng thượng...”

Bị dục vọng tra tấn toàn thân nóng cháy, Tống Bình An chờ đợi hồi lâu vẫn không thấy Diệp Hoa động đậy, bắt đầu bất an giãy dụa, lại bị một mực đè lại.

Đầu tiên, y dùng ngón tay cắm vào xác nhận bên trong căng chặt mềm mại, lại thay dục vọng trưởng đến nổi gân xanh nhất cử sáp nhập vào trong thân thể Bình An. Tiến vào một khắc kia, bị bao vây chặt chẽ, độ nóng cùng căng chặt mềm mại vừa đủ, hết thảy quả thực chính là vì để y hưởng thụ mà tồn tại...

Diệp Hoa kim lòng không được khê rên một tiếng.

Đợi cho người dưới không ngừng kẹp chặt hạ thân, cố gắng nhúc nhích, Diệp Hoa mới bị buộc đến trán nổi gân xanh.

Đáng chết!

Y thầm mắng một câu, không biết là đối Tống Bình An, hay là vì không khống chế nổi bản thân.

Đùa với lửa ắt hẳn tự thiêu, y xem như hiểu rõ tinh túy của những lời này.

Được rồi, sắc đẹp trước mắt, nhẩn nại nữa chỉ là tự chuốc lấy khổ, Diệp Hoa không phải loại người tự bạc đãi mình, lập tức giữ chặt eo Tống Bình An, đầu tiên là thông thả mà trầm ổn luật động, sau đó là từ từ tăng nhanh tốc độ, suốt cả quá trình, không những thỏa mãn bản thân mà còn làm cho người dưới nếm đủ đau khổ vì dám dục đồ câu dẫn y.

Tống Bình An lại lần nữa bị lần qua lần lại cực phẩm, không phối hợp Hoàng đế là sai, chủ động phối hợp cũng là sai, chính hắn cũng không biết nên làm thế nào mới phải. Được rồi, tuy hắn có chủ tâm bất lương, muốn làm Hoàng đế mau chóng chấm dứt một chút, chỉ có điều tâm tư nhỏ nhỏ của hắn tựa hồ sớm bị Hoàng đế nhìn thấu.

Hắn càng mong chấm dứt, Hoàng đế lại càng đi theo chiều ngược lại, bị bắt nằm sắp thừa nhận tiến xuất, mỗi lần tiến vào đều đụng tới chỗ sâu nhất, thẳng khiến hạ thân Tống Bình An chết lặng, trước mắt đầy sao, tay chân vô lực. Nếu không phải Hoàng đế một mực giữ chặt eo hắn, đầu hắn nhất định sẽ đâm vào trong chăn.

Khi Tống Bình An suýt nữa bị làm đến hôn mê, Diệp Hoa mới xem như động một cái tiến vào đỉnh điểm, đem trọc dịch nóng bỏng xuất trong người hắn.

Tổng Bình An thở dài một hơi, cho rằng lần này rốt cục có thể nghỉ ngơi, nhưng mà bình ổn hơi thở xong, Diệp Hoa lại đem thân thể một mối vô lực của hắn lật lại, sau đó trói chặt hai tay hắn treo lên.

“Hoàng...Hoàng thượng...”

Mặc kệ muốn ngủ đến đâu, thân thể bị treo lên thì đầu là ai cũng phải tỉnh lại, Tổng Bình An cũng không ngoại lệ, hắn cố gắng mở to hai mắt mông lung, thấy Hoàng đế trước mặt đang bận rộn treo hắn lên.

“Đừng sợ, trầm thấy người không còn khí lực phối hợp trầm, mới nghĩ ra cách này thôi.”

Diệp Hoa đối hắn nở nụ cười, trong mắt là tà ác không sao tả xiết. Y không treo Bình An lên quá cao, hai đầu gối hắn vẫn còn dựa vào chân bông. Đem dây thừng trói xong, y tách hai chân hắn ra, luồn tay vào giữa, ngón tay sáp nhập cục huyết mềm mại, chà xát vài cái, trước đem dịch thể y vừa bắn dẫn xuất ra một phần, sau đó cầm phân thân kiên nhẫn tiến vào từ sau lưng hắn.

Thân thể bị treo lên, Tổng Bình An khó tránh khỏi sẽ nhớ tới lần đầu tiên, đoạn ký ức đó khắc sâu quá mức, vì thế khi Hoàng đế tiến vào hắn liền vô thức banh chặt.

Người đứng phía sau á một tiếng, dùng sức vỗ vỗ cái mông của hắn.

“Thả lỏng một chút, làm đau trầm.”

“Hoàng thượng...”

Tổng Bình An sợ hãi vô cùng, thanh âm cũng dần theo điểm nghẹn ngào.

“Không sợ không sợ, lần này không bị mất người, cũng không bắt người tẩy sạch....Thả lỏng, để trầm hảo hảo thương người.” Không hổ là Hoàng đế, không cần nhìn mặt, chỉ nghe giọng nói cũng biết hắn đang sợ cái gì, lập tức ôn nhu trấn an.

“Ồ...” Tuy Hoàng đế rất thích chọc ghẹo hắn, nhưng cẩn thận giấu lại thì vẫn thật sự giữ lời, chưa từng lừa hắn lần nào. Tổng Bình An nghe vậy, chỉ phải chậm rãi thả lỏng, để cho Hoàng đế tiếp tục tại trên người mình muốn làm gì thì làm.

Tiếc rằng chưa đợi Hoàng đế chính thức bắt đầu hưởng dụng bữa tiệc lớn, con của bọn hắn lại đứng lúc mở miệng khóc nỉ non.

Tổng Bình An vốn không dễ thả lỏng lại vì thế mà căng lại, làm Hoàng đế một lần nữa nhíu mày ăn đau, vẻ mặt không vui.

“Hoàng...Hoàng thượng...Hoàng trưởng tử tỉnh...tỉnh.....”

Tổng Bình An run rẩy nói, trong giọng nói có vài phần bất an, lại có vài phần chờ mong, chờ mong Hoàng đế sẽ đem tâm lực đặt vào hoàng trưởng tử, tha cho hắn lần này.

Một bên là đứa con lớn tiếng khóc nỉ non, một bên là Tổng Bình An cứng người không chịu phối hợp, cho dù Diệp Hoa có thể không đếm xỉa đến đứa con đang khóc, nhưng đối với Bình An rõ ràng bận tâm đến sự tồn tại của hài tử, làm cách nào cũng không thả lỏng được, y thật sự chính là bó tay bất đắc dĩ.

Cũng không biết có phải hai người bọn họ làm ồn nó hay không, Tĩnh Lâm hôm nay tỉnh dậy sớm hơn với thường ngày một chút, Hoàng đế nhíu mi nghĩ lần sau nhất định phải ôm hoàng tử ra ngoài, đương lúc chuẩn bị tận hưởng lại bị mệnh lệnh cắt đứt, tư vị này thật đúng là khiến người ta oán giận.

Diệp Hoa rút khỏi cơ thể Bình An, dẫn theo một ít dịch thể màu trắng, tùy tiện kéo qua một tấm vải lau chùi hạ thân ướt át, lại bò xuống giường phủ thêm một kiện trường bào.

Tổng Bình An đợi lúc Hoàng đế xuống giường thì cố sức giãy dụa hai tay bị trói, thấy Hoàng đế khoác áo xong không hề có ý cởi ra cho hắn, không khỏi có chút sốt ruột: “Hoàng thượng...Thỉnh ngài thả tiểu nhân...”

Diệp Hoa đứng bên giường thỏa mãn thưởng thức mỹ cảnh Tổng Bình An trần truồng bị treo trên giường, đương không khí đậm mỹ tán đi, rụt rè bị chôn vùi trong dục vọng lại trời dậy, thân thể trần trụi bị Hoàng đế nhìn chăm chăm, đặc biệt là một vài chỗ đặc biệt nhạy cảm, Tổng Bình An không khỏi mặt đỏ tới mang tai cố gắng co người tránh né ánh mắt nóng bỏng của Hoàng đế.

Chỉ tiếc hai tay của hắn bị treo, trốn thế nào cũng không được, ngược lại làm cho đôi mắt vốn nhuộm kín một tầng đục vọng u ám của Hoàng đế lại nhiều hơn một tia đù dài.

Tiếng khóc của hoàng trưởng tử Tĩnh Lâm càng ngày càng lớn, Hoàng đế có thể bỏ qua, nhưng Tống Bình An lại không thể, nghe tiếng hài tử nỉ non không ngừng, Tống Bình An đâu còn tâm tư quan tâm đến việc xấu hổ hay không xấu hổ, lo lắng đối Hoàng đế nói: “Hoàng thượng, hoàng trưởng tử đang khóc....”

Diệp Hoa không nhúc nhích, chỉ là không vui nhướng mày.

“Hoàng thượng...” Thanh âm Tống Bình An tràn đầy cầu xin.

Diệp Hoa không kiên nhẫn hừ một tiếng, thân thủ buông trưởng mệnh, sau đó xoay người đi ra ngoài, trước khi ra còn buông từng tầng sa mạn ngoài giường, cho đến khi hoàn toàn che khuất cảnh bên trong.

Diệp Hoa gọi Tần công công đến ôm Tĩnh Lâm đi dỗ, cũng hạ lệnh hôm nay không ai được phép quấy rầy.

Hài tử bị ôm đi, cung điện lập tức khôi phục tĩnh lặng, Diệp Hoa khoác độc một bộ trường bào vén lên tầng tầng sa mạn trở về bên giường, nhìn qua người ở trên, cong môi, cười đến Bình An lạnh cả sống lưng.

Tống Bình An bất giác muốn chạy trốn, thế nhưng tay bị trói quá chặt, giãy dụa thế nào cũng đều phí công, cuối cùng chỉ có thể đáng thương bất lực nhìn về phía Hoàng đế vẫn đứng bên giường, dùng một loại ánh mắt khiến người ta run rẩy nhìn mình chằm chằm.

“Hoàng..Hoàng thượng...” Tống Bình An nuốt một ngụm nước bọt, nhịn không được run run mở miệng, vốn không hy vọng được y đáp lời, lại bất ngờ nghe được một tiếng trầm thấp từ cổ họng y bật ra.. “Ân?”

Cái này chứng minh sự tình có thể thương lượng? Tống Bình An tuy không có quá nhiều hy vọng, nhưng vẫn không tự chủ được thăm dò: “Hoàng thượng..có thể...thả tiểu nhân hay không?”

“Ân??”

Lại là một tiếng ân, nhưng độ mạnh yếu khác hẳn, lại thêm lạnh thấu xương, mang theo một tia uy nghiêm không thể bỏ qua.

“Hoàng thượng...” Hắn biết không có khả năng, lại càng muốn khóc.

Thấy hắn như vậy, Diệp Hoa nở một nụ cười xấu xa, khoanh hai tay trước ngực, đối Bình An nói: “Bình An, ngươi muốn trảm tử người xuống đúng không?”

“Dạ...” Trì độ mãi không học nổi khôn, Tống Bình An không hề phát giác nguy cơ, thành thật trả lời.

“Tốt lắm.” Hoàng đế hài lòng vui vẻ, “Kể tiếp trăm bảo người làm gì người đều phải nghe theo, nếu người làm cho trăm thỏa mãn, trăm sẽ cho người xuống, trái lại, người cứ như vậy treo suốt đêm a, lúc nào trăm muốn thượng người thì mới thượng.”

Tống Bình An không hiểu rõ lắm, từ trước đến giờ hắn đã lần nào trái lệnh Hoàng đế, bất luận là bình thường hay là trên giường, có nhiều khi hắn rất muốn cãi lời nhưng thực sự là không có lá gan làm vậy, lúc này lại bảo hắn lựa chọn, đối với hắn mà nói căn bản không hề khó khăn, vừa nghe xong lời Hoàng đế, hắn không chút nghĩ ngợi liền lựa chọn điều trước.

Hắn chỉ là một người bình thường không có tài năng gì đặc biệt, Hoàng đế còn có thể bảo hắn làm gì, hắn lại có thể làm cái gì cho y. Lúc ấy trong cái đầu gỗ của hắn chỉ có ý nghĩ này, nhưng mà nghĩ như vậy đích xác là sai lầm, đánh giá thấp thủ đoạn tà ác của Hoàng đế, cách làm cho hắn càng thêm xấu hổ, càng thêm nan kham có rất nhiều, chỉ còn chờ hắn nhất nhất nhận thức mà thôi.

Bất quá, nếu có cơ hội cho hắn lựa chọn lần nữa, phỏng chừng Tống Bình An vẫn là không chút cân nhắc chọn lựa điều trước, trong lòng của hắn, chỉ cần Hoàng đế có thể thả hắn ra, chuyện này coi như xong, nếu thật sự chọn trái ý Hoàng đế, thủ đoạn của y không chừng còn có thể nhiều hơn.

Người ngốc mấy cũng có lúc thông minh, nếu ý nghĩ này của hắn bị Hoàng đế biết được, Diệp Hoa nhất định sẽ tán thưởng như thế, vì đó đúng là ý đồ của y, dù sao bất luận Tống Bình An lựa chọn thế nào, kết quả cuối cùng vẫn đều như y mong muốn.

Tống Bình An trốn không thoát lòng bàn tay của Hoàng đế, đó là điều hiển nhiên.

11. Chương 11

Ngày hoàng trưởng tử Tĩnh Lâm được đưa đi Biệt uyển hoàng gia, cũng là ngày nghỉ thượng triều trong tuần, vì thế Hoàng đế danh chính ngôn thuận tự mình đưa hoàng trưởng tử đi. Hoàng đế tại sao lại ân sủng vị hoàng tử này đến vậy? về sau có rất nhiều phiên bản truyền lưu trong hậu thế giải thích nguyên nhân của việc trên.

Trong đó, lưu truyền rộng rãi nhất là tử bằng mẫu quý, Hoàng đế đối Dương chiêu dung ngàn vạn sủng ái, cho nên yêu ai yêu cả đường đi, khi Dương chiêu dung ở cũ không tiện chăm nom hài tử, bèn tự mình đem hoàng trưởng tử lúc ấy đang nhiễm phong hàn vào Càn Thanh cung nuôi dưỡng, tới khi biết hoàng cung không thích hợp để hoàng trưởng tử lớn lên, lại cùng đi đến Biệt uyển hoàng gia.

Có điều cho dù là phiên bản nào, cũng đều không đúng sự thật, chỉ sợ là ai cũng không thể nghĩ đến, Hoàng đế đích thân ôm hoàng trưởng tử tới Biệt uyển, chẳng qua là vì đạt được mục đích nào đó.

.

Hoàng đế sớm tính toán tốt thời gian, ngày thứ hai đưa hoàng trưởng tử tới Biệt uyển cũng là ngày Tổng Bình An được nghỉ phép, ngày đó y có thể lên lút ôm hoàng trưởng tử đến Tổng gia, để phụ lão Tổng gia gặp cháu mình.

Ngồi trong xa giá, Hoàng đế Thiệu Diệp Hoa cười thực gian xảo, thỉnh thoảng dùng ngón tay mân mê cái cằm nhỏ của nhi tử, quấy hoàng trưởng tử đang mơ màng trong mộng đẹp phải nhăn nhó cái mặt nhỏ nhắn, nắm tay nhỏ thỉnh thoảng loạn huy.

Trong Biệt uyển, bốn phía đều là người do y an bài, xuất hành cũng rất đơn giản, ngày thứ hai tại Biệt uyển, Hoàng đế lấy lý do muốn cùng hoàng trưởng tử nghỉ ngơi, sai người cách ra ngoài mấy trượng, rồi đổi quần áo ôm hài tử đang ngủ, bí mật chuẩn ra Biệt uyển.

Nguyên nhân thực sự đưa hoàng trưởng tử đến Biệt uyển, Hoàng đế căn bản không nói với Tổng Bình An, đối với hắn, Hoàng đế đưa hoàng trưởng tử xuất cung trong vòng hai ngày chắc chắn sẽ không về. Tin tức này thật đúng là làm Tổng Bình An thả lỏng một hơi, đêm hôm đó tuy đã qua hơn mười ngày, nhưng hiện tại mỗi lần hồi tưởng lại hắn đều sẽ cảm thấy xấu hổ đến hận không thể một đầu đập vào tường quên đi.

Đêm hôm đó, Hoàng đế bắt hắn tách ra hai chân, bắt hắn phải chủ động dụ dỗ y, bắt phát ra thanh âm dâm dăng, bắt hắn đối Hoàng đế nói: “Hoàng thượng, tiểu huyết của ta thực ngứa ngáy khó chịu, thỉnh thoảng đại bồng của người giúp ta gãi gãi...”

Những chuyện này, Tổng Bình An sẽ cam nguyện làm sao? Đương nhiên là không có khả năng. Nhưng mà Hoàng đế dù sao cũng là Hoàng đế a, có rất nhiều biện pháp làm hắn không thể không tước vũ khí đầu hàng, khóc cầu y cho mình được giải phóng. Tổng Bình An da mặt mỏng cuối cùng cũng phải bỏ qua tất cả thẹn thùng, như Hoàng đế mong muốn làm tất cả mọi chuyện, tuy kết quả sau cùng có thể dễ chịu chút ít, nhưng kế tiếp, hai chân đều bị tách ra treo lên, thân thể lơ lửng, hạ thân ngã về phía trước mặc cho Hoàng đế xâm chiếm đến chảy nước mắt bất tỉnh, chỉ sợ cũng không phải Tổng Bình An có khả năng đoán trước.

Chuyện qua hơn mười ngày sau, vẫn cứ y nguyên làm lòng hắn sợ hãi, cuối cùng Hoàng đế xuất cung đến Biệt uyển, hơn nữa lại đứng dịp nghỉ phép, vốn định về nhà sẽ nghỉ ngơi thoải mái một hồi. Kết quả về đến nhà ăn vài miếng cơm còn chưa kịp lên giường ngủ, cửa đã bị người gõ, Hoàng Tiểu Thiên ôm đứa con mắt mẹ đáng thương của Tổng Bình An tìm tới...

Hài tử vừa vào cửa, Tổng đại nương liền ôm lấy nựng không ngừng, cười đến không ngậm miệng được, chờ Tổng lão gia biết tin vội vàng trở về, cùng với bạn già châu đầu vây quanh hài tử đang ngủ say sưa, vui sướng còn hơn cả được trân bảo giá trị liền thành, một chút cũng không thèm để mắt đến hai người khác trong phòng.

Hoàng Tiểu Thiên không ngại, hoàn toàn không ngại, bưng bát cơm đựng nước trà thô không biết để dành đã bao lâu, dương dương tự đắc thổi đi hơi nước đập vào mặt, xuyết một ngụm nhỏ, khoe mắt mang theo

dư quang nghiên ngắm thỉnh thoảng miết hướng Tống Bình An một bên đang đứng ngồi không xong.

Tuy trà này kém ngự cống trên phẩm trong nội cung không phải chỉ một điểm hai điểm, nhưng dù sao cũng là Tống Bình An tự tay pha, uống vào vẫn thực sự cảm thấy vô cùng sáng khoái. Hoàng Tiểu Thiên thật cũng không phải giả bộ khách sáo, thứ trà thô đẳng còn hơi có mùi ẩm mốc này, quả thật là làm y phẩm ra được vị ngon.

Tống Bình An giờ phút này đứng ngồi không yên, khác với cha nương hoàn toàn không biết thân phận thật của ‘Hoàng Tiểu Thiên’, mặc dù vị tổ tông sống này là lần thứ hai đến nhà mình, nhưng cùng với lần đầu tiên gà bay chó chạy không rõ tình huống so sánh với, lần này rõ ràng là nghiêm trọng hơn rất nhiều. Ngay từ đầu còn có thể cho rằng Hoàng đế chỉ là thuận miệng nói đùa, nhưng hiện tại y thật sự ôm Hoàng trưởng tử tới nhà, một bộ nghiêm nhiên thừa nhận đứa nhỏ này chính là con cháu của Tống gia, làm cho Tống Bình An vốn không rành đạo lý đối nhân xử thế cũng đều nhận ra được tính nghiêm trọng của chuyện này.

Hắn nhiều lần nghĩ mở miệng nói cái gì đó, nhưng mỗi lần đều bị bộ dáng thần nhiên của Hoàng đế bức bách nuốt lại vào bụng. Cuối cùng hắn chỉ có thể cầu cứu nhìn về phía cha nương của mình, kết quả bọn họ hoàn toàn không hề để ý tới hắn, toàn bộ lực chú ý đều đặt lên đứa nhỏ.

Hoàng đế lại ở ngay trước mặt, Tống Bình An có mười mấy lá gan cũng không dám tùy tiện hành động, chỉ có thể đau khổ đứng nguyên tại chỗ, không biết làm thế nào.

Tống gia hai lão mải mê ngắm nhìn hài tử, không chút phát giác không khí kỳ quái trong nhà, vây quanh đứa nhỏ ôm một cái, sờ sờ một cái, thơm thơm một cái, vui vẻ thấy rõ.

Nhìn chằm chằm vào gương mặt non nớt trong lòng, Tống đại nương trước tiên nói về: “Lão nhân, người cảm thấy đứa nhỏ này giống ai?”

“Giống ai? Đương nhiên là giống cha nó, tiểu tử ngốc nhà chúng ta a!” Nhìn kỹ qua, Tống lão gia ha ha nói: “Nhìn cái mặt này, đúng y như đúc cùng một khuôn với tiểu tử Bình An nha.”

“Ta cũng cảm thấy như vậy.” Tống đại nương cười mị con mắt, nhưng chốc lát sau lại ôm hài tử ghé sát vào tai bạn già, hạ giọng nói: “Nhưng mà đứa nhỏ còn rất giống vị Hoàng công tử kia...”

Tống lão gia không khỏi trừng liếc nàng một cái: “Đương nhiên giống, Hoàng công tử cùng nương của cháu chúng ta là tỷ đệ, đứa nhỏ giống hệt mẫu thân nó tất nhiên là cũng giống cậu!”

Tống đại nương bưng tỉnh đại ngộ: “Đúng đúng, xem đầu ta, đúng là lão hồ đồ!” sau đó lại cười mị mị nhìn đứa nhỏ, cảm khái nói: “Đứa nhỏ này thật xinh đẹp, mẫu thân nó chắc chắn cũng là mỹ nhân, đáng tiếc Bình An nhà chúng ta lại phụ bạc người ta...”

Cho đến lúc này Tống đại nương mới nhớ tới trong phòng còn nhi tử nhà mình cùng công tử Hoàng Tiểu Thiên, quay đầu xem xét, một cái sâu mi khổ kiếm đứng một chỗ, một cái sáng khoái tự tại bưng bát uống trà.

Tống đại nương giờ mới nhớ ra nãy giờ mải ngắm hài tử mà lạnh nhạt Hoàng Tiểu Thiên, bèn vội vàng kêu bạn già đi chào hỏi khách khứa, thuận tiện đuổi Tống Bình An ra ngoài mua thức ăn nấu cơm.

Về phần Hoàng đế của chúng ta – Hoàng Tiểu Thiên công tử sau một phen khách sáo khiêm nhượng, ngồi trong phòng chờ đợi không quá hứng thú, cuối cùng bám theo Tống Bình An ra phố mua thức ăn, làm cho hai vị lão nhân tận tình hưởng thụ niềm vui thú được chăm sóc cháu đích tôn.

Đi trên đường cái huyên náo, Hoàng Tiểu Thiên đi trước hào hứng dạt dào, mỗi một bước đều phải quay quanh nhìn xem, Tống Bình An không dám sóng vai đi cùng y, cố ý chậm lại vài bước theo sau, đợi khi Hoàng Tiểu Thiên quay đầu tìm người, mới phát hiện hắn một mực bảo trì khoảng cách vài bước xa với mình, lập tức vẻ mặt không vui quay lại một phen giữ chặt hắn.

“Hoàng_____” tay bị nắm, Tống Bình An thiếu chút nữa nói lỡ, bị một đạo mắt đao của Hoàng Tiểu Thiên trừng cho, ngạnh chừng sửa lại miệng, “Hoàng...Hoàng công tử...”

“Hừ.” Hoàng Tiểu Thiên miễn cưỡng tính hắn vượt qua kiểm tra.

“Hoàng công tử...Xin ngài buông tiểu nhân...” Hoàng Tiểu Thiên hoàn toàn không có ý buông tay, Tống Bình An dứt ra không được, chỉ phải hướng y cầu xin tha thứ.

Hoàng Tiểu Thiên nheo mắt nhìn hắn: “Ta hiện tại là Hoàng công tử, ngươi sao lại là tiểu nhân? Ngươi muốn để lộ thân phận của ta có phải không?”

“Không..không phải!”

“Không phải thì đổi giọng!”

“Dạ...”

Tống Bình An đáp thật không tình nguyện, Hoàng Tiểu Thiên ngược lại không cùng hắn tiếp tục dây dưa về việc này, kéo tay hắn đi tới: “Nghe nương ngươi nói ngươi còn có thể nấu cơm, nói nói ngươi tối nay định nấu cái gì cho ta ăn.”

“Hoàng___ách, Hoàng công tử muốn ăn cái gì?” nếu là vì chiêu đãi mà chuẩn bị đồ ăn, đương nhiên nên hỏi trước ý tứ của khách.

Hoàng Tiểu Thiên nghe hắn hỏi như vậy lập tức sững sờ.

Y muốn ăn cái gì?

Khi còn bé, tất cả những thứ y muốn ăn hoặc thích ăn, cuối cùng đều biến thành thứ chán ghét nhất, mà mấy thứ trước kia không thích ăn nhất, lại bị buộc không ngừng ăn, kết cục khẩu vị đã hoàn toàn không còn. Muốn ăn cái gì? Đã từng được hỏi như vậy, nhưng đáp lại y không phải khao thưởng, mà là một hồi đau khổ, dần dần, y đối với đồ ăn đã không còn hứng thú, không còn quan tâm, dù sao ăn vào cũng chỉ là để duy trì tính mạng cùng giữ gìn thể lực, ăn cái gì chẳng phải đều như nhau?

Hôm nay lại bị hỏi như vậy, sau khi lấy lại tinh thần nhìn hai mắt Tống Bình An chân thành chờ mong mình trả lời, Hoàng Tiểu Thiên không khỏi mỉm cười, hỏi ngược lại: “Bình An ngươi nói một chút ngươi có thể làm món gì ngon?”

Tống Bình An khó xử gãi gãi đầu: “Cái này...Tiểu...Ta cũng không nói được, chỉ là biết làm vài món đơn giản, so với trong nội cung...Khụ, ta còn sợ Hoàng công tử ngài ăn không quen.”

“Không sao, chỉ cần là người tự mình làm, ta đều thích.”

Dứt lời, Hoàng Tiểu Thiên kéo tay hắn tiếp tục đi tới.

Ngày đó, Tống Bình An dẫn theo Hoàng Tiểu Thiên cực kỳ cao hứng đi chợ, mua một con cá chép nặng gần hai cân, một cân thịt heo, một đôi gà, hai mươi quả trứng gà, một ít rau cần, một cân tứ quý đậu (đậu cô-ve) cùng vài gia vị thêm vào, lúc đang chuẩn bị đi về thì phát hiện Hoàng Tiểu Thiên dừng bước trước một quán nhỏ bán khoai lang nướng, liền đi lên xem xét.

“Làm sao vậy?”

Hoàng Tiểu Thiên chỉ vào khoai lang vừa nướng xong hỏi: “Đây là cái gì, ngửi thơm quá.”

“Đây là khoai lang, dân chúng thường ăn.” Loại thức ăn này bình thường không mấy khi ăn, nhưng lại là món giúp đỡ đói tốt nhất khi gặp nạn đói, Tống Bình An dù sao cũng là hộ vệ trong cung nhiều năm, biết rõ rất nhiều quan lại quyền quý đều chưa từng ăn qua món ăn bình dân này, cũng không cảm thấy có gì kỳ quái.

Nói xong xem Hoàng Tiểu Thiên vẻ mặt hiếu kỳ, nhin không được nói: “Hoàng công tử, ngài muốn ăn?”

“Ừ.” Nghe hắn hỏi như thế, Hoàng Tiểu Thiên đối với món ăn này có chút hứng thú liền tức khắc gật đầu.

Tống Bình An vội thả xuống đồ ăn cầm trên tay, móc tiền ra trả, hôm nay trước khi xuất môn nướng hắn kín đáo đưa cho hắn không ít ngân lượng đi mua đồ. Nhưng lần này mua cả đồng thức ăn, xa xa vượt ra khỏi dự toán, ngay cả lễ mừng năm mới nhà hắn cũng không dám ăn thịnh soạn như vậy. Một phần là có mẫu thân dặn dò không được chậm trễ khách nhân, về phương diện khác, dù sao vị khách này cũng là đương kim thiên tử, Tống Bình An rất sợ y ăn không vừa ý, nên mua một đồng lớn những thứ thường ngày đều không nỡ ăn.

Vì vậy tính cả ngân lượng nương hấn đưa cùng một ít hấn mang theo trên người, cơ hồ toàn bộ đều tiêu vào việc này, đợi khi hấn lục túi muốn lấy tiền mua khoai cho Hoàng Tiểu Thiên, mới phát hiện trong túi hết sạch ngân lượng, nhưng hấn vẫn không chút do dự đổ ra mấy đồng xu còn sót lại giao cho người bán hàng rong, lại lấy giấy bọc khoai lang nóng hổi thơm nức đưa cho Hoàng đế.

“Hoàng công tử, ngài cảm, cẩn thận bị phỏng.”

Tổng Bình An cười ha hả đưa tới trước mặt y, cũng dặn y cẩn thận, còn kiên nhẫn dạy y ăn như thế nào.

Hết thấy hành động của Tổng Bình An đều không thoát khỏi mắt của Hoàng Tiểu Thiên, đợi Tổng Bình An đem khoai lang đã bóc sạch vỏ đưa cho y, y nhận lấy cắn một cái, lập tức cảm thấy hương khí nóng ấm từ trong miệng tràn vào tận đáy lòng.

“Ăn ngon, thế gian lại có mỹ vị như này!” y không khỏi khen, lại làm cho Bình An đứng bên khó hiểu.

“Còn hơn sơn trân hải vị?”

“So với mấy cái đó còn ngon hơn!” Hoàng Tiểu Thiên cắn một miếng lớn, ánh mắt từ trước đến nay thanh lãnh lúc này lại chói sáng, khoe miệng cong cong, khuôn mặt lộ ra vài phần ngây thơ, làm Tổng Bình An lại một lần nữa ngây ngốc nhìn y.

Hoàng Tiểu Thiên liếc hấn một cái, nụ cười càng sâu, cầm khoai lang đưa tới miệng hấn.

“Người cũng ăn xem.”

Bình An giật mình, cuối cùng bất tri bất giác cúi đầu cắn lên chỗ y cắn dở, hương khí ngọt ngào tràn ngập khoang miệng, lại theo vết hầu lan khắp toàn thân. Chờ hấn hồi phục tinh thần, gò má không khỏi ửng lên, cầm lấy thức ăn trên mặt đất cúi đầu đi về phía trước, Hoàng Tiểu Thiên ở sau cười hì hì đuổi theo.

Một màn cực kỳ ngẩn ngui này, nếu không phải đặc biệt chú ý, căn bản không có người phát hiện giữa bọn họ có gì không đúng, nhưng mà tất cả không ngờ lại rơi vào mắt một người.

Người này chính là kẻ điên Trịnh Dung Trinh, hấn ôm bình rượu ngồi ở góc, bởi vì Tổng Bình An xuất hiện mới đặc biệt lưu ý, chẳng ngờ lại có thể thấy được một màn kia.

Hấn một mực đắm chìm nhìn hướng bọn họ rời đi, đến tận khi rượu đã uống cạn, cũng chưa từng dời mắt.

.

Khi Tổng Bình An cùng Hoàng Tiểu Thiên đi chợ mua thức ăn, đứa nhỏ tỉnh lại mấy lần, lần thứ nhất là đói tỉnh, lần thứ hai là đi tiểu tỉnh, đến lần thứ ba là ngủ no rồi.

Tổng đại nương dưỡng dục hai người con, chăm sóc hài tử, thay tã vãn..vãn.. bản sự tuyệt đối không nói chơi, đem nước cơm nấu nát đợi nguội bớt thì dùng thìa một muỗng một muỗng uy, hài tử ăn tẩm tặc ra tiếng, làm hai lão vui mừng không thôi, nhưng đến khi Tổng đại nương mở tã lót chuẩn bị thay, trông thấy tã lót là dùng vải vóc thượng đẳng làm thành, hơi giật mình vội đưa cho lão nhân xem.

Tổng lão gia xem xét tường tận một hồi sau, thở dài: “Đứa nhỏ này bên ngoại chắc hẳn rất có tiền, theo Hoàng công tử nói là buôn bán được liệu....Bình An tên tiểu tử hư đồn này thật đúng là c*t chó vãn, gặp phải tiểu thư nhà giàu như vậy, lại còn cùng người ta sinh hài tử. Vị Hoàng công tử kia đã tới nhà chúng ta xem qua tình huống, quay về nói với ngoại công bên ấy, bọn họ khẳng định lại càng không nguyện ý để đứa nhỏ ở lại cùng chúng ta chịu khổ.”

“Ai bảo tiểu tử ngốc nhà ta phụ bạc cô nương nhà người ta! Người ta chịu để hài tử nhận chúng ta cũng đã là đại lượng tha thứ.”

Tổng đại nương bất đắc dĩ lắc đầu, suy nghĩ một lát, do dự nói: “Kỳ thật ta vốn còn có vài phần hoài nghi, dù sao trước kia chúng ta chưa gặp qua Hoàng công tử bao giờ, con mình lại là nhìn nó từ nhỏ tới lớn, nhân phẩm của nó ta còn không rõ? Chính là về sau giấu lại, từ trước các hộ vệ trong nội cung đều có thể dẫn nó đến thanh lâu, cũng khó đảm bảo sẽ không nhiễm tật xấu gì không biểu hiện ra trước mặt chúng ta. Hơn nữa, đứa nhỏ đều ôm đến đây, nhìn hai mắt này....” Tổng đại nương nhìn hài nhi tròn mắt nhìn khắp nơi, không khỏi từ ái sờ sờ cái mặt nhỏ nhắn non nớt, “Hai mắt nó mở to, thật đúng là mười phần mười, còn có thể giả bộ được sao?”

“Cũng may chỉ có hai mắt là giống, nếu lớn lên giống tiểu tử ngốc nhà chúng ta thì....cũng không biết mẫu thân nó rốt cục vừa ý tiểu tử nhà ta chỗ nào.” Tổng lão gia cười đến không ngậm miệng được, “Như cậu nó thì thật là tốt, thiên đình đầy đặn, mi thanh mục tú, sắc mặt hồng nhuận, tướng đại phú đại quý, tương lai nhất định rạng rỡ.”

Ngày đó Tổng lão gia bắt quá cũng chỉ là tùy tiện nói một phen, đâu ngờ đứa nhỏ này vừa sinh ra đã nhất định cả đời vinh hoa phú quý, hơn nữa phúc cập tổ tiên hơn mười đời đều vì bình dân dân chúng Tổng gia.

Kế tiếp không quá nửa nén hương thời gian sau, Tổng Bình An cùng Hoàng Tiểu Thiên một trước một sau trở về, Tổng Bình An đi trước, hai tay xách đầy đồ ăn, Hoàng Tiểu Thiên khoe miệng cầm cười đi ở phía sau, hai tay đều cầm khoai lang, chỉ có một cái còn bọc trong giấy, cái khác thì ăn hơn phân nửa.

Sau khi trở về Tổng Bình An chỉ chào cha nương một tiếng liền tiến vào phòng bếp đi, Hoàng Tiểu Thiên nhìn qua hài tử, lại cùng Tổng gia hai lão trò chuyện vài câu, cũng cầm khoai lang đồng dạng chui vào phòng bếp, nói là đi hỗ trợ.

Tổng gia hai lão thật vất vả mong chờ được cháu lại tiếp tục nựng đùa đứa nhỏ vừa tỉnh lại, hoàn toàn không cảm thấy không khí kỳ quái giữa hai người, ngược lại cảm thấy hai người họ quan hệ rất tốt, từ nay về sau có thể bảo Hoàng Tiểu Thiên thường xuyên ôm cháu tới cho bọn họ ôm một cái.

Khi Hoàng Tiểu Thiên vào bếp, thì Tổng Bình An chính đang ngồi chồm hổm trên mặt đất nhóm lửa nấu nước chuẩn bị làm thịt gà, thấy y tiến đến, sợ tới mức suýt nữa bị lửa cháy bỏng tay. Hoàng Tiểu Thiên kiên trì muốn ở lại, Tổng Bình An căn bản khuyên can không được, chỉ có thể luống cuống tay chân tiếp tục làm việc, qua hồi lâu mới dần dần khôi phục bình thường.

Cá chép cùng thịt cho vào kho tàu, gà nấu cháo, đậu tứ quý xào thịt, lại xào một ít rau cải, vài món ăn bình thường nhưng lại là bữa ăn phong phú nhất của Tổng gia từ sau khi ở lại kinh thành an cư đến giờ, ngay cả năm mới ăn tết mà tùy tiện làm một hai món trong số đó cũng đã là xa xỉ, lần này làm nhiều như vậy cũng đủ thấy Tổng gia đối Hoàng Tiểu Thiên coi trọng đến mức nào.

Lúc Tổng Bình An chuẩn bị nấu, Hoàng Tiểu Thiên đương nhiên không chịu nhàn rỗi, cái gì đều muốn giúp một tay, Tổng Bình An lần nữa không có cách nào đối y, chỉ phải chọn chút việc đơn giản cho y làm, không ngờ vị đương triều thiên tử cao cao tại thượng thâm cư cung đình này còn làm được rất dẫu vào đấy.

Tổng Bình An làm thịt gà, y châm củi nhóm lửa, Tổng Bình An làm cá, y rửa đậu, Tổng Bình An thái thịt, y rửa rau cải.

Vén tay áo ngồi trên ghế nhỏ chăm chú cẩn thận nhặt rau rửa rau, nào có nửa điểm quân chủ uy nghiêm lạnh lùng trên triều đình, nếu không phải trước đó biết được, thì tại trong mắt Tổng Bình An, có lẽ y thực sự sẽ chỉ là công tử văn nhã tri thư đạt lễ.

Cháo gà phải hầm thật lâu, Hoàng Tiểu Thiên phụ trách nhóm lửa, một bên rửa rau còn có thể thường xuyên lưu ý lửa cháy, đợi cháo gà sôi cuộc tản ra mùi thơm, y không chút nghĩ ngợi lấy tay mở vung nồi, làm Tổng Bình An sợ tới mức nhảy dựng lên: “Đừng cầm, cẩn thận bỏng!”

Chậm, Hoàng Tiểu Thiên bị bỏng chỉ cau mày một chút, ngược lại là Tổng Bình An thất kinh cầm tay của y nhìn xem, ngón tay bị bỏng hai vết đỏ ửng.

“Nhanh, nhúng nước lạnh!” Tổng Bình An lúc này hoàn toàn không để ý đến thân phận địa vị của hai người, kéo tay y dùng sức ấn vào chậu rửa rau, còn cẩn thận tưới lên chỗ bị bỏng, đôi tay trắng nõn bị sưng đỏ một mảnh càng dễ dàng thấy rõ, hẳn không khỏi đau lòng máng nhỏ: “Sao lại không cẩn thận như vậy, chắc là rất đau đi.”

Hoàng Tiểu Thiên vẫn nhìn mặt hắn, nghe hắn nói vậy, lẳng lặng nói: “Không đau.” Từ nhỏ chịu đau đã thành thói quen, những vết thương nhỏ nhặt này thật sự là không đáng kể chút nào, nhất là nhìn hắn vì mình mà lo lắng, quả thật là một chút cũng không cảm thấy đau.

Tổng Bình An tựa hồ không nghe thấy, vẫn đang nhăn mày tiếp tục nói: “Lại là tay phải bị thương, chắc chắn không dễ cầm bút.”

Hoàng Tiểu Thiên có chút bất mãn vì lời của mình bị bỏ qua, hướng hấn trợn mắt xem thường, đột nhiên linh quang lóe lên, mặt dán lại gần, bẹp một cái hôn lên má hấn, làm Tống Bình An sợ tới mức xoạt một tiếng nhảy tránh ra.

Lưng Tống Bình An dựa vào tường, một tay che má, hai mắt mở to trừng trừng nhìn người cách đó không xa không chút biểu hiện bị thương mà ngược lại còn vẻ mặt thản nhiên.

Tống Bình An nhin hồi lâu, cuối cùng nhin không được mở miệng: “Hoàng thượng....Tại sao phải đối tiểu nhân...Làm những chuyện này?”

Cũng không phải hiện tại mới nhớ ra muốn hỏi, những lời này, hấn giấu ở đáy lòng đã thật lâu, chỉ có điều vẫn chưa có cơ hội để hỏi, còn nghĩ có nên hỏi hay không. Bởi vì người làm những chuyện đó đối hấn là đương kim thánh thượng, trước mặt thiên tử làm gì có vì sao.

Vốn tưởng rằng chuyện này sẽ rất nhanh qua đi, vốn tưởng rằng hấn rất nhanh sẽ chết, lại không ngờ sự tình lại từng bước một phát triển theo hướng hấn hoàn toàn không cách nào đoán được, chuyện này đối với hấn, là chuyện tốt hay xấu? Tống Bình An nghĩ không ra, lại một mực nghĩ ngợi, tại trong lòng không ngừng động lại, rốt cục hiện tại bộc phát.

Hoàng đế sững sốt một chút, tựa hồ bị câu hỏi của hấn chấn trụ, một hồi trầm mặc sau, mới lên tiếng: “Về phần là vì cái gì, bây giờ trẫm vẫn chưa thể nói cho người biết...”

Nghiêng người nhìn cảnh trí tiêu điều ngoài phòng, y lẳng lặng nói: “Bình An, còn nhớ rõ năm trước trẫm từng nói muốn người vĩnh viễn ở bên trẫm?”

Tống Bình An gật đầu: “Nhớ rõ.”

“Người hiện tại hối hận?”

Tống Bình An phịch một tiếng quỳ xuống, nhìn Hoàng đế trầm giọng nói: “Hoàng thượng, Bình An chưa từng!”

Hoàng đế chấp tay mà đứng, mục quang sáng quắc nhìn Bình An, hồi lâu mới mỉm cười, tiến lên nâng hấn dậy: “Đứng lên đi, đừng nên động một tý lại hướng trẫm quỳ, trẫm nói rồi, trẫm coi người là người thân.”

“Hoàng...”

Hoàng đế chăm chú nhìn hấn, “Sau này khi chỉ có hai chúng ta, người hãy gọi ta Diệp Hoa đi, không phải Hoàng thượng, cũng không phải Hoàng công tử, được không? Bình An.”

Tống Bình An ngậy người nhìn y, bị đỡ dậy cũng không biết.

Hoàng đế hạ mi, vẻ mặt cô đơn: “Ai, tự ta hiểu chuyện đến giờ, tên chỉ sợ đã sớm bị người quên lãng...”

“Sẽ không, Hoàng thượng!”

“Vậy người mau gọi đi, ta muốn nghe.”

Dưới cái nhìn trông mong của Hoàng đế, Tống Bình An chần chờ thật lâu, cuối cùng kiếm chế bất an trong lòng, nho nhỏ thanh gọi một tiếng: “Diệp Hoa.”

Diệp Hoa nhìn hấn cúi đầu, vốn định vuốt ve khuôn mặt hấn, tóc của hấn, nhưng tay giờ ra giữa không trung rồi lại khựng lại, phút chốc thu hồi.

.

Khi Bình An hỏi y vì sao, y đột nhiên nhớ tới rất nhiều chuyện, y trước kia cũng không muốn cùng Bình An liên lụy quá sâu, ngày ấy lựa chọn bịt kín mắt của hấn, là vì không muốn hấn biết mình là ai, để hấn nghĩ rằng đây chỉ là một cơn ác mộng, từ nay về sau y vẫn là đế vương chí cao vô thượng nắm giữ đại quyền sinh sát thiên hạ, còn hấn, vẫn sẽ là một hộ vệ nho nhỏ canh gác cửa cung.

Nhưng cuối cùng vẫn để cho hấn biết được, chỉ vì một giây phút không thể kiềm chế, nhìn hấn vì mình mà sa vào dục vọng, đột nhiên trong khoảnh khắc đó, y đã nghĩ muốn cho hấn biết, để hấn không còn là ‘một người khác’, là hấn, chỉ có thể là hấn!

Mãnh liệt, khát vọng, sau đó hết thấy theo trục quay dần trệch hướng, thế nhưng đến tận hôm nay, y vẫn không hề có một ly tiếc nuối.

Về sau sai Tần Nghi bịt kín mắt hấn, cũng chỉ vì không muốn hấn nhìn thấy mặt dơ bẩn, mực ruồng sâu dưới ánh hoàng kim chói lọi của chốn thâm cung nội đình, vì không muốn đôi mắt thanh tịnh sáng ngời của hấn bị hắc ám cùng băng lạnh vậy bẩn.

Trận tuyết đầu tiên vô thanh vô tức hạ xuống lúc hoàng hôn, đọng đầy trên mái ngói rêu xanh, hóa thành nước rơi xuống đất, kích khởi bọt nước trên ghềnh bãi loang lổ ven tường, tạo nên cảnh sắc tiêu điều lạnh lẽo đặc trưng của mùa đông phương Nam, khác hẳn với tuyết rơi trắng xóa của mùa đông phương Bắc, tuyết nơi đây nhỏ bé, li ti, thỉnh thoảng cuộn theo vũ sương, lác rác hạ xuống, lại thấm buốt tận xương tủy.

Diệp Hoa cực kỳ chán ghét thời tiết như vậy, vì khi đó y sẽ càng thêm ngủ không yên, dù cho trong điện được huân hương lò hồng giữ ấm, y vẫn cảm thấy lạnh liệt thấu tâm, tựa như chịu tuyết thủy xối vào không phải mái ngói, mà là thân thể của mình vậy. [lò hồng: lò sưởi, ấm lò]

Khi còn bé, Diệp Hoa nghĩ rằng y chán ghét mùa đông, đợi khi biết được phương Bắc còn có loại đại tuyết thoảng chốc rơi xuống đã phủ đầy thiên địa, y mới hiểu được, y chán ghét không phải mùa đông, mà là thời tiết.

Đại tuyết phương Bắc mới đầu cứ ngỡ cực kỳ rét lạnh, nhưng tuyết đọng lại thành từng mảng lớn, trước khi hòa tan thì như cánh hoa mỏng manh có thể nhẹ nhàng bay đi, sẽ không xuyên thấu qua y phục của người, cũng không lạnh nhập cốt tủy của người, còn tuyết phương Nam thì lại nhỏ đến độ không đợi người cúi đầu nhìn, cũng đã hóa thành một bãi tuyết thủy, thấm vào y phục, khiến người lạnh đến toàn thân run lên.

Tựa như những kẻ bề ngoài thân thiện mà nội tâm lại thâm độc kia, mang theo tươi cười hữu hảo ôn hòa, nhưng khi người khác đỡ xuống phòng bị hoặc không chú ý, lại dùng lợi khí thật sâu xuyên qua thân thể của đối phương.

Từ nhỏ đã sinh hoạt trong hoàn cảnh như vậy, từ nhỏ bên người đã tụ tập vô số người như vậy, khi y nghĩ rằng thế gian chính là băng lãnh thấu xương như thế, một người xuất hiện trong tầm mắt của y_____

Cũng không phải ngẫu nhiên mới có thể chạy đến chân Hoàng thành, trên thực tế, sau khi võ nghệ của y có chút thành tựu, thì y liền thường xuyên vụng trộm chạy đến phía dưới tường thành, nhìn lên bầu trời phía trên, tưởng tượng thế giới bên ngoài ra sao, y lúc đó rất muốn đi ra ngoài nhìn một lần, cuộc sống bên ngoài có giống như trong nội cung hay không - có áp lực cùng lạnh lùng như vậy hay không.

Đương lúc nhập thần, bên tai truyền đến tiếng bước chân càng ngày càng gần, thân thể chớp động tránh vào một góc khuất, một hộ vệ thẳng tắp sống lưng quy củ tuần tra đi qua, lần đầu tiên, người nọ cũng không khiến y có quá nhiều chú ý, chỉ nhớ mang máng dưới ánh trăng, đôi mắt người đó giống như vàng sáng kia____ trong trẻo, thuần khiết.

Lần thứ hai gặp lại, y như cũ trốn vào một góc, nhìn thấy đám người xiêu vẹo đi tới, trong đó có một thân ảnh thẳng tắp như đã từng gặp.

Giữa một đám hộ vệ ôm bầu rượu cười cười nói nói, hấn càng thêm nổi bật, phảng phất như cùng những người đó ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau, bọn họ cười đùa, hấn thì nghiêm túc quan sát bốn phía, trong tay bọn họ cầm bầu rượu, hấn thì cẩn thận nắm lấy bội kiếm của mình.

Một hộ vệ đi trước quần áo xộc xệch cười hấn quá thành thật, hấn cười ngây ngô không đáp, những người khác say bí tỉ bắt đầu hòa theo hộ vệ kia ép hấn uống rượu, hấn không chút cự tuyệt, mà bình tĩnh nhấp một ngụm, cuối cùng bị những người đó lác đầu nói không thú vị đẩy ra vài bước, hấn vẫn thật thà chất phác cười cười, không xấu hổ cũng không tức giận.

Diệp Hoa đứng trong góc, một mực nhìn về phía hấn dần dần đi xa, bóng lưng thẳng tắp không một khắc dao động.

Lần tiếp theo nữa, lại chỉ có mình hấn, Diệp Hoa vẫn như cũ trốn vào một góc hấn không nhìn thấy, bắt đầu từ khi nào, trước kia chỉ là tưởng tượng về phía ngoài cung, biến thành muốn nhìn tận mắt, mà người

kia, khi nào thì có thể bắt hẩn cong lại sống lưng..

Có một lần, y nhạy cảm phát giác hẩn khác thường, mặc dù lưng vẫn thẳng như vậy, nhưng trên mặt tựa hồ có một chút không giống, chỉ có mình hẩn trên đường, hẩn thỉnh thoảng sẽ sờ sờ ngực mình, thần sắc tựa như là ____mong chờ.

Thanh âm rất nhỏ truyền đến, lại làm cho Diệp Hoa sững sờ, sau đó mới hiểu được là từ bụng người nọ phát ra.

Chỉ thấy hẩn tự giấu vỗ vỗ bụng sau, nghiêng đầu nhìn quanh vài lần, tìm một chỗ ngồi xuống, cẩn thận mà chờ mong từ trong ngực lấy ra một bọc giấy, một tầng một tầng mở ra, mỗi một tầng, con người trong trẻo của hẩn lại sáng hơn vài phần, đến khi bên trong hoàn toàn lộ ra một cái bánh mì tròn to, đôi mắt của hẩn lập tức tỏa sáng, kèm theo đó là nuốt ực một ngụm nước bọt.

Cùng lúc đó, Diệp Hoa cũng nuốt một ngụm nước bọt.

Đối với Diệp Hoa đây là một việc rất kỳ lạ, từ nhỏ đã bị huấn luyện đặc biệt, y sớm đối thức ăn có tâm lý kháng nghị nhất định, bất luận đối đến mức nào, bất luận hương khí xông vào mũi, hay mỹ thực bày tràn trước mắt, nhiều lắm cũng chỉ có thể khiến y nhàn nhạt thoáng nhìn.

Y hiện tại, đột nhiên rất muốn ném thử bánh trong tay người nọ, muốn biết hương vị làm con người cho dù bị chọc ghẹo thế nào cũng chỉ hàm hậu cười kia mong chờ là như thế nào, vừa vặn, y lúc này chính đang rất đói bụng ____bài tập Thái Hoàng Thái Hậu giao cho, y không thể hoàn thành tới mức hoàn hảo nhất, trừng phạt là bị đói hai ngày, bị đánh 30 thước, hôm nay là ngày đầu tiên, y nhịn đói cả ba bữa.

Diệp Hoa lặng lẽ ngồi xổm xuống, sờ trên mặt đất, nhặt lên một hòn đá nhỏ, hướng một hướng khác dùng sức ném qua.

Lạch cạch một tiếng, người nọ cảnh giác hô to “Ai!”, sau đó bỏ bánh trong tay, chạy tới kiểm tra.

Diệp Hoa như nguyện lấy được bánh nướng, ngồi trong góc, cầm bánh nướng còn mang theo nhiệt độ cơ thể của người nọ, không chút nghĩ ngợi cắn ăn, khi đó cũng không cảm thấy hương vị gì, chỉ là ra sức nuốt vào, trong miệng rất nhanh liền tràn đầy mùi mì cùng mùi dầu nướng, cho đến sau lưng truyền đến tiếng quát “Người là ai?”

Dù sao cũng là thấp thỏm không yên a, thân thể y không khỏi cứng đờ, xoay đầu lại, đôi mắt thanh tịnh kia dưới đêm trăng sáng vô cùng, chiếu y không cách nào chạy trốn, cho nên lại cứ như vậy luống cuống tay chân đứng dậy, muốn chạy, không cẩn thận lại vấp ngã, chặt vật không chịu nổi....

Rồi sau, rồi sau, bị hẩn kéo vào trong ngực, mới biết được, thế gian còn có người ôn hòa như thế.

.

Những ngày ở Tống gia, cũng không có chuyện gì đặc biệt, nhưng khi phát giác ngoài phòng tuyết đang rơi, lại giật mình nhận ra cảm giác mãnh liệt đến như vậy, căn phòng chỉ có một vách tường, đơn sơ, kham khổ, nhưng lúc này, Diệp Hoa lại hoàn toàn không hề cảm thấy lạnh lẽo.

Trong phòng mùi thức ăn tản ra bốn phía, khói bếp lượn lờ trên nóc nhà, ngồi trước bàn vuông nhỏ, ăn đồ ăn do chính tay mình làm, đối với Tống gia hai lão nhiệt tình chu đáo, nghênh hướng Tống Bình An thỉnh thoảng liếc mắt quan tâm, còn có đứa nhỏ ngủ say ngẫu nhiên chép miệng vài tiếng, không quá nhiều mà lại tràn đầy ấm áp tự nhiên.

Diệp Hoa vốn không có ý định qua đêm, nhưng sau khi cơm nước xong ngồi vây quanh bếp lò cùng Tống gia hai lão nói chuyện phiếm, nghe bọn họ nhắc tới muốn lưu y ở lại qua đêm, lại liếc nhìn Tống Bình An căng thẳng hồi hộp, ý xấu nảy lên, không nghĩ nhiều liền gật đầu đồng ý.

Đứa nhỏ tới giờ Thìn (7-9h tối) đã đi ngủ, nhân lúc, Tống đại nương tỉ mỉ đem đệm chăn trên giường Tống Bình An đều thay mới. Tống gia không có phòng trống, muội muội Tống Bình An xuất giá sau, phòng trống sớm đã chất đầy tạp vật không thể ở, lại thêm trời đông rét lạnh, một người ngủ còn không ấm bằng hai người, hơn nữa còn có thể tiết kiệm được hỏa lò. Tống Bình An nho nhỏ kháng nghị ngay tức khắc đã bị mẫu thân bác bỏ, sau lại đề nghị trải chăn nệm ngủ dưới đất thì bị mẫu thân mạnh mẽ cốc đầu một cái.

“Ngủ trên sàn nhà? Người cũng không xem giờ là mùa nào, còn không đông lạnh chết người! Đầu óc tiểu tử người sao lại không chút nào linh hoạt như vậy hả? Ngủ cùng Hoàng công tử chẳng lẽ ủy khuất người hay sao?”

Tổng Bình An bị mắng, không dám nhắc lại nữa, vẻ mặt ủy khuất, Hoàng Tiểu Thiên công tử ở một bên quay đầu đi vụng trộm cười.

Trời lạnh như vậy, tắm rửa đối người nghèo khổ mà nói là chuyện khá xa xỉ, lúc này có thể ngâm chân ấm áp một chút đã là rất tốt rồi. Nước đun nóng, Tổng Bình An đổ vào chậu gỗ, cẩn thận bưng đến đặt dưới chân Hoàng Tiểu Thiên, đang muốn giúp y cởi giày thì bị y ngăn lại.

Diệp Hoa nhất quyết muốn tự mình làm, sau đó hỏi hắn người không rửa? Tổng Bình An thành thật trả lời, chờ ngài rửa xong lại rửa.

“Chậu này lớn, nước lại nhiều như vậy, không bằng chúng ta cùng rửa đi.”

“Không, không không!” Đầu Tổng Bình An lắc lắc như trống bỏi.

Diệp Hoa là ai? Càng là chuyện Tổng Bình An không muốn hoặc không dám làm, Diệp Hoa sẽ càng nghĩ đủ mọi cách bắt hắn phải làm, lúc này thấy hắn lắc đầu nguây nguây, ngữ khí kiên quyết, lông mi lập tức chớp chớp, Tổng Bình An vừa thấy, tim thoáng cái đập mạnh.

Diệp Hoa không mẫn không nhạt cười cười, cúi người chậm rãi cởi giày cởi tất.

Từ đầu tới cuối Diệp Hoa vẫn không nói một lời, động tác lưu loát, đem giày chỉnh tề đặt một bên, không khí kỳ quái làm Tổng Bình An đứng bên khần trương đến mức tim như muốn rút ra ngoài_____vừa vặn một đạo thanh âm thanh lãnh bỗng dưng truyền đến: “Bình An, cầm ghế tới.”

“Dạ.” Tổng Bình An lập tức làm theo.

“Bình An, ngồi vào ghế.”

“Dạ.”

“Cởi giày tất.”

“Dạ.”

“Cho chân vào trong chậu.”

“Dạ....”

Chờ bàn chân chạm vào mặt nước nóng hổi, Tổng Bình An lúc này mới tỉnh ngộ này giờ mình làm chuyện ngu xuẩn gì, tiếc là đã chậm, Diệp Hoa cười một cái, giẫm dè lên chân hắn, cứ như vậy ép hai chân hắn ngâm vào nước.

“Hoàng....”

“Hử?”

Chân chìm trong nước nóng, một luồng hơi nóng bay thẳng ốt, Tổng Bình An sợ tới mức thiếu chút nữa nói lỡ, nghe thấy Diệp Hoa một tiếng mang theo uy hiếp, chỉ phải ngạnh lại nuốt vào bụng.

Tổng Bình An cứng người, một cử động nhỏ cũng không dám, Diệp Hoa thì hào hứng đùa giỡn dùng ngón chân gãi gãi lòng bàn chân hắn, hoặc là dùng bàn chân mình cọ cọ, không thì từng điểm từng điểm vòng theo hình dáng mỗi một ngón chân, không mang theo mập mờ cùng khiêu khích, chỉ có trêu chọc như đứa nhỏ bình thường chơi đùa, nhưng cuối cùng đều thua dưới vẻ trầm tĩnh cứng ngắc của Tổng Bình An.

Diệp Hoa dần dần thu hồi ý đùa, chăm chú mà cẩn thận nhìn Tổng Bình An, ánh mắt chậm rãi chuyển qua ngọn đèn ở bên, than nhẹ một tiếng: “Thật là ấm áp.”

Tổng Bình An chớp mắt vài cái, nhìn y vẻ mặt an hòa, lúc này mới thoáng buông lỏng, ngay thẳng hàm hậu gãi gãi đầu: “Vây là tốt rồi, ta còn sợ Hoàng_____Hoàng công tử thấy lạnh, nhà của ta cái gì cũng không có, rất sợ ngài không chu đáo.”

Tổng đại nương đi ngang qua phòng nghỉ, thoáng nhìn một cái rồi lại xoay người đi cách gian, đến khi quay lại, hướng chậu bọn họ đang ngâm chân đổ thêm một gầu nước ấm.

“Hoàng công tử, nước lạnh thì bảo đại nương, đại nương đổ thêm nước cho các người, trời lạnh nhiều ngâm một chút mới ấm áp.”

“Cám ơn đại nương.” Diệp Hoa ngẩng đầu tao nhã cười với nàng, làm Tổng đại nương vui vẻ không khỏi từ ái xoa xoa đầu y, khiến Tổng Bình An sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm nói không ra lời.

“Khách khí cái gì, đều là người một nhà.”

Tổng đại nương vui tươi hơn hử rồi đi, Diệp Hoa liếc mắt nhìn Tổng Bình An vẫn đang ngây ngốc, gãi gãi lòng bàn chân hần vài cái, làm hần bị ngứa chỉ phải co chân lên.

“Hoàng...Hoàng....”

Diệp Hoa trừng hần.

“Hoàng công tử....”

Hần lập tức lạnh run đổi giọng.

Diệp Hoa không lên tiếng, chỉ có nụ cười thỏa mãn một mực dất tại khóe miệng, qua rất lâu sau mới biến mất.

Phòng ngủ đặt hỏa lò, để ở cách giường không xa, từng khối từng khối than củi chồng kín, ánh lửa màu đỏ lẳng lặng bập bùng, làm tăng thêm vẻ ấm áp trong gian phòng nhỏ bé.

Tổng Bình An để Diệp Hoa ngủ bên trong, y không nói gì chui vào ổ chăn, đợi Tổng Bình An cởi quần áo chui vào sau, liền vòng tay qua ôm eo hần. Người Tổng Bình An lập tức cứng ngắc, đợi thật lâu, thấy người nằm bên cũng không động đậy gì nữa, mới chậm rãi nghiêng người, kéo chăn bông đắp kín cho cả hai.

Bỗng chốc cặp mắt thăm thẳm kia mở ra, tay hần không khỏi khựng lại, tay ôm eo hần lại buộc chặt thêm một ít.

“Bình An, trăm sẽ không quên hôm nay.”

“Hoàng thượng....”

Diệp Hoa đem mặt vùi vào vai hần, nhắm mắt lại, không nói thêm nữa. Tổng Bình An chờ trong giây lát, cũng nhắm mắt lại, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Hoa ôm đứa nhỏ rời đi, Tổng gia hai lão tuy rằng không nở, nhưng cũng không quá cưỡng cầu, chỉ hy vọng y có thể thường xuyên ôm đứa nhỏ tới, Diệp Hoa cười ứng rồi.

Tổng Bình An tiễn y ra khỏi thành, nhìn y giục ngựa đi xa, ngoài thành rậm rạp một mảnh hoang dã, y không quay đầu lại cứ vậy phóng ngựa mà đi không hiểu sao khiến hần bất an, nhưng đúng lúc đó, người nọ quay đầu lại, cách một khoảng rất xa, như hướng hần nở nụ cười_____sau đó, thật sự rời đi.

Tổng Bình An vẫn còn đứng tại chỗ thật lâu...thật lâu....

Lúc về đến nhà, cha nương hần một tay túm hần vào phòng khóa cửa lại, khăn trương bối rồi bày ra trước mặt hần ba tờ ngân phiếu năm trăm lượng bạc.

Tổng gia hai lão sống lâu như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy ngân phiếu lớn như thế, còn đặt ở dưới giường Tổng Bình An hai người ngủ hôm qua, khi bọn họ rời đi Tổng đại nương vào thu dọn thì phát hiện.

Tổng Bình An ngây người nửa ngày không nói ra lời, Tổng gia hai lão cuối cùng đem ba tờ ngân phiếu cẩn cẩn thận thận cất kỹ, nói để lần sau Hoàng Tiểu Thiên đến thì trả lại, Tổng gia đã thiếu nợ nhà y quá nhiều, tiền này bất luận thế nào cũng không thể nhận.

Tổng Bình An ngơ ngác một mực ngồi trên ghế, trong đầu, là hình ảnh Diệp Hoa trước khi rời đi, ngồi trên lưng ngựa áo choàng tung bay tuấn dật thoát tục, còn có khuôn mặt thanh lãnh, tầng tầng khắc sâu trong

lòng.

12. Chương 12

Hoàng Tiểu Thiên trở lại hoàng cung vẫn là Hoàng đế Thiệu Diệp Hoa, Tổng Bình An đứng ở cửa cung vẫn là thủ môn hộ vệ, Trịnh Dung Trinh ở phòng nhỏ đơn sơ vẫn là bộ dáng điên điên khùng khùng, Tổng gia hai lão không còn lăm bắm nhắc tới việc hôn nhân của đứa con, mà là thỉnh thoảng nhắc tới cháu của họ có hay không lại lớn lên chút ít.....

Hết thấy thoát nhìn đều không có gì thay đổi, mà hết thấy lại đang mơ hồ lặng lẽ thay đổi.

Long Khánh đế tại vị năm thứ 18, cũng là Bình An năm thứ 3, liên tiếp ba năm mưa thuận gió hòa, lại thêm Hoàng đế tại dân gian thực thi kế sách vực quốc dần dần có hiệu quả, Thiệu triều từ lập quốc tới nay lần đầu tiên chính thức bước vào thời kỳ phồn thịnh, bách tính an cư lạc nghiệp.

Đất nước ngày một hưng thịnh, cảm nhận sâu sắc nhất chính là dân chúng, mấy năm trước đường phố ở kinh thành tuy người đến người đi ồn ào náo nhiệt, nhưng hai bên đường đều là nhà cửa cũ nát lưu lại từ tiền triều, nơi nơi lộ vẻ tang thương, loạn dân từ khắp nơi chạy đến kinh thành, hành khất tụ đầy đầu đường ngõ hẻm, đôi khi thậm chí còn có thể trông thấy người chết lạnh, chết đói, chết bệnh.

Mà hiện tại, dân chạy nạn cùng người hành khất mỗi năm một giảm, trên đường phố nhà mới dựng lên ngày càng nhiều, quán xá cùng thương nhân cũng càng thêm đông đúc, ngựa xe hối hả như nước, cảnh tượng nhất phái phồn hoa, so với dĩ vãng, trong náo nhiệt còn thêm vài phần sức sống.

Tổng Bình An xem như là một trong số những người cảm nhận rõ rệt nhất điều đó, Thị vệ doanh phát lương bổng càng ngày càng nhiều, cha hắn lại kiêm thêm được nhiều việc, mà nương hắn dặt chút ít vải thô đi bán cũng có thể bán được hơn trước rất nhiều, ba tháng trước nhà hắn còn sửa lại, xây thêm một gian nhà kho, phòng muội muội bỏ trống sau khi nàng xuất giá cũng được dọn dẹp, kê thêm giường gỗ cùng đồ dùng, để dành cho Tổng Tĩnh Bình – trưởng tử của Tổng Bình An.

Tổng Tĩnh Bình là tên do Diệp Hoa đặt, ngày đầu tiên y ôm đứa nhỏ đến, Tổng lão gia thấy y nho nhã phong độ, học phú ngũ xe, liền mời y lấy danh tự cho cháu mình, Diệp Hoa không cần nghĩ nhiều, nhìn Tổng Bình An lúc ấy đầy vẻ khấn trương, há miệng nói tên.

Tĩnh Bình, lấy chữ Tĩnh trong Tĩnh Lâm, thêm một chữ Bình trong tên của Tổng Bình An, ý là một đời an bình quang minh.

Tổng gia hai lão đổi tên này cực kỳ vừa ý, thời gian còn lại đều nựng đứa nhỏ gọi Tĩnh Bình, Tĩnh Bình không dứt.

Hôm nay, cầm tiền lương tháng này Tổng Bình An không giống như trước về thẳng nhà, mà đến tiệm rượu quen mua một bình rượu ngon, cầm bầu rượu xuyên qua đường lớn người qua người lại, rẽ vào một ngõ tắt nhỏ, cuối cùng tới trước cửa căn nhà ọp ẹp không chút thay đổi của Trịnh Dung Trinh, đã thế còn vì sợ sập cửa mà đành phải cẩn cẩn thận thận đẩy khẽ vào nhà.

Lần này Trịnh Dung Trinh không lang thang khắp nơi, rất an phận đợi ở nhà, hơn nữa làm Tổng Bình An bất ngờ là hắn còn đang vung bút vẩy mực vẽ lên giấy Tuyên Thành trên bàn gỗ nhỏ, biết Tổng Bình An đến nhưng ngay cả lông mi cũng không động một cái, như trước chăm chú vẽ tranh. Tổng Bình An lại gần nhìn xem, mới biết thì ra hắn đang vẽ một bộ cung nữ cầm quạt ý đào đào.

Tổng Bình An không hiểu những thứ này, lại vẫn thấy rõ hoa đào thắm sắc như thật, cung nữ như hoa như ngọc tha thiết trông mong, cánh hoa hồng nhạt rơi trên mái tóc như hạt châu sai, rơi trên vai như hoa thêu trên gấm, rơi trên mặt đất như mộng tương tư.

“Thật đẹp!”

Khi Tống Bình An kinh khen một tiếng, Trịnh Dung Trinh đã điểm nét bút cuối cùng, lui ra sau vài bước trái nhìn phải nhìn không thấy có chỗ nào không ổn, mới lấy ra một con dấu chấm mực đỏ, đóng thử trên giấy nháp cạnh bên trước, sau đó mới ấn vào góc tranh, dời đi, hiện ra hai chữ Tống Bình An không hiểu.

Tống Bình An đối với nó cũng không quá để ý, ngược lại đối người trong bức họa khá tò mò, hẩn buông bầu rượu, Trịnh Dung Trinh cơ hồ là đồng thời chộp lấy ôm vào lòng, mở ra nút bình tu ngay một ngụm lớn. Tống Bình An chớp mắt nhìn hẩn vài cái, cuối cùng mới ập a ập ứng hỏi: “Trịnh huynh, người trong bức họa kia, chắc không phải là Tiểu Cầm a?”

Sắc mặt Trịnh Dung Trinh không chút thay đổi, tiếp tục uống rượu: “Không phải.”

“Vậy là...”

“Người tự tưởng tượng ra thôi.” Trịnh Dung Trinh lau rượu dính ở khóe miệng: “Người không phải một mực khuyên ta nên đi tìm việc gì đó kiếm tiền nuôi thân sao?”

“Đúng vậy.”

“Cho nên ta vẽ một vài bức tranh đem đi bán.”

Hai mắt Tống Bình An lập tức tỏa sáng, lại một lần nữa tỉ mỉ xem bức họa kia, lại một lần nữa cảm khái: “Tranh của người nhất định bán rất được!”

Trịnh Dung Trinh hơi nhếch môi: “Kiếm chút tiền rượu mà thôi, kể vô danh vô thế như ta, có bao nhiêu người chịu bỏ tiền mua chứ?”

“Ai nói, ta sẽ mua!” Dứt lời, Tống Bình An cho tay vào túi muốn lục tiền, “Tranh này bao nhiêu tiền, ta mua!”

Trịnh Dung Trinh không chịu nhận Tống Bình An tiếp tế, cho nên hẩn lúc nào cũng hy vọng Trịnh Dung Trinh sẽ tìm việc gì đó để kiếm sống, hôm nay thấy Trịnh Dung Trinh rốt cục có mục tiêu, sao lại không ủng hộ hết mình chứ, huống chi hẩn thật sự cảm thấy bức tranh này rất đẹp.

“Người muốn mua, ta còn không bán đâu.” Trịnh Dung Trinh cầm bầu rượu đặt mông ngồi xuống ghế, đối người đang sững sờ cười cười, “Người muốn tranh của ta, chỉ có thể dùng rượu để đổi. Mấy năm nay rượu người đưa cho ta cũng đủ đổi một xe tranh rồi, đáng tiếc bức này là ta vẽ cho một phùng họa, không thể cho người, lần sau Trịnh mỗ sẽ vẽ cho người một bức khác.” [phùng họa: cửa hàng bán tranh]

Thấy hẩn cười giơ cao bầu rượu ý bảo, Tống Bình An mới hiểu được, ngậy ngô gãi gãi đầu, cũng cười theo.

Nhìn hẩn chất phác tươi cười, Trịnh Dung Trinh nâng bình uống rượu, mi mắt lại lẳng lặng rũ xuống, dấu đi suy nghĩ trong đôi con ngươi.

“Bình An, sau này nếu có việc cần Trịnh mỗ, nhất định phải nói cho ta biết.”

Tống Bình An ngẩn ra không hiểu, đi tới ngồi bên cạnh hẩn, cười nói: “Ta có thể có chuyện gì chứ, người nha, mới khiến người ta lo lắng nhất.”

Trịnh Dung Trinh chỉ cười cười, chuyển đề tài: “Bình An, người cũng sắp 26 rồi đi, người nhà người không giục người thành thân hay sao? Thành gia lập nghiệp là việc lớn trong đời người, người đã đến tuổi này rồi sao một chút cũng không lo nghĩ gì thế?”

“Ta gấp làm gì nha, ngay cả đứa nhỏ ta cũng có...”

“Cái gì, người có con?” Trịnh Dung Trinh cả kinh thiếu chút nữa phun rượu ra, “Sao trước giờ chưa thấy người nhắc tới lần nào?”

Tống Bình An có chút khó xử, không biết nên mở miệng như thế nào. Dù sao chuyện này liên lụy quá nhiều, rất nhiều chuyện cũng không phải có thể tùy ý công khai, cho nên mới không nói cho Trịnh Dung Trinh biết. Những năm gần đây, dưới ảnh hưởng từ tình yêu cháu của cha nương, Tống Bình An không biết từ lúc nào, bất tri bất giác đã coi Tĩnh Bình như con ruột của mình, mỗi lần thấy nó, cũng nhin không được đến ôm đến hôn, nghe nó gọi tiếng cha thì nội tâm càng vui vẻ. Mặc dù không chủ động đề cập, nhưng lần này Trịnh Dung Trinh hỏi, cũng không thể cứ tiếp tục giấu diếm mãi.

Nhìn người từ trước đến nay thành thật ngay thẳng giờ lại vẻ mặt khó xử không nói nên lời, Trịnh Dung Trinh vỗ vai hắn, ý bảo hắn không tiện mở miệng thì không cần nói.

“Ai cũng có việc khó nói, người không muốn thì đừng cố gượng, Trịnh mỗ không phải người không hiểu chuyện.”

“Cám ơn người, Trịnh huynh.” Nghe hắn nói như vậy, Tống Bình An thở dài một hơi. Hắn không muốn nói dối, lại càng không muốn lừa gạt bằng hữu Trịnh Dung Trinh, nhưng chuyện này thật sự liên lụy quá lớn, hắn rất khó có thể mở miệng, may mà Trịnh Dung Trinh thông cảm cho hắn.

“Bất luận thế nào, Trịnh mỗ vẫn một câu nói kia, nếu người coi ta là bằng hữu, sau này nếu có chuyện gì cần giúp đỡ, thì nhất định phải tìm ta.”

Lời nói chân thành luôn dễ làm người ta cảm động, Tống Bình An gật đầu hứa hẹn.

“Ta sẽ, đồng dạng, Trịnh huynh nếu có gì cần cũng xin nói với Bình An, Bình An mặc dù không có bản lĩnh gì, nhưng chắc chắn sẽ cố hết sức.”

Trịnh Dung Trinh đối hắn cười, tu ừng ực một hơi sau, đưa cho Bình An, bảo hắn cùng uống, Bình An tiếp nhận ngửa đầu uống một ngụm.

Nhàn sâu như phi tuyết, nhập tửu tức tiêu tan. Hoa đẹp tựa cổ nhân, nhất tiểu chén đã cạn.

Một thời gian sau, Tống Bình An đi trên đường tình cờ thấy trên tường phường họa treo một bức tranh, ẩn dưới góc là hai chữ quen thuộc. Hắn hỏi chủ quán, hai chữ này nghĩa là gì, chủ quán đáp: “Thiên Mạch”.

Thiên Mạch – nhất họa nan cầu, một bức tranh của Thiên Mạch giá trị thiên kim. Tống Bình An đưa cho hắn chỉ vài năm rượu, hắn nói có thể đổi một xe tranh.

Hai năm trôi qua, sau Hoàng trưởng tử Tĩnh Lâm, Hoàng đế lại lục tục thêm hai vị hoàng tử cùng ba vị công chúa, hoàng hậu Lưu thị vẫn không có nửa điểm dấu hiệu mang thai, dù cho đồn đãi không lớn, nhưng dân gian vẫn thỉnh thoảng lưu truyền hoàng hậu có thể hoài long loại, có tư cách ngồi trên vị trí này nữa hay không.

Hoàng Thái Hậu vẻ ngoài thoát nhìn bình tĩnh, nhưng ánh mắt miết hướng hoàng hậu đã mang theo không vui, Thái Hoàng Thái Hậu vẫn như cũ tĩnh tọa giữa từ đường, yên lặng chấp châu niệm kinh. Hoàng đế lâm triều thì vẫn lâm triều, nên tấn kiến đại thần thì tấn kiến đại thần, nên chọn danh bài lâm hạnh hậu cung thì chọn danh bài, phi tử được y sủng hạnh đại bộ phận đều hoài thai, mưa móc đồng đều quả thật không có gì có thể trách cứ.

Hoàng cung đắm chìm trong không khí tĩnh lặng như ngày bình yên trước cơn sóng dữ.

Thái hậu họ Điền, phụ thân của nàng là đương nhiệm Nội các Đại học sĩ quyền khuynh triều dã, tích trữ bao năm tự thành nhất phái môn sinh vô số, phúc âm tộc bối, trong triều không ít quan viên có quan hệ mật thiết với hắn; trong số đó, do Điền đại học sĩ một tay đề bạt, vào triều chưa tới nửa năm đã thăng nhiệm Binh bộ Thị lang Lạc Đông Hải là cháu ngoại của Đại học sĩ Điền Trấn, cũng là biểu đệ của Hoàng Thái Hậu, dù cho không có chức quan tứ phẩm, chỉ riêng tầng quan hệ thân thích này, đã có thể đề chết không ít người. [biểu đệ/huynh: em/anh trai con dì, hoặc cậu (thuộc đẳng ngoại)>< đường=“” huynh/đệ=“” anh/em=“” trai=“” con=“” chú,=“” bác=“” (đằng=“” nội).]=“”>

Đương nhiên, Lạc Đông Hải cũng y hệt như thân phận của hắn ngang ngược không coi ai ra gì, ức hiếp dân chúng, chơi kỹ, đêm ngủ thanh lâu, phóng ngựa giữa phố, quả thực là triều đình cấm cái gì thì hắn làm đủ cái đó, tại triều làm quan lại mắt không vương pháp, làm cho người người căm hận, có điều tên xấu xa này vẫn còn có chút bản lĩnh, phương diện quân sự triều đình đang thiếu người tài, mà hắn lại am hiểu về lĩnh vực này.

Cũng bởi vì thân phận của hắn, cộng thêm chút ít bản lĩnh con con ấy, cho nên Long Khánh đế mới cái gì cũng biết, lại chỉ có thể mắt nhắm mắt mở làm như không thấy.

Lạc Đông Hải xem như là trưởng bối của Long Khánh đế, luận bối phận, hắn là biểu đệ của Hoàng đế, thấy Hoàng đế chưa bao giờ quần thúc chuyện của mình, lá gan cũng càng to hơn.

Ngày mùng 7 tháng 6 năm Bình An thứ 3, Lạc Đông Hải gây ra đại họa, chuyện này trong mắt Điền Trần không tính là gì, trong mắt Hoàng Thái Hậu cũng không tính là gì, dù sao so với những chuyện xấu hắn đã làm có thể nói là không đáng kể chút nào, nhưng Hoàng đế lại nghiêng rằng nghiêng lợi đập đổ thư án, trên mặt đất tấu chương tán loạn, Hoàng đế còn không hả giận xông lên giẫm thêm vài cái.

Tần công công đứng ở bên nhìn, trong lòng âm thầm thở dài một tiếng.

Mùng 7 ngày đó, Lạc Đông Hải tự tiện xâm nhập hoàng cung vào giờ giới nghiêm, hộ vệ canh gác tiến lên ngăn cản, lại bị hấn vung roi quật ngã trên mặt đất, một hộ vệ khác chạy tới can ngăn, cũng bị hấn hung hăng càn quấy tới cực điểm đánh đến hôn mê, những người khác e ngại thân phận của hấn không dám ngăn lại, cuối cùng để hấn nghênh ngang rời đi.

Có câu đánh chó phải ngó mặt chủ, hộ vệ cửa cung cũng có thể coi như bộ mặt của hoàng cung, có đại thần nào lại dám khinh thị, cũng chỉ có kẻ như Lạc Đông Hải mới dám ngạo mạn như thế.

Nếu là người bình thường, Hoàng đế nhiều nhất chỉ là cười lạnh mấy tiếng, nhin một chút đợi sau này từng cái thanh toán, nhưng lần này, Lạc Đông Hải xem như giết râu lão hổ, bởi vì người bị hấn quật đến hôn mê chính là Tổng Bình An.

Tin tức vừa truyền đến tai Hoàng đế, không đợi Lạc Đông Hải dương dương tự đắc vừng vàng ngồi xuống ghế, đã bị cấm vệ chạy tới trott lại trực tiếp nhốt vào Đại Lý tự đợi xử lý, Hoàng đế trước đó có khẩu dụ, có thể sẽ xử tử.

Hoàng Thái Hậu biết tin biến sắc, vội vàng tới Ngự thư phòng, chưa đợi lời ra khỏi miệng, Hoàng đế vẻ mặt âm trầm đã đưa một đồng tội trạng của Lạc Đông Hải cho Hoàng Thái Hậu, Hoàng Thái Hậu im lặng hồi lâu, sau cùng mới nói: “Hoàng thượng, đến mức thế sao?”

Nhiều chứng cứ phạm tội như vậy cũng không phải nhất thời nửa khắc có thể thu thập được, rất nhiều tội đã từ mấy tháng trước, khi đó Hoàng đế vì sao lại không phát tác, ngược lại muốn áp chế đến bây giờ mới ra tay? Chẳng lẽ tự tiện xông vào cung đánh bị thương vài cái hộ vệ lại không thể dễ dàng buông tha?

“Hoàng thượng, Lạc Đông Hải nói như thế nào, cũng là trưởng bối của người.”

Hoàng đế cười lạnh: “Hoàng thất phạm pháp đồng tội như thứ dân!”

“Hoàng thượng...”

“Thái hậu.” Hoàng đế nhìn thẳng Thái hậu, đôi con ngươi lạnh như băng: “Cửa cung là thể diện của hoàng cung, hấn đã một bạt tai đánh vào mặt trẫm, bảo trẫm phải nhin như thế nào?”

Hoàng Thái Hậu lại vẫn không chịu buông tha, thử khuyên bảo: “Hoàng thượng, phạt phạt một chút không được sao, hấn sẽ biết sai...”

“Thái hậu, nếu hôm nay bỏ qua, vậy sau này những người khác có phải cũng cứ như vậy tha cho.” Hoàng đế tức giận không kìm được vỗ bàn đứng dậy, “Bọn chúng dám dẫm lên đầu trẫm muốn đánh là đánh, muốn như thế nào thì làm thế ấy, nếu vậy chỉ bằng năm năm trước trẫm đem hoàng quyền hai tay dâng cho bọn chúng đi, mặc bọn chúng muốn làm gì thì làm!”

Môi Hoàng Thái Hậu run run, ngưng mắt nhìn nhi tử của mình thật lâu, mới nói: “Hoàng thượng, lần này thật sự nghiêm trọng như vậy?”

Hoàng đế nhìn thẳng nàng, một chữ một chữ nói: “Thái hậu, trẫm là Hoàng đế!”

Hoàng Thái Hậu không nói nữa, trên đường đi ra Ngự thư phòng trở lại hậu cung, chậm rãi nhớ lại một chuyện, liên phái người đi dò hỏi, khi về tới nội cung ngồi xuống, người phái đi cũng đã trở lại.

“Hồi bẩm Thái hậu, người bị thương là hai hộ vệ canh cửa cung, một người tên là Tổng Bình An, một người tên là Đường Thanh, người tên Tổng Bình An bị thương khá nặng, Hoàng thượng đã lệnh thái y tới chữa trị cho bọn họ, hai người đều không có nguy hiểm đến tính mạng.”

Hoàng Thái Hậu yên lặng vẩy tay ý bảo lui xuống, chưa đợi nâng trà lên uống một ngụm, cung nữ đã tới báo, Điền đại học sĩ cầu kiến.

Hoàng Thái Hậu than nhẹ một tiếng.

Điền Trấn vừa vào liền hỏi coi hoàng thượng lần này sao lại tức giận đến thế, Hoàng Thái Hậu thuật y lại lời của Hoàng đế cho hắn nghe, cuối cùng lại nói: “Sợ là làm hoàng thượng nhớ tới chuyện trước đây, năm đó Đặng, Triệu, Liễu, Khang bốn đại thần chưa bao giờ đem hoàng thượng đặt vào mắt, hoàng cung này lúc nào muốn ra thì ra, muốn vào thì vào, hoàng thượng trong lòng chỉ sợ vẫn còn cảm hận...”

Điền Trấn lau mồ hôi nói: “Trước khi tiến cung ta có tới Đại Lý tự thăm qua, lần này hoàng thượng chỉ e sẽ không buông tha Lạc Đông Hải, hắn vừa mới vào không lâu cũng đã không còn nhận ra hình người... Có thể thấy hoàng thượng vô cùng tức giận, vốn muốn tìm người đi khuyên một chút, ai, xem ra vẫn là không có cách nào.”

Hoàng Thái Hậu đặt chén trà xuống, như có điều suy nghĩ nói: “Hoàng thượng dù sao cũng là thân sinh cốt nhục của ta, đánh vào người con đau tại lòng nường, người quay về bảo Lạc gia nói hắn lần này là gây đại họa, ai cũng không cứu được, để bọn họ chuẩn bị hậu sự a, ít nhất còn có thể hậu táng.”

Điền Trấn liên tục gật đầu, sau đó còn nói: “Nữ nhi, người nói sau chuyện này, Hoàng thượng có thể có ý khác hay không?”

Hoàng Thái Hậu thoáng nở nụ cười, liếc phụ thân: “Phụ thân sợ cái gì, ai gia dù sao cũng là mẫu thân y, người dù sao cũng là ông ngoại của y, y có ý định gì, đều phải đắn đo trước vài phần, còn nữa, có ai gia ở đây, Hoàng đế muốn ra tay, ai gia cũng đều có thể bãi bình.”

Hoàng Thái Hậu nói lời này đương nhiên là có căn cứ, Hoàng đế là nàng nuôi nấng từ nhỏ tới lớn, mặc dù phương diện giáo dục Thái Hoàng Thái Hậu làm chủ chiếm đa số, nhưng sinh hoạt hàng ngày của y lại do nàng một tay xử lý, Hoàng đế mặc cái gì ăn cái gì, Hoàng đế làm cái gì nhìn cái gì, nữ nhân đầu tiên của y, thê tử đầu tiên của y, thậm chí là từng phi tử đều phải qua tay nàng, dù cho biết rõ Hoàng đế bởi vì những chuyện này mà giận nàng, nhưng điều đó thì có là gì? Nàng dù sao cũng là mẫu thân y, dưỡng dục y trưởng thành, lại có quan hệ huyết thống, cho dù y là Hoàng đế thì sao, y nhiều ít đều phải nghe nàng, nhiều ít đều phải nhường nhịn nàng.

Lúc trước ban chết cho thị vệ được Hoàng đế sung hạnh một đêm kia, Hoàng đế dù có oán hận, nhưng đến hôm nay chẳng phải cái gì cũng chưa nói hay sao?

Hoàng Thái Hậu chính là nghĩ như vậy.

Thế nhưng Hoàng đế lại không nghĩ như vậy, chuyện lần này, càng khiến y quyết tâm muốn nhanh chóng diệt trừ thế lực của Điền thị hơn nữa.

Người giam vào Đại Lý tự, phạt cũng phạt, đánh cũng đã đánh, Hoàng Thái Hậu nghĩ rằng sự việc cứ như vậy cho qua, mới có thể dẫn Điền đại học sĩ trở về chuẩn bị một chút hậu sự cho Lạc Đông Hải. Tính mạng của vị bà con này không phải bọn họ không quan tâm, vì nó không chỉ liên quan đến thể diện của gia tộc, hòa thuận trong tộc họ, mà còn liên quan đến quyền lực cùng uy tín của phe phái Điền thị. Bao nhiêu người hướng về danh tiếng của Điền Trấn - Nội các Đại học sĩ mà đầu nhập môn hạ, cuối cùng hình thành một phe có quan hệ ích lợi mật thiết, giờ phút này nếu ngay cả thân thích của mình bọn họ đều không giữ được, thì còn bao nhiêu người nguyện ý tiếp tục tin tưởng Điền gia?

Hoàng Thái Hậu nghĩ đến chính là điểm ấy, Điền Trấn làm sao lại không nghĩ đến, chỉ tiếc Hoàng đế đã quyết ý muốn giết Lạc Đông Hải, bọn họ cũng không thể chết sống tranh với Hoàng đế. Đối Hoàng Thái Hậu mà nói, một bên là Hoàng đế thân sinh cốt nhục, một bên là thân thích không mấy lui tới, cái gì nặng cái gì nhẹ vừa xem đã hiểu, căn bản không đáng vì một người mà trở mặt với Hoàng đế, về phần ảnh hưởng của chuyện này đối với thế lực của Điền gia, về sau có thể từng bước khắc phục.

Tiếc rằng Hoàng đế hoàn toàn không phối hợp với tính toán của bọn họ, Diệp Hoa từ nhỏ đã được giáo dục nghiêm khắc, có tính nhẫn nại vượt xa tuổi tác rất nhiều, y vốn định dùng tổn thất ít nhất thu lợi lớn nhất, vụ Lạc Đông Hải không chỉ làm loạn bước đi diệt trừ đảng phái Điền thị, mà còn xáo trộn đại cục buông cần xa câu cá lớn của Hoàng đế.

Tổng Bình An bị trọng thương, Diệp Hoa giận tím mặt, phái ra cấm vệ quân trực tiếp bắt giữ hung thủ, khi đó phần nộ đến cực điểm đầu thêm nghĩ cái khác. Hôm nay người đã giam trong Đại Lý tự, đại hình

cũng đã dùng, cũng cùng Hoàng Thái Hậu giằng co, Lạc Đông Hải mà chết, thể diện của Điền gia bị hao tổn, đã là chuyện chắc chắn không thể thay đổi. Nhưng Diệp Hoa lúc này lại lâm vào chán nản giãy dụa, bởi vì chuyện y không muốn đối mặt nhất đã tới.

Diệp Hoa là đương kim Hoàng đế, ai cũng không cách nào phủ nhận, mặc dù hoàng quyền của y nơi nơi bị chế ngự không thể tùy ý thi triển, nhưng ban hành luật pháp, áp dụng cải cách, thậm chí phong quan thăng tước, những chuyện đó y vẫn có thể làm chủ được, vậy tại sao vị thiên tử đương triều này lại chậm chạp không chịu phong chức quan, ban thưởng chút của cải cho Tổng Bình An – người y yêu, người y coi là thân nhân? Cho dù là làm một chức quan nhàn tản cũng tốt hơn là mỗi ngày đứng canh cửa cung dầm mưa dãi nắng chịu một nhọc, địa vị ti tiện bị người khinh thị.

Vì cái gì Hoàng đế hoàn toàn không có ý định đó, chuyện này Tần Nghi – Tần công công cũng cực kỳ khó hiểu, mới đầu cho rằng Hoàng đế đối một người tầm thường như Tổng Bình An chỉ là mới mẻ nhất thời, không bao lâu nữa sẽ ghét bỏ. Ai lại không biết thiên tử có được hậu cung với vô số mỹ nhân, từ xưa đến nay có mới nới cũ, dù là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, bất quá cũng chỉ là một thời sủng hạnh, một thời huyết lệ, có thể đếm được bao lâu; nào ngờ tính từ ngày Tổng Bình An bị mang vào nội cung đến nay, tình ý của Hoàng đế đối Tổng Bình An chẳng những không giảm mà còn càng ngày càng tăng.

Nghi vấn này Tần công công từng có một ngày thấy tâm tình Diệp Hoa không tời thì cẩn cẩn thận thận hỏi qua. Diệp Hoa lúc ấy đang phê duyệt tấu chương, nghe vậy liền thản nhiên nói: “Tần công công, trầm hỏi người, có biết trong Hộ vệ doanh có bao nhiêu hộ vệ?”

“Hơn ba nghìn bảy trăm người.”

“Đội trưởng hộ vệ có bao nhiêu?”

“Ba trăm, bởi vì một đội, hẳn là mười hai người.”

“Trên đội trưởng, Phó thống lĩnh có bao nhiêu, Chủ quản bao nhiêu, Thống lĩnh lại có bao nhiêu?”

“Phó thống lĩnh là hai người, Chủ quản hai người, Thống lĩnh chỉ có một.”

“Nếu có chuyện, người sẽ đi tìm ai?”

“Tất nhiên là....” Tần công công dường như nghĩ ra điều gì đó, lập tức im lặng.

Đứa nhỏ đánh nhau làm ầm ĩ tự nhiên là trực tiếp tìm người lớn có thể quản giáo, trong Hộ vệ doanh, xảy ra chuyện thân là Thống lĩnh tất không thể thoát khỏi can hệ. Hoàng đế hỏi vậy là đang nói cho hắn biết, thân phận, địa vị càng cao thì càng có khả năng trở thành mục tiêu, an toàn nhất chính là bao phủ trong biển người, dù cho muốn tìm cũng phải mất khá nhiều công sức. Hôm nay thế lực của Điền thị đã cắm rễ sâu trong triều đình, sau này nếu diệt trừ, những danh vị trên chỉ sợ sẽ đều bị tính vào, mà hiện tại đem người coi trọng nhất bại lộ trước mặt người khác, chẳng khác nào đẩy người đó vào dòng nước xoáy, khiến mình và người đó đều rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

Như vậy, an toàn nhất chính là trộn lẫn giữa một đám tiểu tốt chỉ có thể nghe lệnh làm việc kia.

Thế nhưng hiện giờ, Diệp Hoa trong lúc giận dữ đã ra lệnh bắt giam Lạc Đông Hải, với thân phận địa vị đặc biệt của hắn, tin tức này sẽ nhanh chóng truyền khắp triều đình, muốn áp cũng không áp được. Cho dù họa là do Lạc Đông Hải tự gây nên, nhưng khiến cho kết cục cuối cùng Lạc Đông Hải bị bãi quan bỏ tù lại là hai hộ vệ. Vì vậy tất cả mọi người sẽ chú ý đến hai người kia, trong đó có một người mà Diệp Hoa không muốn người ta biết đến nhất.

Diệp Hoa biết mình quá giận dữ mà làm chuyện ngu xuẩn, khi Hoàng Thái Hậu đi rồi, y tâm phiền ý loạn ngồi trên ngự tọa. Nếu đã ra tay, y hiểu giờ phút này việc quan trọng nhất phải làm chính là lập tức xử tử Lạc Đông Hải, để tránh đem dài lâu lăm mòng. Mặc dù Thái hậu chịu thua mà đi, nhưng tiếp qua không lâu, phe phái Điền thị nhất định sẽ phiền chết y, làm y không thể không thỏa hiệp, thả tên chết tiệt kia. Dích xác, tha cho Lạc Đông Hải là phương pháp tốt nhất, đem chuyện này từ lớn hóa nhỏ, từ nhỏ xóa sạch sẽ, nhưng chính như trước y đã nói với Thái hậu, lần này bỏ qua, vậy lần sau chẳng lẽ cũng bỏ qua?

Uy quyền của Hoàng đế không dung mạo phạm!

Từ lúc biết Tống Bình An bị thương một khắc ấy, trong lòng Diệp Hoa nhen sâu một hơi, y dám chắc nếu chuyện này lặp lại lần nữa, phản ứng của y cũng sẽ đồng dạng như thế.

Lúc này Thái lý tự khanh cầu kiến. Một đạo hàn quang trong mắt Diệp Hoa xẹt qua, phất tay triệu Tần công công tới, lại sau một lúc lâu lặng im, cuối cùng mới trầm giọng nói: “Người đi gặp hần, xem hần hiện tại thế nào, trầm chờ người....” [Quan khanh: ngày xưa có quan chánh khanh, thiếu khanh. Chúc tổng lý trông coi việc nước bây giờ cũng gọi là Quốc vụ khanh.]

Tần công công hành lễ đang định lui xuống, Diệp Hoa lại gọi hần lại: “....Nếu hần tỉnh, người hỏi hần, cần trầm vì hần làm những gì?”

Tần công công khựng lại, sau đó thấp giọng nói: “Vâng.”

Tống Bình An cùng Đường Thanh mỗi người được an trí ở một phòng nhỏ trong một biệt viện yên lặng. Khi Tần công công đi vào, trong phòng chỉ có một mình Tống Bình An đang nằm nghiêng trên giường, hần đã tỉnh, đang gian nan vươn tay trái muốn với lấy ấm nước, trên tay trần là một đạo rồi lại một đạo vết roi sâu đến kinh người.

Tần công công lúc này quả thực cảm thấy vô cùng may mắn tới đây là mình chứ không phải Hoàng đế, nếu là y, thấy cảnh này phỏng chừng nửa đêm xông vào Đại Lý tự đem người chặt thành tám khối cũng không phải không có khả năng.

Mắt thấy ngón tay cách ấm nước chỉ kém chưa đến nửa phần, đột nhiên một đôi tay đã vươn tới cầm lấy, Tống Bình An không khỏi kinh ngạc, giương mắt nhìn, cư nhiên là Tần công công vốn nên châu chực trong nội điện.

Tần công công lấy một chén nước rót đầy, đưa tới bên miệng Tống Bình An, đợi hần uống xong mới hỏi: “Sao ở đây lại chỉ có một mình người, người bị thương nặng như vậy không có ai tới chăm sóc sao?”

Uống cạn chén nước, Tống Bình An ho một tiếng, khàn giọng trả lời: “Tiểu nhân mới tỉnh, bọn họ thấy tiểu nhân ngủ mới đi, Tần công công, ngài như thế nào lại tới đây?”

“Hoàng thượng sai ta tới thăm người một chút.” Dứt lời, Tần công công vén vạt áo ngồi xuống bên giường cẩn thận xem xét vết thương trên người hần, vừa nhìn, lông mi tức khắc nhíu chặt lại.

Lạc Đông Hải đã từng luyện võ, lực tay khỏe hơn người bình thường rất nhiều, nhưng hần cũng biết thân thể Tống Bình An xưa nay cường kiện, nghe báo Lạc Đông Hải quát người đến bắt tỉnh còn thấy bất ngờ, về sau đến chỗ Thái y hỏi, mới biết Lạc Đông Hải ra tay cực nặng, chủ ý đánh chết, trên thân Tống Bình An có một số vết thương còn sâu tới tận xương, bắt buộc phải khâu lại, bôi thuốc, băng bó.

Bây giờ nhìn hơn nửa người Tống Bình An dù đã băng bó một tầng dày còn có thể thấy máu thấm ra, hoàn toàn có thể tưởng tượng tình cảnh Tống Bình An lúc ấy là như thế nào, nếu là người khác, thân thể yếu ớt chỉ sợ đã sớm chết.

“Còn đau không?”

Tống Bình An suy yếu mà lại kiên cường cười: “Bây giờ đã đỡ hơn nhiều rồi.”

Trên mặt hần cũng có vài vết roi sướt qua, bôi thuốc nên đã ngừng chảy máu, chắc sẽ không để lại sẹo.

Trước khi Thái y đến, Tần công công vâng thánh lệnh đã đặc biệt dặn dò Thái y, nhất định phải dùng loại thuốc tốt nhất, xem ra Thái y cũng nhớ kỹ những lời này.

Tần công công lại hỏi: “Nghe nói lúc ấy người đáng lẽ sẽ không sao, nhưng sau vì cứu hộ vệ tên Đường Thanh kia nên mới bị Lạc Đông Hải giận chó đánh mèo quát thương, đúng không?”

Nghe hần hỏi, Tống Bình An không khỏi nhớ tới chuyện vừa xảy ra mấy canh giờ trước, khi đó bên ngoài cửa cung có một người cưỡi ngựa xông thẳng vào, Đường Thanh nhìn không rõ vội rút đao ngăn lại, con ngựa vì thế mà chấn kinh, người trên ngựa cũng suýt nữa rơi xuống. Lạc Đông Hải ổn định ngựa xong, mặc kệ Đường Thanh sau khi biết là hần đã quỳ xuống không ngừng cầu xin tha thứ, mắng một tiếng ‘tiện

nhân' quật ngã Đường Thanh xuống đất, còn liên tục vung roi, vài cái đã quật Đường Thanh khắp người là thương lẫn lộn trên đất.

Mất thấy cảnh đó, Tống Bình An không chút nghĩ ngợi, đã xông lên ngăn cản, lại bị Lạc Đông Hải tức giận quất đến bất tỉnh.

Tần công công từ thân sắc trên mặt hấn tìm được đáp án, hấn xoay xoay chén không trong tay, nói: “Tống hộ vệ, Hoàng thượng lệnh ta tới hỏi ngươi, ngươi muốn hoàng thượng làm gì cho ngươi?”

Tống Bình An kinh ngạc hỏi lại: “Làm cái gì?”

“Đúng vậy, làm cái gì.” Tần công công mỉm cười.

“Tần công công, tiểu nhân không hiểu.”

“Ngươi không cần phải hiểu.” Tần công công đặt chén xuống, vươn tay nhẹ nhàng chạm vào vết thương trên mặt hấn: “Ngươi chỉ cần nghĩ, hiện tại ngươi muốn làm chính là cái gì, ngươi nói cho ta, ta sẽ chuyển cáo cho hoàng thượng, sau đó hoàng thượng sẽ giúp ngươi nhất nhất thực hiện.”

Tống Bình An cúi đầu cẩn thận suy nghĩ, suy nghĩ một lát, hấn chậm rãi ngừng đầu, đối Tần công công lắc đầu.

“Tần công công, tiểu nhân hiện tại cái gì cũng không nghĩ.”

“Thật sự?”

“Vâng.” Tống Bình An nghiêm túc gật đầu.

Tần công công thu tay về: “Ta phải về rồi, ngươi có gì muốn nói với hoàng thượng không?”

Tống Bình An suy nghĩ một chút, thành thành thật thật nói: “Phiền ngài nói với hoàng thượng, không cần lo lắng cho tiểu nhân, tiểu nhân không có việc gì, hoàng thượng muốn làm cái gì thì làm cái đó.”

Chờ Tần công công trở về bẩm báo với Hoàng đế, Diệp Hoa nghe xong nở nụ cười khó hiểu, ánh mắt lạnh lạnh.

“Vậy sao? Trẫm muốn làm cái gì thì làm cái đó?”

Trong lòng rốt cục có quyết định, Diệp Hoa ngồi thẳng, cao giọng nói: “Truyền Đại lý tự khanh!”

Hoàng Thái Hậu cùng Diên Trần nghĩ rằng hy sinh một Lạc Đông Hải là có thể giải quyết êm đẹp chuyện này, nhưng sau một tiếng hô to kia, bị Hoàng đế phóng đại đến cực hạn, dùng thể điểm hỏa thiêu vạn trượng không ngừng lan tràn, cho đến cuối cùng một khắc hoàn toàn hóa thành tro tàn.

Chuyện không muốn đối mặt nhất nếu đã xảy ra, tiếp tục che giấu đã không còn là sách lược vẹn toàn, vậy trước khi sự tình tiếp tục chuyển biến xấu thì phải tốc chiến tốc thắng!

Ngày thứ hai sau khi Lạc Đông Hải bị nhốt vào Đại Lý tự đã bị áp giải lên pháp trường, tội trạng của hấn từng cái từng cái một bị công bố, Lạc Đông Hải tiếng xấu lan xa vừa chết, dân chúng chịu hấn quấy nhiễu đều vỗ tay tỏ ý vui mừng. Nhưng chuyện lớn khiến lòng người thỏa mãn ca tụng không ngớt còn ở phía sau, Hoàng đế cũng không vì thế mà dễ dàng bỏ qua, sau khi trị tội Lạc Đông Hải, y không chút nể mặt Diên thị trực tiếp phái Cẩm vệ quân bao vây xét phủ Lạc gia, tịch biên gia sản, toàn tộc lưu đầy sung quân, một danh gia vọng tộc nổi tiếng kinh thành theo đó tiêu tan.

Chuyện này xảy ra quá đột ngột, chưa chờ Diên Trần hoàn hồn, Hoàng đế nhân cơ hội thanh trừ đại bộ phận quan viên trong triều, chỉ cần tra ra quan viên trái luật, tương đương với tội biết rõ còn cố phạm, nghiêm trị không tha!

Cái chết của Lạc Đông Hải, không chỉ là giết gà dọa khỉ, mà còn nổi lên một hồi trống áp chế phe phái Diên thị.

Thu hồi lộ, mua quan bán tước, vết tài sản của dân chúng, thế lực Diên thị có thể phát triển lớn mạnh đương nhiên không thể thiếu những việc làm mờ ám này, mà chỉ cần một ít chứng cứ phạm tội đã đủ để bãi

chức bãi quan, nặng hơn thì tịch thu gia sản, giết kẻ phạm tội. Chỉ sau ba ngày, số quan viên cả lớn cả nhỏ bị bắt bỏ tù nhiều vô số kể.

Vừa nghe tin, tròng hạt trong tay Thái Hoàng Thái Hậu ngừng hẳn. Hoàng Thái Hậu đứng ngồi không yên. Hoàng Thái Hậu đi tìm Hoàng đế, Hoàng đế đóng cửa không gặp; chúng thần thượng tấu, Hoàng đế phất tay áo không nghe; Diên Trấn cùng các vị nguyên lão đại thần quỳ trước điện cầu kiến, Hoàng đế bỏ mặc không tiếp. Tất cả hành động đều mạnh mẽ vang dội tiến hành, mỗi một ngày qua đi, số quan viên bỏ tù lại nhiều thêm, trong khoảng thời gian này, trên dưới triều đình có thể nói là thần hồn nát thần tính, người người lo sợ bất an.

Khi chuyện này truyền đến tai Tống Bình An, thế cục bên ngoài đã vô cùng hỗn loạn, trong triều như bao phủ một tầng mây đen, còn dân chúng thiên hạ thì ủng hộ nhiệt liệt. Đường Thanh bị thương tương đối nhẹ, hào hứng bừng bừng chạy đến bên giường Tống Bình An, kể hết tất cả những chuyện hấn nghe được, nhất là tin Lạc Đông Hải bị xử tử, mỗi lần tới đều nhắc đi nhắc lại, làm Tống Bình An nghe đến ù tai.

“Thật tốt quá, quả đúng là ác giả ác báo, tên chết tiệt Lạc Đông Hải khinh người quá đáng kia cuối cùng cũng phải đền tội, lần này Hoàng thượng thật sự là làm đại khoái nhân tâm a!”

“Sau đó, Hoàng thượng còn hạ lệnh quan viên phạm tội toàn bộ bắt giam vào ngục đợi thẩm tra, chỉ cần tra ra tội trạng là thật, đều sẽ bị trọng phạt. Bình An người biết không? Dân chúng kinh thành còn có người thấp hươu cảm tạ hoàng thượng anh minh nha!”

Lưng bị thương, Tống Bình An chỉ có thể nằm trên giường, nghe Đường Thanh hào hứng kể lại, cũng ha ha cười liệt miệng.

Kể xấu không có kết cục tốt, ác nhân tất có quả báo, Tống Bình An đứng dưới góc độ của dân chúng, đương nhiên cũng cảm thấy chuyện này không có gì không tốt, mỗi lần nhớ tới bộ dáng ác bá tàn nhẫn của Lạc Đông Hải, đến nay vẫn còn làm hấn sợ hãi.

Ở một nơi khác, Hoàng đế cao cao ngồi trên ngự tọa, nhìn trước mắt chồng chất vô số tấu chương cầu tình, tiến gián, thậm chí là tức giận uy hiếp, y đều mặt không biểu tình, hai tay rủ xuống đặt trên đầu rồng hai bên thành ghế, trầm tư.

Mặc dù ngay từ đầu đã hiểu rất rõ, quan viên y đang bồi dưỡng không nhiều, không đủ để đối phó với thế lực của phe phái Diên thị, nhưng y không muốn cứ tiếp tục nhẫn nhịn như thế, cho nên mới lợi dụng quyền lực trong tay cùng hơn vạn tinh binh trực tiếp nắm giữ, trong kinh thành không người dám đối đầu với y, nhưng phạm vi thế lực của Diên Trấn quá rộng, quyền lực Hoàng Thái Hậu bao năm gây dựng liên lụy quá sâu, từ triều đình, cho đến tận biên cương tướng lĩnh cũng có người của họ, nếu thực đồn bọn họ tới chân tường, kết cục sẽ như thế nào?

Đây là kết quả đối đầu trực diện với hai người họ, tiết kiệm thời gian, nhưng ngược lại nguy hiểm cũng tăng cao, xác suất thành công giảm xuống.

Diệp Hoa nhắm mắt dưỡng thần, hiện tại, y cảm thấy như bị cô lập, trong triều đình, người nắm thực quyền có khả năng giúp đỡ y không nhiều, y cần một trợ thủ đắc lực, một người có thể nhìn rõ thế cục, có thể đánh trúng trọng điểm, có thể giải quyết khó khăn của y...

Bên ngoài, đại thần can gián vẫn quỳ trước cửa điện không chịu rời đi, bên trong, sau khi suy xét cẩn thận, Diệp Hoa nhớ tới một người.

13. Chương 13

Chuyện của Lạc Đông Hải cho tới giờ ầm ĩ lớn như vậy, nghiêm trọng đến như vậy, một ít tin đồn ngoài cung có muốn áp chế cũng không thể áp chế được, khi Trịnh Dung Trinh nghe được tin ‘Lạc Đông Hải tự tiện xông vào cung, đánh trọng thương hộ vệ’, thì không khỏi làm rơi bầu rượu trong tay.

Hắn nhớ rõ Tống Bình An chính là một trong những hộ vệ canh giữ cửa cung.

Nhưng sau đó hắn lại lắc đầu tự giễu, hộ vệ canh gác cửa cung nhiều như vậy, sao có thể dễ dàng trùng hợp là Tống Bình An được.

Nghĩ là nghĩ như thế, nhưng hắn vẫn đứng ngồi không yên, mí mắt không hiểu sao lại thường xuyên giật giật, hắn chỉ có thể tạm dừng uống rượu, đi đi lại lại vài vòng trong sân, rồi chạy ra ngoài nghe ngóng tình hình cụ thể.

Nhưng thật không ngờ, chuyện này đã truyền đến người người đều biết, có điều tên của hai hộ vệ như bị ai đó cố tình giấu diếm, tất nhiên, không có mấy người biết được.

Trịnh Dung Trinh cũng không phải nghèo túng như bề ngoài Tống Bình An vẫn tưởng, điểm này rất dễ nhận ra từ việc hắn không nhận Tống Bình An tiếp tế mà vẫn có thể sống tự tại thoải mái đến giờ, cho nên Trịnh Dung Trinh mất chút ít công sức nghe ngóng, rốt cục hắn cũng hỏi thăm được tên của hai hộ vệ kia, một người trong đó, thật sự chính là Tống Bình An.

Trịnh Dung Trinh cảm thấy trực giác của mình quả thực không phải chuẩn xác thường thường, trước đó lần đầu tiên xuất hiện cảm giác bồn chồn bất an này chính là khi Tiểu Cầm gặp chuyện không may....

Lại nghe được Tống Bình An tuy bị thương nặng nhưng chưa tới mức nguy hiểm đến tính mạng, còn được hưởng đãi ngộ đặc biệt dưới sự an bài ngầm ngầm của Hoàng đế thì tâm tình mới thả lỏng, thế nhưng theo đó, một việc lại làm hắn nghi hoặc khó hiểu.

Đích xác, việc Lạc Đông Hải tự tiện xông vào cung còn đánh trọng thương hộ vệ trực tiếp tổn hại đến thể diện của hoàng thất, quốc pháp không thể dung tha, nhưng chuyện đó so với những tội ác Lạc Đông Hải đã làm, căn bản không tính là gì, vì sao khi ấy Hoàng đế không trừng trị hắn, mà lại muốn dùng việc này để phát uy? Cuối cùng khiến cho trên dưới triều đình hiện tại người người cảm thấy bất an, hoàng cung cao thấp kêu cầu thăm thiết?

Ngồi nổ của vụ thanh trừng lần này quả thực không quá thu hút, nhưng nó lại thật sự đã xảy ra, là ngẫu nhiên hay cố ý?

Khi Trịnh Dung Trinh đang vì chuyện này mà nghĩ đến đau đầu thì cửa nhà hắn bị người gõ tìm, tiếng vang quá nhẹ quá nhỏ, tựa hồ như ảo giác, nhưng ảo giác sao lại vang lên liên tục.

Trịnh Dung Trinh mở cửa nhìn xem, sững sốt.

Ngoài cửa đứng một thanh y nam tử, một tay chấp sau lưng, một tay tự nhiên duỗi để bên thân, khí vũ hiên ngang, mày rậm mũi cao, mắt như sao sáng, môi mỏng như khắc, nhân trung chi long, vượt trội hơn người, tuy nhiên, khiến Trịnh Dung Trinh kinh ngạc nhất chính vì, hắn đã từng nhìn thấy y.

Dù chỉ một mặt, lại khắc sâu tại đáy lòng.

Nam tử này, chẳng phải là người đã từng đi cùng Tống Bình An trên phố sao?

Chỉ có điều khi đó y lộ ra mỉm cười giáo hoạt như đứa trẻ, vài phần đáng yêu, vài phần tuấn tú, cách đã mấy năm, tướng mạo y giờ đã hoàn toàn thành hình, ổn trọng mà uy nghiêm, làm cho người ta e sợ, khó có thể thân cận.

Trịnh Dung Trinh khó hiểu, y vì sao lại đến tìm mình, suy nghĩ một lát, mới hỏi: “Xin hỏi công tử đây tìm ai, tìm Trịnh mô có việc gì cần ư?”

Người đối diện tiến lên một bước, cất cao giọng nói: “Tại hạ họ Thiệu, danh Diệp Hoa.”

Trịnh Dung Trinh khựng tại chỗ chừng nửa chén trà, mới nhân nhạ mở miệng: “Cửu ngưỡng đại danh, tam sinh hữu hạnh, không biết tìm ta có chuyện gì?”

Diệp Hoa thoáng nhướn mày, chợt ngừng đầu cười to, thật sự là cảm thấy phản ứng của Trịnh Dung Trinh thực thú vị.

Mặc dù thái độ của hắn khác xa với dự đoán, nhưng lại làm Diệp Hoa thập phần thưởng thức, ý niệm vừa chuyển, Diệp Hoa mỉm cười chấp tay nói: “Tại hạ tìm đến tiên sinh muốn luận bàn kỳ nghệ.”

Tục ngữ nói rất đúng, vô sự không đáng tam bảo điện. Hôm nay vị vua của một nước này đối một thư sinh vô danh vô quyền vô thế lễ ngộ như thế, không hề làm cho Trịnh Dung Trinh thụ sủng nhược kinh, ngược lại khiến hắn nảy ý đề phòng, nói là luận bàn kỳ nghệ, chỉ sợ lai giả bất thiện a. (vô sự không đáng tam bảo điện: không có việc thì không đến tìm; lai giả bất thiện: đến với ý đồ không tốt)

“Nhà của Trịnh mô không có bộ cờ.”

“Tại hạ có.” Không đếm xỉa đến thần sắc đậm mạc xa cách của Trịnh Dung Trinh, Diệp Hoa vung tay lên, lập tức có người nâng bộ cờ đi tới đứng bên cạnh y.

Diệp Hoa liếc nhìn Trịnh Dung Trinh, không đợi hắn nói lời cự tuyệt, đã cười nói: “Tiên sinh muốn chơi cờ gì, tại hạ đây có cờ vua, cờ vây, tiên sinh nếu muốn chơi xúc xắc, lục bác, tắc hí,.. tại hạ cũng có thể phụng bồi.” (lục bác, tắc hí: một loại cờ/trò chơi thời xưa)

Nói cách khác, chính là hôm nay, hắn không thể không hạ cờ.

Trịnh Dung Trinh lại im lặng trong chốc lát, mới lui về sau một bước, nhường lối, duỗi tay ra thần nhiên nói: “Mời.”

Diệp Hoa lược hành lễ, nhắc vạt áo bước vào.

Trịnh Dung Trinh nhượng bộ, cũng không phải vì sợ Diệp Hoa, mà là trong lòng hoài nghi, một là muốn biết ý đồ thực sự của y, hai là muốn tìm hiểu tình hình hiện nay của Bình An, ba là muốn xem xem, quan hệ giữa y và Tổng Bình An rốt cuộc là gì.

Thế nhưng Diệp Hoa tựa hồ thực sự chỉ là tới đánh cờ, cờ vây chơi chán thì chuyển sang cờ vua, cờ vua chán rồi thì lại chuyển xúc xắc, từ cao nhã cho tới thông tục, thường xuyên qua lại, thời gian nhoáng cái đã qua nửa tháng, ngoại trừ chơi cờ, Diệp Hoa cũng không nói gì khác.

Trịnh Dung Trinh vốn đối Hoàng đế không mấy ấn tượng, ấn tượng sâu khắc nhất chính là lãnh khốc vô tình, người hắn yêu chỉ vì một câu của Hoàng đế mà nhà nát cửa tan, chết không toàn thây. Đối với những việc làm của Hoàng đế, hắn có thể hiểu nhưng lại không thể cùng ý, nói kính không phải, nói hận lại không đến. Đời này kiếp này, hắn mặc dù chờ mong một ngày kia y sẽ thất bại, nhưng chưa bao giờ có ý định tự mình động thủ, tóm lại, chỉ coi mình như một kẻ bàng quan mắt lạnh nhìn vương triều này sụp đổ là đủ rồi, hắn căn bản không muốn cuốn vào.

Nhưng hôm đó, Diệp Hoa tìm đến hắn, tự mình tìm đến. Trịnh Dung Trinh trên mặt mặc dù không có biểu hiện, nhưng trong lòng hắn lại vô cùng kinh ngạc, xem Diệp Hoa như thế, chắc hắn đã biết sự tồn tại của hắn từ rất lâu, hơn nữa còn biết rất rõ những chuyện về hắn, y sao có thể biết đến một người vô danh vô thế như hắn? Hoặc là có người nói cho y, vậy người đó là ai? Chẳng lẽ...!

Trịnh Dung Trinh nhớ tới hắn đã từng nói với Tổng Bình An về việc miễn giảm lương thuế, không lâu sau đó, Hoàng đế đã ban bố pháp lệnh này; hắn nói với Tổng Bình An mở rộng khoa cử chỉ giới hạn ở bề ngoài, muốn giải quyết tận gốc việc thiếu hiền tài, cách tốt nhất là mở thêm nhiều học đường, khuyến khích dân chúng đưa con em mình đến trường, cũng không lâu sau, Hoàng đế thật sự sử dụng cách đó.

Kế tiếp là hai năm trước, hắn đi trên đường mất thấy Tổng Bình An cùng người này thân mật tay trong tay, nói là một đôi cũng không đủ.

Trịnh Dung Trinh chỉ cảm thấy đầu mình căng ra, quân cờ trên tay thất thủ rơi xuống, bàn cờ vốn ngang sức lập tức hiển lộ bại cục, Diệp Hoa khẽ nở nụ cười, chấp nâng một quân, không chút lưu tình sát tiến.

Cùng Diệp Hoa chơi cờ nửa tháng, lần đầu bị thảm bại như vậy, Trịnh Dung Trinh phù trán thở dài.

“Kỹ thuật của Thiệu công tử thật là cao cường.”

“Đâu có, là tiên sinh nương tay thôi.”

Trịnh Dung Trinh thu quân, liếc mắt nhìn người đối diện, vẫn một vẻ vân đạm phong khinh như trước, hoàn toàn nhìn không ra là kẻ thân trong loạn cục, bị quấy đến phiền lòng bức bối. Phải biết rằng, trong nửa tháng này, đại thần can gián từ quỹ gói cầu xin đã phát triển thành từ gián, cột đá hoa cương ngoài điện trở thành nơi đi của rất nhiều đại thần muốn đập đầu quỳen sinh.

Hoàng Thái Hậu rốt cục không nhịn được nữa, khuyên bảo thêm uy hiếp, tuyên bố nếu Hoàng đế không thu lại mệnh lệnh đã ban ra, nàng sẽ triệu tập tất cả chư hầu, tướng lĩnh trấn thủ biên cương trở về thỉnh cầu hoàng thượng thay đổi chủ ý. Nói thỉnh cầu chẳng qua chỉ là lời nói hoa mỹ, ý tứ ẩn giấu bên trong, ai lại không ngầm hiểu trong lòng.

Cục diện đã loạn đến mức này, nếu Hoàng đế vẫn khư khư cố chấp, hậu quả tất sẽ khôn lường. Dưới tình thế bốn phía thụ địch, từng bước khó khăn, Hoàng đế còn có thể nhàn hạ thoải mái tìm một người đồng dạng rảnh rỗi đến khùng điên đánh cờ, thật sự là — khiến Trịnh Dung Trinh phải nhìn bằng con mắt khác.

Nếu nói từ trước Hoàng đế làm hấn lưu lại ấn tượng xấu, thì Hoàng đế hiện tại ngược lại làm hấn có chút thương thức, gặp nguy không loạn, làm việc quyết đoán, tài học uyên bác. Giả như y không phải Hoàng đế, Trịnh Dung Trinh khẳng định sẽ rất hy vọng có thể kết giao một bằng hữu như vậy.

Một lần nữa thu quân xong, chuẩn bị bắt đầu ván tiếp theo, thì Diệp Hoa đột nhiên nói: “Tại hạ muốn thỉnh giáo tiên sinh một chuyện.”

“Chuyện gì?” Trịnh Dung Trinh cầm quân cờ nhìn y.

“Một ván vừa rồi, tiên sinh còn có cách xoay ngược tình thế?”

Trịnh Dung Trinh không khỏi cười nói: “Nếu có, Trịnh mỗ sẽ không nhận thua.”

“Quả nhiên, gặp gỡ tử cục sẽ không thể nào tìm ra cách giải...” Diệp Hoa như có điều suy nghĩ.

“Vây cũng chưa chắc.” Trịnh Dung Trinh hạ một nước, “Bàn cờ là vật chết, người lại sống, trên bàn cờ tử cục không thể giải, nhưng nhân sinh không phải ván cờ, chỉ cần còn lại một hơi, thì còn có cơ hội chuyển bại thành thắng.”

Diệp Hoa thần sắc kinh ngạc bừng tỉnh, tươi cười rạng rỡ: “Tiên sinh nói một lời như bằng mười năm đọc sách, tại hạ được lợi không nhỏ.”

Trước khi Trịnh Dung Trinh kịp nói gì, Diệp Hoa đã nói: “Tại hạ cần tiên sinh giúp một tay.”

“A?” Trịnh Dung Trinh không tỏ rõ ý, suy nghĩ nên như thế nào từ chối cho thỏa đáng.

“Trẫm muốn mời tiên sinh vào triều làm quan.”

Rốt cục chịu mở miệng? Trịnh Dung Trinh cười cười, thả quân cờ vào lọ.

“Tiên sinh học thức hơn người, không nên tiếp tục chìm lặng như thế, nếu tiên sinh đồng ý vào triều làm quan vì trẫm tận sức, bất luận tiên sinh có yêu cầu gì, chỉ cần không tổn hại đến lợi ích của đất nước, trẫm đều nguyện ý thực hiện.”

Trịnh Dung Trinh thật lâu không nói, cầm một quân cờ hạ xuống, Diệp Hoa cũng không nói, hai mắt sáng quắc nhìn hấn.

“Người coi Tổng Bình An là gì?”

Câu hỏi đột ngột của hấn làm Diệp Hoa ngẩn ra, nhưng rất nhanh đã phục hồi tinh thần, nhìn thẳng Trịnh Dung Trinh chăm chú kiên định nói: “Hấn là người quan trọng nhất của trẫm.”

“Bây giờ hấn đang ở đâu?”

“Trong cung tỉnh dưỡng.”

Trịnh Dung Trinh nhìn thẳng y hồi lâu, mới thản nhiên nói: “Trước khi trả lời người, có thể cho ta gặp hấn không?”

Tổng Bình An còn trẻ, thân thể lại khỏe mạnh, tỉnh dưỡng hơn mười ngày, chẳng những đã có thể xuống giường đi lại, mà còn có thể làm chút ít việc nặng. Từ trước đến nay hấn vốn là người không chịu ngồi yên, nằm trên giường mấy ngày đã khó chịu cực kỳ, thân thể vừa tốt lên một ít, đã từ chối sự giúp đỡ của mọi người, tắm rửa mặc quần áo đều muốn tự làm, nếu không phải không thể tự mình thay thuốc, hấn chắc chắn cũng sẽ từ chối y sĩ hỗ trợ.

Giờ phút này Tống Bình An đang ngoan ngoãn ngồi trên ghế, để y sĩ mỗi ngày một lần đến giúp hẩn thay băng đổi thuốc.

Miệng vết thương trên người hẩn hầu như đều đã kết vảy, chỉ một số ít vết thương nặng còn cần băng bó trị liệu. Tống Bình An thành thật hàm hậu nên đương nhiên cũng làm cho y sĩ trẻ tuổi chừng 20 này rất có hảo cảm, vì thế trong quá trình băng bó thường xuyên cùng hẩn trò chuyện vài câu.

Biết bản chức của đại phu chính là chữa bệnh cứu người, bởi vậy Tống Bình An trước giờ luôn đối người am hiểu y dược kính trọng vạn phần, cho nên dù y sĩ nhỏ hơn hẩn vài tuổi, hẩn vẫn tôn kính đáp lời.

Cứ như vậy một hỏi một đáp, vết thương trên người Tống Bình An cũng đã băng bó xong, y sĩ thu thập dụng cụ bỏ vào hòm thuốc, hỏi hẩn thuốc còn lại nhiều ít, cũng lại cẩn thận dặn dò một số việc cần chú ý rồi mới xách hòm thuốc rời đi.

Tống Bình An cung kính tiễn hẩn ra cửa, nhưng khi xoay người về phòng, khóe mắt thoáng thấy một người đang đi về phía bên này, đứng lại hướng qua đó nhìn kỹ, đợi người đấy đến gần, không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

“Trình..Trình huynh?”

“Bình An.”

Trình Dung Trinh mỉm cười, cũng không chờ hẩn hoàn hồn, đã nhắc chân bước vào nhà.

Tống Bình An vội vàng theo sau. “Người như thế nào lại tiến cung?”

“Người đoán thử xem.” Trình Dung Trinh xem xét gian phòng một lượt, rất đơn giản, so với phòng chung của binh lính thì tốt hơn, nhưng cũng không có gì đặc biệt.

“Người mau nói thẳng đi a, đầu óc ta ngu ngốc làm sao đoán được.” Tống Bình An đầu thế nào ung dung như hẩn, sốt ruột đi quanh Trình Dung Trinh, trước quan sát tường tận xem thân thể hẩn có cái gì khác thường không, rồi lại lo lắng nhăn mày rậm sợ hẩn không lẽ lại một mình lén vào cung, bị người ta phát hiện thì biết làm sao đây.

“Tự nhiên là có người dẫn ta vào. Thương thế của người sao rồi, không có vấn đề gì chứ?”

“Hoàn toàn không có việc gì!” Tống Bình An nhếch miệng cười, dùng sức vỗ vỗ ngực tỏ vẻ mình đã khỏe.

Trình Dung Trinh cười chấp tay thả lỏng sau lưng: “Bình An, có khách đến nhà, người sao còn chưa mời ta ngồi xuống a.”

Tống Bình An lập tức kéo hẩn đến một bên ngồi, lấy chén, rót trà.

“Thật có lỗi a Trình huynh, ở đây chỉ có trà không có rượu.”

Trình Dung Trinh cầm chén trà nhấp một ngụm, đặt xuống: “Không sao, dù sao ở đây cũng không phải nhà của ta hay người, không cần để ý.”

Hẩn nói xong lời này, Tống Bình An chợt nhớ tới một chuyện, liền khẩn trương ngồi xuống đối diện hẩn: “Trình huynh, là ai dẫn người vào? Gần nhất nội cung xảy ra chuyện, đang còn giới nghiêm, nếu như bị tra ra một mình vào cung sẽ rất nguy hiểm.”

“Người nói chính là việc Lạc Đông Hải tư nhập hoàng cung, còn đánh bị thương hộ vệ?”

“Người biết?” Tống Bình An kinh ngạc.

“Ngoài cung đều truyền khắp, ta còn biết rõ một trong hai hộ vệ bị thương là người, cho nên lần này đặc biệt đến thăm người.”

“Người tới thăm ta ta rất vui, nhưng mà, ở đây không phải ai cũng có thể tới, Trình huynh, ta không muốn người gặp chuyện không may.”

Gương mặt Tống Bình An tràn đầy lo lắng, Trình Dung Trinh lại thản nhiên cười cười: “Người không cần sợ, người cho ta vào, chính là vị ở trên kia.”

Tổng Bình An không hiểu ra sao, “A?”

Trịnh Dung Trinh nhìn bộ dáng ngây ngốc của hắn, cũng không nhân cơ hội trêu chọc, nói thẳng: “Chính là đường kim thánh thượng.”

Tổng Bình An trừng to hai mắt: “Hoàng....Hoàng...”

“Đúng, chính là hoàng thượng.”

“Hoàng thượng y...y sao lại sẽ...”

Trịnh Dung Trinh rung đùi đắc ý cười: “Y tới tìm ta, cùng ta chơi cờ nửa tháng, còn tặng ta không ít rượu ngon, tất cả đều là ngự tửu, nhân gian hiếm có nha!”

Tổng Bình An cau mày suy nghĩ một hồi, cảm thấy khó hiểu: “Hoàng thượng làm sao có thể biết chuyện của người?”

Lúc này đến phiên Trịnh Dung Trinh ngạc nhiên: “Không phải người nói cho y?”

Tổng Bình An sợ hắn hiểu lầm, lắc đầu liên tục: “Hoàng thượng khi đó luôn bận tâm quốc sự, những chuyện người nói với ta, ta cảm thấy có lý nên nói với y, lúc ấy Hoàng thượng cũng hỏi tên của người, ta biết rõ người không thích dính líu đến triều đình nên vẫn gạt chưa nói.” Hắn vội vã giải thích, hoàn toàn không nghĩ tới mình lỡ lời nói ra chuyện cực kỳ bí mật gì, chuyện đó hắn một mực giữ kín như bưng, rất sợ nói ra sẽ liên lụy đến người khác.

Trịnh Dung Trinh đặt tay trên mặt bàn, gõ nhẹ mấy cái. Vốn tưởng rằng Hoàng đế biết hắn là do Tổng Bình An nói cho y biết, không ngờ Tổng Bình An vẫn luôn giấu kín không nói. Trước mặt hắn, Hoàng đế không chút giấu diếm chuyện của y và Tổng Bình An, cho nên mới khiến hắn hiểu lầm, nếu vậy Hoàng đế làm cách nào mà biết được hắn?

Tự suy đoán sau một lát, Trịnh Dung Trinh mới ngẩng đầu hỏi: “Bình An, tại sao người lại có quan hệ với Hoàng đế?”

“Di?” Tổng Bình An cả kinh đứng bật dậy, lại luống cuống chân tay, bối rối ngồi xuống: “Trịnh huynh, người đang nói gì vậy nha, ta với hoàng thượng sao có thể....”

Trịnh Dung Trinh hí mắt cười nhìn hắn: “Bình An, vừa nãy người đều nói ra thôi, còn muốn giấu sao?”

“Di, ta có nói sao?” Tổng Bình An cầm mấy cọng tóc khảm trượng hồi tưởng, cuối cùng vẽ mặt ảo não vỗ mạnh vào đầu mình. Nếu không có quan hệ gì, thì tại sao một hộ vệ canh gác cửa cung như hắn lại có thể nói chuyện với Hoàng đế, cũng từ đó giật dây bắc cầu truyền lại lời của Trịnh Dung Trinh cho y?

Nhìn vẻ khổ tâm của hắn, Trịnh Dung Trinh liền mở miệng để hắn đỡ phải tự trách: “Kỳ thật, là Hoàng đế nói chuyện của các người cho ta.”

“Hoàng thượng nói.” Tổng Bình An lúng ta lúng túng lặp lại.

“Có một phần là ta đoán. Bình An, ta đã từng nhìn thấy người đi cùng y trên đường.”

Đi cùng y trên đường cái. Tổng Bình An nhớ rõ chỉ có một lần duy nhất, lại không ngờ trùng hợp bị Trịnh Dung Trinh bắt gặp.

“Bình An, người có thể nói thật với ta, một hộ vệ nhỏ nhoi như người sao lại có quan hệ đó với vua của một nước được chứ.”

Tổng Bình An dờ ra không biểu tình, chờ hắn lấy lại tinh thần, lại bởi không biết nên mở miệng như thế nào, nên cuối cùng chỉ có thể ngây ngốc ngồi yên.

Lần đầu tiên thấy hắn bối rối như thế, Trịnh Dung Trinh biết hắn thật sự rất khó có thể nói ra, bèn vỗ vỗ vai hắn, nói: “Ta nói rồi, nếu người không muốn nói, thì không cần nói, Trịnh mỗ sẽ không cưỡng cầu.”

“Thật xin lỗi.” Tổng Bình An áy náy túm chặt góc gối.

Thu tay lại, Trịnh Dung Trinh cầm chén trà nhấp một ngụm trà lạnh, thản nhiên nói: “Y từng bắt buộc người sao?”

Tổng Bình An không nói.

Một lát sau, Trịnh Dung Trinh lại hỏi: “Người hận y?”

Tổng Bình An không hiểu: “Tại sao ta phải hận hoàng thượng?”

“Y ép buộc người, không phải sao?”

“Thế nhưng nếu là hoàng thượng phân phó, thân là hạ nhân, bất luận chuyện gì, không phải đều phải tuân theo sao?”

Trịnh Dung Trinh không hiểu, Tổng Bình An lại càng không hiểu.

“Mặc dù có một vài chuyện ta vẫn không muốn đối mặt, nhưng chỉ cần hoàng thượng ra lệnh, ta đều sẽ nhất nhất làm theo, bởi vì hoàng thượng chính là hoàng thượng, mà ta chẳng qua chỉ là hộ vệ phụng hầu y.”

Quân là quân, dân là dân, quân là trời, mà dân chỉ có thể cúi đầu quỳ lạy. Nếu nói Tổng Bình An ngu trung, thì về mặt đương nhiên của hắn lại khiến người ta á khẩu không trả lời được. Tuy quan niệm của hắn và mình bất đồng, nhưng Trịnh Dung Trinh cũng không cảm thấy hắn như vậy là không tốt. Mỗi người cần có một niềm tin riêng, cho dù là không ràng buộc, tự do tự tại, trong mắt một số người, cũng sẽ thành phóng túng bừa bãi.

“Vậy người thấy y thế nào, trong lòng người, Hoàng đế là một người như thế nào?”

Một câu của Trịnh Dung Trinh, làm Tổng Bình An nhớ lại rất nhiều chuyện, từ khi bắt đầu cho tới tận bây giờ, từ sự hãi hùng khoảng cho đến tin tưởng vô điều kiện, từ một đế vương cao cao tại thượng biến thành một người bình thường thỉnh thoảng xuất hiện bên cạnh hắn....

“Hoàng thượng y...” Tổng Bình An chần chừ do dự, không biết nên nói thế nào cho thỏa đáng, nghĩ nửa ngày, cuối cùng mới ấp a ấp úng nói: “Hoàng thượng...Y nói, y coi ta là người thân...Một hộ vệ nho nhỏ làm sao có thể làm người thân của hoàng thượng...Ta căn bản không dám có bất kỳ ý định trèo cao nào trong đầu, thế nhưng hoàng thượng...” Hoàng thượng tự mình ôm con của y đến trước mặt hắn, dạy Hoàng trưởng tử gọi hắn một tiếng cha.

Tổng Bình An không thể nào quên ngày đó, đứa nhỏ một tuổi bi bô tập nói từng tiếng cha, cha, Hoàng đế ôm con mỉm cười nhìn hắn, cảnh tượng ấm áp khiến lồng ngực hắn vừa chua xót vừa ngọt ngào.

Tổng Bình An cúi đầu, chăm chú nắm chặt góc quần.

“Trịnh huynh, có lẽ người sẽ xem thường ta...Nhưng ta đã hứa với hoàng thượng, sẽ vĩnh viễn ở bên y, bất kể là tư cách gì, địa vị gì, ta nghĩ cứ như vậy...mãi mãi...Cứ như vậy...Sẽ tốt hơn...”

Trịnh Dung Trinh không chớp mắt nhìn hắn, một lát sau trầm giọng nói: “Đây là lựa chọn của người?”

“Phải.” Tổng Bình An dùng sức gật gật đầu.

Trịnh Dung Trinh không nói nữa, từng ngụm từng ngụm uống cạn trà trong chén.

Cách một bức tường, trong gian phòng khác, Diệp Hoa ngồi trên ghế sát cạnh vách tường, nhiều năm tập võ, thính lực đặc biệt nhạy bén hơn xa người thường, nghe hết những gì Tổng Bình An nói, khóe môi hơi hơi cong lên, trong lòng hạnh phúc không lời tả xiết.

Cho dù cuối cùng Trịnh Dung Trinh không đồng ý phò trợ y, nhưng có thể nghe được Tổng Bình An giải bày, cũng đã đủ để chống đỡ đến cùng.

Trịnh Dung Trinh không ngồi lâu, cũng không cần Tổng Bình An đưa tiễn, theo đường đến lúc trước rời đi. Tổng Bình An đứng ngoài cửa đưa mắt nhìn, chờ hắn đi xa mới xoay người trở về phòng, nghĩ chắc hắn sẽ không có ai tới nữa, liền đóng cửa lại. Nhưng lần này, căn phòng vốn nên chỉ có mình hắn lại nhiều thêm một người.

Tổng Bình An sững sờ tại chỗ, chốc lát sau, mới bối rối hướng người nọ quỳ xuống: “Tiểu nhân Tổng Bình An khấu kiến hoàng thượng...”

Người còn chưa quỳ hẳn xuống, đã bị người nào đó phi thân đến giữ chặt, không cho quỳ xuống.

“Trên người người còn thương tích, đừng đa lễ như vậy nữa, đứng dậy.”

Diệp Hoa nửa uy hiếp nửa dịu dàng đỡ người cứng ngắc dậy, đợi hần đứng vững sau thì nhìn kỹ hần một hồi, nhin không được vươn tay sờ sờ vết thương lộ bên ngoài. Động tác của y rất nhẹ, như sợ làm đau hần, Tống Bình An ngây ngô cười nói: “Hoàng thượng, không có việc gì, tiểu nhân đã hết đau rồi.”

Diệp Hoa ngẩng đầu, nhìn hần một cái thật sâu, dặt tay hần dẫn hần đi đến bên giường.

“Người bị thương đã lâu, mà đến bây giờ trẫm mới đến thăm người, người có trách trẫm?”

Dù biết rõ người phía trước quay lưng lại với mình không nhìn thấy được, Tống Bình An vẫn vội vàng lắc đầu: “Không hề, hoàng thượng trăm công ngàn việc, sao có thể rảnh rỗi đến xem tiểu nhân. Hơn nữa nếu hoàng thượng muốn gặp tiểu nhân, cũng nên là tiểu nhân đến tìm hoàng thượng. Vả lại thân thể tiểu nhân từ trước đến nay rất mạnh khỏe, một chút vết thương nhỏ mà thôi, qua vài ngày đã tốt rồi!”

“Không phải!”

Đi đến bên giường, Hoàng đế đột nhiên xoay người nhìn thẳng hần.

“A?” Tống Bình An ngơ ngẩn.

“Trẫm không đến gặp người, là vì sợ hãi sau khi nhìn sẽ không nhìn được.”

“Không nhìn được?” Tống Bình An không hiểu ra sao.

“Đúng vậy.” Hoàng đế dịch ra phía sau một bước, ngồi xuống giường, ngẩng đầu nhìn hần, “Sợ hãi tận mắt thấy vết thương trên người người sau, sẽ không nhìn được đại khai sát giới.”

Tống Bình An kinh ngạc nhìn Diệp Hoa, thấy trong mắt y lấp lánh vô số ánh sao.

“Trẫm đã hứa với người, sẽ không giết người bừa bãi, trẫm sẽ cố gắng làm được.” Diệp Hoa chợt cười, nụ cười không có nửa điểm tạp chất, chỉ có thuần khiết, sáng ngời, Tống Bình An nhìn đến ngây ngốc ngơ ngác.

“Vừa rồi người nói vết thương của người đã tốt hơn rồi, có thể cho trẫm xem không?”

Đứng nguyên tại chỗ, nhìn ánh sáng trong mắt Diệp Hoa, trừ bỏ ôn nhu, còn có chút lo lắng, Tống Bình An im lặng một lát, sau đó không chút kháng cự chậm rãi cởi quần áo ra. Hiện tại đang là mùa hè nóng bức, trên người hần chỉ mặc một áo khoác ngắn bằng vải bố, bên trong mặc một bộ áo lót chất vải tốt hơn một chút. Khi hần cởi xong đứng trước mặt Diệp Hoa, thì người ngồi trên giường lại nói: “Trên đùi có thương tích?”

Tống Bình An khẽ gật đầu nhỏ giọng nói: “Có.”

“Vậy cởi cả quần nữa.”

Lần này Tống Bình An có hơi chần chừ, nhưng cuối cùng vẫn khẽ cắn môi cởi quần ra, cúi đầu trần truồng mặc người trên giường nhìn khắp một lượt.

Qua ước chừng một phút, Diệp Hoa mới mở miệng nói: “Bình An, xoay người lại quay lưng về phía trẫm.”

Tống Bình An ngoan ngoãn làm theo, đương cả lưng hiện ra trước mắt Diệp Hoa, Tống Bình An tựa hồ nghe thấy y thấp giọng gần một câu: “Cho con chó kia chết quá nhanh rồi!”

Thương tích trên lưng Tống Bình An so với vết thương trên ngực nặng hơn rất nhiều, mới đầu hần căn bản không thể nằm được, chỉ hơi động dậy chỗ bị thương đã đau đến toàn thân run rẩy, nằm trên giường ngủ ly bì suốt bốn, năm ngày, tình huống mới đỡ hơn một chút. Hiện giờ trên lưng hần phần lớn vết thương đã đóng vảy, chỉ có một ít là vẫn còn phải dùng băng vải băng bó, nhưng chỉ cần để lộ ra, mấy vết sẹo đó đều có thể khiến người nhìn thấy khiếp sợ hồi lâu.

Tống Bình An còn đang nghi hoặc Hoàng đế có phải là mắng chửi ai đó hay không, người ngồi phía sau đã nói.

“Bình An, đến.”

Tổng Bình An không khỏi quay đầu lại, thấy Hoàng đế cau mày hướng mình đuổi tay, bộ dáng muốn ôm lấy.

“Hoàng thượng...” Tổng Bình An do dự.

“Đến.” thấy hần bất động, lông mày Hoàng đế lại nhăn thêm. “Đến cho trẫm một cái.”

Ôm....

Tổng Bình An buồn cười. Hần cũng đâu phải trẻ con, ôm cái gì nha. Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng dưới sắc mặt dần dần thiếu kiên nhẫn của Hoàng đế, hai chân của hần vẫn không chịu khống chế đi về phía Hoàng đế, cả người lọt vào trong lồng ngực y.

Diệp Hoa cẩn thận ôm eo hần, sợ sẽ động đến miệng vết thương làm hần đau thêm. Ôm lấy hần sau, Diệp Hoa tỉ mỉ nhìn từng vết thương trên người hần, quang âm trong mắt dần dần trở nên thâm trầm.

Bình An trần truồng cứng ngắc nằm trong lòng y không dám lộn xộn, thấy Hoàng đế thật lâu không nói lời nào, ý niệm vừa chuyển, không khỏi bổ sung: “Hoàng thượng, tiểu nhân giờ đã thật sự không còn đau nữa, không cần lo lắng.”

Người dù trì độn đến đâu cũng có vài phần mẫn cảm, lời này của hần chuẩn xác đâm sâu vào lòng Diệp Hoa, làm y bất ngờ ngẩng đầu nhìn hần.

Đối diện hai mắt Diệp Hoa, Tổng Bình An lại ngốc hồ hồ nghiêng đầu, con ngươi đen láy tràn đầy nghi vấn: Làm sao vậy, hoàng thượng?

Một tia sáng xẹt qua mắt Diệp Hoa, hồi lâu không nói lời nào, cuối cùng đột nhiên đứng lên ôm lấy hần, nhẹ nhàng đặt xuống giường.

“Hoàng thượng?” Tổng Bình An bối rối muốn ngồi dậy, lại bị người đè lại.

“Đừng nhúc nhích.” Diệp Hoa chặn hần lại, hai tay sườn nâng nửa người trên của hần, chăm chú nhìn hần: “Như vậy, có làm đau người không?”

“Không đau.” Không có nửa điểm cảm giác nguy cơ, Tổng Bình An thành thực lắc đầu.

“Vậy là tốt rồi.” Diệp Hoa không khỏi cười khê một tiếng, cúi đầu hôn lên trán hần, rồi dời xuống mắt,....

“Hoàng thượng!” khi môi y lướt xuống ý đồ hôn lên môi hần, Tổng Bình An sợ tới mức quay mặt sang bên.

Diệp Hoa có chút mất hứng nằm cảm hần ép quay thẳng lại.

“Đừng lộn xộn, vết thương trên người người còn chưa khỏi hần, trẫm sẽ không làm gì cả, chỉ hôn nhẹ người thôi.” Dứt lời cũng không chờ Tổng Bình An đáp lại, xem chuẩn nơi mình khát vọng đã lâu, thẳng hôn lên đi.

Tổng Bình An cứng người mặc y ngậm lấy môi mình, vừa kiên quyết vừa cường thế xâm lấn khoang miệng hần, sau cùng ôn nhu đoạt lấy, hết thấy đều giống như mọi lần, rồi lại như khác biệt, hợp tình hợp lý mà lại ngoài ý liệu. Tựa như Tổng Bình An nghĩ rằng chuyện này rõ ràng không nên xảy ra, thế nhưng lại khiến hần trầm mê đến thế, như trúng độc, như say nghiện, thanh tỉnh thì muốn chạy trốn, lạc vào thì cam nguyện tùy nó tiêu vong, vô oán vô hối.

Kỹ xảo của Diệp Hoa cực tốt, Tổng Bình An chậm chạp rồi còn trức trặc vẫn như trước theo y bài bố, bất tri bất giác, hai tay vốn nên rũ tại bên hông, không biết từ lúc nào đã tận tình hoàn lên cổ, duy trì liên tục làm nụ hôn càng thêm sâu sắc, tại thời khắc này quên đi hết thấy rứt rề.

Bởi vì lo cho thương tích trên người Tổng Bình An, lần này Diệp Hoa quả thực cái gì cũng không làm, nụ hôn dài qua đi, hôn nhẹ lên trán người bị y hôn đến nhuyển ra, nghiêng người nằm xuống, đỡ lấy đầu hần để hần dựa vào vai mình, tay kia thì đặt bên eo hần.

Chờ Tổng Bình An khôi phục tỉnh táo mới phát hiện mình nằm trong lòng Hoàng đế, vừa động thoáng cái đã bị Hoàng đế đè lại: “Nằm yên, đừng nhúc nhích, nghỉ ngơi đi, trẫm cùng người.”

Tổng Bình An ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy y mỉm cười, lập tức không dám tiếp tục nhìn thẳng, bối rối cúi đầu, tim đập như nổi trống. Bàn tay đặt trên eo hắn nóng đến mức phảng phất như muốn làm bỏng da, khoảng cách hai người gần sát đến nỗi Bình An thậm chí có thể ngửi thấy hương thơm đặc biệt trên người Hoàng đế. Mặc dù không phải lần đầu tiên ôm ngủ như vậy, nhưng giờ này khắc này, mặt không hiểu sao lại nóng lên, ngực cũng nhảy dồn dập....

Nghĩ thầm rằng cách ra một chút có thể đỡ hơn, thế nhưng mới hơi dịch ra, đã bị cường ngạnh kéo sát lại, mà còn càng gần hơn nữa, gần đến cả hơi thở cũng giao hòa cùng nhau.

Biết rõ người trong lòng lại thẹn thùng, Diệp Hoa hiểu ý cười, càng vòng tay ôm chặt thêm. Cũng không biết tại sao, chỉ là thích trêu chọc hắn, thích nhìn hắn đỏ mặt ngượng ngùng, còn thích nhìn bộ dáng hắn khó xử. Tấm lưng đã từng thẳng tắp kia, thiếu niên chỉ biết ngốc ngếch cười cười ấy, vì y, mà lộ ra đủ loại biểu tình chỉ riêng mình y có thể nhìn thấy, chỉ cần nghĩ như vậy, tâm tình đã cực kỳ sung sướng như có thể bay lên vậy.

Diệp Hoa gác cằm lên đầu hắn, dịu dàng vuốt ve.

“Bình An, trăm sẽ không để chuyện đó lặp lại với ngươi lần nữa.”

Tổng Bình An lập tức đã hiểu chuyện y nói là chuyện gì, nghĩ muốn nói điều gì đó, nhưng sau cùng, chỉ là đem đầu nhẹ nhàng mà, nhẹ nhàng mà vùi sâu vào ngực y.

Cứ như vậy yên lặng thật lâu, đương người trong lòng truyền đến tiếng hít thở vững vàng, Diệp Hoa biết Bình An đã ngủ.

Cẩn thận buông hắn ra, lại chăm chú nhìn một lượt, cuối cùng mới rón ra rón rén xuống giường, dùng chân mỏng đắp cho hắn, rồi mới lưu luyến không rời chậm từng bước rời đi.

14. Chương 14

Chờ Diệp Hoa ra cung tìm được Trịnh Dung Trinh đang ngồi trong quán rượu uống hết chén này đến chén khác, cũng là lúc mặt trời đã ngã về tây. Diệp Hoa vừa ngồi xuống, Trịnh Dung Trinh đã không chút nể mặt nói: “Có việc nhờ người còn đến muộn như vậy, Thiệu công tử thật sự là đủ lễ a.”

Diệp Hoa thản nhiên cười, tự mình rót rượu cho hắn, xem như nhận lỗi, ngoài miệng lại đồng dạng không khách khí: “Đây là tửu quán nổi tiếng nhất kinh thành, ta nghĩ tiên sinh lúc này hẳn là đang cực kỳ cao hứng uống rượu, đến quá sớm e sẽ quấy rầy nhã hứng của tiên sinh mà bị trách tội.”

Vua của một nước tự mình rót rượu, Trịnh Dung Trinh cầm chén trong tay, chậm chạp không uống.

“Tiên sinh có phải là có gì muốn nói?”

Trịnh Dung Trinh liếc mắt nhìn người đối diện, buông chén rượu: “Trịnh mỗ đang nghĩ, gần vua như gần cọp, nếu ta thật sự đáp ứng chuyện của người, chẳng những đến lúc đó không dễ dứt ra, chỉ sợ ngay cả mạng mình cũng không bảo vệ được.”

Trịnh Dung Trinh tiêu sái, tùy tính, huống chi hiện tại lại lẻ loi một mình, không có gì cần phải lo lắng, cho nên mới có thể thẳng thắn như thế trước mặt đương kim thiên tử. Diệp Hoa sớm hiểu rõ cá tính của hắn, vì thế nghe hắn nói như vậy cũng không giận, nở nụ cười chân thành móc từ trong lòng ra một vật đặt lên bàn, đồng thời nói: “Tiên sinh, tại hạ có một kim bài miễn tử ở đây, nếu thật sự có ngày đó, thỉnh tiên sinh lấy thứ này ra, bất luận chuyện gì, tại hạ cũng tuyệt đối sẽ không làm khó dễ tiên sinh.”

Cầm lấy kim bài lật qua lật lại xem kỹ, Trịnh Dung Trinh thoáng mỉm môi, giống như trào phúng cười: “Thứ đồ chơi này, có tác dụng sao? Thiên hạ to lớn, đều thuộc về một mình hoàng thượng, tính mạng của cả thiên hạ, cũng chỉ tùy vào một câu nói của ngài, một đạo kim bài, một vật chết, thật có thể cứu được một mạng?”

Nói ra những lời hoài nghi về danh dự của một người như vậy, người thường đều sẽ dễ dàng tức giận, chứ đừng nói tới quân vương trước nay được người tôn kính, nhất ngôn cửu đỉnh, không đợi Diệp Hoa mở miệng, Trịnh Dung Trinh đã lại tự giễu cười nói: “Bỏ đi, Trịnh mỗ coi như nó thật sự có tác dụng a.”

Dứt lời, hắn đem miếng tử kim bài nhét vào ngực. “Cho dù thật sự vô dụng, ít nhất nó làm bằng vàng chắc cũng không ít tiền, không có tiền uống rượu thì có thể dùng tới.”

Diệp Hoa không biết nên khóc hay nên cười, đồng thời bị ý tứ trong lời nói của Trịnh Dung Trinh hấp dẫn: “Ý của tiên sinh là, đồng ý thỉnh cầu của tại hạ?”

Trịnh Dung Trinh không nói, cầm lấy chén rượu Hoàng đế tự tay rót cho hắn uống một hơi cạn sạch, sau đó dùng ống tay áo quạt môi, nói: “Trịnh mỗ chỉ có một người quả thật cũng không sợ, coi như là nhàn rồi đến phát khùng mới nhảy vào cái ao đục này đi, xem có thể tìm được niềm vui gì từ trong đó không a.”

Tuy hắn nói như vậy, nhưng Diệp Hoa biết rõ, hắn sẽ không cắt đứt quan hệ với Tống Bình An, bỏ mặc không quan tâm đến, bởi Tống Bình An đã nói, muốn cứ như vậy cùng y mãi mãi, mà Trịnh Dung Trinh con người trong nóng ngoài lạnh này, vì không để tên gốc kia ở trong nội cung bị người khi dễ, nên sẽ bắt chắp tất cả một bước nhảy vào vũng bùn hoàng cung sâu không thấy đáy.

Thực cùng lịch sử, Long Khánh đế chiêu mộ được nhân tài xuất chúng Trịnh Dung Trinh, có thể nói là dựa vào quan hệ của ‘vợ’ mà thành công, đương nhiên, về mặt ngoài, sách sử ghi lại là Long Khánh đế ‘ba lần đến mời’, rốt cục dùng chân thành cảm động vị Tể tướng tương lai quyền khuynh triều dã, phụ tá hai đời đế vương này, sau nhắm mắt xuôi tay thì được Bình Nhạc đế truy phong Thái tử Thái bảo, hậu táng cố hương.

Những chuyện này, hiện tại tất nhiên không ai đoán được, Hoàng đế Diệp Hoa mời được kẻ thỉnh thoảng điên điên khùng khùng Trịnh Dung Trinh phò trợ, trong lòng cũng có chút bồn chồn, coi như hoàn toàn dựa vào vận may mà đánh cuộc một lần, khi đưa hắn vào cung, cũng chỉ để Lại bộ khảo hạch sau phân cho chức vị bất quá là Thất phẩm Hộ bộ.

Đây cũng không phải Hoàng đế cố ý sắp đặt, mà đúng là ngoài ý muốn, Hộ bộ là nơi quản lý tài chính của cả nước, các bộ thu chi đều phải trải qua Hộ bộ, cho dù là một chức quan Thất phẩm nho nhỏ, cũng là công việc béo bở khiến người ta đổ mắt. Bất quá, Trịnh Dung Trinh nhậm chức, có một thời gian khá dài phải chịu vất vả, bởi vì Lễ bộ Thượng thư Hách Liên Nguyệt là người của Thái Hoàng Thái Hậu, kể cả Hộ bộ Thượng thư đương nhiệm Dịch Tĩnh cũng đối hai vị nữ nhân đứng đầu hậu cung, mà hiện tại thoát nhìn như đã thoắt ẩn kia xem như thiên lôi sai đâu đánh đó, thậm chí còn có quan hệ không tầm thường với phe phái Điền Trấn.

Lần này Hoàng đế quét sạch triều chính, hắn tuy rằng tạm thời tránh được một kiếp, nhưng vài vị bằng hữu, thuộc hạ của hắn thì đã lục tục bị bắt giam, còn có một số bị xử trảm lưu đầy, Dịch Tĩnh vì thế mà ghi hận trong lòng, Hoàng đế hắn không thể động được, nhưng người Hoàng đế phân công vào, hắn vẫn còn có thể sửa trị một chút.

Đương nhiên, thân là Hộ bộ Thượng thư, Dịch Tĩnh cũng không phải kẻ ngu ngốc, người của Hoàng đế ai dám trêu vào? Cũng đâu phải ngại sống quá lâu. Cho nên không thể công khai, chỉ có thể vụng trộm, Dịch Tĩnh vì việc này mà vất hết óc.

Bên này, Dịch Tĩnh cùng các thuộc hạ khác không ngừng bắt bẻ Trịnh Dung Trinh, bên kia, Hoàng Thái Hậu cũng âm thầm dung túng. Lần này, Hoàng đế con nàng quả thực gây cho nàng không ít cơn tức, bên nào cũng là cốt nhục thân tình, bất luận nghiêng về phía ai đều sẽ bị người ta nói ra nói vào, hưởng chi nguyên nhân bắt nguồn lại do gia tộc của nàng, nàng càng không thể nói cái gì, chỉ có thể nhẫn xuống.

Hiện giờ vào thời khắc mấu chốt, Hoàng đế đột nhiên đưa một người như vậy vào cung, nàng có thể không chú ý tới sao?

Con nàng lại muốn chơi trò gì? Bản lĩnh của người này ra sao?

Hoàng Thái Hậu ở trong tối suy đoán, cũng lệnh Dịch Tĩnh sớm dò xét xem người này có bao nhiêu phân lượng, thế nhưng sau đó, nàng không biết là thất vọng hay yên tâm mà cười lạnh.

Đối Trịnh Dung Trinh, khi nàng được bẩm báo lại, sớm kết luận hẳn: bùn loãng chẳng trát được tường. (bùn loãng chẳng trát được tường: ý chỉ vô dụng, không đảm đương được việc gì)

Đương Hoàng Thái Hậu biết kẻ bùn loãng chẳng trát được tường kia cuối cùng đem gia tộc nàng toàn bộ bắt giam, người chết, kẻ sung quân, một đại gia tộc đã từng thanh thế rung trời, cứ như vậy tiêu vong, thì suy sụp ngã xuống đất, hồi hận không thôi.

Trịnh Dung Trinh thân làm trung cấp chức quan, ngay từ đầu đã giả ngây giả dại, đó chính là sở trường hạng nhất của hẳn. Bị sai mấy ngày mấy đêm sao chép sổ sách, hẳn thành thực khổ nhọc mà làm, chỉ có điều làm sai hết quyển này đến quyển khác, rót trà thiêu cho hẳn, hẳn mày không nhú mặt không nhăn một ngụm uống hết, còn thẳng khen trà ngon, sau đó cực lực mời đồng liêu khác cùng uống....

Tuân theo ý của Dịch Tĩnh, một ít đồng liêu cũng bị cô lập như hẳn ngầm xui Trịnh Dung Trinh nhận hối lộ, hẳn cầm xong lại quay đầu hô to lên như sợ người ta không nghe được: “Mã đại nhân, bạc ta thu rồi tiếp theo nên làm cái gì bây giờ nha!” Túm hẳn đến thanh lâu, mới tới cửa hẳn đã lập tức dọa trắng mặt xoay người bỏ chạy: “Oa nha nha, sao mấy nữ nhân bên trong bôi phấn vừa dày vừa trắng quá trời, ai cũng giống hệt quý, thật là đáng sợ!”

Việc như thế, nhiều không kể xiết, không chỉ cuối cùng quan viên trên dưới Hộ bộ đều tin Trịnh Dung Trinh là một tên ngốc, mà ngay cả Hoàng Thái Hậu cũng tin.

Thế nhưng, chính tên ngu ngốc này tại hai tháng sau, cũng đã đem từng tội chứng một của Dịch Tĩnh cùng một số quan viên Hộ bộ khác thu vào trong tay.

Trịnh Dung Trinh gia nhập cùng dần dần thể hiện năng lực làm Diệp Hoa không hề cảm thấy tứ cố vô thân như trước, cho dù rốt cục dưới áp lực của Thái hậu và triều thần, Diệp Hoa không thể không bỏ dở lần mượn cơ quét sạch triều chính, thanh trừ thế lực Điền Trấn – cái kim trong lòng y này.

Đối mặt Hoàng Thái Hậu uy hiếp, đối mặt một đám quan viên lấy tử can gián, đối mặt Điền Trấn giả bệnh khóc lóc kể lể cháu ngoại Hoàng đế y vô tình vô nghĩa, đối mặt triều đình từ từ suy bại mà không thể vãn hồi, sau một câu ám chỉ của Trịnh Dung Trinh – rừng xanh còn đó lo gì không có củ đốt, Diệp Hoa thỏa hiệp.

Y ngòi, không chỉ là ngôi vị Hoàng đế, mà còn là giang sơn, là rừng xanh, hiện tại cứng đối cứng với đám người này, kết quả của y khả năng rất lớn là sẽ bị tước quyền, trở lại thành con rối Hoàng đế như mười sáu tuổi trước kia, sẽ giống như phụ thân y buồn bực mà chết.

Đúng vậy, lần này Diệp Hoa thỏa hiệp, y thỏa hiệp đổi lấy chính là Điền Trấn càng thêm vênh váo tự đắc, tuy rằng thế lực Điền thị tổn thất không ít người, nhưng bọn hẳn khiến Hoàng đế buộc phải thỏa hiệp không đúng sao? Điều đó so với những thứ khác càng chứng minh hết thấy. Người ư, có rất nhiều, qua một thời gian ngắn khôi phục, tiền tài tất nhiên còn có thể cuộn cuộn mà đến.

Xung đột đầu tiên này, tới đột nhiên, đi cũng đương nhiên, Hoàng Thái Hậu hài lòng, Điền Trấn hài lòng, Hoàng đế ngồi trên ngai vàng, trầm mặc nhìn ánh chiều tà phía chân trời xa xa.

Chuyện này, thật lâu sau Tống Bình An mới biết được, bởi vì ngày thứ hai sau khi Hoàng đế tới tìm hẳn, hẳn đã bị mang ra hoàng cung, tránh tai mắt của người khác đến một xóm nhỏ cách kinh thành hơn trăm dặm. Chính đang buồn bực, chợt nghe thấy tiếng trẻ con, nhanh bước vào phòng, rõ ràng trông thấy cha nương mình đang ôm Tĩnh Bình sắp tròn một tuổi chơi đùa.

Thấy Bình An, Tống gia hai lão mừng rỡ vô cùng, hỏi ra mới biết, thì ra khi Tống Bình An gặp chuyện đã có người tới nhà nói hẳn bị phái đi làm việc không về được. Hai ngày trước, Hoàng Tiểu Thiên đích thân tới đưa hai lão Tống gia đến đây, nói trong nhà có việc không ai chăm sóc Tĩnh Bình, cho nên nhờ hai lão tới chăm, hai vị lão nhân biết có thể gặp cháu, mừng đến chuyện gì cũng chẳng quan tâm, kích động theo đến, ai biết, mới qua hai ngày, đứa con cũng chạy tới rồi.

Tống Bình An dờ ra nửa ngày nói không nên lời, thẳng đến Tống đại nương đem Tĩnh Bình đang cắn ngón tay gọi ‘cha’ nhét vào lòng hẳn, hẳn nhìn đôi mắt đen bóng to tròn của nó, mới dần dần khôi phục tinh thần.

Những ngày dưỡng thương, hắn rất nhớ cha nương ở nhà, lâu như vậy không về liệu bọn họ có lo lắng quá không? Chỉ tiếc là không biết có thể nhờ ai chuyển lời, không ngờ, Hoàng đế đều đã sắp xếp chu đáo cho hắn.

Tổng Bình An vui mặt vào ngực đứa nhỏ, không hiểu vì sao, mỗi cứ muốn cong lên, càng không ngừng cọ đầu, vừa chọc bé cười, hắn cũng ngây ngô cười không ngừng.

Người đưa Tổng Bình An tới đã rời đi, hắn nói với Tổng Bình An: “Hoàng công tử đã dặn, muốn người dưỡng thương cho tốt, cái gì cũng không cần quan tâm, qua một thời gian ngắn, ngài sẽ đến thăm người.”

Tổng Bình An cứ như vậy ở lại nơi này, hiếm khi nhàn nhã như thế, mỗi ngày ôm đứa nhỏ làm bạn với cha nương, nếu bên người có một nữ tử, có thể nói là hoàn mỹ rồi, chỉ ngẫu nhiên, Tổng Bình An sẽ nghĩ nếu Hoàng Tiểu Thiên ở đây, sẽ là cảnh tượng gì.

Đến ngày thứ hai mươi ba, Hoàng Tiểu Thiên một thân phong trần xuất hiện trước mắt Tổng Bình An.

Người nọ vẫn như trong trí nhớ, đối với Bình An vì y đột nhiên xuất hiện mà đứng ngây ra, hơi hơi cong lên môi mỏng, có chút thích thú cười cười.

Y tiến lên vài bước, nâng cằm Bình An lên, ôn nhu hỏi: “Bình An, nhớ trầm?”

Bình An cứ tưởng mình đang nằm mơ, ngây ngốc đáp: “Nhớ.”

Ý cười trên mặt người nọ càng sâu, lại hỏi: “Bình An, bây giờ nên gọi trầm là gì?”

Bình An mở to hai mắt, thành thành thật thật gọi: “Diệp Hoa.”

“Bình An, lúc nhớ trầm, người muốn làm gì?”

Bình An dừng một lát, chậm rãi dang hai tay ra, làm động tác muốn ôm người trước mắt, nói: “Muốn ôm hoàng thượng.”

Người nọ cúi đầu hôn nhẹ lên trán hắn, giọng nói rất dịu dàng, như sợ quấy rầy giấc mơ của hắn vậy.

“Ôm đi, Bình An.”

Bình An cảm thấy đây thực sự chỉ là một giấc mộng, cho nên hắn tùy ý hai tay ôm lấy người nọ, đem mặt vui vào ngực y.

Khó trách Bình An lại cảm thấy là mộng, vì khi hắn đang ngủ say mơ mơ hồ hồ có cảm giác có ai đang nhìn mình chăm chăm, mở mắt ra thì phát hiện y đứng bên giường, lúc ngáy ra thì rõ ràng còn nghe y nói chuyện với hắn.

Không phải là mộng thì là cái gì? Nếu không người vốn nên ở trong hoàng cung sao có thể nửa đêm xuất hiện ở đây?

Bình An không muốn nghĩ nhiều, hắn lập tức cho rằng đây là một giấc mộng dài.

Hoàng đế trong mộng giống như trước kia, vừa gặp lại đã hôn hắn, đương ôm hắn một cái, sẽ xấu xa cười, hỏi hắn vết thương trên người đã khỏi hết rồi a, sau đó đem hắn đặt lên giường cởi sạch quần áo của hắn, tuyên bố là muốn kiểm tra thương thế, đợi khi nương bóng đêm thấy rõ từng vết sẹo chạy dọc theo lưng, Hoàng đế dùng tay mơn trớn từng cái, hồi lâu không nói.

Sau đó, môi thay thế tay, hôn khắp mỗi một vết sẹo.

Đã sớm quen thuộc nam nhân trước mắt cho nên thân thể rất nhanh đã thấy cảm giác, tiếp đến hết thấy, chắc chắn là cảnh mộng, bởi vì Hoàng đế cao cao tại thượng dùng miệng ngậm lấy thứ mà trước nay Bình An vẫn cho rằng rất bẩn, vốn là không muốn, nhưng Hoàng đế trong mộng cứ khẳng khẳng mãi, mà ngay cả trong mộng, hắn cũng không lay chuyển được Hoàng đế, cho nên dưới kích thích mãnh liệt, lệ nóng đồng thời trào ra theo tiếng thở gấp.

Đúng vậy, hết thấy đều là mộng, Hoàng đế đều vì hắn làm đến tình trạng này, hắn cần gì phải sợ hãi nữa chứ.

Lúc này đây, Tổng Bình An phóng túng cả thân thể lẫn trái tim của mình.

Đau đớn ngẩn ngui sau là tiêu hồn thực cốt say mê, Tống Bình An càng không ngừng hướng Hoàng đế cầu xin, hoàn toàn theo lời y mà làm, chủ động đi hôn, chủ động rộng mở thân thể, sau đó nói ra những lời đậm đắng thẹn thùng mà bình thường đánh chết cũng không chịu nói, khi bị giữ lấy đến cơ hồ mất đi ý thức, thì còn có thể dùng nơi ấy gắt gao bao chặt, lưu luyến trầm mê trong cơn mộng đẹp vô cùng.

“Bình An, nếu người nhiều lần như thế, trăm nhất định sẽ tỉnh tấn nhân vong.”

Hoàng đế thở hổn hển, thanh âm trầm thấp khàn khàn lần nữa khiến cơ thể hắn run rẩy.

Tống Bình An nghĩ rằng đây là mộng, đến cuối cùng, hắn cảm thấy, nếu như thực sự chỉ là một giấc mộng thì tốt biết bao nhiêu, chỉ có điều khi đó hắn đã không thắng nổi eo, mặt vùi vào gối, muốn cứ vậy bịt chết chính mình đi!

Thấy Tống Bình An xấu hổ che mặt, Hoàng đế cười khê, kê sát ngực lên lưng Tống Bình An, ghé vào lỗ tai hắn bật hơi.

“Bình An, trăm phải đi.”

Một câu làm Tống Bình An cả kinh ngẩng đầu lên nhìn hắn: “Hoàng thượng?”

Diệp Hoa vuốt ve tóc hắn, trầm giọng nói: “Trong nội cung còn một đồng tấu chương chồng chất chờ trăm xử lý, không quay về không được, đêm nay, chỉ là muốn gặp người.” Nhớ nhung mãnh liệt tình linh dấy lên, cho nên mới chẳng quản đường xa xa xôi chạy tới.

Nhớ lại Bình An vì mình xuất hiện mà ngẩn ra, Diệp Hoa không khỏi mỉm cười.

“Bình An, trăm nghe nói mấy ngày nay người đợi ở chỗ này rất nhàm chán, muốn tìm việc gì đó để làm?”

Hoàng thượng tại sao lại biết ý định chợt lóe mà qua trong đầu hắn. Tống Bình An chi tiết đáp: “Tiểu nhân vốn vất vả đã quen, giờ lại rảnh rỗi nên cảm thấy là lạ.”

“Vậy người muốn làm cái gì?”

Tống Bình An trầm mặc một lát, mới cẩn cẩn thận thận nói: “Hoàng thượng, tiểu nhân còn có thể hồi cung làm việc nữa không?”

Diệp Hoa dừng vuốt ve: “Ý người là, còn muốn làm hộ vệ gác cửa cung?”

Nương ánh trăng, Bình An cẩn thận xem xét thần sắc của Hoàng đế, thấy trên mặt y không có biểu hiện gì khác thường, mới dám nói ra: “Hoàng thượng, tiểu nhân từ năm 15 tuổi đã làm việc này, đã thành thói quen, nếu như có thể trở về thì tốt, nếu không được, tiểu nhân cũng sẽ không hề oán hận.”

Trong đêm tối, Diệp Hoa tựa hồ đột nhiên trầm tĩnh, đang lúc Bình An hoang mang khẩn trương thì y thở dài nói: “Bình An, trăm không phải ý này... Bình An, người sẽ không nghĩ làm việc gì khác sao? Như là việc nào đó thoải mái hơn làm hộ vệ, phẩm cấp cũng cao hơn chẳng hạn?”

Tống Bình An trợn trừng hai mắt, hiểu ra thì vội vàng lắc đầu.

“Hoàng thượng, tiểu nhân tự biết mình có bao nhiêu năng lực, có thể có công việc hiện tại cũng đã rất thỏa mãn rồi. Nếu chính mình không có năng lực, thực cố làm cũng chưa chắc đã là chuyện tốt.”

Diệp Hoa lặng im nằm bên hắn, vươn tay ôm hắn vào lòng, nhu hòa vuốt ve lưng hắn. Mặc dù đã dùng thuốc trị thương tốt nhất, nhưng lưng Bình An vẫn nhiều nhiều ít ít lưu lại một chút vết sẹo, mỗi lần Diệp Hoa sờ chúng, đều cảm thấy áy náy đau lòng.

Diệp Hoa phải đi, trước khi đi, nhét một miếng ngọc bội vào tay Bình An.

“Hoàng thượng?” Bình An nghi hoặc cầm ngọc bội nhìn nhụ.

Diệp Hoa hôn nhẹ lên mặt hắn, ôn nhu nói nhỏ: “Trăm vẫn không thể cho người cái gì, ngọc bội này, coi như là tín vật đi.”

Diệp Hoa đi, lúc đi lưu lại một nụ cười tràn đầy yêu thương, Bình An cầm chặt ngọc bội trong tay, cho đến tận hừng đông, giờ lên trước nắng sớm, mới thấy kỹ trên ngọc bội màu nhũ bạch tròn trịa trơn nhẵn, khắc một loài vật nào đó mà Diệp Hoa nhìn không ra là con gì.

Hai sừng thật dài, trên lưng còn có một đôi cánh, ngẩng đầu mà bước, uy nghiêm khí phách. Một thời gian sau, Bình An mới biết trên ngọc bội khắc là tì hưu. Người nói cho hắn biết chuyện này chính là Trịnh Dung Trinh, hắn cầm ngọc bội nhìn thì không dấu được kinh ngạc hỏi là ai cho, Bình An thành thật trả lời, dù sao ở trước mặt hắn cũng không còn gì cần phải giấu diếm.

Trịnh Dung Trinh nói, ngọc bội này xét theo tính chất thì hắn là Hòa Điền ngọc cực phẩm – Dương chi vương. Thứ này người bình thường không thể có được, mà ngọc điêu khắc tinh xảo thuần thực, tì hưu trông sống động như thật, nhất định là do danh gia chế tác. Ngọc như vậy lại thêm xuất từ danh gia, có thể nói là vô giá.

“Hoàng đế nhà ngươi thực cam lòng tặng cho.”

Trịnh Dung Trinh tấm tắc lấy làm kỳ, Tống Bình An vì bốn chữ ‘Hoàng đế nhà ngươi’ mà mặt đỏ tới mang tai, rồi lại không cách nào phản bác.

Trịnh Dung Trinh trêu chọc đủ rồi, mới ý vị thâm trường nói: “Bình An, ngươi có biết tì hưu là để làm gì?”

Tống Bình An gật đầu nói: “Biết, để giữ bình an cùng xua đuổi tai họa.”

“Đúng vậy, ngăn tai tránh họa, tiêu trừ tất cả tai họa ngầm.” Trịnh Dung Trinh đưa trả Dương chi ngọc cho Tống Bình An, “Cẩn thận cất kỹ, cũng nhớ tự mình bảo trọng, đừng phụ tấm lòng của Hoàng đế.”

Tống Bình An nắm chặt ngọc trong tay, trịnh trọng gật gù đầu.

(tì hưu bằng ngọc Hòa điền)

Hoàng đế không để cho Tống Bình An thất vọng, ba tháng sau khi vụ việc kết thúc, Tống Bình An như nguyện về nội cung, tiếp tục làm hộ vệ nho nhỏ canh gác cửa cung của hắn. Đường Thanh bị thương nhẹ hơn đã sớm trở về làm việc, còn nói với Tống Bình An rằng nếu có thể hắn thực không muốn làm công việc này nữa.

Tống Bình An đối Đường Thanh cười nói, chỉ cần sức khỏe cho phép, hắn sẽ không dễ dàng rời đi.

Việc Trịnh Dung Trinh vào triều làm quan, khi Tống Bình An quay lại làm việc mới biết được, hơn nữa vẫn là vào lúc hắn đổi ca đứng dưới cửa cung, trợn mắt há hốc mồm nhìn Trịnh Dung Trinh mặc quan phục đi về phía hắn, nhướn mày nháy mắt một cái, rồi lại điềm nhiên như không cười tủm tỉm rời đi.

Nhưng ra cung, Trịnh Dung Trinh sẽ tìm Bình An kể khổ, trang mô tác dạng lấy tay áo lau lệ giả khóc.

“Bình An, Hoàng đế nhà ngươi thật sự không có nhân tính, nhét ta vào hang sói rồi cứ thế mặc kệ, trời biết ta ở đó lúc nào cũng kinh hãi đảm chiến, rất sợ chỉ một bước sai là đã bị gặm đến xương cốt cũng không thừa.”

Tống Bình An tin thật, qua đoạn thời gian, chờ Hoàng đế không chịu nổi nhớ thương mà tìm hắn, hắn sẽ đem toàn bộ những gì Trịnh Dung Trinh khóc lóc kể lể không sót câu nào nói với Hoàng đế, còn lo lắng nói Trịnh huynh chỉ là thư sinh trói gà không chặt, kính xin hoàng thượng giơ cao đánh khẽ.

Hoàng đế nghe xong, nhíu mày, điều cao âm lượng nói: “Trói gà không chặt? Không sai, cầm kiếm múa thương hắn làm không được, nhưng ngươi có biết cái bụng của hắn có bao nhiêu ý xấu không, ai có thể khi dễ được hắn? Kẻ nào dám thế, không một cái có kết cục tốt.”

Sau, Hoàng đế đem ‘chuyện xấu’ Trịnh Dung Trinh ngâm làm trong cung kể hết cho Tống Bình An.

Đương nhiên, kỳ thật không thiếu Hoàng đế vì thấy Bình An quá mức bảo vệ Trịnh Dung Trinh nên trong lòng không vui mà không ngừng thêm mắm thêm muối, nhưng cho dù đem những chuyện đó sàng lọc mấy lần, vẫn có thể thể hiện đầy đủ bản chất bề ngoài vô hại nội tâm tà ác của Trịnh Dung Trinh.

Bình An nghe mà ngoác miệng trợn mắt, Hoàng đế thấy vẻ ngốc nghếch của hắn, cảm thấy thú vị vô cùng, khẽ đảo mình, lần nữa đem người ăn sạch.

Công cuộc tẩy não của Hoàng đế rõ ràng rất có hiệu quả, lần sau gặp lại Trịnh Dung Trinh, Tống Bình An không khỏi sợ hãi run rẩy, không còn tự nhiên như trước. Dưới sự ép hỏi quyết liệt của Trịnh Dung Trinh, mới thành thực kể hết mọi chuyện, Trịnh Dung Trinh nghe xong, hừ cười vài tiếng, nói: “Nếu bàn về loại

chuyện này, Hoàng đế nhà người xưng thứ hai không ai dám nhận đệ nhất, ăn thịt cư nhiên còn dám cười kẻ đi săn, hừ.”

Vài lần như vậy, Tổng Bình An rút ra một điều, đó chính là, hai người kia không người nào dễ chọc.

Hoàng đế mượn vụ án của Lạc Đông Hải quét sạch triều chính, ý đồ nhất kích tiêu diệt phe phái Điền Trần - với thế lực rộng lớn gây dựng bao năm đã tới mức một tay che trời, mặc dù cuối cùng bị thế cục bức bách không thể không hướng Hoàng Thái Hậu luôn luôn thiên vị mẫu tộc thỏa hiệp, nhưng dấu sao vẫn tiêu trừ được không ít cái dinh trong mắt. Mà qua chuyện này, Điền Trần đổi vị để vương 21 tuổi chính thức bắt đầu đề phòng, dù cho Hoàng đế là cháu ngoại của hắn, thế nhưng hắn hiểu, nếu thật sự ra tay, y sẽ không vì bất cứ điều gì mà hạ thủ lưu tình.

Một khi đã ra tay mà lại không thể diệt nhanh trừ gọn, chắc chắn sẽ là một trò cười đánh rần động cỏ, Diệp Hoa hiểu rất rõ, nhưng lại không thể không lựa chọn đối mặt, đối mặt đối thủ làm việc càng thêm chú ý, kể càng sâu càng xa này.

Đầu tháng mười là đại thọ 60 của Thái Hoàng Thái Hậu, từ trước tới nay chủ trương tiết kiệm nhưng lần này Thái Hoàng Thái Hậu lại cho mời Hoàng đế tới chính miện nói, năm nay, muốn mở đại tiệc chúc mừng, chiêu đãi các đại thần trong triều, cùng dân chúng chung vui.

Hoàng đế nghe xong cực kỳ kinh ngạc, đề nghị đó chẳng hề phù hợp với tác phong gần đây của Thái Hoàng Thái Hậu chút nào, nhưng y cũng không biểu lộ ra mặt. Vị lão nhân tuổi sắp 60 này liếc y một cái, ý hàm sở chỉ nói: “Gần đây trong cung mùi máu tanh quá nặng, nên làm việc vui xua xua sát khí a.”

Ngữ khí của nàng bình thản, trong lời nói lại ngầm mang ý chỉ trích, Hoàng đế trầm mặc không nói.

“Hoàng thượng, rất nhiều chuyện nóng vội không được.” Lão nhân dừng lại như nghỉ tạm giây lát, rồi lại nói: “Thọ thần của ai gia, đem Tĩnh Lâm cũng tiếp hồi cung đi, đã gần ba năm rồi, ai gia rất nhớ nó.”

Hoàng đế yên lặng hồi lâu, mới khẽ nói: “Vâng.”

Ra tấm cung của Thái Hoàng Thái Hậu, nhìn thấy Dương chiêu dung – thân mẫu của Hoàng trưởng tử Tĩnh Lâm đứng chờ bên ngoài, Hoàng đế không khỏi lạnh lùng cười, Dương chiêu dung vội vàng quỳ xuống liên tục dập đầu.

Mọi chuyện trong nội cung không chuyện nào lọt khỏi tai mắt của Hoàng đế, trong khoảng thời gian này, nàng mỗi ngày đều tới cung Từ Ninh, nhưng lại không như các phi tử khác đồng dạng tìm mọi cách nịnh nọt Hoàng Thái Hậu đến nay vẫn thống lĩnh hậu cung, mà là ngày đêm hầu hạ trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu.

Cung Từ Ninh là một trong những cung điện rộng lớn nhất hậu cung, Thái Hoàng Thái Hậu cùng Hoàng Thái Hậu đều ở đây, chỉ có điều Thái Hoàng Thái Hậu ở đông cung, Hoàng Thái Hậu ở tây cung. Hai cung cách xa nhau vài trăm mét, nếu muốn gặp mặt cũng phải đi một đoạn đường.

Hôm nay Thái Hoàng Thái Hậu đột nhiên ngay mặt Hoàng đế nhắc tới Hoàng trưởng tử Tĩnh Lâm, Hoàng đế vừa nghĩ đã hiểu, chân chính muốn gặp Tĩnh Lâm chỉ sợ chính là vị Dương chiêu dung này đi.

Bất hòa với Hoàng Thái Hậu, đã nghĩ biện pháp thân cận Thái Hoàng Thái Hậu, tâm cơ như vậy quả thật làm cho Hoàng đế đối nữ nhân từng khiến y khắc sâu ấn tượng lại thêm vài phần chán ghét.

Mặc dù Hoàng trưởng tử Tĩnh Lâm vẫn luôn ở ngoài cung, nhưng Hoàng đế vì hoàng trưởng tử mà thỉnh thoảng xuất cung một chuyến trong mắt người ngoài, ân sủng dành cho hoàng trưởng tử còn nhiều hơn bất cứ một hoàng tử nào khác. Trong cung, Hoàng đế cũng không như ý muốn của mình cố ý lạnh nhạt với Dương chiêu dung, rất nhiều người đều nhìn không thấu, nhưng Dương chiêu dung lại dần dần hiểu Hoàng đế đã không còn sủng ái nàng như trước, cho nên, vì có thể khiến đế vương bạc tình bạc nghĩa lại lần nữa sủng hạnh nàng, nàng chỉ có thể lợi dụng con át chủ bài là hoàng trưởng tử.

Khi biết tin hoàng trưởng tử sẽ được tiếp hồi cung, Tổng Bình An đang canh gác trong cung lập tức thấy lòng nặng trĩu, hận không thể tức khắc mọc cánh bay trở về ôm lấy đứa con mới tròn ba tuổi, không cho nó rời đi.

Ngay từ đầu quả thực vừa kinh vừa sợ, nhưng qua một thời gian ngắn ở chung, hẳn thật sự đem nó trở thành cốt nhục của mình, thập phần yêu thương, cái gì cũng muốn cho nó, thậm chí hoàn toàn quên nó là hoàng tử của một nước.

Đợi khi Tống Bình An đứng ngồi không yên rốt cục được nghỉ thì vội vàng phi ngựa không dừng một đường chạy về nhà, thế nhưng mở cửa phòng xem xét, trong nhà cha nường đang ngồi thất thần, vừa hỏi mới biết, ngày hôm qua, Hoàng gia đã sai người đón Tĩnh Bình về. (Hoàng gia ở đây không phải ‘hoàng gia’ đâu, mà là nhà họ Hoàng a, vì Diệp Hoa lấy tên là Hoàng Tiểu Thiên)

Lúc trước ở thôn xóm cách kinh thành, Hoàng Tiểu Thiên phái người báo cho Tống gia có thể đón đứa nhỏ về chăm sóc một thời gian, tin tức này làm cho Tống gia vui mừng, đứa nhỏ cũng vui mừng, sau khi trở về cả nhà xem nó như bảo bối mà yêu thương. Khoảng thời gian đó, Tống Bình An khắc sâu cảm nhận được tâm trạng vui sướng hồi hộp của một người cha khi nuôi dưỡng con mình, mỗi ngày thấy khuôn mặt béo tròn ngủ say của nó, bất luận mệt mỏi đến đâu, đều hạnh phúc không thôi mà ngây ngô cười.

Đứa nhỏ ở Tống gia hơn hai tháng, giờ lại cứ như vậy bị đón đi, lòng Tống Bình An so với cha nường còn muốn hụt hẫng, nhưng hẳn vẫn cố nén an ủi bọn họ nói, Tĩnh Bình là con của hẳn, Hoàng gia nhất định còn đưa nó tới.

Nhưng khi cha nường không có mặt, Tống Bình An sẽ cầm chặt con hổ bông mua cho đứa nhỏ ngồi chờ dẫn ngóng trông.

Khi trở lại nội cung canh gác, Tống Bình An khắp nơi nghe ngóng xem hoàng trưởng tử bao giờ thì sẽ được tiếp hồi cung, nghe được tin đại khái là mấy ngày trước thọ thần của Thái Hoàng Thái Hậu thì kiên trì đợi đến lúc đó, cả thời gian nghỉ cũng không chịu về nhà, mà tìm cách đối ca với người khác, một mực canh giữ ở cửa cung, kiêng chân hy vọng có thể nhìn đứa nhỏ một lần....

Hoàng đế ở trong thâm cung nhưng mọi chuyện của Bình An y đều biết đến, y biết hẳn nhớ đứa nhỏ, cũng biết hẳn vì thế mà cơm nước không lo, vốn một bữa ba bát đầy giờ thành một bát cũng nuốt không trôi, cứ như vậy ngày một ngày trở nên gầy gò.

Vì tổ chức tốt thọ yến sáu mươi của Thái Hoàng Thái Hậu, Hoàng đế cũng phải loay hoay sút đầu mẻ trán, vốn định thọ yến thu xếp ổn thỏa xong sẽ tìm người đến an ủi khuyên bảo, nhưng nghe đến đó thì, nhịn không được bỏ xuống một đồng việc trong tay, sai Tần Nghi đưa người vào nội cung.

Bình An vừa thấy Hoàng đế, không giống ngày thường né tránh lui bước, mà là thuận thực hành lễ, mới đối Hoàng đế tiến lên nâng mình dậy nói: “Hoàng thượng, hoàng trưởng tử có khỏe không? Nó có khóc hay không, có nháo hay không? Có một lần ta dẫn nó ra phố, nó khóc muốn ăn đường nhân, ta sợ sẽ sâu răng nên không chịu mua. Biết vậy lúc ấy ta sẽ mua cho nó, không biết sau này nó còn có thể ăn được không....” (đường nhân: đồ chơi làm bằng đường, vừa có thể chơi, vừa có thể ăn)

Ban đầu chỉ là muốn đưa đứa nhỏ cho Tống gia, khiến Tống gia hai lão từ bỏ ý định cưới vợ cho Bình An, nhưng hôm nay đứa nhỏ này hoàn toàn chiếm cứ trái tim của Bình An làm hẳn ngày đêm lo lắng lại là việc Hoàng đế hoàn toàn không lường trước được. Đối mặt Bình An thất hồn lạc phách, Hoàng đế thở dài một tiếng, ôm chặt hẳn vào lòng, khẽ tai nói nhỏ: “Yên tâm đi, Bình An, Tĩnh Bình là con của chúng ta, trăm sẽ không để bất cứ ai mang nó đi.”

Bất luận Hoàng đế đã từng làm gì, cho dù đã không ít lần khiến hẳn sợ hãi lo lắng, nhưng không hiểu tại sao, mỗi lần đều sẽ không khỏi tin tưởng y, ỷ vào y.

Dựa vào bờ vai dày rộng rắn chắc, Tống Bình An chậm rãi thả lỏng tâm tình một mực lo lắng khẩn trương, nâng hai tay nhẹ nhàng ôm y, lại nhẹ nhàng mà khép lại hai mắt, cảm thụ ôn nhu mà để vương cao cao tại thượng dành cho mình.

Từ xưa Hoàng đế dù có bạc tình bạc nghĩa đến đâu, cũng đều cực lực giữ gìn hiếu tâm. Đúng với câu ‘trăm sự hiếu đi đầu’, có thể thấy được thể nhân đối đạo hiếu kính trọng như thế nào, nếu vua của một nước ngay cả đạo hiếu tối thiểu nhất cũng không làm được, chỉ sợ chẳng những sẽ bị người đời thóa mạ, lật đổ, mà sau khi chết cũng sẽ bị hậu nhân dùng ngòi bút làm vũ khí lên án.

Hôm nay quốc khó đã từ từ tràn đầy, làm Hoàng đế cũng nên vì Thái Hoàng Thái Hậu tổ chức thọ yến

long trọng, như vậy không những không ai có thể chỉ trích, ngược lại còn khiến cả nước cao thấp ngợi khen Hoàng đế hiếu tâm cảm thiên.

Sau gần mấy tháng chuẩn bị, hoàng cung rốt cục nghênh đón thọ thần sáu mươi của Thái Hoàng Thái Hậu. Nơi tổ chức yến tiệc được đặt tại Phỉ Thúy các trong Ngự hoa viên. Hôm nay ông trời cũng rất nể tình, cuối thu thời tiết mát mẻ, vạn dặm không mây, trăng lúc nửa đêm, giờ lành vừa đến, Thái Hoàng Thái Hậu ngồi xa liền đi tới, được cung nữ tùy thị đỡ xuống, tươi cười đi đến chính giữa Phỉ Thúy các.

Quan viên lớn nhỏ từ khắp các nơi đã sớm tụ về kinh thành, giờ xếp thành hàng quỳ lạy hai bên hành lễ nghênh đón, Thái Hoàng Thái Hậu hôm nay cũng tỉ mỉ trang diện, thẳng đường đi tới cũng lệnh cho bọn họ đứng lên.

Dưới thêm đá Phỉ Thúy các, Hoàng đế đã sớm đứng chờ, đợi nàng đến gần liền tiến lên đỡ tay lão nhân gia, nói vài câu chúc nàng phúc như Đông hải, thọ bỉ Nam sơn...cát tường sau, mới cẩn thận đỡ nàng ngồi xuống ghế. Đợi nàng ngồi vững vàng, Hoàng Thái Hậu đứng bên cũng tươi cười uyển chuyển nói lời chúc phúc, làm Thái Hoàng Thái Hậu cười càng thêm vui.

Trước khi ngồi xuống, Hoàng đế sai người đưa lên thọ lễ y chuẩn bị cho Thái Hoàng Thái Hậu, đó là một bộ áo choàng lông hồ do hơn trăm tú nữ giỏi nhất ngày đêm không ngừng đẩy nhanh tốc độ dệt ra, Hoàng đế nói sắp sang mùa đông, trời dần dần chuyển lạnh, Thái Hoàng Thái Hậu mặc nó nhất định sẽ ấm áp rất nhiều.

Thọ lễ này không phải tầm thường dân chúng có thể có được, nhưng so với thọ lễ quan viên các nơi dâng lên cho Thái Hoàng Thái Hậu cũng không phải đặc biệt quý giá. Thái Hoàng Thái Hậu lại cười tủm tỉm tự tay nhận lấy, vuốt ve bạch mao mềm mại vài cái, nói: “Hoàng thượng có tâm.”

Hoàng Thái Hậu tặng nàng là một bộ trang sức phượng hoàng lưu kim điểm thúy, khi hộp gỗ đàn hương mở ra, kim quang lờ lờ làm cho người ta lóa mắt. Thái Hoàng Thái Hậu gật gật đầu, mỉm cười gọi người tiếp nhận, nói: “Tâm ý của Thái hậu ai gia xin nhận, chỉ là nha, ai gia từng này tuổi rồi, mang nó cho ai xem nha?” (phượng hoàng lưu kim điểm thúy: phượng hoàng lưu kim là trang sức bằng vàng tạo hình phượng hoàng; điểm thúy: lông chim trả rất đẹp, dùng làm đồ trang sức cài trên đầu được gọi là điểm thúy)

Nàng đối đãi khác biệt làm cho Hoàng Thái Hậu thoáng xấu hổ, nhưng vẫn cười nói: “Thái Hoàng Thái Hậu sống lâu muôn tuổi, thiếp thân còn mong ngài càng sống càng trẻ lâu.”

“Vậy còn không phải thành lão yêu tinh?” Thái Hoàng Thái Hậu ha ha cười, khoát khoát tay đối Hoàng đế và Hoàng Thái Hậu nói: “Các người mau ngồi xuống đi, đem bọn nhỏ cùng nương chúng cũng gọi tới, để cho lão thân nhìn xem.”

Hôm nay Thái Hoàng Thái Hậu là nhân vật chính, tính theo bói phận uy vọng cũng cực cao, cho nên nàng ngồi ở giữa, Hoàng đế ngồi sát bên trái, Hoàng Thái Hậu thì ngồi bên phải thấp hơn Hoàng đế một bậc.

Ba người ngồi xuống, Hoàng đế phát tay sai người gọi các hoàng tử tiến lên. Đế vương 21 tuổi tổng cộng có bốn vị hoàng tử, năm vị công chúa, Tứ hoàng tử nhỏ nhất mới sinh ra hai tháng trước, còn công chúa nhỏ nhất cũng chỉ lớn hơn Tứ hoàng tử bốn tháng.

Được dẫn lên đầu tiên chính là Hoàng trưởng tử Tĩnh Lâm sắp tròn ba tuổi, do mẫu phi Dương chiêu dung dẫn dắt, đứa nhỏ mập mập tròn tròn, tóc dài rủ xuống, cái mặt beo beo hồng hồng, đôi mắt đen láy sáng ngời, ngây thơ tò mò nhìn một đám người xung quanh. Tĩnh Lâm hôm nay mặc trông rất đáng yêu, áo trong màu xanh viền đỏ, trên cổ còn đeo vòng bạc sáng loáng, lại móc thêm chuông bạc nhỏ vang leng keng theo mỗi bước nó đi.

Thái Hoàng Thái Hậu cười híp mắt nhìn xem trưởng tôn đến gần, ngẫm liếc Hoàng đế ngồi bên, thấy y nhìn đứa nhỏ khéo miệng không ngừng cong lên, không khỏi mỉm cười lắc lắc đầu.

Đi tới ngự tiền, Hoàng trưởng tử nói chuyện còn chưa lưu loát dưới sự chỉ điểm của người lớn quỳ lạy dập đầu, sau đó bập bẹ non nớt nói Thái hoàng tổ mẫu phúc như Đông hải, thọ bỉ Nam sơn. Bộ dáng thập phần khả ái, thẳng đem Thái Hoàng Thái Hậu yêu thích vô cùng vội gọi người ôm tới hôn nhẹ một cái, thuận tiện còn kín đáo cho nó một bao lì xì thật to.

Khi đến trước mặt Hoàng đế, tiểu tử kia còn nhu thuận ngẩng cái đầu nhỏ kêu một tiếng phụ hoàng, Hoàng đế nhin không được vươn tay xoa xoa đầu nó.

Sau bị dẫn xuống, nó còn lưu luyến không rời mỗi bước đều quay lại nhìn phụ hoàng một cái, trong mắt viết đầy hy vọng không nói ra lời.

Lúc Tĩnh Lâm được đưa về cung, mấy ngày ở Càn Thanh cung nó không hề khóc nháo, mà là không ngừng hỏi phụ hoàng khi nào thì mới có thể đi gặp phụ thân cùng gia gia, nãi nãi, Hoàng đế nói với nó, chỉ cần nó ngoan ngoãn nghe lời, y sẽ dẫn nó đi gặp bọn họ.

Trong khoảng thời gian này, Hoàng đế một mực kiên nhẫn dạy bảo nó trong hoàng cung phải đi đứng nói năng như thế nào, còn cảnh cáo nói, nếu như nó dám để lộ chuyện phụ thân cùng gia gia, nãi nãi, thì từ nay về sau sẽ vĩnh viễn không được gặp họ nữa. Tiểu hoàng tử bị biểu tình nghiêm túc của phụ hoàng dọa sợ, ngoan ngoãn gật đầu, quả nhiên những ngày ở trong cung, thực sự không hề nói sai một câu.

Cũng không biết có phải là sợ người lạ hay không, Tĩnh Lâm ở Tổng gia cực kỳ bướng bỉnh, nhưng vào cung đối mặt với một đồng người xa lạ, nó lại vô cùng nhu thuận, vô cùng im lặng, cũng không chủ động nói chuyện, không để ý tới nó cũng có thể một mình ngồi trên đất chơi đồ chơi.

Tĩnh Lâm đứa bé này, Hoàng đế cảm thấy có lúc giống Bình An, có lúc lại giống y hệt mình, tóm lại, so với những đứa con khác, ngay từ đầu lòng của y đã thiên hướng nó.

Sau Tĩnh Lâm, chính là Nhị hoàng tử nhỏ hơn nó chín tháng, tướng mạo của Nhị hoàng tử hoàn toàn kế thừa vẻ anh tuấn của phụ thân, cùng mỹ mạo của mẫu thân Trầm hiền phi, còn nhỏ đã khiến người ta không thể dời mắt, nhưng Hoàng đế lại cảm thấy Đại hoàng tử tướng mạo tương đối bình thường nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu hơn nhiều.

Lần này Thái Hoàng Thái Hậu vẫn như trước cười cho tiểu tăng tôn tiền lì xì, mà Hoàng đế thì chỉ hơi hơi gật đầu, ngược lại là Hoàng Thái Hậu cho đứa nhỏ này một quả táo to. (tiểu tăng tôn: chất trai)

Kế tiếp chính là Tam hoàng tử mới một tuổi cùng Tứ hoàng tử mới sinh ra không lâu, đều là do nữ mẫu ôm tới. Hoàng hậu không sinh hạ con nối dòng mà chỉ có một vị công chúa sau đó mới dần trưởng công chúa năm nay bốn tuổi tiến lên. Trưởng công chúa hiển nhiên là mặt mày như họa, nhưng so với Tam hoàng tử vẫn thoáng có chỗ thua kém, Hoàng đế mỗi lần đến cung Khôn Ninh thường sẽ nhìn thấy nàng, trưởng công chúa bề ngoài có vẻ văn tĩnh, nhưng Hoàng đế lại nghe bọn thái giám bẩm báo, khi nàng tức giận có thể đem chó con người khác tặng cho chìm xuống ao giết chết.

Sau khi nghe xong, Hoàng đế chỉ cười, không nói một lời.

Hoàng tử cùng công chúa thỉnh an hết một lượt, chúng quan viên mới tiến tới quỳ xuống liên thanh chúc mừng Thái Hoàng Thái Hậu phúc thọ an khang, thiên tuế thiên tuế thiên tuế.

Thái Hoàng Thái Hậu cười nói bình thân, chúng quan viên mới đứng dậy ngồi xuống, tiếp đó Thái Hoàng Thái Hậu tuyên bố mở yến, đây cũng là thời điểm tưng bừng nhất của yến tiệc, trong tiếng ca múa, đủ loại quan lại nâng chén ăn mừng, toàn cảnh phồn hoa hưng thịnh.

Ngày mừng thọ của Thái Hoàng Thái Hậu, hoàng cung cao thấp đều được ban thêm đồ ăn, Tổng Bình An đổi ca xong đến nhà ăn, nhìn thức ăn phong phú, hân mặc dù không giống những người khác hô to gọi nhỏ mừng vui, nhưng lại trợn mắt há hốc mồm ngây ngốc đứng một bên.

.

Tháng 11, thời tiết rét lạnh, Tổng Bình An thay ca nghỉ ngơi, cởi binh phục cùng áo khoác ra, Đường Thanh ở bên đột nhiên gào to giơ lên áo khoác lông mềm như nhung hỏi hắn đây là lông gì, sờ vào thật ấm áp. Tổng Bình An nói hắn cũng không biết, áo này hắn được người khác tặng cho.

Đường Thanh ý xấu hắc hắc cười hỏi hắn chắc chắn là nữ tử nào tự may đúng không. Tổng Bình An không buồn để ý tới đồng liêu không đứng đắn này, cầm lại áo cẩn thận gấp bỏ vào một bên, rồi chui đầu vào trong chăn nằm ngủ.

15. Chương 15

Lưu hoàng hậu ba năm vẫn không hoài thai, Hoàng Thái Hậu vốn đối nàng bất mãn, mà tại thọ yến của Thái Hoàng Thái Hậu, các tần phi sinh hoàng tử đều cực có thể diện, còn nàng quý vi Hoàng hậu lại chỉ có một mình trưởng công chúa, thực sự là rất mất mặt. Lưu thị là thân thích của Điền thái hậu, cũng đại biểu cho phe cánh của nàng, yến tiệc ngày ấy Hoàng hậu để mất mặt, còn khiến Thái hậu khó chịu hơn là trực tiếp tát vào mặt nàng một cái.

Chỉ có điều giữa yến tiệc Hoàng Thái Hậu không tiện biểu hiện ra ngoài, một mực nhin xuống, đợi tan tiệc mới gọi Hoàng hậu tới, tất nhiên là không thể thiếu trách cứ vài câu.

Lúc trước sắp xếp cho Lưu thị vào cung vì phi, ngoại trừ nàng là thân thích của Hoàng Thái Hậu, còn bởi vì nữ tử này ngoan ngoãn thuận theo, dễ dàng khống chế, lại không ngờ bụng của nàng kém cỏi đến thế, đừng nói sinh trưởng tử, cho tới bây giờ cũng chưa thấy chút dấu hiệu nào.

“Người nói đi, rốt cuộc là làm sao?” Điền thái hậu uống một ngụm trà, đặt chén xuống, lấy khăn lụa lau môi, không vui liếc nhìn Hoàng hậu.

“Hoàng thượng mỗi tháng đều đi cung Khôn Ninh, trong nội cung có thuốc hay gì ai gia cũng sai người đưa tới, Thái y cũng thường xuyên tới bắt mạch, không có vấn đề gì a, nhưng tại sao cái bụng của người lại chẳng có chút tin tức nào thế hả?”

Lưu hoàng hậu cắn cắn môi, bối rối nói: “Thái hậu, thần thiếp thật sự cũng không biết vì sao...”

Điền thái hậu liếc xéo Lưu hoàng hậu sợ sệt khúm núm trước mặt, không khỏi thở dài một hơi, lại lần nữa cảm thấy vị hoàng hậu này tính tình quả thực ngoan ngoãn không sai, nhưng cũng không phải là kẻ có thể được việc. Nàng nhớ tới mẫu thân của Nhị hoàng tử - Trầm hiền phi, khác với Dương chiêu dung thân phận thấp hèn, Trầm hiền phi xuất thân danh môn vọng tộc, phụ thân là Hình bộ Tả thị lang, là một trong những quan viên từ thời Tiên hoàng, có một ca ca hiện đang làm việc trong Thị vệ doanh, chức quan cũng không nhỏ, chỉ tiếc là gia tộc Trầm thị lại không có quan hệ gì với Điền gia. Trầm hiền phi vừa vào cung đã được Hoàng đế sủng hạnh, rất nhanh đã sinh hạ Nhị hoàng tử, Hoàng Thái Hậu từng thử qua, cảm thấy nàng thông minh hơn Dương chiêu dung rất nhiều.

Phụ thân của nàng thuộc phái trung lập, bên nào cũng không dựa vào, mà nàng lại y như phụ thân, cho dù được sủng ái cũng hạ thấp làm người, trong cung ai cũng không đắc tội, ai cũng có thể đi nịnh nọt, hơn nữa càng không hiển lộ ra bất cứ ý đồ gì, an phận thủ thường ở tại nơi mình nên ở, không nên nghe không nên hỏi cũng sẽ không nghe không hỏi, bởi vậy mà dù tại nơi tranh đấu gay gắt như hoàng cung cũng có thể sống rất thoải mái.

Thật sự là một người thông minh.

Điền thái hậu cảm khái, trong lòng thầm tính toán nên làm thế nào để kéo nàng về phía mình.

Bên kia, Nhị hoàng tử cầm táo được ôm về cung, còn chưa kịp mĩ mĩ cắn một ngụm, đã bị Trầm hiền phi ghét bỏ lệnh cung nữ tâm phúc ngấm mang đi chôn.

Táo bị cướp, Nhị hoàng tử chu môi muốn khóc, mẫu phi của nó lập tức ôm lấy dỗ dành, một bên bóc quả nho nhét vào miệng nó, nói: “Tĩnh Hi ngoan, táo kia không thể ăn, mẫu phi cho người ăn nho này ngon hơn.”

Nhị hoàng tử mới hai tuổi ngậm quả nho, mở to hai mắt ngây thơ không hiểu nhìn Trầm hiền phi, nó không biết vì sao quả táo xinh đẹp kia lại bẩn, cái đầu non nớt của nó hoàn toàn không giải thích được quan hệ phức tạp của người lớn.

Trầm hiền phi hôn nhẹ trán Nhị hoàng tử, sau đó ôm nó nhìn ra phía cửa cung điện.

Hiện tại Hoàng hậu không có con, mẫu thân Hoàng trưởng tử lại xuất thân thấp kém, cho nên đối với hoàng thất coi trọng huyết thống mà nói, tương lai người được sắc phong Thái tử rất có thể chính là Nhị hoàng tử

Tĩnh Hi. Hơn nữa trước khi vào cung Trầm hiền phi đã sớm nhìn thấu, trong hậu cung này Thái hậu mới là người nắm giữ thực quyền, còn Hoàng hậu có thể ngồi lên hậu vị đều là do Thái hậu một tay nâng đỡ.

Vậy nên, nếu muốn sống sót, thì không thể đối địch với Thái hậu, nếu muốn chính thức ngồi trên vị trí đứng đầu hậu cung, cũng chỉ có thể tạm thời nhẫn nại.

Trầm hiền phi đã gặp Dương chiêu dung, trước nghe nói Hoàng đế rất mực sủng ái nàng, vốn còn nghĩ Dương chiêu dung có thiên nhân chi tư hay có bản lĩnh gì khác, không ngờ không chỉ có tướng mạo không bằng chúng phi tử, mà ngay cả tính tình cũng vừa dễ ghét vừa ngu ngốc, làm nàng thật sự không thể nào nghĩ ra được vì sao Dương chiêu dung lại được sủng ái. Bất quá dần dần, thái độ của Hoàng đế đối với Dương chiêu dung không còn như trước, ngược lại thường xuyên đến chỗ nàng nghỉ ngơi, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Trầm hiền phi nắm chắc con mình rất có khả năng trở thành Thái tử.

Sau đó không lâu, Trầm hiền phi được phép xuất cung về thăm người thân. Về đến nhà, nàng tìm lúc nói ra nghi vấn của mình với huynh trưởng đang kiêm chức vị quan trọng trong Thị vệ doanh, còn nhắc tới Dương chiêu dung tướng mạo bình thường, suy nghĩ đơn giản, không rõ Hoàng thượng rốt cục vừa ý Dương thị ở điểm nào nhất.

Huynh trưởng của nàng nghe nàng nói mới nhớ tới một việc, tránh tai mắt lặng lẽ nói cho nàng biết một bí mật được giấu kín từ rất lâu về trước, đó là năm Khai Nguyên thứ 12, một thị vệ bị Hoàng Thái Hậu hạ lệnh xử tử.

Chuyện này lúc trước căn bản không có mấy người biết rõ, nhưng Trầm huynh thân giữ chức vị cao trong doanh lại là một trong những người đó.

Hắn nói cho Trầm hiền phi, thị vệ này khi chết vừa mới 17, có thể vào cung theo hầu Hoàng đế tướng mạo tự nhiên là từ trăm chọn một, chỉ có điều tính cách hắn cũng gần giống như Dương chiêu dung, chất phác thành thật không giỏi ăn nói. Năm đó Hoàng đế mới 14 tuổi, một ngày đột nhiên nổi hứng gọi hắn vào tắm cung thị hầu cả đêm, về phần đêm hôm ấy chuyện gì xảy ra, tin đồn có rất nhiều bản, mà Hoàng Thái Hậu cũng không biết nghe được từ đâu, sáng sớm hôm sau, người vừa đi ra đã sai người bí mật xử tử.

Có lẽ là Thái hậu cho rằng việc vua của một nước chơi đùa thị vệ nếu truyền ra ngoài sẽ tổn hại đến thanh danh của hoàng thất cho nên mới có thể xuống tay tàn nhẫn như vậy, thế nhưng khi Trầm huynh phụng lệnh đi xử lý thi thể của thị vệ đó lại phát hiện, trên người hắn hoàn toàn không hề có dấu vết hoan ái nào.

Trầm hiền phi nghe xong thì vô cùng khiếp sợ, vậy ra đó là lý do Hoàng đế oán hận Thái hậu, tuy rằng Hoàng đế chưa từng biểu hiện ra mặt, nhưng chỉ cần hơi chút lưu ý đều có thể nhận ra, mới đầu nàng còn tưởng là do chính sự, không ngờ còn có nguyên nhân sâu xa như vậy.

Nếu Hoàng đế thực sự chỉ chơi đùa mà thôi còn dễ nói, đằng này trên người thị vệ lại không hề có dấu vết nào, vậy chỉ có thể có hai khả năng, một là Hoàng đế gọi hắn tới phân phó gì đó, hai là Hoàng đế thật sự nảy sinh tình cảm với thị vệ này, cho nên mới không muốn thương tổn đối phương. Nếu là lý do thứ hai, Hoàng Thái Hậu lại chưa tìm hiểu căn cứ đã giết hắn, khó bảo đảm Hoàng đế không hận nàng tận xương.

Mà Dương chiêu dung rất giống thị vệ kia cũng rõ ràng thể hiện một điều....

Trầm hiền phi cảm giác mình thấy được ngày mai tươi sáng, Hoàng đế quả thực oán giận Thái hậu, vậy y khẳng định sẽ không chấp nhận Hoàng hậu, phế hậu bất quá là vấn đề sớm hay muộn mà thôi. Từ giờ cho đến lúc đó, nàng không cần phải làm gì cả, chỉ cần biểu hiện mình không đứng về phe Thái hậu, như vậy sinh hạ Nhị hoàng tử nay vẫn được thánh ân quyền sủng, tương lai địa vị của nàng đã có thể chắc chắn.

Trầm hiền phi suy xét xong, liền vô cùng tự tin hồi cung. Nhận được tin ám vệ truyền lại, Hoàng đế ngồi trên ngự tọa mặt không biểu tình mở ra đọc một lượt, sau đó khẽ nhếch môi cười, thiếu hửu mặt thư.

.

Dương chiêu dung ôm Hoàng trưởng tử Tĩnh Lâm ngồi trên đùi mình, cảm điểm tâm ngon dở dành nó, thế nhưng Tĩnh Lâm lại quá mức say mê chơi đồ chơi nhỏ trong tay, không thèm để ý đến điểm tâm. Dương chiêu dung dỗ không được khuyên không được, muốn đánh muốn mắng lại không thể, cuối cùng tức giận ném điểm tâm, đoạt lấy đồ chơi trong tay đứa nhỏ, trợn trừng mắt nhìn nó.

Đồ chơi bị cướp đi, Tĩnh Lâm cũng không khóc không đòi, đôi mắt Dương chiêu dung đang giận dữ, cũng chỉ mở một đôi mắt to đen bóng kinh ngạc nhìn nàng.

Bị một đứa nhỏ mới ba tuổi nhìn như vậy, Dương chiêu dung không hiểu sao càng thêm tức giận, bế thốc Tĩnh Lâm đặt xuống đất, oán hận nói: “Người nhìn cái gì mà nhìn! Vì sao người lại không chịu gọi ta một tiếng mẫu thân! Ta là mẫu thân của người, là người đã sinh ra người a!”

Tĩnh Lâm ngơ ngác nhìn nàng trong chốc lát, mới cúi gầm mặt, chậm rãi đi đến một góc ngồi xuống thẳm, cầm lấy búp bê vải cung nữ may cho im lặng tiếp tục chơi.

Dương chiêu dung thấy thế, càng tức không biết xả đi đâu.

Lúc này, cung nữ từ ngoài điện đi vào bẩm với Dương chiêu dung, người ở Càn Thanh cung tới.

Vừa nghe xong cơn giận đã lập tức biến mất, Dương chiêu dung vội vàng đứng lên, liên thanh hỏi có phải là Hoàng thượng tới, có phải là Hoàng thượng tới hay không.

Chính đang luống cuống tay chân muốn đi đổi y phục hoặc đi trang điểm lại một chút, cung nữ lúc này lại nói: “Hồi chiêu dung, là công công hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng.”

“Còn ở chỗ này làm gì, không mau mau đi mời người vào!” Dương chiêu dung vội thúc giục, sau đó đứng ngồi không yên đi qua đi lại, đáy lòng chờ mong là Hoàng thượng sai truyền gọi nàng.

Chỉ lát sau, công công đã được cung nữ dẫn vào điện, đối Dương chiêu dung truyền lời, Hoàng thượng muốn tiếp Hoàng trưởng tử đến Càn Thanh cung.

Dương chiêu dung nghe vậy, khẩn trương nói: “Ta thì sao, Hoàng thượng không nói gì thêm?”

Tiểu công công lắc đầu: “Dương chiêu dung, Hoàng thượng chỉ lệnh tiểu nhân đưa Hoàng trưởng tử tới cung Càn Thanh.”

Tĩnh Lâm bị mang đi, Dương chiêu dung thất hồn lạc phách nhìn theo hướng bọn họ, từng bước một lùi vào trong điện, cuối cùng suy sụp ngã ngồi xuống trường tháp, đau thương buồn bã khóc lóc: “Hoàng thượng, người thực sự không để ý tới nô tỳ sao? Người thật sự không còn nhớ Tử Tích sao....Nhưng mà Hoàng thượng, Tử Tích không quên được người a....” (trường tháp: sập, giường nhỏ)

Lặng lẽ rơi lệ, nàng nhớ tới những lời Thái Hoàng Thái Hậu từng nói với nàng.

“Dương chiêu dung a, để gia rất vô tình, người cũng đừng mong chờ Hoàng thượng sẽ nhớ đến người, người xem xem các triều các đại, phi tử đã từng được sủng ái có bao nhiêu người có kết cục tốt? Người thôi, may mắn còn sinh được Hoàng trưởng tử, chỉ cần sau này người an phận ở trong cung không hy vọng xa vời những thứ khác, có lẽ còn có thể chết già.”

Lúc trước những lời này nàng cũng không mấy nghe vào, đáy lòng nhiều ít còn hy vọng trong lòng Hoàng thượng có thể lưu giữ một chút tình cảm ngày xưa, thế nhưng hôm nay quả thật tất cả đều là vô ích.

Ngày ấy trong hoa viên, Hoàng thượng liếc mắt liến chú ý tới tương ly, có lẽ tương ly đó, cũng đã báo trước kết cục của nàng.

.

Tĩnh Lâm được đưa vào Càn Thanh cung, vừa nhìn thấy Hoàng đế đứng trong điện, đã nhẹn không được rút tay ra khỏi tay thái giám dẫn đường, nhào tới ôm lấy chân Hoàng đế.

Hoàng đế cười cười sờ đầu nó, sau đó ý bảo hạ nhân đều đi ra ngoài, đợi khi Càn Thanh cung chỉ còn y và nó, mới bế Tĩnh Lâm lên, cố ý làm bộ nghiêm túc trách cứ: “Tĩnh Lâm, người nhưng là một nam tử hán, sao có thể làm nũng với phụ hoàng!”

Tĩnh Lâm cắn môi nhìn phụ hoàng, ủy khuất nhỏ giọng nói: “Phụ hoàng, trong nội cung chơi không vui, Tĩnh Lâm nhớ phụ thân.”

Tiếng con thơ tràn ngập ai oán, nghe càng đáng thương. Nó vừa nói hết câu, trong một góc điện, màn che lay động, Hoàng đế trông thấy, môi hơi cong cong, ý cười như có điều suy nghĩ.

Hoàng đế đối đứa con nói: “Tĩnh Lâm, trẫm nói rồi, chỉ cần người ở trong cung mỗi ngày đều ngoan ngoãn nghe lời không phạm sai lầm thì sẽ để cho người gặp phụ thân, còn nhớ không?”

Tĩnh Lâm nhu thuận gật đầu: “Dạ nhớ.”

“Tĩnh Lâm có thấy mình rất nghe lời hay không?”

Tĩnh Lâm mở to mắt nhìn Hoàng đế, do dự một chút mới lo lắng trả lời: “Tĩnh Lâm rất nghe lời...”

Hoàng đế cười buông nó xuống.

“Đúng vậy, Tĩnh Lâm rất nghe lời, cho nên trẫm quyết định ban thưởng cho người. Nào, giờ trước nhắm mắt lại, đợi trẫm nói mở ra mới được mở.”

Tĩnh Lâm quả thật nghe theo nhắm chặt hai mắt. Nhân lúc đó, Hoàng đế kéo Tống Bình An đang trốn trong góc ra. Tống Bình An đã gần hai tháng không được gặp Tĩnh Lâm, giờ phút này vừa thấy, chỉ hận không thể xông lên trước ôm lấy nó.

Tuy công bố với bên ngoài là Hoàng trưởng tử Tĩnh Lâm vẫn luôn ở Biệt uyển hoàng gia dưỡng bệnh, nhưng từ khi nó ra cung suốt ba năm nay, Hoàng đế đều đưa đứa nhỏ tới Tống gia, cho nên hoàn toàn là Tống gia chăm sóc dưỡng dục nó. Người ở chung lâu ngày đều sẽ sinh ra cảm tình, đối với Tĩnh Lâm, không chỉ có Tống gia hai lão, mà ngay cả Tống Bình An dù biết rõ thân phận của nó, cũng vẫn không kìm được coi nó như con mình, vô vàn yêu thương cưng chiều. Mấy năm qua, đây vẫn là lần đầu tiên hẳn phải xa nó lâu như vậy, mặc dù biết Hoàng đế sẽ không nuốt lời, nhưng vẫn không nhịn được ngày nhớ đêm nhớ.

Hôm nay Hoàng đế rốt cục cho bọn họ gặp lại, sao có thể không khiến hẳn mừng rỡ kích động chứ? Vội vàng đi tới đứng trước mặt nó, không ngờ vừa mới ngồi xổm xuống, đứa nhỏ này lại như lòng có linh ứng, không đợi Hoàng đế cho phép đã mở mắt ra.

“Phụ thân!”

Thấy rõ người ngồi xổm trước mặt, Tĩnh Lâm mạnh nhào vào lòng hẳn, hai tay béo múp múp ôm chặt cổ Bình An, rất sợ buông lỏng ra người đã không thấy đâu nữa.

Bình An đồng dạng ôm chặt nó, xúc động không nói nên lời, hốc mắt bất tri bất giác đã đỏ lên.

Hoàng đế ở một bên lẳng lặng nhìn xem hai cha con ôm nhau, dù rằng ý định lúc trước dùng đứa nhỏ trói buộc Tống Bình An đã thực hiện được, nhưng trong lòng vẫn khó tránh khỏi có chút ghen tuông ____Hừ, Bình An là của một mình y!

Sau đó, ba người ở Càn Thanh cung dùng bữa tối, bởi sự có mặt của Tĩnh Lâm khiến cho Tống Bình An không thể chuyên chú quan tâm y, cho nên Hoàng đế cảm thấy cực kỳ bất mãn đang định sai người đưa Tĩnh Lâm trở về, ai ngờ một lớn một nhỏ trước giờ luôn luôn nghe lời lần này lại không chịu thuận theo.

Lớn tự nhiên là không dám kháng lệnh, nhưng hẳn sẽ ôm chặt lấy đứa nhỏ, dùng ánh mắt đáng thương chờ đợi cầu xin chằm chằm nhìn người nhìn người nhìn người....

Hoàng đế bất đắc dĩ đảo mắt về phía nhỏ, kết quả nhỏ đã mắt ngân ngân lệ, ủy khuất bắt lực ai oán nhìn nhìn người lại nhìn nhìn người....

Vị Hoàng đế chí cao vô thượng trải qua sóng gió đại diệt trừ tứ đại quyền thần, trải qua sát phạt đầm máu khi đấu tranh với ngoại thích, đối mặt máu tươi lênh láng, kêu gào thảm thiết, đối mặt quan viên đập đầu vào cột tử gián cũng có thể bất động như núi, nhưng giờ này khắc này, lại không thể không cúi đầu thỏa hiệp.

Đêm hôm đó, Hoàng trưởng tử thánh sủng chính thịnh được phép ngủ lại tại Càn Thanh cung, nhưng rất ít người biết, còn có một người khác cũng ngủ lại cùng.

Đêm hôm đó, Tống Bình An mơ màng tỉnh lại, thấy Hoàng đế đang chống tay nhìn mình, dụi dụi hai mắt nhấp nhem, thấp giọng hỏi: “Hoàng thượng, sao ngài còn chưa ngủ?”

Hoàng đế vòng tay ôm hẳn vào lòng, lại kéo chăn lên đắp kín.

“Trẫm đang suy nghĩ một chuyện.”

“Hoàng thượng đang nghĩ chuyện gì?”

Đêm tối mờ lung, nhìn không rõ mặt của đối phương lại vẫn cảm thụ được ôn nhu vô tận, Bình An không giống như ngày thường tuân thủ bản phận thực hiện quy củ, mà nhiều hơn một phần tùy ý hưởng thụ phần nhu tình khó được này.

“Trẫm đang nghĩ, có đứa nhỏ thật không phải là chuyện gì tốt.”

Hoàng đế hôn hôn trán hần, tay thì sờ loạn trên lưng.

“A?”

“Ban ngày chiếm cứ tâm tư của người không nói, buổi tối vẫn không để cho trẫm hảo hảo mà cùng người làm chút chuyện sắc sắc a.”

Hoàng đế cười tà nói, tay tìm được cơ hội chui vào trong áo, theo cơ bụng bằng phẳng rắn chắc sờ tới hai điểm nho nhỏ, vân vê vuốt vuốt.

“Hoàng thượng!”

Bình An vừa thẹn vừa giận, không thể nhịn được nữa cách quần áo bắt lấy cái tay xấu xa kia.

“Hoàng trưởng tử đang ngủ bên trong, sẽ đánh thức nó!”

Hoàng đế tiếc nuối ôm Bình An nằm xuống.

“Cho nên có đứa nhỏ tuyệt không tốt.”

Lúc này đêm đã khuya, sáng mai Hoàng đế còn có một đồng chính sự chồng chất phải xử lý, Bình An cũng cần phải đi trực ca, cho nên lần này quả thực không đùa giỡn gì nữa, rất dứt khoát dời tay, đặt bên eo hần cứ như vậy mà nằm.

Nghe ra tiếc nuối trong lời nói của Hoàng đế, Bình An trước giờ mồm miệng kém cỏi không biết nên nói cái gì, chỉ có thể lẳng lặng nằm trong lòng y.

“Bình An.” Đêm khuya yên tĩnh, Hoàng đế mở miệng hỏi người nằm bên cũng đồng dạng chưa ngủ.

“Hoàng thượng?” Bình An ngẩng đầu nhìn y.

Hoàng đế nâng mặt hần lên, nói: “Bình An, lần sau chỉ có hai chúng ta, không được thêm ai khác, được không?”

Xuyên qua bóng đêm nhìn bóng dáng mơ hồ của Hoàng đế, Bình An không chút do dự, gật gật đầu, nghiêm túc trả lời: “Vâng.”

Được một lời này, còn cầu gì hơn? Hoàng đế tâm tình vốn đang buồn bực thoáng cái đã tan thành mây khói. Cúi đầu, ngậm lấy môi Bình An, dùng môi mình, tinh tế thưởng thức, tinh tế yêu thương, hết thấy đều chìm trong im lặng.

Tháng giêng năm Bình An thứ 4, mẫu thân của Nhị hoàng tử - Trầm hiền phi lần thứ hai hoài long loại, cho dù là Dương chiêu dung đã từng rất được sủng ái thì sau khi sinh Hoàng trưởng tử cũng không thấy nửa điểm tin tức, mà Trầm hiền phi mỹ mạo vô song có thể mang thai lần thứ hai, không chỉ chứng minh sự sủng ái dành cho Dương chiêu dung đã không còn, càng chứng minh trong hậu cung này, trừ hai vị Thái hậu, địa vị chỉ đứng sau Hoàng hậu - Trầm hiền phi đã đoạt được ngàn vạn sủng ái của đế vương bạc tình bạc nghĩa.

Chỉ tiếc thịnh cực tất suy, vật cực tất phản, Trầm hiền phi tập ba nghìn sủng ái tại một thân, địa vị trong cung chính thịnh như mặt trời ban trưa, mà ngay cả Hoàng hậu cũng phải nhường nhịn ba phần này vào tháng ba mùa xuân thì vô ý sẩy thai.

Mất đi đứa con, Trầm hiền phi bệnh không dậy nổi, đối Hoàng đế đến thăm khóc lóc kể lể nài nỉ vì ăn vào thuốc dưỡng thai do một vị phi tử đưa tới mới bị sẩy thai, cầu xin Hoàng đế nhất định phải đòi lại công bằng cho nàng. Hoàng đế nghe vậy giận dữ không kìm được, lập tức phái người tra rõ, Thái y kiểm tra thuốc dưỡng thai Trầm hiền phi ăn còn lại sau, tâu với Long Khánh đế, trong thuốc này có bổ thêm độc

được mãnh liệt có thể khiến phụ nữ có thai dễ non. Hoàng đế tức khắc lệnh bắt phi tử đưa thuốc lại, nghiêm hình ép hỏi mới biết được chủ mưu phía sau lại là đương kim Hoàng hậu!

Hoàng đế mang theo Cẩm vệ quân xông vào cung Khôn Ninh ngay mặt chất vấn, Hoàng hậu kêu to oan uổng, thế nhưng sau đó Cẩm vệ quân lại tìm được một bao độc được cùng loại trong tủ, hơn nữa còn tìm thấy hình nộm có viết danh tự của Trầm hiền phi dưới đệm giường, trên mặt đâm vô số ngàn châm.

Đương Hoàng đế đem chứng cứ Cẩm vệ quân lục soát được ném trước mặt Hoàng hậu, sắc mặt nàng tái nhợt, suy sụp ngã xuống đất, khi Cẩm vệ quân lôi nàng dậy chuẩn bị giải vào đại lao chờ thẩm vấn, thì nàng lại vùng ra vừa chạy cuống cuống vừa gào to: “Thái hậu....Thái hậu.... Bản cung vô tội.....Thái hậu...Thái hậu!”

Chỉ tiếc khi ấy Hoàng Thái Hậu trong cung Từ Ninh vừa mới nhận được tin tức, đợi nàng tới nơi thì Hoàng hậu Lưu thị đã bị áp vào đại lao, trong ngoài cung Khôn Ninh đều bị thân quân của Hoàng đế canh gác nghiêm ngặt.

Hoàng hậu phạm án, không chỉ liên quan đến việc của Trầm hiền phi, mà còn là tội đặc biệt nghiêm trọng – gây tổn hại tới con cháu của hoàng thất, hơn nữa cũng làm mất thể diện của hoàng tộc, dù cho Hoàng Thái Hậu và Diên Trần muốn can thiệp, nhưng Tổ chế sờ sờ trước mắt, hai người họ cũng thực sự không làm gì được, chuyện trọng đại như vậy, chỉ có thể tam đường hội thẩm.

Tại tam đường hội thẩm, nhân chứng vật chứng đều đủ, Hoàng hậu vì không có con nên có động cơ gây án, đối mặt những chứng cứ này, Hoàng Thái Hậu cùng Diên Trần đều không còn cách nào, Hoàng hậu cũng hết đường chối cãi. Hình bộ Tả thị lang là phụ thân của Trầm hiền phi, làm quan ở Hình bộ đã nhiều năm, có quan hệ rất tốt với quan viên trên dưới Hình bộ, Hình bộ có ai lại không nể mặt hẳn? Cho nên phán quyết dành cho Hoàng hậu rất nhanh đã được định đoạt, bạch lăng hoặc là độc tửu.

Nhưng Hoàng đế niệm tình nàng vào cung đã nhiều năm, lại sinh hạ Trưởng công chúa, cho dù không nghĩ đến công chúa, nhưng dẫu sao cũng từng là phu thê một hồi, mới thoát được tội chết, chỉ có điều từ đó về sau phải xuống tóc làm ni cô, sám hối cả đời không được hoàn tục.

Vừa xử lý xong việc của Hoàng hậu, Hoàng đế liền tới bên trấn an Trầm hiền phi đến giờ vẫn chưa thể xuống giường, nàng thì lê hoa đai vũ nhào vào lòng Hoàng đế không ngừng khóc lóc, thê thê nói: “Hoàng thượng, Hoàng hậu đối thiếp thân vẫn luôn dùng tỷ muội tương xứng, ta còn nghĩ nàng là thật tình thực lòng, không ngờ....Không ngờ....Ồ, đáng thương đứa con chưa ra đời của ta, Hoàng thượng, lòng thiếp thân đau..đau quá a...”

Long Khánh đế vỗ vỗ lưng nàng, ôn nhu dỗ: “Đừng khóc, đừng khóc, người khóc thành như vậy trầm nhún đau lòng, bây giờ hậu vị hư không, trầm hứa với người, chờ chuyện này hoàn toàn qua đi, sẽ phong người làm hậu, xem như đền bù cho người, được không?”

Lệ châu rơi như mưa phút chốc dừng lại, Trầm hiền phi ngẩng đầu dờn dập hỏi lại Hoàng đế: “Thật chứ? Hoàng thượng, ngài không phải chỉ dỗ thiếp thân thôi à?”

Hoàng đế vẽ mặt triu mến vô cùng điểm điểm mũi nàng, hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ người không tin trẫm?”

Trầm hiền phi vội vàng lắc đầu: “Không không không, thiếp thân tin tưởng Hoàng thượng, thiếp thân tin tưởng!” sau đó rưng rưng nhu nhược dựa vào ngực Hoàng đế, “Hoàng thượng, ngài đối thiếp thân tốt quá, thiếp thân không biết lấy gì hồi báo.”

Dứt lời, hai mắt nàng chớp chớp, trong đôi con ngươi, đau khổ mất con chẳng còn tồn tại, ẩn ẩn còn lộ ra vài phần đắc ý.

Hoàng đế nhẹ nhàng ôm vòng eo mảnh khảnh của nàng, nhu tình như nước nói: “Ngốc nghếch, trẫm chỉ cần người bình an mạnh khỏe, sau này lại sinh cho trẫm mấy đứa nhỏ xinh đẹp nữa là được rồi.”

Bên này nhìn như ấm áp ngọt ngào, còn bên kia, trong tây cung của cung Từ Ninh, Hoàng Thái Hậu Diên thị ngồi trên giường, tức giận thật lâu không nguôi. Lưu thị là người của nàng, tính tình của Lưu thị ra sao nàng lại không rõ? Nếu Lưu thị làm trước đó sẽ không thể không nói cho nàng được? Hoàng Thái Hậu biết, chuyện này nhất định là có người ngầm ngầm giở trò.

Nàng đã sớm phái người đi tra, đáng tiếc vẫn là không kịp, tuy rằng cuối cùng giữ được tính mạng Lưu thị, nhưng đồng thời cũng mất đi ngôi vị Hoàng hậu, sau việc này, được lợi lớn nhất là ai vừa nhìn đã hiểu. Hoàng hậu bị phế, trong hậu cung hiện giờ ngoại trừ Thái Hoàng Thái Hậu và Hoàng Thái Hậu, thì phẩm cấp cao nhất chính là tứ phi, mà Trầm thị lại đã là Hiền phi, hơn nữa còn sinh hạ Nhị hoàng tử, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, nàng cực kỳ có khả năng ngồi lên ngai Hoàng hậu.

Trầm hiền phi kia quả thật quá khôn khéo, lúc trước Hoàng Thái Hậu nghĩ cách lôi kéo nàng, đều bị nàng giả bộ thuận theo che mắt, nếu chuyện này thực sự do nàng động tay, nữ nhân như thế khẳng định khiến Thái hậu phải rửa mắt mà nhìn, không chỉ có đủ thông minh, mà còn đủ ngoan độc!

Sau đó không lâu, người được Điền thái hậu phái đi mang về tin tức, nói hoàn toàn không tra ra chứng cứ xác thực gì, nhưng lại thám thính được một việc từ cung nữ cùng thái giám trong nội cung của Trầm hiền phi, Trầm hiền phi trước giờ luôn xem thường Hoàng hậu cá tính nhu nhược, còn âm thầm bảo Nhị hoàng tử gọi Thái hậu là lão yêu bà....

Hoàng Thái Hậu nghe xong, đưa tay gạt đổ chén trà bằng ngọc lưu ly, tức giận đến toàn thân run rẩy.

Mấy ngày sau, Hoàng Thái Hậu lại tra được một việc, đó là vì sao Hoàng hậu Lưu thị sau khi sinh hạ Trưởng công chúa thì không thấy hoài thai nữa, nguyên nhân là do Trầm hiền phi ngầm mua chuộc cung nữ trong Khôn Ninh cung, để cung nữ đó mỗi lần Hoàng đế ngủ lại ở cung Khôn Ninh thì tìm cơ hội bỏ thuốc tránh thai vào đồ ăn của Lưu thị.

Loại thuốc này ăn vào cũng không ảnh hưởng đến thân thể, là một trong những loại thuốc mà nữ tử thanh lâu thường dùng, Trầm hiền phi thỉnh thoảng có thể ra cung, nếu muốn lấy được thuốc này cũng không khó, còn cung nữ kia sau khi Lưu thị bị giải vào ngục, cũng đã bị liên lụy áp vào đại lao đợi thẩm vấn, Hình bộ Tả thị lang lợi dụng chức quan, chờ sự tình thành công thì giết người diệt khẩu.

Biết được sự thực, Hoàng Thái Hậu hận không thể lập tức đem Trầm hiền phi cùng cả Trầm gia đi xử tử.

Cùng lúc đó, Hoàng đế trộm nhân hạ đang ngồi trước sân khấu xem kịch, cũng không biết kịch này là gì, chỉ thấy thê tử trên đài khóc sụt sùi nói với phu quân rằng bà bà bắt bẻ thật là khó hầu hạ, bà bà kéo nhi tử mắng con dâu điêu ngoa bất hiếu.

Long Khánh đế xem đặc biệt hứng thú, thỉnh thoảng cười ha ha.

Tháng ba xuân về hoa nở, Tống Bình An đang thay ca nhện không được hất xì một cái thật to.

Tháng chín năm Bình An thứ tư, hậu vị hư không, Long Khánh đế tại triều thượng hướng chúng thần khen Trầm hiền phi tài mạo song toàn, xuất thân danh môn, lại vì hoàng thất sinh hạ Nhị hoàng tử, trong lời nói ẩn ẩn lộ ý muốn phong nàng làm hậu. Điền Trấn cảm đầu chúng đại thần cực lực phản đối, nêu ra đủ loại sai phạm của Trầm hiền phi, khiến cho Hoàng đế không thể không tạm gác lại đợi ngày sau tiếp tục thương nghị. Việc này truyền vào tai Trầm hiền phi, làm nàng càng thêm oán hận Điền Trấn và Hoàng Thái Hậu.

Tháng năm năm Bình An thứ năm, một vị tướng lĩnh biên cương bất ngờ khởi binh làm phản, Long Khánh đế giận dữ phái đại quân trấn áp, mười sáu ngày sau, phản quân nhất nhất bị tiêu diệt, tướng lĩnh của quân phản loạn trong lúc trốn chạy bị loạn tên bắn chết, mấy thân tín của hắn đều bị xử trảm, gia tộc cũng bị tịch thu gia sản giết kẻ phạm tội, còn chức vị của hắn thì tạm thời bỏ trống đợi Long Khánh đế chọn được người phù hợp sẽ bổ nhiệm sau. Sự kiện này cũng làm phe phái Điền Trấn xôn xao, bởi vì vị tướng lĩnh đó là một trong những người thuộc phe Điền Trấn, quan hệ với Điền gia không phải đơn giản, dẫu kích lần này, ảnh hưởng sâu đậm hơn rất nhiều so với lần Hoàng đế quét sạch triều chính trước đó, Điền phái mất đi một nhân tài tay nắm trọng quyền có thể dao động chiến cuộc biên quan. Mặc dù Điền Trấn và Hoàng Thái Hậu kịp thời ứng phó, không để vụ phản loạn liên lụy đến Điền gia, nhưng lại vì thế tạo thành tổn thất cực lớn.

Việc vị tướng đó đột nhiên khởi binh tạo phản có rất nhiều điểm đáng ngờ, ngay từ đầu Hoàng Thái Hậu cùng Điền Trấn còn đang phỏng đoán chủ mưu sau màn có phải là Hoàng đế hay không, thì không lâu sau, người bọn họ phái đi điều tra ra một việc làm bọn họ đem mục tiêu hoàn toàn dời sang một hướng khác.

Trầm hiền phi mặc dù không thể phong hậu, nhưng mức độ được thánh sủng lại khiến kẻ khác lú lẫm ca ngợi. Trầm hiền phi yêu thích mầu đơn, Hoàng đế liền sai người đem toàn bộ hoa cỏ tiền điện trong cung

của nàng toàn bộ đổi thành mẫu đơn. Mỗi lần vãn cảm tinh mỹ được thượng công đều đưa đến cung của Trầm hiền phi mặc nàng chọn lựa trước mới chuyển sang cho các phi tử khác, thậm chí cả hai cung Thái hậu đều phải dùng thứ nàng chọn còn lại, những việc như thế nhiều không kể xiết, nhắm mắt cũng có thể nhìn ra Hoàng đế sủng nàng tới mức nào.

Một người được sủng ái, toàn tộc được thơm lây, Trầm gia dùng tốc độ kinh người phát triển thành một trong tam đại gia tộc quyền thế nhất kinh thành, dần dần có năng lực chống lại Điện gia. Hơn nữa, Trầm gia cũng hiểu rất rõ phe phái Điện Trần là chướng ngại vật không thể bỏ qua trên con đường bành trướng của mình, cho nên Trầm gia tất nhiên là dùng hết sức lực, tìm mọi cách cả mình tranh lẫn ám đấu hai mặt đối địch với Điện gia.

Bởi vì sủng ái Trầm hiền phi, Long Khánh đế xem như đứng về phía Trầm gia, thỉnh thoảng ở giữa thổi một chút gió điểm một chút hỏa, làm cho cuộc chiến càng trở nên đặc sắc. Còn Trầm gia thì cho rằng có Hoàng đế làm chỗ dựa nên càng không kiêng nể gì, từ từ không ngừng làm suy yếu thế lực của Điện gia.

Trải qua việc Hoàng đế lợi dụng danh nghĩa quét sạch triều chính ý đồ diệt trừ phe phái Điện Trần, lần này đối mặt Trầm gia kiêu ngạo, Điện gia trái ngược với tác phong trước kia, luôn luôn tránh né nhường nhịn cẩn thận làm việc, rất sợ bị Hoàng đế bắt được nhược điểm. Suốt hơn nửa năm dài trầm mặc, Điện gia rốt cục mới bộc phát, lần này Điện phái có được chứng cứ xác thực, trực chỉ Trầm hiền phi thâm cư hậu cung.

Thì ra vụ tạo phản của tướng lĩnh biên quan vào tháng năm trước đó là do Trầm gia âm thầm thao túng, Trầm hiền phi lợi dụng mỹ mạo quyến rũ vị tướng kia, khiến hắn vì sắc dụ huân tâm mà ý đồ dấy binh đoạt quyền, mong có được mỹ nhân. Chứng cứ Điện phái đưa ra chính là bức thư Trầm hiền phi viết cho tướng lĩnh kia, chữ chữ thuật nỏ lòng, chữ chữ biểu đạt ái mộ đối với uy vũ tướng quân chiến công hiển hách, Long Khánh đế xem xong mặt rồng giận dữ bỏ đi, lập tức phái người giam lỏng Trầm hiền phi trong tử cung, bất cứ ai cũng không được phép ra vào, càng không được phép thăm hỏi, người của Trầm gia thì lần lượt bị bắt giam vào đại lao.

Trầm hiền phi thẳng kêu oan uổng, nhưng Điện gia lại đưa ra chứng cứ xác thực Trầm gia đã từng nhiều lần liên hệ với vị tướng nọ, chứng minh Trầm hiền phi trước khi vào cung đã cùng hắn bí mật gặp gỡ tư định cả đời.

Đối mặt chứng cứ, Long Khánh đế tức giận thương tâm đóng cửa không gặp, mấy ngày sau hạ lệnh đem Trầm gia trên dưới gần ba mươi người toàn bộ giải lên pháp trường xử quyết, những người còn lại nữ tử biếm vi nhạc tịch, nam tử lưu đầy sung quân, còn với Trầm hiền phi, Long Khánh đế sai người đưa tới một ly độc rượu.

Khi rượu độc được đưa tới, Long Khánh đế cũng đi, nhìn nữ tử khóc quỳ dưới đất, chặt vật không chịu nổi, y trầm mặc không nói. Trầm hiền phi đã lâm vào tuyệt vọng vừa thấy Long Khánh đế thì như lại thấy được hy vọng, lập tức bò tới ôm chân y kêu gào: “Hoàng thượng, thần thiếp oan uổng! Hoàng thượng! Thần thiếp quả thực biết tướng quân đó, nhưng không hề có nửa điểm tư tình với hắn a, Hoàng thượng...Hoàng thượng! Hoàng thượng! Cầu ngài cứu cứu thần thiếp, nếu thần thiếp chết, Tình Hi nó sẽ không có nương a!”

Long Khánh đế vẫy tay bảo hạ nhân xung quanh lui xuống, đợi cửa chính đóng lại trong phòng chỉ còn hai người họ thì, y thần sắc thương tiếc ngồi xổm xuống trước mặt Trầm hiền phi, lấy khăn tay ra vừa nhu hòa lau đi vệt nước mắt trên mặt nàng, vừa thấp giọng nói: “Ngoan, không khóc không khóc, trẫm đương nhiên biết rõ là ngươi vô tội, bởi vì lá thư mà Điện Trần tìm được, là trẫm sai người bắt chước nét chữ của ngươi viết xong lại giấu vào thư phòng của phản tặc kia...”

Trầm hiền phi ngây người, kinh ngạc nhìn Hoàng đế nhu tình như nước trước mặt.

Hoàng đế vẽ mặt ôn nhu, nhẹ buông tay, khăn tay thấm đẫm nước mắt của nàng liền nhẹ nhàng rơi xuống vạt váy.

“Trẫm sẽ nói cho người biết một việc, thuốc sảy thai mà ngươi ăn phải, cũng là trẫm lệnh cung nữ hầu cận ngươi lén bỏ vào.”

Hoàng đế đứng lên, khẽ nở một nụ cười phong tình vạn chủng, lại làm cho người ta không rét mà run: “Người thật biết điều, bảo người nhà người giúp trẫm suy yếu thế lực của Điện Trần, cho nên trẫm sẽ không

để người chết quá thống khổ, cũng sẽ không giết sạch người nhà người, về phần con của chúng ta Tĩnh Hi, trăm sẽ chăm sóc nó thật tốt, người yên tâm đi thôi.”

Hoàng đế đi ra ngoài, khi cánh cửa mở ra để lọt những tia nắng rực rỡ cũng là lúc vô số Cẩm vệ quân xông tới, Trầm hiền phi bị đè lại, từ thái giám cường chế rót rượu độc, khoảnh khắc hai mắt vĩnh viễn nhắm lại, trong mắt Trầm hiền phi vẫn tràn ngập không thể nào tin.

Một phi tử đã từng quang vinh vô hạn cùng gia tộc của nàng cứ như vậy tan biến, còn Tĩnh Hi thân là hoàng tử cũng là người duy nhất may mắn thoát khỏi, sau đó được giao cho một tần phi không có con đường dục.

Đầu năm Bình An thứ sáu, đúng vào ngày hội tân xuân, khi dân chúng cả nước đang tung bừng đón ngày lễ, không đợi phe phái Điền Trấn nghỉ ngơi dưỡng sức sau tổn thất thảm trọng trong cuộc chiến với Trầm gia, thân quân của Hoàng đế đã bao vây Điền gia, bắt giam Điền Trấn cùng toàn bộ gia tộc với tội danh Điền Trấn vu hãm mệnh quan triều đình, mưu hại Trầm hiền phi. Mà người tra ra chuyện này tấu lên Hoàng đế, chính là Hình bộ lang trung Trịnh Dung Trinh kiêm Hộ bộ Thị lang chi chức.

Hắn tra ra, lá thư Điền Trấn dùng để buộc tội Trầm hiền phi là do người khác bắt chước, ý đồ mưu phản đoạt quyền của Trầm gia không hề có thực. Hãm hại Trầm gia, tất nhiên là Điền thị từng bị Trầm gia áp chế mà sinh lòng oán hận. Không chỉ có thế, Trịnh Dung Trinh còn nắm giữ vô số chứng cứ phạm tội của Điền gia và phần đông quan viên trong phe phái Điền Trấn.

Cũng như ‘Tứ sĩ chi án’ trước kia, chuyện này được Long Khánh đế xử lý vô cùng mạnh mẽ vang dội, Điền Trấn dùng tội danh vu hãm mệnh quan triều đình, kết bè kết cánh, khống chế triều chính, bán quan bán tước...vân vân bị phán xử trăm lập tức hành quyết, gia tộc bị tịch thu gia sản giết kẻ phạm tội, những quan viên có quan hệ mật thiết với Điền Trấn cũng bị phán vô số tội danh, nặng thì xử trăm xét nhà, nhẹ thì bãi quan giáng chức, lưu đầy biên ải.

Khi Điền Trấn bị bắt, Điền gia hoảng loạn đã từng tìm cách liên lạc với Hoàng Thái Hậu trong cung, lại bị Hoàng đế sớm có phòng bị sai người canh giữ bên ngoài cửa cung chặn lại tất cả tin tức, hoàng cung hoàn toàn bị trọng quân phong tỏa không cho phép tùy tiện xuất nhập, đừng nói là tin tức truyền vào nội cung, một con ruồi cũng đừng mong bay vào được. Đợi qua năm mới Hoàng Thái Hậu biết được việc này thì Điền Trấn đã bị xử trăm, gia tộc Điền thị kẻ chết, người lưu vong, từ đó tiêu tán.

Ngày ấy biết tin, Hoàng Thái Hậu xưa nay chú trọng dung nhan lại tóc tai bù xù phá mở đại môn Càn Thanh cung, nhìn Hoàng đế trên ngự tọa cao cao, bi phần không hiểu.

Long Khánh đế đã đợi nàng từ lâu, không chút sợ hãi nhìn thẳng nàng.

“Thái hậu.”

Hoàng Thái Hậu đỏ mắt tiến lên mấy bước, run thanh nói: “Hoàng thượng, người sao có thể....Sao có thể....Ta là mẫu thân người, hẳn là ông ngoại người, bọn họ tất cả đều là thân thích của người a!”

“Mẫu hậu, từ nhỏ người dạy trăm tâm ngoan thủ lạt không phải là các người sao?” Hoàng đế cười lạnh, “Không đếm xỉa đến quyền uy của trăm, khiến trăm không thể không ra tay lẽ nào không phải là các người?”

Hoàng Thái Hậu kinh ngạc nhìn Hoàng đế trước mặt, đứa con nàng hoài thai chín tháng mười ngày, đứa con từ khi một tuổi nàng đã không còn ôm ấp, đứa con khi còn bé thường khóc nói không ngủ được hôm nay lại là để vương có thể tàn nhẫn ra tay với thân tộc....

Nàng chẳng còn gì để nói được nữa, lão đảo lui về sau vài bước, cuối cùng ngã ngồi xuống mặt đất lạnh băng.

“Người tới, đưa Hoàng Thái Hậu trở lại Từ Ninh cung, Thái hậu bởi vì mất đi người thân mà bị thương không thôi, quyết định dốc lòng lễ Phật, từ nay về sau không còn quản lý hậu cung, trăm vô pháp giải ưu, chỉ có thể dựng một tòa Phật đường cung Hoàng Thái Hậu lễ Phật dùng tấn hiệu đạo!”

Giữa mệnh lệnh trăm thấp thanh lãnh của Hoàng đế, đại môn cấm cung dần dần khép lại, theo thanh âm nặng nề không ngừng vang lên, đại môn cách một tiếng đóng chặt, chỉ còn lại một mảnh đen kịt.

16. Chương 16

“Chiếu tướng!”

Một nước cờ thắng đảo hoàng long[1], ăn tươi quân của đối phương, Hoàng đế lần nữa giành được chiến thắng, vẻ mặt đắc ý.

Trịnh Dung Trinh phù trán ai thán: “Hoàng thượng, kỳ thuật của ngài thật sự là càng ngày càng cao.”

“Đâu có đâu có, là tiên sinh khiêm nhượng.” liên tiếp thắng vài ván, Hoàng đế hiếm khi khiêm tốn như hôm nay.

Đương kim Thánh thượng tranh thủ thời gian nhàn rỗi, phái người đi tìm Trịnh đại thị lang thân kiêm mấy chức, loay hoay bận rộn chân không chạm đất, nói là có việc quân cơ quan trọng cần thương lượng, đợi Trịnh Dung Trinh vội vàng vàng chạy đến, Hoàng đế đã sai người chuẩn bị bàn cờ ở Đông Ngõa các ngồi chờ sẵn.

Trịnh Dung Trinh trừng mắt nhìn bàn cờ trước mặt hỏi: “Hoàng thượng, đây là việc quân cơ quan trọng mà ngài nói?”

Hoàng đế cười meo meo chỉ vào bàn cờ vua nói: “Đây chẳng lẽ không phải việc quân cơ ___ quan trọng?”

Trịnh Dung Trinh cảm thấy Hoàng đế còn vô lại hơn cả hắc, dứt khoát nói thẳng: “Hoàng thượng, hạ quan thực sự rất bận, ngài sao không tìm người khác?”

Hoàng đế không đáp lời, hướng hắc vẫy tay ý bảo hắc mau mau ngồi xuống: “Trừ ngươi ra, đánh cờ với người khác ai cũng nhường trăm, chẳng có chút hứng thú nào cả, mau mau đi!”

Trịnh Dung Trinh đối y thật sự không có cách nào, chỉ phải bị phần ngồi xuống.

Có lẽ là kỳ nghệ của Hoàng đế dần dần lên cao, hoặc là trong lòng hắc còn lo lắng một đồng công vụ chưa xử lý, dù sao hôm nay Trịnh Dung Trinh cũng thua liên tục, sau đó nhìn vẻ mặt tiểu nhân đắc chí của Hoàng đế, mặc dù biết thăm oán vua của một nước là không nên, nhưng hắc vẫn không nhịn được âm thầm chửi vài câu.

Trận tiếp theo bắt đầu, đương lúc Hoàng đế đang hào hứng chuẩn bị hạ cờ, Trịnh Dung Trinh chọn đúng thời cơ đột nhiên nói: “Hoàng thượng rảnh rồi như vậy sao không đi tìm Bình An?”

Cạch một tiếng, tay Hoàng đế lệch đi, hạ nhầm chỗ, Trịnh Dung Trinh cười ha hả tranh thủ thời gian chấp cờ ăn ngay quân của y.

Hoàng đế trừng hắc, Trịnh Dung Trinh chẳng chút sợ hãi ha ha cười.

Đánh cờ với cao thủ không thể có nửa điểm sơ sẩy, hạ sai một quân bằng định giang sơn, ván này thắng thua đã có thể đoán được. Cho dù là đối phương chơi gian, Hoàng đế cũng không có ý định đi lại, dù sao định lực của mình không đủ mới là nguyên nhân chính.

Bất quá, có lẽ cũng chỉ có chuyện liên quan đến người nào đó, mới có thể làm cho Hoàng đế trước nay lãnh tính thần nhiên thất thổ như thế a.

Hoàng đế chần chừ, chậm chạp không hạ quân, cuối cùng thả về chỗ cũ, rốt cục mở miệng nói: “Bình An đang giận lắm.”

Trịnh Dung Trinh nghe thế thì vô cùng kinh ngạc: “Bình An tức giận?” Hơn nữa còn là giận Hoàng đế? Làm sao có thể! Phải biết đạo trước lời đồn đãi Hoàng đế sủng ái Trầm hiền phi như thế nào từ trong nội cung truyền âm ỉ ra ngoài, Tống Bình An cũng không biết là trì độn thật hay không có cảm giác, nên ăn vẫn ăn, nên uống vẫn uống, buổi tối dính gối là ngủ ai cũng không đánh thức được.

Tống Bình An bên này không có việc gì, ngược lại là Hoàng đế biết thái độ của hắc thì thở phì phì tức giận hồi lâu, sau đấy hạ lệnh bắt người đến ném lên giường nghĩ lẫn qua lẫn lại như thế nào thì lẫn qua lẫn lại

như thế ấy. Chờ ba bốn ngày sau, Trịnh Dung Trinh gặp được Tống Bình An, thấy bộ dáng hần vẫn còn đờ đẫn đáng thương chưa khôi phục hoàn toàn thì nhin không được đi an ủi hần vài câu, nói hần ba đời không thấp hương bá Phật mới phải chịu tội như ngày hôm nay, ai ngờ tên ngốc kia lại ngờ ngác nói đó là bởi vì Hoàng thượng tâm tình không tốt mới có thể như vậy, Hoàng thượng cả ngày quan tâm quốc sự, hần đương nhiên nên vì Hoàng thượng giải ưu.

Về mặt Hoàng thượng làm gì cũng đúng, Hoàng thượng muốn hần làm gì thì hần sẽ làm cái đó của Tống Bình An thật sự khiến Trịnh Dung Trinh á khẩu không nói nên lời, cuối cùng chỉ có thể vạ phần đồng tình cộng thêm thương tiếc vô vô vai hần.

Xem đi, một tên ngốc nghếch thành thật coi từng câu từng lời của Hoàng đế đều là thánh chỉ như thế sẽ giận hoàng thượng, người bảo Trịnh Dung Trinh làm sao tin được?

Chờ Trịnh Dung Trinh hồi phục tinh thần, đột nhiên hiểu ra một việc: “Hoàng thượng, ngài tìm ta tới, không đơn thuần là vì đánh cờ a?”

Hoàng đế hướng hần nở nụ cười giả hoạt ý nói quả nhiên thông minh.

“Là về Bình An?”

“Tiên sinh thật sự là quá thông minh!” Hoàng đế tuyệt không keo kiệt ca ngợi hần.

Trịnh Dung Trinh không còn gì để nói, đồng thời ai oán cho cái số của mình.

Hần làm quan đương nhiên là phải xử lý công vụ, nhưng đâu có nghĩa cả việc riêng của Hoàng đế cũng phải giải quyết a....

“Hoàng thượng.....”

Châm chọc châm chọc nói như thế nào để cự tuyệt Hoàng đế.

“Trịnh ái khanh.” Hoàng đế chỉ liếc một cái đã nhìn thấu ý định của hần, về mặt có thương có lượng nói: “Nếu người đồng ý giúp trăm chuyện này, thì việc chuẩn bị thi đình đầu xuân trăm sẽ tự xử lý không giao cho người, người thấy sao?”

Trong đầu Trịnh Dung Trinh đang tại giằng co, hần nghĩ, hần đã lâu không thể nhàn nhã ngồi uống trà sức một phen, đề nghị của Hoàng đế lại đánh đúng vào điểm yếu của hần, mặc dù nó vốn nên do Hoàng đế có thời gian rảnh rỗi tìm người chơi cờ trước mắt này tự mình giải quyết!

“Trịnh ái khanh, chuyện này đối với người không hề khó khăn.” Hoàng đế tươi cười chân thành tiếp tục khuyên bảo dụ dỗ, “Hơn nữa nó hoàn toàn không thương tổn gì tới Bình An, người cứ yên tâm đi. Đúng rồi, sau khi xong việc, trăm cam đoan đến Tết sẽ phân cho người vài vò công tửu, được chứ? Đừng trách trăm không nhắc nhở người, rượu kia một năm tổng cộng chỉ thượng cống mười vò, uống hết sẽ không có.”

Hoàng đế thành công dụ tính con sâu rượu trong bụng hần, nhưng Trịnh Dung Trinh cuối cùng vẫn còn một phần lý trí, do dự hướng Hoàng đế hỏi: “Hoàng thượng, ngài trước nói cho hạ quan, ngài rốt cục muốn ta làm gì a.”

Muốn Trịnh Dung Trinh hỗ trợ, phải cho hần biết sự thật. Hoàng đế mím môi nghĩ nghĩ, mới thắm thì kể ra, cũng làm cho Trịnh Dung Trinh biết rõ vì sao Tống Bình An lại giận Hoàng đế.

Nguyên lai, Hoàng trưởng tử Tĩnh Lâm đã tròn sáu tuổi, đã đến lúc phải bắt đầu học tập, Hoàng đế lệnh nó tới Thượng thư phòng học văn, cũng chỉ một danh võ tướng dạy nó tập võ, không ngờ Tĩnh Lâm ghét văn thích võ, làm phu tử tức chết chạy đến cáo trạng với Hoàng đế. Long Khánh đế nghe xong giận dữ, bắt nó tới dùng thước đánh vào lòng bàn tay hơn mười cái, cả bàn tay sưng vù lên, lúc ấy đối diện Hoàng đế, Tĩnh Lâm cố gắng nhin đau không khóc. Thế nhưng vừa nhìn thấy Tống Bình An, tiểu tử hồn胆 kia lại lập tức nhào vào lòng hần khóc lớn, còn giơ cao hai tay nhỏ bé sưng đỏ cho hần xem, nói là phụ hoàng đánh nó thành như vậy.

Lúc đó Hoàng đế còn không coi ra gì, ngồi một bên xem nó muốn khóc loạn đến bao giờ, không nhận ra Tống Bình An nhìn tay Tĩnh Lâm sưng to trong mắt ngoại trừ đau lòng, còn có phiền muộn mơ hồ khó phát hiện.

Sau, bất kể Hoàng đế nói gì với Tổng Bình An, hắn luôn chỉ ba chữ: Vâng, hoàng thượng.

Lần thứ nhất, lần thứ hai không có gì, đến lần thứ ba, thứ tư, Long Khánh đế có ngọc cũng biết Bình An giận mình.

Nhưng dù Long Khánh đế giải thích như thế nào, hắn vẫn chỉ ba chữ: Vâng, hoàng thượng.

Người hiền lành không có nghĩa là không tức giận, ngược lại người hiền lành nóng giận, chỉ có hai chữ, bướng bỉnh! Quả thực là so với trâu còn bướng!

Hoàng đế lần đầu tiên xem như cảm nhận được.

Nịnh nọt mãi, uy hiếp, dụ dỗ, chỉ kém nước quỳ xuống cầu xin, Tổng Bình An vẫn cứ ba chữ. Cùng đường, Hoàng đế mới phải tìm đến Trịnh Dung Trinh nhờ giúp đỡ.

Sau khi kể xong, Hoàng đế nói thật không biết Tổng Bình An tức giận cái gì, bằng không cũng có thể đúng bệnh hốt thuốc. Mà Trịnh Dung Trinh nghe xong cũng thấy có chút kỳ quái, nguyên nhân nghe ra hoàn toàn chẳng có gì đặc biệt. Bất luận nói thế nào, Tình Lâm dù sao cũng là hoàng tử. Là con của Hoàng đế, dạy bảo nó theo cách nào đương nhiên đều phải do y định đoạt, nhưng vì sao Tổng Bình An lại đặc biệt để tâm tới chuyện này?

Hoàng đế cùng Tổng Bình An cũng không phải như người yêu bình thường muốn gặp là gặp, hướng chỉ ở trước mặt Hoàng đế, Bình An rất khó có thể như đối đãi bằng hữu, người thân, hay càng sâu hơn là như người yêu bình thường đối với y, đừng nói những lời thật lòng, ngay cả cái lời cũng chưa từng. Còn Trịnh Dung Trinh thì lại khác, dù hôm nay đã là đại thần quan trọng trong triều, nhưng Tổng Bình An đối hắn lại không hề câu thúc, có thể xem như thoải mái trò chuyện.

Cho nên Hoàng đế mới đi nhờ Trịnh Dung Trinh giúp đỡ, muốn biết hắn rốt cục tức giận cái gì, và phải như thế nào mới có thể làm hắn nguôi giận.

Mà Trịnh Dung Trinh nhận giúp, không chỉ vì hắn tò mò tại sao Tổng Bình An lại giận, còn bởi Hoàng đế trong lúc nói chuyện thỉnh thoảng bất giác thở dài một tiếng.

Phải biết, dù là Trầm hiền phi mỹ mạo vô song được sủng ái cực độ, thì khi Long Khánh đế nhắc tới nàng, trong mắt đều chỉ có lạnh lùng, kể cả khi quyết định vì thắng lợi mà vứt bỏ quân cờ này cũng không hề có nửa điểm luyến tiếc.

Hoàng đế và Tổng Bình An?

Mỗi lần một mình đọc ẩm tự tủy, nhớ tới tổ hợp không bình thường kia, Trịnh Dung Trinh đều không khỏi lắc đầu cười khổ.

Thế gian thật đúng là có nhiều chuyện tưởng như không thể lại rõ ràng xảy ra ngay trước mắt a.

.

Khác với cửa ra vào của các quan viên, cửa dành cho hộ vệ là một cánh cửa nhỏ bên cạnh đại môn, tương đối nhỏ hẹp. Hôm nay, Tổng Bình An đi ra cửa cung đang định hướng phía đường về nhà, lại chợt nghe thấy có người gọi hắn, quay đầu lại xem, thì ra là Trịnh Dung Trinh hạ triều sau sớm nên trở về.

Tổng Bình An lập tức đi qua, tới gần mới hỏi nhỏ: “Trịnh huynh, người sao còn chưa về?”

“Đang đợi người.” Trịnh Dung Trinh kéo hắn lên xe ngựa ở bên: “Đi, mau lên xe, đến chỗ ta ngồi một chút.”

Sau khi Trịnh Dung Trinh làm quan, Tổng Bình An từng gọi hắn Trịnh đại nhân, bị Trịnh Dung Trinh nghiêm khắc răn dạy một trận, nói nếu hắn không đổi miệng thì từ nay về sau sẽ coi như không có bằng hữu là hắn, Tổng Bình An bị dọa sợ, chỉ phải ngoan ngoãn sửa gọi như trước.

Tổng Bình An lên xe ngồi, quay sang nhìn kỹ mới thấy Trịnh Dung Trinh vẫn còn mặc triều phục, không khỏi hỏi: “Trịnh huynh người hạ triều rồi vẫn chờ ở đây?”

“Ừ.”

“Vậy chẳng phải đợi thật lâu?”

“Không sao.”

Trịnh Dung Trinh không chút để ý, Tống Bình An lại vẫn băn khoăn nhíu mày: “Trịnh huynh lần sau có việc người cứ tìm người nhắn cho ta, ta qua chỗ người là được.”

Trịnh Dung Trinh không khỏi liếc mắt nhìn hắn: “Đều là người đi tìm ta, còn ta thì không thể tìm người?”

“À?” Miệng lưỡi kém cỏi như Tống Bình An mà muốn đấu mồm với Trịnh Dung Trinh thì đúng là chỉ có thể nằm mơ.

“Được rồi.” Không để hắn tiếp tục bận tâm nữa, Trịnh Dung Trinh lập tức chuyển sang chuyện khác: “Hôm nay người qua nhà ta đi, chúng ta đã lâu không thoải mái uống vài chung, lần này phải uống cho đủ mới được.”

Gã khùng họ Trịnh này, ba câu không rời được chữ rượu, Tống Bình An bị hắn thành công dời đi chú ý dở khóc dở cười lắc đầu.

Xe ngựa xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, không lâu đã tới nhà của Trịnh Dung Trinh. Vẫn là căn phòng cũ, chỉ sửa chữa lại một lần sau khi làm quan, không còn dột lên dột xuống như trước nữa, nhưng vẫn không khác gì nhà dân xung quanh, hoàn toàn không giống như là phủ đệ của đường đường tứ phẩm quan viên. Đã thế, loại nhà chỉ có ba gian phòng, một sân nhỏ này, đừng nói là nha hoàn, tạp dịch hầu hạ gì đó, cộng thêm một lão hạ nhân phụ trách trông nom sinh hoạt hàng ngày kiêm đưa đón Trịnh đại nhân đều thiếu chút nữa không chen chúc được.

Không chỉ có các đại thần đồng liêu đề nghị Trịnh Dung Trinh đổi nơi khác, mà ngay cả Tống Bình An cũng có điểm nhìn không được nói với hắn vài lần, nhưng mà Trịnh đại quan nhân lại bảo, hắn ở chỗ này lâu như vậy, quen rồi.

Cho nên Tống Bình An không khuyên nữa, vả lại chính vì Trịnh Dung Trinh còn ở chỗ như thế, mới cảm thấy đặc biệt thân thiết, đi tới đây cũng không như đến phủ đệ của các quan viên khác, chỉ riêng hai con sư tử đá uy phong lẫm lẫm đặt trước cửa cũng đã khiến người ta nhụt chí lùi bước.

Hai người xuống xe liền đẩy cửa đi thẳng vào nội viện, lão trượng phụ trách đánh xe dẫn xe ngựa đến nơi khác gửi. Trịnh Dung Trinh dẫn Tống Bình An vào phòng ngủ kiêm thư phòng, phòng khách của hắn. Vào phòng, bảo Tống Bình An cứ tự nhiên, còn mình tới trước giường thay triều phục thuận tay lấy một bộ trường bào phủ thêm, rồi lại cúi xuống lôi từ gầm giường ra một bình rượu.

“Biết đây là rượu gì không?” Trịnh Dung Trinh thần thần bí bí đặt bình rượu lên bàn, “Là ngự cống tuyệt thế hảo tửu, thiên kim nan cầu, hoàng thượng nhà người có việc nhờ ta, mới tặng cho vài vò.”

“Hoàng thượng?” Đột nhiên nghe hắn nhắc đến y, Tống Bình An không khỏi sửng sốt.

Phản ứng của Bình An thật là kỳ quái, hoàn toàn không phải bất ngờ, mà là lúng túng.

Xem ra Hoàng đế không nói dối, Trịnh Dung Trinh nhíu mày, xoay người tìm hai cái chén lớn bày lên bàn, mở vò rượu lần lượt rót đầy, sau đó ngồi xuống đẩy một chén tới trước mặt Tống Bình An.

“Ném thử xem hương vị thế nào.”

Tống Bình An lướt nhìn chất lỏng trong suốt trước mặt: “Ta không biết phẩm rượu.”

“Ta bảo người uống, chứ đâu bảo người phẩm.”

Nghe hắn nói như vậy, Tống Bình An mới cầm chén nhấp một ngụm, nuốt xuống sau không khỏi khen: “Thơm quá, thực thuần, so với loại rượu trước kia ta mua cho người ngon hơn nhiều.”

Trịnh Dung Trinh cũng uống một ngụm, híp mắt tinh tế thưởng thức, hồi lâu mới đối Bình An cười nói: “Mỗi loại rượu đều có hương vị riêng của nó, tâm tình khác nhau uống rượu sẽ cảm giác khác nhau, rượu người mang tới cho ta lúc trước, là thánh phẩm của thánh phẩm, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.”

Tống Bình An nghe mà chẳng hiểu ra sao, còn Trịnh Dung Trinh thì cũng không cần hắn hiểu, cầm chén uống hơn phân nửa, mới nói: “Người không muốn biết Hoàng đế nhờ ta chuyện gì?”

“Còn có thể có chuyện gì, các người cùng một chỗ không phải đều nói về quốc gia đại sự?” Tống Bình An luôn cho rằng như thế. Cũng khó trách hẳn, hai người họ một là Hoàng đế, một là mệnh quan triều đình, ở cùng một chỗ trừ bỏ bàn chuyện quốc sự ra, không lẽ còn uống rượu mua vui sao?

Trịnh Dung Trinh cười lắc đầu: “Người nhầm rồi, hoàng thượng nhà người lần này tìm ta, không phải vì quốc sự, mà là vì người.”

“Cái gì?”

“Y muốn biết, người rốt cục là vì cái gì lại giận y.”

“Ta giận Hoàng thượng?” Tống Bình An mặt đầy khiếp sợ, “Làm sao có thể?”

Trịnh Dung Trinh không khỏi gật gật đầu, hẳn cũng nghĩ không có khả năng. Chẳng qua Hoàng đế đã hạ mình cầu hẳn, hơn nữa thành tâm thành ý ôm một đồng việc cùng dâng tặng vài vò rượu ngon, hoàn toàn không giống như là nói đùa a. Vì thế nghĩ qua nghĩ lại một chút, Trịnh Dung Trinh đơn giản kể hết những gì Hoàng đế nói với hẳn cho Tống Bình An.

Còn Tống Bình An sau khi nghe xong, thì lâm vào trầm mặc, hồi lâu không nói lời nào.

Trịnh Dung Trinh vừa uống rượu vừa quan sát sắc mặt Bình An, thấy hẳn như vậy, Trịnh Dung Trinh khẳng định, nếu Bình An thật sự không giận Hoàng đế, thì chắc chắn trong chuyện này có điều gì đó tác động đến tâm tình của hẳn, khiến hẳn trở nên im lặng khác thường.

Quả nhiên, qua gần nửa nén hương thời gian, Tống Bình An mới nhỏ giọng nói: “Ta không hề giận Hoàng thượng, chỉ là y trách phạt Tĩnh Lâm khiến ta nhớ tới một chuyện cũ.”

“Là chuyện gì?”

Tống Bình An lại im lặng thật lâu, mới lên tiếng: “Rất lâu trước kia, kỳ thật ta cũng không còn quá nhớ rõ, nhưng hôm đó nhìn thấy Tĩnh Lâm bị đánh sưng tay khóc lóc, thì lại chợt nhớ tới tiểu nam hài mười mấy năm trước trên người đầy vết thương, bị bỏ đói đến mức phải đi trộm thức ăn của ta.”

Tống Bình An đem lần gặp gỡ năm 15 tuổi ấy kể cho Trịnh Dung Trinh, nói hẳn không quên được nam hài với ánh mắt quật cường kia, vẫn luôn lo nghĩ tình cảnh của nó, không biết hiện giờ nó sống ra sao, có còn bị người ta đánh đập nữa hay không. Tuy rằng đã rất lâu không nhớ tới, nhưng mỗi lần nhớ đến tâm tình đều vô cùng phiền muộn, bởi vì hẳn biết nam hài kia chịu khổ mà lại chẳng hề giúp được gì.

“Ta không phải giận Hoàng thượng, ta chỉ giận chính mình.” Cuối cùng, Tống Bình An thở dài nói.

“Ta sao có thể giận Hoàng thượng chứ...” Bình An gãi gãi đầu, vẻ mặt buồn rầu, “Trịnh huynh người cũng biết, ta là người rất ngốc, ngay cả việc khống chế tâm tình này cũng không làm được, ta khi đó không phải đối Hoàng thượng.....Biết nói thế nào đây, một khi có gì thì chỉ lo tự phiền lòng, những việc khác sẽ rất khó bận tâm, kỳ thật ta cũng không nhớ rõ lắm ngày đó đã nói cái gì...”

Tống Bình An giải thích, không biết nhớ tới gì lại ngây ngô thoáng cười: “Khó trách ngày đó Hoàng thượng hòa khí như vậy, ta còn đang thấy lạ đâu.”

Cái đôi này đúng thật là.... _ _ _ _ _|||

Trịnh Dung Trinh không khỏi nhìn trời thở dài.

Cười qua đi, Tống Bình An lại thất thần nhìn chén rượu trước mắt, nói: “Nhiều năm đã qua, bây giờ tuy không còn nhớ rõ mặt mũi nam hài kia, thế nhưng mỗi lần nghe nói trong nội cung lại có thái giám hoặc ai đó chết đi, sẽ lại lo sợ là nam hài kia.”

Trịnh Dung Trinh uống cạn chén rượu trong tay, một lần nữa rót đầy cho mình.

“Bình An, vì sao người không nói chuyện này cho Hoàng thượng? Có y giúp đỡ, tìm một người trong cung, dễ như trở bàn tay.”

“Không được.” Tống Bình An dùng sức lắc đầu, “Hoàng thượng cả ngày vất vả vì quốc sự, ta sao có thể đem những chuyện nhỏ nhặt như thế đi phiền y.”

Trịnh Dung Trinh nghe hần nói vậy chỉ cười nhạt. Cả ngày vất vả vì quốc sự? Cả ngày tính toán làm thế nào hành qua hành lại người ta thì có! Biết rõ hần loay hoay sút đầu mẻ trán, còn bắt hần đến hạ cờ gần một ngày.

“Ta cam đoan y một chút cũng không thấy phiền, nếu như ngươi có thể đem tâm sự nói cho y biết, y chắc chắn còn có thể vụng trộm mừng thầm.” Đừng tưởng rằng lần này Hoàng đế thoải mái dứt khoát hạ mình nhờ hần, một hơi nói xong, Hoàng đế không biết đã trừng hần mấy lần, nhất là nhắc tới Tổng Bình An ở trước mặt y luôn nơm nớp lo sợ tuân thủ quy củ, nói một câu cũng đều cẩn cẩn thận thận; còn đối Trịnh Dung Trinh thì lại luôn luôn nghĩ gì nói đó, cho nên nếu nhìn không cũng có thể giết người thì mất đạo Hoàng đế ném tới đã đủ để đem hần lằng trì xử tử rồi.

Trịnh Dung Trinh biết, Hoàng đế tuyệt không muốn nhờ cậy chút nào, là chuyện nhà mình đâu ai muốn đi nhờ người khác, trải qua việc này, Trịnh Dung Trinh lại một lần nữa khắc sâu nhận thức, ham muốn độc chiếm của Hoàng đế không chỉ mạnh mẽ thường thường thôi a.

“Trịnh huynh, Hoàng thượng không phải là người như thế.” Trịnh Dung Trinh nói xấu hoàng đế, lòng mảy Tổng Bình An không khỏi nhú lại.

Thái độ kiên quyết bao che tin tưởng hoàng đế nham hiểm này của hần làm Trịnh đại quan lắc đầu thở dài: “Tổng Bình An đầu óc người thật là bảo thủ!”

Bất quá điều đó cũng chứng minh tận sâu trong lòng Tổng Bình An, hoàng đế có lẽ đã không còn chỉ là vua của một nước, mà trở nên thân thiết hơn bằng hữu một chút.

Trịnh Dung Trinh vừa uống rượu vừa nhìn Tổng Bình An trước mặt hai tay cầm chén, ngay cả uống rượu cũng quy quy củ củ, thành thành thật thật. Một người tốt bụng, nhân hậu như vậy, sao lại có thể quan hệ với cái tên hoàng đế đứng trên đỉnh thiên hạ, thay đổi như chong chóng, hô mưa gọi gió kia chứ? Đã thế còn là loại quan hệ không tầm thường, chẳng thể công khai này.

Những gì bọn họ đã trải qua Trịnh Dung Trinh đương nhiên không biết, nhưng hần biết rõ quyết tâm kiên định của Tổng Bình An khi nói muốn ở bên hoàng đế vĩnh viễn. Hần đã từng nghĩ đến một ngày, hoàng đế cũng giống như chán ghét vô số mỹ nhân trong hậu cung mà chán ghét Tổng Bình An, thậm chí sẽ lãnh khốc vô tình phái người âm thầm xóa bỏ hoàn toàn chuyện tình ái muội này, cho nên hần mới quyết định vào triều làm quan, hy vọng có thể đủ khả năng trước khi Tổng Bình An gặp phải nguy hiểm, giải vây cho hần một phen, mà không phải giống như trước kia, chỉ có thể trơ mắt nhìn người mình yêu chết đi.

Thế nhưng, năm Bình An thứ năm xảy ra một việc khiến hần một lần nữa thay đổi cách nhìn về hoàng đế.

Đối với phán quyết dành cho Trầm hiên phi cùng Trầm gia, thân là Hình bộ lang trung phụ trách chính, Trịnh Dung Trinh cảm bản án đã thương nghị với các quan viên Hình bộ khác đi gặp hoàng đế xin quyết định. Xét theo hiểu biết của hần về hoàng đế, hần cho rằng Trầm gia sẽ bị diệt cỏ tận gốc, bắt lưu hậu họa như gia tộc của tứ đại quyền thần lúc trước, nhưng không ngờ, hoàng đế suy nghĩ sau, chỉ đánh dấu chọn vào một vài hình phạt trong số phán quyết Hình bộ định ra.

Nhận được kết quả ấy, Trịnh Dung Trinh trầm mặc hồi lâu, mới mở miệng thử đề nghị: “Hoàng thượng, hạ quan cho rằng với các tội danh của Trầm gia, tịch thu gia sản, giết kẻ phạm tội không đủ.”

“Trịnh đại nhân cho là trẫm sẽ không làm vậy đúng hay không?” Trịnh Dung Trinh nghĩ gì trong lòng, hoàng đế như thế nào lại không biết? Chỉ thấy y hừ cười một tiếng, lại nói: “Trẫm quả thật biết làm như vậy tương đối nhẹ nhàng, nhưng mà, trẫm đã hứa với Bình An, sẽ không tùy tiện giết người...”

Hoàng đế ngồi trên long ỷ cao cao, thở dài một tiếng. Khuay tay nói: “Ngoại trừ hơn ba mươi người liên quan trực tiếp đến vụ án của Trầm gia toàn bộ xử trảm, ấu đồng nữ tử biếm vi nhạc tịch, nam tử thì sung quân, cứ vậy đi, theo như lời trẫm đi làm.”

Trịnh Dung Trinh đứng sững tại chỗ một lát, mới lui xuống.

Sau Trầm gia chính là phe phái Điền Trấn, lần này hoàng đế thống khoái diệt trừ họa lớn ưu tâm nhiều năm, nhưng trừ bỏ Điền thị nhất tộc chịu trọng hình, những quan viên khác nặng nhất cũng chỉ xử trảm xét nhà, còn thân nhân của bọn họ nhiều nhất cũng chỉ bị đuổi về nguyên quán, trọn đời không được bước vào kinh thành nữa bước, không như trước bị liên lụy phải cùng chịu xử tử.

Sau đó, Trịnh Dung Trinh từng hỏi Tống Bình An, chứng thực xem hắn có phải đã nói như vậy với hoàng đế hay không, Tống Bình An ngay thẳng cười cười, cũng khẽ gật đầu.

“Lúc ấy sau khi biết được chuyện của Trịnh huynh, cảm thấy trong lòng nặng nề khó chịu, về sau liền nói với Hoàng thượng, cầu y dừng tùy tiện hạ lệnh giết người. Ta cũng cho rằng, phạm nhân bị phạt là trừng phạt đúng tội, còn người nhà của họ không đáng phải chịu liên lụy, một người gây tội một người đương, không phải sao?”

Tống Bình An nói xong, cười lộ một hàng bạch nha, trông thật ngốc nghếch, nhưng có lẽ chỉ có người như vậy, mới có thể lay chuyển được quyết định của đế vương.

.

Trịnh Dung Trinh cũng không nói cho Long Khánh để đáp án hắn tìm hiểu được từ Tống Bình An, mà là động viên Tống Bình An tự mình đi nói.

Tống Bình An ngay từ đầu vốn không đồng ý, nhưng Trịnh Dung Trinh đã hiểu rõ tính tình của hắn nên chỉ cần nói lý một phen đã khiến hắn phải đầu hàng triệt để.

“Hoàng đế nhà ngươi vì việc này mà ưu phiền đến độ đi bất kể cả ngày phải vội vàng xử lý công vụ là ta đây hỗ trợ, y không nghĩ thử xem, đây là chuyện của hai người các ngươi, ta nhảy vào làm cái gì nha! Hơn nữa, ta bận tới mức không có thời gian để ngủ, Bình An ngươi nỗ lực nào còn bắt ta phải hao tâm tổn sức vì chuyện của các ngươi a?”

Đối phó với loại người như Tống Bình An, kế sách giả khổ càng công hiệu hơn là ngạnh bức ép buộc, Trịnh Dung Trinh thực thành công lợi dụng nhược điểm này của hắn.

Mà một người khác đồng dạng biết rõ điểm đó, chính là đương kim hoàng thượng.

Đợi khi Tống Bình An áp dụng giải thích ngọn nguồn với y, hoàng đế cảm thấy mỹ mãn kéo người vào lòng, hôn nhẹ gặm gặm, rốt cục gặm tận hứng, mới ra vẻ ai oán, tay ôm mặt hắn nói: “Bình An, từ nay về sau ngươi có tâm sự gì nhất định phải nói thẳng với trẫm, suốt từ hôm đó đến giờ trẫm còn tưởng ngươi đang giận trẫm, buồn tới mức ngày không yên lòng đêm không thể ngủ, ai, Bình An, hứa với trẫm, được không?”

Nghe hoàng đế nói như vậy, Tống Bình An vốn đã áy náy lại càng áy náy thêm, cũng không thấy được ý cười xấu xa trong mắt hoàng đế, lập tức gật đầu hứa hẹn: “Hoàng thượng, tiểu nhân nhớ kỹ, lần sau Bình An nhất định sẽ nói.”

Mưu kế thành công, hoàng đế tức thì cười mị mắt, lần nữa ôm chặt người vào lòng, đang định động tay động chân, chợt nhớ tới một chuyện, liền dừng lại ghé vào tai Bình An trầm giọng nói: “Bình An, về phần tiểu nam hài kia ngươi không cần lo lắng, hiện giờ nó sống rất tốt, gặp được một người vô cùng quan trọng với nó, sau này vì bảo vệ người đó, nó sẽ càng cố gắng để trở nên cường đại hơn nữa.”

“Hoàng thượng?” Tống Bình An nghe mà không hiểu gì cả. Hoàng đế cũng không nói rõ, thoáng nở nụ cười, hôn nhẹ lên môi hắn.

“Bình An, tin tưởng trẫm.”

Bình An sa vào đôi mắt ôn nhu như nước của y, không khỏi gật gật đầu: “Bình An tin Hoàng thượng.” Bất kể là quá khứ, hiện tại, hay là tương lai.

Được một lời này, còn hơn vô số trân bảo nhân gian.

Diệp Hoa nâng cằm hắn lên, thật sâu hôn môi Bình An.

.

Thời gian Trầm hiền phi được sủng ái, kỳ thật Tống Bình An cũng không hề thoải mái như bề ngoài.

Đừng tưởng rằng chỉ có nữ nhân mới thích nói xấu sau lưng người khác, một đám nam nhân tự cùng một chỗ luận ba luận bốn cũng không cách được mấy đề tài này. Nhất là hộ vệ vừa không phải binh cũng không phải tướng, không phải quan cũng chẳng phải dân như hắn, ngày thường ở trong cung chịu người ức hiếp,

ra ngoài cũng không ai nề mặt người, uất ức trước sau chỉ có thể nén trong bụng, rất dễ biến thành tâm lý vụn vụn, thích ở sau lưng nói xấu người khác, hả hê nhìn người gặp họa.

Mặc dù đã làm trong hộ vệ doanh không dưới mười năm, Tống Bình An vẫn như trước gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, không hề tiêm nhiễm tật xấu này, đây cũng là cá tính sở tạo, bởi vì Tống Bình An cho tới giờ cũng không đem bất cứ chuyện gì không vui đặt trong lòng quá một khắc, tính tình chất phác lại không thích nói chuyện, càng không thể dung nhập vào trong những cuộc thảo luận như vậy.

Tống Bình An là dị loại duy nhất trong hộ vệ doanh, không chỉ có tiền nhiệm đội trưởng, nay đã vinh thăng lên Phó thống lĩnh – Cổ Tư Kỳ nghĩ như thế, mà tất cả những hộ vệ khác trong doanh cũng nghĩ như thế.

Đoạn thời gian đó, không chỉ người ngoài cung bàn tán về Trầm hiền phi và gia tộc của nàng, mà ngay trong phòng nghỉ chung nho nhỏ của hộ vệ doanh, đề tài này cũng đã liên tục được lôi ra lôi lại suốt ba, bốn ngày, Tống Bình An cảm giác lỗ tai của mình cũng sắp ù luôn rồi.

Đứng gác suốt hai, ba canh giờ, thật vất vả mới được thay đi nghỉ, Tống Bình An mệt mỏi chui thẳng vào trong chăn, những hộ vệ khác ngồi vây quanh một chỗ, tiếp tục kéo dài chủ đề tối hôm qua.

“Thấy không? Cái người hôm nay cười ngựa, vênh váo tự đắc tiến cung diện thánh chính là Trầm thống lĩnh, thân ca ca của Trầm hiền phi, chắc chắc, nhìn bộ dáng, cái cằm hếch lên trời, từ Chính An môn đến Trường Thanh môn đều không thèm cúi nhìn ai!”

“Vậy đã tính là gì, người không nghe nói sao? Cô cô của Trầm hiền phi hai ngày trước còn một hơi đem toàn bộ ngọc sức trong tiệm ngọc khí bao trọn, mua về rồi lại ngại chất lượng không tốt, sai hạ nhân đập nát đâu!”

“Phi tử được sủng ái quả nhiên khác biệt, không chỉ có trong cung địa vị như nước lên thì thuyền lên, ngay cả gia tộc cũng được hưởng lợi, Trầm đại nhân làm quan ở Hình bộ bao nhiêu năm mới bò lên chức Hình bộ Thị lang, bây giờ nữ nhi được sủng ái, mới nửa năm đã trở thành Hình bộ Thượng thư, trong gia tộc người có thể làm quan đều được làm quan, có thể kiếm tiền đều kiếm được tiền a.”

“Sao nào, người hâm mộ? Hâm mộ thế sao không đi sinh cái nữ nhi khuynh quốc khuynh thành đi? Ha ha ha!”

Chúng hộ vệ ngồi quây một chỗ lớn tiếng cười vang, Tống Bình An nằm trên giường thấy ồn ào, đơn giản xoay người quay lưng về phía họ.

Bọn hộ vệ cười xong, một người trong đó lại hạ giọng nói: “Các người nói, lần này Trầm hiền phi có thể được sủng ái bao lâu?”

Một hộ vệ sờ sờ cằm, phân tích: “Hoàng thượng của chúng ta cho tới bây giờ chỉ sủng ái qua hai vị phi tử, một người là Dương chiêu dung xuất thân không tốt, một người khác chính là Trầm hiền phi, năm đó Dương chiêu dung được sủng không đến hai năm, lần này Trầm hiền phi nghe nói dung mạo diễm lệ vô song, vào cung năm năm, sau khi sinh hạ Nhị hoàng tử thì vẫn được sủng ái như cũ, gần đây còn truyền ra tin lại hoài long loại, với tình hình này thật đúng là khó đoán. Bất quá chính vì thế, Trầm gia mới càng thêm kiêu ngạo, đem cả kinh thành đệ nhất gia tộc Điền gia đều hạ xuống dưới.”

Tên còn lại gật đầu phụ họa, “Đúng đúng, ta còn nghe nói Điền gia đứng về phía Hoàng hậu, hiện tại Hoàng hậu sinh hạ Trưởng công chúa sau liền không hề có tin tức gì, địa vị trong cung đương nhiên sẽ bị ảnh hưởng, Điền gia thấy Trầm gia ỷ vào Trầm hiền phi được sủng ái mà mỗi ngày một kiêu ngạo, chắc chắn cực kỳ nén giận.”

“Hoàng hậu tính gì chứ, cho dù nàng không được sủng cũng là chính thất, ngồi trên ngai hoàng hậu thống lĩnh hậu cung, Dương chiêu dung mới thăm nhất a, ngoại trừ Hoàng trưởng tử, nàng cơ bản chẳng còn chỗ dựa vào, nghe nói Hoàng thượng quanh năm suốt tháng đều không đến cung của nàng một lần, còn không biết có nhớ rõ nàng hay không a!”

Nghe vậy, một hộ vệ không khỏi cảm thán: “Từ xưa tới nay chỉ nghe người mới cười, đâu nghe người xưa khóc chứ.”

“Ai nha, còn có thể nói hai câu thi từ a, tiểu tử người, được!”

Kế tiếp lại là một hồi nói đùa âm ỉ, Tống Bình An dứt khoát kéo chăn trùm đầu.

17. Chương 17

Chịu suốt một đêm ồn ào, ngày hôm sau thiếu chút nữa vừa ngủ gà ngủ gật vừa gác cửa cung, dùng ba bát cơm an ủi cái bụng đói meo sau, Tống Bình An liền trông mong thời gian ngủ ngơi mau đến một chút, đợi chờ mãi rốt cục cũng được leo lên giường, đầu mới dính vào gối đã nằm ngủ như chết, kết quả bị vác đi cũng không biết.

Tống Bình An mà ngủ say thì rất khó bị đánh thức, nhưng nếu bị người ta đặt trên giường gặm gặm cắn cắn còn kèm nước ăn sạch mà vẫn chưa tỉnh lại, thì không phải là ngủ, mà là trúng mê dược. Đường nhiên, Tống Bình An không trúng mê dược, trước khi ngủ hẳn còn ăn ba bát cơm đầy, thêm một quả trứng gà, mấy miếng thịt xiên nướng cùng một ít rau mà, cho nên hẳn bị quấy đến buộc phải tỉnh lại, sau đó sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm.

Hắn sao lại ngủ trên giường của Hoàng thượng?

Người hẳn sao lại trần truồng thế này?

Hoàng thượng trừng hắn làm gì vậy, còn dè lên người hắn....

Hoàng đế nắm bả vai hắn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tống Bình An người giỏi lắm, cứ nhiên dám ăn ngon ngủ kĩ như vậy! Trẫm không tha cho ngươi!”

Không đợi Tống Bình An kịp nghĩ ra vì sao mình vừa ngủ lại ngủ đến long sàng, đã bị hoàng đế tức giận tới hai mắt bốc lửa bắt lại, một ngụm cắn nhũ tiêm trước ngực, lực mạnh đến độ như muốn cắn rớt, Tống Bình An đau kêu một tiếng.

Đợi khi Tống Bình An ngốc nghếch hiểu được Hoàng đế đang tức giận thì, người đã bị đặt trên giường lăn qua lăn lại không biết đến lần thứ mấy.

Hoàng thượng không lẽ lại có chuyện gì phiền não?

Lúc ấy sau lưng phải chịu từng đợt từng đợt công chiếm, găng hết sức mới tìm về được một điểm ý thức, vừa xẹt qua óc đã bị xâm nhập mãnh liệt đập nát. Tống Bình An hiện tại vô lực nằm trên giường, còn nửa người dưới nếu không phải có một đôi tay hữu lực nâng đỡ, chỉ sợ đã sớm thân mật tiếp xúc với đệm chăn rồi.

Tóc tai hắn sớm đã tán loạn, đầu dây buộc tóc dán vào bên mặt, Diệp Hoa chậm rãi đình chỉ thể công bên dưới, vươn tay giật một cái, để tóc Bình An xoa tung xuống lưng.

Xong, Diệp Hoa cũng không bỏ dây buộc ra, mà liếc mắt nhìn sau, khóe môi nhếch lên tạo thành một đường cong lạnh lạnh, tay kia theo xương hông lướt tới nơi đồng dạng ngạnh hóa kia, lực độ xoa nắn vừa phải, khiến cho người dưới thân khó thể ức chế run rẩy, khàn khàn dật ra tiếng rên rỉ.

Diệp Hoa cúi thấp xuống kề sát vào tấm lưng ẩm ướt mồ hôi, ghé vào tai hắn phả hơi thở nóng hổi: “Bình An, nói cho trẫm, thoải mái sao?”

Cho tới giờ cũng không dám ngỗ nghịch ỷ, Tống Bình An dù bị trêu chọc đến hít thở khó khăn, biết rõ mở miệng sẽ không nhận được rên rỉ, nhưng nghe thấy hoàng đế hỏi, vẫn gian nan nhỏ thanh đáp một tiếng.

Hoàng đế trầm thấp nở nụ cười, hơi thở thuần hậu cực nóng quanh quẩn bên tai, làm nhiệt độ cơ thể hắn càng tăng cao như chìm trong liệt hỏa. Diệp Hoa cắn cắn lỗ tai ửng hồng của hắn, tay vẫn vè hạ thân hắn lại dùng sức khiêu khích, sau đó khi Tống Bình An sắp không chịu nổi thì bỗng dừng dừng lại.

Không đợi Tống Bình An bị dục vọng tra tấn mà mất đi lý trí cầu xin, cả người hắn đã bị lật lại, dục vọng cương cứng bị chính dây buộc tóc của mình trói chặt, cuối cùng còn kết một cái nơ bướm xinh xắn.

“Hoàng thượng...”

Tổng Bình An cố gắng mở to đôi mắt bịt kín một tầng hơi nước nhìn người phía trên, thống khổ lại hoang mang mở miệng muốn hỏi nguyên nhân.

Diệp Hoa thì vuốt ve vật nhỏ đáng thương kia của hắn, trầm thấp cười nói: “Hôm nay trẫm muốn trừng phạt ngươi, sao có thể cho ngươi thấy thoải mái được?”

“Trừng phạt?” Tổng Bình An không hiểu làm sao.

“Đúng, trừng phạt.” Hoàng đế mỉm cười, không biết từ đâu lấy ra hai viên ngọc lưu ly nhỏ như trứng chim bồ câu, nâng chân Bình An gác lên vai, hai tay tách móng hắn ra, đem hạt châu từng cái một nhét vào tiểu huyết sớm đã mềm mại ướt át.

“Hoàng thượng?” Thân thể bị nhét vào ngoại vật, cảm giác khác thường khiến Tổng Bình An khó chịu giãy dụa lại bị Diệp Hoa đè lại, trước mở rộng thêm hai chân, sau đó khuynh thân áp trước ngực hắn, một lần lại một lần hôn môi Bình An, đồng thời hạ thân nhiệt ngạnh mạnh xâm nhập.

“A!” Toàn thân Tổng Bình An run bắn. Hai hạt châu lúc trước còn ở huyết khẩu bị Hoàng đế đỉnh một cái đột ngột đi vào nơi sâu nhất, cảm giác trướng nén, mãnh liệt mà quỷ dị khiến da đầu run lên.

Tổng Bình An còn chưa chờ Hoàng đế bắt đầu luật động, cũng đã chịu không được giãy dụa kịch liệt: “Không được...Hoàng thượng.....Không được.....khó chịu quá....” Thanh âm vốn khàn khàn, dưới một loạt kích thích tra tấn càng khàn thêm.

“Quen rồi sẽ không khó chịu.” Diệp Hoa dứt khoát ngăn lại mọi động tác giãy dụa của hắn, không nhẹ không nặng hơi cắn đôi môi sung huyết của Bình An sau, hạ thân bắt đầu thông thả mà mạnh mẽ chậm rãi trêu chọc, như đang chờ Bình An thích ứng, đợi người phía dưới không chịu nổi run rẩy không ngừng, mới dần dần tăng tốc độ.

Vốn tưởng rằng sau một khắc chính là cực hạn, thế nhưng thân thể lại luôn vượt ngoài dự tính vẫn có thể tiếp tục thừa nhận, cũng không phải Tổng Bình An dự kiến sai lầm, mà có lẽ là Hoàng đế còn hiểu biết thân thể của hắn hơn chính hắn a.

Nếu muốn hỏi lúc này Tổng Bình An đang nghĩ gì, chắc chắn sẽ không tìm được câu trả lời, bởi vì đầu óc hắn đều nhanh sôi trào rồi chứ đừng nói là trả lời, ngay cả tự hỏi cũng không thể. Chỉ có thể lác lác theo từng đợt từng đợt công chiếm liên tục không dứt, nửa mở nửa khép đôi mắt phủ đầy hơi nước, thất thần nhìn màn che tinh mỹ, cổ họng bắt giác dật ra ngậm thanh nhỏ bé yếu ớt.

Còn so với thanh âm của hắn lớn hơn chút ít, chính là nơi giao hợp giữa hắn và Hoàng đế, tiếng dâm dịch phát ra theo mỗi lần trườn động, trước đây những thanh âm này nhất định sẽ khiến Tổng Bình An đỏ bừng mặt vui sâu vào đềm chăn, nhưng hiện tại, ngoại trừ dục vọng khôn cùng lưu động theo máu chảy trong cơ thể cùng khát vọng được cường liệt sáp nhập ra, những thứ khác sớm đã không còn tồn tại.

Đúng vậy, người hiểu rõ thân thể Tổng Bình An hơn cả bản thân hắn chính là Diệp Hoa, chỉ cần hơi bỏ một chút công sức, y có thể khiến Tổng Bình An phơi bày mỗi một tư thái mình muốn ____ dâm mê, hàm súc, thậm chí là phóng dăng.

Phía dưới, bộ dáng diễm mị hoàn toàn sa vào nhục dục mở rộng thân thể mặc người hưởng dụng này của Tổng Bình An làm Diệp Hoa cực kỳ thỏa mãn. Nhưng hôm nay, chỉ thỏa mãn thôi là không đủ.

Diệp Hoa chờ đúng lúc Tổng Bình An khát vọng nhất mà chậm rãi rời khỏi thân thể hắn, cũng kéo theo không ít trọc dịch phát tiết trước đó.

Hạ thân vừa mới còn bị lấp đầy bởi thể mà trở nên trống rỗng vô cùng, dục vọng gần đạt tới đỉnh chỉ còn đợi giải phóng, lại đột ngột hạ xuống, cảm giác khó chịu còn hơn cả bị người ta chìm trong nước. Tổng Bình An bất mãn dùng cái móng cọ cọ phần thân vẫn đang cứng rắn của Diệp Hoa, cầu xin y mau mau tiến vào.

Thế nhưng người có thể cho hắn có được khoái cảm cực hạn này lại không hề có ý động dục, Tổng Bình An rất nhanh đã nhận ra điều đó, hắn cố gắng mở to hai mắt mờ nước nhìn khuôn mặt mơ hồ dưới ánh nến chập chờn, hai tay vô lực quơ loạn, vừa chạm được bàn tay ấm nóng đầy mồ hôi của y, liền lập tức

bất chấp tất cả quần lên, đồng thời nhu nhược đáng thương mà lại tràn ngập khát vọng khẩn cầu: “Hoàng thượng....Hoàng thượng.....Bình An khó chịu....”

Trong không khí tựa hồ truyền đến tiếng cười trầm thấp, mang theo dục vọng nồng đượm, y cầm tay Bình An, đặt lên phân thân bị y trói chặt, còn buộc một cái nơ bướm xinh đẹp, lúc này đã sung huyết đến cực hạn, Tống Bình An vốn sớm không không chế nổi dục vọng tưởng tự mình cởi ra, đều bị y ngăn lại.

Hiện tại, y muốn Bình An tự tay sờ nó, nhìn thân thể hần vì dục vọng tra tấn mà khó nén run rẩy cùng thần sắc hỗn tạp giữa khoái cảm và thống khổ, khoe miệng vẽ nên một đường cong tà mị.

“Bình An, có muốn trầm cỡi bỏ dây buộc không?” Diệp Hoa khẽ giật đầu dây.

Tống Bình An bị dục vọng tra tấn đến gần như phát cuồng nghe y nói vậy, tay bị giam cầm không khỏi phản ngược cầm cổ tay Diệp Hoa, đôi mắt bịt kín sương mù một mực chờ đợi. Nhưng Diệp Hoa lại tà ác cười, chậm rãi dùng phân thân của mình cọ cọ bắp đùi hần.

“Nhưng mà Bình An, trầm còn chưa ra, người sao có thể ra trước a?”

Tống Bình An yên lặng nhìn y một hồi, hai tay nắm lấy tay y, hai chân lại cố đang rộng thêm, còn từng chút một dịch dịch động khẩu nhỏ hẹp về phía hạ thân Diệp Hoa, mắt sưng nước cầu xin: “Hoàng.....Hoàng thượng....Tiến vào....”

Nội tình rụt rè như Tống Bình An có thể làm đến nước này đã xem như cực hạn, nếu là bình thường, Hoàng đế khẳng định sớm nhào tới một hai gặm sạch, bất quá hôm nay, y còn muốn nhiều hơn, thật nhiều hơn nữa....

Cho nên Diệp Hoa lắc đầu nhìn Bình An....

“Không đủ, Bình An, còn chưa đủ....Muốn trầm thả người, người phải nghĩ cách làm trầm ra trước....”

Tống Bình An cắn môi nhìn Hoàng đế phía trên mình, có lẽ là thật sự bị dục vọng hành hạ đến mất đi lý trí, quên hết thấy rụt rè, cho nên chỉ sau một thời gian rất ngắn giằng co với Hoàng đế, Tống Bình An rốt cục cắn chặt môi từ từ cúi xuống dưới, đương mặt đối mặt với phân thân thô to của Hoàng đế mới dừng lại.

Bình An nhìn dã thú tím đỏ trước mặt, không khỏi khiếp đảm nuốt nuốt nước miếng, ngẩng đầu nhìn Hoàng đế, thấy sự chờ đợi và kiên quyết trong con người đen thẫm của y, Tống Bình An biết cầu xin tha thứ cũng vô dụng, giờ phút này mới từ bỏ một chút hy vọng cuối cùng, trước dùng tay đỡ lấy, lại há mồm chậm chậm nuốt vào.

Đây không phải là lần đầu tiên, cũng không phải là lần cuối cùng, nhưng Tống Bình An vẫn chẳng hề có chút tiến bộ nào, tuy vậy Hoàng đế lại vẫn có thể thích thú như trước. Trên thực tế, so với quá trình hưởng thụ, y càng thích nhìn vẻ mặt ủy khuất thống khổ của Bình An khi cố gắng phun ra nuốt vào dục vọng của y.

Y thích nhìn mắt hần đầm lệ khi nuốt trọn phân thân y, cũng thích cảm giác hơi thở nóng bỏng ấy phả lên da mình, càng thích bộ dáng vụng về không biết làm sao của hần....

Cũng giữa sự thỏa mãn và vui thích đó, Diệp Hoa xuất trong miệng Bình An, lần này cái gì y cũng chưa nói, nhưng Bình An đã sớm vô thức che miệng lại, đem tinh hoa của Hoàng đế toàn bộ nuốt xuống.

Bình An ngốc nghếch vẫn luôn ngoan ngoãn như vậy, trong lòng y lập tức tràn ngập nhu tình, nâng cằm người dưới, cũng không cảm thấy bẩn, trực tiếp hôn lên môi hần, nhắm nháp hương vị khổ sáp trong miệng hần. Nụ hôn vừa dứt, Diệp Hoa rốt cục cũng cởi bỏ dây buộc tóc tra tấn Bình An này giờ kia, tận tình phát tiết sau, toàn bộ khí lực đều bị rút hết, Bình An mệt mỏi rũ rời ngã vào lòng Diệp Hoa.

Diệp Hoa thì thừa dịp xoay người hần, làm hần chuyển hướng hai chân ngồi trên đùi mình, trầm giọng nói nhỏ: “Bình An, đem hạt châu trong người người bài xuất ra.”

Nghe y mệnh lệnh, Bình An liền gắng gượng ngưng tụ một ít khí lực, hạ thân dồn sức, ghen hơn phân nửa khác, Tống Bình An nức nở cầu Hoàng đế: “Hoàng thượng.....Không ra được....”

Hoàng đế tựa hồ thoáng nở nụ cười, hôn hôn trán hần: “Muốn trầm hỗ trợ?”

Tống Bình An trả lời bằng cách càng dùng sức ôm cổ y.

Hoàng đế đặt Bình An nằm xuống giường, tìm một cái gối đặt dưới mông hắn, để huyết khẩu bị mình tận tình chà đạp đến sưng đỏ hoàn toàn hiện ra trước mắt. Y không vội vã động thủ, mà là nhếch môi cười xấu xa thỏa sức thưởng thức cảnh đẹp này, Bình An ngay từ đầu còn nín hơi chờ đợi, phát giác ánh mắt Hoàng đế sau, không khỏi khép lại hai chân, chỉ có điều lại bị Hoàng đế tách ra.

Đến đây, Diệp Hoa mới chính thức bắt đầu động thủ, hai tay y đặt trên bụng Bình An, sau một lát, Tống Bình An cảm thấy bụng mình nóng cháy như bị thiêu đốt, ngay sau đó cổ nhiệt khí kia theo tay y di động dần xuống dưới, tới khi sắp ra ngoài, y mới thu tay về. (vô công để dành cho mấy chuyện này a, tiện lợi ghê nhỉ=)))

“Hoàng thượng?” Bình An có thể cảm giác hai hạt châu kia đã tới huyết khẩu, cũng không hiểu vì sao Hoàng đế lại đột nhiên dừng tay.

Hoàng đế tà cười, vẫn câu nói cũ: “Bình An, tự mình bài xuất ra.”

“Hoàng....”

Tống Bình An ngẩng đầu muốn cầu xin, lại chỉ thấy Hoàng đế tươi cười ý xấu đùa giỡn, bất luận người trì độn đến mấy đều có lúc thông minh, có những việc Hoàng đế rất dễ dàng đồng ý, nhưng cũng có những việc tuyệt đối không đường thương lượng. Nếu y lộ ra vẻ mặt như thế, vậy chứng minh đối chuyện đó, chính là không đạt mục đích tuyệt không bỏ qua, số lần Tống Bình An hấn tự thân lĩnh hội chỉ có nhiều chứ không có ít.

Chỉ là đối mặt với loại tình huống này, Tống Bình An vẫn sẽ cảm thấy bất an cùng thẹn thùng....

Cho dù đã cùng Hoàng đế thân mật vô số lần, nhắc tới thôi cũng đủ mặt đỏ tai hồng, nhưng loại chuyện này, không chỉ có tư ẩn mà còn nhiều một tầng xấu hổ, mặc dù trước khi làm đã tẩy rửa sạch sẽ, nhưng nếu thật làm như vậy, chẳng phải giống hết bài tiết sao?

Vì thế, Tống Bình An một mực khó xử do dự, đôi môi không ngừng phát run cho thấy sự khẩn trương của hắn.

Tay Diệp Hoa thì vẫn lưu luyến nơi cửa huyết, đối người đang do dự đe dọa nói: “Bình An, xem ra người rất thích hai khóa hạt châu này a, bằng không trầm lại đẩy nó về, cứ như vậy ở trong thân thể người, thế nào?” Dứt lời, ngón trỏ tay phải đặt ở lối vào, như thể tùy thời đều có thể cắm vào.

“Không.....” Tống Bình An sợ tới mức toàn thân giật bắn, đầu ra sức lắc: “Hoàng thượng, đừng!”

“Vậy tự mình đẩy nó ra đi, Bình An.”

Hoàng đế cười meo meo, nếu không phải trần truồng lộ thể, nếu không phải trong mắt tràn đầy dục vọng, thì chẳng khác gì niên thiếu đế vương ân uy đồng thi, nói một không hai trên triều đình.

Tống Bình An bị dọa sợ không dám chần chừ nữa, hai tay túm chặt đệm chăn, cong chân mở rộng, cắn răng nhắm mắt chịu đựng xấu hổ, nhớ lại ngày thường bài tiết, cố gắng đem hai hạt châu tặc trong bụng đào bài xuất ra.

Nhưng dù đã nhắm tịt mắt không nhìn, hắn vẫn có thể cảm giác ánh mắt cực nóng của Hoàng đế nhìn chằm chằm vào hạ thân mình, không biết là do khẩn trương quá phá, hay do ánh mắt kia quá mức liêu nhân, đến cuối cùng khi đem hạt châu thứ nhất bài xuất ra ngoài, Tống Bình An phát giác phân thân vừa mới bài tiết của mình đang chậm rãi thức tỉnh.

“Ồ....”

Tống Bình An xấu hổ lấy tay che mặt, bịt tai trộm chuông mà trốn tránh, còn Hoàng đế y nguyên cười tùm tùm nhìn hắn. (bịt tai trộm chuông: câu này đã giải thích ở chương trước ^__^)

“Bình An, còn một cái.”

Thanh âm trước nay trong trẻo mà lạnh lùng của Hoàng đế trở nên trầm thấp, mặc dù trước đó cũng có tưởng tượng qua, nhưng tận mắt thấy thì vẫn kích thích hơn nhiều, khiến y thiếu chút nữa không kìm nén được.

Hạt châu màu trắng gần như trong suốt theo huyết khẩu sưng đỏ từ từ lộ ra, sau đó cách một tiếng rơi xuống, hỗn hợp trọc dịch bao bọc xung quanh, càng có vẻ sáng bóng mê người, mà tiểu huyết thì bởi sự khấn trương của chủ nhân mà không ngừng khép mở, vô thanh vô tức hướng khán giả duy nhất ở đây mời gọi, bên trong nó hiện tại ẩn ứat mềm mại đến cỡ nào, tiêu hồn thực cốt khiến người ta điên cuồng ra sao.

Diệp Hoa suýt chút nữa đã xông lên, nếu không phải định lực thật tốt, y sớm đã hóa thành đôi lang trực tiếp nhào tới.

Hạt châu thứ hai rút cục ra ngoài dưới sự nỗ lực của Tống Bình An, Diệp Hoa nhặt chúng lên, đặt trong lòng bàn tay ngấm nghĩa một lát, mới đặt vào một cái hộp cạnh đầu giường.

Y đề cả người lên Tống Bình An, để hai lồng ngực dán chặt vào nhau, ngay cả phía dưới cũng kín không kẽ hở, Tống Bình An có thể rõ ràng cảm giác được phân thân cường ngạnh của Hoàng đế đâm vào bụng mình.

“Hoàng thượng...” Tống Bình An quàng tay lên vai y, ngập ngừng mở miệng.

“Cái gì?”

Bình An cắn cắn môi, rủ mắt không dám nhìn thẳng người trên thân, dùng thanh âm nhỏ đến mức nếu không kề sát thì không thể nào nghe được, ngượng ngùng nói: “Hoàng thượng... mau vào...”

Diệp Hoa rõ ràng sưng sốt trong giây lát, có chút không dám tin. Trước đây y đều phải đùa giỡn đủ mọi thủ đoạn mới có thể nghe hần nói những câu như vậy, hôm nay hần như thế nào lại chủ động nói ra?

Bình An ngay cả mặt cũng không dám nhìn y, đương nhiên không thể biết trong lòng y đang nghĩ gì, chỉ biết dùng sức ôm chặt cổ y, thấy y không có động tĩnh, lại nhỏ thanh lặp lại một lần: “Hoàng thượng... Bình An muốn ngài...”

Lần này sau khi nói xong, thật là ngắc đầu cũng không có dũng khí rời, chỉ có thể vùi mặt sâu vào hõm vai Diệp Hoa, cho dù nghẹn chết cũng không chịu tách ra!

Về phần kết quả sao? Đương nhiên là Hoàng đế đem Bình An găm từ đầu đến chân, không buông tha một li một tấc, găm đến tận khi cảm thấy mỹ mãn mới thôi.

Cho nên nói, đêm nay phóng túng làm cho ngày hôm sau Tống Bình An hoàn toàn vô lực, không thể rời giường, một phần nguyên nhân cũng xuất phát từ bản thân hần. Đương Hoàng đế thấy hần đáng thương vốn định buông tha, hần một mỗi dựa vào ngực Hoàng đế, đấu tranh với cơn buồn ngủ đồng thời đột nhiên nói với Hoàng đế một câu: “Hoàng thượng, tâm trạng ngài có khá hơn chút nào không?”

Không lẽ hần vẫn cho là Hoàng đế gặp chuyện gì không hài lòng cần phát tiết mới ngoan ngoãn như thế à?

Hoàng đế lại khê giật mình, vài giây sau mới phục hồi tinh thần, đối diện nhân thần lo lắng của Bình An, trực tiếp đem người đặt xuống hung hăng yêu thương thêm lần nữa.

Ngày hôm sau, Tống Bình An dậy không nổi, tất nhiên cũng là không về được, thấy hần nằm trên giường đáng thương tới mức cả xoay người cũng không làm được, Hoàng đế cảm thấy thỏa mãn cộng một chút áy náy, cho nên vừa mới hạ triều, liền ôm người vào lòng dứt ăn, đúng giờ bôi thuốc, ôn nhu săn sóc.

Bất quá Bình An quá mức thành thật, đến bây giờ cũng vẫn ngốc nghếch như trước, không biết hảo hảo xảo trá một phen, uống công lãng phí thời cơ tốt.

Chờ mấy ngày sau, Trịnh Dung Trinh nhìn thấy hần thì không cần đoán, chỉ trông bộ dáng hần liền biết tên ngốc này lại bị Hoàng đế hành hạ rồi, không khỏi vỗ vỗ vai hần rung đùi đắc ý an ủi một phen, ai ngờ Tống Bình An một bài trung ngôn luận chấn đắc Trịnh Dung Trinh trợn mắt há mồm.

Tống Bình An trung thực thật thà cứ như vậy ngày qua ngày sống trong cảnh bị Hoàng đế khi dễ, hần sở cầu cũng không nhiều, ngoại trừ Tĩnh Lâm có thể khỏe mạnh khoái hoạt lớn lên ra, chính là cha nương, Trịnh Dung Trinh, còn có Hoàng thượng yêu bất nạt người mỗi ngày đều có thể bình bình an an, quốc gia vạn phúc trường thịnh.

Tháng một xuân hàn, tháng hai xuân lương, tháng ba xuân ấm hoa nở, từ sau khi tứ đại quyền thần lần lượt bị diệt trừ vẫn một mực ở trong Từ Ninh cung dốc lòng lễ Phật, nhưng hôm nay, trời vừa sáng sớm Thái Hoàng Thái Hậu đã đi ra từ đường, dưới cung nữ nâng đỡ, đi qua cửa khúc hành lang uốn lượn, đi qua hoa viên oanh hót hương tràn, đến một gian từ đường mới lập ở phía Tây cung. Nơi này hiện tại trọng binh canh gác, giam lỏng nữ nhân từng một thời thống lĩnh hậu cung – Hoàng Thái Hậu Điền thị. Thái Hoàng Thái Hậu hơi nghiêng đầu liếc nhìn thị vệ canh giữ hai bên, bất động thanh sắc vẩy lui cung nhân, tự mình nhắc chân bước vào.

Không người nào dám ngăn cản, Thái Hoàng Thái Hậu mặc dù đã không còn hỏi đến triều chính, nhưng vẫn còn uy nghiêm khiến người ta sợ hãi, huống chi Hoàng đế từng phân phó, không cần ngăn cản Thái Hoàng Thái Hậu.

Cho nên vị lão nhân này không gặp bất cứ trở ngại nào tiếp tục thẳng bước. Vừa vào trong, nhìn một đồng hồ độn dưới đất, biểu tình trên mặt nàng càng thêm thâm trầm. Thái Hoàng Thái Hậu trực tiếp đi vào nội điện, trong gian phòng u ám, nhìn thấy Hoàng Thái Hậu co quắp ngồi dưới đất thất thần, tóc tai bù xù tiều tụy vô cùng.

Từ lần đầu tiên Thái Hoàng Thái Hậu gặp nàng, kể cả khi trượng phu qua đời, cũng chưa từng thấy nữ nhân kiêu ngạo này chật vật lúi nhủi thối nát như thế.

Là mẫu tộc tiêu vong dưới tay con mình đã kích quá lớn, hay là đứa con tự tay nuôi lớn hóa thân thành mãnh hổ cắn trả đã kích lớn hơn, hay cũng có thể là cả hai điều đó?

Nhưng bất kể là gì, cũng đã không còn quan trọng, bởi vì tất cả mọi việc đều đã xảy ra, nữ nhân từng vọng tưởng nắm giữ hết thảy này cuối cùng bị đánh sâu vào đáy cốc, từ nay về sau chỉ có thể thanh đăng trường bạn, lạc mệnh tiêu trầm.

Thái Hoàng Thái Hậu tiến lên một bước, đụng vào chiếc bình nằm lẩn dưới đất, thanh âm phát ra khiến nữ nhân thất thần nhìn ngoài cửa sổ cũng không quay đầu lại hung hăng mắng: “Lũ chết tiệt các người, cút ra ngoài, cút ra đi nói cho Hoàng thượng, ta thề rằng chết đói cũng không ăn thức ăn y đưa tới!”

Thái Hoàng Thái Hậu đương nhiên sẽ không cút đi, nàng tiến lên trước, gọi một tiếng: “Nguyệt Nga!”

Hoàng Thái Hậu khẽ run lên, quay đầu lại thấy rõ người tới, vừa mừng vừa sợ, không để ý dung nhan bò qua nắm chặt vật vấy Thái Hoàng Thái Hậu, lã chã khóc khàn: “Thái Hoàng Thái Hậu, ngài cuối cùng đã tới, thật tốt quá, thật tốt quá!”

Thái Hoàng Thái Hậu lẳng lặng nhìn nàng, sau một lúc lâu mới thấp giọng: “Người xem bộ dáng người hiện tại ra thể thống gì, còn đâu nửa điểm giống Hoàng Thái Hậu?”

Hoàng Thái Hậu càng thêm thê khóc: “Thái Hoàng Thái Hậu, ta bây giờ còn xem như là Hoàng Thái Hậu nữa sao, con của ta, hảo Hoàng đế kia, chẳng những giết cả nhà ta, còn giam lỏng ta ở cái nơi quỷ quái này, ta còn là Hoàng Thái Hậu sao, ta cái gì cũng đã không phải!”

Thái Hoàng Thái Hậu bẽ nghề liếc nhìn, âm thanh lạnh lùng hỏi: “Người hận ư?”

“Ta có thể không hận?”

“Vậy sao, nhưng mà Nguyệt Nga, người chẳng lẽ đã quên, đứa nhỏ đó là chúng ta đưa lên ngôi vị Hoàng đế, là chúng ta tự tay nghiêm khắc giáo dưỡng, cũng chính chúng ta nói với y thân là đế vương phải lãnh huyết vô tình!”

Hoàng Thái Hậu ngây ngẩn, ngơ ngác nhìn lão nhân biểu tình tức mục trước mặt.

Thái Hoàng Thái Hậu đi về phía giường, chậm rãi ngồi xuống, hai tay đặt trên gối, nhìn thẳng Điền thái hậu co quắp ngồi dưới sàn, trầm giọng nói: “Nguyệt Nga, người còn nhớ rõ khi Diệp Hoa bốn tuổi không thuộc được ‘Đại học’, chúng ta bắt nó ngâm mình trong nước lạnh một đêm? Người còn nhớ khi nó năm tuổi từng thích một con chó nhỏ, người sai người thị vệ chó hầm cách thủy đưa cho nó ăn?”

Ánh mắt Thái Hoàng Thái Hậu xuyên qua Điền thái hậu, không biết nhìn về nơi nào. Như nhớ lại gì đó, nàng không khỏi thở dài: “Mà chính thức làm cho đứa nhỏ đó thay đổi, có lẽ vẫn là việc năm ấy, nó làm không tốt, chúng ta liền thường xuyên phạt nó không được ăn cơm, sau đó an bài một cung nữ giả bộ thương

hại nó, thường thừa dịp người không chú ý giấu thức ăn cho nó, khi nó đói nằng sinh ra ý muốn ỷ lại, thì ngay trước mặt nó, áp tội danh không tuân thủ cung quy đánh chết cung nữ kia.

Từ đó về sau, nó luôn gặp ác mộng không ngủ được, cũng càng ngày càng trở nên lãnh mạc. Năm ấy, chúng ta làm hết thấy đều có lý do, chính vì để nó biết, thân là đế vương, nó không thể có bất cứ một tia cảm tình nào, bởi dù một chút đều có thể ảnh hưởng đến quyết định của nó.”

“Nguyệt Nga, người nói, năm đó, chúng ta có tàn nhẫn hay không?” Thái Hoàng Thái Hậu lạnh lùng cười, “Là chúng ta giáo dưỡng nó thành một đế vương như ngày hôm nay, nếu người muốn hận, trước hận chính mình đi!”

Hoàng Thái Hậu chậm rãi phục hồi tinh thần, nhìn lão nhân cao tọa trên giường, bị thương trở lên, quỳ rạp trên mặt đất khóc rống: “Thái Hoàng Thái Hậu....Nhưng Điền gia dù sao cũng là thân tộc của y a....Y sao có thể nhẫn tâm như thế, lại trăm thảo trừ căn....”

“Ai gia đã cảnh cáo người!” Thái Hoàng Thái Hậu quát lớn, “Hoàng đế dù sao cũng là Hoàng đế, từ lúc y đoạt lại hoàng quyền trong tay Đặng, Triệu, Liễu, Khang tứ đại nghịch thần, thì người không nên can thiệp quá nhiều, thế nhưng người không nghe, gia tộc của người cũng không nghe, các người đây là gieo gió gặt bão!”

Mắng xong, Thái Hoàng Thái Hậu tuổi già sức yếu buộc phải dừng lại thở dốc, giấy lát sau, nằng bình tĩnh hơn nhiều, mới nói tiếp: “Nếu Điền gia các người an phận thủ thường, nếu người hiểu được tiến thoái, Điền gia nhất định có thể tương an vô sự, đối diện hoàng quyền không có thân tình, Nguyệt Nga, đây không chỉ là điều Hoàng đế nên biết, người cũng nên hiểu.”

Thái Hoàng Thái Hậu đứng lên, đi đến trước mặt nằng: “Nguyệt Nga, đừng cố tình gây sự nữa, nếu người thực cảm thấy người nhà chết oan, liền niệm kinh siêu độ cho bọn họ đi.”

Dứt lời, Thái Hoàng Thái Hậu đi ra ngoài, cung nữ đứng chờ vừa thấy nằng đi ra, lập tức tiến lên phù nằng, còn nằng thì nhìn thẳng tiền phương, thần sắc thản nhiên đặt tay lên tay cung nữ, chậm rãi rời khỏi Tây cung.

Điền thái hậu ngất ngốc ngồi trên đất hơn nửa ngày, cuối cùng nằm rạp trên đất bất lực khóc thảm thiết. Vốn chờ Thái Hoàng Thái Hậu tới, là muốn lão nhân cơ trí này nghĩ cách trừng phạt Hoàng đế, để oán hận trong lòng nằng có thể giảm bớt, không ngờ chính nằng lại bị mắng đến á khẩu không nói được một lời.

Chẳng lẽ thật sự là, gieo nhân nào gặt quả nấy?

.

Về phần Thái Hoàng Thái Hậu, đợi khi chỉ còn một mình một người, nằng cầm tách trà từ từ thưởng thức, lòng của nằng rốt cục được tĩnh định rồi, Hoàng đế ra tay còn sớm hơn so với suy đoán của nằng, cũng giải quyết cực kỳ ổn thỏa.

Lần đầu tiên động thủ, nằng đã cảm thấy thời cơ không đúng, cũng may Hoàng đế vẫn là thông minh lựa chọn tạm thời nhường nhịn, bằng không mọi chuyện sẽ trở nên vô cùng phiền toái.

Điền gia tiêu vong, là điều nằng sớm chờ đợi, không ai biết rõ mối hận của nằng đối Điền gia, lúc trước cầu Điền Trần hỗ trợ, lại bị hấn uy hiếp dùng hôn nhân của tiên hoàng - con nằng làm điều kiện trao đổi, mỉa danh gọi là đám hỏi, kỳ thực là muốn thừa dịp tứ đại quyền thần chỉ lo kiềm chế lẫn nhau mà chiếm lấy tiên cơ đoạt được hoàng quyền. Bởi vì ngay cả hôn nhân cũng không thể làm chủ, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến tâm tình tiên hoàng Sùng Trữ để tích tụ thành bệnh.

Nằng đem hết thấy đều thu vào trong mắt, đáy lòng âm thầm cười lạnh mà trên mặt vẫn hòa thuận vui vẻ, tàn nhẫn với Diệp Hoa, không chỉ vì muốn y hiểu rõ những gì y phải đối mặt khi ngồi trên vị trí này, còn năm đó kéo Điền thái hậu vào bầy cùng nhau dạy bảo Diệp Hoa, cũng là vì để nằng trở thành một cây gai nhọn không thể không trừ trong lòng thiếu niên Hoàng đế.

Vì đoạt lại hoàng quyền thuộc Thiệu gia bọn họ, nằng đã hy sinh đứa con, cũng bởi vì Sùng Trữ để ly thê, mới khiến một chút thiện ý cuối cùng trong lòng nằng hoàn toàn biến mất, vì thắng lợi sau cùng không từ thủ đoạn.

Hiện tại, Đặng, Triệu, Liễu, Khang bốn kẻ thù đã chết, Điền thị diệt vong, quốc gia yên ổn, trước mắt đường đi bằng phẳng rộng rãi, hẳn là không có chuyện gì phiền lòng.

Thái Hoàng Thái Hậu bình thần nhấp từng ngụm trà.

18. Chương 18

Trên cành đào ngoài điện, có con chim nhỏ đậu đón bình minh, tiếng hót thanh thúy dễ nghe, đánh thức Tống Bình An.

Mở mắt thất thần nhìn đỉnh màn, hơi chút tỉnh táo mới dần dần đưa mắt nhìn sang người nằm bên cạnh. Trong chăn bông ấm áp, hai cơ thể trần trụi ôm lấy nhau, đầu của y tựa vào vai hắn, chân gác chân, còn cánh tay sẵn chắc hữu lực của y thì như xiềng xích ôm chặt eo hắn, làm hắn dù có đang ngủ, cũng không rời khỏi lòng y.

Người này chính là Hoàng đế, cửu ngũ chí tôn thống trị thiên hạ.

Y vẫn còn ngủ say, Tống Bình An không dám nhúc nhích, thậm chí thở mạnh một chút cũng không dám, chỉ sợ sẽ đánh thức đến y. Ở bên nhau đã gần bảy năm, Tống Bình An một tháng ít nhất có ba ngày là sống cùng Hoàng đế, nhưng số lần hắn tỉnh dậy sau mà còn thấy được y nằm ngủ say cạnh bên thì lại chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Bởi vì y là vua của một nước, chưởng quản cả thiên hạ, mỗi ngày đều phải dậy thật sớm xử lý triều chính, tới tận đêm khuya mới có thể đi ngủ, bộ dáng an ổn say giấc như vậy, thật đúng là không mấy khi nhìn thấy. Cho nên Tống Bình An không dám giầy dụa, sợ đánh thức y, muốn cho y ngủ lâu thêm một ít, nghỉ ngơi nhiều một ít.

Cũng nhờ vậy, Tống Bình An mới có thể chuyên chú quan sát khuôn mặt của đế vương.

Bình thường có cho mười lá gan Tống Bình An cũng chẳng dám vô lễ nhìn thẳng vào mặt thiên tử, nhưng hôm nay, không biết là do dư vị đêm qua lưu lại, hay do ở chung đã lâu nên không còn cố kỵ như trước, bắt quá đầu sao cũng chỉ là thừa dịp y đang ngủ thì cần cần thận thận quan sát thôi.

Hoàng thượng vẫn dễ nhìn như vậy. Chưa từng đọc sách, cũng không biết chữ, số từ Tống Bình An biết dùng để miêu tả không nhiều lắm, nên cuối cùng chỉ có thể cảm thán một câu như thế.

Nhìn kỹ, mới biết năm tháng trôi qua đã mang đi vẻ non nớt trên gương mặt đế vương thời còn niên thiếu, chỉ để lại những khắc ngấn lạnh lùng uy nghiêm. Giữa lông mày, chẳng biết từ bao giờ lại thêm một nếp nhăn nhàn nhạt, dưới sống mũi thẳng tắp, môi mỏng hồng nhạt khinh mân, tạo cảm giác đậm bạc.

Cho dù là trong lúc ngủ, cũng hiển hiện khí chất lãnh tuấn của một Hoàng đế.

Tống Bình An bất giác vươn tay vuốt nhẹ nếp nhăn trên trán y. Trịnh Dung Trinh từng nói nhất định là ba đời hắn không thấp hương bái Phật nên mới gặp phải Hoàng đế, thường xuyên bị y khi dễ trêu đùa, khi đó hắn ngây ngốc trả lời nói, Hoàng thượng cả ngày quan tâm quốc sự, đương nhiên sẽ có rất nhiều việc không hài lòng, hẳn nguyện ý vì y phân ưu giải phiền.

Biểu tình của Trịnh Dung Trinh lúc đó như là một hơi nuốt cả quả trứng gà, Tống Bình An nói xong cũng cảm thấy ngượng ngùng, nhưng mà, mỗi lần thấy Hoàng đế trắng đêm phê duyệt tấu chương, xử lý quốc sự, vất vả mỗi một, thì hắn rất muốn làm chút gì đó cho y.

Giống như hiện tại, trông thấy y vì suy nghĩ quá nhiều mà trên trán đã xuất hiện nếp nhăn, Tống Bình An sẽ cảm thấy ngực mình nhói đau.

Thế nhưng hắn lại không thể làm được gì, bởi vì hắn rất ngốc, không biết cách nói chuyện, cũng không biết chữ, lại càng không hiểu quốc sự, cái gì cũng không thể giúp. Cho nên khi Hoàng đế nói, “Bình An, trăm không ôm người là không ngủ được” thì, hắn sẽ ngoan ngoãn nằm trong lòng y, khi Hoàng đế lộ vẻ không

hài lòng, hẳn sẽ phá lệ nghe lời hết sức phối hợp, khi Hoàng đế đang bề bộn với triều chính, hẳn sẽ thực im lặng đợi ở bên...

Chính đang thất thần, cổ tay đột nhiên bị cầm lấy, Tống Bình An bình tĩnh, trông thấy Hoàng đế chẳng biết từ lúc nào đã mở mắt.

“Hoàng thượng, Bình An đánh thức ngài sao?” Tống Bình An lại càng hoảng sợ, muốn ngồi dậy lại bị ấn lại.

“Không, đã trễ vậy, trẫm phải dậy rồi.” Hoàng đế cười cười với hắn, ôm người vào lòng, vùi mặt vào cổ hắn hít một hơi thật sâu, cảm thấy có tinh thần hơn rất nhiều.

“Hoàng thượng, hôm nay không cần vào triều?”

“Ừ, hôm nay là ngày nghỉ.”

Hoàng đế dùng sức ôm chặt thêm, cảm thụ nhiệt độ cơ thể hắn, môi thỉnh thoảng lại hôn nhẹ lên tóc Bình An.

Ngẩng đầu nhìn ánh nắng lấp ló ngoài cửa sổ, Hoàng đế lẩm bẩm: “Giờ này không biết giờ nào?”

Bình An ngoan ngoãn nằm mặc y vuốt ve cũng quay qua liếc nhìn ngoài cửa sổ, nói: “Xem nắng vậy, chắc phải gần tới giờ Tỵ đi.” (giờ Tỵ: 9-11h sáng)

“Đã muộn thế sao.” Hoàng đế dời mắt, nhìn hắn hỏi: “Bình An, đói bụng không?”

Bình An lắc đầu: “Còn chưa đói lắm.”

“Trẫm trước gọi người chuẩn bị.” Dứt lời, Hoàng đế xoay người ngồi dậy, Tống Bình An cũng muốn rời giường, lại bị y ấn nằm xuống. “Người cứ nằm đó, trẫm đi lấy cái này.”

Tống Bình An liền thành thật tiếp tục nằm, Hoàng đế kéo trường bào qua loa khoác vào, rồi đi ra ngoài, tựa hồ ở ngoài điện dạo dò cái gì, sau một lúc lâu, mới cầm một cái hộp to trở về. Chờ y ngồi xuống mép giường mở hộp ra đặt bên, Tống Bình An mới biết bên trong là gì, mặt không khỏi ửng đỏ, thân thể hơi hơi rụt vào trong.

Hoàng đế không để ý đến hắn, kéo chăn, chui vào nằm cạnh, miệng nói: “Tối hôm qua quá mệt mỏi, chúng ta tắm rửa xong là đi ngủ luôn, quên chưa cho cái này vào trong, cũng may đã ngâm qua nước thuốc, tùy thời có thể dùng.”

Hoàng đế vòng tay kéo người vào lòng xoay lại quay lưng về phía mình, nhéo nhéo cặp mông rắn chắc vài cái, Tống Bình An cũng đã chịu không được giãy dụa nói: “Hoàng đế..Hoàng thượng, xin để cho tiểu nhân tự làm có được không?!”

Tống Bình An cũng không dám trái thánh lệnh, Hoàng đế phân phó mỗi ngày phải dùng ngọc thể ngâm qua nước thuốc sau nhét vào hậu huyết bảo dưỡng, hẳn chưa dám quên mất ngày nào. Hoàng đế ngoại trừ lần đầu tiên giúp hắn ra, sau này bởi vì thời gian ở bên nhau không nhiều lắm, cùng tĩnh lại lại càng ít, cho nên liền không có cơ hội tự mình động thủ. Việc trước giờ đều do mình tự giải quyết hiện tại lại để người khác làm, cho dù đó là Hoàng đế, da mặt mỏng như Tống Bình An cũng rất khó chấp nhận.

Hoàng đế lại một lần nữa không quan tâm tới hắn, đè hắn lại, trước tách ra hai chân đang cố kẹp lại của hắn, lại dùng tay kia lấy ngọc thể dài nhỏ.

“Dùng giấy nữa, nếu không cẩn thận dễ bị thương, trẫm sẽ cột người vào giường không cho đi!”

Tống Bình An thật sự không dám giãy dụa nữa, vùi mặt vào gối đầu, quyết tâm trốn tránh. Thấy hắn xấu hổ đến mức cả lưng cũng hơi ửng đỏ, làm cho da thịt vốn màu nâu mạch mạch khỏe mạnh càng trở nên quấy rầy, y không khỏi cười cười, động tác lại vẫn không ngừng lại, trước nhẹ nhàng dùng ngón tay tách ra của huyết, rồi mới đem ngọc thể đã bôi một tầng nhuyền cao chậm rãi đẩy vào trong người hắn, đợi đến khi toàn bộ đã vào, chỉ để lộ ra đầu lỗ nhỏ buộc dây.

Sau khi hoàn thành, Diệp Hoa cũng không lập tức rời tay, mà là hai mắt sáng quắc ngăm nhìn diễm cảnh trước mặt, cuối cùng hít sâu một hơi, kéo chăn đắp lên, trong đầu niệm đi niệm lại mấy lần ‘Kim cương kinh’.

Tiếp đó hai người lại ở trên giường ôm hôn một hồi. Trên cơ bản đều là Hoàng đế trêu chọc Bình An, đợi y khi dễ hẳn đến toàn thân đỏ bừng như tôm chín cuộn mình, ngay cả dũng khí rời giường ra ngoài cũng không có, ngoại điện truyền tới tiếng Tần công công, tâu nhỏ rằng đồ ăn sáng đã đưa đến, vô tình giúp Tống Bình An giải vây.

Khi Tống Bình An ở Càn Thanh cung, Diệp Hoa sẽ không để cung nữ tiến vào hầu hạ, nên mấy chuyện như mặc quần áo chỉ có thể do mình tự làm, sáng nay hiếm khi được thức dậy cùng Bình An, Diệp Hoa đương nhiên sẽ không buông tha cơ hội này, bắt Tống Bình An mặc quần áo cho mình.

Hoàng đế ra lệnh một tiếng, Tống Bình An chỉ phải trước tìm bộ y phục khoác tạm, sau đó mới lóng ngga lóng ngóng mặc từng kiện y phục theo công tinh mỹ, chất lượng thượng thừa lên người Hoàng đế. Cũng may dù chất liệu có khác nhau một trời một vực, thì kiểu dáng vẫn giống như quần áo bình thường, cho nên Tống Bình An cũng không tốn quá nhiều thời gian để hoàn thành nhiệm vụ, chỉ có điều, chờ hẳn mặc quần áo cho Hoàng đế xong, thì vẫn cứ khấn trương đầu đầy mồ hôi.

Nhìn Hoàng đế quần áo chỉnh tề, còn chưa kịp thở phào một hơi, Hoàng đế đã cầm quần áo tà tà cười nhìn hắn, nói: “Được rồi, đến phiên trẫm mặc cho người.”

Tất nhiên, cãi lời là không thể, cự tuyệt càng không có khả năng, cuối cùng Tống Bình An chỉ có thể bất đắc dĩ dang tay, cứng người để cử ngũ chí tôn với nụ cười bốn cợt đùa dai mặc quần áo cho mình.

May là trong quá trình Hoàng đế hoàn toàn quy củ không chọc ghẹo hắn nữa, động tác thuần thục mà lại ôn nhu. Áo ngoài của Tống Bình An cũng như các hộ vệ khác, nhưng áo trong lại bằng loại vải đặc biệt chỉ dành riêng cho Hoàng đế - vải bông ngự cống, đông ấm hạ mát.

Tống Bình An không hề hay biết quần áo mình mặc thuộc hàng thượng thừa, hắn cũng không biết ở bên Hoàng đế nhiều năm như vậy, bất tri bất giác hắn đã làm những chuyện không tưởng gì. Không chỉ là mặc y phục chỉ có hoàng thất mới được mặc, dùng ngự thiện, ngồi ngang hàng với Hoàng đế, làm cha của hoàng trưởng tử, thậm chí là ảnh hưởng tới quyết định của Hoàng đế...

Có lẽ cái gì cũng không biết mới là hạnh phúc, cho nên Tống Bình An vẫn như trước ngốc nghếch, vụng về, khiến Hoàng đế ngày nhớ đêm mong, mãi mãi không quên.

Mặc quần áo xong, Tống Bình An cúi đầu nhìn toàn thân gọn gàng ngăn nắp, đột nhiên ngáy ngốc nở nụ cười, tràn đầy vẻ hạnh phúc, Hoàng đế thấy vậy, nhin không được ôm chặt hắn vào lòng, không muốn buông ra.

Bình An, trẫm là vua của một nước, chỉ cần người muốn, trẫm có thể cho người vô số vinh hoa phú quý, mà người, chỉ cần trẫm đối với người hơi tốt một chút, là có thể thỏa mãn rồi sao?

Tâm tư của Hoàng đế Tống Bình An không thể hiểu được, chỉ im lặng dựa vào ngực y, cảm thụ hơi ấm bao bọc.

Vào khoảnh khắc yên tĩnh đó, không biết từ đâu truyền ra tiếng ùng ục phá vỡ không khí, Diệp Hoa buông Bình An ra, tươi cười nhìn hắn đỏ bừng mặt.

Quên mất a, đến giờ này rồi, ngốc tử mỗi bữa đều ăn ba bát chắc đã đói lắm đi.

“Bình An, chúng ta đi ăn thôi.”

Bình An đỏ mặt gật gật đầu.

Diệp Hoa cười nắm tay hắn ra tắm phòng. Ngoại điện, Tần công công đã phân phó người bày cả một bàn ngự dụng toàn sơn hào hải vị. Tuy đã sang tháng ba, nhưng tiết trời vẫn lạnh lẽo như cũ, món ăn nguội lạnh rất nhanh, bởi vậy một ít món bên dưới còn để một ấm lò nhỏ, dùng lửa nhỏ giữ nóng từ từ, cả cung điện hương phiêu bốn phía, Tống Bình An không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Y như mọi lần, dọn xong đồ ăn chờ hai người đi ra, Tần công công mới rời khỏi điện đóng cửa lại, để riêng hai người cùng ăn.

Diệp Hoa ngồi xuống trước, sau đó gọi Bình An đứng ngay một bên ngồi xuống. Bình An không chỉ bản tính đơn thuần chất phác, mà còn đặc biệt bảo thủ, lúc nào cũng ‘tiểu nhân’ này, ‘tiểu nhân’ nọ, Diệp Hoa

phải mất mấy năm uy hiếp dụ dỗ, cộng giả bộ đáng thương mới dần dần thay đổi được hẳn, tuy vậy những lúc khấn Trương Bình An vẫn sẽ bật thốt như cũ. Tới tận bây giờ, số lần bọn họ cùng nhau dùng bữa đã nhiều không kể xiết, nhưng mà Tống Bình An vẫn cứ kiêng kị thân phận đế vương của y, làm cái gì cũng đúng quy đúng củ, nói không được, cũng sửa không được.

Bất quá, lâu dần, vẫn ít nhiều có chút hiệu quả, dù sao hiện tại Tống Bình An đã không còn giống như lúc đầu, phải đợi Hoàng đế tức giận ra lệnh, mới sợ hãi rụt rè hơi hơi dính mông vào ghế. Bây giờ chỉ cần Hoàng đế nói một tiếng, hẳn sẽ theo thói quen ngồi vào vị trí của mình.

Bày trước mặt Tống Bình An, là một bát cơm Tần công công đã xới sẵn, hạt gạo trắng ngần óng ánh, hạt nào cũng to tròn, thơm ngát, hiển nhiên thức ăn ở nhà Tống Bình An hay hộ vệ doanh đều không thể sánh bằng được. Loại cơm này là một đũa vào miệng, thậm chí còn có thể dùng đầu lưỡi cảm nhận hình dáng đầy đủ hạt gạo, hàm răng cắn xuống, vừa mềm, vừa dẻo, hương gạo nhàn nhạt tản ra trong miệng, ăn ngon đến mức làm Tống Bình An không chỉ một lần hoài nghi nó rốt cục có phải là cơm hay không nữa.

Bình thường Tống Bình An đều hùng hục ăn như hổ đói, nhưng mỗi lần bưng bát cơm lên, hẳn vẫn luôn không nhịn được từng đũa từng đũa nhỏ nhấm nháp, cảm thụ hương vị thơm ngon của gạo.

Diệp Hoa thì rất thích nhìn bộ dáng hẳn chăm chú dùng cơm, khi ấy y sẽ không nói gì, chỉ thỉnh thoảng gấp một ít thức ăn bỏ vào bát hẳn.

Diệp Hoa từng hỏi Bình An, người thích ăn cái gì.

Bình An không cần suy nghĩ lập tức trả lời: “Cơm!”

Diệp Hoa trầm mặc một hồi sau, đối phương thức tiếp tục hỏi: “Vậy người thích ăn cái gì nhất?”

Bình An vẫn không chút do dự đáp: “Cơm!”

Diệp Hoa như cười như không nhìn hẳn thật lâu, lại hỏi: “Trừ cơm ra người còn thích ăn cái gì?”

Bình An vắt óc suy tư, sau nửa ngày mới chần chừ nói: “Cháo cũng rất ngon....”

Vua của một nước cứ như vậy bị hẳn đả bại. Từ đó về sau, mỗi lần Tống Bình An ở lại dùng bữa, trên bàn đều bày rất nhiều món ăn làm từ gạo, hoàn toàn bảo đảm hẳn ăn căng bụng.

Mà mỗi lần nhìn đến mỹ thực chưa từng lặp lại, Tống Bình An chỉ có hai chữ, thật ngon!

“So với cơm thì sao?” Hoàng đế cười meo meo hỏi.

Lúc ấy Tống Bình An đang bưng một bát cơm đầy, nhìn cả bàn sơn hào hải vị khiến người ta nhịn không được nuốt nước miếng, lại nhìn sang hạt cơm trắng trắng tròn tròn như ngọc trong bát, so so sánh sánh, suy đi nghĩ lại, cuối cùng mới khó xử nhìn về phía Hoàng đế, nói: “Hoàng thượng, cơm vẫn tốt hơn.”

Hoàng đế khó hiểu hỏi hẳn: “Vì cái gì?”

Bình An nhìn bát cơm, nói: “Hoàng thượng, món ăn trên bàn mặc dù ăn ngon nhưng lại có cũng được mà không có cũng chẳng sao, còn dân chúng mỗi ngày đều phải ăn cơm mới sống được. Làm việc xong mệt mỏi đói bụng, được ngồi xuống ăn một bát cơm nóng hổi, đối dân chúng mà nói, đã là một việc vô cùng hạnh phúc.”

Thì ra, Bình An thích, không chỉ vì nó ăn ngon, mà còn vì nó rất thực dụng. Sơn trân hải vị ngày ngày ăn rồi cũng sẽ chán, còn cơm, lại là món ăn không thể thiếu trong sinh hoạt hàng ngày.

Đó chính là sự khác nhau giữa cơm và mỹ thực, cơm nhìn như bình thường nhưng nếu không ăn sẽ rất đói, cũng như mỗi ngày đối mặt với một đại mỹ nữ tuyệt sắc, chung quy nhất định sẽ có một ngày chán ghét, thế nhưng đối mặt Bình An, tình cảm bình thản lại như dòng nước nhỏ từng chút từng chút một làm dịu mát tâm linh khô cạn của y.

Đó cũng là lý do vì sao, càng ở bên Tống Bình An, thì lại càng không nỡ buông tay đi?

Ngày đó dùng bữa xong, Hoàng đế không để Tống Bình An trở về ngay, mà bớt chút thời gian nghỉ ngơi, nhân nhả dựa ghế ngồi ôm hẳn, cũng không làm gì cả, chỉ là đỡ Bình An ngồi lên đùi y, để ngực kề sát lưng hẳn, tay phải cầm tay hẳn, từng chút một dạy hẳn viết chữ, viết Bình An, viết Diệp Hoa.

Tối chiều, Hoàng đế dưới cái nhìn chờ đợi, muốn nói lại thôi của Bình An, sai người tiếp Hoàng trưởng tử Tĩnh Lâm tan học qua Càn Thanh cung, chưa đợi Hoàng trưởng tử đi vào, đã có người tới thông báo nói có việc phải xử lý, Hoàng đế liền tạm thời rời đi trước.

Đợi lúc y trở về, đã là lúc tối muộn, trong cung thấp đèn sáng trưng, không có sự đồng ý của y, Tổng Bình An đương nhiên sẽ không tự động rời đi, cả Hoàng trưởng tử cũng vậy.

Dưới ánh đèn ôn hòa, Bình An ngồi trên ghế cười ha ha, đứa nhỏ cầm một thanh trường kiếm ra sức huy vũ, luyện mới được mấy ngày, nhưng vẫn múa ra vài phần tư thế. Diệp Hoa đứng ở góc, nhìn cả hai mỉm cười, không lên tiếng quấy nhiễu bọn họ. Chừng qua một khắc, Tĩnh Lâm múa xong, nghiêm túc cho kiếm vào vỏ đặt xuống, mới ba bước nhảy còn hai bước nhào vào lòng Bình An làm nũng.

“Phụ thân, người xem, Bình Nhi vũ kiếm như thế nào?”

Tĩnh Lâm ngược cái mặt tròn nhỏ nhắn tràn ngập chờ mong, con người đen láy phản chiếu ánh đèn lấp lánh. Nếu là Hoàng đế bình luận, chỉ có bốn chữ, mới tạm được thôi. Nhưng mà trong mắt Tổng Bình An, đứa nhỏ này làm cái gì cũng là giỏi nhất, giờ phút này lại thấy đôi mắt to sáng của nó không chớp mắt nhìn mình, trong lòng càng cảm thấy vui sướng, liên tục gật đầu nói: “Rất giỏi, thật lợi hại, Bình Nhi của phụ thân giỏi nhất!”

Tiểu tử kia mừng rỡ nhảy tưng tưng, mắt thấy nó lại muốn chạy tới tiếp tục cầm kiếm múa, Hoàng đế sớm coi không được đúng lúc nặng nề mà khụ một tiếng, rồi mới từ chỗ tối đi ra. Tĩnh Lâm vừa thấy là phụ hoàng, lập tức sợ tới mức đem hai tay giấu sau lưng, cúi đầu uể oải đứng thẳng, từng bước từng bước nhỏ chậm rãi dịch qua chỗ phụ thân.

“Tiểu tử người có cái gì đặc ý, kiếm luyện được đâu ra đấy, còn sách lại chẳng đọc được chữ nào ra hồn, nếu mấy ngày nữa phụ tử lại tới tìm trăm cáo trạng, coi chừng trăm đánh sưng tay như lần trước!”

Bình An ôm nhi tử bị Hoàng đế dọa sợ tới mức ôm chặt đùi mình, không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc nó, nói: “Đừng sợ, phụ hoàng người dọa người thôi.”

Tĩnh Lâm vừa định ngẩng đầu, Hoàng đế lại uy nghiêm hừ một tiếng, dọa nó lại rúc đầu trốn vào lòng phụ thân, lúc này Tổng Bình An cũng không nhìn được nữa liếc Hoàng đế một cái, trong mắt không dám có chỉ trích, chỉ là âm thầm cầu y đừng có hù dọa đứa nhỏ nữa thôi.

Diệp Hoa thoáng nhướn mày, trực tiếp đi qua đem Tĩnh Lâm kéo ra khỏi lòng Bình An, bắt nó đứng thẳng trước mặt.

Vừa vặn cả nhà ba người đều ở, y cũng nên cùng Bình An bàn bạc về việc giáo dục đứa con trước mặt cha nó một vẽ, sau lưng lại một vẽ này.

Diệp Hoa bước tới ngồi bên Bình An, không dám cùng Hoàng đế ngồi ngang hàng, Bình An đương nhiên là vội vàng đứng lên, kết quả Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, dứt khoát kéo hẳn lại ngồi chỗ cũ.

“Người ngồi đi, trăm hôm nay vừa vặn nói với người chuyện của Tĩnh Bình.”

Tổng Bình An còn chưa an vị, trừng mắt khó hiểu nhìn Hoàng đế: “Chuyện của Tĩnh Bình?”

Hoàng đế nhìn Tĩnh Lâm đang cúi đầu rầu rĩ, buồn bực nói: “Vì chuyện của nó, phụ tử phụ trách dạy nó đọc sách biết chữ cũng không thiếu cáo trạng với trăm. Người cho rằng trăm thật sự nghiêm khắc như vậy? Nó không biết gây ra bao nhiêu tai họa, lần trước đánh tay nó, cũng vì nó làm quá mức, trăm không thể không trừng phạt cho phụ tử xem mới đánh nó.”

Tổng Bình An không khỏi nhìn sang Tĩnh Lâm này giờ vẫn cúi đầu không dám lên tiếng, sững sốt một lát mới hướng Hoàng đế hỏi: “Hoàng thượng, Tĩnh Bình gây nên chuyện gì?” Ngay từ đầu hẳn còn nghĩ là Tĩnh Lâm không chăm chỉ học bài nên Hoàng đế mới trách phạt nó, thực không ngờ chuyện này còn có nguyên nhân khác, vì thế lúc trước thấy tay đứa nhỏ sưng lên, dù rằng không giận hoàng thượng, nhưng vẫn có chút thâm oán y xuống tay quá nặng.

“Hừ, người tự hỏi nó!”

Tổng Bình An chỉ phải nhìn sang nhi tử, Tĩnh Lâm còn đang cúi đầu không dám ngẩng lên, hẳn chỉ phải gọi một tiếng: “Bình Nhi.”

Tĩnh Lâm lúc này mới ngẩng đầu, vụng trộm liếc nhìn Hoàng đế, cuối cùng tầm mắt chuyển về đối diện với Tổng Bình An, dẫu môi kéo dài thanh âm đáng thương nói: “Cha, Bình Nhi...”

“Nói cho rõ ràng.”

Hoàng đế lạnh lùng quát, sợ tới mức đứa nhỏ co rụt lại. Thấy vậy, Hoàng đế cũng không quan tâm, quay qua chỗ khác hừ nhẹ. Đứa nhỏ này ở trước mặt Tổng Bình An cùng Tổng gia hai lão thì ngoan ngoãn, nghe lời, vào trong cung, có ai lại không biết nó là tiểu bá vương ‘uy danh hiển hách’? Người nào thấy nó cũng đều hận không thể dài thêm bốn cái chân để chạy trốn cho nhanh, không chỉ có thái giám, cung nữ sợ nó, mà ngay cả các tần phi lẫn hoàng tử cũng sợ nó như mãnh thú.

Những chuyện này Hoàng đế luôn cho là không phải vấn đề gì to tát, một là trong nội tâm thiên vị yêu thương, hai là cảm thấy tuổi nó còn chưa lớn, chờ thêm vài năm sẽ chậm rãi sửa lại, nhưng thời gian qua liên tiếp xảy ra rất nhiều chuyện khiến y không thể không chú tâm.

“Hoàng thượng...” Hoàng đế đối đứa nhỏ tựa hồ quá mức nghiêm khắc, Tổng Bình An thấy Tĩnh Lâm bị dọa đến đáng thương không khỏi muốn nói đỡ cho nó vài câu.

Thế nhưng lần này Hoàng đế không hề để ý đến hắn, chỉ vào Tĩnh Lâm lạnh giọng nói: “Người một năm một mười nói rõ với phụ thân ngươi, phụ hoàng vì sao phải đánh ngươi.”

Tĩnh Lâm mím mím môi lạnh run nhìn phụ hoàng, lại nhìn nhìn Bình An, mới lên tiếng: “Bình Nhi vút vỏ chuối trên đường phu tử qua, làm cho phu tử té ngã...”

“Như vậy, phu tử bầm bầm việc này với trẫm, trẫm trách phạt ngươi sau, ngươi lại như thế nào trả thù hắn!”

Hai tay giấu ở sau lưng, Tĩnh Lâm di di chân phải trên sàn nhà, ấp úng trả lời: “Nhân lúc phu tử nghỉ ngơi thì, dùng lửa đốt cháy râu của phu tử...”

“Ngươi biết phu tử về sau bị sao không?” Nói đến chuyện này, cơn giận của Hoàng đế lại bùng lên, vỗ mạnh một cái xuống tay vịn. “Chòm râu của phu tử dài hơn nửa thước, ngươi phóng lửa xong bỏ chạy, đợi phu tử bị lửa thiêu tỉnh, thì không chỉ có râu cháy rụi, cả khuôn mặt cơ hồ đều bị bỏng nặng!”

“Ai nha, thảo nào mấy hôm nay ta đang kỳ quái là sao không thấy lão già kia mà!” Tĩnh Lâm vừa nghe, hai mắt sáng ngời, buột miệng nói ra suy nghĩ trong lòng, khi thấy sắc mặt đóng băng của Hoàng đế và thần sắc không dám tin của Tổng Bình An, mới hiểu được chính mình để lộ.

Tổng Bình An ngỡ ngác nhìn khuôn mặt ngây thơ của đứa con mới tròn sáu tuổi, một lúc lâu sau mới thốt ra được hai chữ: “Bình Nhi...”

“Đâu chỉ có thế, trong nội cung này, người chịu nó khi dễ không tới trăm cũng phải hơn mười.” Hoàng đế mặt không biểu tình tiếp tục vạch trần những trò tình quái của nó. “Hai ngày trước, nó còn sai người lột sạch quần áo của Nhị hoàng tử Tĩnh Hi ném vào trong nước lạnh, Tĩnh Hi đến bây giờ vẫn còn đang bệnh chưa khỏi đâu.”

Thấy sắc mặt Bình An càng ngày càng khó coi, Tĩnh Lâm nhin không được cãi lại: “Cha, là bọn họ không tốt! Phu tử bắt Bình Nhi chép một đồng sách, Bình Nhi không muốn hắn còn đi cáo trạng với phụ hoàng! Tĩnh Hi còn đáng ghét hơn, ta không phải chỉ là muốn nó học chó sủa sao, ta bảo bọn thái giám học cầu bò chúng đều nguyện ý, muốn nó kêu vài tiếng thì sao chứ, hừ, còn dám không để ý tới ta, ta đương nhiên muốn trừng phạt nó!”

Tổng Bình An tương tương miệng hồi lâu, sững sờ không nói nổi một lời.

Nhìn sắc mặt Bình An dần dần trở nên tái nhợt, Hoàng đế không khỏi đau lòng, cũng có chút thâm trách chính mình lại đi vạch trần một mặt khác của Tĩnh Lâm trước mặt hắn. Vốn định âm thầm giải quyết, thế nhưng vừa rồi nhận ra tin tưởng tuyệt đối cùng yêu thương đối đứa nhỏ trong mắt Bình An, làm y không khỏi có phần nôn nóng.

Khi biết rõ những việc này, Hoàng đế cũng rất bất ngờ, đích xác, quốc sự quá nhiều khiến y không có thời gian quan tâm tới đứa nhỏ, ngoại trừ lúc Bình An tới thỉnh thoảng gọi Tĩnh Lâm đến ra, ngày thường trên cơ bản y không hề gặp Tĩnh Lâm, chỉ có lúc nhàn hạ thì tìm người hỏi một câu Tĩnh Lâm như thế nào, nghe được hồi báo lần nào cũng đều là Hoàng trưởng tử hết thấy an khang.

Trước đó, Hoàng đế đối Tĩnh Lâm vô cùng hài lòng, dù sao từ khi nó chưa đầy một tuổi đã được ôm ra ngoài cung, gần ba năm thời gian, cơ hồ đều là Tổng gia dưỡng dục, cá tính rất là nhu nhuận ôn thuận, nhưng không ngờ trở lại nội cung sau, cũng không đến ba năm thời gian, tính cách của nó lại hoàn toàn biến đổi.

Hoàng đế trước hết tìm hiểu nguyên nhân, nhưng mà tất thấy đúng là do y thiên sủng tạo thành. Bởi vì từng có ác mộng thuở ấu thơ, cho nên đối với Tĩnh Lâm, Hoàng đế có nhiều phần cưng chiều, thả lỏng, trong nội cung từ trên xuống dưới người người đều biết rõ y sủng ái Hoàng trưởng tử, nên cũng đem nó kính sợ đến vô pháp vô thiên. Mà cuộc sống trong hoàng cung vĩnh viễn đều là đối trá quỷ quyệt như vậy, đứa nhỏ khờ dại rất dễ bị người ngoài lợi dụng dụ dỗ, cá tính theo đó cũng trở nên lệch lạc.

Quá mức nghiêm khắc sẽ làm nội tâm đứa nhỏ sinh ra rất nhiều mặt trái, thí dụ như y, mà quá mức sủng ái lại sẽ làm tính cách đứa nhỏ biến đổi lệch lạc, thí dụ như Tĩnh Lâm. Giờ này khắc này, Hoàng đế mới đau đầu hiểu, giáo dưỡng đứa nhỏ quả thật chẳng phải chuyện dễ dàng, nhất là trong hoàn cảnh như hoàng cung, vĩnh viễn cũng không thể nào nuôi dạy ra một người thành thật chất phác như Tổng Bình An.

Tổng Bình An một mực không lên tiếng, bất luận Tĩnh Lâm gọi hắn ra sao đều không có tác dụng, dần dần, mới hiểu được phụ thân từ trước đến nay luôn yêu thương nó lần này thật sự tức giận, Tĩnh Lâm đến giờ mới sợ hãi muốn khóc, đỏ mắt ra sức kéo tay hắn, có điều Tổng Bình An vẫn chỉ kinh ngạc nhìn nó, không hề mở miệng.

“Phụ thân, phụ thân, đừng bỏ mặc Bình Nhi, Bình Nhi biết rõ sai rồi, Bình Nhi thật sự biết rõ sai rồi!”

Nhìn đứa con khóc gọi thê thảm, Hoàng đế cảm thấy nói cho Bình An, có lẽ, cũng không phải hoàn toàn là không tốt. Tĩnh Lâm coi trọng Bình An như thế, có thể lợi dụng điểm này để từ từ uốn nắn cá tính lệch lạc của nó.

Tổng Bình An vẫn không có phản ứng gì, Tĩnh Lâm khóc càng to, Hoàng đế liền gọi người dẫn nó đi, đứa nhỏ không chịu rời đi, lúc bị ôm ra khỏi điện, tiếng kêu gào còn vang vọng thật xa.

Phản ứng hiện tại của Tổng Bình An giống hệt như lúc trước thấy hai tay Tĩnh Lâm bị trách đánh đến sưng đỏ, Hoàng đế cho là hắn tức giận, không, có lẽ hôm nay càng nghiêm trọng hơn một chút, bởi vì khi Hoàng đế thử gọi hắn, thì ngay cả, ‘Vâng, hoàng thượng’ hắn cũng không nói.

Diệp Hoa ngồi trên ghế suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vươn tay nhẹ nhàng cầm lấy tay Bình An đang rũ xuống đặt trên đầu gối, thở dài một tiếng, nói: “Bình An, có biết tại sao lần đầu khi trầm sai người đưa người vào thâm cung, lại phải hạ lệnh bịt kín mắt người không?”

Tổng Bình An lặng im thật lâu, mới quay sang phía Hoàng đế, chậm rãi lắc đầu.

Diệp Hoa thoáng nở nụ cười: “Người biết không, hoàng cung này rất bẩn, bẩn đến mức chỉ cần sống một thời gian ở đây, trái tim con người sẽ biến thành một màu đen, đen hơn mực. Trẫm không muốn người nhìn thấy phần hắc ám đó, không muốn trái tim ấm áp của người cũng trở nên lạnh như băng, không muốn người thay đổi giống như những người ở trong nội cung này.” Cũng không muốn có một ngày, không thể không cầm kiếm đâm vào tim người.

Nụ cười của Hoàng đế mang theo một chút cô đơn, Tổng Bình An thất thần nhìn vào một chỗ vô định, sau đó yên lặng đem tay kia đặt lên tay y. “Hoàng thượng...” Ngẫu nhiên, Bình An sẽ đôi lúc thấy y lộ ra những biểu tình khác ngoài lãnh ngạnh, hắn không biết, chỉ có trước mặt hắn, Hoàng đế mới có thể bộc lộ phần yếu ớt trong đáy lòng mình, càng không biết, Hoàng đế không chỉ một lần lợi dụng nó cầu xin hắn thương yêu cùng an ủi.

Hoàng đế cầm ngược hai tay hắn, nói: “Hôm nay trẫm nói cho người biết những chuyện này, là để người không cần phải nghĩ ngợi quá nhiều, trong nội cung rất phức tạp, Tĩnh Bình sống trong hoàn cảnh đó rất dễ dàng sinh ra một ít tật xấu. Trẫm nên cùng người nói rõ chuyện của Tĩnh Bình, người nói thật với trẫm, việc của Tĩnh Bình, người nghĩ nên làm gì bây giờ?”

Bình An về mặt do dự: “Tĩnh Bình nói như thế nào cũng là hoàng tử, Bình An sao có thể nhúng tay, hết thấy đều tùy Hoàng thượng.”

Hoàng đế hơi nhượng mảy nhìn hần, cười nói: “Nếu toàn bộ đều tùy trẫm, trẫm liền đơn giản mặc nó cứ tiếp tục như vậy, thế nào?”

Tổng Bình An lập tức bối rối: “Hoàng thượng!” sau đó bắt gặp ý xấu trên choker trong mắt Hoàng đế, mới biết mình lại bị lừa.

“Nói tất cả đều tùy ý trẫm, còn khẩn trương như vậy làm gì?” Hoàng đế cười đủ rồi mới tiếp tục chính đề. “Nói đi, trong lòng người rốt cục nghĩ như thế nào, nói cho trẫm.”

Bình An cúi đầu suy nghĩ kỹ một hồi, mới cẩn cẩn thận thận nói: “Hoàng thượng, nếu trong nội cung không tốt... Có thể để Tĩnh Bình ra cung được không?” Hơn nữa hai lão nhân trong nhà cũng rất muốn gặp đứa nhỏ, lần này tiến cung sau, Tĩnh Bình đều chưa hề xuất cung, thoát cái đã ba năm, Tổng gia hai lão không biết đã nhắc đi nhắc lại bên tai hần bao nhiêu lần.

“Để cho Tĩnh Bình ra cung tôi luyện cũng có thể xem là một biện pháp tốt, đáng tiếc chính là, nó quý vì Hoàng trưởng tử, không thể ra cung quá lâu, cũng không thể thường xuyên ra cung.” Nếu hần khư khư cố chấp, chỉ sợ đến lúc đó trong triều đình một số đại thần cổ hủ sẽ không để cho y được ngủ yên.

Sau khi nói xong, nghĩ nghĩ, Hoàng đế lại nói: “Trẫm cũng biết cha nương người lâu như vậy không được gặp Tĩnh Bình nên rất nhớ nó, như vậy đi, chờ giải quyết xong việc giáo dưỡng Tĩnh Bình, trẫm sẽ cho nó ra cung đi gặp bọn họ.”

Vừa nghe lời này, Tổng Bình An vừa vui mừng vừa ần ần cảm thấy bất an, dù sao những hành động vừa rồi của Tĩnh Bình đối với người thiện lương, thành thật như hần quả thật tạo thành đả kích còn hơn cả sấm dậy trời quang, vấn đề này nhìn qua cũng biết không dễ giải quyết. Dù sao cũng đã từng chăm sóc đứa nhỏ, Bình An hiểu giáo dưỡng hài tử cũng không phải về nặn tượng đất, muốn biến nó thành hình gì cũng được, bằng không thể gian này cần gì phải phân biệt người tốt người xấu?

Lúc này, Hoàng đế lại lên tiếng: “Đầu tiên phải tìm cho Tĩnh Bình một vị phu tử, với cá tính hư hỏng của nó, phu tử không chỉ cần có tài học, mà còn phải không chấp nhất bảo thủ, khôn khéo tinh quái, mới có thể trị được tiểu tử này...”

Nghe đến đó, hai mắt Tổng Bình An lập tức sáng ngời, vui vẻ nói: “Vậy tìm Trịnh huynh a, ách, là Trịnh Dung Trinh – Trịnh đại nhân!”

Hoàng đế không ngờ hần sẽ đề cử Trịnh Dung Trinh, nói thật ra, y vốn không hề có ý định để Trịnh Dung Trinh phụ trách dạy dỗ hoàng tử. Dù sao phụ trách giáo dục các hoàng tử từ xưa đến nay đều tuyển chọn từ Hàn Lâm viện, mà Trịnh Dung Trinh thì lại không hề thông qua khoa cử, nửa đường vào triều làm quan, cho dù hiện tại nổi danh bên ngoài, thế nhân đều biết Hoàng đế trọng dụng hần, cơ hồ chuyện gì cũng cùng hần trao đổi, nhưng nếu chọn hần là phu tử cho hoàng tử, mọi người nhất định sẽ cho rằng Thái tử tương lai chắc chắn là Tĩnh Bình, như vậy đối với Tĩnh Bình chỉ có hại mà không có lợi.

Nhưng giờ phút này, khó khăn lắm mới đỡ được Bình An vui vẻ trở lại, Hoàng đế thật sự không đành lòng phá vỡ một chút đắc ý của hần, nên cũng không chỉ ra ngọn nguồn, mà chỉ nói sẽ suy nghĩ xem sao.

Hoàng đế không lập tức đồng ý, còn Bình An trước giờ tuy rằng ngốc nghếch, nhưng cũng hiểu việc chưa quyết định thì hoàn toàn có khả năng thay đổi, cho nên nghe vậy trong lòng cũng để vài phần lưu tâm. Về sau ngẫm lại, Trịnh Dung Trinh bây giờ ở trong triều thân kiêm mấy chức, đâu còn thời gian đến dạy học cho Hoàng trưởng tử, vì vậy cũng thâm cảm thấy có chút áy náy.

Quyển 3

Văn án:

Sau khi giải quyết xong việc dạy dỗ nhi tử.

Hoàng đế quyết định tổ chức Thu thú lần đầu tiên từ khi khai quốc tới nay.

Thu thú, sở dĩ đi sẵn vào cuối thu, là vì lúc này động vật sẽ ăn no để tích mỡ cho mùa đông, cho nên con mồi sẵn được tất nhiên cũng sẽ mỹ vị vô cùng.

Bất quá, mỹ vị không chỉ là đám mồi kia, mà còn cả Tống Bình An bị Hoàng đế ôm lên ngựa phi vào trong rừng, sau đó mới từ từ nhấm nháp sạch sẽ.

Có điều, Thu thú náo nhiệt cuối cùng lại không thể thuận lợi kết thúc.

Tia sáng quỳnh di xẹt qua.

Ám khí đả thương Hoàng đế, mang theo vô số khả nghi.

Lẽ nào, hoàng cung này thật sự chỉ có hao tận tâm tư tính kế thôi ư?

(Thu thú: lẽ dĩ nhiên vào cuối thu thời phong kiến)

19. Chương 19

Ngày ấy, về việc dạy dỗ Tĩnh Bình, Hoàng đế và Bình An đều không nghĩ ra được cách gì thỏa đáng, cho nên sau khi tách ra, cả hai đều vì việc này mà đau đầu không thôi. Còn Hoàng đế thì nghĩ nghĩ, ngày thứ ba Nhị hoàng tử Tĩnh Hi bị bệnh, đi đến Cảnh Dương cung của Trang phi thăm nó.

Trang phi từ lúc vào cung đến nay vẫn chưa có tin mừng, lại có quan hệ tốt với Trầm hiền phi, nên Hoàng đế mới để nàng nuôi dạy Tĩnh Hi. Hoàng đế cơ hồ đã rất lâu chưa từng bước vào Cảnh Dương cung, lần này lại đích thân đến khiến Trang phi thụ sủng nhược kinh, ức chế không nổi khẩn trương, lắp bắp dẫn Hoàng đế tới phòng của Tĩnh Hi.

Lúc Hoàng đế đi vào, Tĩnh Hi còn đang ngủ, trong phòng tràn ngập mùi thuốc bắc. Hoàng đế ngồi bên giường nhìn đứa nhỏ, thuận tiện hỏi thăm tình huống của nó, biết nó là vì thể nhược nên mới bệnh lâu như vậy, chú ý an dưỡng một thời gian ngắn là sẽ khỏi hẳn. Trang phi cùng đứng bên một hồi, sau nói đi lấy thuốc cho Tĩnh Hi liền xoay người ra ngoài....

Hoàng đế thì vẫn lẳng lặng ngắm nhìn nó. Đối với đứa con này, y không có quá nhiều ấn tượng, chỉ có ngày lễ ngày tết, hoàng thất tổ chức yến tiệc mới có thể gặp mặt một lần. Hiện tại nhìn kỹ mới thấy nó lớn lên rất giống Trầm hiền phi, chỉ có đôi mắt là giống y. Nhớ rõ nó nhỏ hơn Tĩnh Lâm chín tháng, nhưng thoát nhìn lại gây hơn rất nhiều, sắc mặt không hồng hào khỏe mạnh như Tĩnh Lâm, mà ngược lại xanh xao ốm yếu. Hoàng đế đưa mắt nhìn ra ngoài hồi lâu, không khỏi thở dài một hơi, lấy ra một khối ngọc bội đeo vào cổ đứa nhỏ, dịch chân đắp kín cho nó, mới đứng dậy rời đi.

Hoàng đế cũng không biết khi Tĩnh Hi thức dậy biết y đã đến rồi lại đi mà mất mát, càng không biết khi nó thấy khối ngọc này thì vui sướng như thế nào, từ đó về sau, mỗi ngày trước lúc ngủ, Tĩnh Hi đều cầm chặt khối ngọc đó, người khác vừa động vào nó, sẽ lập tức tỉnh lại.

Từ Cảnh Dương cung đi ra, Hoàng đế lại đến chỗ của Tĩnh Lâm, từ tối hôm qua y đã sai người nhốt nó trong phòng không cho phép ra ngoài, chờ y vào xem, thấy nó chính đang nằm lý trên giường ô ô khóc. Biết là phụ hoàng tới, bật dậy nín chặt lấy y phục y, cố gắng mở ra hai mắt sưng to như quả đào thút thít nói: “Phụ thân...phụ thân....sao không để ý tới Bình Nhi nữa...Bình Nhi biết sai rồi...Bình Nhi không dám nữa....”

Biết sai mới có thể sửa, nhìn đứa con khóc bần hê hê, Hoàng đế hỏi nó, tại sao lại bắt nạt đệ đệ? Tĩnh Lâm lau nước mắt nước mũi, trả lời, bởi vì tất cả mọi người đều nói hoàng đệ xuất thân cao hơn Tĩnh Lâm, sau này nhất định sẽ lên làm Thái tử, bắt nạt Tĩnh Lâm.

“Mọi người?” Hoàng đế nhíu mi, “Nói cho phụ hoàng, rốt cục là ai nói với ngươi như vậy?”

Tĩnh Lâm rụt lại nức nở: “Không...Không nhớ rõ...Dù sao rất nhiều người đều nói như thế....Bọn họ còn nói...nếu Tĩnh Lâm không cho nó biết mặt...nó chắc chắn sẽ không để Tĩnh Lâm vào mắt....”

Nuôi không dạy, phụ có lỗi. Nghe Tĩnh Lâm thuật lại, Hoàng đế trầm mặc không nói, Tĩnh Lâm biến thành hiện tại, y quả thật không thể không có trách nhiệm.

Hôm sau, Tĩnh Lâm bởi vì vô cùng hư hỏng bị Hoàng đế phạt diện bích tư quá ba ngày, cung nữ thái giám hầu hạ trong cung lấy tội giám thị không chu toàn mà mỗi người trọng đánh mười trượng, trong vòng ba tháng không được lĩnh lương, đồng thời hủy bỏ hơn phân nửa cung nhân. Về phần Nhị hoàng tử Tĩnh Hi, Hoàng đế mỗi ngày lệnh Ngự y khám bệnh, cũng phái người đưa đến rất nhiều dược liệu quý báu dùng để cường thân kiện thể.

Ba ngày sau, tự suy xét lỗi lầm xong, Hoàng trưởng tử còn phải tới cửa hướng Nhị hoàng tử xin lỗi, nếu không thể cầu được sự tha thứ thì tiếp tục diện bích tư quá, cũng phạt chép mười lần ‘Luận ngữ’, chép không tốt, lại phạt tiếp mười lần.

Lần này Hoàng đế phạt rất nặng, cũng cảnh tỉnh một số người, Hoàng đế tâm tình bất định, cho dù là con của mình, muốn tiếp tục cưng chiều hay không, bất quá cũng chỉ là một ý niệm.

Khi Thái Hoàng Thái Hậu trong thâm cung biết được việc này, chỉ thản nhiên nói: “Y nếu không phạt, mới là thật không sủng, y nếu phạt, tương lai còn chưa thể đoán trước được.”

Đích xác, không ai có thể đoán trước được mọi chuyện, nắm chắc thời cuộc, trong khoảng thời gian ngắn nhất phân tích rõ lợi – hại, được – mất, chớp lấy cơ, mới là cách làm của cao nhân, Thái Hoàng Thái Hậu là người như vậy, Hoàng đế năng tự tay giáo dưỡng có thể nào không phải là người như vậy, cho nên tương lai của chúng, thật sự rất khó đoán trước.

Từ sau chuyện này, Hoàng đế trở nên cực kỳ nghiêm khắc với Hoàng trưởng tử Tĩnh Lâm, mọi sinh hoạt cá nhân hằng ngày đều phải tự làm, cách mười ngày lại phái người kiểm tra việc học một lần, nếu không đạt được yêu cầu, sẽ bị trách phạt, nếu truyền ra nó đối ai có hành vi bất lễ bất kính thì càng thêm nghiêm trị không tha.

Lần này Tĩnh Lâm xem như chịu đủ đau khổ, Tĩnh Hi ngay từ đầu căn bản không chịu gặp nó, Tĩnh Lâm trong lúc cấp bách không biết làm sao liền cởi sạch quần áo nhảy xuống hồ nước rét lạnh thấu xương, dọa cung nhân sợ tới mức gà bay chó sủa, còn Hoàng đế nghe báo thế thì chỉ nói một câu: “Tùy nó đi.”

Tĩnh Lâm nhảy xuống nước mới biết nước tháng ba có bao nhiêu lạnh, mới xuống được một lát toàn thân đã run lấy bầy, khó trách Tĩnh Hi bệnh nặng như vậy. Tĩnh Lâm vốn là một đứa nhỏ tâm địa thuần lương, chỉ là trong nội cung có quá nhiều kẻ thích xúi giục người khác, dèm pha bịa đặt, thậm chí là mượn đao giết người, thẳng biển hải tử nhỏ tuổi không biết gì thành một đứa trẻ hư hỏng chẳng hề phân biệt đúng sai; mới biết hành vi lúc trước của mình ác độc thế nào, tức thì hổ thẹn vạn phần, người bên cạnh muốn ôm nó lên, đều bị nó mắng đi.

Ngoài phòng một mực âm ỉ, Tĩnh Hi nghỉ ngơi ở trong sao có thể không biết, hơn nữa Trang phi nuôi dưỡng nó sợ Hoàng trưởng tử ở cung của nàng xảy ra chuyện gì, liền vội vàng mọi cách khuyên bảo, để nó gọi Tĩnh Lâm lên. Tĩnh Hi tuy còn nhỏ, nhưng tính cách lại rất bướng bỉnh, quật cường vô cùng, lúc đầu vẫn cắn chặt môi không chịu, nhưng sau thấy tiếng kêu la bên ngoài càng lúc càng lớn, mới không thể không bò xuống giường, từ Trang phi điều ra ngoài.

Ra phòng, Tĩnh Hi mới biết ca ca này thực sự nhảy xuống nước, chỉ lộ một cái đầu với nửa bắp vai. Khuôn mặt trước hồng nhuận đông lạnh đến tái nhợt, môi phát tím, vừa thấy nó đi ra, đôi con ngươi đen láy tức khắc sáng ngời, rồi lại nhanh chóng ảm đạm, hai mắt chăm chăm nhìn nó không tha, bất tri bất giác ngưng thành lệ, khóc thút thút nói: “Ta không biết trong nước lạnh như vậy, nếu ta biết, chắc chắn sẽ không làm thế với ngươi....Tĩnh Hi, trong nước thật sự lạnh quá, lạnh quá....Thực xin lỗi...thực xin lỗi....”

Hoàng trưởng tử ô ô nức nở, nước mắt từng giọt từng giọt nhỏ xuống mặt nước, Tĩnh Hi dưới cái nhìn lo lắng của mọi người xung quanh, rốt cục mở miệng gọi nó đi lên.

“Ngươi không tha thứ cho ta, ta sẽ không lên!” Tĩnh Lâm cũng là tên nhóc bướng bỉnh.

“Ta tha thứ ngươi.”Tĩnh Hi bị bệnh một thời gian dài, nên thanh âm có chút khàn khàn khó nghe.

Vừa nghe Tĩnh Hi nói vậy, Tĩnh Lâm một giây trước còn khóc lớn đã nín khóc mỉm cười, cái mặt tròn tròn bị nước mắt nước mũi làm bẩn, thoạt nhìn nhếch nhác, lại rất đáng yêu.

Tĩnh Lâm chính là như thế lấy được sự tha thứ của Tĩnh Hi, cho nên không phải chép phạt mười lần ‘Luận ngữ’. Rất nhiều năm sau, mỗi khi nhớ lại, Tĩnh Hi đều vạn phần tiếc nuối nói: “Năm đó nếu không dễ dàng tha thứ cho người như vậy, bắt người chép phạt còn khổ hơn là lấy mạng người, chẳng có cái nào trừng phạt tốt hơn cái này cả.”

Khi ấy Tĩnh Lâm đều vui tươi hơn hớn cười nói: “Lúc đó nếu người không tha thứ cho ta, ta chắc chắn còn có thể tiếp tục ở trong nước, bắt ta chép phạt, còn không bằng cứ thế mà chết a.”

Từ đấy về sau, giữa hai tử tôn hoàng thất này, không có người lừa ta gạt như người ngoài tưởng tượng, nhưng cũng không có tình cảm huynh đệ thuần túy như những gia đình bình thường khác.

Chuyện đó đến tận đây xem như kết thúc. Một ngày tháng năm, Công bộ dâng tấu liệt kê một vài chỗ trong kinh thành cần tu sửa, Hoàng đế nhìn sau, phát hiện trong đó có một nơi, là trảng sắn ở phía Bắc kinh thành do tiền triều lưu lại đã hoang phế từ lâu, bởi vì quản lý lỏng lẻo, nên có không ít dân chúng lên vào chặt trộm cây, khiến nơi ấy càng trở nên hoang di thể lương, cho nên xin chỉ thị của Hoàng thượng, cần giữ lại hay cứ vậy để hoang.

Đọc xong tấu chương, Hoàng đế không khỏi có chút cảm khái.

Khai quốc chi quân của Thiệu thị hoàng triều vốn xuất thân từ văn nhân, sau bị buộc tạo phản, trong quá trình chinh chiến mới bắt đầu cưỡi ngựa cầm kiếm, tuy luyện được một thân võ nghệ, nhưng so với võ tướng chân chính thì vẫn kém một khoảng lớn. Lập quốc sau, Thuận An để lại sớm chết bệnh, căn bản chưa lưu lại được một chế độ tương đối hoàn thiện cho quốc gia, mà những phụ tá đắc lực khi xưa tay cầm quyền cao lại chỉ chăm chăm dòm ngó ngại vàng của cô nhi quả phụ, tước đoạt quyền lực của họ, biến Hoàng đế thành con rối, không cách nào can thiệp chính sự.

Những đại thần tay cầm quyền cao này chỉ chú ý đến việc đả bại đối thủ để có được quyền lực cao nhất, không rảnh đi chăm lo quốc sự, khiến rất nhiều nơi biến thành đất hoang, mặc dù hiện tại Long Khánh đế đang chậm rãi cải thiện tình cảnh này, nhưng vẫn còn có không ít địa phương cần tu sửa, cây cỏ.

Hoàng thất ngay từ đầu đã không trọng võ, về sau lại chỉ có thể phụ thuộc, đi đâu cũng có người giám thị, ngày ngày lập đi lập lại...cuộc sống cứ như thế trôi qua, dần dần tạo thành một loại tư tưởng, lối sống, vì vậy mà ngay cả hứng thú đi săn bắn du ngoạn cũng không có chứ chưa nói tới có thể săn bắn hay không.

Nhưng hôm nay, Long Khánh đế từ nhỏ đã tập võ nên quan niệm hoàn toàn bất đồng, săn bắn không chỉ có thể rèn luyện khí lực, mà còn có thể chính đại quang minh xuất cung du ngoạn giải sầu, có sao lại không làm? Huống chi chỗ đó vốn là trảng sắn, tuy đã bỏ hoang lâu ngày, nhưng chi phí bảo tồn chắc chắn là phải ít hơn chi phí xây mới a?

Long Khánh đế càng nghĩ càng cảm thấy chủ ý này không tồi, vì vậy tuyệt bút vung lên, đánh dấu đậm vào hai chữ trảng sắn kia.

Có Hoàng đế nhắc nhở, người bên dưới có muốn không nhanh cũng không có khả năng, tháng năm dâng kế hoạch, tháng tám đã có thể an bài hành trình. Bất kể là triều đại nào, hoàng thất đi săn đều chọn vào cuối thu, bởi vì lúc này động vật phải tích mỡ cho mùa đông, con mồi bắt được tất nhiên là sẽ mỹ vị vô cùng. Long Khánh đế cũng không ngoại lệ, nghĩ nghĩ, chọn vào trung tuần tháng chín đi săn, đó cũng chính là cái gọi là Thu thú.

Thời gian như một cơn gió, chớp mắt đã trôi qua. Trung tuần tháng 9 rất nhanh đã tới, Thu thú lần đầu tiên của Thiệu thị hoàng triều, đơn giản mà long trọng, trên dưới vô quan đều vui vẻ kéo đến, đương nhiên, cũng có ngoại lệ, ví như Trịnh Dung Trinh – Trịnh đại nhân chính là bị ép tới.

Trịnh đại nhân của chúng ta đối với săn bắn vốn không hề có lấy dù chỉ một chút hứng thú, nhưng mà Hoàng đế người ta lại nói, không đi a? Tốt thôi, lúc trầm đi săn toàn bộ chuyện triều chính đọng lại liền làm phiền Trịnh ái khanh giải quyết vậy.

Lời này vừa nói ra, Trịnh đại nhân thường ngày loay hoay bận rộn muốn chết còn có thể không tới được sao?

Thế nên nha, trên đường đi, Trịnh đại nhân ngồi trong nhuyễn kiệu, không biết đã vén rèm bao nhiêu lần nhìn về phía long liễn được cấm quân vây quanh bảo vệ tầng tầng lớp lớp đằng trước, mà cảm giận thâm

mắng: [Nham hiểm!]

Chờ đến nơi, đội ngũ chỉ thấy đầu không thấy cuối mới bắt đầu thu xếp hạ trại, Hoàng đế tất nhiên là vào ở trong hành cung phụ cận vừa được tu sửa, còn những quan viên khác thì được bố trí xung quanh tùy theo phẩm cấp. Trịnh đại nhân vốn định ở nhờ trong lều trại của một trong số các đồng nghiệp ngày thường tương đối giao hảo, nhưng chưa đợi hẳn chọn được người, Hoàng đế đã phái người đến truyền lời, tìm hẳn có việc.

Biết ngay gọi hẳn đến chắc chắn là không có chuyện gì tốt mà! Oán hận đối với Hoàng đế của Trịnh đại nhân lập tức thăng cao như điều gặp gió, lại không dám công nhiên kháng mệnh, chỉ có thể lè mà lè mè lết đến hành cung, khi thái giám dẫn hẳn tới một chỗ trong cung điện, cũng không thấy Hoàng đế đâu, chỉ có một ít thị vệ cùng cung nữ đang sắp xếp đồ đạc.

Trịnh Dung Trinh vừa ngồi xuống đã có người dâng trà lên, đúng lúc hẳn đang khát, nên không nghĩ nhiều mà nhận lấy uống liền, uống xong mới ngẩng đầu nhìn thị vệ không hiểu sao còn đứng lại chưa đi, vừa thấy tức thì toàn bộ trà trong miệng đều phun ra hết.

Tổng Bình An mặc y phục thị vệ chính đang cười ha hả nhìn hẳn!

“Người sao lại...” Mục quang thoáng quét qua bọn thị vệ và cung nữ khác trong điện, Trịnh Dung Trinh hạ giọng hỏi: “Người sao lại ở đây?”

Tổng Bình An cũng theo hẳn hạ giọng đáp: “Hoàng thượng cho ta tới.”

Lại liếc nhìn quân phục thị vệ trên người Tổng Bình An, Trịnh Dung Trinh không khỏi đau đầu, oán hận mắng: “Biết ngay là lại phiền toái mà!”

“A?”

“Ta không nói người.” Nói chính là tên Hoàng đế nham hiểm luôn thích làm loạn kia! Trịnh Dung Trinh đặt mạnh chén trà xuống.

“Ta chỉ là một thư sinh trời gà không chặt, ngay cả cung tiền cũng chưa từng chạm qua, Hoàng thượng biết thế còn bảo ta đến đây săn thú!”

Trái ngược với Trịnh Dung Trinh mặt mũi tràn đầy không vui, Tổng Bình An lại cười đến hai mắt cong cong, ngốc nghếch vô đầu nói: “Ta thấy vậy rất tốt a, người không phải luôn nói không có lúc nào rảnh rỗi để nghỉ ngơi sao, lần này vừa vặn có thể tùy ý dạo chơi thả lỏng chút nha.”

Trịnh Dung Trinh vô lực nhìn hẳn, giả bộ u oán: “Bình An, ta thật mất mát.”

Tổng Bình An chớp mắt không hiểu: “Làm sao thế?”

“Người luôn luôn nói đỡ cho y. Cho dù các người tuy hai mà một, người cũng không thể thiên vị rõ ràng như thế a, người thật khiến ta bị tổn thương mà!” Trịnh Dung Trinh lấy tay ôm ngực làm vẻ buồn khổ, mở to hai mắt ngân ngấn nước lên án.

Da mặt mỏng như Tổng Bình An đương nhiên không địch nổi hẳn, mặt lập tức đỏ như tôm chín, thanh âm ngẹn trong yết hầu nửa ngày không ra được.

“Trịnh huynh....người như thế nào...như thế nào....”

“Ta làm sao nào?”

Trịnh Dung Trinh khoan thai nâng chén nhấp một ngụm trà —

“Trịnh ái khanh.” Một bàn tay bỗng dưng vỗ mạnh vào lưng hẳn, trà trong miệng lại ‘phụt’ một tiếng phun ra toàn bộ!

Trịnh Dung Trinh khụ lên khụ xuống, nước mắt nước mũi thiếu chút nữa cũng phun ra, thật vất vả hoãn khí, trông thấy Hoàng đế không biết từ chỗ nào chui ra đang đứng bên cạnh Tổng Bình An, nhếch môi cười đều chẳng khác gì mèo vừa trộm cá!

Y nhất định là cố ý! Trịnh Dung Trinh dùng con mắt giết người trừng trừng Hoàng đế.

Là cố ý thì sao? Hoàng đế cũng không cam lòng yếu thế trừng lại. Buồn cười, Bình An là của y, dám chọc ghẹo Bình An nhà y, ngứa da có phải không?

Trong phòng chẳng biết từ bao giờ chỉ còn lại ba người bọn họ. Bình An không nhận ra được sóng gằm mãnh liệt giữa hai người, nhanh nhẹn rót thêm một chén trà đưa đến trước mặt Trịnh Dung Trinh, để hần uống một ngụm hoãn khí. Xem hần, khụ đến đỏ cả mặt kìa.

Lần này Trịnh Dung Trinh ngược lại không dám nhận trà Bình An rót cho, đừng nói không uống được, chỉ cần Hoàng đế đứng trước mặt dùng mắt đao như muốn lăng trì quét một lượt từ trên xuống dưới, cũng đã đủ khiến hần nuốt không trôi rồi.

Thấy hần không nhận trà Bình An rót, Hoàng đế mới hừ lạnh một tiếng, tính hần thức thời!

Bình An thấy Trịnh Dung Trinh không chịu nhận, lại nghĩ tới Hoàng đế còn đứng ở bên, liền đem chén trà đưa qua cho y, cung kính mời: “Hoàng thượng, dùng trà.”

Hoàng đế thì liếc Trịnh Dung Trinh một cái, nhận lấy, mỹ mỹ uống một ngụm, xoay người ngồi xuống ghế, sau đó bảo Bình An ngồi xuống bên cạnh. Bình An liếc mắt nhìn Trịnh Dung Trinh cười meo meo, mới nghe lời ngồi xuống.

Nếu không tính lần trước ở trên đường xa xa thấy một lần, thì đây là lần đầu tiên Trịnh Dung Trinh được tận mắt chứng kiến cảnh Bình An cùng Hoàng đế ở chung. Cũng không có cảm giác không hợp gì, Bình An đối với Hoàng đế không có loại kính sợ như bình dân nhìn thấy đế vương, mà là kính phục, Hoàng đế đối với Bình An cũng không có thái độ vênh mặt hất hàm sai khiến như đối đãi hạ nhân, mà là tự nhiên tùy ý ____ Đây là điều rất khó có được, dù sao y cũng là vua của một nước, vị trí cao quý nhất này ngồi vào tuy thoải mái nhưng muốn ngồi được thư thái, ngồi được vững vàng cũng rất không dễ dàng. Y phải đề phòng tất cả mọi người, thậm chí là cả người thân của mình, hoặc là nói, trong lòng Hoàng đế, căn bản cũng không có thân nhân, chỉ có người có thể lợi dụng hoặc không thể lợi dụng. Thế nhưng Hoàng đế lại tùy ý một cách tự nhiên trước mặt Tổng Bình An, điều đó cho thấy y không hề cảnh giác, phòng bị đối với người này, tựa như đối mặt với ảnh chiếu của mình trong gương, có thể cười, có thể khóc, có thể làm mặt quỷ xấu xí, có thể tháo xuống lớp mặt nạ nặng nề mà lộ rõ gương mặt thật.

Trịnh Dung Trinh khụ mạnh một tiếng, ngồi thẳng người, căng da mặt cười nói: “Hoàng thượng, ngài tìm hạ quan đến không biết có việc gì?”

Hoàng đế đối hần cũng ngoài cười nhưng trong không cười, đặt chén trà xuống, nói: “Trẫm nhớ rõ Trịnh khanh gia không có hứng thú với Thu thú đi?”

Cái gì mà ‘Trẫm nhớ rõ’? Y vẫn biết không phải sao? Trịnh Dung Trinh hơi hơi ngẩng đầu hướng trần nhà trợn trắng mắt.

Hoàng đế làm như không phát hiện hành vi vô lễ của hần, vẫn cười nói: “Nếu Trịnh khanh gia thật sự không muốn đi, trẫm cũng sẽ không cưỡng cầu.”

Người đến đây rồi, người mới ‘không bắt buộc’. Trịnh Dung Trinh chán ngán nghịch nghịch ngón tay mình.

“Hoàng thượng, ngài cứ việc nói thẳng đi, muốn hạ quan làm chuyện gì?” Còn tiếp tục quanh co lòng vòng nữa, trời sắp tối rồi.

Cùng Trịnh đại nhân đàm luận, Hoàng đế trước nay đều dùng cách thương lượng vui vẻ hòa thuận: “Ha ha, Trịnh khanh gia, chắc hần ngươi cũng biết, Thu thú lần này, là lần đầu tiên từ khi khai quốc, tất cả mọi người đều hào hứng bừng bừng. Ngoại trừ người già yếu, nội cung hầu như đều đi theo toàn bộ. Trừ bỏ Tứ hoàng tử còn nhỏ, ba vị hoàng tử khác của trẫm cũng cùng đi, chỉ là chúng nó tuổi vẫn còn nhỏ, thật sự không thích hợp cưỡi ngựa săn bắn, huống hồ trẫm lại chỉ muốn cho chúng nó tới nhìn cho quen mà thôi. Người xem, tất cả đều đây rồi chờ mong ngày mai thi triển tài năng, trẫm quả thực không đành lòng đánh gãy hào hứng của chúng, cho nên...”

Trịnh Dung Trinh đã hiểu, Hoàng đế gọi hần đến là để trông con cho y! Hần, đường đường bảy thước nam nhi, quan viên triều đình thân kiêm mấy chức đi làm bảo mẫu?

Sĩ khả sát bất khả nhục, hấn không thể nhịn được nữa thì không cần nhịn nữa, đập bàn đứng dậy: “Ta mặc kệ!”

Nụ cười của Hoàng đế tắt dần, chậm rãi uống một ngụm trà, lại chậm rì rì đặt chén trà xuống, phui phui bụi bặm trên đầu gối, nói: “Gần đây có vụ việc một ít quan viên trong Hộ bộ tham ô hối lộ làm rối loạn kỉ cương, chắc hẳn đã làm cho Trịnh đại nhân ngày đêm bận rộn loay hoay đến sứt đầu mẻ trán à?” Vì tra rõ chân tướng, tìm ra sổ sách giả, sổ sách trong kho hầu như đều bị lôi ra kiểm tra, mấy ngày nay quan viên lớn nhỏ trong Hộ bộ ai ai cũng là tay cầm sổ sách tay gảy bàn tính lạch tạch tính toán cả ngày, đợi khi được về ra đến cửa Hộ bộ, thì mắt đều hoa tới mức nhìn không rõ đường.

Nghe thế, mí mắt của Hộ bộ Thị lang Trịnh đại nhân giật giật: “Ý hoàng thượng là....”

Hoàng đế ha ha cười, tinh quang hiện lên trong đáy mắt: “Trẫm có thể tặng sổ người điều tra, Hộ bộ không phải vẫn mong điều người từ các bộ khác tới giúp đỡ hay sao?”

Trịnh Dung Trinh trầm mặc.

Trịnh đại nhân đi rồi, Bình An đưa mắt nhìn theo bóng hấn, không khỏi nói: “Trịnh huynh thật đáng thương.”

“Hấn đáng thương chỗ nào chứ?” Hoàng đế không cho là đúng phản bác.

Bình An lắc đầu, hấn không nói ra được. Hoàng đế thấy vậy, ngả người về trước chế nhạo cười nói: “Có phải là thấy trẫm dùng điều kiện dụ dỗ hấn, cho nên mới cảm thấy hấn đáng thương?”

Bình An nghĩ nghĩ, gật gật đầu. Hoàng đế cười lớn một tiếng, thân thủ nhéo nhéo má Bình An: “Chỉ có thể đã cảm thấy hấn đáng thương, vậy trẫm chẳng phải là càng đáng thương sao. Với người khác rõ ràng là chỉ cần ra lệnh một tiếng là có thể xong việc, đối với hấn, nể tình là bằng hữu của người, từ trước đến nay đều là ngon ngọt dỗ dành, muốn hấn làm việc cho, còn phải hao hết tâm tư đi tìm con mồi có thể khiến hấn cắn câu nha.”

Xoa xoa bên má bị nhéo đau, Bình An nháy mắt nhìn đôi mắt lấp láy sáng ngời của Hoàng đế, đột nhiên nói: “Được rồi, Hoàng thượng cùng Trịnh huynh đều thật đáng thương.”

Hoàng đế sững sờ, rồi lại tức thì cười to ra tiếng, kéo người vào lòng hưng hăng cắn cắn vài cái.

Hoàng đế xác thực rất vui vẻ, có người trông hài tử, ngày mai y có thể bỏ bọn nó lại quang minh chính đại cùng Bình An du ngoạn khắp nơi a!

*sĩ khả sát bất khả nhục: kẻ sĩ có thể chết chứ nhất quyết ko chịu nhục.

Đêm trước khi bắt đầu săn bắn, Hoàng đế thiết tiệc ở ngoại điện hành cung, chiêu đãi bách quan, hy vọng ngày mai săn bắn, tất cả mọi người đều có thu hoạch tốt. Yến hội này khác hẳn với yến hội ngày thường, vì là yến tiệc ngoài trời, điều kiện lại kém hơn hoàng cung, nên hết thấy đều giản lược, các quan phân hai bên ngồi trên mặt đất, chính giữa đốt mấy đồng lửa, một là vì ấm áp đồng thời gia tăng tình cảm, hai là vì chiếu sáng.

Đợi Hoàng đế lệnh một tiếng khai tiệc, văn võ bá quan uống rượu mua vui, ở giữa sân bãi rộng lớn, đối diện với đồng lửa bập bùng, ngược lại càng tăng thêm hào hứng.

Chờ mong vạn phần ngóng trông Thu thú, Tĩnh Lâm hôm nay chơi đùa một ngày, giờ phút này cũng đói bụng muốn chết, thức ăn vừa mới được bưng lên, liền sớm chờ không kịp một tay nhón lấy nhét vào mồm, chỉ chốc lát đã ăn đến mỡ dính đầy miệng, không hề có nửa điểm ưu nhã cần có của một hoàng tử. Ăn xong nấc ợ một tiếng, mới chú ý tới Tĩnh Hi ngồi bên hầu như không ăn gì mấy, liền đẩy ra cung nữ đang muốn lau đi vết bẩn trên mặt nó, mở to hai mắt đen láy hiếu kỳ hỏi: “Tĩnh Hi, người nhìn cái gì thế?”

Tĩnh Hi nghe tiếng nhìn sang cái người được gọi là Hoàng trưởng tử bên cạnh, miệng dính đầy mỡ, hai mắt sáng chớp chớp mang theo tò mò. Đối với vị ca ca giống hệt con khỉ con này, Tĩnh Hi có chút nhướn mày, khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn thêm một phần không vui tựa như người lớn, cao giọng đáp: “Không nhìn gì cả.”

Từ sau chuyện lần đó, nó với vị ca ca này xem như là ‘không khi dễ không nhận thức’ a, bây giờ đi đâu cũng có một cái đuôi theo sau, tuy rằng rất ngốc nhưng cũng rất cố gắng, tựa hồ không hề có một chút tâm cơ, chỉ biết theo hứng mà làm.

“Vậy người sao lại không ăn cái gì chứ?”

Tĩnh Hi cau mày liếc nhìn đồng thức ăn còn thừa hỗn độn trên bàn, không trả lời.

Biểu tình của Tĩnh Lâm lại như thể phát hiện ra chuyện gì quan trọng lắm, càng thêm kẻ sát vào khuôn mặt tinh xảo không tỳ vết của Tĩnh Hi, thần bí hể hể nói: “Ta biết người đang nhìn cái gì nha, người đang nhìn Phụ hoàng, đúng không! Từ lúc chưa ra cung ta đã thấy rồi, Phụ hoàng đi ra là người liền lén lút nhìn, trên đường đi cũng không nghỉ ngơi, cứ thỉnh thoảng nhìn về phía Phụ hoàng!”

Tĩnh Lâm đầy vẻ đắc ý, Tĩnh Hi bị nó nói trúng tim đen, thẹn quá hóa giận hung hăng trừng nó, Tĩnh Lâm cũng không quan tâm, hai tay béo núc bóng nhẫy mỡ túm lấy cổ tay trắng nõn của Tĩnh Hi, kéo nó cùng tới chỗ Hoàng đế.

“Ta biết người muốn nói chuyện với Phụ hoàng mà, ta dẫn người đi!”

“Người buông ra, mau buông ra!” Tĩnh Hi khẩn trương không ngừng giãy dụa, nhưng Tĩnh Lâm lại nắm rất chặt, hướng chỉ Tĩnh Lâm trước giờ thích luyện võ, lực tay lớn hơn Tĩnh Hi từ nhỏ thân thể nhu nhược rất nhiều, Tĩnh Hi căn bản không giãy ra nổi, cứng ngắc bị Tĩnh Lâm dắt đi, chỉ chốc lát sau đã tới trước bàn của Hoàng đế.

“Phụ hoàng!”

Tĩnh Lâm kêu to một tiếng phụ hoàng, làm cho Hoàng đế đang phân phó việc gì đó cho quan viên đứng bên cạnh ngừng lại, quay qua gương mặt nhìn, thấy là con lớn nhất với con thứ của mình, liền cười cười hỏi: “Là Tĩnh Lâm với Tĩnh Hi a, các người không ở chỗ của mình, đến chỗ trẫm làm gì?”

“Phụ hoàng, chúng ta là muốn nói chuyện với người.”

“A, nói cái gì?”

“Ax...”

Tĩnh Lâm gãi gãi đầu suy nghĩ, Tĩnh Hi ở bên đã quỳ xuống, đối Hoàng đế cao giọng nói: “Hoàng nhi vội tới thỉnh an phụ hoàng, cũng chúc phụ hoàng ngày mai săn bắn xung trận giành hạng nhất.”

“Ha ha!” Mặc dù đêm nay có không ít quan viên chúc tụng, nhưng nghe được nhi tử nói những lời này, Hoàng đế vẫn là rất vui vẻ, phất tay ý bảo hai đứa đứng dậy, cười nói: “Tâm ý của hoàng nhi trẫm nhận, chỉ là ngày mai hạng nhất này trẫm sẽ không giành, để tặng cho những người khác, bằng không mọi người đều nhường trẫm, một chút thú vị cũng không có.”

“Phụ hoàng anh minh!”

Tĩnh Lâm trợn mắt há hốc mồm, nhìn Tĩnh Hi tuổi nhỏ hơn mà ăn nói nhanh nhẹn gấp mấy lần mình.

Hoàng đế vừa lòng đối Tĩnh Hi khê gật đầu, lại nhìn về phía con lớn nhất vẫn đang đứng ngốc, hỏi: “Tĩnh Lâm người sao, có gì muốn nói với trẫm?”

“Ax....Ách...”

“Ax cái gì ách?” Hoàng đế trừng nó. Đứa nhỏ này, chẳng những ăn đầy một miệng mỡ, còn mặc không ra đầu vào đầu, nào có nửa điểm dáng vẻ của một hoàng tử.

Tĩnh Lâm là nhất thời cao hứng mới kéo Tĩnh Hi chạy tới, đâu có nghĩ đến nên nói những gì, lại không giống Tĩnh Hi thông minh biết tùy cơ ứng biến, chỉ phải bốn phía cầu mong giúp đỡ, nhưng khi nhìn hướng Tĩnh Hi, lại bị nó làm như không thấy, chuyển sang chỗ khác, quan viên cũng bâng quơ nhìn trò hay, mắt to đen bóng chuyển nha chuyển nha, đột nhiên đóng định tại một chỗ, ngây ra như phỗng, sau đó, hé miệng, con người tỏa sáng, thanh âm chuẩn bị bật ra khỏi cổ_____

Hoàng đế lại đúng lúc này nặng nề khụ một tiếng, đem lời đến bên miệng của Tĩnh Lâm ngạnh bức vào trong họng.

“Được rồi được rồi, trẫm cũng không trông cậy vào tiểu tử ngươi ba ngày hai bữa gây sự có thể nghĩ ra được cái gì hay ho, không nói cũng được.” Hoàng đế kịp thời mở miệng như thế, kỳ thực cũng vì biết tiểu tử này đại khái nhìn thấy gì, mới khẩn cấp chặn đứng nó lại tránh lỡ lời, “Các ngươi tới vừa đúng lúc, trẫm đang có việc muốn nói với các ngươi, ngày mai các ngươi có thể cười ngửa, nhưng không được phép sấn bấn...”

Hoàng đế đang nói đến một nửa, Tĩnh Lâm hoàn toàn không ý thức được sẽ phạm phải đại sai mà bật thốt kêu rên: “Vì cái gì chứ, phụ hoàng!”

Đây thực sự đúng là từ lúc sinh ra đến giờ, lần đầu tiên có người dám cắt đứt lời y! Hoàng đế bất đắc dĩ nhìn Tĩnh Lâm, thật muốn lấy roi quất cho nó vài cái, đáng tiếc....

Hoàng đế ho nhẹ một tiếng, giả như không có chuyện gì, uy nghiêm nói: “Không vì sao cả, tiểu tử ngươi ngoan ngoãn tuân theo cho trẫm! Ngày mai sẽ có người dẫn các ngươi dạo chơi, trẫm đã chọn người rồi, là Hộ bộ thị lang Trịnh đại nhân. Các ngươi ba cái, Tĩnh Lâm, Tĩnh Hi, Tĩnh Chỉ —nhất là ngươi, Tĩnh Lâm, nếu ngày mai dám không nghe lời Trịnh đại nhân, tùy hứng làm bậy, xem xem trẫm không trối ngươi lại đánh một trận!” Hoàng đế ba một tiếng vỗ mạnh vào thành ghế, sợ tới mức Tĩnh Lâm co rụt cổ, vô cùng u oán nói tiếng vâng.

Tĩnh Lâm hào hứng bừng bừng mà đến cuối cùng lại cúi đầu ai oán đi trở về, ngược lại là Tĩnh Hi, bởi vì mấy ngày trước học tập chăm chỉ được phụ tử tán dương, hôm nay còn được Phụ hoàng ban thưởng một cây cung nhỏ chế tác tinh xảo, mặc dù ngày mai không thể sấn bấn, nhưng Hoàng đế nói, còn nhiều thời gian, nó trước luyện vững cơ bản, sau này lại đến thực hành, khiến nó vui đến ôm lấy cung tiễn cả buổi không chịu buông ra.

Đến đêm, Hoàng đế trở lại tắm cung, Bình An hôm nay vẫn một mực đi theo y, khi hầu hạ y thay quần áo thì không khỏi nói: “Nhị hoàng tử trông thật xinh đẹp.” Đây là lần đầu tiên Bình An nhìn thấy Tĩnh Hi, quả thực chấn kinh rồi một phen, trước kia cảm thấy Hoàng đế thanh tú hơn cả nữ tử, không ngờ nhị hoàng tử còn đẹp hơn, nho nhỏ hài đồng, cũng đã khiến người ta không thể chuyển mắt.

Hoàng đế lại thản nhiên nói: “Giống hệt mẫu phi nó.”

Trầm hiền phi? Bình An nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nói: “Trước kia nghe nói Trầm hiền phi xinh đẹp vô song, lúc trước còn không biết rốt cục trông như thế nào, thấy Nhị hoàng tử cuối cùng cũng biết.”

Hoàng đế cẩn thận quan sát kỹ biểu tình của Bình An, “Ngươi thích Tĩnh Hi?”

Bình An thành thật gật đầu, nói: “Vâng, Nhị hoàng tử rất ngoan, bộ dáng lại hơn người, mềm miệng lạnh lợi, ngày sau chắc chắn có thể làm được việc lớn.”

Hoàng đế lại bỗng nhiên cười: “Sau này ra sao vẫn còn rất khó nói, dù sao bốn hoàng tử cũng còn nhỏ tuổi. Ngươi nói Tĩnh Bình a, khi còn bé chẳng phải rất nghe lời đó thôi, hiện tại, lại đã thành cái dạng gì!”

Nhắc đến Tĩnh Bình, nhớ tới yến tiệc hồi nãy, Bình An không khỏi lo lắng hỏi: “Hoàng thượng, Tĩnh Bình nhìn thấy ta a, vậy liệu có việc gì hay không....”

Hôm nay sáng sớm hần đã bị đội trưởng gọi dậy, nói là có chuyện quan trọng cần gấp, kết quả lại thấy Tần công công tới, không nói hai lời, đưa cho hần một bộ y phục thị vệ bảo hần thay, sau đó dẫn hần trà trộn vào đội thị vệ, tỉnh tỉnh mê mê liền tới chỗ Hoàng đế, cho tới bây giờ hần vẫn còn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại. Nhưng mà cho dù như thế, hần vẫn biết mình là cải trang trà trộn đi vào, một khi bị phát hiện cũng không phải là chuyện nhỏ.

“Không cần lo lắng, Tĩnh Bình nó mặc dù ngốc nghếch một chút, nhưng nhất định sẽ giữ kín như bưng.”

Thay quần áo xong, Hoàng đế ôm Bình An, hôn hôn trán hần, tự tay thay quần áo cho hần.

“Hơn nữa, dù nó có nói ra chỉ sợ cũng chẳng có ai tin đâu.”

Không sai, chẳng lẽ nói cho người khác biết, thị vệ nào đó bên cạnh Phụ hoàng chính là phụ thân của nó? Chỉ sợ người nghe được sẽ sợ tới mức lập tức che miệng nó lại, không cho nó tiếp tục nói năng lung tung!

Có lẽ là Hoàng đế an ủi có hiệu quả, Bình An không hề lo lắng nữa. Mà Hoàng đế, đem y phục trên người hần cởi hết chỉ chừa lại áo lót sau, liền bế bổng hần lên đặt lên giường, đắp chăn, ôm vào lòng thoải mái ngủ.

“Mau nghỉ ngơi thôi, đường đủ sức chờ mong đại yến ngày mai a.”

20. Chương 20

Thu thú – lễ hội săn bắn mỗi năm một lần của hoàng thất, sự náo nhiệt cùng quy mô hoành tráng của nó hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng của cái đầu gỗ của Tổng Bình An, mấy ngàn người xếp thành hàng trải rộng, nhìn mãi không thấy cuối, màu vàng cờ hiệu thêu đồ hình chân long pháp phối khắp nơi, biểu tượng cho hoàng gia vệ đội chí cao vô thượng.

Hoàng đế cưỡi ngựa dẫn đầu, một thân nhung trang, phiêu dật trác phàm, tiếp nhận thái giám dâng lên rượu, kính thương thiên, kính hậu thổ, nguyện quốc gia phú cường, dân chúng an khang, cũng chúc các kỵ sĩ hôm nay, đều có thể thắng lợi trở về, cuối cùng vung một cái thật mạnh, rượu sái xuống mệnh mông đại địa...

Thi đấu săn bắn, bắt đầu!

Các liệt thủ chờ đợi này giờ vung lên trường tiên, lao nhanh như sóng biển gào thét xô bờ, bụi mù cuốn cuộn bốc lên mỗi chỗ phi qua, chỉ vì nhanh nhanh giành trước tiên cơ.

Nhìn mọi người tuyệt trần mà qua, Tĩnh Lâm ngồi trên lưng ngựa vững môi cao cao, cảm giận nín lấy bờm ngựa, khiến nó tê tê hí vang. Tĩnh Hi thì dùng đôi mắt đen lầy lầy như sao sớm chăm chú nhìn không chớp mắt vào thân ảnh tuấn dật của Phụ hoàng trước mặt, trong tay nắm chặt cung tiễn tinh xảo chuyên chuẩn bị cho tiểu hài tử mới được ban cho hôm qua.

Tam hoàng tử mới bốn tuổi thì đối những việc này không có lấy một điểm hứng thú, cùng thái giám tùy thị ngồi chung trên một con ngựa, miễn cưỡng tựa vào ngực thái giám, thỉnh thoảng ngáp một cái, nó từ khi sinh ra đến giờ toàn ngủ trên giường, đã thành thói quen, đêm qua chỗ nghỉ chẳng những so ra kém nội cung, giường cũng rất cứng, một mực ngủ không ngon.

Trịnh Dung Trinh hôm nay phải phụ trách làm bảo mẫu đồng dạng đối với những việc này không có hào hứng, ngược lại đối với ba đứa nhỏ phải trông nom nổi lên hiếu kỳ, thỉnh thoảng nhìn bên này một chút, bên kia một chút, vẻ mặt đắm chiêu như có điều suy nghĩ, biểu tình như thể chỉ có chính hần mới hiểu được.

Những người tham gia trận đấu đều rời đi, còn lại cơ bản là cấm vệ bảo vệ Hoàng thượng và hoàng thất cùng thái giám. Hoàng đế quay đầu lại quét một vòng mấy đứa con sau lưng cách đó không xa, liền phân phó Trịnh Dung Trinh dẫn chúng tùy ý dạo chơi, ngoại trừ thị vệ hộ tống ra, Tam hoàng tử Tĩnh Chỉ không được mang theo tùy thị.

Môi Tĩnh Lâm dẩu lên rất cao, Tĩnh Hi vẻ mặt bình tĩnh, Tĩnh Chỉ nhìn tùy thị xuống ngựa, có chút kinh hoảng không biết làm sao, Trịnh Dung Trinh thì tùm tùm cười cười không biết nghĩ gì.

Ba đứa con đi rồi, Hoàng đế tựa hồ cũng có tính toán riêng, cưỡi ngựa trở lại doanh, lệnh những người khác ở ngoài trường chờ đợi, không có y cho phép không được tiến vào. Vừa đi vào, đã thấy Tần công công đang tại giúp Tổng Bình An thay quần áo. Thấy y tiến đến, hai người đều dừng lại động tác muốn hành lễ, Hoàng đế phất tay bảo cả hai miễn lễ, sau đó đối Tần công công phân phó nói: “Tần Nghi, người canh giữ bên ngoài, xem chặt không được cho bất kỳ ai tiến vào!”

“Vâng.”

Tần công công đi ra ngoài, Tổng Bình An hoang mang hỏi: “Hoàng thượng, người làm cái gì vậy, bảo ta thay bộ quần áo này, còn để Tần công công canh giữ bên ngoài...”

Hoàng đế vừa lòng nhìn y phục mình chuẩn bị cho Tổng Bình An, hình thức đơn giản, nhưng nhan sắc nhuộm ra cũng rất đặc biệt, tuyệt không thể khái quát chỉ bằng một màu. Vải vóc thượng đẳng cộng thêm hoa văn tinh xảo, chỉ có hoàng thất mới có thể có được.

Hoàng đế vươn tay thất lại đai lưng trường bào thành một nút kết xinh xắn cho Tổng Bình An.

“Quần áo mặc vào cảm thấy thế nào?”

Bình An thành thật ngây ngô cười, tay vuốt ve tơ lụa mềm nhẵn: “Hoàng thượng, rất thoải mái.”

Hoàng đế yêu chết biểu tình này của hần, nhịn không được ôm hần kéo đến trước mặt dùng sức hôn môi hần một chút.

“Về sau đi cùng với trẫm liền mặc nó đi.”

Hoàng đế hít sâu một hơi, buông Bình An ra, bản thân thì rất nhanh cởi bỏ y phục trên người, tìm một bộ đồng dạng hình thức đơn giản mặc vào, không đợi Bình An kịp phản ứng, đã lôi kéo hần dưới sự yểm hộ của Tần công công, dắt một con ngựa chuồn êm ra doanh.

Tới khoảng cách có vẻ an toàn, Hoàng đế để Bình An lên trước, sau đó phiến thân lên ngựa ngồi ở sau hần, kéo cương, giương roi giục ngựa, hướng một chỗ khác trong bãi săn chạy tới.

Đến tận khi rời xa doanh trại, hoàn toàn không còn nghe thấy tiếng kèn trợ trận, Diệp Hoa mới chậm rãi cho ngựa dừng lại, cuối cùng chính mình trước xuống ngựa, để Bình An ngồi trên, cứ như vậy dắt người với ngựa đi vào rừng rậm phía trước.

Cho dù cùng Hoàng thượng quen thuộc đến đâu, để Hoàng đế dắt ngựa cho mình là việc mà Bình An không thể nào làm được, cho nên trên ngựa, hần không biết bao nhiêu lần khẩn cầu Diệp Hoa cho hần xuống, Hoàng đế thì chỉ liếc hần một cái, lệnh hần ngoan ngoãn ngồi yên.

Bình An gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, cuối cùng thừa dịp Hoàng đế không chú ý, cũng không quản tuần mã còn đang đi về phía trước, luống cuống xuống ngựa, nếu không phải Diệp Hoa đúng lúc ôm cổ hần, hần sớm vì lạc một cước mà ngã xuống đất kêu đau.

Ôm lấy thân thể ấm áp trong lòng sau, Diệp Hoa nhất quyết không chịu buông tay, mặc cho ngựa chậm rãi thông thả đi sâu vào rừng.

Bình An bị y ôm có chút hít thở không thông, khó chịu giãy dụa: “Hoàng thượng...”

Diệp Hoa dùng trán nhẹ nhàng đụng vào trán hần, thấp giọng nói: “Bình An, ở đây chỉ có hai chúng ta, gọi tên ta đi.”

Bình An vẻ mặt khó xử: “Nhưng mà...nhưng mà...”

“Không nhưng gì cả, Bình An, ngươi đã hứa với ta, ngươi có nhớ không? Bây giờ chỉ có hai chúng ta ở đây thôi, không có hoàng cung, không có cung nữ cùng thị vệ, ngay cả Tĩnh Lâm cũng không có...Bình An....”

Diệp Hoa lại giả bộ dùng ngữ khí cô đơn đến dụ dỗ Bình An ngốc nghếch, lần này đồng dạng cũng không ngoại lệ, Bình An lại một lần nữa cam tâm tình nguyện trúng kế, ngoan ngoãn gọi y một tiếng: “Diệp Hoa...”

Diệp Hoa đối bầu trời bị cành lá che lấp từng mảng từng mảng trên cao nở nụ cười, buông Bình An ra, lôi kéo hần đi sâu vào trong rừng. Bình An không hề hỏi y muốn đi đâu, muốn làm cái gì, chỉ là an tâm, không một câu oán hận mặc y nắm tay mình dẫn đi.

Đến một chỗ vắng vẻ khuất lấp, Diệp Hoa lại một lần nữa ôm lấy Bình An, nhiệt liệt hôn môi hần. Nút thắt vừa mới buộc cho hần lại bị y kéo nhẹ một cái liền bung ra.

Bình An gian nan chớp lấy khoảnh khắc hiếm hoi được thả, thở hổn hển hỏi: “Hoàng...Diệp Hoa...muốn...muốn ở chỗ này?”

“Đúng vậy, ở chỗ này.” Diệp Hoa cắn một cái lên da thịt mạch máu sắc lỏm dưới vạt áo, tay vuốt ve khắp cơ thể hần, làm cho người trong lòng càng thêm hít thở gấp gáp, “Trong này, không có Hoàng thượng cùng tiểu thị vệ, chỉ có Diệp Hoa và Bình An...”

Hai mắt Bình An bất tri bất giác che phủ một tầng sương sớm, ngửa đầu nhìn cảnh sắc trên cao, mông mông lung lung như cảnh trong mơ.

Trường bào dài rộng trở thành tấm thảm, Bình An xích lỏm bị đặt nằm trên, tháng chín gió se se lạnh, nhưng thân thể lại hừng hực thiêu đốt như sắp hòa tan, theo mỗi đợt sóng triều mãnh liệt tiến công, nhiệt độ cứ liên tục liên tục tăng lên. Eo cơ hồ bị gấp lại, huyết khẩu sâu kín tham lam nuốt vào dục vọng cực

đại, dững đạo ướt át dưới sự công kích không ngừng phát ra thanh âm dâm mĩ. Đầu óc mơ hồ không thể suy nghĩ, thân thể nóng cháy khó chịu, chỉ khi cọ trên áo bào lạnh băng mới có thể cảm thấy thoải mái hơn một chút, nhưng lại bị người tưởng như đã sớm điên cuồng kia nhìn thấy, cứng rắn ngăn cản hành động của hắn, gương mặt dính đầy mồ hôi dán lên mặt hắn, môi kề bên tai phun ra hơi thở cực nóng....

“Bình An....cùng ta cùng nhau trầm lạc đi....cho dù là địa ngục....”

Bình An có thể làm, chỉ vịn vịn là duỗi ra hai tay, ôm chặt vai y, sau đó run rẩy, run rẩy, phát ra thanh âm khàn khàn như dã thú bị thương gào rú, đem dịch thể bạch trọc phun trên cơ bụng tinh trắng của Diệp Hoa.

Trẻ tuổi sức tráng, sự bền bỉ của Diệp Hoa có thể nói là kinh người, Bình An đã không thể kiềm chế mà phát tiết, y vẫn còn chưa có nửa điểm biến hóa chôn sâu trong huyết khẩu căng chặt của Bình An. Chờ Bình An hoãn hơi, y đã lập tức kéo hắn dậy, để hắn ngồi trên người mình, từ dưới bắt đầu tiến công....

“Hoàng....Ngô....” Tư thế như vậy sẽ làm hắn nuốt lấy toàn bộ, cảm giác mãnh liệt cơ hồ xộc lên tận óc khiến Bình An muốn cầu xin tha thứ, nhưng thanh vừa dật ra, đã bị Diệp Hoa đẩy vào mạnh hơn như là trừng phạt, cuồng bạo luật động khiến phía dưới hắn như muốn tê liệt.

“Người bảo ta cái gì?”

Giọng nói trầm thấp mê người của Diệp Hoa vang lên bên tai, đầu óc trì độn khó khăn lắm mới gian nan ý thức được, Bình An biết mình lại nói sai.

“Ax....Diệp....Diệp Hoa....Nhẹ một chút....”

Diệp Hoa hôn lên mặt hắn một cái như ban thưởng, hạ thân tiến công cũng không còn mãnh liệt như trước.

Chờ Diệp Hoa cảm thấy mỹ mãn sau, Bình An đã mềm nhũn không còn khí lực động dậy dù chỉ một ngón tay. Diệp Hoa trước dùng khăn tay lau thân mang theo chà lau thân thể bị dịch thể ẩm ướt, lại mặc quần áo vào cho Bình An, cuối cùng mới lấy quần áo của mình mặc vào.

Khi đỡ Bình An dựa vào thân cây ngồi nghỉ, thân mình vô lực của hắn đột nhiên khẽ run lên một cái. “Làm sao vậy?” Diệp Hoa nâng mặt hắn lên, cẩn thận nhìn xem, không phát hiện có gì khác lạ.

Bình An hơi nhăn nhăn mi, thuận thế dựa vào lòng y, lơ đãng thổ lộ tiếng lòng: “Chảy ra....”

“Chảy ra?”

“Ừm...Ở bên trong...vừa động...liền chảy ra....”

Một cơn gió mát phật qua rừng, cành lá sà sạt lay động, hai người lại hoàn toàn im lặng. Vài giây sau, thanh tĩnh một chút mới bỗng nhiên hiểu mình vừa nói những gì, mặt Tống Bình An đỏ bừng, thấp đầu như muốn chôn xuống đất, lại bị một đôi tay hữu lực kiên quyết nâng lên, trước mắt một mảnh hắc ám, môi bị người công chiếm, hô hấp tức thì hỗn loạn.

Diệp Hoa hôn đến tận khi người trong lòng thiếu chút nữa bất tỉnh, mới thỏa mãn buông hắn ra, nhưng hai tay vẫn lưu luyến ôm hắn không rời. Một lần lại một lần hôn lên mặt hắn, sau đó dùng thanh âm trầm thấp mà lại dễ nghe ghé vào tai hắn khinh ngữ: “Thật xin lỗi, ở đây không tiện xử lý, nhịn một chút, được không?”

Tựa như đêm khuya, ở bên suối nghe được tiếng nước chảy róc rách trong trẻo êm tai, lại hỗn hợp không khí thâm trầm của bóng đêm, dùng thanh âm ấy nói những lời tâm tình yêu thương, không chỉ nữ nhân không chịu được, mà ngay cả nam nhân cũng không thể không rung động.

Vĩnh viễn cũng không địch lại được, Tống Bình An chôn mặt trong ngực y, hai tai hồng hồng, ngượng ngùng gật gật đầu.

Diệp Hoa ngẩng đầu, ngón tay cong lên bỏ vào miệng, sau đó, một tiếng huyết cao phá tan tầng tầng trở ngại, xuyên thấu trong rừng, truyền hương phương xa.

Bình An còn chưa nghĩ ra được y làm vậy là để làm gì, bên tai đã truyền đến tiếng vó ngựa phi tới, không khỏi ngẩng đầu hướng về phía thanh âm truyền lại, chỉ chốc lát sau, con ngựa đỏ thẫm đưa bọn họ vào rừng, vừa rồi không biết chạy đi đâu đã xuất hiện trước mặt hắn.

Diệp Hoa cười cười nhìn vẻ mặt không hiểu của Bình An, nói: “Xích điện mã này là tạ tự tay tuần phục, nghe được tiếng của ta.”

Cùng lúc đến phi nước đại bất đồng, Diệp Hoa đỡ Bình An lên ngựa sau, cũng xoay người ngồi lên trên, vỗ vỗ cổ ngựa, một tay dắt cương, một tay ôm eo Bình An, cứ như vậy để ngựa chậm rãi thông thả bước trở về.

Trên đường đi, Diệp Hoa và Bình An cũng không nói chuyện gì nhiều, phần lớn thời gian, Diệp Hoa sẽ tựa cằm lên vai Bình An nhìn xem phong cảnh phía trước, mà Bình An thì lẳng lặng để y dựa vào, không phải thông minh biết không nên nói chuyện, mà là ngây ngốc cho rằng Hoàng thượng nhất định là đang suy nghĩ chuyện gì, nghĩ đại sự, nghĩ quốc sự....

Lúc sắp đến doanh trại, Diệp Hoa đột nhiên hỏi: “Bình An, nếu ta chết, ngươi sẽ như thế nào?”

Bình An sững sờ, lập tức giãy dụa, Diệp Hoa thiếu chút nữa không giữ được hắn, “Hoàng thượng, ngài không nên nói những lời như vậy, mấy cái điềm xấu đó từ nay về sau cũng tuyệt đối không thể nói!”

Bình An lần đầu tiên ở trước mặt y lộ ra biểu tình nghiêm túc như thế, còn dùng giọng điệu không chút khách khí nói chuyện với y, cái này có thể xem như là tiến bộ? Diệp Hoa buồn cười chẹn mi, bất quá, càng có thể là tức giận đến hồ đồ đi.

“Ta nói là nếu...Còn có, đã bảo ngươi đổi giọng...” Thật sự là không coi lời y nói ra gì!

“Nếu cũng không được.” Bình An cố gắng xoay người muốn nhìn thấy mặt y. “Dân gian có kiêng kị, điềm xấu nói quá nhiều, sẽ trở thành sự thật!”

Diệp Hoa lại càng cười vui vẻ, tay ôm cũng càng chặt, “Bình An, ngươi kích động như vậy, là chứng minh ngươi đang lo lắng cho an nguy của ta?”

“Hoàng thượng, đừng nói nữa!” Bình An sốt ruột đến cơ hồ sắp bạo nổi.

“Được được được, ta không nói!”

Diệp Hoa cười ôm chặt hắn, rất sợ hắn sẽ trốn hoặc là sẽ biến mất. Tài bảo dễ được, chân tình lại chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, khi nó xuất hiện, thì nhất định phải quý trọng bảo vệ, tuyệt đối không thể để nó vuột khỏi tầm tay.

Lúc trở về, cuộc thi săn đã đến phút cuối, cần Hoàng đế đi ngự khen người thắng trận hôm nay. Diệp Hoa đổi lại nhưng trang mình mặc ban sáng, xem Bình An còn chưa quá hồi phục, liền bảo hắn tiếp tục nghỉ ngơi.

Chỉ là Bình An lại hiếm khi khẩn cầu: “Hoàng thượng, ta hiện giờ hoàn toàn không có việc gì, có thể cho ta cùng đi xem được không?”

Dù bình thường đến thế nào, Bình An cũng là một binh sĩ. Tham gia quân ngũ đều có một cỗ nhiệt huyết, mặc dù không thể ra chiến trường, nhưng nhìn một đám người tư thế oai hùng, hiên ngang cầm cung cưỡi ngựa săn bắn, máu trong người hắn cơ hồ sôi trào, thật vất vả nhịn xuống, nhưng mong đợi được tận mắt nhìn thấy thì có cố thể nào cũng không thể kiềm chế nổi.

Diệp Hoa nhìn đôi mắt tỏa sáng của Bình An, không nói gì thật lâu, mới gạt đầu đồng ý. Tựa như có khi Bình An đối với mị lực của y hoàn toàn không có sức chống cự, đương Bình An dùng ánh mắt mang theo kỳ vọng nhìn y không dứt, thì y cũng chỉ có thể quăng mũ cỡi giáp đầu hàng.

Cho nên cuối cùng Bình An lại đổi về thị vệ phục mình mặc tối, xen lẫn trong thân vệ của Hoàng đế, khó nén kích động lén nhìn những người thắng lợi trở về.

Phát hiện bất thường đầu tiên, hần là Bình An, xen lẫn trong đội cận vệ kích động nhìn bốn phía, lại bắt ngờ phát hiện mũi nhọn lúc ẩn lúc hiện trong đám người. Mà cách đó không xa, Tình Lâm vẫn vẻ mặt rầu rĩ không vui cũng đang một mực tìm kiếm thân ảnh của phụ thân, khi nó rốt cục phát hiện ra Bình An, thì Bình An lại đột nhiên như mũi tên rời cung lao về một phía, Tình Lâm dưới sự kinh hãi, bật thốt gọi to: “Cha_____”

Hoàng đế cau mày quay đầu nhìn lại, cũng là lúc ám khí sắc bén cách thân ảnh quen thuộc đã không đến một thước, hành động nhanh hơn hết thảy suy nghĩ, tuyệt thế thân thủ Hoàng đế luôn luôn giấu diếm không bao giờ để lộ trước mặt người ngoài lập tức thi triển, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, phi thân qua túm Bình An lại, chỉ kịp nghiêng người, ám khí đột nhiên xuất hiện đã phập một tiếng đâm vào người y....

Đau đớn bén nhọn truyền tới đại não, Hoàng đế mắt lạnh quét về phía đám người, cuối cùng định tại Trịnh Dung Trinh lúc này vẫn còn đang ngây ra, chỉ cần một ánh mắt, đã có thể lĩnh ngộ, Trịnh Dung Trinh nhân lúc thị vệ còn chưa kịp có hành động, dùng hết sức hô to: “Hoàng thượng gặp chuyện! Cứu giá! Cứu giá!”

Hoàng gia vệ đội dù Hoàng đế bị ám sát cũng có thể ngay ngắn tự động an bài hết thảy bị Trịnh Dung Trinh cố ý quấy thành hỗn loạn, chúng kỵ sĩ vốn đang ở ngoài chờ tuyên bố kết quả săn bắn cũng đều khiếp sợ vạn phần chen chúc tiến lên muốn xem xét tình hình cụ thể, lập tức cả doanh địa như nổ tung, ầm ĩ lộn xộn.

Mà Hoàng đế muốn đúng là hiệu quả này, vì cái gì? - Chỉ có một mục đích, tuyệt không thể để người trong lòng bạo lộ trước mặt mọi người, ít nhất, không phải giờ này khắc này!

Trong đám người chen chúc như nêm cối, không biết là ai gắt gao túm lấy Bình An, dùng sức kéo hần ra khỏi Hoàng đế, mà Bình An thì mắt không chuyển chăm chăm nhìn vào Hoàng đế đang đau đến đổ mồ hôi lạnh, dùng hết khí lực toàn thân nắm chặt lấy y phục của y, mặc kệ người khác kéo như thế nào, cũng không kéo đi nổi.

Cho dù là dưới tình huống này, y vẫn như cũ tỉnh táo vạn phần, chỉ là sắc mặt càng trở nên tái nhợt cùng từng giọt từng giọt mồ hôi lạnh xuất hiện trên trán để lộ ra thống khổ, Hoàng đế nhìn Bình An quật cường, cố kéo miệng mỉm cười, cúi đầu ghé vào tai hần nói gì đó....Rốt cục, Bình An chậm rãi buông lỏng tay ra, mặc người khác lôi hần đi, nhưng ánh mắt vẫn gắt gao, gắt gao, nhìn chăm chăm vào mặt Hoàng đế....

Hoàng đế một mực cười, một mực cười, đến tận khi Bình An dần dần bị bao phủ trong đám người, mới nhắm lại hai mắt, ngã xuống đất, máu từ miệng vết thương chảy ra đã thấm ướt cả lưng.

“...Bình An....Bình An....Bình An!”

Một cái tát hung hăng đánh vào mặt, đau đớn dần dần lan tràn, Tống Bình An lúc này mới chậm rãi lấy lại tinh thần, chớp chớp hai mắt khô khốc, dần dần thấy rõ người đứng trước mặt.

Tống Bình An không rõ tại sao hần phải đánh vào mặt mình, lúng ta lúng túng mở miệng nói: “Trịnh huynh...”

Trịnh Dung Trinh không nói lời nào, chỉ thâm trầm nhìn hần.

Bình An vuốt bên má rát buốt, không hiểu hỏi: “Người sao lại đánh ta? Đây là nơi nào? Đúng rồi, Hoàng thượng? Hoàng....”

Bình An như nhớ ra cái gì đó, sững sờ, sắc mặt nháy mắt xanh mét, đứng lên bắt lấy tay Trịnh Dung Trinh, gấp đến độ hai mắt đỏ bừng, “Hoàng thượng, y đang ở đâu, y thế nào, ta nhìn thấy y trúng ám khí! Trịnh huynh! Người mau nói cho ta biết, y hiện tại ở nơi nào, ta muốn gặp y!”

Thấy Bình An khôi phục thần trí, Trịnh Dung Trinh mới rốt cục thở ra một hơi, đặt tay lên vai hần, khẩu khí bình tĩnh nói cho hần biết: “Bình An, người không cần lo lắng, ngự y đã tiến đến cứu chữa cho hoàng thượng, ta tìm hiểu qua, ám khí không có đánh trúng chỗ hiểm, vết thương cũng không phải rất nghiêm trọng, không có việc gì.”

Bình An đẩy vẻ mình gây tội ác tày trời, tự trách nói: “Trịnh huynh, là ta làm liên lụy đến Hoàng thượng....”

Trịnh Dung Trinh hận không thể lại thưởng cho hần một cái tát: “Người đừng nói bậy, ta ở bên cạnh nhìn thấy, mục tiêu ngay từ đầu của ám khí chính là Hoàng thượng! Nếu như người không phác qua, có lẽ đánh

trúng chính là chỗ yếu hại của Hoàng thượng, như vậy hậu quả lại càng không thể tưởng tượng....”

“Nhưng mà....Nhưng mà....”

“Không có nhưng mà gì hết, người không cần lo lắng, Hoàng thượng y không chết được, nên nhớ tai họa....” Nhìn một chút sắc mặt Bình An vẫn rất khó coi, Trịnh Dung Trinh sửa lời nói: “Nên nhớ Hoàng thượng chính là chân long thiên tử, có trời phạt phù hộ, đâu thể nào dễ dàng có chuyện được? Yên tâm đi.”

Bình An hướng hẳn tìm kiếm khẳng định, “Hoàng thượng thật sự không có việc gì?”

Nhìn ánh mắt Bình An không còn trống rỗng như trước, Trịnh Dung Trinh coi như là trút được gánh nặng, cực kỳ mệt mỏi đặt mông ngồi xuống ghế, “Người yên tâm đi, không lâu nữa, y khẳng định lại phái người đến dẫn người qua khi dễ một phen, hừ!” Nhất là cái tên đầu gối này lại còn luôn luôn ngáy ngốc nghe lời mặc cho Hoàng đế khi dễ!

Nói thật ra, Trịnh Dung Trinh coi trọng an nguy của Bình An hơn nhiều, lúc trước kéo Bình An trở về, cũng không thềm để tâm tới Hoàng đế sống hay chết, bất quá thấy Bình An một bộ thất hồn lạc phách, gọi thế nào cũng không trả lời, hẳn mới thật sự cảm thấy sờn gai ốc.

Nếu Hoàng đế quả thực chết đi, Bình An sẽ như thế nào? Vấn đề này hẳn hiện tại cũng không dám tưởng.

Trong một lều trại khác, một bên lo lắng Hoàng đế an nguy, một bên nghi hoặc không thôi, Tĩnh Hi trái lo phải nghĩ vẫn là nhện không được túm lấy Tĩnh Lâm đang đứng ngồi không yên, ầm ĩ muốn gặp phụ hoàng, hỏi: “Hoàng huynh, người vừa mới ở bãi săn gọi ai là cha?”

Tĩnh Lâm vung tay lên, giục lại ống tay áo bị kéo, vẻ mặt đương nhiên: “Đương nhiên là gọi Phụ hoàng!”

“Không đúng!” Tĩnh Hi trợn to mắt không chớp nhìn thẳng nó: “Người gọi chính là cha, không phải Phụ hoàng!”

Tĩnh Lâm héch càm, một bộ người đứng là chẳng biết gì cả: “Tĩnh Hi, chẳng lẽ cha không phải là Phụ hoàng, Phụ hoàng không phải là cha?”

“Cái này_____” Thật sự là lần đầu tiên, Nhị hoàng tử Tĩnh Hi có tiếng thông minh, bị Tĩnh Lâm phản bác đến á khẩu không trả lời được.

Mà Tĩnh Lâm thì liếc mắt nhìn nó, sờ sờ cái đầu nho nhỏ của đệ đệ thấp hơn mình, hảo tâm nói: “Ta ở ngoài cung thường gọi Phụ hoàng là cha, hồi cung sau mới bị buộc sửa, lúc trước thấy Phụ hoàng gặp chuyện, mới có thể bật thốt ra. Người nha, đừng có nghĩ quá nhiều, sẽ dễ bị trọc đầu a!”

“Dù có bị rụng hết cũng không cần người quan tâm!” Tĩnh Hi đột nhiên oán hận gạt tay nó ra, không để ý cung nữ ngăn cản chạy ra ngoài trường.

Tĩnh Lâm thì y nguyên ra vẻ tiểu đại nhân, xoa xoa cằm, không biết từ đâu học được cái vẻ lưu manh đó, hừ một tiếng, nói: “Cùng ta đấu, người còn non lắm!”

Hoàng đế bị thương, thích khách lại không biết trốn ở chỗ nào, hiện tại toàn bộ doanh trại giới nghiêm, Thống lĩnh cấm quân phái binh thủ hộ chủ trường, hạ lệnh phong tỏa toàn trường, không cho bất luận kẻ nào tùy tiện ra vào, quan viên phụ trách hình sát thì chủ yếu chịu trách nhiệm điều tra dò xét, tìm ra thích khách đang lẩn trốn.

Tràng sân nguyên bản còn náo nhiệt sôi trào, dưới khí thế uy phong lừng lững mặt không biểu tình của trọng binh canh gác, lập tức lặng ngắt như tờ, gió lạnh thổi qua từng đợt khiến lòng người cảm thấy bất an. Nhắc tới cũng kỳ, mới trước đó còn là ngày nắng chói chang, vạn dặm không mây, vậy mà Hoàng đế vừa bị đâm một cái, ông trời nói trở mặt là trở mặt? Gió lạnh phương Bắc đột nhiên ủa về, chỉ trong phút chốc, đã là đất đá bay mù trời, mây đen vần vũ.

Trịnh Dung Trinh vừa ra khỏi trường đã thành linh hất xì hơi một cái thật mạnh, gió Bắc lạnh lẽo đập vào mặt, toàn thân như rơi xuống hầm băng, lạnh đến nổi da gà, chỉ phải vội vàng quay trở lại tìm áo khoác mặc vào.

Thời tiết thay đổi bất thường, lạnh tới mức thân thể cứng ngắc, tốt nhất là dựa vào bếp lò hâm rượu khinh ẩm, đáng tiếc thân là Hình bộ Thị lang, công việc bận rộn, hẳn phải chạy hết chỗ nọ tới chỗ kia phụ trách tra án.

Vụ án này xét theo trực quan mà nói cũng không có gì phức tạp: Hoàng đế gặp chuyện -> có thích khách trốn trong doanh -> tìm ra thích khách -> tra hỏi chi tiết -> kết án.

Nhưng nếu quả thật chỉ đơn giản như vậy, thì chúng quan viên trong doanh cũng không cần phải lo lắng bất an làm gì. Bởi vì chỉ cần một ngày hung thủ chưa được tìm ra, thì mỗi người ở đây đều sẽ là người thuộc diện hiềm nghi, mà bất luận là ai, nếu có lá gan dám đi hành thích vua của một nước được trọng quân hộ vệ, động cơ tuyệt đối không phải đơn thuần, địa vị khẳng định cũng không nhỏ.

Đột phá tầng tầng trùng vây, dùng lực nhấn nại kinh người mai phục ở chỗ tối chờ đợi thời cơ, mà mục tiêu, lại là Hoàng đế chí cao vô thượng, được cấm quân bảo vệ ngày đêm không nghỉ, nếu như thành công, tất sẽ long trời lở đất thậm chí là thay triều đổi đại, nếu không thành, chắc chắn là máu chảy thành sông, oán khí tận trời!

Hành thích cửu ngũ chí tôn, cần, không chỉ là đảm lượng, mà còn có giác ngộ không thành công tắc thành nhân.

Trịnh Dung Trinh không khỏi rùng mình một cái, trước mắt phẳng phát lại xuất hiện cảnh tượng hoang phần trải rộng dằng dặc trong bãi tha ma, thăm thiết vô kể, đáy lòng phút chốc lạnh băng.

Trước khi rời trường, Bình An bị hấn đổ uống một bình rượu mạnh, mỗi một nằm ngủ, hẳn mới nhân cơ hội này đi ra điều tra.

Cấm vệ nhiều lần lật tung cánh rừng trong bãi săn cũng không tìm được dấu vết gì, càng đừng nói đến tra ra người nào khả nghi, mà quan viên phụ trách doanh địa bên này đem những người cần hỏi đều hỏi, cả những người không cần hỏi cũng đều hỏi, nhưng cuối cùng vẫn là không có chút gì tiến triển, thanh ám khí đó cứ như là từ trên trời rơi xuống vậy.

Đây là điều tuyệt đối không thể!

Lông mày Trịnh Dung Trinh nhíu vào một chỗ, đang muốn tiến thêm một bước phái người tuần tra, thì có người đến truyền, Hoàng thượng đã tỉnh!

Âm khí nặng nề dưới mây đen che phủ doanh địa bởi một câu này, mới bắt đầu hiển hiện một chút nhân khí, người người trên mặt đều không nhịn được thở ra một hơi. Dù sao nếu Hoàng đế thực sự có chuyện gì không hay xảy ra, chỉ sợ bọn họ đều sẽ không thoát khỏi can hệ, nhưng nếu Hoàng đế không có việc gì, thì chân chính xui xẻo, chính là những kẻ to gan kia, chỉ cần bản thân ngay thẳng, sẽ không sợ bị điều tra.

Trịnh Dung Trinh đang suy nghĩ có nên hay không đi gặp một chút vị Hoàng đế đại nạn không chết này, thì đã có người ghé vào tai hấn nói nhỏ: “Trịnh đại nhân, Hoàng thượng muốn gặp ngài.”

Được rồi, vậy liền không cần nghĩ nữa, trực tiếp đi đi.

Khi đến chủ trường nhìn thấy Hoàng đế, thân trên của y để trần nghiêng dựa vào gối mềm, băng vải quấn quanh mấy vòng ở trên, nửa người dưới giấu trong chăn bông với vỏ là gấm Tô Châu, búi tóc để xỏa, vài lọn rơi trên gương mặt tuấn mỹ tái nhợt, lại như cũ mảy mướt mắt sao, không giảm nửa phần để vương uy nghiêm.

Trong trường giờ phút này chỉ có hai cung nữ đang dọn dẹp tạp vật còn sót lại trong quá trình sơ cứu, Hoàng đế ho nhẹ một tiếng, các nàng liền tức khắc hạ thấp người đi ra ngoài trường.

Chỉ cần không có người, Trịnh Dung Trinh sẽ chẳng chút kiêng dè bỏ qua bộ quần thần chi lễ dễ khiến người ta đau đầu gối kia, tiến về trước tế mi lộng nhân nói: “Hoàng thượng, hạ quan nhớ rõ thương thể của ngài là lưng kia mà, dựa vào như vậy, không sợ đau sao?”

Bị hấn nói như vậy, Hoàng đế thật sự có chút không được tự nhiên thoáng dịch người, nhưng vẫn là dựa gối, dù sao như thế nói chuyện mới thuận tiện.

“Bình An?”

Đối với vị đế vương vừa há miệng chính là hai chữ này, Trịnh Dung Trinh tựa tiểu phi tiểu chọn mi: “Hoàng thượng không quan tâm hung thủ hành thích ngài có tìm được hay không, vừa tỉnh dậy đầu tiên là hỏi Bình An thế nào?”

Hoàng đế cũng không có cái gì cần phải giấu diếm, nói thẳng: “Việc thích khách trăm có thể tùy tiện tìm người đến hỏi, nhưng về Bình An thì trăm chỉ có thể tìm một mình người mà thôi.”

Thì ra là thế! Trịnh Dung Trinh lấy tay cốc vào đầu mình, đạo lý đơn giản như vậy mà giờ hắn mới hiểu được. Nghĩ là thế chứ thật ra trong lòng Trịnh Dung Trinh cũng hiểu, chỉ là hắn không nghĩ tới Hoàng đế cư nhiên coi trọng chuyện của Bình An hơn là an nguy của chính mình, nên mới một mực cho rằng, Hoàng đế tìm quan viên Hình bộ là hắn đến, là để hỏi sự tình tiến triển.

“Nói đi, Bình An?”

Trịnh Dung Trinh không khách khí tìm cái ghế dựa đặt mông ngồi xuống: “Trong trường của tại hạ.” Xác thực mà nói, là hắn cạo một vị quan viên trong doanh, kết quả người ta ngại hắn buổi tối ngủ xoay lưng tung, hơn nửa đêm chạy sang nơi khác ngủ đi, cuối cùng dứt khoát tặng luôn lều trại của mình cho hắn, lúc này mới thành ‘trường của hắn’.

“Hắn....” Hoàng đế lặng yên một lát, mới hỏi: “Ra sao?”

Trịnh Dung Trinh khó nén đắc ý: “Có hạ quan ở đây còn có thể như thế nào, đương nhiên là rất tốt, bây giờ khẳng định còn đang o o ngủ say đâu!”

Trịnh đại quan nhân toàn là nói mát, Bình An ngủ say còn không phải hắn cố gắng ép người ta uống một bình rượu mạnh sao. Uống hết một bình đó, đừng nói là Bình An bình thường chỉ biết uống mấy chén nhỏ, cho dù được xưng là ngàn chén không say cũng phải ngã trái ngã phải a.

Hoàng đế tự nhiên là không tin, y hiểu Bình An chẳng khác gì biết tay mình có mấy đường chỉ vậy, y tin tưởng dù cho cả thiên hạ đều giấu kim trong bông muốn đẩy y vào chỗ chết, Bình An cũng tuyệt đối không phải là một trong số đó. Phần tự tin này cũng không phải tự nhiên mà có, nó chỉ đúng với người thành thật mười năm như một như Bình An mà thôi.

Cho nên thần sắc một mực căng cứng của Hoàng đế mới thoáng thả lỏng chút ít, tựa trên gối giường mắt nhìn trưởng đình, nói nhỏ: “Hắn không có việc gì là tốt rồi, chờ trăm đỡ hơn một chút, hãy để hắn đến, bằng không hắn thấy trăm như vậy sẽ lo lắng.”

Trịnh Dung Trinh ngồi thẳng người, lặng lẽ hạ mi, trên mặt không hề có bất kỳ ý cười trêu chọc gì.

Lần Thu thú này, bởi Hoàng đế bị thương, nên không thể không lùi lại thời gian hồi kinh, mà cho đến tận năm ngày sau, vì vụ án hoàn toàn không có tiến triển, cấm vệ quân không còn cách nào, buộc phải rà soát lại một lượt khắp núi lần thứ ba, lần này rốt cục phát hiện một cỗ thi thể ở trong rừng.

Khám nghiệm tử thi cho ra kết quả là, người chết mười hai canh giờ trước uống thuốc độc tự vận, bởi vì tiết trời rét lạnh, cơ bản không có xuất hiện hiện tượng thối rữa gì, thi thể nằm ngửa trợn trắng mắt, thất khiếu chảy máu, người chết mặc quần áo thị vệ, trên người cất giấu vài thứ ám khí, hơn nữa còn tìm ra được ám khí đồng dạng trước đó tìm thấy tại hiện trường vụ ám sát.

Trịnh Dung Trinh trước xem ám khí, loại ám khí này rất đặc biệt, bốn thứ lục soát được từ thi thể, không phải phi đao cũng không phải phi tiêu, nhưng lại giống như mũi tên, làm bằng sắt và rất ngắn, chỉ dài bằng một ngón tay, từ trên nhìn xuống là hình chữ thập, nhìn nghiêng lại như bản chiếu ngược của phi hổ trảo, rất nhỏ. Nếu bị ám khí này bắn trúng, rất khó có thể lấy ra, nếu trực tiếp rút, còn có thể cắt theo cả thịt, thương gân động cốt, chỉ có thể dùng dao xé mở miệng vết thương mới lấy ra được.

Thanh ám khí này, giống hệt thanh ám khí đâm vào người Hoàng đế. Xem Hoàng đế nói chuyện tỉnh táo, Trịnh Dung Trinh lúc ấy còn tưởng chỉ là vết thương nhỏ, giờ nhìn nó, mới hiểu ám khí có thể làm cho Hoàng đế trước nay lãnh đạm lại tái mặt có bao nhiêu hung hiểm.

Xem hết mấy ám khí tìm được, Trịnh Dung Trinh lại cầm lên một thứ khác cũng được tìm thấy trên người thi thể, lật qua lật lại, tâm tình Trịnh Dung Trinh không khỏi trầm trọng.

Vụ án này vẫn còn rất nhiều điểm đáng ngờ, vì sao người này đâm bị thương Hoàng đế sau không lập tức tự sát, mà phải qua ba, bốn ngày mới chịu uống thuốc độc tự vận? Có phải là đang đợi tin Hoàng đế chết hay sống hay không? Như Hoàng đế còn sống, đồng nghĩa với nhiệm vụ của hắn đã thất bại, chỉ có thể dùng cái chết để che giấu cho chủ mưu chân chính?

Nhưng nếu là thế, vì cái gì trước khi chết hắn lại không đem thiêu hủy cái này? Là vu oan giá họa, hay là còn có mưu đồ khác?

Trịnh Dung Trinh đi tìm Hoàng đế, đem những thứ bọn họ tìm được dâng lên cho Hoàng đế xem qua, cũng nói ra cái nhìn của mình.

Thương thế của Hoàng đế hình như lại đỡ hơn một chút, sắc mặt không còn tái nhợt như tờ giấy nữa, khoác cẩm bào ngồi ở mép giường nghiêm túc xem xét những chứng cứ Trịnh Dung Trinh điều tra được.

Hơn nữa nén hương qua sau, Hoàng đế thì thào: “Lại là bọn họ....”

Trịnh Dung Trinh không khỏi nói: “Hoàng thượng, vẫn không thể xác định, dù sao còn nhiều điểm đáng ngờ.”

Hoàng đế lại lạnh lùng cười: “Trịnh ái khanh tưởng ai?”

Trịnh Dung Trinh không nói gì.

Một hồi lâu, hắn mới thấp giọng nói: “Bọn họ đã từng giúp hoàng thượng....”

Hoàng đế khép lại hai mắt: “Không, bọn họ giúp không phải là trẫm.”

Cúi trong lòng tí tách chảy, không khí trầm trọng bao trùm bốn phía.

Buổi chiều hôm tìm được thi thể thích khách, Tống Bình An rốt cục gặp được Hoàng đế, chuyện thứ nhất chính là thăng tấp quỳ gối trên đất.

Hoàng đế khiêu mi: “Bình An, ngươi làm cái gì vậy?”

Bình An áy náy nói: “Tiểu nhân có sai, hướng Hoàng thượng thỉnh tội!”

“Ngươi có tội gì?”

Trong mắt Bình An chỉ có áy náy cùng chân thành: “Tiểu nhân liên lụy hoàng thượng bị thương, tội đáng chết vạn lần!”

Hoàng đế phù trán, nhất thời không biết nói gì, lát sau mới nói: “Bình An, ngươi cảm thấy xông tới cản ám khí cho trẫm là một sai lầm?”

Bình An vội vàng lắc đầu liên tục: “Tiểu nhân không phải ý này, tiểu nhân muốn nói chính là việc làm cho Hoàng thượng bị thương.”

“Nhưng nếu ngươi không làm như vậy, trẫm cũng sẽ bị thương, hơn nữa còn cực kỳ có khả năng bị thương rất nặng.”

Bình An cúi đầu. Trịnh Dung Trinh cũng nói vậy với hắn, nhưng lòng hắn vẫn thấy rất nặng nề, luôn cảm thấy là hắn hại hoàng thượng bị thương, hắn chính là một tên tội nhân thiên cổ.

Hoàng đế lẳng lặng nhìn hắn. Người này vừa thành thật vừa quật cường, có đôi khi y thật không biết nên đối xử như thế nào mới tốt.

Không biết qua bao lâu, Hoàng đế đột nhiên ai oán một tiếng. Bình An mạnh ngẩng đầu, khẩn trương hỏi: “Hoàng thượng làm sao vậy?”

“Bình An mau tới vịn trẫm....” Hoàng đế một tay duỗi hướng hắn, tay kia trang mô tác dụng chống hông, khuôn mặt tuần tú thống khổ nhăn lại, “Nhanh.... vết thương của trẫm lại đau....”

Không cần nói đến câu thứ hai, Bình An đã tức khắc đứng lên, xoay người chạy ra ngoài trường: “Tiểu nhân lập tức đi tìm ngự y!”

Hoàng đế thiếu chút nữa tự cắn lưỡi mình! Bằng tốc độ nhanh nhất chuyển khí nhập đan điền, dùng sức vận khí hét lớn một tiếng: “Quay lại!”

Bước chân Bình An khựng lại, xoay đầu, thấy Hoàng đế hít thở phì phì, giống ông lão trăm tuổi nằm trên giường đột phát bệnh nặng, kì thực là bị sặc mà thôi! Tổng Bình An lại sợ tới mức chân dưới dịch chuyển bắt đầu hành động trước đó, Hoàng đế đúng lúc hoãn khí, thanh âm thấp vài phần, cố gắng vững vàng nói: “Người tới đỡ trăm đổi được là được rồi, không cần truyền ngự y.”

Bình An nửa tin nửa ngờ: “Thật chứ, hoàng thượng?”

Hoàng đế nhắm mắt: “Người hoài nghi lời trăm?”

Bình An lập tức yên lặng đi qua.

Hoàng đế âm thầm thở dài, vừa mới hét lớn như vậy, tác động tới vết thương, lúc này là đau đớn thật sự.

Bình An tự nhiên không biết rõ tình huống, nhìn một chút lưng Hoàng đế, mắt thấy băng vải quấn vài vòng, miệng vết thương thấm máu, lại sốt ruột nói: “Hoàng thượng, vẫn nên tìm ngự y đi a!”

Hoàng đế đẩy về chắc chắn không thể nghi ngờ, “Không cần, thay băng là được rồi, thân thể trăm trăm biết.” Thật vất vả mới được gặp Bình An, lát nữa ngự y đến đây hẳn nhất định phải đi, lần tới không biết phải đợi đến lúc nào mới lại được gặp lại, vừa nghĩ tới đó, Hoàng đế lại nhũn mảy, cực độ không vui.

Bình An thấy thế, cho là y rất đau, cũng không nhiều lời nữa, mở miệng hỏi chỗ để được phẩm băng vải, liền lấy ra ngồi xuống bên giường, cẩn cẩn thận thận giúp Hoàng đế thay băng, chốc chốc lại hỏi một câu: “Hoàng thượng, có làm đau người?”

“Tiếp tục.”

Hoàng đế hoàn toàn không ngại Bình An dong dài, chẳng những hắn nói một câu y đáp một câu, mà còn thập phần hưởng thụ công công khéo môi, đắm chìm trong vô tận quan tâm cùng săn sóc.

Thật vất vả thay băng xong, miệng vết thương cũng không lại rỉ máu nữa, Hoàng đế tức thì nổi hứng, Bình An đang muốn đem được đặt về chỗ cũ, Hoàng đế lại vào lúc hắn đứng lên thì kéo lại ôm hắn vào lòng, học cái giọng phong lưu của đám thanh lâu xứng khách, môi hôn vài cái, nỗ lực khiêu khích độ dày da mặt của Tổng Bình An, mỗi lần chưa khiến hắn xấu hổ tới mức mặt đỏ đến mang tai không nói được lời nào thì nhất định chưa chịu bỏ qua, làm hại Bình An mỗi lần muốn chạy trốn đều bị y ngăn lại dụ dỗ lừa gạt, chỉ có thể vùi đầu vào lòng y tiếp tục bị chọc ghẹo khi dễ, rồi sau mỗi khi nhớ lại đều khóc không ra nước mắt.

21. Chương 21

“Nhị hoàng tử.”

Tĩnh Hi dừng bước, quay đầu thấy Trịnh Dung Trinh mỉm cười thân thiết đứng ở cách đó không xa, hướng nó thoáng hạ người làm lễ.

“Nhị hoàng tử, giờ đã sắp canh hai rồi, ngài đi ra ngoài mà không mang theo cung nữ hoặc thị vệ, nếu chẳng may xảy ra chuyện gì, hạ nhân e là gánh không nổi tội a.”

Đối mặt Trịnh Dung Trinh, Tĩnh Hi có chút co quắp mất tự nhiên, hai tay rủ xuống bên hông, đáp: “Trịnh tiên sinh, Tĩnh Hi muốn đi thăm phụ hoàng.”

Thần sắc Trịnh Dung Trinh như đã đoán được trước, cười nói: “Hiện tại trời đã tối muộn, chỉ sợ Thánh thượng đã ngủ rồi, huống hồ, không có Hoàng thượng triệu kiến, ngài cứ thế xông vào, không sợ Hoàng thượng tức giận sao?”

Tĩnh Hi cúi đầu không nói.

“Nhị hoàng tử vẫn nên về trường của mình nghỉ ngơi trước thì hơn, còn nhiều thời gian, không cần phải vội vã nhất thời.” Trịnh Dung Trinh đưa tay làm tư thế xin mời.

Tĩnh Hi rầu rĩ không vui bước trở về, Trịnh Dung Trinh theo sát phía sau, đến tận khi thấy nó ngoan ngoãn vào trường mới dừng lại.

“Nhị tử đối phụ thân sùng bái kính ngưỡng?” Trịnh Dung Trinh vừa bước vừa lẩm bẩm: “Cái loại nham hiểm lúc nào cũng thích chọc ghẹo người khác, thấy người ta rảnh rang là cả người khó chịu đó thì có gì hay ho mà sùng bái chứ? Hừ!”

.

Mấy ngày sau khi hồi kinh dưỡng thương, Hoàng đế cho gọi Trịnh Dung Trinh đến, hỏi: “Tiên sinh thấy tính cách ba hoàng nhi của trẫm như thế nào?”

Làm vài ngày bảo mẫu, Trịnh Dung Trinh không khó đoán được Hoàng đế có ý định gì, cười cười sau nói: “Hoàng trưởng tử hiếu động, Nhị hoàng tử trầm lặng, Tam hoàng tử nhu tính có thừa cương tính không đủ.”

Ngón tay Hoàng đế gõ nhẹ trên đầu gối, như có điều suy nghĩ nói: “Không sai, tích cách của Tĩnh Chỉ rất giống mẫu phi của nó. Trẫm muốn tìm cho chúng một Thái phó dạy dỗ học thức, tiên sinh có người nào phù hợp đề cử?”

Trịnh Dung Trinh cúi đầu trầm tư, Hoàng đế thì nhân tiện lựa lời dò hỏi: “Biết không? Bình An từng đề cử một người với trẫm.”

Trịnh Dung Trinh vẽ mặt hiếu kỳ, “A?”

“Người hần đề cử, xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.”

Hoàng đế tủm tỉm cười, còn Trịnh Dung Trinh thì trán xuất một đầu hắc tuyến. Thảo nào Thu thú bắt hần trông coi lũ nhỏ, thì ra là đã sớm có dự mưu!

Trịnh Dung Trinh lập tức cung kính đứng dậy, kính sợ đối Hoàng đế nói: “Hoàng thượng minh xét, thần chỉ sợ có lòng mà không đủ lực...” cho nên ngài vẫn là đi tìm người khác đi a!

Hoàng đế khó được đặc biệt khoan dung, sóng mắt lưu chuyển, vẽ mặt từ ái: “Tiên sinh nếu là không muốn, trẫm cũng tuyệt không cưỡng cầu, bất quá vẫn phải làm phiền tiên sinh một chút, cố gắng giúp trẫm lưu ý chọn người thích hợp.”

“Hạ quan đương nhiên tận hết khả năng.” Khách khách khí khí đầy đủ cấp bậc lễ nghĩa, quay đầu lại, hoàn toàn quên sạch.

Hoàng đế tựa hồ cũng không trông cậy vào hần có thể giúp đỡ cái gì, mấy ngày sau đã trực tiếp ném ba vị hoàng tử vào Quốc tử giám cùng một đám con cháu quan lại đệ tử học tập.

.

Chuyện Hoàng đế bị ám sát không tùy theo thời gian trôi qua mà dần dần chìm xuống, ngược lại càng tra càng âm ỉ. Vì một người mà xao động toàn cục, thân ở trong cục, Trịnh Dung Trinh càng cảm thấy trách nhiệm nặng nề. Hần hiểu, Hoàng đế dù sao cũng là Hoàng đế, có giới hạn tuyệt đối không thể xâm phạm, bất luận là ai, dám cả gan tùy tiện vượt qua, hậu quả không chỉ là tan xương nát thịt, mà còn liên lụy đến vô số người vô tội.

Lần này, mặc dù thích khách đã uống thuốc độc tự sát, nhưng Hoàng đế bị thương mặt ngoài thoát nhìn như bình tĩnh, nhưng sát ý cường liệt lạnh lẽo vẫn chực chờ bùng nổ.

Không đạt tới kết quả Hoàng đế mong muốn, chuyện này, chắc chắn sẽ không thể bỏ qua.

Đối với Mộ Dung thế gia, ấn tượng của Trịnh Dung Trinh về họ cũng không sâu, không phải hần hiểu biết quá ít, mà là gia tộc này thật sự là quá vô danh, vô danh đến tầm thường. Làm cho Mộ Dung gia nổi danh, có lẽ chỉ có năm Khai Nguyên thứ 15, Mộ Dung gia chủ cùng mấy người trong tộc suất lĩnh quân đội vì hoàng triều đoạt lại đất đai bị mất, cũng đổi lấy mấy chục năm hòa bình mà thôi.

Khi đó cả nước đã rơi vào cảnh trên dưới hoang mang, lòng dân rung chuyển, nếu không phải Mộ Dung gia tộc xuất hiện, chỉ sợ sớm đã trải qua kiếp nạn thay đổi triều đại. Suy cho cùng, Mộ Dung gia đối đất nước có công, còn là công lớn! Nhưng mà....

Trịnh Dung Trinh nhắm mắt, trong đầu hiển hiện tín vật bằng đồng tìm thấy trên người thích khách, mặt sau có khắc hai chữ Mộ Dung nho nhỏ. Mộ Dung gia tộc hành xử điệu thấp, họ Mộ Dung trong thiên hạ lại cực kỳ ít, mà có bản lĩnh phái người ám sát Hoàng đế, sẽ không thể tìm ra được nghi can thứ hai.

Trịnh Dung Trinh biết rõ, vụ án này còn rất nhiều điểm đáng ngờ, nhưng vấn đề là hắn không tìm được chứng cứ, lại càng không biết nên như thế nào khuyên bảo vị thiên tử vừa mới bị chọc giận, bề ngoài lãnh tỉnh, kỳ thực hận không thể một đao giải quyết tất cả địch nhân dám cả gan mạo phạm long uy kia.

Hoàng đế vừa hồi kinh đã hạ lệnh tra rõ, tra rõ! Kết quả tra rõ là gì? Tra ra tội chứng Mộ Dung gia từ trước đến nay điệu thấp kỳ thực thông đồng với địch phản quốc, tra ra Mộ Dung gia chứa chấp bao che trọng phạm triều đình, hơn nữa thuê sát thủ hành thích Hoàng đế, kết cục của Mộ Dung gia hiển nhiên không cần phải suy đoán.

Trịnh Dung Trinh ở nhà uống rượu giải sầu, Bình An tới chơi, hiếm khi thấy hắn vẻ mặt ngưng trọng, mở miệng hỏi là việc gì sau, Bình An không khỏi lâm vào trầm tư, một lát sau, mới lẩm bẩm nói: “Nhưng mà, Trịnh huynh, làm người chung quy phải chịu trách nhiệm cho tội lỗi của mình.”

“Bất quá....” Bình An đặt hai tay lên đầu gối, hai mắt chăm chăm nhìn chén rượu, “Ta vẫn hy vọng Hoàng thượng đừng khiến người vô tội liên lụy đi vào.”

Sau đó Bình An đối hắn ngây ngốc cười: “Yên tâm đi, Trịnh huynh, Hoàng thượng rất lợi hại, biết rõ làm như thế nào là tốt nhất.”

Chính bởi vì Hoàng đế lợi hại mới không thể an tâm. Nhưng lời ấy Trịnh Dung Trinh sao có thể nói với người căn bản không hiểu nguyên do nội tình như Tổng Bình An? Đối Bình An mà nói, đúng chính là đúng, sai chính là sai, làm đúng cần khen ngợi, làm sai thì phải chịu trừng phạt, có điều thế gian này, đâu phải chuyện gì cũng có thể phân rõ giới hạn trắng đen?

Trịnh Dung Trinh chỉ là cười cười ứng Bình An. Không nghĩ quá nhiều cũng là một loại phúc khí, một ngày trôi qua là một ngày, không quá lo nghĩ về tương lai, về người khác, thậm chí là những việc không liên quan đến mình.

Sau đó hai người gần như không nói gì, Tổng Bình An thấy mặt mày Trịnh Dung Trinh còn chưa thể giãn ra, cũng không biết nên nói tiếp cái gì. Trịnh Dung Trinh uống hết chén này đến chén khác, cảm thấy người bên cạnh tựa hồ quá mức im lặng, nghiêng liếc qua, thấy hắn cục xúc bất an ngồi ở kia, không cần nghĩ cũng biết cảm xúc của mình lây sang hắn, hắn làm người thành thật, lúc nào cũng suy nghĩ cho người khác.

Trịnh Dung Trinh nghĩ nghĩ, đặt chén rượu xuống, cười hỏi: “Bình An, ngày ấy lúc Hoàng đế bị thương, đã nói gì với người vậy? Nói một câu còn hữu hiệu hơn ta a, y vừa nói xong người đã chịu buông tay rồi.”

Ngữ khí trên chộc làm hai má Bình An ửng đỏ, ngượng ngùng nói: “Không nói gì, chỉ là bảo ta tin tưởng, y không có việc gì.”

“Người tin tưởng y?”

Bình An nghiêm túc gật đầu: “Ta tin Hoàng thượng. Mỗi lần Hoàng thượng hứa với ta, đều nhất nhất làm được, y nói y không có việc gì, cuối cùng không phải là thật sự không có việc gì đó sao?”

Trịnh Dung Trinh chỉ cười cười, không nói gì, cầm chén rượu đang định uống, chợt nhớ ra cái gì lại liếc Bình An một cái, buông chén, cầm bình rượu rót đầy chén của Bình An.

“Một người uống chỉ có thể coi là uống rượu giải sầu, có người cùng mới uống được thống khoái. Nào, Bình An, cùng ta uống uống mấy chén.”

Bình An còn chưa uống hết một, hắn đã uống cạn nửa bình, thấy hắn đứng dậy lại ôm đến một vò rượu, nhìn hắn rót tiếp, Bình An nhin không được ngăn lại.

“Trịnh huynh, lúc trước ta vẫn muốn khuyên ngươi, uống rượu nhiều thương thân, ngươi vẫn nên uống ít đi một chút a.”

Trịnh Dung Trinh cười tránh tay hắn, tiếp tục rót đầy cho mình, “Ngươi không cho ta uống tổn thương chính là lòng của ta, huống chi, ta chỉ có một mình, vô khiên vô quả, chết thì chết, không có gì phải lo lắng nha.”

Vốn là một câu nói đùa, người nói vô tâm, người nghe lại vẻ mặt cả kinh, Bình An bỗng nhiên đứng dậy, hai tay gắt gao che miệng hắn, một bên nhìn trời một bên liên miên cần nhẫn: “Lão thiên gia, Trịnh huynh chỉ là say rượu nói mớ thôi, ngài vạn ngàn lần đừng để trong lòng, đại nhân có đại lượng, đại nhân có đại lượng...” còn kém không nói thành đồng ngôn vô kỵ.

Miệng bị che, Trịnh Dung Trinh nhất thời dơ ra, thiếu chút nữa hít thở không thông mới kéo tay Bình An, “Bình An ngươi lải nhải cần nhẫn gì chứ, lời này cũng có thể coi là thật sao, khắp đường cái không phải là người chết...” Nói còn chưa dứt lời miệng đã lại bị che.

Tổng Bình An kinh hoảng giải thích với hắn: “Những lời này ngươi đừng tùy tiện nói, linh lắm đấy!”

Trịnh Dung Trinh lần nữa kéo tay hắn xuống: “Nếu linh thật ta không biết đã chết bao nhiêu lần rồi!” Bình An hoảng hốt lại muốn che miệng hắn, đã bị hắn nhanh tay chặn lại.

“Trịnh huynh ngươi phải tin ta a, linh nghiệm thật đấy. Lúc đi săn, Hoàng thượng nói nói như vậy, kết quả người xem, chưa được một canh giờ đã có chuyện rồi!”

Trịnh Dung Trinh nhếch môi, vừa định đùa nói Hoàng đế là làm nhiều chuyện xấu quá ông trời ngứa mắt mới trừng phạt y, kết quả tay vừa giơ lên, người lại sững sốt khựng lại, chốc lát sau, Trịnh Dung Trinh đột nhiên đứng lên, tàn khóc nói: “Bình An, trước khi Hoàng đế bị ám sát đã nói với ngươi cái gì?”

Bình An bị hắn dọa cho có chút sợ hãi, nhìn hắn kinh ngạc đáp: “Không nói gì, chỉ là hỏi ta, nếu y chết, ta sẽ thế nào...”

Trịnh Dung Trinh phịch một tiếng ngồi xuống, tại chỗ ngưng thần hồi lâu, bỗng nhiên xoay cái đứng dậy xông ra ngoài, mặc Bình An ở phía sau khó hiểu nhìn theo.

Trịnh đại nhân là đại thần được Hoàng đế trọng dụng, Hoàng thượng muốn gặp hắn đều phải ba thỉnh bốn mời, huống chi lần này là hắn chủ động diện thánh, chỉ cần hướng lên trên thông báo một tiếng, Trịnh đại nhân tùy thời có thể một đường thông suốt tiến cung.

Diệp Hoa đang ở trong nội điện Càn Thành cung phê duyệt tấu chương trình lên hôm nay, nghe nói Trịnh Dung Trinh cầu kiến, cũng không nghĩ nhiều liền đáp ứng.

Trịnh Dung Trinh vừa vào điện, bước chân thật mạnh, chưa nói một câu khí thế cũng đã bật ra. Hoàng đế vui đầu thăm tra xử lý tấu chương, hào quang xẹt qua đáy mắt, không cần ngẩng đầu nhìn cũng biết, hôm nay Trịnh đại nhân lai giả bất thiện.

Hoàng đế phát phát tay, kể cả trước giờ vẫn luôn thị hầu bên cạnh là Tần công công, cùng hầu hạ bút mực, bưng trà rót nước vài cái thái giám cũng lập tức vô thanh vô tức rời khỏi điện, đồng thời nhẹ nhàng đóng lại cửa chính.

“Trịnh ái khanh có phải có chuyện muốn nói với trẫm?”

Trịnh Dung Trinh lạnh mặt băng mặt nhìn thiên tử chấp tay nói: “Hạ quan có chuyện muốn hỏi Hoàng thượng.”

Hoàng đế buông bút, tùy ý khoát hai tay lên đầu long hai bên thành long ý.

“Nói đi?”

“Thích khách tự sát ở trường săn kia rốt cục là người của ai?”

Hoàng đế nhin không được bật cười: “Trịnh ái khanh thân là một trong Hình bộ tứ phẩm đại thần, chuyện này lại do người đích thân điều tra, ngươi ngược lại lại muốn tới hỏi trẫm?”

Ánh mắt Trịnh Dung Trinh như lợi nhận, đảo đảo bắn về phía người ngồi trên: “Đúng vậy, tất cả chứng cứ đều chỉ về phía Mộ dung thế gia, nhưng nếu trong đó có người âm thầm giở trò thì sao?”

Ngón tay Hoàng đế gõ nhẹ lên đầu long sáng bóng, sắc mặt như thường, cười nói: “Trịnh khanh gia, trẫm biết ngươi cho rằng vụ án này còn rất nhiều điểm đáng ngờ, nhưng vấn đề là, thân quân của trẫm thực sự tìm ra không ít chứng cứ phạm tội ở Mộ Dung gia.”

Trịnh Dung Trinh chấp tay không chút sợ hãi cười lạnh: “Ngay cả ám sát cũng có thể làm giả, huống chi vài thứ vật chết!”

Hoàng đế rốt cục nổi giận, nặng nề vỗ án nói: “Trịnh khanh, đừng tưởng trẫm trọng dụng ngươi là có thể tùy tiện chỉ trích lung tung, trẫm bị ám sát trọng thương há có thể là giả, vết thương trên lưng trẫm cho đến giờ cũng còn chưa khỏi hẳn!”

Trịnh Dung Trinh lắc đầu, sau đó ngửa mặt cười to: “Hoàng thượng a hoàng thượng, dùng khổ nhục kế đối lấy tánh mạng hơn một ngàn người của cả một gia tộc, đáng giá lắm a!”

“Trịnh Dung Trinh!” Hoàng đế trên ngự tọa đột nhiên đứng phắt dậy, nheo hai mắt tràn đầy sát khí: “Ngươi không có chứng cứ thì đừng có hồ ngôn loạn ngữ, vu oan mệnh quan triều đình là tử tội, vu oan đế vương của một nước tội càng không thể tha!”

Tiếng cười tức khắc đình chỉ, Trịnh Dung Trinh lạnh lùng nói: “Đúng vậy, ta không có chứng cứ, nhưng mà Hoàng thượng! Ngươi sẽ không cảm thấy lương tâm bất an? Đối mặt với Bình An muốn dùng tính mạng bảo toàn ngươi, biết ngươi bị thương một mực áy náy không ngủ, ngươi sẽ không cảm thấy lương tâm bất an?”

Hai tay rũ xuống bên hông của Hoàng đế nắm chặt thành quyền, nhìn thẳng Trịnh Dung Trinh, hai mắt sáng như đuốc, trầm trọng nói: “Trẫm không thẹn với lương tâm!”

Trịnh Dung Trinh nhìn y một hồi, lắc đầu lui về sau một bước, lại một bước, thanh âm mỗi một: “Hoàng thượng, triều đình thật sự không thích hợp với người bình thường như ta, ta mệt mỏi, ta mặc kệ....Để cho ta tiếp tục trầm mê trong men rượu, được chăng hay chớ đi.” (được chăng hay chớ: được ngày nào hay ngày ấy, qua loa cho xong chuyện).

Trịnh Dung Trinh xoay người rời đi, xa xa vẫn còn nghe thấy hần lạp đi lạp lại lẳng nhệm thi từ: “Chung cổ ngọc bất túc quý, dân nguyện trường túy bất nguyện tỉnh. Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch, duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh...” (1)- cái này ta ko hiểu lắm, nàng nào biết thì com ta với nhé)

Hoàng đế nhìn ngọn lửa bập bùng trên giá nến nhú mây suy nghĩ, một người ghé vào tai y nói nhỏ: “Vạn tuế gia, muốn hay không đem hần...”

Sau một lát, Hoàng đế mở to mắt, quang mang sáng ngời theo ánh lửa, cuối cùng, y lắc đầu nói: “Không. Lui xuống đi.”

Trong nội điện trống rỗng chỉ còn mình Hoàng đế, đối diện ngọn nến, trầm mặc thật lâu.

Ngoài phòng đã đen đặc như mực, Tổng Bình An cùng một trăn đèn dầu làm bạn, ngồi khô trong phòng ngẩn cổ chờ mong. Hôm nay Trịnh Dung Trinh không hiểu sao lại chạy vội đi, Tổng Bình An có chút nghi hoặc, lại có chút lo lắng, nên không đi ngay mà cố đợi Trịnh Dung Trinh trở về hỏi xem thế nào, nhưng mắt thấy trời càng ngày càng muộn, cửa chính đóng chặt vẫn không có nửa điểm động tĩnh, Tổng Bình An liền quyết định, đợi đến khi tiếng gõ mõ canh hai vang lên, nếu hần vẫn không về, sẽ thổi đèn về nhà.

Tại một khắc trước khi tiếng mõ báo canh vang lên, cửa chính đóng chặt rốt cục ‘rầm’ một tiếng phá mở, Trịnh Dung Trinh ôm bình rượu ngã trái ngã phải lết vào, miệng mơ mơ màng màng không biết lẩm bẩm những gì.

Tổng Bình An thấy thế vội vàng tiến lên nghênh đón: “Trịnh huynh, ngươi lại chạy đi uống rượu?” Mỗi lần đến đều thấy dưới giường hần cất giấu vài vò, giờ uống hết rồi, lại chạy ra ngoài uống?

Mặc dù nghi hoặc, Tổng Bình An vẫn nhanh chóng giành lấy bầu rượu trong tay hần, tay kia xuyên qua nách giữ vững thân hình sắp ngã sắp của Trịnh Dung Trinh lại, hơi có chút khó khăn đỡ lấy, sau đó vắt vả nửa ngày mới kéo được người đặt nằm lên mặt ghế.

“Ừ, Bình An a...” Đây là câu nói đầu tiên khi Bình An đỡ lấy hấn, Trịnh Dung Trinh thoáng hé mí mắt, phun theo hơi rượu nói, sau đó thì nắc náy cái liền, “Ax...Đã...đã trễ như vậy...ách...Còn chưa về a...” Từ đó đến buồng mười bước khoảng cách, Trịnh Dung Trinh vừa nắc vừa ngả oạt sang hướng ngược lại, Tống Bình An vừa cầm bình rượu, vừa phải đỡ hấn phòng ngã xuống, khó khăn mất một khắc, hấn nói chuyện càng khó, nắc một cái phải hoãn hồi lâu, đến tận khi cả người bị đặt lên ghế mới nói được hết lời, nói hết xong, thở mạnh một cái đều cảm thấy cố sức.

Tống Bình An cũng không rảnh rang, nhanh nhanh xuống bếp nấu nước cẩn thận lau mặt lau tay lau cổ cho hấn, làm xong thì nước cũng lạnh, Tống Bình An xoay người rửa qua, lại đổ một ít nước ấm còn sót lại trong nồi, bưng vào nhà đặt bên chân người nào đó đang co nằm, cởi giày thoát vớ, rồi cho vào chậu.

Nhiệt khí nóng hổi theo chân bay thẳng ót, con ma men Trịnh Dung Trinh ‘xuy’ một tiếng, lập tức thanh tỉnh, nếu không phải lực tay ấn của Tống Bình An vừa nhanh vừa mạnh, hấn đã sớm vung chân ra nhảy loạn trên sàn.

“Phổng phổng phổng phổng phổng!”

Từ từ quỳ Trịnh Dung Trinh dùng rượu thay cơm, ngày ba bữa rượu là món chính, tâm tình tốt mới đúng giờ ăn, thân thể hư nhược, sợ lạnh không sợ nóng, có thể làm cho hấn liên thanh không ngớt, đủ để chứng minh nước này nóng đến mức nào.

Tống Bình An cũng chẳng buồn để ý hấn, chuyên tâm nhìn xem hai cẳng chân chỉ da bọc xương trong nước, từ tái nhợt chậm rãi chuyển thành trứng tôm đỏ ửng, lại đợi đến khi hai chân trong tay không còn giãy dụa lợi hại nữa, Tống Bình An mới buông tay ngẩng đầu nói: “Phải ngâm nước ồng như vậy, đêm nay người mới ngủ ngon giấc được.”

Hấn buông lỏng tay, Trịnh Dung Trinh vội vàng giơ chân lên xem xét, ai da, chẳng khác chân heo ninh mấy canh giờ, chỉ ít thịt hơn một chút mà thôi.

Nửa khắc nửa trôi qua, Trịnh Dung Trinh tẩy rửa xong, Tống Bình An lấy khăn bông tự tay lau cho hấn, không nói hai lời, lại bưng chậu xuống bếp dọn dẹp đi. Trịnh Dung Trinh nhìn ra màn đêm đen kịt ngoài phòng, ngẩn ngơ như đi vào cõi thần tiên, Tống Bình An vừa mới thả ống tay áo rào bước vào buồng, hấn đã đáng thương nói: “Bình An, ta đói bụng, muốn ăn mì.”

Bình An liếc hấn một cái, không nửa câu câu giận, lại quay trở lại phòng bếp bận việc đi.

Phòng bếp tùy theo truyền đến một hồi nồi chậu bát đĩa va chạm, đêm khuya yên tĩnh, lại chẳng hề chói tai, mà ngược lại vô cùng ấm áp, chỉ chốc lát sau, Tống Bình An bưng một bát mì trứng nóng hổi đi vào, đoan đoan chính chính bày trước mặt Trịnh Dung Trinh.

Trịnh Dung Trinh cầm đũa xoắn đầy mì, dùng sức hít một hơi hương khí, say mê dư vị hồi lâu, mới cho vào mồm, lại gấp trứng gà trắng vàng óng cắn một miếng, đầy vẻ thỏa mãn: “Ngon!”

Tống Bình An ha ha cười không ngừng, đi đến bên cạnh ngồi xuống, “Cũng may phòng bếp không giống trước kia, cái gì cũng không có, giờ thì đủ cả, bằng không làm bát mì ta còn phải chạy ra ngoài, bất quá muộn như vậy phổng chừng quẩy hàng đều đóng cửa.”

“A, hấn là lão Giang chuẩn bị đi.” Lão Giang chính là người phụ trách cơm nước hàng ngày của Trịnh Dung Trinh, bởi vì không có chỗ ở, Trịnh Dung Trinh cũng không phải già cả không còn sức, nên chỉ khi có việc mới bảo lão đến. Trịnh Dung Trinh như là nửa năm rồi chưa ăn gì cả, bưng bát tô, hai ba cái đã sì sụp ngấu nghiến ăn hết, cả nước cũng chẳng thừa, ăn xong còn cảm thấy mỹ mãn bụng ợ một cái.

Cuối cùng, Trịnh đại nhân cảm khái phát biểu: “Bình An, người nếu là cô nương gia, ta nhất định phải cưới người làm vợ. Có thể như thế, phụ phục gì cậu a!”

Tống Bình An nhếch miệng cười: “Ta nếu thật sự là cô nương, người nhất định sẽ chướng mắt ta.” Xuất thân nghèo khó, diện mạo bình thường, ăn nói kém cỏi, không hiểu biến báo (1), điểm tốt duy nhất chính là thân thể khỏe mạnh, có thể làm việc kiếm chút tiền chi tiêu trong nhà.

Trịnh Dung Trinh như có điều suy nghĩ, dưới ánh đèn chập chờn, ánh mắt phiêu hơ: “Người nếu thật không tốt, người nọ sẽ để mất sao?”

Những lời này hẳn nói rất nhỏ, chỉ có đến sát bên mới có thể nghe được, Bình An ngồi bên bàn cách một khoảng chỉ biết là hẳn mở miệng lại không nghe thấy tiếng, chần chờ một chút, Tống Bình An khoát hai tay lên bàn, nghiêng về trước trừng mắt, lo lắng hỏi thăm: “Trịnh huynh, hôm nay ngươi sao lại đột nhiên chạy đi thế, có việc gì à?”

Trịnh Dung Trinh kéo kéo khóe miệng, dời đi chú ý của hắn: “Bình An, ngươi với Hoàng đế, về sau định như thế nào?”

Bình An bất ngờ, sau đó ngậy ra.

Trịnh Dung Trinh vừa nhìn đã biết hẳn không hề nghĩ tới sau này sẽ như thế nào.

Trịnh Dung Trinh cũng không hỏi lại, mà quay đầu nhìn ra ngoài, lạnh nhạt nói: “Ta từ quan, ta quả nhiên không hợp với quan trường. Bình An, thân là bằng hữu, ta xin khuyên ngươi một câu, hoàng cung, cùng với những người đó...Ngươi vẫn nên sớm cách xa đi.”

Bình An kinh ngạc nhìn hắn, thật lâu sau vẫn không nói được lời nào.

Đêm khuya, Tống Bình An đơn độc một mình lê bước trên đường, thỉnh thoảng quay đầu lại xa xa nhìn về phía nhà Trịnh Dung Trinh, nhú mày suy nghĩ, vẻ mặt ngưng trọng.

Chuyện đêm nay, tất nhiên sẽ có người tỉ mỉ bẩm báo cho đế vương trong đại điện, sau khi nghe xong, y vẫy lui ám vệ, không còn tâm tư gì để phê duyệt, đem một đồng tấu chương trên bàn quét sang một bên, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, rồi lại chậm rãi nắm thành quyền.

Ít ngày nữa, Mộ Dung nhất tộc hơn một ngàn người lần lượt bị áp giải vào kinh, Thái Hoàng Thái Hậu ngày ngày ăn chay niệm phật cũng bị kinh động, ngóng nhìn tượng Phật từ mi thiện mục hồi lâu, nàng dựa theo cung nữ nâng đỡ đứng dậy, ngồi xuống ghế bành bằng gỗ lim, như là thuận miệng hỏi: “Bọn họ bị giam giữ ở đâu?”

Lập tức có người cúi đầu đi lên đáp: “Hồi bẩm Thái Hoàng Thái Hậu, nghe nói là bị quan vào Hình bộ đại lao.”

Thái Hoàng Thái Hậu phất phất hương tro dính trên tổ bào, thản nhiên nói: “A, do Hoàng thượng trực tiếp trông coi.”

Lời này của nàng, không người dám tiếp, nàng cũng không cần người đến đáp, cầm trà cung nữ dâng lên, mở nắp chén, nhìn một lát lá trà nổi trên mặt, rồi lại đặt xuống.

Nàng phất tay, “Mang xuống đi, trà này, chất lượng không tốt, uống bại tâm.”

Thượng phẩm trà cống chỉ hoàng gia mới có mà lại không tốt? Nhưng lời này, có ai dám nói.

Cung nữ mới bưng trà xuống, Dương chiêu dung đến đây. Mấy năm qua, nàng một mực phụng dưỡng trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu, không ai bảo nàng làm vậy, cũng không thấy nàng hướng Thái Hoàng Thái Hậu phàn nàn điều gì hay cầu xin cái gì. Cho dù là con dâu như Hoàng Thái Hậu, cũng chưa từng như thế tận tâm hầu hạ vị lão nhân đã đến thất tuần, không hỏi chính sự này, hướng chỉ là những người khác, cũng chỉ có Dương chiêu dung, mỗi ngày đều đến một lần, cùng lão nhân gia mấy canh giờ, đến tận hoàng hôn mới rời đi.

Khi Dương chiêu dung đi rồi, Thái Hoàng Thái Hậu từng nói với hạ nhân, Dương chiêu dung diện mạo ôn hòa, chịu thương chịu khó, chỉ tiếc bị người giết dây đồ kị, xúi dục làm sai một hai việc, ai, chỉ mong sau này nàng có thể hiểu một ít đạo lý trong nội cung, đừng để phạm phải sai lầm lần nữa.

Trước mặt Dương chiêu dung, Thái Hoàng Thái Hậu ngẫu nhiên cũng sẽ chỉ bảo nàng một hai câu, dạy nàng làm người phải dày rộng, không được đi đầu, an phận thủ thường, không cầu công lao chỉ cầu không sai, có thể ở hậu cung bình yên vô sự sống thọ chết già cũng là một loại phúc khí.

Dương chiêu dung ít nhiều nghe vào một chút, hiện tại nàng làm người xử sự ổn trọng hơn rất nhiều, không còn thường xuyên đắc tội với người như trước.

Hôm nay nàng đến, như thường ngày trước quy củ thỉnh an lão nhân gia, ôn nhu nói: “Ngày hôm qua Thái Hoàng Thái Hậu nói gân cốt cứng nhắc, tối về thiếp thân tìm người học một chút, nghĩ giúp Thái Hoàng Thái Hậu xoa bóp đỡ mệt.”

Thái Hoàng Thái Hậu mím môi cười, “Dương chiêu dung có tâm.” Qua nửa nén hương thời gian, lại vui vẻ nhiều hơn chút, “Ừm, không sai, lực đạo vừa phải, lão bà tử ta cuối cùng cũng được thư thái rồi.”

“Thái Hoàng Thái Hậu cao hứng, bọn tiểu bối chúng ta cũng càng cao hứng.” Dương chiêu dung đứng sau lưng nàng, nghe vậy cười vui nói.

Thái Hoàng Thái Hậu nhắm mắt, hồi lâu sau bỗng nhiên hỏi: “Tử Tích a, người còn có huynh đệ?”

Dương chiêu dung gật đầu: “Hồi Thái Hoàng Thái Hậu, Tử Tích không có huynh trưởng, dưới còn có một đệ đệ cùng muội muội.”

“A, đệ đệ bao nhiêu?”

“Cũng sắp mười tám.”

“Mười tám.” Thái Hoàng Thái Hậu như có điều suy nghĩ, một lát sau, bảo Dương chiêu dung đến trước mặt, cẩn thận dò xét, nói: “Người bao lâu rồi không gặp họ?”

Dương chiêu dung để hai tay phía trước, cung kính đáp: “Hồi Thái Hoàng Thái Hậu, sáu tháng trước thiếp thân có trở về thăm nhà.”

Thái Hoàng Thái Hậu cười gật đầu, hướng một bên phất tay, lập tức có cung nữ bưng trà và điểm tâm lên. Thái Hoàng Thái Hậu mở nắp trà, trông thấy trà đã không phải là loại vừa rồi, xem lá trà xanh ngắt, mùi thơm thanh ngọt, hiển nhiên là Quân Sơn Ngân Châm, Thái Hoàng Thái Hậu xuyết nhỏ một ngụm, thỏa mãn gật đầu, cũng sai người bưng lên cho Dương chiêu dung một chén.

“Người ngồi đi. Trà này nha, một năm chỉ cống hơn một cân, trừ đi thưởng cho đại thần, nội cung cũng không còn bao nhiêu. Hoàng thượng không thích uống trà, trà gì vào miệng y cũng đều một vị, biết rõ ta thích uống nên cơ hồ toàn bộ tặng tới đây, người phẩm phẩm, vào cửa hơi đắng sau đó lại ngọt.”

“Hoàng thượng đây là hiếu kính lão nhân gia ngài đâu.” Dương chiêu dung ngồi xuống nhận lấy trà cung nữ dâng lên, cười đối Thái Hoàng Thái Hậu nói, mới mở chén, học lão nhân gia nàng, trước ngửi ngửi rồi mới khẽ nhấp, làm cho hương trà ở trong miệng lưu chuyển, rồi mới chậm rãi nuốt xuống, “Thật đúng là hơi đắng rồi lại ngọt.”

Thái Hoàng Thái Hậu từ ái mỉm cười, một lát sau, mới nói: “Người nhà người vẫn khỏe chứ?”

“Nhờ phúc của Thái Hoàng Thái Hậu, hết thấy an khang.”

Thái Hoàng Thái Hậu dùng nắp trà khẽ đẩy lá trà, nhìn xem hương khí lượn lờ, hỏi: “Đệ đệ người tướng mạo như thế nào, đã đính hôn chưa?”

Dương chiêu dung có chút không hiểu vì sao, lại không dám hỏi nhiều, vụng trộm liếc Thái Hoàng Thái Hậu một cái, mới chi tiết đáp: “Hồi Thái Hoàng Thái Hậu, đệ đệ ta cũng giống ta, tướng mạo đều như phụ thân, trước mắt chưa đính hôn, bất quá từng có vài nhà tới làm mai, cha ta nói không vội, muốn chờ hần lớn chút nữa hoặc khảo được công danh, trước lập nghiệp lại thành gia.”

Thái Hoàng Thái Hậu khẽ nhướn mày: “Khảo được công danh? Như thế nào, muốn cho đệ đệ người vào triều làm quan?”

Dương chiêu dung hơi có chút kinh hãi, cẩn thận đáp: “Dạ vâng, tổ tiên nhà ta cũng từng có người làm quan, hiện tại gia đạo sa sút, cha vẫn muốn cho đệ đệ khảo thủ công danh làm rạng rỡ tổ tông.”

“Thì ra là vậy.” Thái Hoàng Thái Hậu gật gật đầu.

Dương chiêu dung chần chờ một lát sau, do dự hỏi: “Thái Hoàng Thái Hậu, người hỏi việc này là...”

Thái Hoàng Thái Hậu nghiêng người đặt chén trà xuống: “Vốn định nghĩ cho đệ đệ người vào cung sắp xếp cái chức vị, bất quá nhà người đã có ý như vậy, liền thôi.”

Dương chiêu dung hơi hơi sững sốt, lập tức để chén trà trong tay xuống, vội vàng quỳ lễ trước lão nhân gia, liên tiếp dập đầu vài cái, ngẩng lên thành khẩn nói: “Thái Hoàng Thái Hậu có thể lo cho Tử Tích một nhà như thế, Tử Tích ghi nhớ trong lòng. Kỳ thật cha nói để cho đệ đệ khảo công danh, Tử Tích biết rõ khả năng chỉ được vài phần, dù sao đệ đệ thật sự không phải có khiếu đọc sách, từ nhỏ lớn lên ở nơi thôn dã, ý nghĩ không mấy nhanh nhạy ngược lại là có phần khỏe mạnh. Để đệ đệ đi khảo công danh chẳng khác gì đuổi vịt lên kiệu, cố làm mà thôi. Lúc gần đi đệ đệ còn tìm ta khóc lóc kể lể, ta đây làm tỷ tỷ cũng không thể làm được gì, nếu may mắn được Thái Hoàng Thái Hậu dẫn dắt, là phúc khí của Tử Tích, của đệ đệ, cũng là phúc khí của Dương gia!”

Thái Hoàng Thái Hậu cầm khăn nhấp nhấp môi, ho nhẹ một cái, nói: “Người muốn cầu lão thân an bài một chức vị trong cung cho đệ đệ người.”

Dương chiêu dung lại dập mạnh đầu: “Cầu Thái Hoàng Thái Hậu chỉ dẫn.”

“Được rồi, đừng dập đầu, đều dập đổ rồi, người trước đứng dậy đi.” Vươn tay phải hơi vịn nàng dậy, Thái Hoàng Thái Hậu đối nàng cười nói: “Tuy lão thân không hỏi chính sự nhiều năm, nhưng sắp xếp người vào cung làm việc vẫn còn có thể, hướng chỉ người không chỉ là cháu dâu của lão thân, còn trước mặt lão bà tử ta phụng dưỡng nhiều năm, sao có thể không quan tâm người cho được? Chỉ là, làm vô quan cũng không được nở mày nở mặt như quan văn, người đã suy nghĩ kỹ càng chưa.”

Dương chiêu dung mới đứng dậy, nghe vậy lại phác thông quỳ xuống: “Có thể phụng dưỡng Hoàng thượng cùng Thái Hoàng Thái Hậu, đó là phúc của Dương gia!”

“A.” Thái Hoàng Thái Hậu cầm lấy chén trà lại chậm rì rì nhấp một ngụm. “Chỉ là Dương chiêu dung, người vẫn nên trước nghe lão thân nói một việc đã rồi lại quyết định cũng không muộn.”

Dương chiêu dung ngẩng đầu, không hiểu ra sao.

Lão nhân nhìn trà trong chén như có điều suy nghĩ cười: “Người cũng biết hậu cung của Hoàng thượng, có không ít nam sủng linh quan đi.”

Dương chiêu dung như hiểu như không: “Nhưng mà thiếp thân vào cung đã nhiều năm, cũng chưa từng nghe nói Hoàng thượng sủng hạnh qua vị nào....”

“Đó là bởi vì bọn họ cũng không phải người trong lòng Hoàng thượng, tâm tư của Hoàng thượng, so với bề ngoài còn sâu.”

“Người đó...” Dương chiêu dung mơ hồ thì thào.

Thái Hoàng Thái Hậu thân thủ khẽ vuốt mặt nàng: “Biết Hoàng thượng vì sao lại sủng ái người như thế không? Bởi vì dung mạo người có chút giống hần.”

Dương chiêu dung kinh ngạc, ngây ngốc một lát, khi định thần lại, sắc mặt dần dần tái nhợt, trong đầu có cái gì đó bỗng nhiên bị đánh tan thành từng mảnh từng mảnh.

Thái Hoàng Thái Hậu biết, giờ phút này nàng đau lòng muốn chết, trong mắt xẹt qua một tia quang mang, sau đó liền lắc đầu tiếc hận nói: “Đáng tiếc người này, sớm chết.”

“Chết?” Dương chiêu dung nặng nề mà thuật lại.

“Đúng vậy, chết.” Thái Hoàng Thái Hậu thoáng cười, “Người nọ chẳng qua chỉ là một hộ vệ bình thường, nhưng năm ấy Hoàng thượng lại vô cùng lưu luyến si mê hần, Hoàng Thái Hậu biết sau kinh hoảng, sợ việc này truyền ra sẽ tổn hại đến thể diện của hoàng thất, nên đã lập tức sai người đem hần xử tử, thì thể cũng không biết xử lý như thế nào, tóm lại cứ như vậy vô thanh vô tức biến mất.”

Dương chiêu dung ngăn ra, lại lúng ta lúng túng hỏi: “Thái Hoàng Thái Hậu, vì sao phải nói việc này cho Tử Tích?”

Thái Hoàng Thái Hậu liếc mi, giơ tay lên nhìn lòng bàn tay của mình, nói: “Người rất giống thị vệ kia, mà đệ đệ của người lại cũng giống người, lão thân muốn an bài đệ đệ người làm thị vệ canh gác gần bên Hoàng thượng, hiểu chưa?”

Môi Dương chiêu dung run rẩy hồi lâu, cuối cùng ừ ừ mà ngồi. Thái Hoàng Thái Hậu liếc nàng một cái, lạnh nhạt nói: “Người cũng không cần quá phiền não, lão thân chỉ nói vậy thôi, cũng chưa chắc sẽ chọn đệ đệ người, dù sao thiên hạ rộng lớn, người giống người, nhất định còn có.”

Dương chiêu dung giật mình chấn động, sắc mặt trắng nhợt lại dị thường kiên định nói: “Không, Thái Hoàng Thái Hậu, cứ để đệ đệ ta vào nội cung đi, hẳn nhất định có thể!”

Thái Hoàng Thái Hậu nở nụ cười.

(1) - Biến báo: dựa theo tình hình khác nhau, thay đổi một cách vô nguyên tắc.

22. Chương 22

Cha nường đi ăn tiệc cưới, Tống Bình An ở nhà không có việc gì, con mắt quét quanh sân một vòng, quyết định xắn tay áo cầm búa đi bổ củi đi. Hắn không thường ở nhà, việc nhà đương nhiên toàn do hai vị lão nhân phụ trách, tuy rằng Tống lão gia bây giờ còn khỏe mạnh, nhưng bổ hơn nửa canh giờ cũng phải ngồi xuống nghỉ ngơi một lát.

Việc bổ củi đối Tống Bình An tất nhiên không có gì khó khăn, tay nâng búa bổ, bành bạch vài cái, góc tường rất nhanh đã chồng lên một đồng củi bổ xong.

Chồng củi cao cỡ nửa người thì, Tống Bình An đã đầu đầy mồ hôi, ngày xuân ánh dương ấm áp chiếu trên mặt hắn, mồ hôi lóa mắt còn hơn cả trần châu, Tống Bình An cũng không mấy bận tâm, dùng ống tay áo lau lau quệt quệt, cả khuôn mặt đỏ bừng lên vì nóng.

Cởi bỏ áo khoác bông vắt lên giá phơi, xoay người cầm búa chỉnh chỉnh thanh củi, một búa xuống dưới, chẻ thành hai nửa.

Hắn muốn đem củi tháng này cần dùng toàn bộ bổ hết, đỡ phải cha hắn một phen tuổi còn phải mang thân già lợm khộm làm việc nặng.

Lần này mới bổ được khoảng nửa chén trà, đại môn có người gõ gõ, Tống Bình An trước lau mồ hôi, xoay người dựng búa vào tường, vỗ vỗ mảnh gỗ vụn trên quần áo, mới tiến lên mở cửa.

Cửa mở ra, Tống Bình An giương mắt nhìn, cứng họng thất thần, “Hoàng....Hoàng...” Người ngoài cửa tím tím bước chân tiến vào, đảo khách thành chủ xoay lại ‘phanh’ một tiếng đóng cửa, còn chủ động cài then.

Tống Bình An giật mình mở miệng: “Hoàng...”

Diệp Hoa không đợi hắn nói xong, dắt Tống Bình An vào phòng bếp, đặt hết những thứ trong tay lên cạnh bếp lò, Tống Bình An nhìn, oa, nguyên liệu nấu ăn toàn đủ a!

“Bằng này đã đủ chưa?” Diệp Hoa hắt cằm về đồng đồ ăn.

“Đủ...Cái gì?” Tống Bình An không rõ.

Diệp Hoa bữu môi hờn dỗi, ôm lấy eo Tống Bình An, cầm cọ cọ lên cổ hắn, thanh âm mật mật: “Bình An, ta muốn ăn mì!”

A? Tống Bình An chớp chớp mắt, như thế nào lại cảm thấy lời này giống như đã nghe ai nói qua?

Bình An đang vất hết óc cố gắng hồi tưởng, chưa kịp trả lời, nam nhân bá đạo ngẩng đầu thấy hắn không tập trung, nổi giận! Lại bị đệ vương nói một không hai làm thành điểm tâm gặm gặm!

“Hoàng thượng, đau...” Miệng bị gặm như gặm móng heo, nếu không hoàn hồn có thể sẽ bị gặm sạch sẽ.

“Hoàng thượng.” Mới mở miệng, đầu lưỡi liền bị hàm răng xảo trá cắn mạnh một cái, đợi cho môi hắn sưng như hai miếng lap xường, Diệp Hoa mới thỏa mãn liếm miệng buông hắn ra.

“Bình An, ta muốn ăn mì!” Đế vương uy nghi đoan chính, quân lâm thiên hạ trên triều đường giờ phút này lại tựa như hải tử dính chặt người nào đó không tha, nháo đòi ăn mì...Đừng nói những người khác, ngay cả Tống Bình An cũng thiếu chút nữa ngã ngửa.

“Ax...Hoàng thượng, ngài muốn ăn mì gì?” Tống Bình An sau một lát mới tìm lại được thanh âm của mình.

Diệp Hoa dùng sức cắn lên cổ hần một cái: “Là Diệp Hoa!”

Trên cổ truyền đến đau đớn cùng ảm ướt, Tống Bình An nhin không được nâng tay lên sờ, nghĩ thầm, cắn cao như thế, cổ áo không biết có che được không? Thấy Hoàng đế trừng trừng hai mắt, lại vội nói: “Hoàng—ách, Diệp Hoa, người muốn ăn mì gì?”

Hoàng đế không biết nhớ tới cái gì, đặt mông ngồi xuống ghế, vênh váo tự đắc nói: “Ta muốn ăn mì thú! Mì trướng! Mì xào! Mì tôm! Mì cá! Mì sườn! Mì gà!”

Tống Bình An trợn mắt há hốc mồm nhìn y, hồi lâu mới u u hoàn hồn, ngây ngốc hỏi: “Hoàng thượng....Ngài ăn được hết sao?”

Hoàng thượng đương nhiên ăn không hết, cho nên Bình An nhìn nguyên liệu nấu ăn y mang đến, cuối cùng nấu một bát tô thập cẩm tiên hương mì, còn lại thì nấu đầy một bàn đồ ăn. Tay nghề của Bình An đương nhiên so ra kém Ngự trù, bất quá Hoàng đế ăn đến là cao hứng bưng bưng, mỹ mãn cực kỳ, ăn xong, còn chẳng có nửa phần hình tượng chép chép miệng, ưỡn cái bụng ngả lưng vào ghế, một tiếng lại một tiếng nấc ợ.

Nhìn y ăn ngon, Tống Bình An thảng cười, so với ngày thường còn ăn nhiều một bát đầy, ăn xong đương dọn dẹp, Hoàng đế hoãn khí sau, lại có ý kiến: “Bình An, chân ta lạnh, ta muốn ngâm chân, ngâm nước ấm!”

Tống Bình An nhìn ra ngoài phòng, mặt trời vẫn còn lượn lờ sau đám mây lè mè không chịu xuống núi. Giờ này, đi rửa chân?

Đang nghĩ ngợi, miệng đã bất giác nói: “Diệp Hoa, trời còn sớm lắm, chờ ta dọn dẹp xong sẽ nấu nước cho người, ngâm chân xong lên giường ngủ mới ấm áp.”

Một bữa tối thịnh soạn uy no dạ dày của Diệp Hoa, dạ dày thoải mái, gan cũng thoải mái, gan không nóng, người đương nhiên dễ nói chuyện, Diệp Hoa ngồi trên ghế, cười meo meo hướng hần khoát khoát tay: “Đi đi, đi đi, ta nghỉ ngơi một chút lại đi giúp người.”

Tống Bình An bưng bát đĩa vào bếp, không đem lời y vừa nói để trong lòng. Xào rau còn lại chút củi có thể dùng nấu nước, cơm nước xong, nước cũng gần sôi, vừa vặn có thể dùng để tẩy dầu mỡ dính trên bát. Tống Bình An thuần thục đem non nửa nồi nước rót vào chậu rửa bát, lại gạt tro tàn trong bếp sang một bên, sau đó mới đi rửa bát đĩa.

Rửa được một nửa, Diệp Hoa đi vào.

“Diệp Hoa, người vào đây làm gì?”

“Vào giúp.”

“Không cần, mình ta làm là được rồi!”

Mắt Diệp Hoa chuyển sang bếp lò, xắn tay áo: “Vậy ta đi nhóm lửa nấu nước a.”

“Đừng đừng.” Tống Bình An vội vàng hô, hần còn chưa quên y ở nhà mình từng bị phỏng đâu, lại để y nhóm lửa, không chắc sẽ lại xảy ra chuyện gì.

“Ta đây làm gì?” Diệp Hoa xòe hai tay, trưng cầu ý kiến chủ nhà.

Tống Bình An bất đắc dĩ, trước để bát đĩa đã rửa sạch sang bên, vẫy vẫy nước đọng trên tay, nhìn quanh bếp một lượt, cuối cùng nói: “Diệp Hoa, người biết mức nước không?” So với nhóm lửa, ra giếng mức nước có vẻ an toàn hơn nhiều a?

“Không vấn đề.” Diệp Hoa không nói hai lời, xách thùng nước ra khỏi bếp, thẳng đến bên giếng, Tống Bình An lo lắng nhìn theo, chỉ thấy Diệp Hoa đi quanh giếng một vòng, cầm lấy thùng gỗ buộc dây thùng bên

cạnh ném xuống giếng, sau đó đóng đũa vài cái, mới chậm rãi kéo lên, chốc lát, xách lên một thùng nước tràn đầy đổ vào thùng to y mang đến.

Tổng Bình An lúc này mới yên tâm cúi đầu tiếp tục rửa bát.

Bát rửa xong, nước mức lên đây, dọn xong phòng bếp cũng là lúc trời tối. Tổng Bình An thắp đèn, đặt bên bếp lò, nắm trấu cho vào bếp, lại chất lên một đồng sành khô để đốt, đợi lửa nổi lên, mới đặt củi bổ hôm nay lên trên cùng, sau là bắc nồi lên, đổ nước từ thùng vào, chờ nước gần đầy thì ngừng lại, đập vung, mới xem như đại công cáo thành.

Làm xong mấy công đoạn đó, Bình An duỗi thẳng lưng thở ra một hơi, thấy Diệp Hoa còn đang ở trong bếp đen thui, liền nói: “Diệp Hoa, ở đây không có việc gì làm, mau lên nhà ngồi đi.”

Diệp Hoa lơ đãng, chằm chằm nhìn lửa bếp dần dần cháy mạnh: “Không cần coi lửa? Nhỡ tắt thì sao?”

“Một mình ta trông là được rồi...” Vừa nói, Bình An vừa muốn đẩy người đi, Diệp Hoa nghiêng một cái, tránh đi, đi qua cầm ghế con trước bếp đặt móng ngồi xuống, lù lù bất động, cười nói: “Ta ở đây phụ trách trông lửa.”

Không đợi Bình An nói gì, y một tay túm hắt, kiên quyết kéo người ngồi xuống cạnh mình, sau đó một tay vòng qua lưng Bình An ôm lấy eo hắt, vai tựa vào vai, đôi môi ấm nóng dán lên vành tai đầy nhuần.

Bình An đỏ mặt muốn trốn, lại như thế nào cũng trốn không thoát hai tay y, cuối cùng toàn thân rơi vào tay giặc, tâm cũng đi theo bị người nào đó bắt đi.

Trên bếp ngọn lửa bập bùng, sức nóng lan tỏa, đôi môi không ngừng bị dày xéo, cho đến nhẹn không được run rẩy hé mở, mà xâm lấn chờ mong, đột nhiên lại rời đi.

Mở to mắt, con ngươi trong bóng tối dưới ánh lửa càng trở nên tinh lượng, Bình An không hiểu ra sao: “Hoàng...”

Ai trong bóng đêm thở dài một tiếng, cô tịch mà trầm thấp, quanh quẩn mà lại tang thương? Diệp Hoa cúi đầu nhẹ nhàng tựa lên vai Bình An, hai mắt chằm chằm nhìn vào ngọn lửa, hỏi: “Bình An, ngươi có cái gì muốn hỏi ta không?”

Ánh mắt Bình An cũng rơi xuống bếp lò, sau đó xoay người nhặt một thanh củi bỏ vào.

“Xem ra, ngươi thật sự có điều muốn nói với ta a.” Diệp Hoa không khỏi mỉm cười, tay ôm eo hắt lại siết chặt thêm. Nếu là bình thường, Bình An đã sớm lắc đầu liên tục nói không có gì, đâu như hiện tại đây về do dự?

Diệp Hoa kéo người lại sát gần, hôn bẹp một cái rõ to, cười meo meo nói: “Có lời gì cứ nói, ta nghe.”

Bình An nháy mắt sững sờ, ngăn người nhìn y, trong mắt vẫn còn chút chần chừ. Diệp Hoa có chút đau lòng, lại có chút bất đắc dĩ, bất luận y cố gắng như thế nào, cuối cùng y và hắt vẫn có một ranh giới cố kỵ không thể vượt qua, Bình An có kiêng kỵ của hắt, y có băn khoăn của y.

“Nói đi, Bình An.” Diệp Hoa dùng thanh âm trầm thấp có thể đầu độc nhân tâm ghé vào lỗ tai hắt nói, tay kia cầm tay Bình An, mười ngón giao triền, cúi đầu nhìn, tay Bình An vừa ngắn vừa đen, tay y vừa trắng vừa dài. Đã từng, vì không để người khác phát giác y tập võ, dù cho nhiều năm cầm kiếm, cũng không thể để lại bất cứ dấu vết gì trên tay, vì xóa đi vết chai, y nghĩ tất cả mọi cách, cho dù là thánh phẩm dưỡng nhan của nữ nhân, y cũng sẽ không ngần ngại bôi lên, lâu dần, liền tạo thành hai tay trắng ngần như tuyết ngày hôm nay, hoàn mỹ không chút tỳ vết—hoàn toàn không giống đôi tay của một nam nhân gánh trên vai trọng trách thiên hạ.

Diệp Hoa yêu thích tay của Bình An, so với y thì cực kỳ thô ráp, nhưng đó lại là dấu vết lưu lại của sự cố gắng, không giống y, cho dù đã từng khắc khổ đến mức nào, chỉ vì một câu ‘Khéo giấu khuyết điểm, lấy khuất lập thân’ liền đem hết thủy che dấu.

Diệp Hoa tinh tế miêu tả tay Bình An, Bình An thì lẳng lặng cúi đầu nhìn, “Bình An, nói đi, ta vẫn luôn coi ngươi là người thân.” Tay Bình An đột nhiên run lên, Diệp Hoa mỉm cười, một lần lại một lần mơn trớn.

Tựa như nổi lòng bối rối bất an một lần lại một lần được thủy triều ôn nhu xoa dịu, tay Bình An rốt cục chậm rãi mở ra.

“....Người cùng ta, về sau sẽ như thế nào?”

Một câu của Trịnh Dung Trinh, khiến cho hắn tới bây giờ cũng không dám nghĩ tới, cố gắng tận lực tránh đi vấn đề không cách nào đối mặt này, Bình An là người không thể dấu được tâm tư, hắn càng cố gắng che dấu, lại càng không dấu được một cái lướt nhìn của Diệp Hoa.

Diệp Hoa duỗi mở tay Bình An, viết lên lòng bàn tay một chữ, ngẩng đầu, đã thấy Bình An không hiểu ra sao nhìn y.

“Viết gì vậy?”

Diệp Hoa mỉm cười, “Ý nghĩ của ta.” Sau đó khép tay Bình An lại, một tay bao lấy, như là đem thứ gì đó vô cùng quý trọng giao cho Bình An.

“Trước mười tuổi ta muốn ra cung nhìn xem, trước mười lăm tuổi ta muốn rời kinh nhìn xem, trước hai mươi tuổi, ta muốn đi khắp thiên hạ, còn hiện tại, ta chỉ muốn nắm tay một người, dẫn hắn đi tất cả những nơi ta từng muốn đi. Bình An, giờ ta đang nắm tay người, tương lai, ta cũng sẽ vẫn nắm tay người như lúc này.”

Hai tay được y nắm chặt, nhiệt độ truyền sang còn nóng hơn cả nhiệt độ tỏa ra từ ngọn lửa, Bình An chỉ có thể nướng ánh lửa đỏ rực, ngây ngốc nhìn gương mặt mỉm cười trước mắt, sau đó giật mình tỉnh lại trong tiếng tí tách của củi cháy.

Bối rối liếc nhìn lửa trên bếp, vội vàng đi đến bên nhét hai, ba thanh củi vào, rõ ràng lửa đã cháy hừng hực, hắn lại vẫn cứ không ngừng cho thêm, tăng mạnh hỏa thế. Trên mặt Diệp Hoa mang theo ý cười, thân thủ sờ sờ lỗ tai đỏ như lấy máu của hắn, vừa mới đụng vào, Bình An đã đứng phắt dậy, luống cuống mở vung, dùng ngón tay đi thử độ nóng, sau đó dịch lùi sang bên, cúi đầu, thanh âm nhỏ như muỗi kêu: “Nước...Được rồi...”

Diệp Hoa lập tức đứng lên, cũng không động, chỉ dịu dàng cười nhìn hắn.

Dù cho tương lai rất nhiều năm trôi qua, Bình An vẫn sẽ thỉnh thoảng nhớ tới nụ cười ngày hôm nay của Diệp Hoa, còn có những lời tâm tình mà y đã nói. Ngày hôm ấy, Bình An như thiếu niên gặp mối tình đầu, một lòng nhảy nhót như nai con đi loạn, mặt đỏ như sắp thiêu cháy, một mực không dám ngẩng đầu.

Trăng treo cành liễu, gió mát thoảng qua, Diệp Hoa rốt cục được như nguyện ngâm nước ấm rửa chân, hơn nữa còn là rửa cùng Bình An, chậu nước không to, bốn chân kê sát. Lướt qua hai chân trắng nõn không chịu một mình cọ mu bàn chân, gãi gãi lòng bàn chân, tách ra khép lại ngón chân, dùng móng chân khê cọ cọ, đem hai chân hơi đen kia liên tục cọ rửa lại, nhưng chậu nước chỉ to bằng đó, có thể trốn đến chỗ nào?

Diệp Hoa nhìn thẳng người trước mắt, khóe môi từ đầu tới cuối cũng chưa từng hạ xuống, ngược lại càng chọc càng có xu thế cong lên, hai mắt đen láy, ý xấu trên ghẹo không hề che dấu, Bình An bị y chọc tới mặt đỏ đến mang tai, nếu không phải hai tay vẫn bị y nắm lấy, hắn đã sớm đẩy cửa mà chạy.

Diệp Hoa hì hì cười, ngón tay chui vào lòng bàn tay hắn, nhẹ nhàng chọc chọc, thân thể Bình An giật giật run lên, dưới ánh mắt bốn cột của y, rất muốn rút hai tay mình lại.

“Hoàng thượng, buông tay...” Cả người khấn trương xiết chặt, liền dễ dàng mất chừng mực, Bình An từ trước đến giờ, đối với người trước mặt, tự đáy lòng, vĩnh viễn đều là nhất quốc chi quân.

“Bình An, là Diệp Hoa.” Mặc dù là cửu ngũ chí tôn, nắm giữ quyền lực khuynh đảo thiên hạ, tùy tùy tiện tiện một câu mệnh lệnh, liền có thể khiến người ta cúi đầu xưng thần không dám trái lời, nhưng đối với Bình An, y vẫn luôn chỉ có kiên trì bền bỉ.

“Diệp Hoa....” Bình An nhỏ giọng gọi, “Buông tay.” Có điều Diệp Hoa vẫn không chịu buông ra.

Y chăm chú nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Bình An, ôn nhu cười nói: “Bình An...”

“Dạ?” Bình An ứng.

“Bình An.” Ý cười trọng giọng nói càng sâu.

“Cái gì?” Bình An không hiểu ra sao.

“Bình An.” Ý ha ha cười.

“Làm sao vậy?” Bình An lại càng không hiểu ra sao.

Diệp Hoa rũ mi nhìn hai tay bọn họ nắm chặt một chỗ, môi như tân nguyệt cong cong, miệng liên tục gọi: “Bình An, Bình An, Bình An, Bình An....”

Bình An có chút ngây ngốc nhìn ý, mà Diệp Hoa không biết gọi mấy lần, gọi bao lâu, mới giương mắt, một chút bất đắc dĩ, một chút u oán nói: “Bình An, ta gọi người nhiều như vậy, người như thế nào không gọi ta một tiếng?”

Thì ra....

Bình An giật mình, nội tâm ngũ vị tạp trần, hai mắt sáng ngời nhìn thẳng ý vẫn yên lặng chờ đợi hồi lâu, mới tự dấy lòng khẽ gọi: “Diệp Hoa....”

Diệp Hoa nở nụ cười, khuynh thân, hôn lên môi hắn.

Diệp Hoa đương nhiên không cô phụ ngày tốt, chờ đêm muộn thêm chút ít, hai người lên giường cùng ngủ thì, bàn tay ấm áp lên vào trong vạt áo. Bình An chần chờ để lại tay ý, bất an nói: “Diệp Hoa...”

Diệp Hoa trở mình, đè lên người Bình An, tinh tế hôn lên cổ hắn: “Yên tâm, cha nương người đêm nay không về kịp đâu.”

“Làm sao người biết....”

Nghi vấn của Bình An bị nuốt chửng trong cái hôn của Diệp Hoa.

Trong đêm tối, dưới chăn bông dày, hai thân thể lỏa lồ, mật mật giao triền. Rõ ràng là đêm xuân thấm hàn, thân thể lại nóng như đặt trên hỏa lò, Bình An nóng đến mức tưởng chừng như ngất đi, miệng lưỡi phát khô, khó khăn nghiêng người muốn hít một chút không khí bên ngoài, cơ thể sau lưng đồng dạng cực nóng đã lập tức dán lên, những nụ hôn nồng nhiệt liên tiếp rơi xuống lưng, từ trên xuống dưới không một chỗ bỏ sót.

Bàn tay vốn trêu chọc phía trước lên vào giữa đùi, động khẩu nho nhỏ ở sâu bên trong bị tách ra xâm nhập, chỉ chốc lát sau, hai chân khép lại bị cái đùi bóng loáng nhẵn nhụi chen vào giữa, ngón tay đùa bỡn dời đi, vật cứng nóng rực như sắt nung trong lò cọ sát, chậm rãi tiến vào.

Bị xuyên qua, như thẳng tắp đi tới chỗ sâu nhất, ngay từ đầu luôn rất khó thích ứng, vô ý thức sẽ túm lấy gì đó bên người, nín thở chờ đợi một khắc khó chịu nhất trôi qua.

Có điều thân thể ban đầu có thể nào không bị người lúc nào cũng chú ý cảm nhận của hắn phát giác, rất nhanh, bàn tay rời đi lại trượt về, chuyển xuống dưới thân, lúc mạnh lúc nhẹ, đủ để khiến nam nhân toàn thân xụi lơ, khoái cảm dục tiên dục tử trào dâng như sóng triều, tay túm chăn bông mỗi lúc một dùng sức, không còn bởi vì khó chịu, mà là sợ hãi tựa hồ sau một khắc sẽ gặp phải hủy diệt.

Nhưng mà vào khoảnh khắc lên tới đỉnh điểm, nơi phát tiết bỗng nhiên bị chặn, hắn bất mãn mở ra hai mắt mờ mịt, đang muốn kháng nghị, người phía sau lại đúng lúc đem thứ bất tri bất giác vùi vào chỗ sâu nhất mạnh mẽ đỉnh về phía trước, thanh âm đến miệng lại tan thành hư không, hóa thành tiếng thở dốc trầm thấp nặng nề.

Bình An....Bình An....

Ai ở bên tai, một lần lại một lần lặp lại tên hắn? Thâm tình như thế, chân thành như thế, ôn nhu như thế, nóng bỏng như thế....

Hai mắt mông lung, nhìn thấy trước mắt chỉ là một mảnh màu đen. Đương khoái ý cuồng nhiệt rốt cục dừng lại, trong không khí tràn ngập hương vị khiến người ta đỏ mặt, Bình An mệt mỏi không rảnh bận tâm mấy cái đó, Diệp Hoa ôm hắn, đồng dạng dồn dập thở dốc, một đoạn thời gian hai người không ai nói chuyện, trong đêm tối chỉ còn tiếng hít thở ồ ồ lẫn lộn.

Bình An bị Diệp Hoa lật người lại cùng y tương đối, còn chưa mở miệng, môi đã bị ngậm lấy tàn sát bữa bãi, hai tay ôm eo hắn, như tường đồng vách sắt kiên cố không thể phá bỏ, hô hấp hơi chút trì hoãn lại trở nên rối loạn.

Hôn đủ rồi, Diệp Hoa dán đầu hắn vào trước ngực mình, môi hôn nhẹ lên đỉnh đầu hắn, ngón tay ôn nhu vờn qua mái tóc.

Khoảng cách gần như thế, Bình An chỉ cần hơi hơi hít vào, là có thể ngửi được mùi hương nhàn nhạt trên người Diệp Hoa, loại hương này rất đặc biệt, không giống nữ tử ngọt ngào, mà là mát lạnh như gió đông, lại hỗn hợp hương hoa mùa xuân thanh khiết, tóm lại là rất dễ chịu, rất hợp với vị Hoàng đế anh vĩ cao ngạo, khi thì lãnh đạm, khi thì hòa nham duyệt mục này.

“Hoàng thượng, Trịnh huynh thực từ quan sao?”

Diệp Hoa không khỏi cười. Vì chuyện của mình có thể trái lo phải nghĩ, vì chuyện của người khác lại có thể tùy tiện mở miệng với y, tính tình này của Bình An thật là khiến y yêu không được, ghét cũng không được.

Diệp Hoa thấp giọng nói: “Chỉ cần hắn nguyện ý, tùy thời đều có thể trở về.”

“Các người cãi nhau?”

Diệp Hoa cố ý nặng nề thở dài một tiếng: “Người cũng biết, Trịnh Dung Trinh trước giờ có thành kiến với ta, bất luận ta làm cái gì, trong mắt hắn, vẫn luôn là sai.”

“Trịnh huynh hắn...” Bình An thoáng dừng lại, “Trong lòng hắn cũng rất khó chịu.”

“Ta biết, cho nên mới vẫn tùy hắn.”

Bình An khẽ gật đầu, không nói gì nữa, Diệp Hoa nâng mặt hắn lên, thoáng hôn môi hắn, than thở nói: “Người lúc nào cũng quan tâm đến chuyện của người khác.” Chuyện của mình thì ngược lại rất ít bận tâm.

Bình An chớp mắt một cái, đột nhiên nói: “Đó là vì các người là người ta quan tâm nhất.”

Diệp Hoa thoáng nhướn mày, nhấp nháp những lời này, vẫn là cảm thấy xóa chữ ‘các’ đi mới thực là hoàn mỹ.

Vì tỏ vẻ bất mãn, Diệp Hoa lại xoay người đè ép Bình An, rất nhanh, lại là một hồi tiêu hồn thực cốt. Ngoài cửa sổ, ngay cả ông trăng cũng thẹn thùng trốn vào đám mây, tránh đi cảnh tượng ngượng ngùng này.

.

Tối khuya, hạ một trận mưa, có một phong thư sau nhiều lần chuyển chuyển cuối cùng rơi vào tay Thái Hoàng Thái Hậu, nàng lặng lẽ mở ra, trong thư vô tự, chỉ có một dải dây đỏ kết hình lê hoa lẳng lẳng nằm trong. Lão nhân đầu đầy tóc bạc cầm lấy trầm ngâm cân nhắc, cuối cùng nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Trong mắt người ngoài, Mộ Dung gia xử sự vô cùng điệu thấp, nhưng từ khi Hoàng đế dùng trọng tội hành thích quân vương ý đồ mưu nghịch giam giữ Mộ Dung nhất tộc đến nay, người kêu oan cho Mộ Dung gia mọc lên như nấm, trên triều đình, trên giang hồ, hắc đạo cũng có, bạch đạo cũng có, thậm chí cả Tây Dịch quốc quân đã thần phục cũng phái sứ giả đưa thư đến vì Mộ Dung gia cầu tình.

Nếu thật sự là không có tiếng tăm gì, vậy đây lại xem như thế nào?

Diệp Hoa đem toàn bộ tấu chương cầu xin cho Mộ Dung gia ném vào một chỗ, không rảnh mà bận tâm.

Mộ Dung gia là một cây gai trong lòng y, không trừ không được. Thượng cổ vọng tộc này căn cơ khẳng định vững chắc hơn nhiều so với hoàng triều mới lập quốc chưa đầy năm mươi năm như Thiệu thị, sau lưng nhân tài vô số, cục diện năm đó ngay cả y cũng phải đau đầu cân nhắc, Mộ Dung gia lại chỉ bắt quá xuất động vài người, đã có thể xoay chuyển cục diện, rồi lại không chịu vào triều vì hoàng thất hiệu lực, hơn nữa, Mộ Dung gia còn cùng Thái Hoàng Thái Hậu tựa hồ có sự liên hệ nào đó không muốn để người ngoài biết được...

Cho nên, Mộ Dung gia có sai thì tốt, không sai, y cũng sẽ chế tạo tội danh đủ để làm gia tộc này tiêu vong, làm cho bọn họ không thể gượng dậy!

Ngày mưa, không khí ẩm ướt, miệng vết thương ỉn ỉn đau nhức, Diệp Hoa cách lớp vải nhẹ nhàng xoa, hồi lâu mới thu tay lại, lẳng lặng nhắm mắt.

—Ái thần quá thân, tất sợ kỳ thân. Nhân thần quá quý, tất đổi chủ vị. (Thần tử quá thân, tất sẽ không sợ. Thần tử quá quý, tất phải đổi chủ.)

Thái Hoàng Thái Hậu, những lời này, chính người đã từng nói với trẫm.

Đến canh hai, mưa hạ suốt một ngày cuối cùng cũng ngừng, tới phiên đội của Bình An cắt lượt nghỉ ngơi, bước đi trong đêm lạnh, Bình An xa xa rơi lại phía sau, hít thở không khí rét lạnh, đột nhiên cảm thấy cảnh này có chút quen thuộc.

“Tổng hộ vệ....?”

Bình An giật mình xoay người, Tần công công đứng ở chỗ tối, mặt cúi xuống, hai tay giao ở phía trước, dây buộc trên mũ khẽ lay theo gió.

Bình An thả lỏng cảnh giác vừa treo lên, nhìn quanh thấy không ai chú ý tới bên này, liền cười đi về phía hắc.

“Tần công công, Hoàng thượng bảo ngài tới sao?”

Chẳng biết từ lúc nào, đã không còn sợ hãi Tần công công đột nhiên tới chơi, lâu lâu, còn có thể mỗi lần trên đường trở về quân doanh ngoái qua ngoái lại, chờ mong hắc xuất hiện, dẫn mình vào cung, để giải tương tư ngày đêm tích lũy trong lòng.

Tần công công hơi hơi nâng mắt, cười mà không nói, tay khẽ kéo, từ trong tay áo lấy ra mảnh vải đen. Bình An ngẩn ra, nghi hoặc nói: “Tần công công, không phải đã không cần bịt mắt rồi sao?”

Từ Hoàng đế nói với hắc lý do phải bịt mắt sau, Bình An chân thành đối y nói: “Hoàng thượng, từ giờ trở đi không cần bịt mắt tiểu nhân, sau này mỗi lần tiểu nhân tới sẽ nhắm mắt lại, ngài không muốn để tiểu nhân thấy, tiểu nhân sẽ nhắm thật chặt, vĩnh viễn cũng sẽ không nhìn.”

Ngày đó, Hoàng đế nhìn hắc một hồi, cuối cùng đem hắc ôm chặt vào lòng, thật lâu cũng không chịu buông ra.

Từ đó về sau, Hoàng đế thật sự không còn sai Tần công công bịt mắt Bình An nữa, mà Bình An, cũng tuân thủ hứa hẹn, cho tới bây giờ đều là chủ động nhắm lại hai mắt, chưa đến nơi, tuyệt sẽ không mở ra.

Tần công công không trả lời, giơ mảnh vải trên tay thật sâu nhìn hắc một cái, vươn tay muốn bịt, trong lòng Bình An không hiểu sao lại có chút bất an, vô thức ngăn cản, nhưng chỉ vừa mới đụng phải quần áo lạnh băng, mắt đã nhắm lại, cả người mềm nhũn.

~*~

lê hoa kết, cũng giống như đồng tâm kết – dành để tặng cho vợ/chồng, có điều ta ko tìm được hình lê hoa kết (hoặc tìm được rồi mà ko biết =.=) nên up tạm mấy hình làm minh họa, các nàng thông cảm nha :d

Bận rộn hơn nửa đêm, chính vụ rất cực xử lý xong, Diệp Hoa đắm đắm cổ mỗi nhừ, mắt quét một vòng quanh điện, chỉ thấy một tiểu thái giám đang đứng gập gù, không biết Tần Nghi trước giờ vẫn canh giữ ở bên đã chạy đi đâu.

Diệp Hoa không nghĩ nhiều, cầm trà trên bàn nhấp một ngụm, trà cũng không biết pha từ khi nào, lúc này đã thoảng lạnh, vào miệng khổ sáp, nhưng y trái lại lại thích hương vị như vậy, lập tức thanh tỉnh thư thái.

Diệp Hoa uống xong trà, chén trà tùy ý để xuống, phát ra tiếng vang rất nhẹ, nhưng vẫn làm cho tiểu thái giám đang trong cơn mơ ngủ đột nhiên bừng tỉnh, trông thấy Hoàng thượng chính bắt tay vào dọn dẹp án thư lộn xộn, biết mình tham ngủ hầu hạ không chu toàn, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, phác thông quỳ xuống, liên tục nhận sai.

“Được rồi, được rồi, đứng lên đi. Đứng cũng có thể ngủ chứng minh ngươi quá mệt mỏi, cũng chứng minh chủ tử trẫm không đủ thông cảm các ngươi, là trẫm sơ sót mới đứng.”

Hoàng thượng khoan dung, tiểu thái giám cảm động run rẩy đứng dậy, thỉnh thoảng giương mắt liếc trộm, như là có chút không thể tin được. Hoàng thượng mặc dù không tính tàn bạo, nhưng trước giờ thường phạt phân minh, trước đây trong nội cung có ai làm điều sai trái bị Hoàng thượng biết được, đều sẽ trọng phạt, cho dù là hoàng tử cũng không thể ngoại lệ.

Hôm nay lại không biết là vì sao?

Tiểu thái giám mặc dù nghi hoặc, nhưng thấy Hoàng đế đứng dậy, vẫn là vội vàng tiến lên hầu hạ.

Hoàng đế đứng lên giần lưng, hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Tiểu thái giám đáp: “Hồi Hoàng thượng, sắp canh năm gà gáy.”

“Đã sáng sớm sao?” Hoàng đế kinh ngạc.

“Vâng, thưa Hoàng thượng.” Thấy Hoàng đế đi ra ngoài, tiểu thái giám nhanh nhanh chạy theo, “Hoàng thượng, có muốn tiểu nhân hầu hạ ngài đi ngủ hay không?”

“Không ngủ, trầm đi dạo một lát.” Cách lâm triều chỉ còn hơn một canh giờ, lúc này đi ngủ, chỉ sợ còn chưa vào giấc đã bị đánh thức, như vậy sẽ càng mệt mỏi, không bằng không ngủ.

Diệp Hoa đi ra ngoài điện, nhìn bầu trời trắng xám hít một hơi không khí trong lành sau cơn mưa, tay thả lỏng phía sau, hướng một chỗ khác đi đến.

Lúc đi qua lối rẽ, phía trước có mấy thị vệ đang canh gác, nguyên chỉ là giương mắt tùy ý lướt qua, nhưng cước bộ lại hơi chút dừng lại, rồi sau đó lại cất bước đi về trước, phẳng phất như một màn kia căn bản không hề để động gì đến y.

Khi Diệp Hoa trở lại tẩm cung thay đổi triều phục, Tần công công mới khom người đi đến, đứng trước mặt Hoàng đế cung kính hoán thành, “Vạn tuế.” Diệp Hoa gật nhẹ, “Ừ” một tiếng, Tần công công mới tiến lên hầu hạ y thay quần áo, Tần công công vừa lên, tiểu thái giám vốn đang hầu hạ Hoàng đế lập tức lui ra.

Mặc dù Tần công công hiện tại đã là Thái giám tổng quản, nhưng sinh hoạt hàng ngày của Hoàng đế, đại bộ phận đều do Tần công công tự tay sắp xếp, một là do Tần công công hầu hạ Hoàng thượng nhiều năm, am hiểu thói quen của y, hai là nhiều năm như vậy, nó cũng đã sớm thành thói quen khó thay đổi của hắn.

Lúc cài nút áo cho Hoàng đế, Tần công công phải hơi chút kiêng chân mới có thể làm được, chẳng quá nhiều lâu, nam hài chỉ cao gần bằng eo hắn, đã trưởng thành cao lớn như vậy? Tần công công rũ mắt, cài xong nút kết thứ nhất, lại cài cái thứ hai, hai tay khẽ run.

Diệp Hoa giang hai tay, mặc cho chúng thái giám loay hoay chỉnh lại triều phục, dường như phát giác cái gì, ánh mắt vốn nhìn một chỗ lại thoáng dời xuống, dừng tại hai bên thái dương đã hoa râm của Tần công công.

“Tần Nghi.” Diệp Hoa thấp giọng gọi.

“Dạ.”

“Người hầu hạ trầm đã được bao lâu?”

“Hồi bẩm vạn tuế, qua năm nay, là tròn hai mươi năm.”

Diệp Hoa không khỏi cảm khái: “Đã lâu vậy sao, khó trách, tóc ngươi cũng bạc. Trầm nhớ rõ ngươi hơn ba mươi tuổi thì đến bên trầm, bây giờ, ngươi đã là qua tuổi năm mươi rồi.”

Tần công công hướng Hoàng đế thật sâu khom người, nói: “Hạnh hoàng thượng còn nhớ rõ tuổi của Tần Nghi.”

“Cái đó sao có thể không nhớ rõ.” Diệp Hoa ha ha cười, “Trầm còn nhớ rõ ngươi là từ mẫu hậu bên kia tới hầu hạ trầm.”

Tần công công cũng không khỏi cười nhẹ một tiếng, kính thanh nói: “Đúng vậy, vạn tuế, năm đó Thái hậu thấy tiểu nhân nhanh tay nhanh chân, liền phái tiểu nhân đến hầu hạ Hoàng thượng.”

Diệp Hoa thật sâu liếc hắt một cái, vỗ vỗ vai hắt, cười nói một câu: “Trẫm rất hài lòng.” Liền hướng ngoài cung bước đi.

Tần công công bất động, nhìn thân ảnh cao ngạo của Hoàng đế, thất thần trong chốc lát, mới vội vàng theo sau.

.

Đối với việc xử trí Mộ Dung gia, phương thức Diệp Hoa lựa chọn là tốc chiến tốc thắng, có điều trên thực tế, y hết lần này đến lần khác vấp phải vô số phản đối từ những người ủng hộ Mộ Dung nhất tộc. Mặc dù giang sơn là của y, nhưng nhân tâm mỗi người mỗi khác, y cũng không thể khiến người trong thiên hạ đều nghe lệnh mình, đồng thời, nhân tâm cũng là thứ cực kỳ quan trọng, có thể giúp y ngồi trên long ý càng lâu càng ổn, cho nên y lại càng không thể tùy ý vọng động.

Tất cả những người phản đối đều giống như Trịnh Dung Trinh, đối tội mưu phản của Mộ Dung gia tỏ vẻ hoài nghi, càng đối việc Mộ Dung gia thuê sát thủ hành thích quân vương tỏ vẻ hoài nghi, bọn họ nói, Mộ Dung gia tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Nghe những người đó tấu trình, Hoàng đế trên mặt mang mỉm cười, trong lòng lại một mảnh lãnh ý, Mộ Dung gia sẽ không làm như vậy, nói cách khác, là chỉ trích Hoàng đế cố ý hãm hại bọn họ?

Mặc kệ sự thật rốt cuộc là gì, ngôn luận này cũng đã làm cho Hoàng đế trong cơn giận dữ xé bỏ không biết bao nhiêu tấu chương cầu tình.

Mộ Dung gia hành xử điếu thấp, cũng có công lớn là từng cứu vãn hoàng triều khi lâm vào khốn cảnh, công lao không thể bỏ qua, thậm chí còn đủ bù tội, hiện tại hết thấy chứng cứ cũng không quá mức rõ ràng, Hoàng đế lại cứng rắn muốn đẩy Mộ Dung gia vào chỗ chết, làm vậy là thiên lý bất dung!

Ngôn từ kịch liệt một ít, đã bất chấp có thể bị tù tội trực tiếp mắng lên, Hoàng đế biết sau, án thư xử lý chính sự không biết đã bị giận dữ đập đổ mấy lần.

Cũng không biết là ai ngấm ngầm truyền tin, ngay từ đầu Hoàng đế ần ần phát giác khi xử lý Mộ Dung gia sẽ có tình huống như vậy xảy ra, cho nên lúc trước phái binh đi vây bắt, còn khẩu dụ cho tướng lãnh dẫn quân nếu có phản kháng cho phép tiền trăm hậu tấu, chính là để tránh đêm dài lắm mộng. Nhưng mà kỳ quái là, đương thân quân đuổi tới, Mộ Dung nhất tộc từ trên xuống dưới như đã sớm biết trước, im lặng tùy ý quân đội xông vào nhà bắt người giam giữ, không có chống cự, không có ồn ào, thậm chí cả tiểu hài tử mới được mấy tuổi cũng chỉ là mở to hai mắt nhìn xem một đám binh sĩ như lang tự hổ xông đến vây phủ...

Cho nên Mộ Dung nhất tộc cứ như vậy bị áp giải vào kinh, không ai ở trên đường phát sinh bất cứ cái gì ngoài ý muốn, ngay cả Hoàng đế cũng khiếp sợ vạn phần, đồng thời, càng cảm thấy sự uy hiếp đáng sợ từ Mộ Dung gia.

Vào kinh sau, y càng muốn động thủ, người phản đối lại càng nhiều, ngay từ đầu chỉ là quan viên triều đình, về sau là võ lâm nhân sĩ, lại sau nữa là hàng thần linh quốc, cho tới hiện tại, đã là cử quốc kinh động, nếu không có độc thủ trợ giúp, chuyện này sao có thể lan truyền nhanh đến vậy.

Hoàng đế biết rõ, không nên làm như thế, đối phó Mộ Dung gia, về công về tư, y một mực muốn giải quyết nhanh chóng trước khi tin tức truyền đi, nhưng hiện tại, y không thể không một kéo hai kéo, thậm chí tùy thời đều có thể vì chứng cứ không đủ mà phải thả Mộ Dung gia cùng những người liên can.

Diệp Hoa không có suy nghĩ quá lâu, liền đoán ra được người có lí do làm việc này, cũng có bản lĩnh làm việc này. Mặc dù người đó hôm nay đã là nửa ần cư, càng đối sự vụ trong triều chẳng hề quan tâm, nhưng mà...

Ngay từ đầu Hoàng đế đã biết, y không phải đang đấu với Mộ Dung gia, mà là đấu với người nọ, đấu, không chỉ là hoàng quyền y nắm trong tay, mà còn cả tương lai.

Trước mắt cục diện này thật sự bất lợi với y? Thế thì chưa hẳn! Hoàng đế âm trầm lạnh lùng cười. Y mưu đồ nhiều năm, lần này, sao có thể dễ dàng buông tay?

Muốn chứng cứ phải không? Chứng cứ Mộ Dung gia mưu phản, ám sát thiên tử không xác thực không thể căn cứ, vậy chứa chấp bao che khâm phạm của triều đình thì sao?

Hoàng đế ném vấn đề này ra ngoài, tất cả ghen hòng, Hoàng đế không đưa ra được chứng cứ Mộ Dung gia mưu phản ám sát, bọn họ cũng không đưa ra được chứng cứ xác thực Mộ Dung gia vô tội.

Nhưng tội chứng bao che khâm phạm lại là sự thực, khâm phạm đó chính là con trai thứ hai của Võ quan Khang Định Thủ - một trong bốn bị đại thần năm ấy có ý đồ mưu quyền soán vị! Năm đó Khang gia bị sao trăm, con thứ của hắn trùng hợp có việc bên ngoài tránh được một kiếp, triều đình ban phát lệnh truy nã, có điều vẫn không thể tìm được, chẳng ai ngờ rằng, hắn cư nhiên chạy trốn tới Mộ Dung gia, hơn nữa sửa lại danh tính trở thành hiền tế ở rể của Mộ Dung gia tộc!

Triều đình trọng phạm trốn trong Mộ Dung gia, nói Mộ Dung gia không biết, đây là điều không thể, dù sao lệnh truy nã dán ở khắp nơi, ai tin Mộ Dung gia thật sự không có một người biết rõ? Nếu là biết còn chứa chấp bao che, chứng minh cái gì? Một khâm phạm triều đình, phụ thân đã chịu trăm thủ với tội danh mưu quyền, làm con tự nhiên không thể phiết thanh quan hệ, Mộ Dung gia làm như vậy, chẳng lẽ không phải cũng có ý đồ đồng dạng?

Hoàng đế nghĩ như thế, nhưng người khác cũng không hẳn đều nghĩ như thế, hướng chỉ những đại thần một mực phản đối y xử quyết Mộ Dung gia, bọn họ nói: “Đây bất quá là Thánh thượng ngài phỏng đoán thôi! Chứng cứ, chứng cứ!”

Hoàng đế biết, bọn họ muốn kéo.

Nhưng Hoàng đế đã không muốn kéo, nếu bọn họ không đưa ra được chứng cứ, vậy dùng tội danh y nắm trong tay, có thể giết bao nhiêu tính bấy nhiêu, tổng tốt hơn nhiều so với kéo dài tới tình huống không thể đoán trước!

Chứa chấp khâm phạm của triều đình, những kẻ có liên quan, lập tức xử trăm hành quyết!

Những kẻ có liên quan là ai, chuyện chứa chấp khâm phạm nghiêm trọng như vậy, Mộ Dung gia chủ khẳng định biết? Huỳnh đệ ruột thịt của hắn khẳng định biết? Con cháu của hắn khẳng định biết? Vợ con của hắn khẳng định biết? Một đao kia xuống dưới, cho dù Mộ Dung gia không vong, cũng đã thành cây khô bị bào, chẳng thể sống lâu.

Hoàng đế hạ lệnh, lập tức có người đi làm, cơ hồ là đồng thời, một tin tức truyền tới tai y, Tổng Bình An mất tích, ám vệ bảo vệ hắn toàn bộ phơi hoang dã.

Tim Hoàng đế xoạt một cái, như rơi vào hầm băng.

23. Chương 23

Tổng Bình An mất tích, ám vệ bị giết, sự đả kích này quả thực không nhỏ, Hoàng đế chỉ cảm thấy toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Vào thời khắc mấu chốt lại xảy ra chuyện như vậy, Hoàng đế nghĩ như thế nào đều cảm thấy chỉ có một người có lý do cùng bản lãnh làm được việc này.

Y cho tới bây giờ chưa từng dám đánh giá thấp đối thủ, nhưng y cho tới bây giờ cũng chưa từng đoán trước được, người nọ lại biết rõ sự tồn tại của Bình An!

Là lúc nào, người nọ rốt cục từ khi nào thì biết đến Bình An?

Hoàng đế phù trán khổ tư, đột nhiên, một màn chứng kiến trước Càn Thanh cung hiện lên trong đầu, lúc trước còn cho là trùng hợp, nhưng hiện tại đâu thể nào là trùng hợp, khắp nơi đều lộ ra dấu vết cố ý an bài.

Diệp Hoa biến sắc, xông ra ngoài điện gọi to: “Người tới!”

Rất nhanh, thị vệ mấy ngày trước Diệp Hoa nhìn thấy ngoài điện được dẫn đến, Diệp Hoa bình tĩnh đợi hần quỳ lạy xong, lệnh hần ngẩng đầu. Ngày ấy chỉ là thoáng liếc nhìn, cảm thấy có vài phần giống nhau, nhưng hôm nay nhìn kỹ, lại thấy thị vệ này càng giống Dương chiêu dung hơn.

Hoàng đế nghiêm mặt nói: “Người tên gì?”

Người quỳ phía dưới sợ hãi đáp: “Hồi hoàng thượng, ty chức họ Dương, danh Tử Nguyên.”

“Dương Tử Nguyên.” Hoàng đế lẩm bẩm lặp lại, nhìn xuống, khiêu mi hỏi: “Người cùng Dương chiêu dung có quan hệ như thế nào?” Lớn lên như thế, lại đồng họ đồng danh, thật sự rất khó làm người ta không liên tưởng.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, Dương chiêu dung là tỷ tỷ của ty chức.” Thị vệ trẻ tuổi rất là kinh hoàng, thanh âm phát run, không rõ Hoàng đế đột nhiên truyền triệu hần đến có việc gì, chỉ phải nhất nhất chi tiết trả lời.

Hoàng đế đặt tay lên bàn, lãnh hỏi: “Người như thế nào tiến cung làm việc, là tỷ tỷ người an bài?”

Chẳng lẽ hần không nên tiến cung làm việc? Tiểu thị vệ lập tức sợ tới mức mặt trắng bệch như giấy, lắp bắp không rõ ràng, “Hồi...Hồi Hoàng thượng...Ty chức thật sự...thật sự cũng không rõ ràng....Tỷ tỷ...Không...Dương chiêu dung nói trong nội cung có người giúp ty chức tìm chức thị vệ...để cho ty chức vào cung...thật sự là chưa được vài ngày...Không biết làm sai chuyện gì, cầu Hoàng thượng thứ tội!”

Mới đến vài ngày? Danh ngạch tùy cận bảo vệ Hoàng đế là mơ ước của chúng thị vệ trong nội cung, mỗi lần tuyển chọn đều là chen phá đầu mới giành được một chỗ, hơn nữa danh ngạch đếm lên đếm xuống cũng chỉ có bằng đầy người, có thị vệ có khi cả đời đều không chờ được đến phiên, cũng có thị vệ có được cơ hội một bước lên mây, nhưng tiểu thị vệ này mới đến vài ngày đã được an bài đến Càn Thanh cung bảo vệ Hoàng đế, như thế nào không khiến người ta nghi hoặc.

Nhưng Hoàng đế hoàn toàn không hề nghi hoặc, bởi y biết rõ, trong nội cung có một người có bản lĩnh làm như vậy.

Y chỉ là có chút không rõ, người nọ tại sao phải để đệ đệ của Dương chiêu dung làm thị vệ, hơn nữa còn là làm thị vệ trong Càn Thanh cung.

Lại ngẩng đầu nhìn kỹ khuôn mặt thị vệ nọ vì bối rối mà xanh trắng giao thoa, rất giống Dương chiêu dung, đồng dạng cũng có vài phần bóng dáng của Tống Bình An. Diệp Hoa nghĩ thầm, người nọ rốt cục muốn làm gì? Là muốn nói cho y biết, nàng đã biết sự tồn tại của Tống Bình An?

Nhưng ý nghĩ đó rất nhanh đã bị y phủ quyết, vì nếu chỉ là cảnh cáo, thì cần gì phải bắt Tống Bình An đi?

Nàng rốt cục muốn nói cho y cái gì?

Hiện tại Bình An sinh tử chưa rõ, Diệp Hoa vô cùng nôn nóng, nhưng y bức bách bản thân phải tỉnh táo, bởi vì đối thủ có lẽ đang tại mắt lạnh chờ y rối loạn, chớp thời cơ hành động.

Tại sao phải chọn một người giống Bình An, tại sao phải dùng thân phận thị vệ_____

Suy nghĩ hỗn độn đột nhiên xuất hiện một tia sáng, Diệp Hoa thân thủ đi bắt, rốt cục đã hiểu, chỉ có điều, sự linh ngộ này không gây cho y mừng rỡ, mà ngược lại, sắc mặt y càng ngưng trọng, quét quanh điện một vòng, không thấy người kia, tâm Diệp Hoa càng lạnh.

Y đã biết người nọ muốn nói cho y cái gì.

Nàng tại bình tĩnh nói cho y biết: [Diệp Hoa, thị vệ có vài phần giống Tống Bình An bị Thái hậu ban chết kia, cũng là ta phái tới.]

Nói cách khác, nàng ngay từ đầu đã biết Tống Bình An tồn tại, mà người sớm nhất biết đến Tống Bình An, trừ y ra, chính là Tần công công – Tần Nghi.

.

Bình An tỉnh, nhưng đầu vẫn rất nặng rất nặng, tựa như bị rót chì vào, không chỉ nặng, còn có chút đau nhức. Bình An giãy dụa đứng dậy, rên rỉ đi nhu nhu trán, bên tai truyền đến tiếng đình đương rất nhỏ làm

hắn dừng lại động tác, chậm rãi ngẩng đầu lên, chỉ thấy một lão phụ mặc tổ y ung dung ngồi bên cửa sổ, tay nâng chén lặng lẽ uống trà.

Thấy Bình An nhìn về phía mình, lão phụ nhân mỉm cười, nói: “Tĩnh?”

Bình An đề phòng nhìn nàng, không nói gì.

Lão phụ nhân lắc đầu, lại uống một ngụm trà: “Thanh niên khỏe mạnh như ngươi, không lẽ còn sợ một lão nhân nửa bước đã vào quan tài như ta sao?”

Bình An nhin không được, hỏi: “Ngươi là ai?”

Lão phụ lạnh nhạt cười, “Ta là nữ nãi của Diệp Hoa.”

Bình An sững sờ, thật lâu sau mới định thần lại, thân thể lão đảo một chút, lại vội vàng ổn định, cũng không quản bản thân suy yếu, bò xuống giường, thẳng tắp quỳ xuống trước mặt lão nhân: “Tiểu nhân Tống Bình An, khấu kiến Thái Hoàng Thái Hậu!”

Lão nhân từng ngụm từng ngụm uống trà, mặc cho Bình An quỳ rạp trên mặt đất, nửa ngày cũng không để ý đến hắn, càng không gọi hắn đứng dậy. Thân thể Bình An vốn có chút không khỏe, lại quỳ xuống lâu như vậy, càng cảm thấy choáng váng, nhưng người trước mặt chưa lên tiếng, hắn lại khó chịu mấy cũng không dám động.

Thời gian qua gần nửa nén hương, đầu gối Bình An tê nhức, lão nhân mới nói: “Chỉ bằng một câu, ngươi liền tin tưởng ta sao?”

“Cái..cái gì?” Bình An nghi hoặc không hiểu.

Khóe miệng lão nhân giật giật: “Không bằng không chứng, ngươi liền khẳng định ta là Thái Hoàng Thái Hậu?”

“Cái này...” Bình An ngẩn ra. Trong lòng hắn, Hoàng đế là Hoàng đế, thiên hạ chỉ có một người, không ai dám giả mạo, kẻ dám cả gan xưng đế chỉ có tử tội mà thôi. Hoàng đế không thể giả mạo, vậy thân nhân của Hoàng đế, ai lại dám giả mạo?

Nhìn hắn ngơ ngẩn không biết làm sao, lão nhân nở nụ cười: “Bọn họ đều nói, ngươi rất ngốc, ta còn cho là nói quá, giờ gặp, mới biết được, bọn họ quả thực là ăn ngay nói thật.”

“Thái Hoàng Thái Hậu...” Bình An vẫn là không hiểu ra sao.

Lão nhân thở dài một hơi, “Được rồi, ngươi đứng lên đi.”

“Tiểu nhân tạ ơn Thái Hoàng Thái Hậu.” Quỳ đã khó chịu, giờ đứng lên, lại mất không ít sức lực, cuối cùng cắn răng một cái, một hơi đứng thẳng dậy, nhưng đầu lập tức choáng váng, làm hắn cảm giác trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa lại quỳ xuống.

Lão nhân liếc mắt nhìn hắn, hướng hắn khoát khoát tay, nói: “Ngồi đi.”

“Tiểu nhân không dám.” Bình An cúi đầu, tự giác thân phận hèn mọn, không dám ngồi.

Thấy hắn đứng im không nhúc nhích, thanh âm của lão nhân tức thì dẫn theo chút lãnh ý: “Như thế nào, có phải là cảm thấy ta già rồi, không có bản sự, lời nói không cần nghe?”

Bình An sợ tới mức lại phác thông quỳ xuống, liên tục dập đầu: “Thái Hoàng Thái Hậu, tiểu nhân tuyệt đối không có ý nghĩ như vậy, tiểu nhân chỉ là thấy mình thân phận卑微, nào có tư cách ngồi trước mặt ngài...”

Ánh mắt của Thái Hoàng Thái Hậu quét trên mặt hắn một lượt, không tiếp tục dây dưa về vấn đề này, thân nhiên nói: “Ngươi đứng dậy.”

Bình An không dám chậm trễ, nhanh nhanh chóng chóng đứng dậy.

“Ngồi.” Lão nhân tùy ý chỉ một cái ghế trước mặt.

“Tiểu nhân tạ ơn Thái Hoàng Thái Hậu.”

Bình An vẫn còn chút do dự, vụng trộm liếc nhìn sắc mặt của nàng, bình thần mang theo tức mịch, không hiểu sao khiến tim hắn đập nhanh, lần này chỉ phải ngoan ngoãn ngồi xuống, mong hơi chút dính vào mép ghế, không dám ngồi toàn bộ.

Hắn ngồi xuống xong, lão nhân liền hỏi: “Muốn uống trà?”

Bình An khẩn trương lắc đầu: “Không, không cần, tiểu nhân không khát, tạ ơn Thái Hoàng Thái Hậu ban cho.”

Lão nhân thần nhiên nói: “Cũng không phải chỉ có khát mới uống trà.”

“Cái gì?” Bình An vẻ mặt mờ mịt.

Lão nhân làm như thở dài một hơi, đặt chén trà xuống, tự mình rót đầy một chén, đưa tới trước mặt Bình An, nói: “Người bị hạ mê được, bây giờ tuy tỉnh, đầu vẫn có chút choáng váng đau nhức đi, uống một ngụm trà có thể tỉnh thần.”

Thái Hoàng Thái Hậu rót trà cho mình, Bình An sợ hãi vạn phần, không dám từ chối cũng không dám tiếp, sợ tới mức lại muốn quỳ xuống, bị một tiếng quát nghiêm khắc kịp thời ngăn lại, cứng ngắc trên ghế, tiến thoái lưỡng nan.

Lão nhân lại đẩy chén trà về phía hắn, nghiêm thanh nói: “Nhận lấy đi.”

Bình An vội vàng tiếp vào tay.

“Uống trà.”

Bình An lập tức cứng ngắc đưa lên miệng uống, nước trà hơi nóng, một ngụm uống hết, lại một ngụm thiếu chút nữa phun ra, lấy tay bịt miệng, nhe răng đỏ mặt, thật vất vả mới nuốt xuống dưới, muốn mở miệng khà khà đầu lưỡi, lại sợ vô lễ trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu, chỉ phải tiếp tục trướng bừng mặt cứng ngắc nhìn xuống.

Thái Hoàng Thái Hậu từ đầu tới đuôi nhìn xem phản ứng của hắn, lông mi hơi hơi nhướn lên, thần sắc có chút dễ khóc dễ cười.

Hắn là thật không nghĩ tới, sẽ có một người ngốc đến vậy đi.

Tiền đà lại cảm khái, cũng chỉ có người như thế, mới có thể làm cho đứa nhỏ tính cách lãnh ngạnh kia rửa mắt mà nhìn, bận tâm đến thế.

Thế gian đều theo đuổi thứ mình không có.

Có lẽ là hướng tới, có lẽ là chờ mong, cũng có lẽ là an ủi.

Lão nhân lại rót đầy chén cho mình, một lần lại một lần thổi lá trà nổi trên mặt nước, mặc cho không khí ngưng trọng bao lấy hai người.

Bình An càng ngày càng cảm thấy bất an, trong đầu hắn có rất nhiều nghi vấn, tại sao hắn lại ở nơi đây, Thái Hoàng Thái Hậu vì sao cũng ở chỗ này, kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì....Nhưng dù có nhiều nghi vấn đến đâu, hắn cũng không dám mở miệng hỏi lão nhân trước mặt.

Nàng là Thái Hoàng Thái Hậu, hoàng tổ mẫu của đương kim thiên tử, người đã từng cùng Hoàng thái tổ chinh chiến sa trường, trước sau đến đỡ hai vị ấu đế đăng cơ, chống lại đám đại thần lòng muông dạ thú, ý đồ mưu nghịch, một vĩ nhân đã từng sát trá phong vân, sau khi thanh trừ họa lớn, mới dần dần ẩn lui.

Hoàng đế chưa từng nhắc tới Hoàng tổ mẫu của y với Bình An, thế nhân nhắc tới nàng, nhiều là kính nể, còn trong tưởng tượng của Bình An, nàng hẳn là nghiêm khắc, hẳn là một thân hoa phục, bề ngoài thiên hạ....

Nhưng mà trên thực tế, nàng thần thái ung dung, một đầu tóc bạc, trát một chi xanh biếc ngọc trâm, một thân tổ y, quanh người như có như không mùi đàn hương, không khác gì một đại gia chủ mẫu bình thường, thậm chí còn mộc mạc hơn rất nhiều.

“Đang suy nghĩ cái gì?”

Lúc này mới ý thức được mình cứ nhiên vô lễ nhìn lão nhân ngẩn người, Bình An có chút khốn quẫn, lúng ta lúng túng nói: “Hồi Thái Hoàng Thái Hậu, tiểu nhân không nghĩ gì cả.”

Lão nhân lại hiểu ý cười, nói: “Có phải đang nghĩ, ta sao lại không hề có nửa điểm như một Thái Hoàng Thái Hậu đi?”

Bị nói trúng tâm sự, Bình An xấu hổ không biết nên nói như thế nào.

Lão nhân tay nâng chén trà thở dài: “Nếu không có thân phận Thái Hoàng Thái Hậu, ta cũng chỉ là một lão phụ bình thường thôi...Nhiều khi, người luôn thân bất do kỷ, rất nhiều chuyện, cũng đều là bất đắc dĩ.”

“Không nói nó nữa.” Lão nhân thoáng dừng một chút, nhìn sang Bình An: “Tổng Bình An, ngươi có biết tại sao ta sai Tần Nghi đưa ngươi đến đây không?”

Bình An đương nhiên là không biết, vì vậy hấn thành thật lắc đầu, trả lời: “Hồi Thái Hoàng Thái Hậu, tiểu nhân ngu dốt, xin người nói rõ.”

Thái Hoàng Thái Hậu thâm sâu cười, không hề quanh co lòng vòng, gọn gàng dứt khoát nói: “Ngươi rất quan trọng, ta muốn bắt ngươi đến đánh cuộc, đánh cuộc trong lòng Diệp Hoa ngươi có bao nhiêu cân nặng. Dùng tính mạng của một mình ngươi, xem có thể trao đổi tính mạng của hơn một ngàn người Mộ Dung gia hay không!”

Cho dù là một hồi đánh cuộc, nếu không có khả năng giành phần thắng, thì sao dám dễ dàng hạ chú?

Biết người là bị ai mang đi, tự nhiên là đi tìm người đòi về, Hoàng đế trực tiếp đến cung Từ Ninh, nhưng Thái Hoàng Thái Hậu đóng cửa không tiếp, chỉ có một cung nữ đi ra truyền lời, nói: “Hoàng thượng, Thái Hoàng Thái Hậu nói thân thể người không thoải mái, muốn nghỉ ngơi, mời Hoàng thượng quay về, lão nhân gia còn nói, nếu ngài lại đến, xin suy nghĩ rõ ràng trước rồi hãy đến tìm người.”

Cái gì?

Nghe vậy, Hoàng đế hận không thể trực tiếp xông vào, có điều Thái Hoàng Thái Hậu dám đóng cửa không ra, tự nhiên là có lợi thế nắm trong tay, nếu Hoàng đế tùy tiện tiến vào, hậu quả thiết tưởng khó lường.

Người quan trọng nhất rơi vào tay người khác, cho dù lại tức lại lo cũng chẳng biết làm thế nào, hiện tại đã lâm vào thế yếu, chỉ có bó tay bó chân cúi đầu buồn khổ mà thôi.

Đợi trở về sau, Diệp Hoa không cam lòng ngồi xuống ghế, hồi hận bản thân dễ tin người, trước đó có tra qua xuất thân của Tần Nghi, cũng không có gì đặc biệt. Hấn là từ Hoàng Thái Hậu bên kia tới, ai ngờ đến, hấn lại là kẻ hai mặt, nhìn như người của Thái hậu, kì thực lại nghe lệnh Thái Hoàng Thái Hậu.

Sự dă kích này đối Diệp Hoa không phải là nhỏ, y cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, quanh co khúc khuỷu vô số chướng vắn, tựa như lòng người quanh co lòng vòng vĩnh viễn nhìn không thấu. Diệp Hoa bỗng nhiên nắm chặt, hai mắt trừng lớn như ứa ra máu, thế gian này, chẳng lẽ thật sự không có người nào có thể tin?

Thật lâu sau, tay nắm chặt dần buông ra, Diệp Hoa ủ rũ nằm xuống, không, cho dù thế nhân đều phản bội y, y vẫn sẽ nguyện ý tin tưởng một người, một người bây giờ đang không biết ở đâu....

Không biết qua bao lâu, Diệp Hoa đứng dậy qua tấm cung thay đổi quần áo, lên lút xuất cung.

Diệp Hoa không đi đâu xa, mà thẳng đến nhà của Trịnh Dung Trinh, Trịnh Dung Trinh vừa mở cửa thấy người tới là y, hơi có chút ngạc nhiên, sau đó là lãnh đạm: “Không biết Hoàng thượng hạ giá đến chỗ tại hạ có việc gì, nếu là muốn hỏi tội Trịnh mỗ tự ý từ chức, trực tiếp phái binh mã tới bắt giam là được rồi, thiên tử tự mình động thủ thật sự là làm cho Trịnh mỗ thụ sủng nhược kinh!”

Diệp Hoa đứng ngoài cửa, mắt không chớp nhìn thẳng hấn, nghiêm túc nói: “Trịnh Dung Trinh, Bình An mất tích.”

Trịnh Dung Trinh kinh ngạc, vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Diệp Hoa thoáng nhìn chung quanh, thấp giọng nói: “Vào nhà nói tiếp.”

Trịnh Dung Trinh kéo y vào nhà, phanh một tiếng đóng cửa lại, hai người trước sau vào phòng ngồi xuống, Trịnh Dung Trinh mở miệng liền hỏi: “Rốt cục là xảy ra chuyện gì?”

Diệp Hoa nhú mày, sắc mặt ngưng trọng: “Nếu ta đoán không lầm, là Thái Hoàng Thái Hậu phái người bắt đi Bình An, nàng muốn dùng Bình An đổi tính mạng của Mộ Dung gia.”

Trịnh Dung Trinh khiếp sợ trừng y thật lâu, đột nhiên đứng lên, thở hổn hển nói: “Đã biết nguyên nhân, vậy người còn không mau đi làm, tới tìm ta làm gì chứ_____chẳng lẽ, người không muốn?”

Nghe đến đó, Diệp Hoa nổi giận càng hơn hẳn, hung hăng nói: “Ta muốn, ta sao có thể không muốn! Nhưng mà chuyện này đâu có đơn giản như vậy, người hiểu không, nàng là Thái Hoàng Thái Hậu, nàng không chỉ là tổ mẫu của ta, nàng còn là nữ nhân duy nhất từng cùng Thái tổ chinh chiến sa trường, là một đối thủ đáng sợ tâm cơ khó lường!”

Trịnh Dung Trinh dần dần tỉnh táo, chậm rãi ngồi xuống, nhìn y hỏi: “Người nói rõ ràng mọi chuyện xem nào, rốt cục là chuyện gì?”

Diệp Hoa hít một hơi thật sâu: “Thái Hoàng Thái Hậu bắt đi Bình An, ám vệ ta phái tới bảo vệ hẳn đều bị nàng sai người giết chết, nếu chỉ là muốn dùng Bình An đổi tính mạng của Mộ Dung gia, nàng đâu cần thiết phải làm như vậy. Mỗi việc nàng làm, đều có thâm ý, giết hay không giết ám vệ, ý nghĩa tuyệt đối bất đồng.”

“Ý của người là....”

Diệp Hoa vẽ mặt bình tĩnh: “Nếu không giết, có lẽ chuyện này sẽ đơn giản rất nhiều, nếu giết, có lẽ liên lụy không chỉ là Mộ Dung nhất tộc, mà là nàng rất có thể sẽ không dễ dàng tha cho Bình An.” Thoáng dừng một chút, y nhìn về phía Trịnh Dung Trinh, lại nói: “Trịnh Dung Trinh, ta biết rõ người không thích tác phong hành xử của ta, ta cũng không muốn giải thích nhiều, nhưng bây giờ ta thật sự cần một người có thể tin cậy cùng bày mưu tính kế, muốn đối phó với người như Thái Hoàng Thái Hậu, chỉ dựa vào một mình ta, trước mắt rất khó chống lại, mà người đó chỉ có thể là người. Bình An, ta không thể để cho quá nhiều người biết đến sự tồn tại của hắn, bằng không từ nay về sau, an toàn của hắn sẽ càng khó bảo đảm.”

Nói đến đây, Trịnh Dung Trinh chợt nhớ lại một việc, hỏi: “Người không phải vẫn luôn nghĩ mọi cách bảo vệ Bình An chu toàn, Thái Hoàng Thái Hậu làm sao lại có thể biết được hắn?”

Diệp Hoa không khỏi nắm chặt hai tay thành quyền, hàn quang xẹt qua đáy mắt, trầm giọng nói: “Bên cạnh ta, có nội tộc.”

Chỉ một câu của y, Trịnh Dung Trinh lúc này mới dần dần lĩnh ngộ được tâm cơ của Thái Hoàng Thái Hậu có bao nhiêu thâm trầm, người có lòng đa nghi cực mạnh như Hoàng đế, mà lại có thể chôn xuống một quân cờ trọng yếu như vậy dưới mắt y, phải cần mưu đồ sâu xa đến cỡ nào, sự kiên nhẫn đáng sợ đến đâu.

Mặc dù đã không muốn cuốn vào vòng xoáy phân tranh, nhưng hôm nay, vì Bình An, Trịnh Dung Trinh không thể không lại một lần nữa rảo bước tiến vào quan trường. Mà lúc này đây thân hãm trong đó, bị đại nghĩa, thân tình, hữu tình nặng nề trói buộc, cho nên cho đến chết, hắn đều không có cơ hội rời xa quan trường.

.

Bình An bị giam đến ngày thứ ba, Thái Hoàng Thái Hậu lại tới lần nữa, nàng hỏi Bình An ăn được như thế nào, ở được ra sao?

Bình An còn có thể đáp thế nào, đương nhiên là ngượng ngùng nói: “Tạ Thái Hoàng Thái Hậu quan tâm, tiểu nhân hết thấy mạnh khỏe.”

Thái Hoàng Thái Hậu nở nụ cười, ngồi xuống nói: “Hoàng thượng đã tới.”

Bình An nghe vậy, khó nén kinh hãi hiện lên trên mặt, nhưng mà, đối diện với ánh mắt thâm u của Thái Hoàng Thái Hậu, lại không khỏi sắc mặt cứng đờ, im lặng cúi đầu.

“Người cảm thấy y là tới cứu người?”

Bình An kinh hoảng lắc đầu nói: “Không, Hoàng thượng sao có thể đến cứu tiểu nhân, Hoàng thượng lại không biết tiểu nhân_____”

Thái Hoàng Thái Hậu lại híp mắt cười lạnh: “Người cho là còn cần phải giấu diếm? Ngẫm lại là ai mang người tới đây đi.”

Nhớ tới người đã gặp trước khi bất tỉnh, sắc mặt Bình An biến đổi, rốt cuộc không nói ra lời. Tần công công, là người duy nhất biết đến chuyện của hắn và Hoàng thượng từ đầu đến giờ, nếu Tần công công là người của Thái Hoàng Thái Hậu, vậy Thái Hoàng Thái Hậu làm sao có thể không biết quan hệ giữa hắn và Hoàng thượng?

Bình An thực khiếp sợ, hắn tuyệt đối không nghĩ tới, Tần công công được Hoàng thượng trọng dụng như thế lại nghe lệnh một người khác, nếu Hoàng thượng biết được, y nhất định sẽ rất thương tâm....

Nghĩ đến bóng lưng yếu ớt cô độc của người ấy sau lưng mọi người, lòng Bình An bất giác lại nhói đau.

Lần trước, Thái Hoàng Thái Hậu nói muốn dùng mạng của hắn đổi tính mạng hơn một ngàn người của Mộ Dung gia, sau đó, không chờ Bình An trả lời, đã liếc nhìn hắn một cái thật sâu, rồi đứng dậy rời đi.

Lần này Thái Hoàng Thái Hậu đến, lại là vì cái gì?

Bình An bất an nhìn vị lão nhân an tường ngồi trước mặt, đầu đầy tóc bạc, nếp nhăn nơi khóe mắt đều là dấu vết của năm tháng phong sương, lớp màng vẩy đục trong mắt làm mờ con ngươi thâm thúy lại dấu không được cơ trí khôn khéo.

Thái Hoàng Thái Hậu hơi hơi nheo mắt, nếp nhăn lại hắn sâu thêm, nàng cười nhạt nói: “Hoàng thượng tới, nhưng mà y một chữ cũng chưa lưu lại liền đi, người thất vọng?”

Bình An ngẩn ra một lúc, cố gắng nghĩ, rồi lại lắc đầu: “Hồi Thái Hoàng Thái Hậu, tiểu nhân không thất vọng.”

Thái Hoàng Thái Hậu chăm chú nhìn hắn thật lâu, mới a một tiếng, thanh âm lộ ra hoài nghi.

Bình An nắm chặt mép quần chỗ đầu gối, bình tĩnh nói: “Thái Hoàng Thái Hậu, Hoàng thượng có thể nhớ tới Bình An, Bình An tự đáy lòng vui sướng, Hoàng thượng nếu không để ý tới Bình An, nhất định là vì đại cục làm trọng, vì giang sơn xã tắc, Bình An lại có gì phải thất vọng?”

Thái Hoàng Thái Hậu cười cực khinh thường: “Nói được đúng là đường hoàng, kỳ thật trong lòng người cũng hiểu, Hoàng thượng có cả hậu cung ba nghìn mỹ nhân, có thể nhớ rõ người bao lâu, đã từng là Lưu hoàng hậu, sau đó là Dương chiêu dung, rồi Trầm hiền phi, kế tiếp là ai có thể hưởng vài năm sung ái của y? Cho dù Hoàng thượng yêu thích nam sắc, nhưng người chỉ là một tiểu thị vệ không có tướng mạo, không có xuất thân, thậm chí cả địa vị cũng không có, mới đầu cứ xem như là nếm thử mới mẻ, ngày sau gặp người khác muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn tài hoa có tài hoa, Hoàng thượng cùng hắn cùng vào cùng ra, tương kính như tân, đảo mắt chốc chốc cũng không biết người họ gì tên gì.”

“Tổng Bình An a Tổng Bình An, người dám nói người thật sự không oán không hận?”

Lời Thái Hoàng Thái Hậu cũng không phải không có căn cứ, rơi vào hoàn cảnh đó, người nào mà lại không oán, người nào lại không hận, huống chi là như Bình An, đừng nói danh phận, một điểm ưu việt cũng không có, nếu Hoàng đế cứ như thế quên hắn, trái tim đã dần dần một lòng thuộc về Hoàng đế này nên xử trí như thế nào?

Sắc mặt Bình An thoát cái xanh trắng, lời của Thái Hoàng Thái Hậu như một quyền hung hăng đánh vào ngực hắn, những điều cho tới bây giờ cũng không dám suy nghĩ đột nhiên trời lên cùng một lúc, đau đớn như muốn vỡ ra, thế nhưng hắn lại vì thế mà kinh hoảng, chẳng lẽ hắn thật sự oán, thật sự hận?

Khi nghe đến Hoàng thượng sung ái người khác, khi nghe đến Hoàng thượng cùng nữ nhân khác sinh hài tử, khi nghe đến Hoàng thượng sẽ quên hắn...

Bình An rơi vào buồn khổ, mâu thuẫn giằng co, lãnh ý nơi đáy mắt Thái Hoàng Thái Hậu càng dày thêm, không biết qua bao lâu, Bình An đột nhiên phác thông một tiếng quỳ xuống.

Bình An cúi đầu, nói: “Thái Hoàng Thái Hậu, ngài nói, nữ tử thanh lâu đối mặt với mỗi một vị ân khách khác nhau, càng nàng có oán, có hận?”

Không biết hẳn vì sao lại nói tới thanh lâu, Thái Hoàng Thái Hậu khẽ nhú mày, nói: “Người có gì nói ra lời ấy?”

Bình An như phát giác chính mình nói lỡ, vội vàng giải thích: “Thái Hoàng Thái Hậu, tiểu nhân không biết chữ, không hiểu học thức, dùng nó so sánh quả thực không quá hợp lý, nhưng mà tiểu nhân....Tiểu nhân....”

Bình An quỳ gối chân tay luống cuống, Thái Hoàng Thái Hậu lặng im một lát, mới nói: “Không sao, người nói đi.”

Bình An lúc này mới từ từ bình ổn: “Thái Hoàng Thái Hậu, tiểu nhân đã từng....Đã từng một lần đến thanh lâu....”

Đó là lần đầu tiên, vì ăn mừng sinh nhật hai mươi tuổi của hắn, bằng hữu chuẩn bị hậu lễ, dẫn hắn đi thanh lâu khai trai. Mặc dù lần đó không có quá nhiều cảm giác, nhưng hắn vẫn còn nhớ rõ sau khi tỉnh lại, nữ tử cùng hắn qua một đêm kia ngồi trước bàn trang điểm, dưới ánh đèn ấm áp, chiếu sáng gương mặt nhu hòa của nàng, lần đầu nếm trải dư vị hoan ái, hắn không khỏi liền ngây ngốc nói với nàng: “Ta..ta sẽ lấy người.”

Nàng kia nghe vậy, chỉ vào hắn cười to không ngừng, thẳng khiến hắn xấu hổ vạn phần không biết mình đã nói sai cái gì.

Về sau nàng ấy nói: “Tiểu tử ngốc, trở về đi, sau này nếu lại đến thanh lâu, thì đừng đối bọn tỷ muội chúng ta nói những lời mê sảng đó nữa, đừng cho các nàng hy vọng để các nàng trông mong, hy vọng một khi không thành sẽ trở thành tuyệt vọng, như vậy còn tàn nhẫn hơn cả trực tiếp giết người a.”

“Thái Hoàng Thái Hậu, nhà Bình An trước giờ nghèo khó, cha vẫn thường dạy Bình An không nên mơ ước khoái lạc của những nhà phú quý, cái gì là của mình thì vẫn là của mình, dân chúng cũng có hạnh phúc của dân chúng. Về Hoàng thượng_____Bình An cho tới giờ cũng chưa từng dám hy vọng xa vời. Hoàng thượng là Hoàng thượng, là chân long thiên tử, là cửu ngũ chí tôn, còn Bình An chỉ là một con dân tầm thường. Hôm nay cho dù Hoàng thượng cùng Bình An có chút quan hệ, Bình An đồng dạng cũng không dám có điều si tâm vọng tưởng...Thái Hoàng Thái Hậu, Bình An ngốc, nhưng rất nhiều người đã nói với Bình An, không mơ ước quá nhiều, cũng sẽ không quá thất vọng, cho nên, Thái Hoàng Thái Hậu, Bình An thật sự không oán không hận.”

Không nghĩ sẽ không oán, không hy vọng cũng sẽ không hối hận.

Thái Hoàng Thái Hậu nghe xong, có chút chinh nhiên, sau đó mới nặng nề thở dài, nói: “Người không ngu ngốc, người có thể nói ra những lời này, cũng đủ thông minh hơn ngàn vạn lần so với những kẻ tự cho mình là siêu phàm.”

Không nghĩ quá nhiều, cũng sẽ không oán, người có thể thực sự làm được, có mấy? Thế gian phồn hoa mỹ lệ, quyền lực dục vọng, cái nào không phải là cám dỗ trí mạng? Cám dỗ sau, đều chỉ là ảo mộng nhất thời.

Thái Hoàng Thái Hậu thở dài, phát động tay áo đứng lên, rời đi, ngoài phòng vang lên tiếng khóa lách cách, Bình An đón giấc vô lực ngồi sụp trên đất.

24. Chương 24

Mộ Dung gia tộc, Hoàng đế tạm thời không xử trí, y cùng với Trịnh Dung Trịnh trải qua một đêm thương thảo, cuối cùng cho rằng tốt nhất nên trực tiếp đi tìm Thái Hoàng Thái Hậu đàm phán. Cùng với ngồi đây vùi đầu khổ nghĩ lãng phí thời gian, không bằng trực tiếp nói thẳng, lấy công làm thủ.

Ngoài mặt bố cục hết thấy, Diệp Hoa cũng không bỏ việc âm thầm phái người dò xét tin tức về Bình An, nhưng mà Thái Hoàng Thái Hậu sao có thể đem Bình An giấu ở nơi y có thể dễ dàng tìm thấy?

Cho nên Diệp Hoa không chỉ một lần thất vọng rồi.

Ngày đó đến cung Từ Ninh, Diệp Hoa không dẫn theo nhiều người, chỉ có vài thái giám cùng tám liên sĩ nâng long liễn, lại thêm một Trịnh Dung Trinh.

Diệp Hoa biết, y không phải đi áp chế thanh tra, mà là đàm phán, đàm phán không cần mang thân quân, nhưng để đề phòng vạn nhất, Diệp Hoa vẫn chuẩn bị chút ít, những người đi theo, người người đều thân thủ bất phạm, đương nhiên, ngoại trừ Trịnh Dung Trinh.

Hoàng đế còn chưa tới cung Từ Ninh, sớm đã có người tiến đến thông báo, một tiếng một tiếng ‘Hoàng thượng giá lâm’ biểu thị công khai để vương tôn nghị bất phạm thân giá.

Hoàng đế hạ kiệu trước một gian tiểu viện trong Từ Ninh cung, lệnh những người khác chờ ở ngoài, một mình đi vào. Lần đầu tiên bước vào hậu cung, Trịnh Dung Trinh mắt nhìn theo bóng y rời đi. Đứng thẳng tại chỗ, thật lâu không động.

Hoàng đế vào phòng ngồi xuống chỗ của mình, cùng Thái Hoàng Thái Hậu nhàn thoai việc nhà. Thái Hoàng Thái Hậu vẽ mặt từ ái, sai cung nữ dâng trà cùng một ít điểm tâm, sau đó nói: “Các người đều đi ra ngoài đi, để ai gia cùng Hoàng thượng hảo hảo tâm sự, lâu nay Hoàng thượng vẫn luôn bề bộn, không biết bao lâu rồi mới hướng ai gia thỉnh an?”

Chúng cung nữ hiểu ý yếm cười, lần lượt lui ra ngoài.

Hạ nhân rời đi, Thái Hoàng Thái Hậu cầm chén trà nhấp một ngụm, cười nói: “Hoàng thượng gần đây vẫn khỏe chứ?”

“Phiền Hoàng tổ mẫu quan tâm, trăm ăn ngon ngủ ngon.” Hoàng đế hiếm khi cầm một miếng điểm tâm ngọt ăn, “Hoàng tổ mẫu thân thể như thế nào?”

Thái Hoàng Thái Hậu cười mỉa mắt: “Hoàng thượng có lòng, ai gia sống thêm hơn mười, hai mươi năm nữa cũng không thành vấn đề.”

Hoàng thượng cười đến so với nàng còn tươi: “Nếu Hoàng tổ mẫu cảm thấy ở trong cung lâu nhàm chán, trăm liên xây cho ngài tòa Dưỡng Tâm điện ở gần kinh thành để ngài dọn qua nghỉ dưỡng.”

“Ai gia thật sự là làm cho Hoàng thượng phải lo lắng.”

Tổ tôn hai người người tới ta đi, vui vẻ hòa thuận, không rõ nguyên do còn tưởng quan hệ của bọn họ không tệ, giương cung bạt kiếm bên trong có lẽ chỉ có hai người bọn họ mới có thể biết được.

Hoàng đế ăn xong một miếng ngọt cao, vỗ vỗ mảnh vụn dính ở tay, mới nói: “Nếu Hoàng tổ mẫu cảm thấy chủ ý này không sai. Trăm sẽ lệnh người đi làm, đến lúc đó, Hoàng tổ mẫu cũng có thể mời một, hai người bạn cũ cùng đi, tỷ như, Mộ Dung gia chủ.”

Nghe vậy, ý cười trong mắt Thái Hoàng Thái Hậu hơi lျm, thở dài một tiếng nhỏ đến không thể nghe thấy: “Hoàng thượng chắc hẳn cũng tra ra không ít chuyện đi.”

“Không nhiều không ít, lại quả thực ngoài ý muốn, ngài cùng Mộ Dung gia chủ cư nhiên từng có hôn ước.”

Thái Hoàng Thái Hậu đặt chén trà xuống, lấy khăn lụa lau lau khóe miệng: “Nhắc tới việc này, vẫn cảm thấy xa xôi như không thực. Năm đó cùng Mộ Dung gia chủ đính ước là tiền bối hai nhà định ra, chờ đến khi lớn lên, mắt thấy hôn sự sẽ hoàn thành, đáng tiếc...”

“Đáng tiếc Mộ Dung gia chủ vì nữ tử khác không tiếc vi phạm hứa hẹn giữa hai nhà, dứt khoát hủy hôn.”

“Đúng vậy.” Thái Hoàng Thái Hậu gật đầu, “Không quan tâm đến thể diện hai gia tộc, không quan tâm đến danh dự của ai gia, cứ như vậy cùng nữ tử khác tư định chung thân, thể không phải nàng không cưới, năm đó ai gia đối Mộ Dung gia chủ chỉ có bốn chữ, hận thấu xương.”

Hoàng đế trầm ngâm nói: “Đó cũng là lý do vì sao Mộ Dung gia chủ nợ ngài một lần.”

Thái Hoàng Thái Hậu không biết nhớ lại cái gì, vẽ mặt nhu hòa rất nhiều, nàng nói: “Về sau ai gia tức giận bỏ nhà trốn đi, chính gặp chiến sự nổi lên, trong hỗn loạn lại gặp được y...Lúc đó, ai gia chẳng những không hận Mộ Dung gia chủ, còn cảm kích hắn. Bằng không sao có thể cùng y gặp gỡ tương tri...”

Người ấy chính Thái tổ Thuận An đế, y cùng Thái Hoàng Thái Hậu phu thê tình thâm đã trở thành giai thoại lưu truyền dân gian, chỉ tiếc Thái tổ qua đời quá sớm, sớm đến mức không ai ngờ được.

Không khí giữa hai người bỗng nhiên trở nên trầm lắng, thật lâu sau, Thái Hoàng Thái Hậu mới trầm giọng nói: “Hoàng thượng, ai gia cam đoan Mộ Dung gia tuyệt đối sẽ không bao giờ sinh lòng phản loạn, năm đó ai gia hộ tống Thái tổ chinh chiến nam bắc, bọn họ cũng không từng nể mặt ai gia nhúng tay vào bất cứ chuyện gì, là ai gia đem Mộ Dung gia vốn không hỏi thể sự cuốn vào tranh đấu hoàng gia, ai gia có then. Tổ tông ai gia bao đời cùng Mộ Dung gia giao hảo, nếu Mộ Dung nhất tộc xảy ra việc gì, ai gia thực có lỗi với liệt tổ liệt tông.”

Diệp Hoa thẳng tắp nhìn nàng, thấp giọng hỏi: “Vậy Bình An?”

Thái Hoàng Thái Hậu lẳng lặng nhìn đôi con ngươi tinh mịch của y, chốc lát sau, lấy ra một khối ngọc bội, đưa đến trước mặt Diệp Hoa. Khối ngọc này, chính là dương chi bạch ngọc cực kỳ quý báu, trên mặt khắc tỷ hưu ngăn tai tránh họa, là năm đó Diệp Hoa tự tay tặng cho Bình An, hy vọng hẩn từ nay về sau tránh được tai họa, bình bình an an.

Con ngươi Diệp Hoa co rút lại, không tiếp, ngẩng đầu lạnh giọng nói: “Ngài có ý gì?”

Thái Hoàng Thái Hậu thấy y không tiếp, liền đặt ngọc bội xuống bàn, thản nhiên nói: “Người buông tha Mộ Dung gia, ai gia bỏ qua cho Tổng Bình An một mạng.”

Hai tay Diệp Hoa nắm thành quyền: “Cho Tổng Bình An một mạng?” Tha cho một mạng, cũng không thả người!

Thái Hoàng Thái Hậu nhìn ánh mắt y ngày càng lãnh khốc, lạnh nhạt nói: “Hoàng thượng, Tổng Bình An hiện đang ở trong tay ai gia, người có thể không buông tha Mộ Dung gia, nhưng nếu ai gia muốn giết một ai, chắc chắn sẽ không hạ thủ lưu tình. Đúng rồi, thi thể đám ám vệ bảo vệ Bình An, người tìm được rồi đi?”

“Hoàng tổ mẫu!” Sắc mặt Diệp Hoa lạnh như băng, một chữ một chữ nặng nề gọi.

Thái Hoàng Thái Hậu chỉ chậm rãi, từng ngụm từng ngụm uống trà.

Diệp Hoa hít sâu một hơi, mới đề nén được lửa giận tận trời trong lòng, oán hận nói: “Ngài rốt cục muốn như thế nào mới chịu thả Bình An?”

“Rốt cục muốn như thế nào?” Thái Hoàng Thái Hậu khẽ nhướn mày, cười nói: “Xem tâm tình của ai gia a, có lẽ qua một, hai ngày, có lẽ phải một, hai năm, hoặc cũng có lẽ là cứ thế để hẩn cùng ai gia chết già.”

“Trẫm đã biết.” Diệp Hoa cười lạnh gât đầu, lại một lần nữa lặp lại. “Trẫm đã biết.”

Dứt lời, đứng dậy rời đi, Thái Hoàng Thái Hậu lại gọi y lại. “Ngọc bội người không lấy?”

Diệp Hoa nghiêng người nói: “Trả cho Bình An, nói với hẩn, trẫm nhất định sẽ đưa hẩn về, nhất định.”

Hoàng đế phát tay áo rời đi, Thái Hoàng Thái Hậu không còn tâm tư uống trà, đặt chén trà xuống, ngồi lẳng hơn nửa ngày, thở dài một tiếng, lấy lê hoa kết, bỏ vào chậu than thiêu hủy. Lúc ấy niên thiếu hồn nhiên, mang theo vô hạn mộng mơ, tặng cho Mộ Dung gia chủ - trượng phu tương lai một dây Lê hoa kết, không ngờ đã nhiều năm như vậy, hẩn vẫn còn lưu lại lê hoa kết nho nhỏ này.

Hẩn đối nàng tự thủy tới chung không hề có tư tình, chỉ có xin lỗi, mới đồng ý giúp nàng.

Trong phòng chẳng biết từ lúc nào nhiều hơn một đạo thân ảnh, Thái Hoàng Thái Hậu giương mắt nhìn, trầm mặc một lát sau, thản nhiên nói: “Đời Hoàng thượng thả Mộ Dung gia, người cũng trở về đi thôi, nhiều năm như vậy, vất vả người.”

Người nọ phác thông quỳ xuống, dập đầu không nói, thân hình run rẩy.

Thái Hoàng Thái Hậu nói: “Sao vậy, người không muốn trở lại Mộ Dung gia? Người chung quy là người họ Mộ Dung a.”

Người nọ ngẩng đầu, đúng là Tần Nghi, chỉ thấy hẩn thần sắc thê lương, mặc nhiên im lặng, Thái Hoàng Thái Hậu lại thán: “Người luyện tiếc Diệp Hoa đúng không?”

Thân thể Tần Nghi càng run thêm.

Thái Hoàng Thái Hậu lắc đầu: “Người trở về đi, trở về đi, đứa bé kia đã không dung được người nữa rồi, trở về đi.” Nàng không nên lại bởi vì chuyện năm xưa, trói buộc người của Mộ Dung gia không được an sinh.

Tiếp qua một hồi, trong phòng, chỉ còn lại một mình Thái Hoàng Thái Hậu, còn có một giọt lệ lẳng lẳng thấm trên đất.

Ngày đó, tra ra được tội danh của Mộ Dung nhất tộc là bị người vu hãm, ngay hôm ấy liền có thể ra tù, lại bởi vì Mộ Dung gia chủ bao che khâm phạm của triều đình là thật, nhưng niệm hãn không biết, Hoàng đế nương tình, tha cho hãn khỏi tội chết, có điều người Mộ Dung gia đều bị biếm làm thứ dân, từ nay về sau không được bước vào kinh thành nữa bước.

Có Thái Hoàng Thái Hậu tự tay an bài, Dương chiêu dung nguyên đối việc đệ đệ vào cung làm thị vệ tin tưởng tràn đầy, nhưng mà một năm trôi qua, ngoại trừ lúc đầu Hoàng thượng gọi tới Càn Thanh cung hỏi qua vài câu sau, liền không có bất cứ tiến triển gì khác, Hoàng đế vẫn là mỗi ngày nên làm gì thì làm cái đó, Dương Tử Nguyên cũng vẫn là mỗi ngày an phận cẩn trọng làm việc.

Dương chiêu dung không khỏi có chút nóng vội, trái lo phải nghĩ sau, dùng số ít ngân lượng, châu ngọc trang sức tích góp từng tí một từ khi vào cung mua chuộc một vài thái giám, cung nữ hầu hạ trong Càn Thanh cung, nhất là những người đã hầu hạ lâu năm. Xem như trời không phụ lòng người, thật đúng là giúp nàng hỏi ra chuyện về thị vệ bị Thái hậu ban chết mười hai năm trước.

Năm đó có thể nói là sự phát đột nhiên, tất cả mọi người đều trở tay không kịp, Hoàng đế còn trẻ bị quyền thần áp chế, đáy lòng vô cùng bất cam cùng oán hận, làm người xử sự phóng đảng không chút kiềm chế, từ khi ném thử tình thú, cung nữ hầu hạ bên cạnh chỉ cần tư sắc không tồi đều được triệu hạnh, hiện tại tần phi trong hậu cung, có non nửa đều là cung nữ đã từng phụng dưỡng Hoàng đế.

Hoàng Thái Hậu lúc ấy cũng không khuyên can, thậm chí còn như là cổ vũ mà thỉnh thoảng tuyển chọn tú nữ xinh đẹp thông tuệ, tiến cung hầu hạ vị đế vương trẻ tuổi lại không có thực quyền.

Không biết là nghe ai khuyến khích, hay là nghĩ ném thử điểm mới lạ, tóm lại là Hoàng đế trước giờ chỉ sủng hạnh nữ tử đêm đó lại đột nhiên cho gọi một thị vệ vào Càn Thanh cung. Những người hầu hạ Hoàng đế đều cảm thấy bất ngờ, hai mặt nhìn nhau ngẫm hiểu, làm hết phận sự lui ra ngoài, lẳng lẳng chờ Hoàng đế tận hứng.

Người được Hoàng Thái Hậu phái tới ‘chăm sóc’ Hoàng đế khi đó, lẳng lẽ rời đi giữa chúng cung nhân. Dương vị nữ nhân thống lĩnh hậu cung biết được việc này, tức thì biến sắc, thất thủ làm rơi cháo nóng cung nhân mới dâng lên, bị phỏng đến mặt mày xanh trắng.

“Việc dơ bẩn như thế, việc dơ bẩn như thế!” Nữ tử quyền quý đó lập đi lập lại cũng chỉ một câu ấy.

Muốn lập tức gọi người đi ngăn cản, lại bị tâm phúc vội vàng ngăn lại, khuyên nhủ: “Hoàng Thái Hậu, vốn cũng chỉ là vài người biết, ngài gọi một đám người lớn tiếng chạy tới, chẳng phải làm cho tất cả mọi người đều biết sao?”

“Vậy phải làm như thế nào mới được?”

Cung nhân nọ cúi đầu, thanh âm trầm thấp: “Trước đề nặng, gọi vài người tay chân nhanh nhẹn canh giữ bên ngoài, đợi thị vệ kia vừa đi ra liền....thần không biết quý không hay, cho dù Hoàng thượng có biết, cũng không có mặt mũi đi chất vấn.”

Hoàng Thái Hậu không còn khẩu vị ăn khuya, cả một đêm trần trọc không ngủ.

Đích xác, hào môn quý tộc nuôi cái tiểu quan, nam sủng cũng không hiếm gặp, tộc nhân của nàng cũng có vài người ưa thích chuyện này, nhưng mà nàng trước giờ đều cảm thấy nam nhân cùng nam nhân là chuyện cực kỳ dơ bẩn, Hoàng đế là con của nàng, y sủng hạnh nữ nhân là thiên kinh địa nghĩa, với nam nhân lại là tội không thể tha thứ.

Có điều, Hoàng đế không sai, có sai, cũng chỉ có thể là lỗi của người khác, là người khác câu dẫn Hoàng đế, khiến y nhầm đường lạc lối, càng nghĩ, Hoàng Thái Hậu càng tức giận, ngực như bị tảng đá đè nặng, hít thở không thông.

Sáng sớm ngày thứ hai, thị vệ kia vừa bước ra khỏi đại môn Càn Thanh cung, đã bị người chụp bao tải trời gô kéo vào chỗ tối, không đợi biện giải liền dùng dây thừng giết chết.

Chờ khi Hoàng đế biết được, đã là quá muộn không thể làm gì được nữa, ngay cả thi thể của hân cũng chẳng biết đi đâu, Thái Hoàng Thái Hậu đã đem chuyện này hoàn toàn áp xuống.

Thiếu niên Hoàng đế làm âm ỉ một hồi, thậm chí lòng ôm bất mãn đối Hoàng Thái Hậu, nhưng cuối cùng, cũng không giải quyết được gì.

Hoàng đế oán giận Hoàng Thái Hậu, bản thân nàng cũng rõ, cho nên vì giải oán hận trong lòng con trai, nàng từng hướng Thái Hoàng Thái Hậu xin chỉ bảo, lão nhân gia thở dài một tiếng sau, nói: “Y cũng khổ, hoàng cung hoa lệ này như một tòa lao lung, dù sao cũng là tử tôn của Thiệu gia, chúng ta không thương xót y thì ai xót, có đôi khi, cứ tùy theo y chút đi.”

Nghe xong Thái Hoàng Thái Hậu chỉ dạy, khúc mắc dần dần mở, Hoàng Thái Hậu từ đấy về sau phái người tìm trong dân gian không ít nam hài nhân phẩm, tư sắc đều là thượng đẳng, mang vào cung, tặng cho Hoàng đế, Hoàng đế nhất nhất thu, cười với mẫu hậu, nói: “Làm cho ngài phải lo lắng.”

Nhưng những nam sủng ấy, Hoàng đế chẳng hề chạm qua, Hoàng Thái Hậu cho là y không thích, lại tìm tiếp vài người, nhưng có vẻ như Hoàng đế đã chơi chán, cuối cùng dứt khoát không nghe không nhìn, chỉ sủng hạnh tần phi trong hậu cung.

Khúc mắc đã giải, lại đoán rằng Hoàng đế nắm giữ đại quyền sau biết nên tu thân dưỡng tính, không thích những chuyện lệch lạc này nữa, Hoàng Thái Hậu cũng âm thầm may mắn.

Việc này đến đây xem như kết thúc, nhưng Dương chiêu dung sau khi nghe xong, vẫn thấy có điểm gì đó không hợp, chưa từ bỏ ý định lại sai người đi tìm hiểu, quả nhiên, làm cho nàng tìm ra một việc mà ngay cả Hoàng Thái Hậu đến nay cũng không biết, đó chính là, đêm hôm ấy thị vệ kia căn bản chưa từng thừa ân hoàng sủng.

Biết được việc đó, Dương chiêu dung trầm nghĩ trong lòng, không ngờ ngay cả Hoàng Thái Hậu cũng suy đoán sai rồi, có lẽ năm ấy Hoàng đế hoàn toàn chưa từng yêu thích nam sắc, làm sao nói đến si luyến thị vệ kia, nếu là không thích, vậy thì đệ đệ Dương Tử Nguyên mỗi ngày ở tại Càn Thanh cung, đối Hoàng đế mà nói, bất quá là nhiều thêm một cây cột biết động thôi.

Hy vọng của Dương chiêu dung nháy mắt hóa thành tro tàn, vốn định lại tra xem Hoàng đế cùng thị vệ năm xưa ở trong cung Càn Thanh rốt cục đã làm cái gì, nói những gì, nhưng việc ấy, thị vệ đã chết, người biết được chỉ còn mỗi mình Hoàng đế, đi hỏi ai đây? Chỉ sợ Hoàng Thái Hậu cũng không dám tự tiện mở miệng.

Ở trong phòng vòng vo vài lần sau, Dương chiêu dung liền đi ra ngoài, định nói cho Thái Hoàng Thái Hậu biết việc này, thuận tiện hỏi nàng, bước tiếp theo nên làm như thế nào.

Nàng không biết rằng, chân trước mới bước ra cửa chính, chân sau đã có người đem hành tung của nàng nói cho một người, người đứng ở nơi cao nhất – đương kim thiên tử - Thiệu Diệp Hoa.

Ngay cả Hoàng Thái Hậu cũng phải đau đầu trước sự nắm giữ Càn Thanh cung kín kẽ không một sơ hở của Hoàng đế, Dương chiêu dung lại có thể điều tra được rõ ràng sự thật năm ấy, tất là có người bày mưu đặt kế tiết lộ cho nàng.

Mấy năm qua, Dương chiêu dung là người duy nhất thân cận Thái Hoàng Thái Hậu, trong việc Tổng Bình An bị bắt, cho dù không có trợ giúp, nhưng tuân theo ý của Thái Hoàng Thái Hậu đưa đệ đệ tiến cung làm thị vệ, trở thành quân cờ cảnh báo Hoàng đế, nàng cũng đã không ít thì nhiều dính vào chuyện này. Tâm kế của Thái Hoàng Thái Hậu quá sâu, bố cục quá mức chu đáo chặt chẽ, Hoàng đế trước mắt chỉ có thể trông mong có được kẻ hở đột phá từ nàng.

Đương nhiên, quân cờ không thể chỉ bày một cái, trên bàn cờ mà mỗi bước đi đều gian nan khó lường, tất nhiên là bên nào có càng nhiều quân, tỉ lệ thắng càng lớn. Về phương diện khác, Hoàng đế cũng cố gắng chen ép thế lực cả ngoài sáng lẫn trong tối của Thái Hoàng Thái Hậu, ý đồ công kích toàn diện, bức nàng không thể không giao người!

Trịnh Dung Trinh là người duy nhất có thể cùng y thương lượng chuyện này, hẳn cũng không làm Hoàng đế thất vọng, với sự khôn ngoan sắc bén của mình, trong việc tranh đoạt thế lực của Thái Hoàng Thái Hậu, Trịnh Dung Trinh đề xuất không ít diệu kế mà đến Hoàng đế cũng không thể đoán được.

Trải qua hơn một năm cố gắng, Hoàng đế tổn thất không ít, nhưng Thái Hoàng Thái Hậu cũng không khá hơn chút nào, thậm chí còn có phần tệ hơn. Nhưng Diệp Hoa cũng không vì thế mà vui sướng, ngược lại bởi vì cố gắng đến mấy cũng không thể tìm được tung tích Bình An mà thường xuyên trắng đêm không ngủ.

Vì để Dương chiêu dung tìm hiểu được chuyện thị vệ năm đó, Hoàng đế khó tránh khỏi bắt đầu nhớ lại một đêm kia. Từ nhỏ, y đối Tổng Bình An đã có một loại cảm giác khó nói thành lời, về sau ở trên người nữ nhân, y chiếm được đáp án, lại không tìm được thỏa mãn, y cho rằng chỉ có nam nhân mới có thể, vừa vặn khi đó, thị vệ có gương mặt giống hệt Tổng Bình An kia xuất hiện.

Lệnh hần tiến vào hầu hạ là nhất thời nổi hứng, nhưng đợi khi hần không thể không cởi sạch y phục đứng trước mặt, y lại tự nhiên thấy chán nản vô vị, nửa điểm hứng thú cũng không có, cuối cùng lại bảo hần mặc vào, còn mình cứ thế quay lưng lại nằm ngủ, chờ khi tỉnh lại, phát giác hần vẫn còn đứng đấy, mới nhớ ra vẫn chưa cho hần rời đi, chắc là hần cũng không dám tự tiện lui ra, cho nên liền phát tay bảo hần đi đi.

Vốn là một việc cực kỳ bình thường, nhưng khi tin tức thị vệ đó bị Hoàng Thái Hậu ban chết, thì thể không biết xử lý như thế nào rơi vào tai y thì không hiểu sao liền giận không thể át. Ngay lúc ấy y liền nghĩ, nếu ngày nào đó thực tiếp Bình An đến bên người, kết cục của hần có hay không cũng sẽ như vậy, ý nghĩ này khiến y đổ một thân mồ hôi lạnh, ngực cũng tùy theo đau đớn.

Chỉ mới nghĩ đến Bình An sẽ chết, y đã phần nộ muốn giết người, nhưng mà khi đó, cho dù Bình An thật sự bị giết, y lại có thể làm được gì? Có lẽ, hần cũng sẽ giống như thị vệ kia, chết một cách không minh bạch a.

Cho nên, khi chưa có được quyền lực cao nhất, khi chưa có năng lực chân chính bảo vệ hần....

Bình An, xin người tạm thời chịu ủy khuất một chút, ta sẽ bảo vệ người an toàn, bất luận trước đây, hay sau này, người chỉ cần bình yên, ngày ngốc sống trong thế giới của mình là được rồi, tất cả tàn khốc cùng hắc ám, cứ để một mình ta gánh vác.

Khi Dương chiêu dung đến thỉnh an Thái Hoàng Thái Hậu, thì thấy một thái giám đang bị phạt quỳ gối, cúi đầu, không thấy rõ mặt mũi. Dương chiêu dung có chút ngạc nhiên, có lẽ là nhiều năm ăn chay niệm Phật, Thái Hoàng Thái Hậu đối cung nhân trước giờ khoan dung độ lượng, bất luận là sai lầm gì, nặng thì phạt nhẹ, nhẹ thì mắng mắng vài câu coi như xong, nàng phụng dưỡng lão nhân gian nhiều năm, đây là lần đầu tiên thấy nàng phạt người quỳ xuống, mà ước chừng thời gian cũng không ngắn.

Dương chiêu dung lòng còn tò mò, thỉnh an xong, nhiều lời hỏi Thái Hoàng Thái Hậu một câu, không biết thái giám này phạm phải tội gì, mà bắt phạt quỳ.

Thái Hoàng Thái Hậu tay gẩy hạt châu, ôn hòa cười liếc mắt nhìn thái giám quỳ trên mặt đất, nói: “Không có gì sai, ai gia chẳng qua chỉ là đang dạy hần một ít quy củ trong nội cung thôi. Vào cung, cái gì nên làm, cái gì không nên làm, cũng không thể tùy tiện như ở bên ngoài, tỉnh tỉnh mê mê, bằng không, chết như thế nào cũng không biết.”

Dương chiêu dung thản nhiên cười: “Thái Hoàng Thái Hậu thật sự là nhân từ, còn dạy cung nhân những chuyện này nha.”

Thái Hoàng Thái Hậu ý vị thâm trường nói: “Cũng không phải ai cũng sẽ dạy. Đúng rồi, giờ này người lại đến chỗ ai gia, hay không có chuyện gì muốn nói?”

“Thái Hoàng Thái Hậu ngài thật đúng là liệu sự như thần.”

Sau đó, Dương chiêu dung nhất nhất bẩm báo cho Thái Hoàng Thái Hậu những gì nàng tìm hiểu được, cuối cùng, lại nói: “Thái Hoàng Thái Hậu, nếu Hoàng thượng không có tình cảm gì với thị vệ kia, thì đệ đệ của thiếp thân ở lại trong cung e là cũng không có tác dụng gì a.”

Thái Hoàng Thái Hậu rũ mắt, phạt châu trong tay chậm rãi chuyển động, không khí như bị ngưng kết, hóa thành một màn sương mù dày đặc, lan khắp gian phòng.

Dương chiêu dung im lặng chờ đợi hồi lâu, nhin không được, nhẹ nhàng gọi: “Thái Hoàng Thái Hậu....”

“Sao có thể sẽ vô dụng chứ?” Thái Hoàng Thái Hậu bỗng nhiên cười, mí mắt cũng chỉ là thoáng giật giật. Tác dụng rất lớn đâu, một Dương Tử Nguyên tướng mạo tương tự mỗi ngày đều đứng ở Càn Thanh cung, có thể khiến Hoàng đế sốt ruột lo lắng hơn bất cứ thứ gì a.

Người có tâm cơ thâm trầm luôn luôn tính toán sâu xa, một con cờ, chưa phát huy được tác dụng lớn nhất thì sao có thể phế đi.

“Có thể làm được cái gì?” Dương chiêu dung cẩn thận hỏi.

Thái Hoàng Thái Hậu không đáp, chỉ nói: “Chỉ cần Hoàng thượng không nói lời nào, thì người cứ để đệ tiếp tục làm việc của hần đi.”

Cẩn cẩn thận dò xét sắc mặt lão nhân gia, thấy thật sự không thể nhìn ra được gì, lại không dám dò hỏi đến cùng, Dương chiêu dung chỉ phải nhẹ nhàng ứng thanh vâng.

“Thái Hoàng Thái Hậu, kế tiếp nên làm gì bây giờ?”

“Việc này tạm gác lại, chờ ai gia ngầm nghĩ đã.”

Nghe vậy, Dương chiêu dung cũng không tiện ở lâu, hướng Thái Hoàng Thái Hậu cáo từ sau, xoay người rời đi, đi ra cửa phòng, đột nhiên lại vụng trộm nhìn về phía thái giám vẫn đang quỳ kia, lần này, chỉ thấy một nửa bên mặt của hần, quay đầu đi, Dương chiêu dung lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Cũng không biết vì sao, Dương chiêu dung lại giả bộ ra Từ Ninh cung, sau đó thừa dịp không ai chú ý lặng lẽ theo một lối tắt nhỏ khác quay trở lại, bởi vì thường xuyên tới đây, đối nơi này đã quen thuộc đến từng gốc cây ngọn cỏ, cho nên không có người phát hiện ra nàng, cứ như vậy một đường vòng tới dưới cửa sổ bên hông, xuyên qua khung cửa sổ, nín hơi nhìn vào trong.

“Quỳ đã bao lâu?”

Thanh âm của Thái Hoàng Thái Hậu truyền đến, Dương chiêu dung nhìn không rõ lắm, cũng không biết là nàng nói với ai.

“Nói!”

“....Hồi Thái Hoàng Thái Hậu, ước chừng hai canh giờ.”

Đáp lời là một giọng nam tính trầm thấp hơi chút khàn khàn, tuyệt đối không giống tiếng thái giám lạnh lạnh, Dương chiêu dung kinh ngạc, nàng nhớ rõ sau khi mình đi ra, trong phòng chỉ còn có thái giám đang quỳ và Thái Hoàng Thái Hậu, như vậy người vừa nói chuyện là....

Đúng rồi, nàng nghĩ ra tại sao lại cảm thấy thái giám đang quỳ kia có gì đó khác thường rồi, bởi vì nàng thấy được cảm hần có thanh âm, thái giám bị tịnh thân sau cảm sẽ trơn bóng như là nữ nhân, chỉ có nam nhân kiện toàn mới có thanh âm như vậy, đó là dấu vết do râu mọc lên không kịp cạo sạch sẽ.

Vì cái gì trong cung của Thái Hoàng Thái Hậu sẽ có nam nhân giả dạng thái giám, chính đang hồ nghi, giọng nói của Thái Hoàng Thái Hậu lại truyền đến.

“Được rồi, người đứng lên đi.”

Nam tử đưa lưng về phía Dương chiêu dung có lẽ là quỳ quá lâu, chân tê dại, cho nên vẫn không thể đứng lên.

“Hừ, đứng không được thì ngồi tại chỗ đi.” Ngữ khí của Thái Hoàng Thái Hậu có phần lạnh lùng, cũng không hiền hòa như ngày thường Dương chiêu dung vẫn nghe, “Vừa mới những gì Dương chiêu dung nói người đều nghe được?”

“....Vâng.”

“Việc thị vệ mười hai năm trước bị ban chết, người cũng biết?”

“Một chút....”

“Người biết hẳn vì sao phải chết không?”

“....Không.”

“Suy cho cùng, vẫn là vì người.”

“....Ta?”

Thái Hoàng Thái Hậu tựa hồ thở dài một tiếng: “Thị vệ đó tướng mạo giống người, Hoàng thượng nhất thời nổi hứng triệu hẳn vào tẩm cung, tuy không có làm gì, lại khiến Hoàng Thái Hậu hiểu lầm, thị vệ đó mới phải chết một cách không minh bạch.”

“Đây là hoàng cung, người hiểu không? Là nơi tập trung quyền lực cao nhất, mạng sống của mỗi người đều bị người khác nắm giữ, rút dây động rừng, trong mắt người chỉ là một việc rất nhỏ, lại sẽ dẫn tới họa sát thân cho người khác. Hoàng thượng yêu người thương người, vì làm người vui vẻ, có thể không quan tâm đến thể diện hoàng thất để Hoàng trưởng tử nhận người làm cha. Đại môn cấm cung, người bị tiền Binh bộ Thị lang Lạc Đông Hải đánh trọng thương, Hoàng thượng không để ý đại cục tùy tiện đối địch với phe phái Điền Trần, người có biết lúc ấy có bao nhiêu nguy hiểm, chỉ một sơ suất nhỏ, Điền gia thế đông lực mạnh cực có khả năng cản trở, bức vua thoái vị xưng đế?”

“Vì cùng ai gia đổi người một mạng, y thậm chí có thể bỏ qua cái gai trong mắt, tha cho Mộ Dung nhất tộc, nếu Mộ Dung gia thực sự có phản tâm, người có biết như vậy chẳng khác gì thả hổ về rừng? Nhưng tất cả đều chỉ vì người, vì người, Tống Bình An! Dích xác, là ai gia bắt người bức Hoàng thượng không thể không làm như vậy, nhưng mà nếu không có người, Hoàng thượng căn bản không cần làm như vậy!”

“Trong hoàng cung này có bao nhiêu nguy hiểm, thiên hạ này có bao nhiêu đáng sợ, người biết không? Hoàng thượng ngồi trên vị trí cao quý nhất thiên hạ, phải đối mặt cũng là những việc nguy hiểm nhất, đáng sợ nhất thiên hạ, y tuyệt đối không thể có nhược điểm, nhược điểm một khi bị nắm giữ, hậu quả sẽ không thể tưởng được, mà Tống Bình An, người chính là nhược điểm của y.”

“Ai gia thực hận không thể giết người, diệt trừ tai họa ngầm có thể ảnh hưởng đến giang sơn Thiệu thị là người. Có điều, ai gia đã hứa với Hoàng thượng không động đến người, thì nhất định sẽ không động đến người. Nhưng một khi người còn nằm trong tay ai gia, ai gia phải dạy cho người ghi khắc bản phận của một nam sủng, cho người hiểu can thiệp vào quyết định của Hoàng thượng, là một việc nguy hiểm cỡ nào!”

Thái Hoàng Thái Hậu càng nói càng lạnh, rõ ràng đã là hạ chí, lại như mùa đông khắc nghiệt khiến người ta lạnh đến mức răng va lập cập.

Dương chiêu dung nghe được đến cuối, sắc mặt đã trắng bệch như tờ giấy, không biết là như thế nào ra khỏi Từ Ninh cung, bị cơn gió bất chợt thổi qua, lại mạnh mẽ như một cái, nhìn về phía cung Từ Ninh, mới hiểu được, từ đầu tới cuối, bọn họ cũng chỉ là thể thân của người khác.

Tống Bình An..Tống Bình An—Người Hoàng thượng thật lòng yêu, là Tống Bình An.

25. Chương 25

Thất bại trong trận chiến tranh giành quyền lực, cho dù đã từng thanh thế ngập trời, một khi sụp đổ cũng bất quá chóng vánh chỉ trong chớp mắt, đợi tới lúc mưa tạnh gió ngừng, ai sẽ còn nhớ rõ? nhiều nhất một câu cảm thán nhân thế vô thường.

Bị giam lỏng trong hậu cung, đối ngoại tuyên bố vô tâm hỏi quốc sự, một lòng lễ Phật – Hoàng Thái Hậu cả ngày nhìn lên thiên không thất thần, hai mắt đã từng khiến người ta không dám nhìn thẳng, giờ chỉ còn lại một sắc xanh mênh mang mờ mịt.

Là ai, giả dạng làm cung nữ lén lút đến trước mặt nàng, gọi mấy tiếng Hoàng Thái Hậu không thấy đáp lại, liền đánh bạo đến gần, cảm hơi nâng lên lộ ra khuôn mặt dưới ánh dương quang, đúng là Dương chiêu dung giả trang thành cung nữ lén vào Kiềm Hoa điện.

Dương chiêu dung nói gì đó với Hoàng Thái Hậu vẫn đang ngẩn người, song đồng suốt mấy năm qua âm đậm tang thương dần dần sáng lên, nhìn về phía người bên cạnh, không dám tin vào tai mình, một cái tên lặp đi lặp lại trong đầu, cuối cùng định dạng, cái tên nàng đã từng nghe qua, Tống Bình An.

Đốn ngộ, Hoàng Thái Hậu nhìn về phía người đã từng đối nghịch với mình, hỏi nàng vì sao, Dương chiêu dung thần nhiên cười, đáp: “Không cam tâm.”

Kết quả, lại chỉ là thể thân của người khác, thậm chí đứa con nàng mang nặng đẻ đau cũng bị mang đi nhận người khác làm cha, làm sao có thể cam tâm!

Bách túc chi trùng, tử nhi bất cương.(1)

Hoàng Thái Hậu nhìn như im hơi lặng tiếng, có lẽ chỉ là đang đợi một cơ hội góc đầu trở lại.

Lúc này đây, Dương chiêu dung rốt cục đặt cược đúng phương.

Một vài tia nắng lọt qua khe cửa rơi vào phòng, chiếu sáng gương mặt có vẻ tiêu tụy tái nhợt của Hoàng Thái Hậu, lại dị thường xinh đẹp cùng...Tàn nhẫn.

Đương Hoàng Thái Hậu dẫn người của mình lao ra Kiềm Hoa điện xông vào nơi ở của Thái Hoàng Thái Hậu, vị lão nhân ấy đang cầm Phật châu trong tay, nhìn đám người hùng hổ xông tới, khe khẽ thở dài.

Hoàng Thái Hậu cũng không quanh co, trực tiếp nói: “Thái Hoàng Thái Hậu, xin người giao ra Tống Bình An!”

Thái Hoàng Thái Hậu liếc nhìn nàng, đáy mắt sâu thẳm như vô cùng vô tận: “Nguyệt Nga, người muốn trả thù chính con trai của mình sao?”

Hoàng Thái Hậu cười lạnh: “Khi y hạ chỉ tru sát Điền thị nhất tộc, có từng nghĩ tới, bọn họ cũng là người thân của y?”

Thái Hoàng Thái Hậu lại thở dài, đối diện hoàng quyền không có thân tình.

“Thái Hoàng Thái Hậu, xin người giao người!”

Ánh mắt của Thái Hoàng Thái Hậu rơi xuống cửa cung xa xa bên ngoài: “Nguyệt Nga, người tranh được với Hoàng đế?”

Hùng hổ mà đến như vậy, sao có thể không kinh động người đã sớm giăng lưới chờ sẵn? Huống chi, trong nội cung này, đâu đâu đều có người giám thị, nhất cử nhất động của Dương chiêu dung, sợ là ngay từ đầu đã bị nắm rõ trong lòng bàn tay....Thái Hoàng Thái Hậu đạm mạc liếc nhìn Dương chiêu dung ở cách đó không xa.

Đứa nhỏ này, vẫn còn lỗ mãng như vậy, bị người dùng làm thương sử cũng không biết.

Ánh mắt nhìn về phía xa của Thái Hoàng Thái Hậu làm Hoàng Thái Hậu cả kinh, quay đầu nhìn, bên ngoài cung điện không lớn cũng không nhỏ cứ nhiên đã bị thân vệ của Hoàng đế tầng tầng vây quanh.

Nàng đã sớm lường trước sẽ kinh động đến Hoàng đế, cho nên mới muốn tốc chiến tốc thắng, lại không tưởng được, nàng chân trước mới đến, chân sau cũng đã là cá nằm trong chậu.

Hoàng đế đi ra từ giữa trọng binh, thần nhiên cười, thần thái tự tin như nắm chắc thắng lợi trong tay, khẽ gọi nàng một tiếng: “Mẫu hậu.”

Hoàng Thái Hậu không để ý tới, nhìn Thái Hoàng Thái Hậu, hỏn hển rống: “Thái Hoàng Thái Hậu, mau giao ra Tống Bình An!”

Thái Hoàng Thái Hậu liễm mi không nhìn, tay trái nâng lên, vẫy vẫy, tâm phúc của nàng liền dẫn một người từ nội điện ra.

Khi người đó xuất hiện trước mắt mọi người, trừ Thái Hoàng Thái Hậu, còn lại đều vừa kinh vừa mừng. Hoàng Thái Hậu kinh, vốn tưởng rằng Tống Bình An phải nghiêng nước nghiêng thành cỡ nào, mới khiến con nàng si mê lưu luyến như bị ma quỷ ám ảnh đến vậy, nào ngờ lại đúng là bình thường vô kỷ như thế. Hoàng đế thì trái ngược, mừng rỡ vô cùng, Thái Hoàng Thái Hậu phi thường giáo hoạt, giấu kín một người

đối với nàng mà nói là dễ như trở bàn tay, Hoàng đế hao hết tâm tư cũng không tìm ra, đành phải dùng mưu tính kẻ người khác, mới rốt cục nhìn thấy người mình ngày đêm mong nhớ.

Hồ nghi trong mắt Hoàng Thái Hậu sau khi bắt gặp kinh hỉ chợt lóe trong con ngươi Hoàng đế thì tan thành mây khói, có bao nhiêu nghi kỵ cùng kinh ngạc đều đồng thời đè xuống, lập tức hạ lệnh người của mình tiến lên bắt người, nhưng mà, không ai nhúc nhích.

Hoàng Thái Hậu khiếp sợ, nhìn về phía thân tín mình sắp xếp trong cung, từng người từng người một lần lượt cúi đầu trước ánh mắt quét qua của nàng, phản_____

Nàng lại nhìn về phía Hoàng đế, vẫn là nụ cười vân đạm phong khinh, độc thuộc về đế vương uy nghiêm, vô tình, như kim đâm vào mắt, không khỏi nghẹn họng không nói nên lời, thật sâu cảm nhận được, đứa trẻ ấy đã trưởng thành.

Lại nhớ đến mẫu tộc đã tiêu vong, Hoàng Thái Hậu cắn răng liều lĩnh xông lên, muốn tự mình động thủ, Thái Hoàng Thái Hậu một mực trầm tĩnh đứng lúc này đột ngột vỗ mạnh xuống bàn, hét lớn một tiếng: “Nguyệt Nga, không được làm loạn nữa!”

Thân hình phút chốc khựng lại, Hoàng Thái Hậu thê lương nhìn Thái Hoàng Thái Hậu đạm mạc uy nghi, từng trang hồi ức lật giở trong đầu, sơ gả nương nung, tượng phụ nhu nhược, đứa con sinh ra, tiên đế băng hà, dã tâm của phụ thân, con nhỏ cố nén nước mắt, còn có mục quang băng lạnh như xuyên thấu hết thấy của Thái Hoàng Thái Hậu....Tất cả tất cả, rõ mồn một trước mắt, cuối cùng thân tâm rã rời, suy sụp ngã xuống đất, rốt cuộc vô lực đứng lên.

Thái Hoàng Thái Hậu cũng đã già rồi, một tiếng quát chói tai này phảng phất như hao hết toàn thân khí lực của nàng, ngã ngồi trên ghế, tiêu tụy vạn phần, gương mặt nhìn sắc mặt càng trở nên lạnh lùng của đứa cháu duy nhất, lại dần dần dời sang người đứng gần bên cạnh, thật lâu sau, thở dài nói: “Đi đi.”

Tổng Bình An kinh ngạc, nhưng vẫn theo ý của Thái Hoàng Thái Hậu, chậm rãi nhìn về phía Hoàng đế xa xa, hơn bốn trăm ngày ly biệt, giờ phút này gặp lại, ánh mặt trời có chút chói chang, khiến hắn nhìn không rõ lắm, chỉ biết là hào quang bao bọc lấy thân ảnh ấy, xán lạn mà xa lạ, tôn quý mà uy nghiêm, hắn lại không dời được bước chân...

Nhưng người đó, đã không kiềm chế được hướng hắn đi tới, từng bước một, ánh mặt trời rút khỏi gương mặt y, mắt nhìn về phía Bình An, vẫn là quyền luyện triển miên không thay đổi.

Ngực Tổng Bình An nóng lên, tất cả bất an nháy mắt tan biến, kim lòng không nổi bước về trước một bước, nhưng bước tiếp theo vừa mới hạ xuống, sau lưng đã truyền tới đau đớn buốt óc, lại đứng không vững, hắn mềm rũ xuống sàn, sau lưng, là khuôn mặt oán hận của Dương chiêu dung, chảy thủ trong tay còn đang nhỏ máu.

“Bình An!”

Dương chiêu dung nhìn Hoàng đế hướng mình chạy tới, cười thực ngọt ngào, ngày ấy trong Ngự hoa viên trăm hoa đua nở, thiếu niên đế vương anh tuấn vĩ ngạn xuất hiện trước mắt nàng, chiếm cứ trái tim, từ đó về sau, một lòng chỉ hướng về người ấy.

Nụ cười vừa lạc, thân thể đã bị đế vương cuồng nộ một chưởng đánh bay đập vào trên cột, một khắc trước khi thổ huyết hôn mê, trong mắt vẫn là bóng dáng của người, ý cười đọng trên khóe môi, thật lâu không tiêu tan.

“Bình An!” Hoàng đế nhào tới ôm lấy người đang toàn thân đổ mồ hôi lạnh, thân thủ sờ tới miệng vết thương, máu tức khắc nhuộm đỏ bàn tay, Diệp Hoa kinh hãi cực độ, đối người chung quanh hét lớn: “Mau truyền Ngự y, mau truyền Ngự y! Mau!”

Vạt áo bị kéo, Diệp Hoa cúi đầu xem xét, là Bình An sắc mặt tái nhợt há mồm như muốn nói với y cái gì.

Tim Diệp Hoa đau cắt, ôm chặt lấy hắn: “Bình An, người trước đừng nói, người không có việc gì, nhất định sẽ không có việc gì, bằng không, trăm sẽ khiến tất cả bọn họ chôn cùng người!”

Bình An tựa vào vai y, gian nan mấp máy môi, cố hết sức nói, phải chăm chú ghé sát vào, mới có thể nghe rõ: “Hoàng thượng....Tha cho Dương chiêu dung...”

Diệp Hoa đối hắt lắc đầu, đáy mắt trồi lên vô hạn sát ý tàn nhẫn, không chút lưu tình với kẻ dám cả gan thương tổn người y yêu, một chữ một chữ nói: “Trẫm sẽ không để nàng sống khá giả, cũng sẽ không tha cho gia tộc nàng...”

“Không...Hoàng thượng...”

“Không được, tuyệt đối không được!” Diệp Hoa nhìn sắc mặt hắt càng trở nên tái nhợt, nóng vội lại ngắt đầu mắng to: “Ngự y đâu sao còn chưa tới, mau đi truyền a!”

“Hoàng thượng...”

“Bình An, trẫm xin người đừng nói chuyện, sẽ tốt ngay thôi, tốt ngay thôi...” Lấy tay bịt lại vết thương đang không ngừng chảy máu, lại bị máu tươi ôn nhiệt nóng đến tâm đều nát.

Bình An như biết sinh mạng của mình đang dần mất đi, lại cố gắng mở mi mắt càng ngày càng nặng, ánh mắt kiên định mà yếu ớt: “Hoàng thượng...Bình An van ngài...Tha cho nàng...”

Hoàng đế cắn chặt răng, dùng sức nói: “Không, tuyệt đối không!” Y đã từng thề, tuyệt đối sẽ không để hắt lâm vào nguy hiểm, nhưng lại một lần nữa nhìn hắt bị thương, nhìn hắt ngã vào lòng mình, máu không ngừng chảy, thống khổ ngập tràn làm y mất đi tỉnh táo, nghiệp hỏa hừng hực thiêu đốt lý trí, khiến đế vương trở nên điên cuồng.

Bình An sao có thể không biết nỗi đau của y, chỉ là hắt thật sự không thể trở mắt nhìn Dương chiêu dung bị giết, bởi nàng, là mẫu thân của Tĩnh Bình!

“Hoàng thượng...Van ngài...Bình An không muốn làm cho Tĩnh Bình...Hận ta...”

Diệp Hoa như ngây ngốc nhìn Bình An, tay run lấy bẫy, Bình An nhìn y, gian nan cười, nhưng khóe mắt cong lên, lại chảy xuống một giọt lệ trong suốt.

Diệp Hoa run run dùng ngón tay lau đi giọt lệ ấy, dưới cái nhìn chăm chú, cầu xin, đau thương của hắt, lại nhất thời im lặng, ngực đau thắt lại đến mức không còn cảm giác.

“Hoàng thượng...Bình An van ngài...”

Diệp Hoa ôm chặt hắt vào lòng, không để ý đến xung quanh nhẹ nhàng hôn lên trán hắt, dùng thanh âm thật nhỏ chỉ người trong lòng mới nghe được nói: “Được.”

Bình An rốt cục yên lòng nhắm lại hai mắt.

~*~

(1) - Bách túc chi trùng, tử nhi bất cương: Nghĩa đen là ‘trùng có nhiều chân, chết vẫn không cứng’ -> ý chỉ dù đã bị đánh bại (ở đây là Hoàng Thái Hậu) nhưng chỉ cần còn một chút lực lượng, vẫn có thể ngóc đầu trở lại giống như trùng (sâu bọ, côn trùng, người xưa dùng chữ trùng cho cả hai), nhưng trên thực tế thì chỉ có một số loài như giun chẳng hạn, bị mất một bộ phận vẫn có thể sống (hoặc mọc lại, cái này ta ko rõ lắm, vì ta đốt Sinh mà=.=), chứ chẳng có con nào chết rồi mà sống lại được cả (cái đó chỉ có trong phim khoa học viễn tưởng mà thôi) ^^

Thái y rốt cục chạy đến, Hoàng đế từ đầu tới cuối ôm chặt người vào lòng, nhìn hắt chịu đau rửa miệng vết thương, nhìn hắt bôi thuốc băng bó, nhìn khuôn mặt lo lắng đau lòng của mình trong mắt hắt.

Vết thương mặc dù sâu, nhưng cũng may không nguy hiểm đến tính mạng, máu chảy ra nhiều, nhưng điều dưỡng mấy ngày là có thể trở lại như thường. Thái y thở dài một hơi, rốt cục có thể lau sạch mồ hôi nhỏ giọt trên trán.

Hoàng đế nhìn Bình An nhịn đau uống hết một bát dược đắng, mệt mỏi nhắm mắt lại, an tâm tựa vào lòng mình, đương nghe tình trạng của hắt không còn đáng ngại, tim như bị xé rách cuối cùng mới từ từ khép lại.

Nhu hòa mà ôm người, từng bước một, chậm rãi về Càn Thanh cung, chỉ sợ quá nhiều người khó khăn lắm mới chìm vào được giấc ngủ.

Hoàng Thái Hậu bị đưa về Kiềm Hoa cung, giờ đây, không bao giờ còn phải tăng số người giám thị nàng nữa, bởi vì đã không còn cần thiết, trong tay nàng đã chẳng còn một chút thế lực để gây ra sóng gió nữa

rồi. Thái Hoàng Thái Hậu vẫn ngồi tại chỗ, nhìn xem người ra người vào, nhìn cung điện của mình từ trước đến nay yên tĩnh trở nên huyền ảo ồn ào, rồi lại nhìn nó chìm vào im lặng, cho đến khi cả cung điện không còn một người.

Đến cùng là nàng thắng, hay Hoàng đế thắng, nàng đã không muốn đi tính toán nữa, bởi nàng đã đạt được mục đích của mình.

Là nàng làm cho Dương chiêu dung biết đến sự tồn tại của Tống Bình An, cũng là nàng âm thầm chờ đợi Dương chiêu dung ra tay, chỉ có điều, nàng nghĩ rằng Tống Bình An sẽ chết, chết trong tay Dương chiêu dung.

Nàng cả đời bày binh bố trận, thao túng thế cục, lại đột nhiên xuất hiện dị số là Tống Bình An, hấn căn bản chẳng hề làm gì lại có được tình yêu vô hạn của một đế vương, nàng đã từng có vô số cơ hội giết Tống Bình An, rồi lại đang đợi, đợi xem đế vương vì hấn có thể làm được đến mức nào.

Đối mặt Hoàng đế do chính tay mình giáo dưỡng, nàng nhận không được ngờ vực vô căn cứ, chính là yêu sao? Một phần chân ái không thể cắt bỏ, hay là nhất thời hứng khởi, cho nên, nàng cần chứng thật, chứng thật chân tình của Hoàng đế.

Chứng thật sau, lại bắt đầu do dự, nàng từng ném trái tư vị của chân ái, biết rõ nó rất đẹp, cũng biết nó có bao nhiêu đau khổ, đó là đứa cháu duy nhất của nàng, là niềm an ủi duy nhất trong thâm cung lạnh lẽo này, nhưng cháu nàng lại là vua của một nước, tình yêu thật lòng của quân chủ, sẽ gây nên bao nhiêu sóng gió, sẽ gọi lên bao nhiêu phân tranh trong triều đường, đối mặt giang sơn cùng người yêu, một khi bắt đắc dĩ, y sẽ lựa chọn như thế nào?

Sẽ như Lý Long Cơ vì giang sơn từ bỏ mỹ nhân, tan nát cõi lòng cùng lắm cũng chỉ là âu sầu mà chết, hay như Chu U vương chìm chử hầu trong khói lửa chiến tranh, thiên thu đại nghiệp tan biến theo nụ cười giai nhân, trở thành trò cười đời đời cho hậu thế.

Giang sơn không chỉ là giang sơn của Thiệu gia, mà còn là giang sơn trượng phu nàng liều mạng đổ máu sa trường, chinh chiến sát phạt mới có được, là vinh quang truyền lưu cho con cháu muôn đời, bất luận từ nay về sau sẽ ra sao, ít nhất cũng không thể mất khi nàng còn sống.

Tống Bình An, rốt cuộc là giết hay không?

Bình An chết, Diệp Hoa cũng chỉ là một đế vương, mà không còn là một con người.

Nàng là Thái Hoàng Thái Hậu, nhưng nàng cũng là một tổ mẫu yêu thương con cháu, giữa quốc gia và thân tình, nàng cuối cùng mặc cho ông trời quyết định, đã hứa với Diệp Hoa sẽ không giết Bình An, vậy mượn tay người khác giết người nàng muốn giết, còn sau đấy, bất luận Tống Bình An sống hay chết, nàng đều sẽ không quan tâm!

Xem ra, ông trời vẫn là ưu ái Tống Bình An nhiều một ít, hấn không chết. Hấn không chết, Thái Hoàng Thái Hậu rốt cục thả tâm, rốt cục không cần phải giằng dụa giữa giết hay là không.

Thái Hoàng Thái Hậu lẳng lặng ngồi trên ghế, nhìn mặt trời lặn trăng lên cao ngoài phòng, đương thấy bầu trời chỉ chút sao sáng, khóe môi khẽ cong mớ hồ mỉm cười.

Nàng nhớ tới rất nhiều việc, lúc còn trẻ, lúc yêu nhau, lúc mất đi, lúc tranh đấu...

Trải qua nhiều như vậy, nàng đã sớm mệt mỏi, kiên trì sống tiếp, cũng chỉ vì làm cho huyết mạch người mình yêu có thể kéo dài. Hiện tại, tâm nguyện đã xong, đứa bé ấy đã cường đại đến không cần nàng phải quan tâm.

Ta tới đây, thật có lỗi, đã để người đợi lâu.

Bóng dáng nàng ngưng tụ trước cửa sổ, cũng không hề động đậy nữa.

.

“Thái Hoàng Thái Hậu tấn thiên rồi!”

Khi thái giám kinh hoảng quỳ trước mặt, thanh âm run rẩy bẩm báo tin tức này cho đương kim thiên tử thì, Diệp Hoa đón gió như ngũ lôi oanh đỉnh, thần thờ thật lâu không thể định thần lại. Y đã từng nghĩ tới, xây cho nàng một tòa cung điện, để nàng an hưởng tuổi già, cho dù nàng đã làm rất nhiều việc khiến y phần hận không thôi, thì nàng vẫn là Hoàng tử mẫu của y, phần máu mủ ấy không thể xóa bỏ, ơn giáo dưỡng của nàng cũng không thể phai mờ.

Nhưng nàng cứ nhiên cứ như vậy chết đi, đem độc dược bỏ vào loại trà mình thích uống nhất, nâng chén uống cạn, mỉm cười mà đi, thần nhiên không sợ, an bình tường hòa.

Nàng đã mất, nàng đã mất....

Sau đó đem tất cả quyền lực để lại cho đứa cháu duy nhất của mình.

Diệp Hoa ngơ ngác nhìn về trước, sau một lúc lâu thân hình đột nhiên lão đảo, lui về sau mấy bước, ngã ngồi xuống nền điện lạnh băng.

Không phải không yêu, mà là quá yêu, mới có thể tàn nhẫn như vậy.

Diệp Hoa cuối cùng cũng hiểu.

.

Dương chiêu dung không phải chịu phạt, chỉ bị giam lại, cho dù là Hoàng trưởng tử, cũng không thể đến thăm.

Thương thế của Bình An dần dần tốt lên, nhưng vẫn ở lại trong Càn Thanh cung, Hoàng đế quá bận, hậu sự của Thái Hoàng Thái Hậu, rồi lại quốc sự, hơn nữa tâm sự không yên, nên rất ít trở lại Càn Thanh cung, lúc đến cũng chỉ là ngồi một chút, sắc mặt ngưng trọng không khỏi làm cho người ta lo lắng.

Bình An dựa trên giường, tì hươu ngọc bội trong tay trải qua hơn một năm, bởi vì thường xuyên vuốt ve tưởng niệm, mà càng thêm sáng bóng trơn nhuận. Hắn rũ mắt nhìn ngọc bội, trong đầu không ngừng hồi tưởng khoảng thời gian còn ở bên Thái Hoàng Thái Hậu.

Thái Hoàng Thái Hậu đối hắn rất nghiêm khắc, nhưng chưa bao giờ khiến Bình An sinh ra oán giận, nhiều khi, những lời cảnh báo của nàng, còn làm hắn cảm thấy như là trưởng bối chỉ dạy từng bước.

Nàng nói: “Bình An, người cùng Hoàng thượng, những việc cần biết ai gia đều biết. Lúc đầu ai gia cho rằng Hoàng thượng chỉ là chơi đùa, qua vài ngày, người cũng sẽ như rất nhiều người trong nội cung, cứ như vậy biến mất trên đời.”

Nàng đem ngọc bội lấy đi Bình An lại đưa trả lại trước mặt hắn, lại nói: “Ngày hôm nay, ai gia mới xem như hoàn toàn hiểu được, trong lòng Hoàng thượng người không giống với bất cứ ai____vì đối người một mạng, y chấp nhận tha cho Mộ Dung nhất tộc.”

Nàng còn nói: “Toàn tâm toàn ý yêu thương của đế vương, người bình thường vô phúc hưởng thụ. Đế vương yêu có hai loại, một là đem người đẩy tới nơi đầu sóng ngọn gió, để hắn trải qua phong ba mài giũa, một lần lại một lần khắc khổ rèn luyện, phát triển đến có thể cùng cửu ngũ chí tôn song hành; một loại khác, là đem hắn giấu kín, tránh tai mắt mọi người, bất luận là người ngoài hay người được yêu đều không thể phát giác, càng yêu lại càng dễ rời xa, cố gắng đẩy hắn ra khỏi dòng xoáy dục vọng, không cho hắn gặp phải dù chỉ là một chút thương tổn.”

“Bình An, người nghĩ, người thuộc về loại nào?”

“Không, người không thuộc một loại nào cả, Diệp Hoa yêu người, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới đẩy người ra xa, lại càng không muốn người phải chịu khổ. Y là do ai gia giáo dưỡng, trong đầu y nghĩ như thế nào ai gia làm sao có thể không rõ, khi quyền lực chưa thể chặt chẽ nắm trong tay, y sẽ đứng trước mặt người dùng mọi cách bảo vệ người an toàn, đợi khi y nắm quyền, chắc chắn sẽ cho người tất cả mọi thứ y có thể.”

“Cung tước quyền thế, vinh hoa phú quý, thậm chí là hậu vị!”

“Bình An, người có phải cảm thấy ai gia quá mức sầu lo? Không, ai gia vẫn luôn dõi theo Hoàng thượng, nhìn tình cảm của y đối với người, từ chưa từng có đến có, từ có đến không thể từ bỏ, từ không thể từ bỏ đến đau lòng, lại từ đau lòng đến tình nguyện buông tha cho ưu hoạn trong lòng đối người một mạng.”

“Ai gia đều nhìn a!”

“Bình An, ai gia cũng đã là một bước bước vào quan tài, sau khi ai gia chết thiên hạ sẽ chính thức là thiên hạ của Diệp Hoa, đến lúc đó, y khổ não, y tùy hứng làm sai việc gì, ai sẽ ở bên y, khuyên y? Phiền não của quân vương không chỉ là phiền não của một người, mà còn là của cả thiên hạ, y loạn, thiên hạ cũng sẽ loạn, ai gia làm sao có thể bỏ mặc không quan tâm.”

“Bình An, lúc ấy, người có thể khuyên bảo được, có lẽ sẽ chỉ có mình người. Bình An, nể mặt kẻ sắp chết như ai gia, người có thể hứa với ai gia vài việc?”

“Tận lực không để cho người ta biết rõ quan hệ thực sự giữa người và Hoàng thượng.”

“Đừng để người ta biết được chuyện Hoàng trưởng tử nhận người làm cha.”

“Đừng để bất cứ người nào trong nhà vào triều làm quan.”

“Nếu Hoàng thượng muốn phong tước phong quan cho người, tuyệt đối không thể đáp ứng.”

“Nếu Hoàng thượng muốn lập người làm hậu, cũng tuyệt đối không thể đáp ứng.”

“Cuối cùng, nhớ rõ thường xuyên nhắc nhở Hoàng thượng, phải cần chính yêu dân...”

Dặn dò hết thảy sau, Thái Hoàng Thái Hậu nhắm mắt lại, không nói gì nữa. Bình An ngẩng đầu nhìn nàng, dương quang ngoài cửa sổ chiếu xuống, bao quanh thân nàng một tầng viền vàng, trang nghiêm bình tĩnh.

Khi đó trong đầu hần trống rỗng, lúc này nhớ lại Bình An không khỏi nghĩ, Thái Hoàng Thái Hậu tại sao lại tin hần nhất định sẽ nhất nhất làm theo? Hay là nàng tại đánh cược?

Nếu là nàng tại đánh cược, như vậy Thái Hoàng Thái Hậu thắng, đừng nói Bình An cho tới giờ cũng chưa từng dám nghĩ, dám trông mong những chuyện này, lại thêm lời dặn dò như là di ngôn của Thái Hoàng Thái Hậu, mềm lòng như Bình An, thật sự không thể cự tuyệt, cũng không thể vi phạm.

Khổ nỗi là, hần phải làm thế nào bây giờ, hần không cự tuyệt được Thái Hoàng Thái Hậu, thì sao có thể cự tuyệt được vua của một nước?

Bình An nghĩ tới nghĩ lui, nhớ tới một người, Trịnh Dung Trinh.

Trong hoàng cung thậm chí trên triều đình, người duy nhất Bình An có thể nhờ cậy tin tưởng, cũng chỉ có Trịnh Dung Trinh – người có quan hệ mật thiết với hần, trong cả hiện tại lẫn tương lai sau này, khi đã quan cư vị cực, trở thành nhất đại quyền thần.

Cái chết của Thái Hoàng Thái Hậu, tạo thành đả kích không nhỏ đối Long Khánh đế, nhưng y không thể vì thế mà sa sút tinh thần, thân là đế vương nắm giữ đại quyền, y thậm chí còn không có thời gian yên lặng để mà bi thống. Thái Hoàng Thái Hậu đột ngột mất, cho dù triều đình trên dưới kinh sợ, nhưng hậu sự của nàng vẫn theo như Lễ bộ an bài đầu vào đấy tiến hành.

Long Khánh đế cho chôn cất Thái Hoàng Thái Hậu trong lăng mộ của Thái tổ, đôi phu thê từng được thể nhân ngưỡng mộ này cuối cùng cũng thể gặp nhau, vị lão nhân kiên cường nghiêm khắc, đã từng thống lĩnh hậu cung ấy, sau cùng dốc hết tâm sức giáo dưỡng ra một quân chủ anh minh nhân nghĩa, lưu danh sử sách, nếu dưới suối vàng có biết, nàng chắc hẳn vui mừng.

Ngày Thái Hoàng Thái Hậu hạ táng, Long Khánh đế ngồi trên long ỷ cao cao trong Phụng Thiên điện, nhìn không trung xa xa, từ mặt trời mọc đến mặt trời lặn, nhớ lại những gì y đã trải qua, cay đắng ngọt bùi hỗn độn trong lòng, không thể nói rõ thành lời.

Vì có thể vững vàng ngồi trên long ỷ, y cần phải chịu nhục, đối đầu với quyền thần, đấu tranh với ngoại thích, trở mặt thành thù với chính mẫu hậu của mình, cùng Hoàng tổ mẫu dạy y nuôi y giằng co, giờ này khác này, con đường trước mắt y đều đã bằng phẳng quang đãng, không còn gì có thể uy hiếp đến y được nữa, nhưng mà vì sao, đáy lòng lại lạnh lẽo đến vậy.

Trong cung điện trống rỗng, y trái nhìn phải nhìn, lại vền vền chỉ có một mình y, vền vền chỉ có một mình y....

.

Khi trở lại Càn Thanh cung, đêm đã thật khuya, trong điện thấp vài ngọn nến cho người chẳng biết lúc nào sẽ trở về, ánh sáng mờ nhạt kéo dài bóng dáng cô tịch của Hoàng đế. Đi đến bên giường, người nằm trên đã ngủ say, Diệp Hoa đứng bên một hồi, lẳng lặng ngồi xuống.

Sau khi thương thế của hần hồi phục, từng nhiều lần đề nghị muốn về nhà thăm cha nường, nhưng y lại một mực không chịu đồng ý, chỉ sợ nếu hần cũng đi rồi, trong cung điện quanh quệ này, sẽ thật sự chỉ còn mình y.

Khe khẽ thở dài một tiếng, sau đó tay y đặt trên giường được một bàn tay ấm áp khác phủ lên, ngẩng đầu nhìn, phát hiện đôi mắt vốn đang nhắm chặt, chẳng biết từ lúc nào đã mở ra, ôn hòa chăm chú nhìn mình.

“Tỉnh rồi sao, trẫm đánh thức ngươi?”

Diệp Hoa cười cười, chuyển thân ngồi lên tựa vào đầu giường, đỡ hần dậy dựa vào lòng mình.

“Hoàng thượng, đừng thương tâm.”

Diệp Hoa sững sốt, lập tức lấy tay vuốt ve mái tóc đen dài của hần, nhàn nhạt cười: “Bình An muốn an ủi trẫm?”

Bình An từ trong lòng y ngẩng đầu, đôi mắt y nguyên thanh tịnh sáng ngời, chuyên chú mà nghiêm túc đáp: “Vâng, Bình An muốn an ủi Hoàng thượng.”

Diệp Hoa nhìn thẳng vào mắt hần, tay nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt Bình An: “Bình An, hứa với trẫm, vĩnh viễn sẽ không rời xa trẫm.”

Bình An dùng sức gật đầu: “Bình An đã hứa với Hoàng thượng, Bình An sẽ không nuốt lời, xin Hoàng thượng yên tâm.”

Ngực dần dần nóng lên, rốt cục nhịn không được ôm chặt hần vào lòng, ngửi ngửi mùi hương trên người hần, cảm thụ nhiệt độ cơ thể hần, hết thấy hết thấy xóa tan đi sợ hãi, lấp đầy nỗi cô đơn trống trải, khiến người ta quyến luyến.

“Bình An, Bình An, trẫm sẽ không bạc đãi ngươi....Ngươi nghĩ muốn cái gì, trẫm đều cho ngươi...”

Người trong lòng rụt rè duỗi ra hai tay vòng quanh eo y, đầu hơi hơi lắc: “Bình An chỉ cần Hoàng thượng vui vẻ, chỉ cần tất cả mọi người đều bình an...”

Diệp Hoa nhắm mắt lại, tìm kiếm môi hần, cúi đầu hôn lên, một lần lại một lần, cho đến hơi thở giao hòa không thể phân tách.

.

Dương quang ngoài cửa sổ chiếu vào mặt, ánh sáng chói chang đánh thức Bình An, trước tiên nhìn quanh đệm chăn tinh mỹ một vòng, mới nhớ ra mình đang ở chỗ nào, đang muốn nghiêng người đổi tư thế, lại phát hiện bên cạnh vẫn còn một người đang ngủ say.

Đây là từ khi hần bị thương sau ở lại Càn Thanh cung đến nay, Hoàng đế lần đầu tiên ngủ lại, cách biệt hơn một năm, lại nương theo ánh nắng ban mai ngắm nhìn gương mặt tuấn tú của quân vương, cảm giác như đã qua mấy đời, lại càng cảm thấy lưu luyến khó quên.

Thứ tình cảm ấy, bất tri bất giác đã chôn sâu vào tim, lúc còn ở chỗ Thái Hoàng Thái Hậu, cơ hồ bị tưởng niệm nhấn chìm, không cách nào hô hấp. Hiện tại lại được trở về bên cạnh y, tham lam ngắm nhìn khuôn mặt xuất chúng bất phàm, kim lòng không nổi rúc vào lòng, vụng trộm, cẩn thận vòng hai tay ôm lấy.

Hần còn đang mừng thầm vì đã thực hiện được, lại không biết, trên đỉnh đầu, người vốn nên ngủ say đã mở đôi mắt sáng ngời như hạo nguyệt thu ba, hơi chút nheo lại, sung sướng như là có được tất cả trần bảo thể gian trong tay.

.

Thái Hoàng Thái Hậu mất, cả nước phát tang, tang kì trước sau mười ngày, tạm thời ngừng lâm triều, nếu có sự vụ khẩn yếu có thể trực tiếp giao cho Lục bộ Thượng thư dâng lên Hoàng đế.

Mười ngày ngừng lâm triều, Long Khánh đế để lại hai ngày cuối cùng, mỹ danh viết là nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, thực tế là cùng Bình An ở trong cung. Ly biệt hơn bốn trăm ngày, gần một năm rưỡi thời gian, cơ hồ đều là ngày nhớ đêm nhớ, thật vất vả rốt cục đưa được người về, không thả sức ân ái một phen thì sao có thể cam tâm?

Bình An biết y đau buồn bị thống trước sự ra đi của Thái Hoàng Thái Hậu, trong lòng ít nhiều có phần nhân nhượng, Hoàng đế bảo hấn làm cái gì, hấn đều thành thật gật đầu đáp ứng. Buổi sáng ném qua đồ ăn tinh xảo cung nhân bưng lên sau, Long Khánh đế không hề né tránh cung nhân, ôm Bình An treu treu chọc chọc làm hấn xấu hổ đến cổ đều đỏ ửng, cuối cùng chơi ra lửa đến, ôm người đi thẳng vào tấm điện, thoát y lên giường, điên loạn đảo phượng hoan ái giữa ban ngày không chỗ nào cố kỵ.

Giao hoan sau khi xa cách đã lâu, không chỉ có Hoàng đế có chút không thể kiềm chế, mà ngay cả Bình An cũng không khỏi vượt qua e ngại, động tình dùng hai chân quấn chặt lấy thân hình tinh tráng phía trên.

Trải qua mấy lần cuồng liệt triền miên phóng thích sau, cảm xúc của hai người mới xem như bình hoãn một chút, Diệp Hoa bắt lấy hai chân Bình An vì vô lực mà trượt xuống, tách ra đặt bên hông y, lộ ra tiểu huyết bị dương tinh thấm ướt bên dưới, dưới sự xâm nhập của long căn trường ngạnh, mạnh mẽ mà chậm rãi, khi sâu khi thien, dẫn theo một ít nhiệt dịch chảy ra, đồng thời phát ra tiếng ma sát càng khiến người ta điên cuồng.

Bình An bị y đỉnh đến phân thân cao cao dựng thẳng, không ít dịch thể từ tiểu huyết chảy ra quanh co chảy đến đỉnh, cùng bạch dịch ở trên hỗn hợp nhỏ xuống bụng, tích thành một bãi.

Loại tần luật không nhanh không chậm này càng làm Bình An khó chịu, còn không bằng cách giày gãi ngứa, làm hấn dục hỏa đốt người nhiều lần như muốn phát cuồng lại không có cách nào để giải thoát, liền không nhận được đông đưa vòng eo, hy vọng Hoàng đế có thể cho mình thống khoái.

Diệp Hoa dùng hai mắt tràn ngập dục vọng nhìn hấn ở dưới thân mình trầm luân, vì mình mà hoàn toàn mở ra thân thể, triệt để biểu hiện khát cầu cùng dục vọng, tâm lập tức như được lấp đầy, cuối cùng buông tha cho hấn, hơi nâng thân tăng mạnh tốc lực, mỗi lần đều đến điểm mãn cảm nhất, làm hấn thô thanh thổ gấp, rốt cục cong người co chân, sáng khoái mà tiết tịn một thân dục hỏa.

Bình An người đầy mồ hôi nằm trên giường, một ngón tay cũng không thể động đậy, Diệp Hoa nhìn hấn vô lực nằm sấp, lại nhìn phân thân cực đại vẫn còn chôn trong cơ thể hấn, cười khổ một tiếng, cúi đầu ghé vào tai hấn nói: “Bình An, người xem, trẫm còn chưa ra mà.”

Bình An gian nan nâng lên mí mắt bị mồ hôi thấm ướt, nhìn Hoàng đế cong cong khóe môi, nhìn sủng nịch hàm chứa trong nụ cười của y, thân thể vô lực càng mềm nhũn, tâm cũng hóa tan thành nước. Thật vất vả mới hoãn một hơi, hấn lại cố gắng nâng hai chân lên quấn lấy eo Hoàng đế, hai tay ôm chặt cổ y, đem dục vọng của y nuốt sâu vào thêm, dùng thanh âm thấp đến sắp không thể nghe thấy nói: “Hoàng thượng....Bình An....Còn muốn....”

Diệp Hoa ôm chặt hấn, để mặt hấn dán sát vào ngực mình, kìm không được bật ra một tiếng cười mỹ mãn, thanh âm trầm thấp làm Bình An xấu hổ vì mặt càng sâu.

Về phần tiếp theo, đương nhiên là không thể nói được lời nào.

Như thế qua hai ngày, đến ngày thứ ba, Long Khánh đế thần thanh khí sảng hăng hái lâm triều sớm, trước khi đi không quên dặn dò cung nhân đợi Bình An tỉnh, ăn qua bữa sáng sau thì đưa hấn ra cung về nhà.

Bình An lâu không gặp cha nương, sợ bọn họ lo lắng, lúc trở về đương nhiên vất hết óc suy nghĩ nên như thế nào an ủi bọn họ, kết quả hai lão thấy hấn trở về tuy rằng mừng rỡ, nhưng không hề có ý trách cứ, hỏi ra mới biết, Hoàng Tiểu Thiên Hoàng công tử thỉnh thoảng đến thăm bọn họ, còn mang tới tin tức nói Bình An bị điều ra ngoài kinh làm việc, ít lâu sau mới có thể trở về.

Nhắc tới công tử Hoàng Tiểu Thiên, Bình An không khỏi cảm thấy chỗ nào đó không thể mở miệng trên người lại càng đau nhức rõ ràng, chỉ có thể ngồi trên ghế ha ha gượng cười.

Thấy cha nương hết thấy mạnh khỏe, Tống Bình An rốt cục thả tâm, nghỉ ngơi ở nhà mấy ngày sau, bảo là muốn bãi phỏng hảo hữu nhiều ngày không gặp liền ra cửa, nhưng mà ra cửa rồi, lại hướng nhà của Trịnh Dung Trinh thẳng tiến.

Chỗ ở của Trịnh đại nhân vẫn không có gì thay đổi, chỉ khác là sơn lại một lượt, treo hai cái đèn lồng ngoài cửa, cộng thêm một tủ vệ đứng canh, đợi Bình An tiến lên nói ra thân phận, người này liền lập tức cung kính mời hẳn vào, hẳn là đã được Trịnh Dung Trinh dặn trước.

Bình An mới ngồi xuống, rất nhanh đã có người bưng lên nước trà cùng điểm tâm, Bình An vừa ngồi chờ vừa xem xét bốn phía, nhà vẫn là nhà cũ, bất quá đem vài hộ ở sát gần phá bỏ tường vây nhập thành một mà thôi. Chỗ ở tức thì trở nên rộng lớn, thêm không ít phòng, còn phân chính đường và phòng của hạ nhân ở bên, đại viện tiểu viện, lại trải qua một phen tu chỉnh, nghiêm nhiên trở thành một gian phủ đệ mới tinh rộng rãi.

Nhìn hết một lượt, Bình An không khỏi nhớ tới một câu, xưa đâu bằng nay. Xem ra địa vị hiện nay trong triều của Trịnh Dung Trinh không nhỏ, tương đối được Hoàng đế coi trọng.

Bình An một mực ngồi từ trưa cho tới chạng vạng tối, mới chờ được Trịnh đại nhân công vụ bận rộn trở về. Có lẽ là sớm biết hẳn đang đợi, Trịnh Dung Trinh vừa xuống xe ngựa liền đi thẳng vào phòng, vừa thấy Bình An, lập tức cười nói.

“Người xem như là bình an vô sự trở lại đi, lúc trước biết người bị thương muốn đi thăm, ai ngờ Hoàng đế nhà ngươi nhất quyết không cho, thật đúng là chuyên quyền độc đoán mà.”

Bình An đứng lên ngưỡng ngừng cười: “Làm cho Trịnh...Đại nhân lo lắng.”

Trịnh Dung Trinh lườm hẳn một cái, vỗ mạnh lên vai hẳn: “Người lại bảo ta một tiếng Trịnh đại nhân thử coi, tin hay không ta dùng rượu chúc say người?”

“Nếu thật có nhiều rượu như vậy, chỉ sợ người đã sớm uống trước hết rồi.”

Trịnh Dung Trinh lui về sau ba bước kinh ngạc nhìn hẳn: “Ai nha nha, mới không gặp một thời gian mà đã phải lau mắt mà nhìn a, giờ người cũng học được nói móc người ta!”

Tổng Bình An bất đắc dĩ nhìn hẳn, Trịnh Dung Trinh trêu chọc đủ rồi, ha ha cười: “Được rồi được rồi, đã lâu không gặp, chúng ta ngồi xuống hảo hảo tâm sự đi.”

Để Bình An ngồi trước, còn mình xoay người đi phân phó hạ nhân chuẩn bị rượu và thức ăn, trở về kéo ghế ngồi cạnh Bình An cùng hẳn tán gẫu đủ chuyện trên trời dưới biển.

Cứ thế tự nhiên nói tới những việc trên triều sau khi Bình An bị Thái Hoàng Thái Hậu bắt đi, cuối cùng, Trịnh Dung Trinh tự đáy lòng cảm thán: “Xa không họa ngoại xâm, gần không có nội忧, mấy năm nay, cuộc sống của dân chúng càng ngày càng tốt. Hoàng đế nhà ngươi vẫn là rất có bản sự.”

Mỗi lần Trịnh Dung Trinh nói ‘Hoàng đế nhà ngươi’, Tổng Bình An đều cảm thấy có chút xấu hổ, hẳn nói: “Nếu không có các đại thần như người hỗ trợ, Hoàng thượng cũng không làm được nhiều như vậy.”

“Không, nếu Hoàng đế gần tiểu nhân xa hiền thần, các đại thần dù có năng lực đến mấy cũng không chỗ phát huy, cho nên nguyên nhân chủ yếu vẫn là tại Hoàng đế.”

Nói xong, Trịnh Dung Trinh vỗ nhẹ đầu gối, cười nhìn Bình An, nói: “Bình An, người không phải có chuyện gì muốn bàn với ta a?”

Bình An kinh ngạc: “Trịnh huynh làm thế nào mà biết?”

Ý cười trên mặt Trịnh Dung Trinh càng sâu: “Người vẫn chẳng thay đổi chút nào, có tâm sự gì đều bày trên mặt, ai này đều nhận ra được.”

Nghe vậy, Bình An không khỏi sờ sờ mặt mình.

“Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?”

Bình An bỏ tay xuống, suy nghĩ một lát, mới nói: “Là về Thái Hoàng Thái Hậu.....”

Bình An đem những việc Thái Hoàng Thái Hậu dặn dò nói cho Trịnh Dung Trinh sau, hẳn dần dần liếm tươi cười, suy nghĩ một chút, cười khổ nói: “Thái Hoàng Thái Hậu quả nhiên hiểu rất rõ Hoàng thượng.”

Bình An, ta hôm nay sở dĩ về trễ như vậy, chính là vì hạ triều sau bị Hoàng thượng gọi đi thương lượng, biết là chuyện gì không?”

Bình An tất nhiên thành thật lắc đầu.

“Hoàng thượng nói với ta, muốn trước an bài cho người chức vị gì cho thỏa đáng, không quá khiến người chú ý, sau này lại dễ thăng quan.”

“Cái gì?” Bình An trừng mắt nhìn hắn.

Trịnh Dung Trinh lại nói: “Ta vốn cũng không nghĩ xa như vậy, chỉ nghĩ là Hoàng thượng muốn cho người ở gần y một chút, giờ nghe người nói mới biết, thì ra y làm thế là để trải đường trước a.”

Bình An rốt cục hiểu được, phút chốc bắt lấy tay Trịnh Dung Trinh, lo lắng nói: “Trịnh huynh, người có thể nghĩ cách chặn đứt ý định này của Hoàng thượng hay không?!”

Trịnh Dung Trinh lại thận trọng nhìn hắn, hỏi: “Bình An, người thật sự không muốn ở lại trong cung, hay là vì Thái Hoàng Thái Hậu dặn dò mới quyết định như thế?”

Bình An dùng sức lắc đầu: “Trịnh huynh, người còn không biết ta sao? Ta nguyện ý ở bên cạnh Hoàng thượng, nhưng không phải dùng cách thức ấy, ta mặc dù không phải thật sự vô dục vô cầu, nhưng vẫn hiểu được mong ước càng nhiều thì mất đi càng nhiều, cho nên ta thật sự không muốn. Chỉ cần giống như trước kia, ta đã cảm thấy thỏa mãn rồi, thật sự!”

Trịnh Dung Trinh nhìn sắc mặt lo lắng của hắn, sau một lúc lâu, thân thủ vỗ nhẹ tay hắn, làm hắn yên tâm: “Nếu người quyết ý như thế, ta đây nhất định sẽ nghĩ cách ngăn lại Hoàng thượng, chỉ có điều, có đôi khi một số việc, người vẫn nên tự mình nói mới có hiệu, hiểu chưa?”

Tổng Bình An nhìn nụ cười ôn hòa của hắn, mạnh gật đầu.

.

Quả nhiên, mấy ngày sau trên triều đường, Long Khánh đế lệnh quan viên Lễ bộ tìm kiếm điển tịch về việc sửa chữa tổ chế, các quan viên khác trong lòng ngoại trừ kinh ngạc ra, đều cho rằng Hoàng thượng nắm quyền tất nhiên là muốn sửa chữa một số điều bất lợi với mình, chỉ có Trịnh Dung Trinh hiểu được Hoàng đế vì sao lại làm vậy.

Vì vậy Hộ bộ Thượng thư đại nhân Trịnh Dung Trinh cực lực phản đối, khuyên can Hoàng thượng không nên sửa chữa chế độ tổ tiên truyền thừa, kéo dài dùng đến ngày nay. Trịnh đại nhân là trọng thần của Hoàng thượng là việc mọi người đều biết, hôm nay Trịnh đại nhân lại cư nhiên đối nghịch với Hoàng thượng, thật sự là làm cho người ta không hiểu ra sao.

Trịnh đại nhân ra sức can ngăn, khiến Hoàng đế tức giận đến sắc mặt đanh lại, các đại thần khác cũng sợ tới mức câm như hến, cuối cùng chuyện này kết thúc bằng việc Hoàng đế chỉ vào Trịnh đại nhân tức giận mắng ‘Đừng tưởng trăm không dám làm gì người’, Trịnh đại nhân thì không có nửa điểm hối hận quỳ xuống nhìn thẳng quân vương, Hoàng đế giận dữ phát tay áo rời đi.

Hạ triều sau, Trịnh Dung Trinh cũng không lập tức rời cung, mà bị Hoàng thượng gọi tới Ngự thư phòng, cũng không biết hai người ở bên trong đã nói những gì, chỉ biết là thẳng tới quá trưa, Trịnh đại nhân mới xuất cung hồi phủ.

Sau, Trịnh Dung Trinh Trịnh đại nhân lòng còn sợ hãi vượt cổ nói với Bình An, nói lúc hắn ở trong Phụng Thiên điện, còn thực tưởng rằng Hoàng đế sẽ gọi người kéo hắn ra Ngọ môn chém đầu.

Bình An ở một bên áy náy nói: “Trịnh huynh, vất vả người.”

Trịnh Dung Trinh chẳng hề để ý khoát khoát tay: “Nào có vất vả gì, bất quá ta bị Hoàng thượng dùng nó áp chế, không thể không đáp ứng một việc.”

“Việc gì?”

“Làm phu tử cho các hoàng tử.” Trịnh Dung Trinh bắt đầu dĩ ngời phịch xuống ghế, “Nhưng mà, để tránh cho đến lúc đó bị một chết, ta cùng Hoàng thượng thương lượng chỉ dạy một vị.”

Bình An không khỏi hỏi: “Người định dạy người nào?”

Trịnh Dung Trinh thoáng nở nụ cười, nói: “Nhị hoàng tử Tĩnh Hi.” Không đợi Bình An đáp lại, hắn liền nói tiếp: “Sở dĩ tuyển Nhị hoàng tử, là vì đứa nhỏ này nếu mặc kệ không quan tâm, sau này không biết sẽ trưởng thành dạng gì. Hoàng trưởng tử không cần phải lo, nó chẳng những có người, mà lại cũng không thích đọc sách, tìm cho nó một phu tử, còn chẳng bằng tuyển cái vô quan dạy nó vô công đâu.”

Bình An vội vàng làm rõ nói: “Trịnh huynh, ta không có ý trách người.” Hơn nữa, bởi vì Nhị hoàng tử từ nhỏ đã không có mẫu phi, Bình An cũng hiểu nó cần được người dạy bảo hơn người khác, Trịnh Dung Trinh lại là người rất thích hợp.

“Ta biết người sẽ không trách ta, nhưng ta vẫn muốn giải thích cho người nghe.” Hộ bộ Thượng thư đại nhân cười thực có điểm không đứng đắn, “Được rồi, phỏng chừng hai ngày nữa, vị nào nhà người sẽ tự mình đến tìm người đấy, Bình An, người chuẩn bị xong chưa?”

Nhưng mà trên thực tế, cho dù Bình An thật sự chuẩn bị xong, vừa thấy được y, vẫn là cái gì cũng không nói được.

Diệp Hoa tiến lên cầm tay người đang bối rối không biết làm sao, kéo hắn về phía trước: “Đi, ta dẫn người đến một nơi.”

Bình An mặc y lôi kéo, có chút bất an mở miệng: “Hoàng_____”

Diệp Hoa đi trước, dùng ngón trỏ ra dấu im lặng, Bình An biết y lo lắng cái gì, chỉ phải ngạnh sửa lại lời nói: “Hoàng công tử, người làm sao mà ra ngoài?”

Diệp Hoa không đáp, ngược lại dùng ánh mắt trách cứ liếc hắn: “Trời đều nhanh đen mới ra, có phải là Trịnh Dung Trinh lại xúi giục người làm chuyện gì xấu không?”

“Hoàng_____ Hoàng công tử người đừng trách Trịnh huynh, là ta cầu hắn, hắn vì giúp ta mới_____”

Tay bị cầm chặt thêm, ngẩng đầu nhìn, đối diện với đôi mắt sâu thẳm của Diệp Hoa, dễ dàng nhận ra y không vui: “Vì sao có việc người không nói với ta, mà lại đi tìm hắn, người không tin được ta?”

“Không phải!” Bình An vội vàng lắc đầu, “Là...là ta sợ không cự tuyệt người được.”

Diệp Hoa không biết nên khóc hay nên cười liếc hắn một cái, tiếp tục kéo hắn đi về phía trước, Bình An theo đuôi ở sau, nhìn thân ảnh tuấn dật của y, trong lòng không khỏi thấp thỏm không yên.

Vượt qua hơn phân nửa đường lớn, Diệp Hoa dẫn Bình An lên trên tường thành. Đương hai chân đứng trên tường thành cao cao, gió thổi phần phật ập tới, Tổng Binh An cảm giác như cả người sắp tung bay, thật lâu sau vẫn không dám tin là mình thực sự bước lên trọng địa nghiêm cấm người thường xuất nhập.

Bên phải là làng quê rải rác cùng đồng ruộng bát ngát, trải dài một màu xanh biếc như đai ngọc, bên trái là kinh thành hưng thịnh phồn hoa, ồn ào náo động, nhìn xuống dưới, sông đào bảo vệ dưới ánh nắng chiều lặn tản những gợn bạc, men theo tường thành bao bọc lấy kinh thành, đưa mắt nhìn lại, mỗi cách trăm mét là một phong hỏa đài, thân tháp đặt mấy khẩu đại pháo đen đen, cách đó không xa một đồng tên xếp thành núi nhỏ, thẳng khiến Bình An nhiệt huyết sôi trào, tay siết thành quyền, cơ hồ không thể kiềm chế, hận không thể hét lớn vài tiếng phát tiết cảm xúc kích động.(phong hỏa đài: như một đài quan sát trên cao, để có giặc đến thì đốt lửa làm hiệu, nên gọi là phong hỏa đài)

Nam nhân tựa hồ trời sinh liền có một loại nhiệt huyết, khát vọng tư thế hào hùng, rong ruổi sa trường, khoái ý lâm li. Mặc dù tính cách nội hướng chất phác như Tổng Binh An cũng không khác, giống như là sinh ra đã vậy, đứng trên tường thành kiên cố, trông thấy trường thương đại pháo xếp đặt chỉnh tề, trông thấy vô số cung tên chất thành đồng, trông thấy vô số tháp lâu đựng pháo, trông thấy phong hỏa đài một tòa lại một tòa liên tiếp, trước mắt còn có thể mơ hồ trông thấy khói báo động bay lên, tiếng trống âm vang rung trời.

Tổng Binh An vẫn đắm chìm trong cảm xúc rung động của mình, hơn nửa ngày mới nhớ tới bên cạnh còn đứng một người, quay đầu sang, nhìn gương mặt mỉm cười sùng nịch của Diệp Hoa, hai gò má Tổng Binh An lập tức đỏ ửng_____vừa mới hắn sẽ không thất thố đi?

Diệp Hoa cười bước lên, cầm tay hắn, Tống Bình An sợ có người nhìn thấy muốn rút ra lại càng bị nắm chặt hơn.

“Ta thích nhìn người như vậy, thỉnh thoảng cũng tới đây nhìn xem.”

Diệp Hoa kéo hắn tiến lên vài bước, chỉ vào dãy núi trùng điệp xa xa nói: “Bình An, xem, đây chính là giang sơn ta thống trị!” Quả quyết một câu, hào khí tấn phát, thần thái phi dương.

Tống Bình An chỉ có thể si ngốc nhìn y, cùng Hoàng đế một nước sóng vai mà đứng, bất luận là ai, chỉ sợ cũng không dám mơ tưởng viễn vông, nhưng hôm nay hắn lại có thể đứng ở chỗ này, nhìn y như thần long trên chín tầng trời xanh lừng lừng mà đứng, nhìn y hào khí ngất trời chỉ điểm giang sơn vạn dặm, nhìn y mi phi sắc vũ oai hùng anh phát....

“Bình An.” Diệp Hoa nhìn trời đất mênh mông, con người xán lạn, giống như thiên khung vô tận xuân thu, “Ta muốn chăm lo việc nước, mở mang bờ cõi, lập hạ đại nghiệp. Ta muốn làm cho Thiệu quốc oai danh chấn nhiếp tứ hải, ta muốn làm một đế vương lưu danh thanh sử.” Đề tài xoay chuyển, cười nhìn người bên cạnh, vô hạn ôn nhu chất chứa trong đôi mắt, “Bình An, ngươi có muốn cùng ta hoàn thành tất cả những việc đó không?”

Tàn dương rực lửa, chiếu vào mặt y, nổi lên một vòng sáng nhạt, mục quang chăm chú rồi cuộc không thể chuyển dời, thật lâu sau, Bình An mới tìm lại được thanh âm của mình, áp lực kích động không ngừng nói: “Muốn, Bình An đương nhiên muốn!”

“Bình An đã từng hứa với Hoàng thượng, sẽ vẫn mãi ở bên ngài, cho đến ngày chết mới thôi!” Bình An nhìn Diệp Hoa, nhìn như thấu hiểu hết thảy, “Bình An biết Hoàng thượng lúc nào cũng nghĩ cho Bình An, chỉ là Hoàng thượng, Bình An không thể yên lòng thoải mái nhận lấy, thậm chí còn có khả năng sẽ gây trở ngại cho ngài, Bình An thật sự không muốn. Hoàng thượng, cứ tiếp tục như bây giờ được không, ngài là Hoàng thượng, Bình An là hộ vệ canh gác cửa cung, Hoàng thượng vì nước vì dân cúc cung tận tụy, còn Bình An sẽ thủ hộ nơi có Hoàng thượng, mãi mãi thủ hộ ngài!”

Diệp Hoa im lặng đưa tay xoa khóe mắt đỏ lên của Bình An, tay kia kéo hắn gần hơn, dưới chiều tà rực rỡ, nhẹ nhàng hôn lên trán hắn như tuyên thệ.

“Chỉ cần như vậy là được rồi sao?”

“Vâng, chỉ cần như vậy Bình An cũng rất thỏa mãn.”

“....Được rồi, vậy như ngươi mong muốn.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.”

“Ngươi phải nhớ kỹ, vĩnh viễn nhớ kỹ, ở bên cạnh ta.”

“Bình An sẽ nhớ kỹ, vĩnh viễn nhớ kỹ.”

Dưới trời chiều, đôi bóng hắt lên tường thành, lẳng lặng ôm nhau, từ đây về sau một đời làm bạn, bất ly bất khí.

26. Chương 26: Vĩ Thanh

Mùa xuân năm Bình An thứ 12, vạn vật hồi sinh, trong Ngự hoa viên muôn hoa khoe sắc, gia yến của hoàng thất được tổ chức linh đình. Tất cả cung tần phi tử trang dung tinh xảo, người người còn đẹp hơn hoa, đều ngồi vây quanh Hoàng đế, ý đồ làm quân vương chú ý, còn đám hoàng tử, công chúa choai choai được Hoàng đế dung túng ra lệnh một tiếng, như ngựa hoang thoát cương, vui sướng chạy quanh bàn tiệc đùa giỡn, cảnh tượng vô cùng vui vẻ hòa thuận.

Thần sắc nghiêm khắc uy nghi từ trước đến nay của Hoàng đế dưới không khí ẩm áp cũng không khỏi buông lỏng, cao hứng thì gọi các hoàng tử đến trước mặt, bảo bọn họ làm một thủ thi lấy đề tài mùa xuân đến trợ hứng.

Các hoàng tử ngâm tụng mỗi người mỗi vẻ, trong đó Nhị hoàng tử Tĩnh Hi làm thơ tốt nhất, Hoàng đế vừa lòng liên tục gật đầu, không chỉ thưởng cho Nhị hoàng tử, còn ban cho sư phụ của nó là Trịnh Dung Trinh – Trịnh đại tài tử.

Chúng tần phi thấy các hoàng tử đều làm thơ, cũng khẩn cầu y làm một thủ sán cảnh, văn thải của Hoàng đế trước giờ xuất chúng, lúc này sao có thể không ngâm một hai?

Hoàng đế hiện tại tâm tình vui sướng, đương nhiên sẽ không phạt ý mọi người, nhìn về phía đóa hoa nở rộ ngoài đình, hạ bút thành văn nói: “Bách hoa giai vi xuân, tranh đắc nhất quý kiều. Tùy phong mạn thiên tế, tứ hải biến phân phương.” (Xuân về muôn hoa nở rộ, khoe sắc tranh hương lấy người đẹp nhất. Mùi thơm theo gió bay xa, lan tỏa khắp bốn phương.)

Dùng ngàn vạn loại hoa đua nở chỉ giang sơn Thiệu thị mỗi ngày một rộng lớn, thơ Hoàng đế vừa ra, mọi người đều tán thưởng không dứt, đồng loạt quỳ xuống hô to Hoàng thượng anh minh, thiên hữu bình an, thiên thu muôn đời.

Khi tất cả đứng lên, Hoàng Thái Hậu vẫn ngồi ở bên dung trang đạm nghị mỉm cười không nói, nhìn về phía đế vương đang sẵn khoái cười to, đột nhiên cười nói: “Thiên hạ bình an hay không, chỉ bởi một người, một người bình an hay không, còn phải xem, còn phải đợi.”

Đế vương ngưng mắt nhìn nàng, cười mà không ứng.

Nắng xuân tươi sáng, khí xuân ẩm áp, người đứng dưới cửa cung như ngày thường đồng dạng cẩn trọng làm việc bỗng nhiên hắt xì hơi một cái thật mạnh.

Lúc ấy tất cả mọi người đều cho rằng những lời này của Thái hậu là vừa tán dương cũng vừa nhắc nhở quân chủ, bình an của thiên hạ phụ thuộc vào một người.

Cho đến trăm ngàn năm sau, người ta mới dần dần khám phá ra thâm ý trong lời nói của nàng, nhưng vẫn không thể từ đó tìm ra người được nhắc đến rốt cục là ai.

Một người, làm cho vị đế vương anh minh này ngày đêm bận lòng, một người, làm bạn đế vương một đời một kiếp, vĩnh viễn không rời.

~*~

Phù hoa như mây khói.

Không đến ba năm, Long Khánh đế lần lượt ân chuẩn mấy vị nguyên lão trọng thần cáo lão hồi hương, vì vậy trên đường cái thỉnh thoảng có thể thấy hàng dài người ngựa nối đuôi nhau rời kinh. Người vây xem chật ních, nghị luận không dứt, trong số đó cũng không ít người thích nghe ngóng, phân tích tin tức tình hình.

“Những người này là những người cuối cùng Thái Hoàng Thái Hậu lưu lại, sau này trong triều, chí ít cũng là một thời gian không còn ai dám làm đương kim thiên tử bực bội nữa rồi.”

“Nước cờ lần này của Hoàng đế thật là cao minh, đầu tiên là làm cho các vị các lão này hiểu bây giờ trong kinh đã không còn chỗ cho bọn họ sống yên, nếu vẫn không biết điều cố chấp muốn ở lại, cho dù bọn họ cố gắng không phạm bất cứ sai lầm gì, nhưng chi cần bắt được một chuyện nhỏ, cũng có thể bị xét nhà diệt tộc a! Ân uy cùng thi, không đi cũng phải đi.”

“Mà mặt khác, Hoàng đế đã sớm bồi dưỡng rất nhiều nhân tài, ghé trống trong triều không sợ không có người bổ khuyết, chờ những quan viên mới này đi nhậm chức, kế tiếp là tốt là xấu không thể đoán trước được, chỉ có thể cầu xin trời xanh cho dân chúng một cái thái bình thịnh thế thôi.”

“Cái đó quả thực không thể đoán trước. Xem mấy cự thần này chuyển đi, người nào cũng sàu mi khổ kiếm, giờ về chính là quy điền làm nông, thật đúng là phù hoa như mây khói, nháy mắt tan biến a.”

Bàn trong góc nhỏ giọng xì xào bàn tán, Trịnh Dung Trinh ngồi ở bàn đằng trước gần đường cái, nên ăn cứ ăn, nên uống cứ uống, mặt mày hồng hào mỹ mãn cực kỳ, cuối cùng nâng bát mỳ sì sụp húp nước, vỗ vỗ cái bụng vừa lòng ợ ra một hơi.

“Ăn đến ăn đi, vẫn là nhà này làm mỳ ngon nhất a!”

Mặc dù hần một thân ăn mặc kiểu văn sĩ, người qua đường thấy thế cũng sẽ cho hần chẳng qua chỉ là một tên du thủ thu thực treo đầu dê bán thịt chó mà thôi, nào có vẻ gì của một quan viên nhị phẩm, cho dù có mặc quan phục đi ra, dùng cái dạng này người khác khẳng định cũng cho hần là diễn xướng!

Trịnh Dung Trinh tùy ý lau lau miệng, trông thấy Tống Bình An một tay cầm đũa một tay cầm bát sững sờ, liền dùng tay vừa mới lau miệng vỗ vỗ hần, trêu đùa: “Bình An, người sao không ăn a, như thế nào, hôm nay bắt người mời khách làm người đau lòng ăn không vô?”

“Trịnh huynh, người lại chọc ghẹo ta.” Tống Bình An định thần lại, thấy nụ cười ranh mãnh của hần, cũng không để ý, ngược lại nở nụ cười hàm hậu. “Người bây giờ đã là đại thần trong triều rồi, có thể để ta mời khách là vinh hạnh của ta_____”

Trịnh Dung Trinh nhin không được trợn trắng mắt, vươn tay liền đập vào vai hần: “Tống Bình An, đừng tưởng là ta dễ trêu, đừng xem ta bộ dáng trời gà không chặt, lòng dạ cũng không lớn hơn vị kia nhà người bao nhiêu đâu, còn dám nói lời khách khí với ta nữa, xem ta chỉnh người như thế nào!”

“Trịnh huynh...” Tống Bình An ngậy ra nhìn hần.

“Được rồi, được rồi, mau ăn, mỳ sắp lạnh rồi!” Dứt lời, lại ưỡn ưỡn cái lưng, gân cốt ngồi lâu cứng ngắc mới xem như thư thái, “Ăn cái gì cũng không bằng ăn mỳ, còn thêm thịt dê ôn bổ, ăn hết một bát, lão tay lão chân của ta cuối cùng cũng ấm được một chút.”

Một miếng thịt đang cho vào miệng, lại bị những lời này của hần làm phun ra, Tống Bình An che miệng sặc mạnh một hồi mới có sức nói: “Lão tay lão chân, Trịnh huynh người chính trực tráng niên...”

“Tráng niên cái rắm a!” Trịnh Dung Trinh bắt măn trắng mắt miết hần, “Gần nhất ngân khố căng thẳng, vị kia nhà người còn số chết muốn lấy lượng lớn ngân lượng nói là cường binh cổ quốc, ta đây vừa ngủ không đủ giấc, vừa phải dạy dỗ hài tử! Người cũng biết mấy tên tiểu quỷ kia có bao nhiêu tôn quý, tính tình ngạo cực kỳ, đánh không được chửi cũng không được, hành ta đến trắng cả tóc a!”

Vốn đã nói chỉ dạy một mình Tĩnh Hi, kết quả cái đuôi Tĩnh Lâm cũng chạy đến theo, ngay cả đi học cũng dính không tha, những phi tử khác thấy thế, lại cho rằng Trịnh Dung Trinh là người Hoàng thượng coi trọng, trong lòng âm thầm tính toán, phía Hoàng thượng khó mà nói, hài tử bướng bỉnh không dễ trông nom cũng không tính là đại sự gì.

Kết quả là một đám bảo con mình đi thân cận với Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử, chết sống cầu Trịnh Dung Trinh dạy bảo.

Hoàng đế đối chuyện này lại mở một con mắt nhắm một con mắt, kỳ thật ám sừng trong lòng đâu, y đang lo không có cơ hội sửa trị Trịnh Dung Trinh mà! Hừ, dám nói luyện thuyền với người của trẫm, trẫm sẽ không cho người sống khá giả! Cho nên Trịnh Dung Trinh càng là sút đầu mẽ trán, y càng là thống khoái, tốt nhất loay hoay không bao giờ có thể đi tìm Bình An của y nữa!

Trịnh Dung Trinh cũng không phải ngu ngốc, tâm tình của Hoàng đế hần có thể nào không biết, kết quả là đêm dài tĩnh lặng không ngủ được thì, lật qua lật lại vất óc nghĩ xem như thế nào mới có thể làm cho Hoàng đế khó chịu....

Rất cực, hần nghĩ ra một cách, cũng đồng thời, đối Bình An có chút áy náy, cho nên hôm nay mới có thể tranh thủ thời gian rảnh rỗi bắt được Tống Bình An được cất lượt về nhà nghỉ ngơi, cũng không ngờ khi hần đến thì đúng vào giờ cơm trưa, nói chỉ mấy câu, Tống Bình An thấy trong nhà thật sự không còn thức ăn gì ngon mời khách, mới đề nghị mời hần ăn cơm.

Trịnh Dung Trinh nghĩ một chút, liền trực tiếp kéo hần tới quán mỳ ở ven đường. Lão bản của quán bán mỳ ở đây đã được một thời gian, mỳ làm vừa mềm vừa dai, thịt dê nhiều mà thơm, giá cả cũng vừa phải, dân chúng bình thường đều thích đến đây ăn.

Khi Trịnh Dung Trinh nghèo túng còn từng được vị lão bản này tiếp tế vài bát mì, về sau có tiền đều nhanh chóng trả nợ, thường xuyên qua lại, liên chơi thân với nhau, thường thường sẽ đến, chỉ có điều gần đây công việc bận rộn, hẳn đã thật lâu chưa tới ăn mì được.

Lần này thấy Trịnh công tử hồi lâu chưa thấy đến, lão bản nhiệt tình cùng hắn chào hỏi một hồi mới lại đi bận việc đi, quá không lâu, hai bát mì dẻ đầy thịt thơm phưng phức đã bày trước mặt hắn với Tống Bình An.

Thấy Tống Bình An ăn non nửa, Trịnh Dung Trinh hỏi dò: “Bình An, người nghĩ như thế nào...về Hoàng hậu?”

“Hoàng hậu?” Bình An ngẩng đầu, ngoài miệng còn treo sợi mì chưa nuốt hết. Hoàng hậu đương thời phé đi một vị, giờ lấy đâu ra hoàng hậu?

Nhìn hắn không hiểu ra sao, Trịnh Dung Trinh ho nhẹ một tiếng. Nói chuyện với Tống Bình An thật đúng là không thể quanh co lòng vòng như với đám giáo hoạt trong quan trường kia, nếu không cho dù nói đến biển cạn sông khô hắn cũng không hiểu được.

“Người cũng biết. Nước không thể một ngày không có vua, hậu cung không thể vĩnh viễn vô hậu, Hoàng thượng sớm hay muộn đều sẽ phải lập, đến lúc đó người...” Nên làm thế nào?

Trịnh Dung Trinh còn chưa nói hết lời, Tống Bình An đã hoàn toàn hiểu rõ, hắn cũng không phải thật sự ngu ngốc, chẳng qua là phản ứng chậm hơn so với người khác một chút thôi.

Tống Bình An cúi đầu húp một ngụm nước mì, “Đây là việc thiên kinh địa nghĩa, nên như thế nào liền như thế nào, Trịnh huynh cần gì phải hỏi ta chứ.”

Thấy thần sắc Tống Bình An không có gì khác thường, Trịnh Dung Trinh ngược lại có chút ngạc nhiên: “Vậy trong lòng người...Chẳng lẽ cũng không có chút gì khó chịu sao?”

Uống xong nước mì, Tống Bình An đồng dạng không câu nệ tiểu tiết dùng ống tay áo lau một lượt, nhếch miệng ha ha cười.

“Trịnh huynh, ta biết ý của người. Người khác nghĩ như thế nào ta không biết, nhưng trong lòng ta...” Tống Bình An vỗ vỗ ngực mình, “Chỉ cần không làm y khó xử, không làm y bó tay bó chân, có thể tùy ý mà làm việc, nhìn y thực sự khoái hoạt, lòng ta mới có thể vui vẻ. Huống chi ta sớm suy nghĩ cẩn thận, y cũng không phải là người bình thường, trách nhiệm y gánh vác là lớn nhất nặng nhất, ta không thể vì y phân ưu giải lao, thì sao có thể còn kéo chân y, người nói phải không?”

Nghe xong những lời này của hắn, Trịnh đại tài tử hiếm khi thất thần không đáp lại, thật lâu sau mới thì thào: “Đã như vậy...Ta cũng không cần lo lắng đến lúc đó người sẽ buồn khổ vì việc này nữa...”

Về phần ‘việc này’ mà Trịnh thượng thư nói là việc gì, bất quá mấy ngày sau liền có đáp án. Ngày hôm đó hắn nói chuyện với Bình An sau, lập tức tận lực an bài một việc, đó chính là khuyến khích quan viên trong triều dâng tấu nhắc nhở Hoàng đế, nên lập hậu....

Trịnh đại quan nhân là tâm phúc của Hoàng đế, triều đình trên dưới ai không biết Hoàng đế phàm là có việc, người đầu tiên sẽ tìm chính là vị này. Hiện tại thấy hắn cố gắng vì chuyện lập hậu như vậy, tất cả đều cho rằng đó kỳ thật là ý của Hoàng thượng, cho nên nào dám chậm trễ, lập tức phân công minh xác, kẻ tìm người, kẻ viết tấu chương, kẻ sưu tầm bức họa, không ra ba ngày, liền đã chuẩn bị xong xuôi hết thảy, chỉ kém một bước vào triều của Hoàng đế.

Ngày thứ ba, chúng quan viên tin tưởng tràn đầy đứng thành hai hàng trong Phụng Thiên điện, đợi Hoàng đế vừa tới, kính hô cao cao nổi lên, so với ngày thường còn vang gấp mấy lần: “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Long Khánh đế quả thực bị dọa giật nảy mình, thầm nghĩ đám quan viên này hôm nay không lẽ lại đều uống lộn thuốc.

Chúng quan viên thì lại cho rằng lần này bọn họ đồng tâm hợp lực vì Hoàng thượng phân ưu giải lao, chắc chắn có thể làm cho Hoàng đế tán thưởng nên người người mặt đầy hồng quang, hứng khởi còn hơn là mình cưới vợ.

Long Khánh đế vừa mới đặt mông xuống ghế, còn chưa kịp ẩm chỗ, đại biểu bách quan đã cười tươi roi rói đi ra hàng ngũ dâng lên tấu chương được chuẩn bị kỹ càng.

Long Khánh đế hồ nghi nhìn quét một lượt sắc mặt hơn hở cười tươi như nhật được vàng của các đại thần, cuối cùng dừng lại tại một vị nhìn không chớp mắt, vẻ mặt nghiêm túc, khoe môi lại nhếch lên một đường cong quý dị phi thường, cũng chính là Trịnh thượng thư – Trịnh đại nhân của chúng ta, rồi mới tiếp tấu chương thái giám đưa lên.

“Ân...” Mở ra tấu chương, chỉ cần nhìn phần đầu cùng phần cuối, lại nhìn nhìn đại danh của các quan viên tham gia việc này, Long Khánh đế như cười như không khép lại tấu chương.

Cái tên Trịnh Dung Trinh này, tám phần là tập hợp quan viên trên dưới, cho y một nan đề tiến thoái lưỡng nan. Không ai so với Trịnh Dung Trinh càng hiểu, ngôi vị này sẽ không bao giờ được lập một lần nữa, bởi vì vị trí trống không ấy đã ngồi một người, một người vĩnh viễn cũng sẽ không công khai trước hậu thế.

Làm Hoàng đế cũng không thể tùy tâm tùy ý, thời điểm tới, nên lấy vẫn là phải lấy, Long Khánh đế hiểu. Bất quá hiểu về hiểu, có làm hay không lại là một việc khác, vốn đã định chủ ý không có việc gì cũng phải tìm việc, làm cho chúng quan viên loay hoay không rảnh bận tâm đến chuyện này, trước kéo ba năm năm đã rồi sẽ tính sau, không ngờ hôm nay lại bị Trịnh Dung Trinh khơi lên.

Tên này chắc chắn là còn bất mãn việc mình âm thầm tính kế hấn a!

Những gì xảy ra trong triều không có việc gì là Hoàng đế không biết, mấy ngày nay nhìn Trịnh Dung Trinh chạy qua chạy lại giữa các bộ các nha, cũng đoán chắc hấn sắp sửa tung chiêu làm khó dễ, nguyên lai đúng là muốn quang minh chính đại ép y lập hậu, ngầm cũng không cho y thoải mái....

Long Khánh đế liếc về phía Trịnh thượng thư, buông tấu chương, đối chúng thần nói: “Chư vị ái khanh, vừa vắn trăm mấy ngày nay cũng đang nghĩ...”

Vừa nghe lời này, các đại thần phía dưới càng đầy mặt hồng quang, nhưng mà kế tiếp lời nói của Hoàng đế lại xoay chuyển, “Chỉ là, trăm về sau lại nghĩ tới chuyện lập hậu năm đó, lúc ấy là do Hoàng Thái Hậu một tay xử lý, tổng cộng tốn hao bạc chỉ sợ không ít a, không biết chúng khanh gia có còn nhớ rõ cần bao nhiêu bạc tổ chức phong hậu đại điển hay không?”

Mọi người kinh ngạc, người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng nhất trí rơi xuống Hộ bộ cao nhất – Trịnh thượng thư.

Trịnh thượng thư thẳng sống lưng, không kiêu không nịnh nói: “Hồi Hoàng thượng, tổng cộng sáu trăm bảy mươi lăm vạn lượng bạc!”

“Đúng vậy.” Hoàng đế thở dài một tiếng, “Lúc trước Hoàng Thái Hậu vội vã tuyển hậu cho trăm, lần ấy xem như cũng chưa phải đặc biệt long trọng. Lần này tuyển hậu đại hôn, như thế nào cũng phải theo đúng lễ chế một cái lại một cái, mới xem như đối tân hậu tôn trọng, cũng là trăm đối tổ chế tôn trọng.”

“Còn hoàng cung này a...” Hoàng đế lướt nhìn Phụng Thiên điện, “Từ Thái tổ lập quốc đến nay cũng chưa từng quy mô tu sửa lại một lần, hôm trước trăm còn thấy một cái động ở góc tường đông viên đầu, bắt nhả bắt nhả, thật là bắt nhả, lần này dù thế nào cũng phải hảo hảo tu sửa trùng kiến! Còn có đệm chân cũ nát, toàn bộ cũng nên thay đổi, vật liệu liền đổi thành tơ miên, màn che đều dùng vân trù, cửa a, cột a, cũng nên sơn lại, chén a đĩa a cũng nên đổi đổi....Ai, còn rất nhiều cái nữa, bất quá có tiền thôi, vẫn có thể làm được.”

“Kế tiếp, trăm là Hoàng đế, tuyển tân hậu, lễ hỏi đương nhiên phải dày nhất thiên hạ, vàng bạc châu báu trong quốc khố cái này quý thì bao lại, nếu không đủ thì phải đi mua, việc này, trăm tin tưởng Hộ bộ nhất định có thể giúp trăm phân ưu.”

“Về phần vắn danh, nạp cát, nạp chinh, cáo kỳ, thân nghênh sau đó...”

“Hoàng thượng!” Trịnh Dung Trinh mặt không đổi sắc ra khỏi hàng, cầm trong tay nha hốt khom người nói: “Thần cho rằng lập hậu một chuyện để sau hãy nghĩ, quốc sự làm trọng, lần trước thượng triều đưa ra cũng cố quốc phòng cần bốn trăm năm mươi vạn bạc tiếp qua nửa tháng chờ phủ nha các nơi dâng thuế, liền có

thể đúng hạn giao cho Bộ binh!” (nha hốt: thẻ bằng ngà, bằng ngọc hoặc bằng tre của quan lại khi vào châu, dùng để ghi việc thời xưa)

Long Khánh đế nở nụ cười.

Long Khánh đế cũng không phải chủ nhân tốt lành gì, cái động ở góc tường Đông viên sớm tám trăm năm y đã biết, vẫn là tự tay y đào, bằng không như thế nào chuồn êm ra ngoài! Về phần những thứ khác, càng không đáng nhắc đến. Lần này, bất quá là cố ý làm khó Trịnh Dung Trinh một chút, cho hắn biết, Hoàng đế cũng không phải là dễ khi dễ.

Nếu nói y thật sự muốn cười, cho dù là vi phạm lễ chế, thậm chí trái với cương thường, nghịch lại thiên đạo, y cũng không quan tâm.

Mà Trịnh Dung Trinh bị trả đũa, là bởi hắn đánh gia thấp độ dày da mặt của Hoàng đế, ai có thể ngờ vua của một nước cư nhiên đem chuyện lập hậu ra cò kè mặc cả như mua bán thức ăn ở chợ!

Có một Hoàng đế như vậy, Trịnh Dung Trinh thua cũng không tính oan, bất quá trong lòng vẫn là ghen một hơi. Thừa dịp đến Ngự thư phòng thảo luận về việc tham ô ngân lượng ở Hộ bộ, rốt cục quăng lại một câu: “Bình An đối chuyện người muốn lập hậu chính là hoàn toàn không thêm để ý a!” rồi xoay người chạy.

Nhìn bóng lưng hắn chạy đi, Long Khánh đế đập mạnh một quyển tấu chương xuống bàn.

Nếu nói ngày hôm nay còn có chuyện gì có thể làm đế vương của một nước này bận tâm, chỉ sợ cũng chỉ có vị Tổng hộ vệ không chút danh tiếng kia.

Hai người tương ái làm bạn nhiều năm, có thể xem như là lão phu lão thi, theo lý thuyết cuộc sống gia đình phải càng ngày càng bình đạm mới đúng. Nhưng mà Hoàng đế thì không, mỗi lần đối mặt với Tổng Bình An thành thật bản phận, trái tim đều như bị mèo gãi ngứa, không một khắc có thể yên phận, hận không thể mỗi ngày trối người ở bên, vui mừng thì gặm một, hai cái, hào hứng thì lên giường chơi một hồi điên loạn đảo phượng!

Tiếc là Tổng Bình An, hoàn toàn không đồng nhất suy nghĩ với Hoàng đế a. Hai người không thường gặp mặt, thấy thì cung kính, không thấy thì cẩn trọng, chưa bao giờ thấy hắn biểu hiện ra vài phần nhiệt tình, hơn nữa mỗi lần nghe nói Hoàng đế đến nghỉ ở chỗ phi tử nào, sủng ái phi tử nào, cũng hoàn toàn không hề để ý, làm cho Hoàng đế luôn cố ý làm như vậy kích hắn một chút tức giận không thôi.

Giờ thì hay rồi, vốn đã bất mãn với việc này, hiện tại lại bị chọc như thế, Hoàng đế có thể thoải mái được sao? Trịnh Dung Trinh khẳng định biết được rất rõ ràng, bằng không cũng sẽ không đột nhiên nói những lời này, cho dù biết đây là gian kế của Trịnh Dung Trinh, nhưng lòng Hoàng đế vẫn thật là khó chịu.

Y lúc này rất muốn bắt người đến hảo hảo lăn qua lăn lại lăn qua lăn lại một phen, ít nhất trên giường, phong tình mê người khi Bình An đắm chìm trong dục vọng vẫn rất có thể làm y vừa lòng. Nhưng mà vừa nghĩ đến đây, trong lòng Hoàng đế lại càng thêm buồn bực, Tổng Bình An không ở trong cung, thân phận lại không thể tự do xuất nhập, mỗi lần tới đều phải lén lút sợ người ta phát hiện dẫn tới thị phi? Nếu muốn gặp hắn, còn khó khăn hơn là gặp quan viên trong triều.

Kỳ thật Hoàng đế rất muốn quang minh chính đại, đáng tiếc người nào đó không chịu, Hoàng đế lại bá đạo đến đâu cũng không chịu nổi Bình An ba khẩn bốn cầu, cuối cùng không còn có ý đưa người vào nội cung, việc ấy cũng cứ như vậy kết thúc.

Mà càng làm cho vua của một nước bực bội chính là, ‘thủ phạm’ khiến tâm tình y khó chịu hiện tại lại không trực ở trong cung, hắn được nghỉ về nhà, Hoàng đế muốn gặp cũng không gặp được!

Cuối cùng, đế vương địa vị cao quý, cơ hồ là muốn gì có đó này lại phải chán nản ngồi phịch xuống ghế, cũng không còn tâm trí nào phê duyệt tấu chương thẩm tra công văn nữa.

“Nương, ta đi đây.”

“Đi đường cẩn thận nha!”

“Vâng.”

Tổng Bình An ra khỏi phòng, nhìn mặt trời trên cao đỏ rực như lòng đỏ trứng gà, đuổi đuổi thắt lưng, thư giãn gân cốt, dễ chịu rồi mới cúi đầu nhìn bản thân từ trên xuống dưới một lượt, thấy không có gì không ổn, mới đi ra tiểu viện, kéo then cửa, phát hiện cạnh cửa có người đang ngồi trên thềm đá dựa vào vách tường.

Tổng Bình An quay sang xem xét, kinh hãi, “Hoàng_____ách! Hoàng công tử, sao ngươi lại ngồi ở đây?” Vừa nói, vừa vội vàng đi đỡ, Diệp Hoa thuận thế đứng dậy, mặc cho Bình An phủ phui tro bụi trên quần mình.

“Ngươi mặc đẹp như vậy, là định đi đâu đấy?” Diệp Hoa nhân cơ hội cao thấp dò xét hần một cái, vài phần bất mãn chau chau mày, lúc ở bên y, Bình An cũng chưa từng cố ý tu chỉnh chút nào đâu, bây giờ thấy hần mặc đồ mới, liền có chút ghen tuông.

Tổng Bình An thành thật đáp: “Một vị đồng liêu trong hộ vệ doanh hôm nay thành hôn, mời ta đi uống rượu mừng.”

Vua của một nước vĩnh môi hờn dỗi: “Lúc ở cùng ta, cũng không thấy ngươi mặc đẹp như vậy!”

“A?” Tổng Bình An ngẩn ra, hồi lâu sau mới định thần lại, hai má ửng đỏ, nhỏ thanh nói: “Lúc ở cùng ngươi, hoặc ở trong cung đang trực phải mặc binh phục, hoặc là ở trên đường, không cần thiết phải mặc đồ mới.”

Người có đôi khi chính là kỳ quái như vậy, tâm tình vốn dĩ còn buồn bực không vui, chỉ vì thấy khuôn mặt đỏ bừng của hần, nháy mắt đã tan thành mây khói, cũng không bận tâm xung quanh có người hay không, Hoàng đế kể sất lại gần, tà cười hôn bẹp lên má Bình An một cái.

“Hoàng_____”

Mặt Bình An càng đỏ, tay che chỗ bị hôn trộm, quỳnh lên thiếu chút nữa nói sai, cũng may lúc khẩn yếu vẫn bị hần nghẹn trở lại trong bụng.

Diệp Hoa da mặt dày cười hắc hắc, lại dí sát lại gần, vỗ nhẹ lưng hần trấn an: “Yên tâm yên tâm, chắc chắn không có ai trông thấy.”

Được y vỗ vỗ an ủi sau một lúc lâu, Bình An mới xem như có thể nói một câu đầy đủ, “Ở đây dù sao cũng là ngoài đường, nhiều người qua lại...”

“Biết biết, lần sau ta nhất định sẽ chú ý!” Chú ý xem bốn phía có người không rồi lại hôn cho thỏa thích!

Thấy Hoàng đế nghiêm mặt cam đoan, tin tưởng quân vô hí ngôn, Bình An một lòng mới trở về chỗ cũ, nếu hần có thể có thuật đọc tâm, biết giờ phút này Hoàng đế nghĩ gì, chắc chắn sẽ hối hận mình yên tâm quá sớm!

“Hoàng.....Ách, Diệp Hoa, ngươi đến mà sao không vào phòng, nhanh, vào nhà ngồi ăn chút gì đó.” Khách quý cao nhất tới chơi, Bình An chỉ phải tạm gác những chuyện khác lại phía sau, trước chiêu đãi thỏa đáng vị quý nhân này rồi hẵng tính.

“Không cần, không muốn vào.” Hoàng đế kéo Bình An đang định dẫn y vào nhà lại, “Ta chỉ muốn tới thăm ngươi một chút.” Sau đó hung hăng khi dễ một hồi liền đi, “Bất quá hiện tại ta đói ý.”

“Làm sao vậy?” Bình An mở to hai mắt đen láy, mờ mịt không hiểu.

Hoàng đế hắc hắc cười gian, nắm chặt tay hần nói: “Ta muốn cùng ngươi đi uống rượu mừng.”

“A?”

Bình An không lay chuyển được Hoàng đế, mặc dù biết y đi cùng sẽ rất chói mắt như hạc trong bầy gà, nhưng vẫn phải dẫn y cùng đi.

Hôn lễ của dân chúng cũng không khác gì của Hoàng đế, đồng dạng đều theo phong tục thời Chu, tổng cộng sáu lễ: nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp chinh, cáo kỳ, thân nghênh. Nếu có khác, cũng chỉ là quy mô và trình độ xa hoa hơn mà thôi, đại hôn của Hoàng đế, đương nhiên phải dốc hết sức an bài, dân chúng nhỏ nhoi nào dám ganh đua so sánh.

Mà vua của một nước dù đã từng thành thân, biết được hôn lễ có bao nhiêu quy củ, nhưng mà sống đến giờ này, hôn lễ của dân chúng rốt cục như thế nào, y cũng thật sự chưa từng được xem qua, cho nên nghe lời Bình An nói mới có thể đột nhiên nổi hứng muốn đi.

Chờ đến nơi, nhìn quanh một lượt, âm thầm cảm khái hôn lễ của dân chúng náo nhiệt hơn so với của y nhiều. Hoàng đế cho dù đại hôn, cũng phải trước đi bái tế thiên địa, tổ tông, hôn sau mấy ngày còn phải tiến hành đủ loại tế tự điển lễ, ngay cả động phòng, cũng không thể tùy ý, mà phải dựa theo trình tự của tổ chế, làm hết cái nọ đến cái kia, chờ cuối cùng lên được giường, cơ bản ngoại trừ thăm nghĩ ngủ một giấc thật ngon ra, những cái khác còn hơi sức đâu mà bận tâm.

Còn dân gian, không có nhiều thứ phải tuân theo như vậy, trước cửa nghênh đón vô cùng náo nhiệt, chú rể quan một thân màu đỏ, trước ngực còn buộc một đoá hoa to, những người tham gia một phen âm ỉ cười đùa, không khí vui mừng lên cao đến đỉnh điểm, chờ tân nương vào phòng cưới, bằng hữu thân thích hai bên còn có thể đi nháo động phòng.

Lúc nháo động phòng, Diệp Hoa thật sự ngồi không yên, cũng đứng dậy chạy tới xem. Y không chen vào trong, mà chỉ ở bên ngoài cười meo meo nhìn một đôi tân lang tân nương bị những người nháo động phòng chọc ghẹo đến mặt đỏ hơn cả xiêm y.

Tổng Bình An sợ y gặp chuyện, thời khắc theo sát cạnh bên, khi Diệp Hoa xem tân nương nhập phòng, Bình An cũng ở ngay bên cạnh y.

Đợi khi hai người quay lại bàn tiệc, Tổng Bình An bị một đồng liêu túm ra chỗ khác, bất mãn chỉ trích nói: “Người người dẫn đến là ai a, y vừa vào, đã đoạt hết chú ý của chú rể quan rồi!”

Bằng hữu của Tổng Bình An cơ bản đều giống hần, mặc dù có quân chức nho nhỏ, nhưng bỏ đi quân trang, cũng chỉ là một dân chúng bình thường, cho nên giống như Diệp Hoa thoát nhìn xuất thân cao quý, khí vũ hiên ngang xuất hiện tại yến hội, thật sự là khiến người ta kinh ngạc, bởi vậy khi Diệp Hoa bước vào, mọi người còn lảng lảng một lúc lâu.

Tiệc cưới lần này, không ít người dẫn theo nữ quyến, công tử tuấn mỹ bất phàm như Diệp Hoa quả thật thu hút sự chú ý của rất nhiều người, cũng làm cho các vị nam thiếu ghen tị không thôi.

Biết là người Bình An mang đến, một vài người quen biết hần liền tìm một cơ hội gọi ra chất vấn!

Bình An cũng là bất đắc dĩ, không biết nên trả lời như thế nào.

Cũng may vị đồng liêu này cũng không có ý làm khó hần, thay đổi vấn đề nói: “Người đó là ai, quan hệ gì với người thế, trước kia chưa bao giờ thấy qua nha.”

Bình An thật muốn nhìn trời thở dài, vấn đề này so với trước còn khó mở miệng hơn a!

Diệp Hoa vừa ngồi xuống liền bị mấy vị lão nhân chú ý y đã lâu vây quanh, từ xuất thân của y đến có hôn phối hay không hết thảy hỏi mấy lần, Diệp Hoa nhất nhất cười meo meo đáp lại, hỏi thụ giá ở đâu, đã nói chỉ ở nhà đọc qua vài cuốn sách, hỏi nhà ở chỗ nào, liền nói ở tạm chỗ thân thích, lại hỏi có hôn phối hay chưa, liền đáp đã có bốn trai năm gái...

Hy vọng của mấy vị lão nhân theo từng câu hỏi Diệp Hoa trả lời mà dần dần tan biến, xem vị công tử này tuấn tú lịch sự, không ngờ lại là tên giá áo túi cơm chẳng làm được gì, thân thích nhà mình hoặc cháu gái nếu gả cho loại người này, có khác gì chịu tội!

Diệp Hoa hai ba câu đã hóa giải ý đồ muốn chiêu y làm rể của mấy vị lão nhân, chờ không còn ai quẩn lấy mình, đang muốn đi tìm Bình An, lại bị một việc khiến cho dừng bước.

Đợi Bình An thật vất vả mới thoát khỏi đồng liêu, không thấy Diệp Hoa trong phòng, đi ra ngoài tìm xem, lại trông thấy một thiếu nữ đang đứng trước mặt y, cúi đầu ngượng ngùng nói chuyện, cách đó không xa còn có mấy nữ tử xì xào bàn tán cười nhìn bọn họ.

Hiện tại dân phong khai phóng hơn so với tiền triều, người bình thường không có nhiều quy củ như nhà giàu, bởi vậy chỉ cần có nhiều người ở quanh, nam nữ một mình nói chuyện phiếm cũng không phải chuyện gì lớn.

Bình An nhìn Diệp Hoa đối nữ tử khiêm tốn dùng lễ, nhất thời không biết nên tiến lên như thế nào, chỉ phải lui ra sau một bước, yên lặng lén vào chỗ tối.

Tâm tình của Diệp Hoa hôm nay không tồi, nên mới có thể nhẫn nại nghe nữ tử trước mắt thổ lộ tình cảm với mình, may mắn là trước khi y hết kiên nhẫn, nàng cũng nói xong rồi, cũng không chờ y đáp lời, liền dúi vào tay y một cái túi thơm tự làm.

Lúc này đúng là vừa mới qua tiết Đoan Ngọ không lâu, túi thơm cơ hồ mỗi người đều có một, thậm chí có người còn có vài cái, cho nên túi thơm này cũng không phải đặc biệt chuẩn bị cho Diệp Hoa, hẳn là cô nương này đương thời nảy ý.

Diệp Hoa thuận tay cầm lấy, còn chưa thấy rõ là cái gì, nữ tử đó đã đỏ mặt chạy đi, những người khuyến khích nàng tới cũng cười hì hì cùng nàng vào phòng.

Giơ túi thơm trong tay lên, nương ánh sáng từ ngọn đèn nhìn kỹ, cũng không phải cái gì tinh xảo cho lắm, bất luận là tay nghề hay là vải may, đều kém xa so với túi thơm các phi tử đặc biệt làm lấy lòng Hoàng đế, bất quá mùi ngược lại đậm hơn chút ít.

Đương nhiên, Diệp Hoa đều nhận, nhưng lại chưa bao giờ mang theo trên người, ngại nó vướng víu. Bây giờ túi thơm này nửa bị ép đưa đến tay y, y cũng chẳng hề để ý, ở đây nhiều người mắt tạt y cũng không thể tùy ý ném đi, chỉ có thể cầm trong tay, nghĩ đợi lát nữa đi về tìm chỗ nào đó quăng.

Vì vậy cứ thế đi về hướng một đám người còn đang vui đùa trong nhà, kết quả mắt sắc phát hiện thân ảnh quen thuộc đang nấp trong một góc.

“Bình An, sao ngươi lại đứng ở đây?”

Bình An nhìn người đang đi về phía mình, miệng hé ra muốn nói, nhưng không biết nên nói cái gì, cuối cùng chỉ rầu rĩ khép miệng lại.

Thấy hắn muốn nói lại thôi, Diệp Hoa lại gần khó hiểu hỏi: “Làm sao vậy, có phải là mệt?”

“Không.....Ách.....” Bình An cúi đầu nhìn chằm chằm xuống dưới chân, tay cũng không biết nên để ở đâu.

Diệp Hoa nhìn phòng trong náo nhiệt, nghĩ nghĩ, thanh âm hơi trầm vài phần, nói: “Có phải là mấy bằng hữu làm khó dễ ngươi?”

Bình An vội vàng lắc đầu: “Không có không có!”

“Vậy là....” Diệp Hoa nhìn hắn không chớp mắt, “Thấy người khác thành thân, khiến ngươi cũng muốn cưới vợ sinh con?”

Bình An mạnh ngẩng đầu, đối diện hai mắt âm trầm khác hẳn ngày thường của Diệp Hoa.

Diệp Hoa chống tay vào xà trụ, ngón tay gõ nhẹ, rất nhanh lại trầm giọng nói: “Bình An, ngươi hận ta ngăn không cho ngươi thành thân?”

Bình An trước giờ ngốc nghếch lại chậm chạp, nhưng lúc này hắn đã ngay lập tức nhận ra cảm xúc áp lực truyền đến từ Diệp Hoa, Bình An đầu tiên là đau lòng, sau đó là chua xót, để vương nhìn như cường đại nhưng kỳ thực đáy lòng lại rất miễn cưỡng, thậm chí là yếu ớt, một chút chuyện nhỏ cũng có thể khiến y để tâm.

Bình An thành thật lương thiện có lẽ từ đầu đến cuối đều không nghĩ rằng đây là biểu hiện cho sự hẹp hòi của Hoàng đế a. Diệp Hoa cũng không nhớ lại xem hậu cung của y có bao nhiêu tần phi, ngược lại chỉ vừa nghĩ tới Bình An có ý nghĩ này thì đã đầy một bụng dấm chua.

Bình An chủ động tới gần, do dự trong chốc lát, vươn tay nhẹ nhàng kéo tay áo Diệp Hoa, cẩn thận châm chọc từ ngữ sau, mới nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, ngươi cũng biết ta vốn rất ngốc, nghĩ không được quá nhiều việc, khi ta nhận định một việc, sẽ một mực làm theo, ai cũng không khuyên được. Ta đã hứa với Hoàng thượng, sẽ ở bên ngươi mãi mãi, hoàn toàn không hối hận....Hơn nữa, ta cũng cam tâm tình nguyện.”

Nghe những lời tự đáy lòng của hắn, Diệp Hoa còn chưa kịp vui vẻ, đã nghe hắn lại nói tiếp: “Còn nữa, ta vừa rồi mới không phải vì có ý gì khác....Chỉ là, chỉ là trong lòng có chút buồn bực....”

“Buồn bực?”

Bình An nhanh chóng liếc y một cái, lại cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân mình: “Nhìn người vừa mới ở cạnh cô nương kia, còn nhận đồ nàng tặng, liền cảm thấy không vui...”

Diệp Hoa cũng sờ: “Người vừa mới đến nhìn thấy, cho nên cố ý tránh ở đây?”

Tim Bình An đập loạn, cũng ý thức được mình vừa nói những lời xấu hổ gì, hơi hơi gật đầu, nếu bình thường hẳn chắc chắn sẽ giữ kín trong bụng, không chịu nói, chẳng qua phản ứng vừa rồi của Diệp Hoa làm hắn mềm lòng.

Diệp Hoa rốt cục đã hiểu những gì hắn muốn biểu đạt, cảm thấy cả người lâng lâng như sắp bay lên, suýt nữa không thể khống chế, đồng thời một tia sáng chợt lóe trong đầu, y áp lực kích động trong lòng, ghé sát vào tai hắn hỏi: “Nhưng mà trong nội cung nhiều tần phi như vậy, ta cũng không thấy người không vui a?”

Nếu muốn ghen, Bình An càng hẳn nên ghen với những người đó a, Diệp Hoa xác thực có chút không hiểu, cho nên không ngại hỏi thẳng.

Bình An chỉ cảm thấy hai má nóng bừng, thanh âm càng nhỏ, Diệp Hoa cơ hồ phải gần sát mới nghe được hắn nói.

“Người là Hoàng thượng, tam cung lục viện, khai chi tán diệp là chuyện đương nhiên...Huống chi ta cũng không tận mắt nhìn thấy...”

Diệp Hoa chớp cũng không chớp chăm chú nhìn hắn, Bình An cúi đầu nên không thể thấy được nhu tình như nước trong đôi mắt y, trầm mặc thật lâu, Diệp Hoa rốt cuộc kiềm chế không được, cầm chặt tay hắn vẫn đang ngưng ngừng cúi đầu bước về phía cửa, một đường vội vàng chạy đi.

“Có việc gì thế?” Bình An cả kinh.

“Đừng nói chuyện, đi theo ta.”

Giọng của Diệp Hoa rất cao, lại khiến Bình An an tâm, quả nhiên không nói thêm gì nữa, theo sát bước đi của y, đi ra khỏi nhà, xuyên qua ngõ nhỏ, cũng không biết qua mấy ngã tư, rốt cục dừng lại trước một gian tiểu uyển lịch sự tao nhã, nhẹ tay gõ cửa vài cái, rất nhanh đã có người tới mở, vừa thấy người bên ngoài là ai, lão nhân mở cửa đã lập tức khom người nói thanh lão gia.

Diệp Hoa đáp: “Đêm nay ta ở lại đây, người không cần hầu hạ, đi nghỉ ngơi đi.”

Dứt lời, liền lôi kéo Bình An tiếp tục đi vào trong. Bình An chỉ kịp nhìn lão nhân lại lần nữa đóng cửa cài then, sau đó một đường dạo qua tiểu uyển thanh nhã, rốt cục đứng trước một gian phòng, đối diện là một ao nhỏ.

Bình An còn đang không hiểu ra sao đã bị trực tiếp đẩy mạnh vào phòng, cửa vừa khép lại, Diệp Hoa đã ôm lấy hắn, hôn lên.

Khê cắn môi hắn, xâm lấn từng góc ngách trong khoang miệng, câu dẫn ra đầu lưỡi lại nhẹ nhàng mút cắn, thẳng khiến hắn không ngừng ồ ồ thở dốc.

Trong bóng tối, một bên cởi bỏ quần áo Bình An, một bên kéo hắn tới bên giường, kết quả lại vướng vào góc bàn, song song té xuống, Diệp Hoa che chở Bình An, lưng cùng mặt đất thân mật tiếp xúc. Bình An chỉ thấy một tiếng phịch vang, tâm lập tức treo lên, khẩn trương đứng dậy hỏi: “Hoàng thượng, người có bị thương chỗ nào không?”

Khóe môi Diệp Hoa khẽ nhếch, cố ý kêu đau nói: “Đau, lưng...”

Trong phòng quá tối không nhìn thấy rõ, Bình An sát lại muốn xem xét ra sao, ai ngờ lại bị kéo mạnh xuống dưới, Diệp Hoa nhân cơ hội xoay người đè lên, tay lần mò theo vạt áo sờ soạn đi vào.

Cũng may lúc này là giữa hè, dưới đất không quá lạnh, Diệp Hoa cũng không lo lắng Bình An sẽ bị cảm, phóng túng vuốt ve làn da tuy không nhẫn nại nhưng lại rất ấm áp của Bình An, chỉ hai, ba lần âu yếm đầu gối bên trái, ngắt ngắt một chút, đã khiến cho thân thể hắn cong lên.

“Hoàng thượng...”

“Bảo ta Diệp Hoa...”

Diệp Hoa cởi bỏ áo hần, cúi đầu há mồm ngậm lấy đầu đở bị ngón tay chà đạp mà có chút cứng lại, dùng sức mút vào rồi lại khê cắn, lại hoàn toàn bỏ qua bên kia. Chọc cho chủ nhân của nó bên này tê dại đau đau, bên kia lại hư không khó chịu, một tay kim không được đặt lên đầu Diệp Hoa, rất muốn kéo y qua liếm liếm bên kia.

Có điều đối loại chuyện này, Diệp Hoa từ trước đến nay không đủ sẵn sóc, ngược lại là luôn khi dễ người đến nước mắt lưng tròng cầu xin tha thứ mới miễn cưỡng bỏ qua, bây giờ cũng là như thế, Bình An càng vội muốn y trấn an đầu đở bị bỏ qua, y càng là không để ý tới, cuối cùng thậm chí đem mỗi chỗ trên người hần gặm qua, cũng không đi trấn an nơi đáng thương kia.

Đương nhiên, một chút bất mãn đó của Bình An cũng sớm tiêu tán dưới những cái vuốt ve của Diệp Hoa, cuối cùng không phải khóc thở dốc, chính là khóc cầu xin tha.

Diệp Hoa lưu lại một loạt nụ hôn nóng bỏng trên người hần, còn cố ý để lại dấu vết, sau cùng hàm thượng dương căn run rẩy bên dưới, đầu lưỡi ra sức trêu chọc, khuấy động khoái cảm mất hồn khiến Bình An không cách nào suy nghĩ, ngoại trừ đau đớn kích thích còn có run rẩy khó có thể tưởng tượng, hết thấy hết thấy, đều làm cho người ta điên cuồng.

Bình An chỉ có thể mặc cho y bài bố, đợi cơ thể căng thẳng tiết ra dương tinh, thì ngay cả sức lực để hô hấp cũng gần như mất hết.

Diệp Hoa mím môi tà cười, nâng lên thân trên, đem toàn bộ trong miệng uy cho Bình An, để hần ném thử hương vị khổ sáp của mình, đầu lưỡi giao triền, lại là một phen tiêu hồn thực cốt.

Ngón tay cũng không chịu thua kém thuận theo sống lưng đến giữa đùi, ra sức vuốt ve cặp mông co dãn, thỏa mãn sau mới dời đi, lên vào khe hở ở giữa. Tiểu huyết bí ẩn đã sớm bị khai phá cực kỳ nhu nhuận, ngón tay chỉ cần khê vuốt vài cái, liền vọt thẳng vào cấm địa.

Phía trên bị Diệp Hoa dùng lưỡi khiêu khích, phía dưới bị ngón tay y đùa bỡn, đầu óc vốn chậm phản ứng của Bình An càng trở nên u độn, chỉ có thể tùy theo bản năng nhận từng đợt từng đợt khoái cảm đánh úp lại.

Cũng khó trách Diệp Hoa thích khi dễ hần như vậy, nhìn hần bất lực khóc ròng, nhìn hần như hài tử mới sinh chỉ có thể a a than nhẹ, sau đó không tự chủ được dùng hạ thân cọt cọt thân thể y, nội tâm Diệp Hoa sẽ dị thường thỏa mãn, tất cả những cảnh ấy, chỉ mình y mới được nhìn đến!

Mạnh rút ra ba ngón tay trong cơ thể hần, ‘ba’ một tiếng khiến người ta mặt đỏ tai hồng, lập tức thay thế ngón tay là phần thân đã sớm trưởng đại của Diệp Hoa, như nung sắt đốt hồng trực tiếp đi vào, trên đường thì trước chậm rãi tiến tới, cho đến khi người bên dưới khó nhịn chủ động nâng lên cái eo nuốt vào càng sâu, mới lại tiếp tục xâm nhập, tới tận khi đi vào toàn bộ.

Bị tiểu huyết căng chặt chăm chú bao trùm, cảm giác nóng rực mềm mại mỗi lần đều khiến Diệp Hoa điên cuồng, y cúi đầu, thừa dịp Bình An rướn cổ dùng sức hô hấp, thì cắn vào hầu kết của hần.

“Ngô!”

Cả người Bình An cứng lại, mãnh liệt co rút, càng dùng sức bao vây lấy ngạnh vật cực đại bên trong, cũng cho người phía trên sáng khoái thần dài. Luồn tay đến cái mông rắn chắc, mạnh mẽ xoa bóp, muốn từ đó phát tiết một chút dục hỏa quá vượng.

Chờ lý trí hơi chút khôi phục, Diệp Hoa mới hai tay nắm chặt eo Bình An, đầu tiên là nhẹ nhàng ra vào, sau đó từng bước tăng lực, thẳng đến Bình An rơi nước mắt, ngay cả mở miệng xin tha cũng không nói được.

Một đêm này, điên cuồng đến cùng cực, tuy chỉ là đơn thanh bình thường, đối Diệp Hoa mà nói lại có thể so sánh với thiên âm, mỹ diệu đến hận không thể ăn người trước mắt vào bụng, trên mặt đất làm một lần chưa đủ, lại bắt Bình An nằm úp xuống bàn từ sau lưng tiến vào lần nữa.

Tiếp sau Diệp Hoa ôm người muốn bế tới giường, kết quả khi đi ngang qua một cái ghế, lại đem người thả xuống, hai chân gác lên thành, để lộ ra bí huyết đã ẩm ướt không thôi, lại một lần đùa bỡn trêu chọc.

Đến cuối cùng rốt cục nằm trên giường, Bình An đã không còn khí lực để khóc, nhưng mà Diệp Hoa vẫn không chịu buông tha hắn, lại nâng chân hắn lên, nghiêng người đi vào, huyết khẩu sừng đỏ theo bản năng ngậm lấy kẻ xâm nhập, tùy ý nó muốn làm gì thì làm.

Một đêm này, tới tận khi Bình An chịu không nổi bất tỉnh, mới xem như chấm dứt.

Ngày hôm sau mặt trời lên cao, Bình An mới từ từ tỉnh lại, nhưng không phải ngủ no đói bụng tỉnh, mà là vì bị người đặt trên bất ép tỉnh. Hè mở mi mắt nặng trĩu, Diệp Hoa một tay chính hướng giữa đùi thăm dò, Bình An bất giác co người lại, lại dẫn tới toàn thân đau nhức, không khỏi rên rỉ ra tiếng, thân thủ muốn ngăn lại cái tay kia.

“Thật sự....Không được.....” Bình An dùng thanh âm đã sớm thô ách cầu xin, “Thật sự không được....Khụ.....”

Cuống hống như bị thiêu đốt, vừa khô vừa đắng, mới nói mấy chữ, đã ho lên. Thân thể nóng bỏng phía trên phụt chốc lui ra, lại rất nhanh gần sát, đầu Bình An được nhẹ nhàng nâng lên, đón lấy một đôi môi hơi lạnh, uy nước đến.

Bình An có chút vội vã ra sức nuốt vào, trải qua nước làm dịu, cổ họng cũng dễ chịu không ít.

Uy hết nước trong chén, thấy sắc mặt Bình An tốt hơn, Diệp Hoa thoáng nở nụ cười, lại nằm xuống ôm chặt người vào lòng, từ trên xuống dưới vuốt ve thân thể hắn, đầu tiên là khẽ cắn vành tai, lại liếm láp khuôn mặt, theo phần gáy một đường xuống dưới, cắn cắn bả vai rắn chắc, hai tay lặng lẽ luồn ra trước chụp lấy thứ vừa mềm vừa nóng, đúng ngón tay tinh tế nhu nhũm....

Bình An thấy y như vậy, uống nước sau thanh âm rõ ràng hơn rất nhiều càng không ngừng vang lên: “Không được.....Diệp Hoa.....Thật sự không được....”

Bình thường rất khó đổi giọng, có điều đến giờ này còn không học ngoan, thì đúng là tên gốc, nếu gọi sai khẳng định sẽ lại bị dùng danh nghĩa trừng phạt ‘làm thịt’ ngay tại chỗ, cho nên lúc này Bình An chẳng hề ngần ngại gọi tên y.

Bình An dùng tay ngăn cản, Diệp Hoa lại bắt tay hắn lại, thân thể của hắn không ngừng uốn éo, Diệp Hoa liền dùng sức đè hắn xuống giường, nhìn hắn cầu xin tha thứ chính là tình thú, càng nghe càng thích....

“Diệp Hoa....” Hai mắt khóc sưng tối qua lại trào lệ....

Thấy bộ dáng đáng thương của hắn, Diệp Hoa lại nhếch môi cười tà, nắm chặt phân thân trong tay, cúi đầu trầm giọng nói: “Nếu muốn ta bỏ qua người, phải nói một lần.”

“Nói cái gì?”

“Nói người không thích trông thấy ta ở cùng nữ nhân khác, nói người quan tâm ta.....”

Bình An sững sốt, định thần sau lại muốn khóc ngất, cái này xem như là tự làm bậy không thể sống?

“Diệp Hoa.....” lần đầu nói ra mấy lời đó đã thấy xấu hổ muốn chết, sao còn mặt mũi nói ra lần hai, hai mắt hắn lại rừng rưng, cực kỳ vô tội đáng thương.

Nhưng mà Diệp Hoa một chút cũng không chịu buông tha, cười khê một tiếng, ngón tay lại lên vào giữa đùi, đặt tại cửa huyết sừng đỏ như là uy hiếp: “Xem ra Bình An là lại muốn mấy lần?”

“Không được, thật sự!” Bình An vội vàng lắc đầu.

Diệp Hoa nheo mắt: “Nếu thế, người nói hay không nói?”

Ngón tay đã hơi hơi thăm dò đi vào, mặc dù Bình An đã kiệt lực kẹp chặt hai chân, nhưng mà thân thể đã sớm thành thói quen, sao có thể ngăn cản được Diệp Hoa cố ý xâm nhập?

Biết rõ Hoàng đế trước giờ nói một không hai, hơn nữa Bình An tự thân cũng đã từng thử nghiệm, bởi vậy mới càng e ngại.

Bình An chính đang gian nan cân nhắc, Diệp Hoa trước giờ không có mấy kiên nhẫn đã đưa ngón tay tiến sâu vào, chỗ đem qua bị sử dụng quá độ sớm sưng đỏ buốt rát, y đột nhiên xâm nhập, kích thích khiến thân thể Bình An run mạnh.

“Diệp Hoa!” Bình An vội gọi lại y, “Đừng mà!”

“A?” Người phía trên vẫn ung dung khiêu mi nhìn hắn.

Khóc không ra nước mắt, không thể làm gì hơn, Bình An chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp, nhưng mà miệng mở rồi lại khép mấy lần, một chữ lại cũng không nói ra được. Bất người thành thật hàm hậu như Bình An nói mấy câu buồn nôn hề hề như vậy, cũng thật đúng là làm khó hắn.

Diệp Hoa cười khê hôn môi hắn: “Xem ra Bình An thật là muốn cùng ta điên loạn đảo phượng, phiên vân phúc vũ đầu....”

Nói, lại cho thêm một ngón tay vào, chậm rãi nhu ấn.

Bình An cắn răng, bất chấp tất cả, mặt vùi vào lòng Diệp Hoa, nhắm mắt lại, như bị tai trộm chuông, thanh âm nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy: “Diệp Hoa....Ta để ý ngươi....Trong lòng ta....Có ngươi....Thật sự....”

Diệp Hoa buông tay hắn ra, Bình An lập tức ôm lấy eo y, mặt vùi càng sâu, Diệp Hoa chỉ cần cúi đầu, là đã có thể nhìn thấy lỗ tai hắn ửng hồng....

Cũng không phải không biết tâm ý của hắn, chỉ là nếu cứ im lặng đáy lòng sẽ vẫn bất an, cho dù phải dùng hết thủ đoạn mới có thể nạy ra từ miệng người hay thẹn thùng này những lời mình muốn nghe, nhưng ngược lại lại vì thế mà càng trở nên trân quý, nội tâm tức khắc thỏa mãn vô cùng.

Y cũng dùng sức ôm lấy người trong lòng, không cần phải nói thêm gì nữa, giờ này khắc này, chỉ có khoe miệng dào dạt vui sướng mới có thể biểu đạt.

Chiếm được đáp án mong muốn, Diệp Hoa sẽ không khi dễ hắn nữa, mà ngoan ngoãn ôm người toàn thân bần rần đi tắm rửa thay quần áo, xong xuôi, lại ôm Bình An trên đùi, từng miếng từng miếng dứt cho hắn ăn.

Vừa mới trải qua một đêm lao lực, Bình An cực kỳ mệt mỏi vô lực, rất sợ hơi chút vô ý lại bị người nào đó bắt được lý do quay về giường tiếp tục ‘xâm nhập trao đổi’.

Sau, thiên tử quang minh chính đại trốn một ngày lâm triều, liền dính lấy Bình An hôn nhẹ gặm gặm, từ sáng tối tối cũng chưa từng ra khỏi phòng, tận tình hưởng thụ thời gian chỉ có hai người.

Có điều bọn họ không hề hay biết, cùng một ngày này, trong nội cung truyền ra tin dữ, mẫu thân Hoàng trưởng tử - Dương chiêu dung thất cổ tự sát ở lãnh cung.

Năm đó sau khi đâm bị thương Tống Bình An, Hoàng đế giữ lời không làm gì Dương chiêu dung, chỉ giam nàng vào trong lãnh cung, không bao lâu sau có tin đồn nàng trở nên điên điên khùng khùng, Hoàng đế cũng không đến xem, chỉ sai Ngự y đi chứng thật, rồi lệnh người đề ép xuống.

Dương chiêu dung thân mang trọng tội, ngay cả Hoàng trưởng tử cũng không được phép đến thăm, lại có Hoàng đế can thiệp, nên chuyện này vẫn không có người biết tới.

Hiện tại Dương chiêu dung tự vận, Hoàng đế trùng hợp lại không ở trong cung, nàng dầu gì cũng là phi tử của Hoàng đế, cái chết của nàng không phải việc nhỏ, muốn giấu cũng không giấu được, bởi vậy rất nhanh toàn thành đều đã biết.

Về cái chết của Dương chiêu dung, rất nhiều người đều cho rằng nàng không chịu được bị Hoàng đế vứt bỏ trong lãnh cung mới lựa chọn tự sát, chuyện như thế đã xảy ra rất nhiều, dân chúng cũng chỉ có thể thở dài một tiếng.

Đợi khi Hoàng đế biết được chuyện này, Bình An theo sau cũng biết, lúc ấy đầu hắn ông một tiếng, thật lâu không thể vận chuyển.

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu hắn chính là: Tĩnh Bình sẽ hận ta.

Cũng khó trách hấn sẽ có suy nghĩ tự làm khổ mình như vậy, dù sao Dương chiêu dung là vì đâm bị thương hấn, mới bị Hoàng đế tìm cơ đẩy vào lãnh cung, mặc dù giữ được một mạng, lại mất đi vinh hoa phú quý mà nàng vẫn luôn mơ ước, người bình thường rất khó chịu được đả kích lớn như thế.

Mấy năm qua Bình An vẫn băn khoăn về việc này, từng thử khuyên bảo Hoàng đế cho nàng rời lãnh cung, nhưng Diệp Hoa lại dị thường kiên quyết, chỉ nói: “Lúc trước nếu không phải người cầu ta, ta chắc chắn sẽ gọi người kéo nàng ra Ngọ môn trực tiếp chém đầu, bây giờ tha cho nàng một mạng đã là hết mức rồi!”

Bình An trước nay không muốn cũng không dám can thiệp quyết định của Hoàng đế, sau một, hai lần đề nghị đều bị bác bỏ, cũng sẽ không nhắc lại nữa.

Hiện tại Dương chiêu dung đã chết, hấn không khỏi trách cứ chính mình, nguyên nhân vốn là do hấn, nếu lúc ấy hấn cố gắng khẩn cầu Hoàng đế thêm mấy lần nữa, sự tình sẽ không đến mức này?

Mẫu thân qua đời, có lẽ Tĩnh Bình không biết chân tướng, nhưng nếu một ngày nó biết được?

Bình An cứ như vậy đắm chìm trong tự trách, căn bản không nghĩ tới là do Dương chiêu dung đâm bị thương hấn trước, càng không nghĩ tới, cho dù hấn lại khẩn cầu như thế nào, Hoàng đế đã đồng ý tha mạng cho Dương chiêu dung cũng sẽ không có khả năng thả người. Bởi vì việc hấn bị đâm, trong lòng Diệp Hoa vẫn một mực phần nộ khó bình, không âm thầm cho người hạ độc đã xem như y rộng lượng.

Tựa hồ biết rõ Bình An sẽ nghĩ như thế nào, không quá ba ngày, Hoàng đế liền lệnh người đưa Bình An vào cung.

Quả nhiên không ngoài Diệp Hoa sở liệu, nhìn thấy Bình An hình dung tiêu tụy, mục quang ảm đạm, như người chết không phải là người đã từng thương tổn hấn, không phải một người xa lạ, mà là thân nhân của hấn vậy.

Diệp Hoa sớm đã nghĩ đủ lời an ủi lúc này lại một chữ cũng không nói được, chỉ im lặng kéo người lại gần.

“Có muốn gặp Tĩnh Bình không?”

Dựa vào lòng Hoàng đế, đầu tiên là nhẹ nhàng gật gật, sau đó lại lắc lắc không ngừng.

“Bình thường vào cung không phải đều muốn gặp nó sao, hôm nay lại không muốn gặp?”

Bình An rầu rĩ nói: “Muốn gặp chứ, nhưng mà lại không biết nên đối mặt với nó như thế nào....”

“Đừng suy nghĩ lung tung, chớ quên nó gọi ngươi là cha đâu.” Diệp Hoa tựa cầm lên đầu hấn, tay trên lưng liên tục vỗ về.

“Nhưng mà nường của nó chết, là lỗi của ta....”

Tay Diệp Hoa dừng lại, rất muốn cúi đầu cắn hấn một cái: “Là mẫu thân nó tự mình lẫn quẩn trong lòng, lại mắc mớ gì tới ngươi chứ, đừng có lỗi gì cũng ôm vào người!”

“Nhưng mà....”

“Không có nhưng nhị gì cả, để ta gọi nó tới Càn Thanh cung.”

Chờ Hoàng trưởng tử Tĩnh Lâm mặc đồ tang đi vào Càn Thanh cung, nhìn thấy người đứng ở chính điện sau, hai mắt vốn đỏ ửng tức thì lã chã rơi lệ, bổ nhào vào lòng Bình An, lớn tiếng khóc.

“Cha.....Ô ô.....Nường chết.....”

Mặc dù không gần gũi với nàng, nhưng cuối cùng vẫn là thân mẫu, phần máu mủ ấy vĩnh viễn không thể dứt bỏ, đương tin dữ truyền đến, Tĩnh Lâm cũng choáng váng.

Nhưng hôm nay nó đã là một nam tử hán nho nhỏ, bất luận là trông thấy di thể của mẫu thân hay đối mặt những người tới an ủi, nó vẫn nhịn xuống nước mắt không cho chảy ra, nhưng giờ phút này nhìn thấy Bình An, phụ thân vẫn thương hấn sủng hấn, nhiệt lệ trong mắt, ủy khuất trong lòng cũng không nhịn được nữa, nhất nhất phát tiết trong vòng tay của Bình An.

Bình An quỳ xuống dùng sức ôm Tĩnh Lâm, không nói lời nào, chỉ là lấy tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nó.

Mãi cho đến khi Tĩnh Lâm khóc đã không ra hơi, Bình An mới khẽ vuốt đầu nó, trầm giọng nói một câu: “Thực xin lỗi....”

Lúc ấy Tĩnh Lâm nghe không rõ, cũng không hiểu được, chờ khi nó rốt cục hiểu được ý tứ của những lời này, Bình An đã là lão nhân đầu đầy tóc bạc, nhưng nó tuyệt không oán hận, bởi vì khi đó nó đã hiểu, yêu lắm còn tiếp tục khẳng khái một mực mới tổn thương người nhất.

Mẫu thân của nó vì hiểu trong lòng Hoàng đế chưa từng có nàng, từ nay về sau cũng sẽ không bao giờ có, mới rốt cục tuyệt vọng lựa chọn con đường không có lối về.

Khi nàng không hề nhớ đến đứa con thơ dại, bỏ lại nó lựa chọn con đường ấy, là Bình An dùng thân tình an ủi nỗi đau mất đi mẫu thân của nó, giúp nó có thể bình an sống trong nội cung lạnh lẽo này, cho nên, nó có gì để oán?

Những chuyện hôm qua tựa như mây khói, Tĩnh Lâm chỉ biết cảm kích hết thủy, mà phần cảm kích này, tất cả đều đến từ Bình An mười năm như một yêu nó thương nó, hơn nữa trước sau như một nuôi dưỡng tình phụ tử không có huyết thống quan hệ giữa hai người.

.

Vì cái chết của Dương chiêu dung, một thời gian rất dài Bình An đều ủ rũ không vui, Diệp Hoa liền tìm đủ mọi cách làm hân vui vẻ.

Trong đó có một lần, vào đêm Trung thu, y bí bí mật mật bịt kín mắt hân, dẫn hân leo lên lầu các, đợi loạt pháo hoa đầu tiên phóng lên không trung, thì tháo mảnh vải xuống, để hân trông thấy khoảnh khắc đẹp nhất khi pháo hoa nổ rộ.

Bình An không khỏi ngây người, loạt pháo hoa đầu tiên héo tàn sau khoảng một khắc, loạt pháo thứ hai càng lớn càng đẹp hơn bay lên rồi tách ra, sau đó, là từng đóa từng đóa pháo hoa trải rộng khắp một vùng trời, người xem không kịp nhìn, con người đen của Bình An cũng theo từng đợt sáng vụt hiện vụt tắt mà lấp lánh đầy màu.

“Như thế nào?”

Diệp Hoa đứng sau lưng, thân thủ hoàn eo hân, cảm tùy ý tựa vào vai Bình An, nhìn về phía không trung.

“Hôm nay là Trung thu, hiện tại quốc phú binh cường, ngũ cốc được mùa, dân chúng an cư lạc nghiệp, hoàng thất cùng dân chúng cùng nhau ăn mừng đêm trăng tròn, trận pháo hoa này, chỉ cần ở kinh thành, đều có thể trông thấy, như thế nào, đẹp không?”

Bình An lược gạt đầu, mắt không chuyển nhìn trời cao rực sáng, sau đó mới mở miệng nói: “Rất đẹp....Nhưng cũng rất ngắn ngủi.”

Diệp Hoa nhìn hân, vòng tay siết chặt lại, giọng nói trầm thấp: “Cho nên mới càng phải quý trọng giờ khắc này.”

Bình An bỗng nhúc nhích, đặt nhẹ hai tay lên tay y, có chút không biết làm sao nói: “Hoàng thượng, ta có phải quá không biết tốt xấu hay không?”

Biết rất rõ y hao hết tâm tư vì làm hân vui vẻ, hân lại còn có thể nói những lời lạnh nhạt như thế, mặc dù vô ý, nhưng vẫn như cũ lo sợ bất an.

“Không hề!” Diệp Hoa khẽ cắn cằm hân, ôn nhu cười nói: “Ta thích người như vậy, có tâm sự gì đều có thể nói ra.”

Bình An nhìn sâu vào mắt y, nhìn nhu tình ẩn sâu dưới đáy mắt và hạnh phúc tràn đầy, nhớ tới y mấy ngày nay trăm phương nghìn kế dỗ dành, trong lòng không khỏi ấm áp, mặt hơi nghiêng nghiêng, nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước rơi trên trán Diệp Hoa.

Sau đó lại đổ mặt chôn vào lòng y, nói khẽ: “Ta biết, Diệp Hoa, ta sẽ quý trọng hiện tại.”

Diệp Hoa sững sờ, định thần sau cũng hồi hân một nụ hôn, bất quá so sánh với chuồn chuồn lướt nước vừa rồi, nụ hôn này càng sâu càng dài cũng càng nóng bỏng.

Pháo hoa còn đang nổ rộ trên bầu trời đêm, rực rỡ trong nháy mắt, đẹp đến khiến người ta phải nín thở.

Trịnh Dung Trinh hiếm khi được thanh nhàn ỷ ngồi bên lan can, dõi pháo hoa trên đầu, tay cầm chén rượu khinh ẩm, đợi khi pháo hoa dừng bắn, màn đêm đen kịt chỉ còn lại sương mù phảng phất, hắt một ngậm uống cạn chén rượu, cảm thán ngâm nga: “Hỏa thụ ngân hoa thiên tấn tán, nhân gian chích đạo thu sầu mang, bất thức phù hoa như yên vân.”

Thở dài một tiếng, một chén say, duyệt tận nhân gian vô số, cuối cùng cũng là già đi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-cung>